

15.7.626

~~15.7.626~~

1872

ΟΡΦΕΩΣ
ΑΠΑΝΤΑ

ΟΡΡΗΕΙ

ARGONAVTICA HYMNI
LIBELLVS DE LAPIDIBVS

ET
FRAGMENTA

CVM NOTIS

H. STEPHANI ET ANDR. CHRIST. ESCHENBACHII

TEXTVM

AD CODD. MSS. ET EDITIONES VETERES

RECENSUIT

NOTAS SVAS ET INDICEM GRAECVM

ADIECIT

IO. MATTHIAS GESNERVS

CVRANTE

GE. CHRISTO. HAMBERGERO

LIPSIÆ

SVMTIBVS CASPARI FRITSCH

MDCCLXIV

V I R O
S V M M E R E V E R E N D O
ET C E L E B E R R I M O
IO. AVGVSTO ERNESTI

S. P. D

GE. CHRISTO. HAMBERGER

Tardius licet fidem Patrono obligatam liberare, et ad *TE, VIR SVMME REVERENDE*, afferre munus, tanto gratius et carius *TIBI* futurum, quanto amantior *TV* eius eras, a quo profiscitur. Scilicet Gesneri est, qui hoc suum Syntagma Orphicum *TIBI*, dum viueret, destinauerat, sed morte appropinquante in exequendo consilio turbatus, mihi id negotii dedit, ut illud *TV O* nomini inscriberetur. Hac vero re non solum honorem, quem in dedicando Homero ipsi habuisti, secundum illud Hesiodium, pari *TIBI* mensura reddere volebat, sed amicitiae, quae ipsi *TE* cum per triginta annos intercessit, memoriam firmo quodam monumento ad posteritatem ulti-

mam extendere. Id quidem praestabit opus hoc, quod TIBI iam traditur, et aere et marmore perennius, quod non prius peribit, quam bonarum literarum honos et gloria obliuione obruta et sepulta erit. Amicitiae vero TVAE, VIR SUMME REVERENDE, quantum pretium statuerit Gesnerus, tum hic ipse liber loquitur, tum illi optime norunt, qui propius cum illo versabantur. Hac integra valetudine usus summopere delectabatur, eiusque recordatione et commemoratione fractas ab atroci morbo vires reficiebat, animumque languore fatigatum pascebat, inter bona, quae a diuina prouidentia plurima in se collata praedicabat, hoc non minimum reputans, quod ERNESTIVM amicum habuerit, quod ipsum primum in lucem produxerit, et senex a numine instrumentum electus esset, ad virtutem eius ornandam, et amplificandam. Hoc sensu amoris inflammatus, TIBI, VIR SUMME REVERENDE, Gesnerus ultimos suos labores, hunc librum, quem prae omnibus suis amabat, dat, legat. TVeum cape, sume, habe eadem, qua donatus est, affectione. Vale.

PRAE-

PRAEFATIO GE. CHRISTO. HAMBERGERI

Per aliquot annos auide a viris doctis expectatum opus, in lucem tandem prodit, cuius auctor immortalis, cum mors cita et dira calamum ipsi e manu excuteret, mihi praefandi prouinciam imposuit, et quibus subsidiis instructus ad hoc opus accesserit, explicare iussit. Hoc officio paucis fungi licet. Quod quidem ad auctorem operis, quod Gesneri studio iam cultius editur, attinet, de eo dicere opus non habeo, cum Gesnerus ipse de eo quid sibi videretur, de carminibus, quae nomine eius feruntur, et de vniuerso eorum argumento, in Prolegomenis Orphicis, quae post hanc praefationem leguntur, sententiam suam copiose, et accurate, vt solebat, exposuerit, eandemque etiam paucis in opere ipso dixerit, e. g. Argon. v. 310. Hymn. i. Lap. 18. item Arg. v. 420. 856. Illud tantummodo monendum censeo, consilium habuisse Gesnerum, ex historiae Orphicae, et disciplinae variis periodis, et rationibus, dilucidius, quam

quam in Prolegomenis egit, declarare, qui factum sit, ut iam multa Orphei apud veteres mentio esset, carmina tamen ipsa vix ac ne vix quidem veteres scriptis suis intexuerint, et multa praeclara, quo penitus sese in hanc rem penetrauerat, docturus videbatur; sed mors consilium interrupit.

De subsidiis, quibus in ornando, et politius limando Orptheo usus est Gesnerus, haec habeo. Et ea quidem partim scripta sunt, partim impressa. Inter prioris generis primo loco commemoranda est Collatio codicis Vossiani in Bibliotheca Lugduno Bataua extantis. Haec beneficio Viri harum literarum apud Anglos consultissimi, Ant. Askew, M. D. qui illam a. 1745 instituerat, ad Gesnerum peruenit. De aetate Codicis, ut ad Arg. v. 50. patet, Gesnero nihil constabat. Vitiis scribae inquinatissimus est, apertissimis etiam, quae tamen cum aliis minutiis editor, in Argonauticis hunc in finem laboriose enotare sustinuit, ut iis ipsis intelligeretur, lectiones, quas hic Codex probabiles habet, non a correctore esse, non critico ingenio deberi, sed antiquam scripturam seruare. Ex hoc Codice multiplex, et salutaris medicina carminibus Orphicis adhibita est, ut quicumque librum euoluerit, facile deprehendet, tam quoad singulas voces, tam integros versus, qui inde auctori suo diu exulantes restituti sunt, Arg. 51. et 1276. Idem Codex habet in margine lectiones quasdam adscriptas, quae, notante Gesnero, plerumque lectionem Eschenbachianam exhibent, non tamen semper, easque dedit Gesnerus v. g. Arg. 396, 455, 476 etc. Quotiescumque igitur in varietate Marginis mentio occurrit, de

de eo intelligi debet: ipse vero Codex sigla *Voss.* indicatur. Caeterum hic codex carmen de lapidibus non habet. Idem carmen deest in altero codice scripto, quem doctissimus Anglus, cuius nomen supra posuimus, e Graccia secum in Angliam deportavit, et vnus e trecentis variis codicibus est, quibus bibliothecam suam instruxit. Huius itidem lectiones cum Gesnero, vt erat eius valde studiosus, communicauit. In epistola, qua ipsi eas offert, aetatem satis magnam, sed non definitam, tribuit suo codici possessor, et nunquam collatum esse commemorat. Varietates tamen eius minus quam Vossianae ad emendandum textum profuerunt. Sigla *Ask.* hunc codicem designat. Quem *Chiuaeanum* codicem vocat Gesnerus, exemplum est Aldinae editionis, quod ante aliquot annos ex auctione librorum Chiuaeana, apud Batauos habita, in bibliothecam nostram academicam immigrauit. In eius margine, ab ignota manu, adscriptae erant lectiones variae, quae modo cum Askeano codice, v. g. Arg. 24. 133 modo cum Vossiano, Arg. 56 conspirant. Probabilem lectionem propriam in contextum recepit Gesnerus, Arg. 226, aliam dignam vt recipiatur, in annotatione ad v. 193 laudat. Alia scripta subsidia non habuit Gesnerus. In procurandis quidem codicum Parisiensium Mss. lectionibus operam suam obtulerat Gesnero Vir apud Argentineneses Clarissimus Elias Stoeberus, et rogauit etiam ille, describi sibi quinquaginta aut decem versus de codice, qui N. 2678. et altero, qui N. 2764. in Catalogo Mss. regio habet, sed in schedis, quae in manus meas venerunt, nullum vestigium, neque

indiciū deprehendi, perlatum esse eorum aliquid ad Gesnerum. Nec studuit Gesnerus valde multa habere, ne res longa fieret, et hanc ob causam ne oblatis quidem per Ruhnkenium V. Cl. cuius ingenium et doctrinam quanti ipse fecerit, non vnus locus in his Orphicis declarat, vti voluit, potius suo solius remigio rem gerere, forte etiam quod metuebat, ne sibi simile iterum accideret, quod in Scriptoribus rei rusticae factum est. Ruhnkenio tamen V. Cl. debentur Fragmenta inedita, et Collatio carminum Orphicorum cum Codd. Regiis Paris. 2763, 2764 et 2765. quae in manibus Viri incomparabilis Ernesti erant, cuius suasu et consilio editioni Gesnerianae adiectae sunt.

Ad editiones veniendum est. De primis quidem quid generatim statuendum sit, tum Henricus Stephanus ad Arg. 420. et Gesnerus ad v. 791. docet. Huic ad manus fuit e bibliotheca academica editio omnium prima, quam sigla P. in varietate lectionis designat, et forma quadrata, non vero, vt quidam tradunt, literis quadratis, excusa est. In fine legitur: *Anno ab incarnatione MCCCCC. die XIX Septembris. Impressum Florentiae impensa Philippi Iuntae bibliopolae. Si quos errores in hoc opere lector inuenies, qui properantes oculos nostros subterfugerint, eos pro iudicio tuo emendabis. vix fieri potest, ut non tales interueniant.* Quis curauerit hanc editionem, quae Argonautica et Hymnos habet, non constat; liber ipse omni praefatione destituitur, vnde forte aliquid liceret discere, quod huc faceret. Caeterum hanc primam editionem esse, et frustra iactatam

θαυ' ὀλίγα τινὰ. καὶ ταῦτα διεφθαρμένα καὶ ἀνέ-
 ζητα (· ἀνεξίτητα) Τὰ (f. Ταῦτα) γὰρ ἐν τῷ μόλις
 (· τῇ πόλει) τῷ Μεδιολάνῳ εὔρον, ἔγραψά τε, καὶ
 τοῖς ἄλλοις κοινύσας (f. κοινωνήσας) καὶ διδάξας, εὐδὲ
 δύναμαι εὔρεῖν οἷς παρόντα διορθώσαμεν ἐν πολλοῖς
 ἀμφίβολα ὄντα. Apparet Lalcarin hoc egisse, vt
 cederet Orphei Argonautica, h. e. praelegeret, ex-
 plicaret, dictaret, et, si fieri posset, typis quoque
 expressa daret: deinde, inuenisse illum Mediolani
 exemplum, illud descripsisse, *docuisse* h. e. praelegif-
 se, ita fere vt *docere fabulam* dicitur, qui in scenam
 profert; sed cum in multis dubiae esset lectionis, in-
 uenire non potuisse, vnde illud emendaret. Haec
 sunt, quae dicit, nihil aliud. Vtrum voti postea
 compos factus mereri vltra de Orpheo potuerit,
 hinc non discimus. Sed ex his, quae Boernerus de
 doctis hominibus Graecis etc. diligenter exquisita
 posuit, constat, Mediolani fuisse Lalcarin ab A. 1454-
 1460, quo tempore inuenisse ibi debet Argonauti-
 ca: tum Florentiae aliquamdiu, post Neapoli, Mes-
 sanae autem ab A. 1465: ibi discipulum habuisse
 Bembum 1492, et paullo post diem suum obiisse A.
 1493 vel 1494. Iam Mediolani edita Argonautica
 vix fugere poterant doctiss. Argelatum, qui tamen
 nullam eius rei mentionem facit in Bibliotheca Me-
 diolanensi; licet in MSS. Ambrosianae Bibliothecae
 referat in praemissa historia typographiae literaria
 p. CLXXVI, D. *In Prolegomena Orphei*, qui sine du-
 bio libellus ipse est, de quo hic egimus. De rari-
 tate Codicum Orphei MSS. illud modo, quoniam
 hic sumus, adiicimus, in MSS. Bibliothecae S. Mar-
 ei Venetae, qui memorantur omnes esse Saeculi XV.

Vtrum

Vtrum exstet hodie, et prodesse futuris editoribus possit, non habeo dicere, ille quem in Bibl. Vindobon. Catal. Nessel. P. IV c. CLIII p. 86 laudari video, *Codex membranaceus antiquus et optimae notae, in quarto, constatque foliis triginta, et ad Io. Sambuci Bibliothecam olim pertinuit, quo continentur Orphei Thracis, unius ex Argonautis, Argonautica.* Sed haec praeter consilium atque institutum, qui illa solum commemorare praesidia velim, quae mihi praesto fuere.

Florentinam excipit editio, quae Venetiis in aedibus Aldi et Andreae soceri mense Nouembri M. D. XVII. charta octies plicata prodiit. Praemissum est Musaei carmen cum versione latina. Orphica carmina exhibet omnia, et in hoc differt a Florentina, quae carmine de lapidibus destituitur. Presso fere pede sequitur eius lectiones, ut a doctis viris observatum est. Praefationis nihil ibi legitur, nec versionem latinam habet. Post Aldinam editionem eadem opuscula, sed insertis post hymnos Orphei, quatuor Procli, et adiectis in fine sententiis ex variis poetis, et Homeri Batrachomyomachia, prodierunt Florentiae per haeredes Iuntae 1519. 8vo. Ponam de hac editione, quae Gesnerus in fronte libri sui posuit: *Aldi Ro. praefationem etiam paucis immutatis describit Ant. Barchineus.* Et videtur ad singulas literas haec ab Aldina expressa esse. Certe quae observavi typographorum peccata, ea sunt communia; nisi quod Argon. 18. proprium habet Iunt. *λυγρόν* cum recte Ald. *λυγρόν*, sed talia possunt esse plura, et tamen verum quod posui. Liber de lapidibus habet quaedam propria. Conf. quae ad v. 656 legun-

leguntur. Hanc editionem sigla I. indicat. Quarta editio, qua vltius est Gesnerus, hunc titulum habet: *Orphei poetarum vetustissimi Argonauticōn opus Graecum, cum interpretatione latina incerti auctoris, recens addita, et diligentius, quam hactenus emendata. Apud inclytam Germaniae Basileam anno domini 1523. In fine: Basileae in aedibus Andreae Cratandri mense Iunio a. d. 1523.* Haec editio per Illustrem Schoepflinum ad Gesnerum venit. Quis eam curauerit ignoramus. Ad primam Iuntinam vel Florentinam graeca expressa esse, communia vitia, apertissima etiam, declarant, sunt tamen quaedam emendata, et obseruauit Gesnerus, eam aliquoties secutam lectionem vulgata meliorem, ex codice, vt putat, potius, quam e coniectura. Versio latina ea est, quam adespoton cum suo Valerio Flacco ediderat Io. Baptista Pius, et dedit etiam, cum suo Valerio Pet. Burmannus. Esse eam a Mediolanensium Cribellorum quodam factam, docet is, qui ad editionem Valerii Aldinam Venet. 1523. 8vo vulgatam praefatus est. Hunc Cribellum viri docti eum habent, qui Leodrisii nomen gerit, de quo videri potest Argelatus in Bibliotheca SS. Mediol. h. v. quamquam hic vir doctus in eo fallitur, cum ibi ad auctoritatem editionis prouocat, et scribit: *Leodrisio expresse adscribitur in eadem (Aldina) praefatione a me inspecta.* Certe non accurate inspexerit Argelatus, nisi alium librum habuerit, quam ego. In meo sane exemplo nullum vestigium Leodrisiani nominis video, quin negat auctor, se scire nomen. Ponam ipsa verba: *Adiunximus — Orpheum per Mediolanensium Cribellorum quendam (nomen non habere potui-*

potuimus) *latinum factum*. Ante Argelatum de eodem nomine etiam Barthius, Stat. Theb. III, 352. ad auctoritatem Aldi prouocauerat. Variis his editionibus parum adiutus Orpheus, medicinam et salutem adhuc expectabat. Illam ipsi adhibuit de graecis literis omnium optime meritis Henricus Stephanus, qui licet codicum adiumento destitutus, suo tamen ingenio, quo gaudebat felicissimo, et exquisita doctrina, inopiam ita compensauit, ut eiectionis priorum editionum vitiis, deterlisque scribarum maculis, Orpheo fere integritatem suam redderet, et iure hospitator eius habeatur. Ita purgatum inter suos Poetas graecos principes heroici carminis, a. 1566. sacrum poetam edidit Stephanus, post cuius diligentiam a sequentibus duobus editoribus, Lectio, et iuvene Eschenbachio, quorum libros Gesnerus pariter consuluit, eius annotationes suae editioni inseruit, vix quicquam immutatum, vel praeclari aliquid in his carminibus praestitum est. Ad hanc Henrici editionem suam carminum Orphicorum recensioem instituit b. Gesnerus, ita ut suadentibus vel codicum auctoritatibus, vel aliis rationibus, meliorem lectionem coniecturasque felices vel suas vel aliorum virorum doctorum lectioni vulgatae, si opus videretur, substitueret. Sed quanta modestia, quanta timiditate hic rem gesserit Gesnerus, quam etiam in hoc auctore in partem cautiorem more suo peccare, et vulgatam lectionem retinere maluerit, quam temeritatis criticae inculari, et aliquid ponere, quod non res ipsa posceret, vel de quo non constaret, veteris scriptoris esse, satis apparet. Ipse in interpretatione auctoris, officium edito-

editoris primarium collocabat, a quo interdum studiose refugere critici ipsi videbantur, ut impunius vrerent, secarent, interpolarent. Sed redeamus in viam. In hymnis vsus est Gesnerus etiam Lectiōnibus variantibus ad aliquot hymnos Orphei e codice Augustano, quas cum ζωροαστειων τε και πλατωνινων δογματων συνκεφαλαιωσει τε πληθυνος edidit Valentin. Hermannus Thryllitius, Viteberg. 1719. 4°. Eas varietates ad vnam omnes studiose annotauit editor, et ex illa syluula etiam petita est, quae p. 182. v. 26. sine auctore exhibetur lectio. Inter multas alias cogitationes videtur Gesnerus Siglam omisisse, quod idem accidit Lap. p. 328. v. 96. vbi in varietate ἀλωμενος, ex Esch. et p. 338. v. 64. λαβεθρα συν ex Ald. et Iunt. editione est. In carmine de lapidibus praesidii aliquid expectabat Gesnerus noster a paraphrasi et scholiis Hannardi Gamerii, sed vana spe lactatum esse docent, quae de hoc libro in schedulam coniecit, quam hic exhibemus.

„Quam B. Fabricius memorat Hannardi Gamerii Paraphrasin, cum eius Scholiis et D. Wendalini Cronobachii Medici animaduersionibus vulgatam Leodii 1578. 8 non vidi. Sed communicatum est mecum de Bibliotheca Regia Hannouerana exemplum antiquioris editionis, cuius notitiam breuem dabo: Titulus ita habet, *Orpheus antiquissimus et optimus poëta, Philosophus Trismegistus, de Lapidibus, nunc demum Latio iure donatus*, M. Hannardo Gamerio Poëta laureato interprete. (Scholae Tungrensis Rectorem se vocat) *Accesserunt eiusdem Hannardi scholia,*

lia, quae et rei medicae studiosis utilia iucundaque futura sunt, et quae quibusdam locis obscurioribus plurimum lucis adferent. (Neutrum ego praestiterim. Citantur loca veterum et recentiorum quaedam, ubi eadem nomina lapidum leguntur: quid lucis expectari hic possit, mox specimine vel vno declarabitur) *Accessit praeterea argumentum in Orphei libellum* (Demetrii Moschi) Renato Perdrierio interprete. *Leodii ex officina Gualteri Morberii 1576. 4.* Iam de praefatione unam alteramque notitiam ponam: „Comperi Argonautica felicissime latinitate donata, in quibus singuli versus latini singulis graecis aptissime responderent. Inueni quoque dicta Argonautica et Hymnos, cum opusculo de lapidibus ad verbum in Latinum versa Renato Perdrierio Parthisiensi interprete, sed nequaquam pari felicitate cum ea, quam de Dei gratia et beneficio in Argonauticis, carmine Heroico pulcherrimo redditis, quidam *Castellio* (*Cribellum* voluit haud dubie, vacillante memoria) praestitit. Huius enim in vertendo dexteritatem suspicio, illius vero solum conatum, benivolentiam, diligentiamque collaudo. Haec eadem fere sunt, quae laudari in nostro Gamerio bona fide videntur posse. Equidem cupide cum inspicerem libellum, aliquamdiu desideratum, mox animaduerti, non esse quod poeniteret, non esse, quod deriuari in hoc Syntagma lectorum, quos mihi opto, interesset. Unum specimen ponam, locum, in quo aliquid lucis inuenire optabam. Euoluat mihi aliquis de Lapp. Pro. v. 67-74 in quo quam laborem, in notis indicaui. Hunc bonus Gamerius ita transtulit:

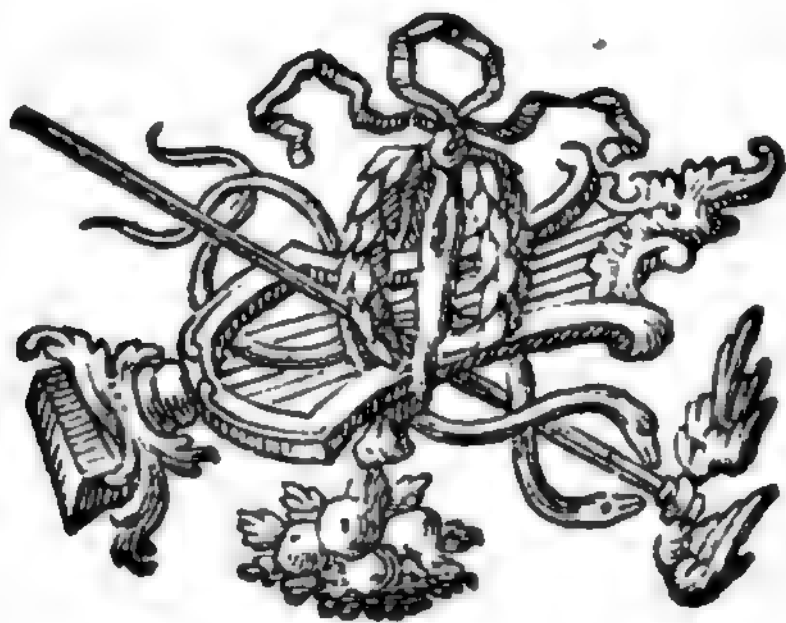
At

*At sanos homines insani saepe fatigant,
Et cogunt patrios miseros ex urbibus ire,
Mercurioque Deo passim conuicia dicunt:
Quod cum semideis olim versatus, iniquum
Humano generi subito se praestitit hostem,
Difficilemque magum vulgato nomine fecit,
Quem penes et cultus et diuum oracula manerent.*

*Ipse quidem fortis, multo certamine victor
Caedibus exultans claram Ioue praeside lucem,
Et velut accenso maiorem lumine reddit.
Sed genus hoc hominum etc.*

Equidem hic, et in pluribus, quae inspexi locis, plane quid sibi vir voluerit, non intelligebam, relinquendumque statuebam opusculum his, qui de tota illa lapidum philosophia quidquid vsquam esset, non nollent cognoscere."

Haec sunt, quae dicenda habuimus. Tu quisquis posthac opera Gesneri vteris, viri de literis graecis et latinis optime meriti nomini et gloriae fauere.

I. M. GESNERI
 PROLEGOMENA ORPHICA
 IN SOC. SCIENTT. GOTTING. PRAELECTA
 A. D. IX. IUN. 1759.

Cum de nauigationibus veterum extra columnas Herculis disputarem, non potui non de Argonautarum fabula, et quid in ea esset historicum, paullo quaerere diligentius. In ea autem re ne tolerabilis quidem futura erat disputatio, si non adhiberem illud aurcolum carmen, quod Argonauticôn Orphei nomine circumfertur. Cum vero sic longo post interuallo ad scripta redirem, quae iuuenis cursim legeram, ne expers essent tanti nominis, tantae, quantam prae se fert, antiquitatis: videbar mihi plura, ac facilius aliquanto, quam olim intelligere, eaque ipsa re ad accuratius cognoscendum inuitari. Quid quaeritis AA. Senti me paullatim ita, forte vetere quadam Orphei arte, demulceri Orphicarum rerum consideratione, ut statuerim otii quantum contingeret, vno alteroue anno illis impendere. Sed placuit eius diligentiae primitias quasdam vestro AA. submittere iudicio, ut eo vel confirmatus, vel ab ingrato labore reuocatus, in consilio deinde certo consistam. Ante omnia vero suis quibusdam finibus circumscripsimus operam nostram, ne nimis multa complexi, eo facilius destinatis excidamus. Difficile sane est pauca de Orphea et in Orphea dicere, de quo viro, quo plura passim videmus commemorari, eo pauciora forte

sciuntur; nisi scire sit, sexcentas narrationes legisse, male inter se, vel cum aliis veri vbiuis terrarum fusi particulis cohaerentes, quae falsae non temere possint esse omnes, omnes verae esse nequaquam possint.

Accidisse videmus in Orpheo, quod in Belo, Ioue, Hercule, ceteris, quos facinorum magnorum et gentium insignium auctores vanitas illa generi humano propria infinitum quantum multiplicauit, cum ad magna nomina referre origines suas vniuersi cupiant. Sed cum illae genealogiae post aliquot saecula fidem et auctoritatem soleant amittere funditus, contra ea illud studium ad Orphea referendi sententiarum suarum primordia a plurium saeculorum pene obliuione resuscitatum est, ad illius auctoritatem certamine velut inito prouocantibus hinc Iudaeis atque Christianis, hinc de noua Platonis schola Philosophis, quorum facile princeps est Proclus Lycius. Sed hoc de studio Orphei in suas partes trahendi, deinde aliquid dicetur. Hic arctiori sine circumscripti disputationem de Orpheo. Considerare placet illum cultus omnis humani et religionum auctorem, qua parte relata est in scriptis, quae nomen viri hodieque praeferunt, illius sapientia: ut si quis de Pythagorae non temporibus, non vita, non miraculis, non dogmatum systemate, sed de aureis carminibus, et si qua alia illius fragmenta superesse dicantur, disputet. Igitur ante omnia, an fuerit aliquis Orpheus, ad quem, quae exstant hodie, carmina referri possint, quaerendum crit. Ne opus quidem fuerit quaerere, si usquequaque vere apud Ciceronem (de N. D. I. c. 38), *Orpheum poetam docet Aristoteles nunquam fuisse*: quo inducti eruditi homines plane nullum vixisse hoc nomine hominem
arbi-

arbitrati sunt: Vossius inprimis, qui (de Arte Poët. c. 13 p. 78) putat, *Triumuiros istos poëseos, Orphea, Musaeum, Linum, non fuisse, sed esse nomina ab antiqua Phoenicum lingua, qua usi Cadmus, et aliquamdiu posteri.* Iunxerat tria ista nomina etiam Celsus apud Orig. l. I. p. 14. Λῆνον, καὶ Μῦσαϊον, καὶ Ὀρφέα, καὶ τὸν Φερεκύδην, καὶ τὸν Πέρσιν Ζωροάστριν, καὶ Πυθαγόραν Φήσας περὶ τῶνδε (de DIs et religionibus) διειληφέναι, καὶ ἐς βίβλους καταθέσθαι τὰ ἐκ τῶν δόγματα, καὶ πεφυλάχθαι αὐτὰ μέχρι δεῦρο. Quibus respondet Origenes p. 15. Καὶ τῶν μὲν σφῶν σθ ποιητῶν ἔοικε μηδὲ τὰ βιβλία ἔτι σώζεσθαι, φυλαχθέντα αὖν, εἰ ὁ ἐντυγχάνων ἤθετο ὡφελείας. Sed non negat noster fuisse in hominibus Linum, Musaeum, Orphea, Pherecyden, Zoroastrem, Pythagoram; an libri illorum supersint, de eo dubitat. Conf. omnino L. 7. p. 367 et 368. Caeterum quid sibi voluerit Aristoteles, ex scriptis viri, quae hodie supersunt, non potest iudicari. Cicero quidem hoc dicit, nisi fallor, simulacra, εἰδῶλα, ἵπετρα illa Epicureorum cogitari non posse, ubi de tali persona sermo sit, de qua qui cogitant vel loquuntur, ipsi nihil certi et finiti habeant. Si enim non fuit Orpheus, idem Oeagri et Calliopes filius, idem poëta, idem Argonautarum socius, idem qui suam ab inferis reuocavit Eurydicen, idem scriptor carminum, quae hoc nomine veniunt; e quonam corpore velut derafa atque euolantia illa εἰδῶλα venient, sine quibus nullam habemus, si fides Epicuro, rerum, quae extra nos sunt, notionem? Non erat opus, pinguem istam Epicuri philosophiam subtili argumento refellere. Sed constabit sua vis argumento, etiam si fuit aliquis Orpheus, verum non

vnus, non talis, in quem ea, quae narrantur, omnia conueniant.*

Hoc sane videtur admittendum esse, nisi velimus dura et pene perfrecta fronte omnem antiquitati fidem derogare, fuisse, quod inodo dicebamus, vnum aliquem velut primigenium aut archetypum Orphea, sapientiae et vanitatis, veri ac fabularum, religionum atque superstitionum inter Graecos auctorem, ad quem deinde cum referrent vulgo inuenta sua et commenta posterius, monstrosa inde, ficticia certe persona exstitit, temporibus, locis, factis ita dissidens, vt vna esse non potuerit, hoc est, talis vt Orpheus esse non potuerit. Et ille quidem, quem modo archetypum et primigenium dicebam, Orpheus, quando, vbi vixerit? quid docuerit? nescio an liquido expediri possit hodie: sed hoc videre mihi videor, post impensam non ignauam operam conquirendis et excutiendis Orphicis omnibus, quae supersunt de Argonautarum illo socio fabulae et carmina, ea et inter se sic satis conuenire, et quam plurima habere intimioris doctrinae vestigia, quae mereantur obseruari, et vt nobilissima antiquae historiae particula in ea luce collocari, qua possint deinde etiam aliis doctrinae partibus prodesse. Hac ipsa vel opinione vel sententia commotus decreui, quae supersunt Orphica hodie, ea, quantum a me fieri poterit, emendata atque explicata edere. Ante omnia vero, quid de Orpheo ipso et de his reliquiis videatur,

*) Inter Cl. Hanouii Disquisitiones sunt etiam analecta quaedam de Orpheo, vbi varia tentat, ad ostendendum, non negatum ab Aristotele, fuisse Orphea. Ni-

hil hic definiri posse puto, cum locus Aristotelis non prolatus sit: Aristotelem non negasse historiam ὁμολογεῖται, nouimus.

tur, proponere placet, si possim forte ea re quasi audientiam facere patri poëseos, et aditum ad hominum eruditorum notitiam parare.

Hoc igitur primum sit et ὁμολογέμενον, fuisse omnino aliquem Orpheæ, magnum sapientiae laude virum, Troianis temporibus paullo superiorem, et propter longaeuitatem etiam excidio superstitem. Argonautarum quidem pars fuit: superuixisse tamen cladi Troianæ in libro de lapidibus ponitur: quæ nec absurda est fictio, cui centum ætatis anni sufficiant. Aequalis fere, eerte suppar Onomacrito, ad quem probabiliter ut videbimus referunt Argonautica. Pindarus (Pyth. Δ, 313) Argonautis adiunxit Orpheæ, et φορμικτὰν αἰδᾶν πατέρα appellat, h. e. auctorem carminum, s. verborum, quæ cantantur. Ergo insignis iam tum persona Orpheus, nec potuit primum quasi creatus esse, et in medium productus ab Onomacrito, qui vel æqualis, ut modo dicebam, vel haud multo maior fuisse potest Pindaro. Neque subito auctoritatem tales fabulae, cum primum ut fungi prodire, solent nancisci. Verbo, non laudaturus erat patrem carminum Pindarus, non daturus foras Onomacritus Orpheï nomine carmina, nisi celebre iam tum Orpheï, ut poëtae, nomen inter Graecos fuisset. Porro Orphica et Pythagorica instituta similia Aegyptiis commemorat Herodotus (2, 81.) ὁμολογέει δὲ ταῦτα (instituta Aegyptia) τοῖσι Ὀρφικοῖσι καλεομένοισι καὶ Πυθαγορείοις, nisi Orpheæ nobilem personam putasset, non minus quam Pythagoram, non ita dicturus. Nisi ita Athenienses senserunt, quid sibi voluit Euripides, cum passim Orpheï mentionem intexit Tragoediis suis, velut de carminis illius præstantia et miraculis Med. 543 et Iphig. in Aulide 1711: vel quod mysterio-

rum auctor esset (in Rheseo 943 Μυσηρίων τῶν ἀπορρήτων Φάνας ἔδειξεν) atque Rhesi conlobrinus: vel quod victum leueroiorem et abstinentiam ab animalibus docuerit, cum facit (Hippol. 952) Thesea exprobrare suo Hippolyto filio ἀψυχον βορὰν, cibum inanimatum, h. e. abstinentiam ab animalibus, et quod Orphea sibi regem fecisset, eoque sanctitatis et abstinentiae obtentu nouercam stupro polluerē ausus esset. Num videntur probari in scena potuisse talia, nisi tum putassent homines, fuisse virum magnum Orphea, cuius institutorum aemuli sanctitatem affectarent praeter caeteros; vt nemo dubitare hodie potest, fuisse aliquem S. Franciscum, Ordinis Minorum auctorem, licet quae in Libro Conformitatum de illo praedicantur, iis fidem minime habeat. Eadem est ratio, cum Aristophanes (Ran. 1064) ex personā Aeschyli Ὀρφεὺς μὲν γὰρ inquit τελετὰς ἡμῖν κατέδειξε, Φόνων τ' ἀπέχεσθαι, quem locum ita reddidisse videtur Horatius (A. P. 391): *Siluestres homines sacer interpretsque Deorum Caedibus et victu foedo deterruit Orpheus.* Nescio an Aristophanes Φόνων, et Horatius *foedi victus* nomine humanas victimas; ἀνθρωποθυσίας, intellexerint. Euripides quidem βδυσίας ab Orpheo damnatas voluit, et omnem ἐμψύχων vsum: et sic Ὀρφικοὶ βίοι capiuntur apud Platonem (de Legib. 6 p. 626. A) ἀψύχων μὲν ἐχόμενοι πάντων, ἐμψύχων δὲ τὸναντίον ἀπεχόμενοι πάντων. Probabile est carnibus animalium abstinuisse Orphicos, certe boum aratorum, quod sic agriculturae originem, Cereris Eleusinae beneficium, commendare ciuib. suis vellet. Hinc poetae signum aeneae aetatis, et fugae Astraeae causam fecere βδυσίαν, de quo dulcis locus

locus est Arati Phaenom. 132 *πρῶτοι δὲ βοῶν πάν-
σαντ' ἀροτήρων.* Socrates in Apologia sua (Plato.
p. 369. A) gaudium se praecipere ait ex colloquiis
apud inferos instituendis cum Orpheo, Musaeo,
Hesiodo et Homero. Profecto non facilius potest
negari Orpheus aliquem fuisse, quam Pythagorani,
aut S. Franciscum. Obseruemus et hoc, scripta
monimenta ab Euripide tribui Orpheo. Canit Phe-
raeorum chorus (Alcest. 968.) nihil esse, quod
vincere necessitatem possit, *ὃδὲ τι φάρμακον Θρήσ-
σαις ἐν σάνισι, τὰς Ὀρφείῃ κατέγραψε γῆρας.*
Scena fabulae est ex ipsa aetate, qua Orpheus se-
nior, iunior Hercules, Alcestis Peliae filia, poni-
tur: negat chorus, remedium contra necessitatem
Thraciis patriae suae tabulis scribendum dictasse
Orpheus. Fuerunt ergo, cum ista in scenam ferret
Euripides, carmina, quae Orphei esse dicerentur;
et potuit forte Euripides puer senem videre Ono-
macritum cum, quem carminum Orphicorum scri-
ptorem faciunt fere antiqui Christianae religionis
apologetae, et Pisistratarum temporibus assignant,
Recte Herod. 7, 6, Qui Xerxem inuitabant ad bel-
lum Graeciae inferendum Pisistratidae, habebant sibi
adiunctum Onomacritum, *ἄνδρα Ἀθηναῖον χρησμο-
λόγον τε καὶ διαθέτην χρησμῶν τῶ Μυσαίῃς.* Pla-
candus autem erat Onomacritus: *ἐξηλάθη γὰρ ὑπὸ
Ἰππάρχου τῶ Πεισιράτῃ ὁ Ὀνομάκριτος ἐξ Ἀθη-
ναίων, ἐπ' αὐτοφώρῳ αἰλῆς — ἐμποιέων εἰς τὰ Μυ-
σαίῃς χρησμὸν κ. τ. λ.* Hac arte sua recitandi tan-
tum bona Xerxi, omittendi contraria, ut apud Re-
gem vteretur Onomacritus, perfecerunt Pisistratidae.
Non ita remotus erat Herodotus ab hac aetate, ut
falli potuerit, aut voluerit fallere. Non carmina

pauca, sed aceruum librorum, βίβλων ὀμαδὸν Orphei, Platonis aetate proferebant homines quidam, Orpheotelestae, ex quibus sacra expiatoria peragerent (vid. de Rep. 2 p. 424. D). De aetate Orphei plane non disputat Plat. de LL. 3. pr. f. p. 585. E. χίλια ἂφ' ἧ γέγονε, ἢ δις τοσαῦτα ἔτη, τὰ μὲν Δαιδάλῳ καταφανῆ γέγονε, τὰ δὲ Ὀρφεϊ, τὰ δὲ Παλαμίδει κ. τ. λ.

Alterum, quod vniuersim in hoc velut Orphicorum prooemio post aliquam considerationem non nimis defunctoriam pronunciare mihi posse videor, illud est: Quae hodie exstant sub Orphei nomine opuscula, Argonautica, Hymnos, de Lapidibus, ea idem habere consilium ac propositum videri, commendare scilicet cerimonias et mysteria, facere Orphea Deorum amicum et interpretem, qui ab his edoctus et morborum remedia, et expiatoria omnium prae factorum sacra, et depulsoria periculorum, et portentosa in rerum omnium desperatione auxilia, vel depromserit in ipso actu, vel vnde petenda essent etiam posteris ostenderit. Posset hoc per singula argumenta eundo facile planum fieri. Sed commodius fiet tum, ubi licebit ad singula nouae quam molior editionis prouocando in rem praesentem lectores deducere. Interea fidem ea in re haberi mihi postulare videor posse, ut et in illo, quod confirmo, nihil dum esse in his libellis a me animaduersum, quod repugnet illis temporibus, quibus fuisse dicitur Thracius ille Orpheus, qui in omnibus tanquam e sua persona loquens introducit; non urbium, non hominum nomina, non inuentorum, aut cuiuscunque rei denique mentionem, quam recentiore esse Troianis temporibus, demonstrari queat. Sic μεγάλης σωτῆρας

τῆρας in εὐχῇ 21. esse Castora et Pollucem pulchre ostendit Hemsterh. quem ibi citavi: verba omnia vel HomERICA, vel ea moneta percussa, quam in Homeri et vetustorum oraculorum verbis deprehendimus. Modeste hic agendum esse A. A. sentio. Quis enim, ne de me dicam, cuius forte nec sentientis conuellere memoriam senectus incipit, quis integrae homo aetatis ita valet ista reminiscendi facultate, ut nihil illum in his tot minutis rebus queat fallere? quis ita intentum semper animum habere, ita semper vigilacem velut praestare attentionem potest, uti dormitet nunquam vel oculos deiiciat? Hoc quidem possum confirmare, ea me mente legisse Orphica, ut integrum me seruarem, quin ut in lucro ponere vellem, si quid se offerret, in quo deprehendi posset carminum nouitas. Nunc asseueratius possum agere, postquam ita saepe legi, tantamque familiaritatem contraxi cum his libellis. Et dabo auctorem, si quis alius, memoriosum, qui certe de Argonauticis idem affirmet, Dau. Ruhnkenium Ep. Crit. 2. p. 69, 15, „qui Argonautica Orpheo subiecit, siue Onomacritus fuerit, siue alius, scriptor certe meo iudicio est vetustissimus. Nam ne vllum quidem recentioris aetatis vestigium, quamuis diligenter animum attendas, per totum poema reperiās: contra plura egregia, et quae priscum aeuum sapiant. Dictio fere est HomERICA.“ etc.

Sed quid? si ipsa oratio et dialectus repugnat antiquo, alicui Orpheo? Colligere quis tale quid possit ex Iamblichō (de vita Pythag. c. 34. p. 169 Kust.) qui in Pythagorica Doricae dialecti commendatione plerosque historicos ait tradidisse, καὶ χρηστὰς

τῆ

τῇ Δωρικῇ διαλέκτῳ καὶ Ορφέα, πρεσβύτερον ὄντα τῶν ποιητῶν, Orpheum Thracem, poetis (nobilibus Homero, Hesiodo ceteri-) antiquiorem, etiam antiquissima dialecto Dorica, vltum esse, cuius in Orphicis nostris vestigium ostendere difficile fuerit. Sed salua res est. Historici isti apud Iamblichum loquuntur de istis, quas *Θρήσσας σανίδας* ab Euripida vocari, modo vidimus, de his quae ab ipso Orpheo in literas relata esse dicebantur. Haec porro quae nunc exstant, ab Atheniensi Onomacrito Pisistratidarum et Xerxis aetate literis ac libris mandata esse, communis plurium antiquorum sententia est, vt modo indicauimus. Hic Onomacritus potest vel conseruatis sententiis omnibus, et bona verborum parte, dialectum modo mutasse, Homerice et, vt sic loquar, Solonice loqui antiquum Orpheia docuisse: vel pro suo arbitrio quae viderentur, addidisse, demsisse, quam illius circa oracula artem refert Herodotus (7, 6). Mihi quidem non fit probabile, simpliciter confingere omnia ausum esse, vel opus habuisse, vel potuisse adeo, Onomacritum. Debet iam magna in opinione fuisse Orpheus, debent iam circumlata tum esse varia eius carmina, ad quorum exemplum plura effingere ingenioso homini non difficile fuerit. Dorica quidem certe dialectus non magis debet valere ad impugnandam Orphicorum, quae supersunt, antiquitatem, quam Pelasgicae literae, quibus vsum Orpheia, est apud Siculum Diodorum (3, 66 p. 256, 67).

Denique illud quoque ad vniuersam de Orphicis disputationem pertinet, et hic velut praestruendum est. Non mirabor ego, si quaerat aliquis, Si antiqua sunt, quae habemus Orphei carmina, si ad
Ono-

Onomacriti certe aetatem assurgunt: quî non frequentior illorum, apud antiquos fit mentio? Hic illud cogitemus, primo laudari tamen vnum alterumque versum a Platone (Cratylus p. 265, A), ubi philosophiam Heracliticam et Orphicam inter se comparat, et quidem non ita, ut Ὀρφικοὶ vel τὰ Ὀρφικά memorentur: sed discrete, λέγει δὲ πρὸς καὶ Ὀρφεύς, laudari a Diodoro Siculo (I, II. it. 12) qui certe et Christianis omnibus, et recentioris scholae Platonice antiquior est.

De fide nostrorum Apologetarum, Clementis Alexandrini praesertim, hic non disputamus; qui vel primum Iliados versum esse leuiter inflexum ex Orphico carmine (cf. Fragm. XVIII), vel Pythagoram supposuisse versus suos, (Strom. I. p. 397, 14. vid. Potter.) ex scriptoribus, qui tum exstitisse debent, memorant: quale quid in mentem venire non potuit his, qui non iidem ante Pythagoram et Homerum exstitisse versus Orphei putarent. Sed ratio est in promptu, cur multa quidem debuerit esse Orphei apud posteros mentio: carmina ipsa ab initio homines vix ac ne vix quidem scriptis suis intexuerint. Mystica enim fuerunt pleraque omnia, pars religionum, orgiorum, mysteriorum, sub sancti silentii sacramento commendata mystis, quae diuulgari et referri salua pietate non possent. Itaque de Orpheo, ut inuentore omnium mysteriorum et caerimoniarum ac religionum auctore praedicare solent, a verbis ut religione consecratis, fere abstinent (Herod. 2, 81. Paus. Boeot. 30. Celsus ap. Orig. 7 p. 367). Exorta Euangelii lux discussit illas tenebras, cum soluti prauis religionibus nostri nihil dubitarunt ἐξορχεῖσθαι (magnum crimen apud anti-

antiquos illos. et ipsi Alcibiadi funestum) et quæ agerentur in mysteriis, vulgare: quo in genere Iustinus Martyr et Alexandrinus Clemens primi videntur. Ceterum via semel aperta, nec alieni a nostra persuasione dubitarunt publicare, quæ latere diutius non posse viderent, et hoc modo agere, ut quæ ad ignominiam, impietatem, turpitudinem traherent Christiani, ea vel ad rerum naturam declarandam, vel ad interiorem aliquam theologiam, seu metaphysicam dicere malis, referenda esse, persuadere hominibus studerent.

Operæ autem pretium cum putarem, hæc non ita modo vniuersim, post perlustratas cursim Orphicas reliquias, pronunciare, sed singula etiam seorsim considerare fragmenta; non contentus H. Stephani Eschenbachiique collectionibus, diligenter ex omni scriptorum genere, quæcunque reperire potui, Orphica verba collegi (qua in re mirum in modum Indicibus me Fabricianæ Bibliothecæ insertis adiutum, ingrati esset dissimulare) et meis in schedis, non modo a quibus ea auctoribus, sed quo libro et loco libri ea conseruata sint, annotavi, ut iam in procliui sit reperire, quis scriptor, quibus verbis, quo consilio quemque locum protulerit. Quæ res cum laboris non nihil habuerit, hoc vicissim commodi feret, uti appareat, quantum veri ac solidi sit in illa virorum doctorum Cudworthi (System. intell. p. 247) et Mosheimii (ad eum locum n. 37) suspicione, a Iudæis et Christianis similem hic fraudem admissam eius, de qua circa Sibyllinos libros versata nemo temere hodie dubitat. Atque hunc fructum laboris non nullius nostri, quem si absolute liceat, ultimam fore humanarum occupationum mearum non sine causa suspicor, tum demum proferre integrum erit, cum Orphica omnia vno volumine comprehensa ac disposita commode exhibere continget: quo facto, quod nunc nimis impeditum ac spissum est, nullo pene labore, ipso velut oculorum coniectu arbitrari, qui volent, poterunt.

ΟΡΦΕΩΣ
ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

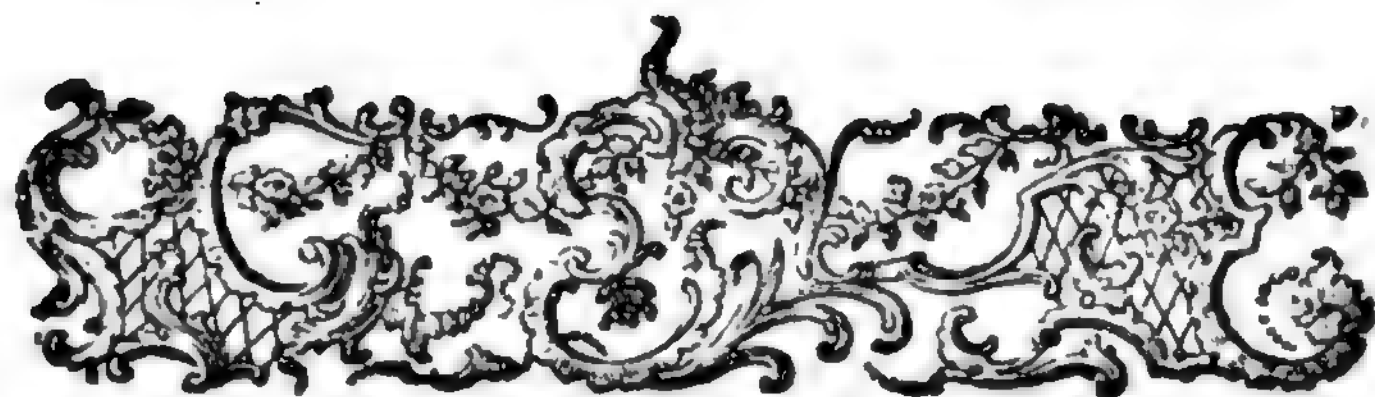

INTERPRETATIO
LATINA

IO. MATTH. GESNERI.

ΟΡΦΕΩΣ ΑΡΓΟΝΑΥΤΙΚΑ.

Ὡναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι,
 "Ὅς λάχες ἡλιβάτῃ κορυφῇς Παρνασσίδα πέτρην,
 Σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ· σὺ δέ μοι κλέος ἑδλὸν ὀπάσσαις·
 Πέμ-

O Rex Pythonis potens, longe iaculator, idem vates,
 Qui sortitus aprici semper (*tibi soli semper accessi*) ver-
 tice rupem Parnassiam, Tuam virtutem cano: tu vicissim
 bonam

1. Ὡναξ Αἶ. 2. παρνασσίδα Αἶ.

3. Κλέος ἑδλὸν ὀπάσσαις.] Haec
 verba ita haftenus interpretati sunt,
 ac si poeta proprii sui nominis fa-
 mam extendi ab Apolline petat.
 Sed praeterea hunc, longe alius ho-
 rum verborum esse potest sensus.
 Nimirum in hac inuocatione duo
 potissimum ab Apolline petit poe-
 ta: Primo, vt sibi vniuersam se-
 quentis historiae seriem vere et ex
 ordine enarrare liceat, adiuuante et
 inspirante Deo; quemadmodum
 Virgilius: *Musa mihi caussas me-
 mora* etc. quam partem absoluit
 his duobus versibus:

Σὴν ἀρετὴν ὑμνῶ, σὺ δέ μοι κλέος
 ἑδλὸν ὀπάσσαις,

Πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδεσσιν ἐμαῖς
 ἱτυμηγόρον αὐδὴν.

Deinde, vt eandem historiam dul-
 cibus modulis et sonoro carmine
 pertractare possit, quam partem iti-
 dem duobus sequentibus versibus
 absoluit:

Ὅφρα πολυπέρεσσα βροτοῖς λα-
 γύβανεν αἰοδὴν
 Ἡκύνω, μέγας ἐρετμοῖς καὶ πηκ-
 τίδι πυκνῇ.

Τὸ igitur κλέος ὀπάσσαις, optime,
 mea quidem sententia, exponi hoc
 sensu posset per *διαδομένην Φύσιν*
διήγησεν, ita vt plane respondeat il-
 li adducto Virgiliano: *Musa mihi*
caussas memora. Quodsi tamen
 quis in priori sensu accipere velit
 haec verba, huic quidem non re-
 pugnabo, modo non cum vulgatis
 interpretibus haec verba a sequen-
 tibus seiungat, sed in sequenti ver-
 su τὸ δέ pro copulativa, (quod saepe
 ita apud hunc poetam occurrit)
 habeat: ita vt sensus sit: Tu mihi
 hanc gloriam largire, vt late dis-
 persis hominibus etc. Τὸ κλέος τῶν
 μέσων esse, omnibus notum. Quem-
 admodum etiam *clarus* apud Sallu-
 stium accipitur: *Apud socios clarus*
magis quam honestus. Ὀπαζαν He-
 sychius

Πέρμεπε δ' ἐπὶ πρᾶπίδεσσιν ἐμαῖς ἐτυμηγόρον αὐδὴν,
 5 Ὀφρα πολυσπέρεσσι βροτοῖς λιγύφωνον αἰοιδὴν
 Ἡπύσω, Μάτης ἰφειμαῖς, καὶ πηκτίδι πυκνῇ.
 Νῦν γάρ σοι, λυρσεργέ, φ' λον μέλος αἰείδοντα
 Θυμὸς ἐποτρύνει λέξαι, τὰ περ ἔποτε πρόθεν
 Ἐφρασ', ὅταν Βάκχαιο καὶ Ἀπόλλωνες ἀνάκτορος
 10 Κέντρῳ ἐλαυνόμενος, Φρικώδεα κῆλ' ἐπίφασκον,
 Θνητοῖς ἀνθρώποισιν ἄκη· μετὰ δ' ἔρκια μύσαις
 Ἀρχαῖς μὲν πρῶτα χάρις ἀμέγαρτον ἀνάγκην,

Καὶ

4. πρᾶπίδεσσιν P^r. P. A. I. ἰτημ. ΑΓ.

Sychius exponit. χαρίζεσθαι, ὠπασεν, ἰχαρίζετο. Sic Prometheus apud Aeschylum: Πῦρ ἰγώσθην ὠπασα, quod Horatius: *Intulit.*

*Audax Iapeti genus**Ignem fraude mala gentibus intulit.*

Alibi etiam ὠπασε exponitur ἐτύπασε, ut apud eundem Aeschylum: ἰπτά ἐπὶ Θήβ. vers. 498. Non equidem ignoro, inferius τὸ κλέος ἰδλὸν ἐπάζαν occurrere alio sensu, sed ibi τὸ ἐπάζαν refertur ad κλέος, et interpretandum per verbum *sequi*; hic vero refertur ad εὐ.

ESCHENB.

6. Ἡπύσω.] Ut hic ἰφειμαῖς correpta media, sic ἰφειμοῖς, v. 67. Ἡ καὶ ἐπ' ἀλατίνοισι ἰφειμοῖς ἀλιμυρία βλνθῇ: sic et alia multa ap. hunc poetam.

H. STEPH.

6. Μάτης ἰφειμαῖς.] i. e. carminis. ἰφειμαῖς, nonnunquam pro ἀρμοῖ vel ἀρμοζόντως. et ita intelligunt interpretes Callimachum εἰς Δῆλον:

Ἀλλὰ φίλη, δύνασαι γὰρ, ἀμύναν πότνια δέλοις

Ἵμετέροις, οἱ σῶ πτόον πατέρας ἰφειμῇ.

Vbi τὸ ἰφειμῇ reddunt etiam *legitime*. Sed ut dicam quod res est, in hoc Callimachi loco non videtur

recte verti *legitime* τὸ ἰφειμῇ, sed σῶ ἰφειμῇ coniungitur, tuo iussu terram peragrant. Iris nimirum et Mars, ut persequantur Latonam, quemadmodum in Hymno Panis, qui Orpheo tribuitur.

Βαίνα γὰρ τὰδε θῆα πηκτίδα σαῖσιν ἰφειμαῖς.

Mediam in ἰφειμαῖς hic auctor corripit, ut et infra in ἰφειμαῖς et alibi saepe, quod tamen Hentricus Stephanus iam observavit. ESCH.

Πηκτίδι πυκνῇ.] τῶν πηκτίδων mentionem facit Aristoteles lib. VIII. c. VI. Politic. Athenaeus lib. IV. et XIV. Scaliger in Historico cap. XLVIII. haec refert; *Erat et pectus duobus tantum nervis. Pulsabant autem radiolo altera manu, quod pectus a percussione appellatur: altera premebant nervos certis intervallis etc.* πυκνῇ, nimis crasse reddunt: *lyram crassam, πυκνὸς a πυκά est, hoc autem ἀντὶ τῆ ἐπιστημῆως παραλαμβάνεται, teste Aeschyli Schol. ad ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις vers. 151. unde εὖ πυκνῆς, exponit: ἐντέχνως καὶ ἐπιστημῶως ἔνταυς τὸ τέχον.* Quin ipsum verbum πυκνῶς ornatus quandam et elegantiae significationem habere videtur in versibus illis Archestrati, qui citantur ap. Athenaeum lib. II.

Αἰ

bonam mihi gloriam praesta, tu immitte vocem praecordiis veridicam, ut dispersis late hominibus subtile carmen (5) Musae instinctu, argutaque cithara, insonem. Iam enim tibi, Lyricen, (*Musae*) gratum carmen dicere mens iubet, et canere, quae nunquam prius elocutus sum, quum Bacchi Apollinisque Regis stimulis agitatus, horrenda (*eorum ingigantas*) tela enarraui: (10) *itemque* mortalibus aegris remedia, magnas religiones initiatis enarraui. Nempe antiqui primum chaos superiorem inuidia (*inuidiam*) necessitatem,

11. ἄκη μεγάλ', ὄρκα Pierf. V. Not. 12. Φάρι Voss.

Ἄν δὲ στεφάνοις κάρα παραδῶ-
τα πυκάζω

Παντεδαποῖς, οἷς ἂν γαίης πέδον
ὄλβιον ἀνθῶι.

Quid sit γᾶς πυκνός, et ἀνθῶρ πυκνός,
notum est. ESCHENB.

7. Λυροεργέ.] Nescio cur hic interpretes *λυροεργέ* maluerint exponere per *Lyrae inuentorem* aut *patrem*, quam simpliciter per *Lyristam*, cum tamen ipsum vocabulum graecum et fabula etiam hoc potius requirant. Mercurio enim huius instrumenti inuentio tribuitur, quod ab inuentore acceptum Apollo, ad fistulae modulos, lineis, quibus ante erat instructum chordis exemptis, atque nerueis intentis, adaptasse tantum legitur. vid. Scaliger loco superius adducto. Et aperte Horatius l. l. Od. X. Mercurium vocat *curuae lyrae parentem*. ESCHENB.

7. Réste Eschenbachius, quod *Lyristen* hic potius quam *lyrae inuentorem* intelligit: sic enim γεωργός, ἱερουργός, θεουργός, κτεουργός, e. i. g. a. non sunt, qui terram, lannam, deos, carnes inueniunt; sed qui tractant: sed hoc male, quod refert ad Apollinem, cuius mox v. 9 in tertia persona fit mentio. Breuiter, Musaeum suum alloquitur, ad quem directum totum carmen, satis ostendit v. 1344. (conf. 856. 884. 1189.)

Canit Orpheus, quae discat Musaeus, quibus lyrae sonos accommodet. GENN.

8. Θυμὸς ἐπιτρέψα λείξαι.] Pindaricum hoc est, ita enim Ol. 3. ἐργαῖαν πορεύσιν θυμὸς ὤμαιν. et paulo post: Ἐμὲ δ' ἂν πα θυμὸς ὀτρύνει φάειν. Claudianus: *Mens congesta iubet, et: totum spirant praecordia Phoebum*. ESCH.

9--45. Hunc locum merito Bibliothecae graecae inseruit Fabricius 1, 29, 3.

11. Io. Pierfon. Verif. 1, 9. p. 103. coniecit pro μετὰ δὲ legendum esse μεγάληα, idque iungit cum ἄκη, sicut v. 38. μέγ' ὄναρ, et 467. μέγα ὄψιλοιμιν, v. v. Mihi magis placerent μεγάλ' ὄρκα, quae Φεικτὰ θεῶν, ἄρρηκτα βροτῶν, vt v. 465. vocantur. Suspico, tria hic velut capita carminum Orphicorum constitui, πῦλα Φεικώδεα Tela Deorum missa in Pythonem illum Parnassi possessorem, in Titanes, deinde curationes morborum, denique mysteria varia et ritus occultos, quod vltimum genus, vt suum proprium opus, latius explicat.

12. Ἀρχαῖα μὲν πρῶτα χάρις ἀμύχαρτιν ἀνάγκην.] Per ἀνάγκην hic illa intelligitur necessitas, quam causam omnium rerum multi statu-

Καὶ Κρόνον, ὃς ἐλόχευσε ἀπειρεσίοισιν ὑφ' ὀλκοῖς
 Αἰθέρα, καὶ διφυῆ, περιωπέα, κυδρὲν Ἐρωτα,
 Νυκτὸς

13. ὡς — ὑπ' ὀλκ. Αἰ. Ελόχη ἀπειρεσίῳ Voss.

tuebant Philosophi, vt Democritus et alii. Ideoque et Chao et terrae apponchant necessitatem. Et Pythagoras τὴν ἀνάγκην τοῦ κόσμου περιεῖλαι dicebat, vt auctor est Iamblichus in vita Pythagorae, quam obrem ἀνάγκη, ἥ πάντα κρατᾷσα, et, sec. Aristotelem ἐκ ἧδος τι λέγεται πλὴν ὁ θεός, ἀκίνητον ἔστιαν ὢν. Nam tamen submittit Dei consillis Hesiodus *Εργ.* v. 15.

Οὔτις τίν γε φιλεῖ βροτὸς, ἀλλ'
 ὑπ' ἀνάγκης

Ἀθανάτων βαλῆσιν ἔριν τιμῶσι
 βαρύναν.

Hanc de necessitate doctrinam recoxit nuper Spinosa, qui sentit omnia semper fuisse et esse necessaria. Ἀμείγαρτον, Hesychius ἀφθόνητον, ἀζέλωτον, ἥ πολὺ, ἥ μέγα· ὡς τὸ ἀμείγαρτε συβώτα, ἥ ἐκ ἄντισ φθονήσαιν. Cuius magnitudo tanta est, vt inuidiam exuperet, quod Horatius lib. II. od. XX. dixerit *inuidia maior*. Catullus in eundem fere sensum:

*Aut ne quis malus inuidere possit,
 Cum tantum sciat esse basiorum.*

Quemadmodum etiam in contrarium idem vocabulum accipitur de eo, quod ne quidem inuidiam meretur. Sic apud Aeschylum in *Supplic.* v. 650. αἰδῶνται δ' ἱκέται Διὸς, ποίουνται, τὰνδ' ἀμείγαρτον. ad quae Scholia: Τὴν ὑμῶν σύτασιν ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελέε. ita fortassis ἀμείγαρτον πόνον dixit Homerus *Iliad.* β. v. 420.

Ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἰοῶ, πόνον δ'
 ἀμείγαρτον ὀφείδαν.

Aeschyl. *Prometh.* Τὸ τῆς ἀνάγκης ἔσ' ἀδέρκεται δένος. Sed alio sensu.

ESCHENB.

13. Ἀπειρεσίῳ ὑφ' ὀλκοῖς.] Ambo interpretes latini, ignoti nominis *Εμμετρος*, et Renatus Perdrerius, hic legisse videntur: ἀπειρεσίῳ ὑπ' ὀλκοῖς, forte non adeo male. Magis tamen arridet haec lectio, quippe quam omnia quae habui exemplaria excusa seruant. Ὀλκος, ab ἔλκω, propriissima et proxima significatione est *extensio*, seu *extractio*, vt ita dicam, *in longum*. Vnde Scholiastes Nicandri ad illa ex *Alexipharmacis*:

— ἀμφὶ δὲ ὀλκός

Τέτρηχε γλώττης νέατος ὑποκάρφεται ἰδμός.

Ὀλκος, inquit, περιφραστικῶς τὸ μῆκος καὶ ἡ παράτασις τῆς γλώτσης. Latinum *Tractus* commodissime huic graeco respondet: *Tractus* enim, (quod et Giphanius ad Lucretium obseruatum est) fere est longa rerum *extensio*, vt: *Tractus longi flammimarum*, apud eundem Lucretium, quos Graeci alias διαβρύχας, minus tamen solíciter, et Aratus *ρύμας* dicunt. Ita etiam Virgil. i. *Georg.*

Flammarum longos a tergo albescere tractus.

Vnde Manilius speciem cometarum facit, quos *Tractos* ob extensionem caudae appellat. *Trahere vitam, tempus, aenum*, non minus notae quam elegantes locutionis formae. Neque etiam infrequens ipsius verbi ἔλκω in Aethereis et coelestibus describendis apud auctores usus est: Aratus in *Phoenom.* de naue. ὡς ἤγε πρύμνηθεν ἰστένης ἔλκεται ἀργῶ. Vbi Scholiastes τὸ ἔλκεται simpliciter exponit per τὸ φέρεται. Cicero vertit:

At

tem, et Saturnum, qui immensis tractibus (nixibus) progeneravit Aethera, et geminum, conspicuum, nobilem Aino-rem,

ὅπ' ὅλ. etiam Pr. AIC. V. N.

Ac canis ad caudam serpens pro-
labitur Argo,

Conuersam prae se portans cum
lumine purpura.

Idem statim ab initio Phaenom.

Οἱ μὲν ὁμῶς πολλοὶ τε, καὶ ἄλ-
λῳδῳς ἄλλοι ἶόντες

Οὐρανῷ ἔλκοντα πάντ' ἡμῶτα
συνεχῆς αἶψ.

Vbi rursus Scholia. Οὐρανῷ δὲ ἔλ-
κοντα, ἀντὶ τῆς σὺν τῷ ἔρανῳ φέ-
ροντα, et Cicero lib. II. de Nat.
Deor. reddit:

Caela labuntur celeri coelestia
motu.

Cum coelo simul noctesque dies-
que feruntur.

ESCHENB.

13. Vix dubito, quin vera huius
loci lectio seruata sit a Steucho de
perenni Philos. 7, 10. p. 431. pr. ἀπα-
ρεσίῳς ὑπὸ κόλποις. Suadet hoc
illa aspirationis absentia, quam in
V. L. indicauimus: suadet illud,
quod κόλποι ad λοχίαν, genera-
tionem, sunt sine dubio accommo-
datiores ὀλοοῖς, aut ὀλοῦς adeo.
Κόλποι βρυβῶς Fr. 16, 3 quid sint,
dubitari non potest. Ita Fragm. 6,
9 Ζηνὸς ἐν γαστέρι omnia nata sunt,
et v. 36 ἱερὰ νηδὺς commemoratur.
Add. Fr. 8, 4 et 8 It. 19: praefer-
tim Fr. 22. Αὐτὰρ Ἐρῶτα Ζεὺς καὶ
Πεύματα πάντα τέκνῳσι, vbi τέκ-
νωσι plane respondet τῷ ἐλόχῳσι.
Apud Aristoph. Auib. 695. Ἐρίβας ἐν
ἀπείροσι κόλποις τέκτα Νύξ.

GESN.

14. Mihi videtur, διφυῇ referri
ad communionem vtriusque sexus,
quam Dis tribuebant (vid. F. 6, 11);
idque inductione probari posse lo-
corum, quae Index s. Lexicon Or-

phicum ostendit. Res ipsa, de du-
plici sexu, plane Orphica. Sic Fr.
6, 11 Ζεὺς ἄρσιν γένετο, Ζεὺς ἄμ-
βροτος ἔπλετο νύμφη. De Luna
H. 8, 4 Θῆλύς τε καὶ ἄρσιν, quam
διφυῇ dixerat v. i. De Minerva H.
31, 10. Ἀρσιν μὲν καὶ Θῆλυς ἔφη.
H. 41, 5 Misen vocat Ἀρρενα καὶ
Θῆλυν, διφυῇ. Ceterum hic ἔρως
idem est quem πρωτογόνον διφυῇ vo-
cat H. 5, 1.

GESN.

14. Καὶ διφυῇ περιωπία κυδρὸν
ἔρωτα.] Τὸ διφυῇ, amorī etiam
tribuitur in Hymnis qui vulgo Or-
pheo adscribuntur, vbi in ἔρωτος
δυμνίῳκτι, v. 4. εὐπάλαμνον, δι-
φυῇ, πάντων κληῖδας ἔχοντα. Sca-
liger reddit: *Cautē, gemello puer,*
qui cunctorum aedituus es. L. Se-
neca in Hippolyto:

Diua, non mihi generata ponto,
Quam vocat matrem geminus cu-
pido.

Nil notius in Socratica schola quam
διφυῆς hic amor, qui modo dicitur
διπλῆς θεός, vt apud Lucianum in
Amoribus, pag. editionis nouae
899. modo δύο κάλλη, vt apud A-
chillem Tatium lib. II. de Clitoph.
et Leucipp. Amor. et aliter aliis.
Nam amorem alterum dicebant
ἔρῳσιον, alterum πάνδημον, de quo-
rum contraria inter se natura, vide
praeter citatos auctores Platonem,
Xenophontem in Sympos. Lucianum
in Encomio Demosthenis, Apuleium
et alios. Illum ἔρῳσιον Orpheus in
hymnis vocat πρωτόγονον et ibidem
etiam διφυῇ. per πρωτόγονον enim
intelligitur ἔρως. Nam amorem
omnium Deorum vultuosissimum
credebant Theologi, et illo tempore
natum, quo nondum

15 Νυκτὸς αἰεγνήτης πατέρα κλυτὸν· ὃν ῥα Φάνηται
 Ὀπλότεροι καλέεσι βροτοί· πρῶτος γὰρ ἔφάνθη.
 Βριμῶς τ' εὐδυνάτοιο γονᾶς, ἥδ' ἔργ' αἰδήλα
 Γηγενέων, οἱ λυγρὸν ἀπ' ἑραινῶ ἐσάξαντο.

Σπέρ-

16. καλέεσσι AL Voss. PAL.

τεχ' AL.

17. βριμῶς τε — ἔργα Voss.

coelum ac dii erant, de quo vid.
 Hesiod. Theogon. et Platonem in
 Conuiuiio. ESCH.

15. De Phanete plura hic non
 addimus. Orphica loca prodit vo-
 lentibus Index in Φάνης et ἡρικα-
 παῖος. GESN.

15. [Ὀν ῥα Φάνηται.] Insignis locus
 apud Lactantium lib. I. de falsa re-
 ligione cap. V. de hoc numine. Or-
 pheus, inquit, qui et vetustissimus
 poetarum, et aequalis ipsorum deo-
 rum, (siquidem traditur inter Ar-
 gonautas cum Tyndaridis et Her-
 cule nauigasse) Deum verum et ma-
 gnum πρωτόγονον, primogenitum
 appellat, quod ante ipsum nihil sit
 genitum; sed ab ipso sunt cuncta
 generata: eundem etiam Φάνηται
 nominat, quod cum adhuc nihil es-
 set, primus ex infinito apparuerit,
 cuius originem atque naturam quia
 concipere animo non poterat, ex aere
 immenso natum esse dixit.

Πρωτόγονος Φαίδων περιμήκεος
 ἥερος υἱός.

Similem locum habemus in πρωτο-
 γόνε θυμιάματι, vbi praeter alia,
 quae apprime his conveniunt, il-
 lum πρωτόγονον suum Φάνηται etiam
 vocat et πρίηπον ἄνακτα. Vnde mi-
 ror Scioppium, optime alias de
 Priapo meritum, hoc tamen Priapi
 nomen non aduertisse, maxime
 cum Nonnus in explicatione histo-
 riarum, quarum meminit Nazian-
 zenus, tam luculenter hoc numen
 describat: ἐν τοῖς ὀρφικοῖς ποιήμασι,
 inquit, συνασήχθη τὰ δύο ταῦτα
 ὀνόματι, μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν,

ὡν τὸν Φάνηται εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχον-
 τα ὀπίσω περὶ τὴν πυγὴν, λέγει δ'
 αὐτὸν ἔφορον τῆς ζωογόνου δυνάμεως.

ESCHENB.

16. Probe antiquus Φάνης, si
 Noctis pater, e qua orta fere reli-
 qua, docent Theogoniae v. g. He-
 siodea 124. Atque haec quidem
 v. 120 antiquiorem facit Amorem:
 sed Aristophanica Auib. 697 No-
 ctis filium et Erebi praedicat. Ve-
 rum hanc abyssum non ingredimur.
 Ceterum hunc locum ex memoria
 laudavit auctor Etymol. M. obser-
 uante Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2. p.
 69 in haec verba, τὸν δὲ καλέεσσι
 Φάνηται, ὅτι πρῶτος ἐν αἰθέρι Φαν-
 τὸς ἐγένετο.

17. Βριμῶς esse Hecaten non est
 dubium: sed eandem esse ex alia
 mythologia, alia relatione Cere-
 rem h. e. terram frugiferam, ae-
 que constat. Apud Clem. Alex.
 Cohort. p. 13, 21 Potteri, memo-
 rantur Δῆξ μυστήρια, καὶ Διὸς πρὸς
 μητέρα Δήμητραν ἀφροδίσσιοι συμ-
 πλοκαί, καὶ Μῆνις — ἥς δὲ χάριν
 Βριμῶ προσαγορευθῆναι λέγεται.
 Totam fabulam, cuius certe corti-
 ces valde foedi sunt, ex ipso Cle-
 mentis loco, vt videtur, repetit
 Arnobius adu. Gentes 5. p. 170.
 Breuiter, Iupiter fit ex Deo tan-
 tus, — agit incestus res suas, —
 cognitus euolat: ardescit furis at-
 que indignationibus mater, — nec
 fremitum continere irarum volens,
 ex continua passione Briuno deinceps
 ut appellatur, assumfit etc. Haec
 est

rem, (15) aeternae Noctis inclitum parentem, quem Phæneta Luciferum iuniores homines vocant: primus etenim in lucem ipse prodiit. Tum *cecini* Brimius potentis natales, et noxia Gigantum facinora, qui *vulnerati a DIs* tri-

στο

18. Γυάντων vulg. Τιτάνων coni. Pierf. V. N. λυγόν spha. Iunt.
ins. spha. AIC.

est μῆνις θεῶς, quam cecinit Orpheus, vid. Fr. 18, 7. GESN.

17. Βριμῆς.] i. e. Hecates. Apollon. Argon. III. v. 859.

Ἑπτὰ μὲν ἀνάνοις λεισσομένη ὑδάτισσιν,

Ἑπτὰκι δὲ Βριμῶ κεροτρόφον ἄγκυαλέτασα,

Βριμῶ νυκτιπόλον, χθονίην, ἐνέρευσιν ἀνασσάν

Λυγαίῃ ἐνὶ νυκτὶ σὺν ὀρφναίοις φέρεσσι.

Et ibid. vers. 1210.

Βριμῶ κικλήσκων Ἐκάνην.

Lycophron Cassandr. v. 1175.

Περσέως δὲ πάριθενος

Βριμῶ τρίμορφος δύσεται σ' ἰκνωπίδα.

Dicitur autem Βριμῶ, διὰ τὸ φοβερόν καὶ καταπληκτικὸν τῆς δαίμονος, καὶ φάσματα ἐκπέμπαν τὰ καλέμενα ἑκταῖα. καὶ πολλαῖς αὐτὰ μεταβάλλαν τὸ ἦδος, διὰ τὸ ἔμπροσθεν καλεῖσθαι. Ἡ παρὰ τὸν Βρόμον, τὸν τῆ πυρὸς φύλον. Ἡ γὰρ θεὸς λαμπαδῆχος etc. vid. Apollon. Schol. ad lib. III. v. 859. Hic tamen potius per Βριμῶ terram intelligendam esse arbitror. Quemadmodum etiam infra vers. 427. sed, fateor, nunquam terram hoc nomine appellatam legisse me memin.

ESCHENB.

18. Γυάντων locum habere non posse, pulchre vidit Pierfonus. Blanda etiam emendatio quam proposuit, Veris. 1, 9 p. 103. Quam facile Γ & Τ confundantur, apparet vel ex dictis ad v. 11. Sed cum Vossiani Codicis lectio sit aequae

certe probabilis, quam non ab ingenio correctoris profectam, suadent tot vitia, quae ob id ipsum non dissimulamus, ut hoc intelligatur; eam praeferendam duxi. De re ipsa dubitari non potest vel solius auctoritate Callimachi Lau. Pall. 8. Τεύχεα τῶν ἀδίκων ἦνθ' ἀπὸ γηγενέων, Schol. τῶν γιγάντων. Plura dabunt ad Hesych. VV. DD. Conf. infra v. 427. GESN.

18. Fraudi fuit hominibus igno-ratio fabulae non abstrusae, quam Ovidii verbis ponemus Met. 1, 157. *Perfusam multo natorum sanguine Terram Immaduisse ferunt, calidumque animasse cruxorem: Et ne nulla ferae stirpis monumenta markerent, In faciem vertisse hominum etc.* Sanguinem dixit generalius Naso, quod hic scriptor σπέρμα γονῆς. Fabulam similem de Coelo, Saturni patre vid. Lap. 18. de Haematite. GESN.

18. Οἱ λυγρὸν ἀπ' ἀρανῆ ἐσάξαν-το σπέρμα γονῆς τὸ ἐπιδόν.] Non capio hic interpretes nugas nobis vendentes. Perdrierius vertit: *qui exitium aduersus coelum struxerunt, semen generationis praecedens.* Primo τὸ λυγρὸν ad σπέρμα respicere quis non videt? et quis dixit ἀπ' ἀρανῆ in hac significatione? et quid illud semen generationis praecedens? sane sine sensu verba. Interpres ἑμμετρος nihilo felicior Perdrierio, reddit: *qui in superos inciem struxere confundam.* Sed quid multis? nihil aliud vult dicere poeta, quam hos

Σπέρμα γονῆς τοπρόθεν, ὅθεν γένος ἐξεγένοντο
 20 Θνητῶν, οἱ κατὰ γαῖαν ἀπείριτον αἶν' εἰσι·
 Θητεῖαν τε Ζηνὸς, ὄρεσιδρόμῃ τε λατρεῖαν
 Μητρὸς, αἳτ' ἐν Κυβέλοισι ὄρεσιν μητίσατο κέρην
 Φερσεφόνην πέρι πατρὸς ἀμαιμακέτ' Κρονίωνος·
 Μήχῃ καὶ Ἡρακλῆος περίφημον ἄμυξιν·

Ὁρχια

20. Ἰάσσι alii puto omnes. Homericam, puto, rationem recte
 seruauit Steph. 22. ὄρεσι — μητίσατο As.

Gigantes ortos esse ex a Saturno
 recisorum testiculorum patris Coe-
 li sanguine, qua de re Hesiodus
 proluxe in Theogonia. Ordo ver-
 borum hic est: εἰ ἀπ' ἀρανῶ ἰσάζαν-
 το, (quasi guttatim delapsi sunt)
 σπέρμα λυγρὸν γονῆς τὸ πρόθεν.
 editio Basileensis Andreae Cratan-
 dri pro ἰσάζαντο, legit ἰντάξαντο.
 ESCHENB.

21. Θητεῖαν Ζηνὸς nondum inueni,
 nec memini quidquam de illo nar-
 rari simile Apollinis illi apud Ad-
 metum seruituti, quam tangit noster
 v. 174. Quid si Θητεῖαν interpretemur,
 non quam Iupiter praestet alii, sed
 quae ipsi exhibeatur, ministerium
 adeo et cultum religiosum? Certe
 λατρεῖαν matris Deorum sic intelli-
 gendam nemo negarit.

22. Quod εἰς ὄρεσι v. ἰφιλυτικόν
 omissum est in MS. illud non simplici-
 ter negligentiae tribuendum esse, do-
 cent passim Ernestinae ad Home-
 rum observationes. Certe versum
 satis hic vel caesura fulcit vel se-
 quens liquida. Sed nec omissum
 in μητίσατο temere. Fuit, credo,
 μητίσατο, vt μήτιον 1330. GESN.

22. Ἐν Κυβέλοισι ὄρεσιν.] Adi-
 doctissimi Hollstenii notas ad Ste-
 phanum, voce κυβέλλα, vnde et
 doctior et ditior redibis. ESCH.
 Sed nihil ad h. l. GESN.

23. Leue est, sed ad intelligen-
 tiam et lucem loci facit, quod περί
 retracto accentu scribi iussi, vt in-
 telligatur esse praepositionem casui
 suo postpositam; πατρὸς autem esse
 genitium, qui ad κέρην refertur.

24. De priori hemistichio hae-
 reo. Nec Μήχῃ quo pertinere pos-
 sit, aut quid significare queat, vi-
 deo: nec quid Μήλωνος epitheton,
 a Polluce 1. 31 praesertim declara-
 tum, hic sibi velit, assequor. Sed
 Herculis περίφημον ἄμυξιν non du-
 bito referri ad illam lacerationem
 a Deianirae munere, peplo san-
 guine Nessi centauri infecto, ortam,
 furoris et mortis adeo illius causam,
 descriptam breuiter Apollodoro 2
 p. 136, argumentum Trachiniarum
 Sophoclis, et Herculis Oetei, quae
 Senecae adscribitur, Personatus
 Pandulfus Collenutius, Eschenba-
 chii contra Io. Clericum patronus,
 de quo in praefatione aliquid di-
 co, p. 44 omnes labores atque
 aerumnas eo nomine comprehendí,
 sat nidenter pronunciat, certe non
 improbabiliter. GESN.

24. Μήχῃ καὶ Ἡρακλῆος.] Ex-
 emplar Basileense legit hic μήχῃ τε
 καὶ Ἡρακλῆος. R. Perdrierius vertit
 Maelus, ligatus interpretes, Maelus.
 Nihil horum. Locus corruptus est.
 Lege igitur, sis,

Μήλωνος τ' Ἡρακλῆος περίφημον
 ἄμυξιν.

Hesly

ste semen antiquum generationis (*genitale*) de caelo stilla-
runt, unde genus mortalium exortum est, qui semper per
immensum terrarum orbem viuunt. (20) Seruitutemque
Iouis, montinagaeque cultum Matris, quae in Cybelis
montibus sollicita cogitauit de puella Proserpina patris in-
expugnabilis Saturnii, Meliique Herculis famosam laceratio-
tio-

23. *περί* omnes. 24. *Μήλας* Af. et Chiv. *εὐ* *Μήλας* et in marg.
Μήχας Voss. *Μήχας τε καὶ* P. ALC. *Ιρακ. C.*

Hesychius: *Μήλαν*, Ἡρακλῆς, ὀνο-
μασθῆναι φασὶ τὸν θεὸν ἕως διὰ τὸ
μὴ ἱερῆα θύειν αὐτῷ τὰς μελιτῆς
ἀλλὰ τὸν καρπὸν τὰ μήλα. Con-
fer Suidam voce *Μήλιος* Ἡρακλῆς,
et Pollucem. Quamquam forte
etiam legi posset

*Μηλαίε τ' Ἡρακλῆος περίφημον
ἄμυνξιν.*

Sumto nomine a Malino caudice,
apud quem Hercules Draconem
Hesperidum hortos custodientem
interemit. Occasionem huius con-
iecturae suppeditauit nobis Apollo-
nius IV. Argon. v. 1400. vbi haec
legimus:

*Δὴ τότε γ' ἤδη κῆνος, (nempe
χθόνιος ὄφις) ὑφ' Ἡρακλῆος
δαίχθαις,*

Μήλαον βίβλητο ποτὶ εὖρος etc.

Per *ἄμυνξιν* autem hanc nihil aliud
intelligo, quam auxilium quod tulit
Hercules Ioui, cum Titanes coe-
lum vi aggressi essent. Cum enim
in Phlegra Dii cum Titanibus an-
cipiti praelio diu decertassent, aiunt
terram Ioui dixisse, non aliter
deos Titanibus superiores futuros,
nisi duos semideos sibi belli so-
cios et adiutores adiungerent. Ita
Bacchus et Hercules accersiti sunt:

quorum opera et virtute dii im-
mortales victoria sunt potiti. Sed
et alias in fabulis saepe Bacchus
et Hercules coniunguntur. Com-
municauit mecum Traiecti ad Rhe-
num nummum antiquum aereum
Vir Clarissimus, Engelberth van
Engelen, si quisquam alius, re-
conditae antiquitatis et imprimis
nummariae rei scrutator diligen-
tissimus, in cuius nummi altera
facie Bacchus hedera coronatus
conspicitur, altera Hercules cum
claua et leonina pelle, cum in-
scriptione: *ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ
ΣΩΤΗΡΟΣ ΘΑΣΙΩΝ*. Eun-
dem nummum, sed argenteum
et optime conseruatum liberalissi-
ma manu communicauit etiam
mecum *VIR* quidam non minus
summa ac recondita eruditione,
quam generis splendore ac digni-
tate *ILLVSTRIS*, cui pro sum-
mo, quo me semper souit hodie-
que fouet patrocinio, publicas
quidem grates debeo, sed quod
eas nondum persoluerim, pudor
et reuerentia in causa fuit, ne
infacundia mea illius gloriae of-
ficerem potius, quam dignis il-
lam praeconiis celebrarem. Hu-
ius nummi figuram ex optimo
illo exemplo descriptam hic ex-
hibemus.

25 Ὀρκιά τ' Ἰδαίων, Κορυβαίντων τ' ἄπλετον ἰχὺν·
 Δημητρός τε πλάνην, καὶ Φερσεφόνης μέγα πένθος·
 Θεσμοφόρος δ' ὥς ἦν· ἠδ' ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων·
 Χρησμέες τ' ἀρρήγες νυκτὸς περὶ Βάκχῃ ἀνακτος·
 Λημόν τε ζαθέην ἠδ' εἰναλίην Σαμοθράκην,

Αἶπερ

27. Θεσμοφόρον δ' οἶκον conl. Pierf. p. 104.

Cuius nummi explicationem, licet huc non multum faciat, tamen subiungere placet. Herculem inter maiores suos referebant Θάσιαι, decem generationibus distantem Thaso, conditore eorum. Quod patet ex Stephani Byzantini loco, a clariss. Holstenio emendato, voce Θάσσιαι, seu melius Θάσιαι. Δέκα δ', inquit, Γενεαὶς Ἡρακλέους ἦν Θάσιαι παλαιότεροι, ἔπειτα ἀπὸ Ἀγηνόρου, Προΐτου ἦν, Ἀγηνόρου δ', Βήλου ἀδελφὸς ἦν, Βήλου δ' Αἰγυπτος, ἔπειτα Λυγκεύς, ἔπειτα Ἀβυς, ἔπειτα Δανάη, ἥς Περσεύς, ἔπειτα Ἀλκίον, ἔπειτα Ἀμφιτρυών, ἔπειτα Ἡρακλῆς. i. e. Decem vero generationibus Hercule erat Thasus antiquior, siquidem ab Agenore Proetus erat, Agenoris vero Belus frater, Beli vero filius Aegyptus, cuius Lynceus; cuius Aōas; cuius Danaë; cuius Perseus; cuius Alcāeus; cuius Amphitryon; cuius Hercules. Vnde non mirum, si Thasii Herculem, vnum ex maioribus suis, et hunc praecipuum,

et hunc deum, maxime coluerint tanquam tutelarem deum; quamobrem etiam templum ipsi exstruxerunt magnificum, cuius mentio apud Eustathium. Qui tamen ex Arriano refert, templum istud Herculis apud Thasios conditum fuisse a Phoenicibus, qui Cadmo duce, quos inter et Thasus fuit, ad Europam quaerendam fuerant missi: quod tamen, si Stephano credimus, falsum erit. cum enim Thasius inter Phoenices istos fuerit, quos hoc templum exstruxisse refert Arrianus, qui potuit nondum nato Herculi, tot saeculis antiquior, templum consecrare? Ideo clariss. Holstenius arbitratur, non aliam ob causam Stephanum hoc loco decem hasce generationes, quibus Hercules a Thaso distabat, enumerasse, quam ut Arrianum falsi accusaret. Ad Bacchi vero effigiem quod attinet, cui non innotuit vinum Thasium? cui hederam hic suspendere nolo.

ESCH.

25. Ὀφ

tionem, et sacra iurata Idaeorum, Corybantumque immensum robur, (25) Cererisque errorem, et de Proserpina magnum luctum: utque Legisera fuerit; atque splendida Cabi-
 birorum dona, oraculaque silenda Noctis de Baccho rege,
 Lemnonque diuinam, atque marinam Samothracen, al-
 tam-

25. "Ορκια τ' Ἰδαίων.] Ambo interpretes hic legisse videntur ὄργια, quod non improbo. Alter Orpheus in ὕμνῳ Κερήτων:

Μητρὸς ὀρσομανῆς συνοπάονες,
 ὄργιοφάνται.

ESCHENB.

25. "Ορκια et ὄρκοι adeo magnam cognationem habent cum ὄργιαις et τελεταῖς, vid. hic v. 465 ὄρκια φρικτά, et Fr. 5: quo minus illa hic damnare, vel in suspicionem adeo adducere meum est. Sed nec argumentum ipsum, et, res quae hic indicantur, explicari aliquis ultra postulet, quam ad versus ipsos intelligendos opus est. Ita de Idaeis hoc solum obseruamus, quod est apud Diod. Sic. 5, 64 ex Ephoro et aliis, ὑπάρχοντες γόντας ἐπιτηδεύουσι τὰς τε ἐπιδάς καὶ τελετάς, καὶ μυτήρια — καὶ τὸν Ὀρφέα, φύσας διαφόρῳ χειροσηγημένον πρὸς ποίησιν καὶ μελωδίαν, μαθητὴν γενέσθαι τάτων, καὶ πρῶτον αὖς τὰς Ἑλληνίας ἐξενεγκῶν τελετάς τε καὶ μυτήρια.

GESN.

26. Lustus non Proserpinae ipsius, sed ob eam raptam a Cerere susceptus.

27. Ἀγλαὰ δῶρα Καβείρων.] Hos et sequentes versus optime explicauit Strabo lib. X. et Apollonii Schol. ad lib. I. vers. 916. 917.

ESCHENB.

27. Sanus mihi videtur hic versus. Cecinerat Orpheus, quomodo Ceres fuerit in illo ipso errore suo legisera, cum sine eo frugisera

esse non posset. Hanc duorum munerum Cereris coniunctionem esse inter argumenta Eleusiniarum sacrorum, satis constat. GESN.

28. Νυκτός.] Fortassis scripserit auctor Νύσις περὶ Βάκχης ἄνακτος, adhibita συνεκφάνεσσι in voce Νύσις, figura alias quoque poetae nostro valde familiari. Νύσις vero ἄναξ Bacchus etiam dicitur ab Oppiano lib. IV. Cyneg. v. 306, unde etiam apud Suidam νυσίην ὄρεσ ἐστὶ Διονύσε. νυσία ὀρχήσας, αἱ διονυσιακαί. Sed nihil definitio. Tu, lector, indica. ESCH.

28. Nihil mutandum. Νύξ, eadem Μαῖα, Iouis consiliaria, de qua Fr. 10, consilium et oracula videtur dedisse etiam in Bacchi a Titanibus lacerati restitutione, quod argumentum ab Orpheo tractatum, indicat Clemens Alex. et Arnobius laudati ad Fr. 17. Illos porro χηρημαὶς ἀβρόγας vocat, quod essent pars mysteriorum Bacchicorum. Denique ne miremur, χηρημαὶς Nocti tribui, cogitemus, quid scripserit antiquus auctor argumenti Pythiorum Pindari, medio: ubi de Apolline, ἤτα, inquit, ἔρχεται ἐπὶ τὸ μαρτύριον, ἐν ᾧ πρώτη Νύξ ἐχρησμεύθησιν, ἤτα Θέμις. Πυθῶνος δὲ τότε κυρμίσαντος τῆ προφητικῆς τρίποδος, ἐν ᾧ πρῶτος ὁ Διόνυσος ἐθεμίσεναι κ.τ.λ. GESN.

29. In Lemno appulisse Argonautas, et a mulieribus ibi detentos, narratur hic 469. sq. Sed eadem forte occasione hic instituit Orpheus

30 Αἰπεινήν τε Κύπρον, καὶ Ἀδωναίην Ἀφροδίτην,
 Ὀργια πραξιδίκης, καὶ ἀρείνης νυκτὸς Ἀθήνης,
 Θρήνης τ' Αἰγυπτίων, καὶ Ὀσίριδος ἱερὰ χύτλα.
 Ἀμφὶ δὲ μαντεῖης ἐδάης πολυπείρονας οἴμης
 Θηρῶν οἰωνῶν τε, καὶ ἥ σπλάγχνων θέσις ἐστίν·

Ἡ

31. μητρὸς Voss. quid si νύκτας? F. ἀρείνης V. N.

phens sacra Cabirorum, qui Vulcani filii dicebantur, antiqui Lemniorum dei. De his itaque, etiam in quantum ad Lemnum pertinent, copiose Gutberlethus de mysteriis deor. Cabir. c. 12. Nobis sufficiet hic Hesychii locus, Κάβιροι — πόνυ τιμῶνται ἐν Δήμῳ ὡς θεοί, λέγονται δὲ εἶναι Ἡφαίστου παῖδες. Et Athenagorae Legat. c. 5. Δικύορα πικρότατος ἀθεότητος ἐπεκάλεον Ἀθηναῖαι, μὴ μόνον τὸν Ὀρφικὸν εἰς μέσον κατατιθέντι λόγον, καὶ τὰ ἐν Ἐλευσίνι, καὶ τὰ τῶν Καβείρων δημύοντι μυστήρια. Cic. de N. D. 1, 42 ex veteri poeta, *Omitto Eleusinam — Samothraciam, eaque, quae Lemni Nocturno aditu occulta coluntur* etc. De Samothrace peruulgata omnia, et diligenter insuper collecta a laudato Gutberletho. Hic satis est inspexisse hoc ipsum poema v. 464 sq. et H. 37, 4.

30. Cyprum plenam religionibus, Veneris praesertim fuisse constat. *Festa piae Cereris celebrabant annua matres* etc. Ouid. Met. 10, 431. Vid. Steph. Byz. V. Ἀμαθῆς. De Cinyra auctore colendae Veneris passim nostri apologetae, v. g. Clem. Cohort. p. 12, 24 Pott. Quod autem Cypriorum Aegyptiorumque sacra etiam hic commemorantur, illud cum eo congruit, quod passim historici narrant, illum, quae ab Aegyptiis aliisque didicerat, ad Graecos transtulisse,

vid. v. g. Diod. Sic. 1, 23. et 96. et hic v. 43. GRSN.

30. Αἰπεινήν τε Κύπρον etc.] Alter Orpheus ὕμνῳ εἰς Ἀφροδίτην.

Εἴτ' ἐν Κύπρῳ ἀνασσα τροφῶσσι,
 ἐνθά καλαίσε

Παρθένου ἀμῆτα νύμφαι τ' ἀνά
 πάντ' ἐνιαυτὸν

Ἵμνῶσί σε μάκαιρα καὶ ἄμβροτον ἄγιον Ἀδωνι.

Vid. Lucianum de Dea Syria. ESCH.

31. Ὀργια πραξιδίκης.] Suidas, πραξιδίκη, θεὸς ἦν κεφαλὴν μόνην ἰδρύοντο. Hesychius: Πραξιδίκη. δαίμονά τινά φασι, τὴν ὥσπερ τέλας ἐπιτεθῆσαν τοῖς τε λεγομένοις καὶ πραιτομένοις. Conf. Pausaniam in Boeoticis et Laconicis, Scalligerum ad Festum, et imprimis Meursium in libro de Regibus Atticis, vbi copiose de hac Dea agit, et ostendit, Alalcomeniam Ogygi filiam, Mineruae nutricem potissimum intelligendam esse. ESCH.

Καὶ ἀρείνης νυκτὸς Ἀθήνης.] Quid sit ἀρείνη Ἀθήνη, non capio, licet omnes editiones hanc lectionem fideliter seruent. ἀρείνης melius legi, nemo dubitabit, qui Pausaniam euoluerit in Atticis, vbi de ἀρείᾳ Mineruae eiusque templo agit. Quae vero est illa nox Mineruae Ariae, de qua hic auctor? Valde mihi verosimile videtur, respicere auctorem ad Sacra Eleusinia passim auctoribus celebrata, et de quibus Iustinus lib. II. cap. VI. his verbis: *Per ordinem deinde successionis regnum ad Erechtheum descendit,*
 sub

tamque Cypron, et deditam Adoni Venerem, (30) Arcae-
que Minervae noctes, luctusque Aegyptiorum, et sacras
Osiridis inferias: ac de diuinandi arte multiplices didicisti
vias *ex motibus* ferarum auiumque, et qui extorum situs
sit: Et quaecunque diuinant somniorum interpretando-
rum

33. ἰδάν — ὄρμης omnes.

*sub quo frumenti satio apud Eleu-
sin a Triptolemo reperta est, in
cuius muneris honorem Noctes ini-
tiorum sacrae.* Neque vero me
mouet quod in Cereris honorem
celebrata fuerint haec mysteria;
ipsa enim Ceres seu Isis apud Apu-
leium omne dubium eximit, dum
de se ipsa sic loquitur: *Me primi-
genii Phryges Pessinuntiam nomi-
nant DEVM MATREM, hinc
Autochthonēs Attici Cecropiam MI-
NERVAM, Eleusini vetustam
deam CEREREM* etc. Neque et-
iam quemquam mouere debet,
quod ἄρην hic ἁδάν dicat potius
quam Ἐλευσίνην, non magis quam
verba Cereris Eleusinae apud Apu-
leium, quibus se Mineruam Cecro-
plam, i. e. Atticam, dici ait. Ni-
hil igitur hic aliud intelligo per
ὄρμης νύχτος ἁρῆς ἁδάνης, quam
ὄρμης νύχτια Atticae seu Cecropiae
Minervae seu Cereris Eleusinae;
quae nihil aliud sunt, quam My-
steria Cereris, et, vt Iustinus ea
vocat, Eleusinia sacra. De nocti-
bus vero, quibus celebrata fuerint
haec sacra, vide ea, quae ex Sca-
ligero annotauit ad Iustini lib. II.
cap. VIII. ὁ πᾶν Graenius. De-
nique de iisdem sacris Eleusiniis
intelligo ego Crassum ap. Cicero-
nem lib. III. de Orat. vbi, *Athenis,*
inquit, diutius essem moratus, nisi
Atheniensibus, quod mysteria non
referrent, succensuissem. ESCH.

32. Ὀρμης τ' Αἰγυπτίων.] De
his vide Lucian. de Dea Syria,

pag. editionis nouae 658. itemque
Iulium Firmicum libro de errore
profanae religionis. Quid sint
χύτλας, exponit Hesychius. Et
magis accommodate ad hunc lo-
cum Apollon. Schol. l. I. v. 1075.
ESCH. vid. Ind.

33. Π. Λυπάρων ὄρμης.] per
ὄρμης hic vocem aut aliud quid
simile intelligi credo, sed, fateor,
in tali significatione hoc vocabulum
me legisse non memini. ESCH.

33. In hoc versu ausus sum pri-
mo ἰδάν, quod adhuc editum est,
auctoritate Vossiani codicis mutare
in ἰδάνης: cum proprie non enarret
hic Orpheus, quid ipse didicerit,
sed quid se docente cognouerit Mu-
saeus. Sic Fr. 37, 1 Πάντ' ἰδάνης,
Ματαίε, et hic v. 46 δειδάηκας.
Deinde pro ὄρμης, quod merito
viris doctis displicuit, ex eodem
codice ὄρμης reposui, quod Syno-
nymum est ἀταρκοῖς v. 35. Hoc
tanto fidentius admisi, quod vidi
illud tanquam coniecturam in men-
tem venisse felicitis ingenii viro Ruhn-
kenio epist. crit. 1 p. 19. qui etiam
ὄρμον illustrat ex Pottero ad Ly-
cophr. 10. et totum h. l. ex Aeschyl-
li Prom. 483. sq. et Spanh. ad Cal-
lim. in Lauacr. Pall. 123. Nempe
Prometheus satidicae omnis super-
stitionis auctor perhibebatur pri-
mus: cuius sorte se inuenta publi-
care gloriabatur Orpheus. Video
etiam placuisse vtramque emenda-
tionem Cl. Bernardo ad Demetr.
Pepagom. p. 24. OREN.

35. Όμι

- 35 Ἦδ' ὅσα θεσπίζουσιν ὄνειροπόλοισιν ἀταρποῖς
 Ψυχὰς ἐφημερίων, ὕπνω βεβολημέναι ἦτορ.
 Σημείων τεράτων τε λύσεις, ἄσρων τε παρείας.
 Ἀγνοπόλον τε καὶ θαρμὸν, ἐπιχθονίοις μέγ' ὄνειαρ.
 Ἰλασμέες τε θεῶν, φθιμένων τ' ἐπινήχυστα δῶρα.
 40 Ἄλλα δέ σοι κατέλεξ', ἅπερ εἰσίδεν ἦδ' ἐνόησα,
 Ταίναρον ἥνικ' ἔβην σκοτίνην ὁδὸν, αἶδος εἰσω,
 Ἡμετέρη πίσυνος κιθάρη, δι' ἔρωτ' ἀλόχοιο.
 Ἦδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λῆχον ἐξελόχευσα,
 Μέμφιν ἐς ἠγαθήν πελάσας, ἱεράς τε πόλεις
 Ἀπὶ-

35. ἀταρποῖς Αἴ.

41. Quid si Ταίναρον?

35. Ὀνειροπόλοισιν ἀταρποῖς.] Quid sit ὄνειροπολεῖν, ostendit Scholiast. Aristoph. ad Nephel. Act. i. Sc. i. ubi differentiam ostendit inter ὄνειροπολεῖν et ὀναρῦτταν. Eustathius: ὄνειροπόλος, ὁ περὶ τῆς αἰείας πολέμενος, καὶ ἢ ἐξ ὧν αὐτὸς βλέπει, ἢ ἐξ ὧν ἄλλοι, κρίνων. unde, ni fallor, noster ὄνειροπόλοισιν ἀταρποῖς dixit, ad iudicii illius certitudinem indicandam. ESCH.

36. Ψυχὰς ἐφημερίων.] Ἐφημέριοι appellantur alias homines per contemptum, ἐφήμερον enim est animal quoddam unum solum diem vivens, teste Hesychio. Euripid. Orest. παιδράκντ' ἐφημέρων ἔθνη. Aeschyl. Prom.

Ἐνταῦθα νῦν ὕβριζι, καὶ θεῶν γέρας

Συλῶν, ἐφημέριοι προσίθια.

Hippocrates lib. περὶ ἀρχῶν ait hominis vitam esse ἑπταήμερον, ut qui non diutius vivat alimento cogens. ESCH.

36. Hoc nomine ἑφημέριος vel ἐφήμερος (utrumque enim rectum) compellari homines fingunt poetae ab immortalibus, ut ab Aeschyli Prometheo, a Sileno Pindari, quem cum oris similitudine referret Socrates, Aristophanes inducit illum

hac appellatione utentem Nub. 222 auctore antiquo Scholiaste. AESCH.

37. Σημείων τεράτων τε.] Σημεῖα proprie sunt ἃ κατὰ τόπον, ἢ κατὰ τὸ ὡς ἐπὶ πολὺ γίνεσθαι· τέρας vero, τὸ κατὰ φύσιν γινόμενον παράπλασμα, τὸ κατὰ φύσιν τεχθέν. unde non accurate Bisetus ad Θεοδορίαζάσας Aristophanis τὸ τέρας per τὸ σημεῖον explicat. Etymologicon ineditum Bibliothecae Ultraiectionae: Σημεῖον τέρας διαφέρει: Σημεῖον ἐστὶ τὸ ἐπὶ γῆς γινόμενον, τέρας τὸ ἐν τῷ αἵματι. Sed melius in voce Τέρας. Τέρας, inquit, θαῦμα κατὰ φύσιν, κατὰ τὸ εἶρω τὸ λέγω, ὁ μέλλων, ἰσῶ, ἔρας καὶ τέρας. οἱ γὰρ μάντιες διὰ σημεῖων καὶ τεράτων τὰ μέλλοντα ἔλθον· διαφέρει τέρας σημεῖος, τέρας λέγεται τὸ κατὰ φύσιν γινόμενον πρᾶγμα, σημεῖον δὲ τὸ κατὰ τὴν κοινὴν συνήθειαν γινόμενον τέρας. Similia habes apud Eustathium ad Iliad. β. ubi res exemplis declaratur. ESCHENB.

37. Ad hoc genus σημεῖων et τεράτων sorte referendi fuerint versus LXVI. περὶ σεισμῶν, qui Anthologiae Graecorum epigrammatum subiciuntur. Astronomiae Orphicae

rum viis (35) Animae hominum somno pectus percussae: porro signorum ostentorumque interpretationes; astrorumque meatus; et castam expiationem, magnam mortalibus felicitatem; pacisque deorum impetrandae rationes, mortuorumque larga donaria: aliaque tibi enarraui, quae visu et cogitatione percepi (40) Taenarium tenebrosam viam ingressus sum intro ad inferos, nostra fretus cithara, per amorem coniugis: deinde quantum examen sacrum Aegyptiorum produxerim Memphin ad diuinam delatus, sacrasque vrbes Apidis, quas

43. ἐξελόχευσα Voss.

44. περάσας Voss.

phicae specimen habemus Fr. 9
Μήσατο δ' ἄλῃ γαῖαν κ. τ. λ.
GESN.

38. Καθαρμῶν exempla, ipsum
hoc carmen Argonauticum suppedi-
tat. Vid. 552. 1231.

39. Ἐπινήχυντα δῶρα.] Frequen-
tia. vt infra v. 310.

— ἐν δ' ἄρ' ὕπερθε
Πέπλῳ παρατίθηκα θεοῖς ἐπι-
νήχυντα δῶρα.
Nήχυντες, vt vult Apoll. Schol. ad
lib. III. v. 530. est πολύχυντες.
ESCHENB.

39. Ἰλασμοί sunt bona pars hy-
mnorum: dona mortuorum, infe-
riae, quales hic 543 sq. GESN.

41. Ταίναρον ἡνίκ' ἔβην.] De Tae-
naro vid. Stephan. de vrbibus,
itemque Suidam. Ea vero quae au-
ctor hic dicit, confirmat locus Vir-
gilii Georg. IV. v. 467.

Taenarias etiam fauces, alta
ostia Ditis,
Et caligantem nigra formidine
lucum
Ingressus, manesque adiit, re-
gemque tremendum,
Nesciaque humanis precibus man-
fuescere corda.
Confer Senec. in Hercul. Fur.
ESCHENB.

42. Ἡμετέρῃ πίσυνος κισύρη.]
Ita Aeschyl. Pers.
Πίσυνος λεπτοδόμοις πείσμασι, λα-
σπόροις τε μηχαναῖς. ESCH.

43. Ἴδ' ὅσον Αἰγυπτίων ἱερὸν λό-
χον ἐξελόχευσα.] Respicit ad sacra
et sacerdotia, quae in Aegypto se
introducisse et hic et inferius re-
fert vers. 108. Quamuis Orpheum
sacra et sacerdotia in Aegypto in-
stituisse nemo veterum dixerit, sed
potius sacra Aegyptiorum didicisse
et in Graeciam deportasse. vid.
Diodor. Sicul. lib. I. Marsham. in
canone Chronolog. Scholiast. Ari-
stoph. ad Acham. λόχος, ἐνίοι μὲν
τὸ ἐξ ἀνδρῶν ὀκτὼ σύστημα, οἱ δὲ τὸ
ἐξ ἀνδρῶν δώδεκα, οἱ δὲ τὸ ἀπὸ ἐκ-
καίδεκα ἀνδρῶν πλήθος, ὃ καὶ τέ-
λειόν φασι καὶ σύμμετρον. Elegans
hic vsus verbi λοχεύω. Illorum
enim sacerdotum, aut illius ἱερῶ
λόχου quasi parentem se dicit.

ESCHENB.

44. Non dubito, rectum esse πε-
ράσας, et dictioni huius poematis
conuenientius, vt v. 650 Νηὸς ἔσω
περάαν ingredi nauem, et L. 15. 72.
Ἡ περάα ἄλα δῖαν, ingreditur.
Sed peccare malui in partem cau-
torem.

B

45. Non

45 Ἀπίδος, ἅς περὶ Νεῖλος ἀγάρρως ἐσεφάνωται·
Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀπ' ἐμῶν σέρνων δεδάηκας.

Nūn δ' ἐπεὶ ἀερέφοιτος ἀπέπτατο δῆϊος οἴσρος,
Ἡμέτερον δέμας ἐκπρολιπὼν, εἰς ἕρανὸν εὐρύν,
Πεύσῃ ἀφ' ἡμετέρης ἐνοπῆς, αἶ πρὶν ἔκευθον.

50 Ὡς ποτε Πιερίην Λειβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα
[Ἡρώων * τε καὶ ἡμιθέων πρόμος ἐξεπέρησε]
Λισσόμενός μ' ἐπὶ κερὸν ἐσὺ νόσοιο γενέσθαι,
Ποντοπόρῳ σὺν νηὶ πρὸς ἄξενά Φῦλ' ἀνθρώπων,
Ἔθνης ἐς ἀφνειὸν καὶ ἀτάσθαλον, ᾧ ἐνὶ κραίνεν
Διήτης, υἱὸς Φαεσιμβρότεῃ ἡελίοιο.

55 Θεόφατα γὰρ Πελίας δειδίσσετο, μή οἱ ὀπιθεῖν
Χειρὸς

49. Forte πρὶν σε ἱκ.

45. Non puto, aliud hic quae-
rendum esse, quam quod unicui-
que in mentem statim venit, vr-
bes Apidis s. Osiridis cultum pro-
fessas, verbo Aegyptias.

47. Nūn δ' ἐπεὶ.] Quod apud
hunc poetam de ἐκστασει, seu ἐν-
θουσιασμῷ poetico dicitur, idem
tribuit Apollonius menti multis
magnisque affectibus distentiae, nam
Lib. III. v. 1150. Medae Ψυχὴ γὰρ
σεφείσσει μεταχθονίῃ πεπότητο. No-
stri huic affine est illud poetae:

*Iam furor humanos nostro de pe-
ctore sensus*

*Expulit, et totum spirant praecor-
dialia Phoebum.*

ESCHENB.

47. Δῆϊον οἴσρον intelligebam ali-
quando de entusiasmo s. furore
poetico propheticoque, quo agita-
tum se dicat Orpheus cetera, quae
adhuc enarrata sunt, protulisse ad-
que effudisse: nunc sedatiore ani-
mo velle narrare expeditionem Ar-
gonautarum. Nec deerat auctori-
tas nominis ita adhibiti Stat. Theb.
1, 32. quin ipsius nostri poetae κλυ-
τρον Βάκχοιο καὶ Ἀπόλλωνος v. 11.

Sed in alia omnia me induxit tum
usus vocis apud nostrum, tum il-
lud, quod δῆϊον vocat, inimicum,
hostilem; praesertim vero, quod
v. 101 dicit, se a matre servatum
ex ἀλητείας καὶ ἐξ οἴσρα, ex vitae
superioris oberrationibus exiliis-
que, in quae tanquam ab oestro
quodam incitatus et actus fuerit,
nunc amare quietem. Nempe haec
ipsa oestri s. asili vis est, ut velut
stimulis quibusdam agat animal,
neque patiatur quiescere: quare
Virgilius Ge. 3, 152 furiosos illos
Iūs errores ab hoc insecto deriuat,
*Hoc quondam monstro horribiles ex-
ercuit iras Inachiae Iuno pestem
meditata iuvencae.* Graecam phi-
lologiam hic copiose dederunt Va-
lens Germanus Guellius et La Cer-
da. Nihil accommodatius, quam
oestro comparare illud studium per
tot incommoda et pericula perua-
gandi orbem terrarum, quale fuisse
in priscis illis et primis sapientiae
heroibus, constat. GESN.

50. Ὡς ποτε.] Inter hunc ver-
sum et sequentem vnus desiderari
videtur.

H. STEPH.

50. Ὡς

quas multi fluminis Nilus cingit. (45) Haec verissime meo de pectore didicisti omnia. Iam vero quando per aëra flagrans ille instinctus, relicto hoc corpore, in amplum caelum euolauit, audies a nostra voce, quae prius occultabam, ut quondam in Pieriam, et altos Libethrorum vertex (50) *Semideorum venerit et Heroum primus Iason*, rogans me, ut auxiliator suae expeditionis vellem fieri pontigrada cum naui ad inhospitales hominum nationes, ad gentem diuitem et nocentem, in qua Aeetes imperaret Solis lucem ministrantis mortalibus filius. Oracula metuebat enim Pelias, ne quando ipsi (55) *Acso-*

* Versum inclusum solus habet Voss.

55. ὅπουθεν ΠΑΙ.

50. [Ὡς ποτε περίην.] Apollonii Schol. ad lib. I. v. 31. Περία ὄρος Θράκης, ἐν ᾧ διέτριβεν Ὀρφεύς. Quae bene conueniunt cum Epitomatore Strabonis, licet hic paulo distinctius locum istum, in quo versatus olim Orpheus fuerit, nominet in Epitom. lib. VII. Ἐχει δ' ἡ πόλις, inquit, τὸ δῖον, κώμην πλησίον, πίμπλειαν, ἐνθα Ὀρφεύς διέτριβεν. Et paulo post: μετὰ τὸ δῖον, πόλιν, ἡ ἀλιάκμων ποταμός ἐστιν, ἐκβάλλων εἰς τὸν Θερμαῖον κόλπον, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς, ἡ πρὸς βορρᾶν τῆς κόλπης παραλία, περὶα καλεῖται. Vid. Apollonium ipsum lib. I. v. 25. ESCH.

Λαβήθρων τ' ἄκρα κάρηνα.] Hos tres montes Thraciae coniungit Strabo lib. IX. ἐνταῦθα δ' εἰς (de Helicone loquitur) τὸ τε τῶν μεσῶν ἱερὸν, καὶ ἡ ἱππικὴ κρήνη, καὶ τὸ τῶν λαβηθρίδων νυμφῶν ἄντρον. ἐξ ἧς τεκμαίρεται ἂν τις, Θράκας εἶναι τὰς τὸν ἑλικῶνα ταῖς μέσσαις καθερώσαντας. οἱ καὶ τὴν περίαν, καὶ τὸ λαβήθρον, καὶ τὴν πίμπλειαν ταῖς αὐταῖς θεαῖς ἀνέδειξαν. Ceterum, post hunc versum unum

desiderari, et suadet sensus, et Renatus Perdrierius interpres huius poetae; egoque nullus dubito, quin ita sonuerit desideratus versus:

Ἡμιθεῶν ἴκε, καὶ ἡρώων πρῶτος ἦσαν.

Hocque colligo ex ipsa Perdrierii versione, utpote quae in omnibus tam pueriliter adhaeret vocabulis graecis, ut nec significationis, nec constructionis latinae habita ratione, verba graeca plane ut ante oculos iacent, ex trivialibus lexicis interpretetur. Is igitur post quinquagesimum versum hunc habet: *Semideorum venit et Heroum primus Iason*. ex quo nos Graecum hunc desumimus. ESCH.

50. Etiam Cribellus hic inserit versum, *Semideum, pariterque Heroum primus Iason*, qui videtur in suo codice habuisse, quem ex Vossiano hic restituimus, nondum tamen plane aequo et indiscreto iure, cum de aetate illius tanquam assertoris nondum nobis constet.

GESN.

52. Ἀξίνα φύλα alludit ad pontum ἄξινον (v. mox v. 84) quem

B 2

εὐξεί-

- Χειρὸς ὑπ' Αἰσονίδα καθέλη βασιλήϊον ἀρχήν.
 Καὶ οἱ ὑπὸ πραπίδεσσι δόλῃ τρίβον ἠπερόπευε·
 Τάσσε γὰρ ἐκ Κόλχων χρύσειον κῶας ἐνέικαι
 Θεσσαλίην εὐπωλον. ὃ δ' ὥς κλύεν ἐκιομον αὐδὴν,
 60 Χεῖρας ἐπαντείνας ἐπεκένλετο πότνιαν Ἥρην·
 Τήνδε γὰρ ἐκ μακάρων περιώσια κυδαίνεσκεν.
 Ἡ δὲ παρ' εὐχολῆσιν ἐφίσπετο κηδομένη περ·
 Ἐξοχα γὰρ μερόπων ἠγάζετο καὶ φιλέεσκεν
 Δεινοβίην ἥρωα περικλυτὸν Αἴσωνος υἱά,
 65 Καίῃα καλεσσαμένη ἐπετέλλετο Τριτογενεΐη.
 Καὶ οἱ Φηγινέην πρῶτον τεκτήνατο νῆα,
 Ἡ καὶ ὑπ' εἰλατίνοις ἐρετμοῖς ἀλιμυρέα βένθη
 Πρώτη ὑπεξεπέρησε, τρίβες δ' ἤνυσσε θαλάσσης.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ συνάγειρεν ἀγανκλειτὸς βασιλῆας,
 70 Θρήνην εἰς εὐπωλον ἐπείγετο δῖος Ἴήσων,
 Καὶ μ' ἐκίχεν κιθάρην πολυδαίδαλον ἐντύνοντα,
 Ὅφρα κέ τοι μέλπων προχέω μελίγηρυν αἰοιδὴν,
 Κηλήσω δέ τε θῆρας ἰδ' ἐρπετὰ καὶ πετεηνά.
 Ἡνίκαι

56. ἱπ' omnes. 57. ὑπερό. Voss. 62. ἐφίσπ. καὶ φιλέεσκε
 Voss. marg. 67. ὑπὸ Voss. 68. τρίβον Voss. ἤνυσσε Ask. PAIC.

εὐξινον, εὐξανον, Euxinum, fecerunt Argonautae et aliae Graecorum coloniae.

56. Ausus etiam hic sum Vossiani codicis et Chiueani auctoritate ἱπ' in ὑπ' mutare. Solet ἡ ὑπὸ apud nostrum instrumentum designare, vel cum Genitiuo ut Lap. II, 5 μαχάονησ ὑπὸ τέχνης, vel cum Datiuo, ut mox v. 67 ὑπ' ἐρετμοῖς. Αἰσονίδα Nominatiuo casu nihil habet insolitum. Fabula de oraculo, ut Pelias sibi cauere a μονοπεδίλῳ, late enarratur ab Apollonio 1, 5 sqq.

57. Δόλῃ τρίβον.] Hebraismi speciem habere videatur, sed tamen alii quoque ita locuti sunt: Oppianus II. Halientic. v. 117.

— τότε ἱπτα δόλῃ πετάσασα
 θύρετρα

Vbi δόλῃ pro δολερά, et alibi ἄρκυν ὀλέθρε, pro ὀλέθριον. Ita hic δόλῃ τρίβον, pro δολερίν. ESCH.

62. Εὐχολῆσιν ἐφίσπετο.] Quemadmodum Iliad. β. ἱσπεδαυ θάνατον est sponte et minime reluctando mortem sequi, ita hic ἐφίσπεδαυ aut παρεφίσπεδαυ εὐχολαῖς, est promte et cum gaudio preces exaudire, quod interpretes ἑμμετροι per: *Illa fauens iustis precibus*, longe melius interpretatus est, quam alter ille, qui satis pueriliter per orationes sequi. ESCH.

63. ἠγάζετο.] Ambo interpretes legisse videntur ἠγάπιτο· nos τὸ ἠγάζετο non sine ratione praeferimus. ESCH.

68. Πρώτη ὑπεξεπέρησε.] Scholiastes Apollonii: ταύτην δὲ φασιν πρῶ-

Aesonis filii manu regium imperium eriperet, et ideo ipsi intra pectus doli atque interitus viam fraudulenter machinatus est. Iniunxit enim, vt e Colchis aureum velus adferret in equestrem Thessaliam. At ille vbi iniustam vocem audit, sublatis manibus venerandam Iunonem inuocauit, (60) quam Diis ex omnibus colebat sanctissime. Haec vero illius precibus, ac sollicita quidem obsecuta est: maxime enim admirabatur atque amabat metuendum viribus heroa, inclutum Aesonis filium, atque ob eam rem vocatae ad se Tritogeniae (65) iniunxit, vt primam illi fagineam nauim fabricaretur, quae etiam abiegnis remis salia profunda prima traiecit, marisque peregit vias. Cum vero coëgisset reges inclitos, equestrem in Threcen perrexerit nobilis Iason, (70) neque inuenit occupatum intendendae artificiosae citharae, qua canens dulce carmen funderem, demulceremque feras, et serpentia volucra. Cum autem in iniucundum

69. ἀγακλύ. Voss. 70. Ἰπέρ. Voss. 71. ἐκίχανε A. PAIC.
καὶ με ἐκίχανεν Voss. 72. κέ σοι Voss. 73. κηλώσω Voss.
ἦδ' omnes.

πρώτην ναῦν γενέσθαι μακράν· ἄλλοι δὲ λίγαν, Δαναὸν διωκόμενον ὑπὸ Αἰγύπτου, πρῶτον κατασκευάσαι, ὅθεν καὶ Δαναὸς ἐκλήθη. Cum nostro facit Valerius Flaccus:

*Prima Deum magnis caninus
freta peruia natis.*

Sed inferius sibi ipsi contradicere videtur auctor, vbi de Phaeacibus v. 1292. dicit, quod fuerint

Ἰδμεν ἀρετῆς καὶ ἀλκιμύκτοιο πορείης

Si hoc, certè Phaeaces priores Argonautis nauigarunt, illam enim dexteritatem et peritiam nauigandi ab Argonautis discere non poterant, quos nunquam antea viderant. Quin statim de ipsis Colchis subiicit:

Ἐν δ' ἂν ὑπερσέσηεν ἱπυρόμενοι
Φορέοντο

Νηυσὶν ἀπαρεστῶσι βριαρὸς λόχος αἰήταο.

Qui certe numerus nauium tam exiguo tempore, quod Argonautae in hoc itinere consumserunt, aedificari non potuit: si igitur aucte aedificatae hae naues, in quem vsum?

ESCHENB.

68. Non ita parum memorem fuisse putem poetam nostrum, vti diceret repugnantia simpliciter his, quae habet v. 1292 et 1297, vbi aliquid de ea re dicemus. GESN.

71. Κεῖθάρην πολυδαίδαλον.] Pindarus Ol. IV. ποικιλοφάρμιγγος mentionem facit, et φάρμιγγα ποικιλόγαρον alibi nominat. Cithara variata, Perdrierii somnia. ESCH.

73. Paruum est, et ideo tanto facilius forte neglectum, quod ἦδ' haesit

- Ἦνίκα δ' εἰς ἄντρον πολυήρατον εἰσεπέρησε,
 75 Μείλιχον ἐκ λασίων σέρων ἀνενεύκατο Φωνήν,
 „Ὀρφεῦ, Καλλιόπης τε καὶ Οἰάγρε φίλε κῆρε,
 „Βισονίη Κικόνεσσι πολυβῆήνοισιν ἀνάσσω,
 „Χαῖρ', ἐπεὶ Αἰμονίης ὀχέας πρῶτισον ἱκάνω,
 „Στρυμονίης τε ραῖς, Ῥοδόπης τ' αἰπεινὰ πρὸς ἄγκη.
 80 „Εἰμὶ δ' ἐγὼ Μινύαισι πανέξοχον αἶμα λελογχῶς,
 „Θεσσαλὸς Αἰσωνίδης· ξεῖνος δέ σοι εὐχομαι εἶναι.
 „Ἀλλὰ φίλος, πρόφρων μ' ὑποδέχνησο, καὶ κλύε μῦθον
 „Μειλιχίαις ἀκοαῖς, καὶ λισσομένῳ ὑπάκησον,
 „Ἀξείνῃ Πόντοιο μυχὲς καὶ Φᾶσιν ἐρυμνὸν
 85 „Νηὶ σὺν Ἀργῶν πελάσῃ, δεῖξάί τε θαλάσσης
 „Παρθενίης ἀτραπὲς, ἐπιήρατον Ἡρώεσσιν,
 „Οἳ ῥα τεὴν μίμνεσι χέλυν καὶ θέσκελον ὄμφην,
 „Ἐλπόμενοι ξυνὸν πελάγει ἐπαρηγόνα μόχθων.
 „Οὐ γὰρ δὴ πλῶσαι πρὸς Βάρβαρα Φῦλα μέδονται
 „Νόσφι.

78. Καῖρ' P. καὶ ρ' AIC. 79. αἰπεινὰ Voss. 81. δέ τοι Voss.

83. ὑπακείαις Voss. 85. Vid. leg. πελάσῃ. Θείξαι τε

haesit in h. l. pro altero ἰδ' quod non minus Orphicum est atque Homericum.

77. Βισονίη· κικόνεσσι.] vid. praeter Stephanum Apollonii Scholiast. ad lib. II. v. 706. Tzetzem ad Lycophronem, Herodotum lib. VII. et alios.

ESCH.

78. Χαῖρ'.] H. Stephani est haec emendatio, pro καῖρ' quod Aldus substituit pro Χαῖρ' et omnino recipienda.

ESCH.

84. Ἀξείνῃ πόντοιο.] Strabo lib. VII. hoc mare ἄξανον dictum scribit, διὰ τὸ δυοχάμερον καὶ τὴν ἀγριότητα τῶν περιεοικέντων ἰθύνων, καὶ μάλιστα τῶν Σκυθῶν ξανοδυτέντων, καὶ σαρκοφαγόντων, καὶ τοῖς κρανίοις ἱκνώμασι χρωμένον· ὕστερον δ' εὐξανον κεκληῖσθαι, τῶν Ἰώνων ἐν τῇ παραλίᾳ πόλιν κτισάντων.

Μυχᾶς.] Ita hac voce utitur Aristoph. in Θεσμοφορ.

Σὺ τε πόντιε σιμνὲ Πόσσαν

Ἀλιμίδον, προλιπὼν

Μυχὸν ἰχθυόεντ' οἰστροδίνητον.

Etymologicon graecum elegantissimum Bibliothecae Ultraeclinae ineditum: Μυχὸς σημαίνει δύο, τὸν ἐνδότερον τόπον, καὶ γράφεται διὰ τὸ υ. γίνεται δὲ παρὰ τὸ νύξ, νυχὸς, καὶ κατὰ τροπὴν τῆ ἀμεταβόλου εἰς ἀμετάβολον μυχὸς, οἷον ὁ ἐνδότερος καὶ σκοτανὸς τόπος, παρὰ τὸ μεμυκίαι. ἢ νύχιος τις ὢν, οἷον ὁ σκοτανὸς, ἢ ἐκ τῆ μύω, τὸ καμμύω, ἢ τὰ ἐνδότερα φωτὸς ἐσέρηται.

ESCH.

84. Pro ἐρυμνὸν malit Heringa Obfl. 10 p. 79 ἐραννὸν, quo epitheto mastatur Phasis v. 788. Sed neque ἐρυμνὸν non potest defendi: munitionem, altis ripis suis.

GESN.

85. Placeret mihi πελάσῃ non modo, quod πελάσῃ potius tertio casu iungitur quam quarto: verum

rum

dum antrum introisset, placidam forti de pectore vocem hanc retulit: (75) Orpheu Calliopae et Oeagri care Fili, Ciconibus in Bistonia pecorosis imperitans, Salve, quando Haemonios ad saltus nunc primum aduenio, fluentaque Strymonia, praeruptasque conualles Rhodopae. Sum ego praestantissimum inter Minyas sortitus sanguinem, (80) Thessalus, Aesonis Filius, atque hospes tibi esse cupio: tu vero amicus, propitius me recipe, et placidis auribus sermonem meum accipe, supplicique obtempera. Inhospitalis Ponti recessus, et Phasin munitum naui cum Argoa ut adeas, ostendasque maris (85) Parthenii vias, rem Heroibus optabilem, qui ideo tuam expectant testudinem ac diuinam vocem, sperantes commune hoc in pelago laborum suorum auxilium. Neque enim nauigare ad barbaras nationes sine te curant. Et.

Pierf. Verisf. p. 104. 86. ἀταρπὰς PAIC. ἐπιήρατον Pierf. l. c.
87. Οἱ ῥὰ Αἶ. θίσφατον Voss. 88. Ἑλδῶμ. ζυνῶν πελάσαι
Ruhnk. 89. Πλεῖσαι Voss.

rum etiam quod πελάσαι plus est. Non volebant accedere tantum mare, sed transire. Pierfoni θίσφατ probarem, si iungeretur cum mari ipso, quatenus tumultuosum, procellosum est. Verum via maris non mulcetur, sed demonstratur.

86. Omnino ἐπιήρατον reponi vult et adiutorem reddi, Pierfoni Verisf. p. 105, vsus praesertim auctoritate Hesychii, Ἐπιήρανα. ἐπικρητικὰ τῆς ψυχῆς, ἢ ποδῶν, ubi manifeste declarat verba Vlyssis, Od. τ, 343 Οὐδὲ τί μοι ποδόνιπτρα ποδῶν ἐπιήρανα θυμῷ γίγνεται, negat se valde amare pedum lotionem. Eustathius p. 699, 14 ἐπιήρανα dicit legendum, non ἐπιήρ᾽ ἀνοῖ θυμῷ, et primitiuum, πρωτότυπον, esse vocis itidem Homericæ ἐπιήρα, quae per apocopen inde facta sit. Hesychii ἐπικρητικὰ fortasse ita accipiendum, ut apud La-

tinios iunare dicuntur, quae delectant. Itaque si legeretur etiam ἐπιήρατον, non tribuerem illi tamen hic certe aliam vim ab ea, quam habet illud frequentatum Homero ἐπιήρατον, cui gemina εὐήρατον, μεγήρατον, πολυήρατον, quae rem ob utilitatem suam, vel quacunque alia de causa amabilem et expetendam significant. Rogat Iason Orphea, ὑπάκουσον πελάσαι κ. τ. λ. obsequere mihi ut venias, viam ostendas, quod optabile est Heroibus: secundum Pierfoni; ut venias — adiutor et dux Heroibus: nam hoc significare ἥρατον et ἐπιήρατον Hesychius docuit. Hanc notionem poeta noster statim v. 88 expressit per ἱκαρηγόνα μόχθων. cf. ad 821.

88. Ingeniosae coniecturae Ruhnkenianae Epist. 2 p. 70. quae versum hunc forte cultiorem politioremque

- 90 „Νόσφι σέθεν· καὶ γὰρ ῥα ποτὶ ζόφον ἠερόεντα,
 „Νείατον εἰς κευθμῶνα, λιτῆς εἰς πυθμένα γαίης,
 „Μῆνον ἀπ' ἀνθρώπων πελάσαι, καὶ νόσον ἀνευρεῖν·
 „Ὡν ἔνεκεν ζυγὴν τε δύνῃ Μινύαισιν ἀρέδαι.
 Τὸν μὲν ἐγὼ μύθοισιν ἀμειβόμενος προσέειπεν,
 95 „Λισονίδη, τί με ταῦτα παραιφάμενος ἐρεῖνεις,
 „Ὅφρά κεν εἰς Κόλχης Μινύαις ἐπιήρανος ἔλθω,
 „Νηὶ σὺν εὐσέλμῳ πλεύσας ἐπὶ οἴνοπα πόντον;
 „Ἦδ' ἄρ' μοι ἄλις καμάτων, ἄλις ἔπλετο μόχθων,
 „Ὡν ἰκόμην ἐπὶ γαῖαν ἀπείριτον ἠδὲ πόληας,
 100 „Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε βροτοῖς ἀνὰ θεσφάτα φαίνων.
 „Καί με ἀλητείας τε καὶ ἐξ οἷσιν ἐσάωσε
 „Μήτηρ ἡμετέρη, καὶ ῥ' εἰς δόμον ἠγαγεν ἄλλον·
 „Ὅφρα τέλος θανάτοιο κίχῳ μετὰ γήραϊ λυγρῷ.
 „Ἄλ' ἐν ἑὸν ὑπαλύξαι, ἃ δὴ πεπρωμένα κεῖται.
 105 „Μοιρῶν ἐννεσίησιν ἐπείγομαι. ὃ γὰρ ἄτιμοι
 „Ἰκεσίῃς Ζηνὸς κῆρυ Λιταί. ἴξομαι ἤδη

Ὅπλο-

90. γὰρ ῥα PAIC. 92. Malim πέλασας — ἀνεῦρε. 93. ἔνεκα
 Voss. quod placet. 99. ἴδ' Voss. 100. ἀναθίσφ. Voss. PAIC.

reddant: sed nihil habent necessi-
 tatis, et vnam alteramque Vene-
 rem excaecant.

92. Μῆνον ἀπ' ἀνθρώπων.] Inter-
 pres ἑμμετρος vertit: *de tot mor-
 talibus unus*, quod non verum est.
 Nam et Hercules et Theseus eo
 descenderunt. *μῆνος ἀπ' ἀνθρώπων*
 hoc loco est *solus, sine comite*. quod
 quidem leue dixerit is, cui non
 graue est contra veritatem loqui.

ESCHENB.

92. Quam proposui coniecturam
 de hoc versu emendando, vt vi-
 deo, non possum mihi vindicare.
 Nam Eschenbachiana versio plane
 ita habet: in qua etiam ille infi-
 nitius ἀρέδαι recte imperatiuo mo-
 do expressus est figura plane Ho-
 merica. Vt autem κῦδος ἀρέδαι
 Homero frequenter admodum si-

gnificat parare et capere sibi glo-
 riam: ita δύνῃ ἀρέδαι est suscipere
 et subire aerumnam. GESN.

96. Hic ἐπιήρανος quodammodo
 anceps et dubium videtur, vtrum
 ad ἐπιήρατον v. 86, an ad ἐπαρηγόνα
 v. 88 referatur. Sunt quidem na-
 tura sua haec inter se connexa et
 coniuncta: sed tamen magis ad
 auxilium hic respicitur.

97. Νηὶ σὺν εὐσέλμῳ.] Scho-
 liaſtes Apollon. ad lib. I. v. 528.
 Τὰς τῶν ἱερῶν καθέδρας, τὰ σελι-
 δώματα, καθόλα δὲ τὸ πλατὺ ξύ-
 λον σέλμα λέγεται καὶ σελίδωμα.
 Ὅθεν καὶ τὰς σελίδας τῶν βιβλίων
 διὰ τὸ πλάτος φασκέν. ESCH.

97. Σὺν in significando instrumen-
 to plane vt Od. E, 242 ἱβημεν Οἴκ-
 ος σὺν νήεσσι. GESN.

99. Ὡς consueta syntaxi casum
 accom-

Etenim iam aliquando ad caliginem obscuram, (90) extremas in latebras, simplicis in abyssum terrae, solus ab hominibus peruenisti, atque inuenisti reditum. Quorum rerum causa et hunc communem cum Minyis laborem capeßere *te rogo*. Huic ego his verbis respondi: Aelonnide, quid me his adhortationibus rogas, (95) ut ad Colchos Minyis adiutor veniam, naui bene tabulata nigrum pontum nauigans? Satis mihi iam laborum, aerumnarum satis euenit, quibus imminensam terram et vrbes obii, cum in Aegypto Libyaque oracula hominibus et mysteria promerem, (100) dum ex illa me oberratione et furioso instinctu seruauit mater nostra, atque in domum *inde* aliam deduxit, mortis ubi finem cum tristi senectute inueniam: at subterfugere, quae fataliter decreta positaque sunt, non licet. Parcarum imperiis vrgeor, nec enim adspernandae *sunt* (105) supplicis Iouis filiae, Deprecationes. Veniam statim, iunioribus regibus et semideis

101. αλιτ. Voss. 104. εκ 19' Voss. 105. επαγόμενοι Voss.
ἄτιμοι Id. 106. Ἰκισ. — 17. Voss.

accommodauit ad praecedens μόχθων· ceterum requiritur οἷς vel συν οἷς.

100. Αἰγύπτῳ Λιβύῃ τε.] Vide, an non melius Αἰγύπτῃ Λιβύῃ τε.
ESCHENB.

100. Certenihil insoliti esse, in regionum etiam nominibus praepositionem omitti, constat: et docuit huius ipsius loci causa Schrader. ad Musaeum c. 16 p. 275 sq. GESN.

101. Ἐξ οἷσθε.] Interpretes Aristoph. Ὀϊστρος, ἐρεθισμός, ἐκκαυσις, πύρωσις ἐμμανής. Καὶ οἷστρον καλῶσιν πῦσαν κίνησιν. Καὶ οἷστρος, ἐρεθισμός, ὁ λογόμενος μύτα, μαρία Ὀφρεδισίων, λύσσα, φόβος, καὶ πῶτος πτηνῶν, ὑφ' ἧς αἱ βῆς περτιζόμεναι σκιρτῶσιν, ὁ μύωψ καλῶται.

ESCHENB.

101. Ἀλητῆα est vitae genus,

quale Vlyssi pluribus Odyssaeae locis tribuitur, et toto pene opere describitur. De illo oestro vid. ad v. 47.

GESN.

104. Ἀλλ' ἐκ 19' ὑπαλύξαι.] Euripid. Ione:

Ἀνακτίον τόδ' ἐστὶ καὶ τολμητίον.
Τὰ γὰρ πεπρωμέν' εἰδ' ὑπερβαίῃ
ποτ' ἄν.

ESCH.

105. Μοιρῶν ἐννεσίησιν.] Ἐννεσίη est, cum vel Deus aliquis imperat menti, vel mens animo. Prior modus hic regnat, et frequens est apud auctores. De posteriore vide Hoelzlinum ad Apollon. lib. I. v. 7. ESCH.

Οὐ γὰρ ἄτιμοι.] Nam Vlysses, apud Homer. Odyss. N.

Ζεὺς σφέας τίσκειτο ἱκετήσιος, ὅς
τε καὶ ἄλλοι

Ἀνδρῶν κε ἱφορῶ καὶ τίνονται, ὅς
ἀμάρτη

B 5

Hesio.

„Ὀπλοτέροις βασιλεῦσι καὶ ἡμιθέοις ἐνάριθμος.

Καὶ τότε δὴ λίπον ἄντρον ἐπήρατον, ἡδ' ἐπέρησα
 Αὐτῇ σὺν Φόρμιγγι, καὶ εἰς Μινύας ἀφίκανον

110 Λαιψηροῖσι πόδεσσιν, ὑπὲρ Παγασηίδας ἀκτάς.

Ἐνθα δ' ἀριζήων Μινυῶν λόχος ἡγερέθοντο
 Στεινὸν δὴ ψαμάθ' ὁμάδῳ, ῥηγμῖνά τ' Ἀναύρα.

Ἀλλ' ὅτε δὴ μ' ἐνόησαν ἀταρπιτὸν ἐξανύοντα,
 Ἀσπασίως ἡγερέθεν· ἐγήθεε δ' ἦτορ ἐκάσῳ.

115 Αὐτὰρ ἐμυθέομην, ἐρεείνων ἄνδρας ἀρίστους.

Πρῶτα δὲ εἶδα βίην Ἡρακλῆος θείοιο,

Ὅν τέκεν Ἀλκμήνῃ Ζηνὶ Κρονίωνι μιγείσῃ,

Ἦμος ὅτε τρισσὴν μὲν ἐλείπετο Σείριος αἴγλην

Ἡέλιος, δολιχὴ δ' ἐπεμαίετο πάντοθεν ὄρφνη.

120 Τίφυν τ' Ἀγνιάδην, δολιχῆς ἰθύντορα νηὸς·

Θεσπιέων δ' ὄγε τῆμος ἐφ' ὕδασι, Τελμισσοῖο

Ἄγχι·

107. ἐν ἀριθμοῖς Voss. vnde coni. — θεοῖσιν ἀριθμοῖς.

109. ἐς Voss. 112. Vid. leg. ἐπὶ ψ. ὁμάδον.

Heliodorus 107.

Ἰσὸν δ', ὅς τ' ἐκίτην, ὅς τ' ἐξῆσαν κα-
 κὸν ἔρξα. ESCH.

108. Respicit illud antrum Mer-
 curii vere ἐπήρατον et πολυήρατον
 quod describitur de Lap. Prooem.
 18 sqq.

110. [Ἐπὲρ Παγασηίδας ἀκτάς.]
 Unanimiter omnes, qui Argonau-
 tarum historiam describunt, hoc
 in loco convenisse eos fatentur. Πα-
 γασαὶ αὐτὴν ἀκρωτήριον Μαγνησίας.
 Ὀνομάδῃ δὲ ἀπὸ τῆς ἐκτῆς πεπῆχθαι
 τὴν ἀργῶ, ἢ ἀπὸ τῆς πηγαῖς περι-
 ῥέειν τὰς τόπας. Confer Strabo-
 nem lib. IX. ESCH.

112. [Ῥηγμῖνά τ' ἀναύρα.] Non
 προσηγορικῶς, sed κυρίως hoc loco
 interpretandus est Ἀναύρας. Vide
 Hoelzlinum ad Apollonii lib. I. v. 9.
 et de voce ῥηγμιν ad lib. II. v. 348.
 ESCHENB.

115. Infra v. 298 πεπῆχοντ' ἐρέ-
 τας videmus indicari. Hic enarran-

tur octo et quadraginta. Addemus
 iis Iasonem ipsum et Orphea, et
 plenus exactusque erit ille nume-
 rus. Caeterum de singulis heroi-
 bus disputare, genera eorum perfe-
 qui, diuersas Apollodori et Vale-
 rii Flacci narrationes referre, alio-
 rum Argonautarum nomina aliunde
 quaerere, nostri instituti non est:
 et habent studiosi Burmannianum
 Catalogum, magnum editionis Va-
 lerii Flacci ornamentum, et totius
 Argonauticae fabulae praesidium.

118. Non satis proprie loquitur:
 vno tantum splendore defecit sol,
 vnius diei luce caruit, vbi fierent
 tres noctes continuae, quam ob
 causam τρεῖσπερον λείοντα dixit Her-
 culem Lycophron v. 33, vbi diuer-
 sas ea de re poetarum formulas col-
 legit Meursius. Τρισσὸν vel τρισ-
 σὰς pro τρεῖς nec a nostri poetae usu,
 nec a Romanorum consuetudine ab-
 horret V. mox v. 130.

mideis accensendus. Et tunc iam relicto antro amabili, ipsa cum testudine profectus, ad Minyas celeri pede per litora Pagaseia perueni. (110) Ibi principum Minyarum cohors congregabatur in angusto arenae tumulo et ripa Anauri. Hic cum intelligerent, recta me ad ipsos pergere, in complexum surgunt meum, pectus vnius-cuiusque pertentat gaudium. Post collocutus sum, inquirens viros praestantissimos. (115) Primum vero vidi robur diuini Herculis, quem Alcmena Ioui Saturnio mista peperit tum, quando *tres dies* Sirius sol deseruit, longaue vndique nox imminuit: Tiphynque Agniaden longae rectorem navis (120) Thespesiorum ille tum ad aquas Teumessi prope montem populis trai-
cien-

117. ξηνὶ PAIC. 119. pro ὄρβη, ἀγλή Voss. 121. Θε-
σπεσιίων omnes. Θεσπιίων Voss. τελμισσοῖο As. PAIC. τευμησ.
coni. Esch. V. N.

120. Ἀγνιάδην.] Falso Hoelzli-
nus ad Apollon. lib. I. v. 105. τὸ
ἀγνιάδης derivat ab Ἀγνεύς, verius
tamen ab ὄγνιος, quamquam ne hoc
quidem, quum, si Apollodoro cre-
dimus, Ἀγνίος, vel Ἀγνίης pater
fuit Tippi, non ἀγνεύς, vel ἀγνίος,
vnde etiam et apud hunc et apud
Apollonium scribendum potius Ἀ-
γνιάδην et ἀγνιάδης, spiritu aspero,
quod vel ex Flacco discere potuif-
sent, qui semper Hagniades, nun-
quam Agniades. Codex Palatinus
Apollodori, qui pro Ἀγνίης legit
Ἀγρίης, corruptus est. ESCH.

120. Cum omnes, quos consule-
re potui, non modo spiritum le-
nem appingant nomini, sed prae-
cedentem τ' seruent, quae in ὁ mu-
tanda erat: nihil mutandum puto.
Quanta sit in Latinis codicibus circa
adspirationem turba, nemini igno-
tum est. GESN.

121. Θεσπεσιίων.] Α Θεσπαια fit

Patronymicon Θεσπειύς, Θεσπιακός
et Θεσπικός, vnde mendum appa-
ret, nempe Θεσπεσιίων perperam
pro Θεσπιίων. Et, ne dubites, audi
Apollonium lib. I. v. 106. de eodem
Tiphy:

Τίφους δ' ἀγνιάδης Σιφάια καλ-
λιπε δῆμον

Θεσπιίων.

ESCH. Viderat Holst. et Steph. GES.

Τελμισσοῖο.] Τελμισσός, πόλις
Καρίας, ὡς δὲ Φίλων καὶ Στράβων,
Λυκίας, inquit Stephanus. Sed
quid Cariae cum Boeotia? igitur
et hic mendum subest, neque du-
bito, quin legendum sit τευμησσοῖο.
τευμησσοῖς enim, ὄρος Βοιωτίας et
ἄγνυ, vid. etiam Strabonem lib. IX.
neque apud nostrum tantum hac
scriptura peccatur, sed etiam apud
Suidam Τελμισσία et Τελμισσός le-
gitur corrupte pro Τευμησία et Τευ-
μησσοῖς. ESCH.

121. Τευμησόν vel Τευμησσόν
Boeo-

"Αγχ' ἔρος, λαοῖς Σιφάεσι ρεῖθρον ἄμειβεν·

"Ὅς περὶ μὲν βύκταισι καὶ ἀργήεσσιν ἀέλλαις
Νῆα κατιθύνειν δέδασεν πολυμήτιδι τέχνη.

125 Κάτορά θ' ἱππόδαμον Πολυδεύκεά τ' εἰσενόησα,
καὶ Μόψον Τιταρῆθεν, ὃν Ἀμπυκί νυμφευθεῖσα
Χαονίην ὑπὸ Φηγὸν Ἀρηγονίς ἐξελόχευσε·
Πηλέα τ' Αἰακίδην, Αἰγίνης ἀγλαὸν υἱόν,
Ὅς Δολόπεσσιν ἀνάσσει ἐνὶ Φθίῃ ἐριβώλῳ.

130 Τρισσὴν δ' Ἑρμείας κλυτὴν εἰσέδρακα γένναν,
Αἰθαλίδην, ὃν ἔτικτε περικλυτὴ Εὐπολέμεια,
Μυρμιδόνος θυγάτηρ, Ἀλόπη ἐνὶ πετρήεσσιν.

Ἡδ'

122. Ἀγχαρος λαοῖς Φαισσίῳ ρεῖθρον Vulg. 124. δέκων PAIC.

Boeotiae montem esse, et huc pertinere, dubio caret. Vid. Steph. Byz. et Sch. ad Eurip. Phoeniss. 1107. Sed cum in eo Euripidae loco non minus quam hic satis frequenter libri pro T primae Syllabae Λ et I in altera pro H habeant, idemque factum etiam apud Pausa. Boeot. l. 9, 19 et Strabonem 9 p. 284, 13 videam: placet summi viri Valckenarii modestia, qui antiquitus corruptum vel variatum id nomen suspicatur. GESN.

122. Φαισσίῳ ρεῖθρον.] Quid sit, non capio, sed et hic anguem in herba latere arbitror. Quid si scripsisset Orpheus: ἄγχαρος λαοῖς σιφαῖον ρεῖθρον ἄμειβεν; Ita enim Apollonius loco paulo ante adducto (1, 106):

Τῶρος δ' ἀγνιάδης Σιφάεα κάλλιπε δῆμον

Θεσπίαν.

Stephanus: Σίφα, ἐπὶ πόντον τῆς Θεσπιακῆς etc. Ita igitur duos hos versus lego et interpungo:

Θεσπίαν δ' ὄγχι τῆμος ἐφ' ὕδασι
(εὐμητοῖσιν)

"Αγχαρος λαοῖς) σιφαῖον ρεῖθρον
ἄμειβεν.

Nec dubito quin ita scripserit Auctor.

ESCH.

122. Io. Pierfonus Verif. 1, 9 p. 107. probatis aliis Eschenbachii cogitatis, legendum putat λαοῖς σιφαῖσι. Ego amplius ita, uti supra posui, legendum arbitror, ac totum locum ita interpreto, Tiphys tum ad aquas fluuiorum ac maris Thespiensium, prope montem et promontorium Teumessi, Siphæensibus (quorum urbs ἐπὶ πόντον τῆς Θεσπιακῆς Stephano) traiciendi, transuehendique operam dabat. Nempe ρεῖθρον ἄμειβεν vniuersim significare puto flumen, fretum, aquam quancunque traicere, et vicissim ab vno litore ad alterum transire. Hic didicit nauigandi artem, ut postea maiora auderet. Si cui dura videatur ellipsis ἄγχι (πρὸς) ἔρος, ille poterit suspicari ἄγχι ἔρος, Homericæ plane constructione, et emendatione blandissima. Porro in ipsum contextum recepi emendationes eas, quæ cum necessariae sunt, tum plane nihil mutant in ipsis literis, nisi quod sibilantem altera geminat, altera caninam inale geminatam semel tantum ponit: quo in genere quam frequentia peccata sint, quam facilis mutanti aliquid venia, ἴσαται οἱ μεμνημένοι. De interpunctione

ciendis dabat operam: qui quidem mugientibus ac fulgentibus procellis nauim dirigere curiosa arte sciebat: Castoraque equorum domitorem, Pollucemque cognoui, (125) et Mopsu Titarensem, quem Ampyci nupta Chaonia sub fago Aregonis peperit, et Aeacidem Pelea, illustrem Aeginae filium, qui Dolopibus in glebosa Phthia imperitabat. Trinam vero etiam vidi nobilem Mercurii progeniem, (130) Aethaliden, quem inclita Eupoleme peperit Myrmidonis F. petrosa in Alo-

pe;

127. Φυγὲν sph. Esch.

131. ὅν ῥ' ἔτ. Voss.

Etione causam dicere nihil attinet: *Telmiffum* reliqui ob rationem indicatam, quamvis *Telmiffum* vltatorem esse scio. . . . .

126. "Οὐ "Αμπυκὶ νυμφευθεῖσα.] Quis non miretur hoc loco stupiditatem interpretum, inprimis Perdrerii, qui haec verba reddit: *quem reticulo nupta.* ridicule sane. nec tamen felicius alter interpres, nisi ignorantiam suam carmine celare conetur, sed frustra, hic vertit:

Es te Mopse adii Titaresie, splendida cultu

Chaoniam peperit quem subter Aregonis alnum.

nugae! Μόψος "Αμπύκκς υἱὸς τῆς Τιταρένης. ita dicunt omnes. videntum igitur, an non hic in "Αμπυκὶ vitium lateat, quod tamen non arbitror. Saepe enim a reliquis noster recedit in Nominibus Propriis. Etiam Placcus aliquoties *Ampycides* pro *Mopso*. . . . .

127. "Αργονίς.] Hoc in loco gratiae a me referendae sunt τῷ πάνι Graeuiο; quum enim τὸ ἀργονίς Patronymicon esse pro certo ego haberem, et tamen Primitium, ut

vocant, nullum inuenire possem, rescripsit mihi Vir Clarissimus: Hic nihil aliud cogitandum, quam, quam alii Chlorida dicunt, Orpheo vocari "Αργονίδα, ut solent in multis fabulis veteres sibi non constare. Sic patriam eius alii Oechaliam, alii Titaronem urbem esse dicunt. Sic Chloridis patrem alii Amphionem, alii Orchomenum dicunt fuisse. In matre igitur Mopsi ab aliorum sententia hic discedit Orpheus. In sequenti versu vides eandem sententiarum discrepantiam. Non mihi igitur "Αργονίς videtur esse Patronymicon, non magis ac Chloris.

ESCHENO.

128. Αἰγίης ἀγλαὸν υἱόν.] Apollodorus lib. III. Endeiden, Chironis filiam, matrem Pelei et Telamonis facit. Aeginam vero Asopi, Aeaci ex Ioue matrem. . . . .

129. "Ενὶ Φθίῃ ἐρεβύλω.] Huc enim confugerat ob caedem fratris Phoci. Apollon. lib. I. v. 94.

ESCHENO.

131. Apollo. 1, 54 de Aethalide, καὶ τὸν μὲν ἐπ' "Αμφρύσσοιο βοῶσιν Μυρμιδόνος κῆρη φθίας τέκεν Εὐπολίμια, vnde hoc certe colligas, Alopen ad Amphryssum sitam fuisse.

- Ἦδ' Ἐρυτον, καὶ καλὸν Ἐχίονα, τέσ ποτ' Νύμφη
 Λαοθόη Μερετοῖο παρευνηθεῖς ἐλόχευσε
 135 Κυλλήνης μεδέων χρυσόρραπ' Ἀργειφόντης.
 Αὐτίκα δ' Ἀκτορίδης καὶ Βεφάγος ἦλθε Κόρωνος.
 Ἴφικλος αὖ Φυλάκῃ δῖον γένος ἀντεπόρησε
 Βέτης τ' Αἰνειαίδης, ἱκελος χρυσάρεϊ Φοίβῳ.
 Κάνθος δ' Εὐβοίηθεν Ἀβαντιάδης ἐπέρησεν,
 140 Ὀν δὴ μοῖρ' ἐδάμασσε, τέλος δ' ἐπέθηκεν ἀνάγκη,
 Φθίψαι ὑπὲρ Λιβύης, νόσον δ' οἴκειο λαθίψαι.
 Ἀλκίονος δὲ Φάληρος ἀπ' Αἰσήπειο ῥοάων
 Ἦλυθεν, ὃς Γύρτωνος ἀλίσσεφες ἔκτισεν ἄστυ.
 Ἴφιτος αὖ μετὰ τοῖσιν ἐφίσπετο Ναυβόλῃ υἱός,
 145 Φωκίδος ὃς ῥ' ἦνασσε καὶ εὐπύργοιο Τανάγρης.
 Λαοδόκος, Ταλαός, καὶ Ἀρήϊος, υἱοὶ ἄμωμοι
 Ἦλθον

133. ἔρυτον — ἐχίονα AΓ. et Chiv. ἔρρυτον Voss. 137. ἀντεπόρησεν Voss. et Ask.

133. Posui etiam hic varietatem manifesto falsam, vel ob hoc, ut ea fidem faciat, bonas lectiones non ingenio librarii deberi, sed exemplari, quo ille usus est. Similem ob causam moneo, in exemplo varietatis e codice Vossiano excerptae, quod beneficio Cl. Askew apud me est, adscriptum esse, *leg. ἔρυτον*. Ceterum de hoc nomine et homine etiam accuratissime egit in Catalogo Burmannus.

134. Λαοθόη Μερετοῖο.] Apollonius Antianiram, Meneti filiam, matrem horum dicit lib. I. Laothoe alias Herculis et Chryseidis, Thesei filia. Apollodor. lib. II.

ESCHENB.

136. Βεφάγος ἦλθε Κόρωνος.] Ecce supinam interpretum rursus ignorantiam. Perdrerius: *et Buphagus venit Coroni filius*, alter: *Buphage nate Corono*. Βεφάγος Herculis alias Epitheton, ad robur eius et strenuitatem indicandam. idem Epitheton hic ob eandem causam

Corono tribuitur, ob quam etiam Apollonio laudatur, lib. I. v. 57. seqq. quem cum Scholiasta vide.

ESCHENB.

137. Ἴφικλος αὖ Φυλάκῃ.] Consentiant circa hanc genealogiam omnes, quos novi, auctores, excepto solo Apollodoro, qui hunc Iphiclum Thesei filium dicit. Obiter hic observandum, de Iphiclo hoc interpretandum esse illud fragmentum Hesiodi, quod exstat apud Eustathium:

Ἀκρεν ἐπ' ἀνδρείων καρπὸν θείον,
 ἔδδ' κατέκλα.

Ἄλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομέεσσι πόδεσσι.

Index est Apollonii Scholiast. qui, Ἴφικλος, inquit, υἱὸς ἦν Φυλάκῃ καὶ Κλυμένης τῆς Μενέας· τῶτον Ἡσίοδος ἐπὶ πυρίων ἀθέρων τρέχαν φησί. In quo fragmento vocem πυραμίνων frustra ex lexicis interpretari conaberis. Non autem de solo Iphiclo hoc dicitur, sed eandem celeritatem Erichthonii equabus tribuit Homerus

pe; tum Erytum et pulchrum Echiona, quos olim Nymphae Laothoae Mereti F. concumbens genuit Cyl-
lenae dominus, aurea virga insignis Argicida. (135)
Tum Aetorides et voracissimus venit Coronus. Porro
Iphiclus, nobile Phylaci genus, obuiam venit, et Bu-
tes Aeneades, aureo Phoebos similis, et Abantis F. Can-
thus ex Euboea traiecit, quem quidem fatum subegit,
et finem viro imposuit necessitas, (140) in Libya ut
periret, domuitionisque obliuisceretur. Phaleus Alco-
nis F. ab Aesepi fluentis venit, qui mari cinctam Gyr-
tonis urbem condidit. Hos secutus Iphitus Nauboli F.
Phocidi qui imperitabat et turribus munitae Tana-
grae. (145) Laodocus, Talausque et Areius venerunt
illu-

144. ναβόλα ante Eschenb. Sed ναυβ. etiam Voss. et Ask.

146. Sic ALC. sed τ' ἀλαός P. St. Lest. Esch.

merus Iliad. v. Talis etiam apud
Apollonium in r. Argon. *Polyphemeus*. Apud Virgil. in VII. Aen.
Camilla fingitur. Apud Nonnum
lib. 28. Dionysiac. *Damneus* qui-
dam. Apud Ovidium *Metamorph.*
X. tales sunt *Hippomenes* et *Ata-
lanta*. Apud Q. Smyrn. l. 8. *equi*
Achillis. ESCH.

137. Quod ex Askaeano et Vossia-
no attulimus ἀντετόρησεν, illud
forte in mentem venit antiquo libra-
rio ex IL. E, 337 quod ibi *perfora-
uit* est, sed a V. Schol. explicatur
per διήλθε. Mihi neque hoc placet
neque vulgatum, sed legam ἀντ-
ιπτόρησεν, cuius simplice, et com-
positis aliis, perpetuo noster utitur.
Vid. *ἐπερ. εἶσεν.* et *ἔξεν.* in Indice.

GESN.

138. Βάτης τ' ἀναιάδης.] Omnes,
excepto hoc, Buten Teleontis filium
faciunt. ESCH.

143. Ὁς γύρτωνος.] Dissentit hic
a reliquis auctor noster, qui urbem
hanc conditam volunt vel ἀπὸ γύρ-

τωνος, τῇ φλεγίᾳ ἀδελφῇ, ut Ste-
phanus, vel ἀπὸ γυρτῶνις τῆς φλε-
γίᾳ, ut Apollon. Schol. ad lib. I.
v. 57. ESCH.

144. Ἰφίτος.] Ita omnes. Cor-
rigendus tamen Apollodorus lib. I.
pag. editionis Tanaquill. Fabri 55-
vbi legitur Ἰφίτος Ναυβόλα, pro
Ἰφίτος. ESCH.

146. Λαοδόκος τ' ἀλαός.] Mani-
festum mendum, quod tamen stu-
peditas interpretum non assecuta est,
quin nec ipse H. Stephanus, utut
lynceus sit, hoc observavit. Τα-
λαός Laodoci et Areii frater. Va-
ler. Flaccus:

- - - Hinc Talaus, fratrisque

Laodocus urget

Remo terga sui.

Apollonius plane cum nostro:

Ἀργόθεν αὖ Ταλαός καὶ Ἀρήϊος,
νῆε Βίαντος

Ἦλυθον, Ἰφθιμὸς τε Λαοδόκος,
καὶ τέκε πηρώ.

Ast νῆοι ἄμωμοι, scilicet βίαντος·
ἀβαντιάδα, enim quod sequitur, non
est

- ἦλθον Ἀβαντιάδαι περιώνυμοι, ἔς τέκε Πηρώ.
 Ἰφιδάμας δ' Ἀλῆα παῖς ἤλυθε· πέμψε γὰρ αὐτὸν
 Ἰφθίμος γενέτης, Τεγέης ὄρια προλιπόντα.
 150 Ἦλυθε δ' Ἐργῖνος, Βράγχη πολύπυρον ἄρεαν
 Ἐκπρολιπών, καὶ τύρσιν ἔρυμνῆς Μιλήτοιο,
 Ἐνθα ῥαὶ κλύζῃσι πολυπλανέος Μαιάνδρου.
 Ἐν δὲ Περικλύμενος Νηλήϊος εἰσαφίκανεν,
 Ἀγχόθι Πελοπιδῆς τε καὶ εὐύδροιο Λιπέζε
 155 Ἄσυ λιπῶν ἀφνειὸν, ὄρειονόμῃς τε Κολώνας.
 Ἐκ δὲ λιπῶν Καλυδῶνα θοὸς Μελέαγρος ἔβαινε,
 Οἰνεὺς τὸν ῥ' ἐλόχευσε καὶ Ἀλθαίῃ ῥοδόπηχυν.
 Ἰφικλος αὐτ' ἐπέρησε λιπῶν Ἀτρεΐδῃ Λίμνην,
 Σύγγονος Ἀλθαΐης· περὶ δ' αὖ τίεν ἔσχα πάντων
 160 Εὐειδῇ Μελέαγρον, ἰδ' ἀγλαὰ ἔργ' ἐδίδασκεν.

Ἀσε-

147. Voss. marg. Τηρώ.

148. Vld. leg. Ἀμφιδάμας.

est Patronymicon, sed Gentile.
 ESCH. V. Burm. Cat. Arcio. GESN.

146. Quin rectum sit Talaus, non
 potest dubitari: sed antiquum ta-
 men esse mendum oportet: quod
 etiam in collatione Mss. qua utimur,
 ad Eschenbachianum exemplum in-
 stituta, nulla alterius lectionis men-
 tio. GESN.

148. Ἰφιδάμας δ' Ἀλῆα.] Omnes
 unanimiter hunc Ἀμφιδάμαντα vo-
 cant, reponere igitur audacter Ἀμ-
 φιδάμας. Sed et apud Apollodo-
 rum lib. II. interpretes Ἀμφιδά-
 μαντα vertunt Iphidamantem, quod
 miror Tanaquill. Fabrum prae-
 teriisse. ESCH.

148. Valde etiam mihi credibile
 est, esse ab auctore Ἀμφιδάμας.
 Mutare tamen non sum ausus, quia
 potest esse causa huius dissensionis
 alia, quam ego ignorem. GESN.

150. Ἐργῖνος Βράγχη.] Non pu-
 gnat noster cum reliquis, qui Er-

ginum Neptuni filium dicunt, est
 enim ἀπόγονος Neptuni sec. Schol.
 Apollonii, qui tamen κλυμένης τῆς
 κρέσβωνος καὶ βεζύγης τῆς λύκας
 filium dicit. ESCH.

150. Non est causa, cur Erginus
 Branchi filius intelligatur: sed
 Βράγχη ἄρεα est periphrasis Mi-
 leti. GESN.

151. Manifestus error librariorum
 ex vicinia soni ortus. Ἐρυμνός plane
 aliud esse, quam ἔρυμνός, vel In-
 dex noster docere potest. Sic apud
 Hesychium post recte explicatum
 ἔρυμνόν per ἰσχυρόν, μέγα, ὑψηλόν,
 καὶ ὀχυρόν, ἢ ταχέως ἰδὲς ἐπιβαίνει
 simili errore subiungitur, ἢ σκο-
 τανόν, quod ad ἔρυμνόν pertinet.
 Ceterum ἔρυμνόν fuisse tempore
 Magni Alexandri Miletum, patet
 ex Arriani I, 18. Et video ἔρυμνῆς
 iam reponi voluisse τὸν πάνυ Wesse-
 lingium Obs. I, 23 p. 90, qui citat
 similem usum Callim. in Del. v. 23.
 Cl. etiam Duker. ad Thucyd. p. 74, b
 non

illustres Abantiadae, filii praeclari, quos Pero peperit. Iphidamas item Alei F. venit: miserat enim illum fortis pater, Tegeae linquentem fines. Venit Erginus quoque, terram Branchi tritici feracem (150) relinquens, et propugnaculum munitae Miletī, ubi vagi fluenta Maeandri exundant. Vna vero Neleius Periclymenus aduenit procul a Pallene et Lipaxo irrigua, Aphneum urbem relinquens, montanasque Colonas. (155) Calydone relicta velox Meleager accesserat, quem Oeneus genuit et roseis vlnis Althaea. Porro Iphiclus relicta palude Atracēide huc se contulerat Althaeae cognatus, qui praeter omnes formosum Meleagrum coluit, praeclaraque illum docuit opera. (160) Asterion quoque illu-

151. ἱερμνῆς omnes.

153. Σὺν δὲ coni. Pierf. Verif. p. 107.

154. Παλλήνης alii. Λιπέξαι Af. Λιπάξαι Voss. 155. Ἰλασνό-
μας Voss.

non tenebricosi vertit, sed verendi propter minas murorum.

153. Pro Ἐν δὲ, Σὺν δὲ non dubito hic et 208 melius stare: sed nondum tamen mutare scriptionem vniuersorum ausus sum, saepe nimis expertus, quam facile nos possit aliquid fugere. Certe ἔν δὲ idem significare debet quod σὺν δὲ v. g. Apollo. 1, 156. Analogia forte quadam dixit noster ἔν δὲ (τέτοις) ut alii σὺν δὲ (τέτοις) in his erat, ut cum his erat.

154. Ἀρχοῖσι παλλήνης.] Repono Παλλήνης, vid. Steph. et pro λιπέξαι, lege λιπάξαι. Ita enim vocatur ab Herodoto lib. VII. (123) ubi vicinas Pallenae vrbes recenset. Apollon. Schol. Παλλήνη δ' ὄρος Θράκης καὶ πόλις, ὅθεν ἦν Πρωτεύς· κατὰ τὰ δὲ, ἀκρωτήριον τῆς παλλήνης. Ksch.

154. Apud nostrum hic et aliis locis semper e est in prima syllaba summo librorum consensu. Sed

παλλήνης et λιπάξαι reponi etiam vult Holsten. ad Steph. Λιπάξαι.

GESN.

155. Colonas, quae hic memorantur, an Geographus alius memoret, non dixerim. Tanto minus iudicare ausim, vtrum epitheton sit conuenientius Ἰλασνόμας an Ἰλασνόμας; illud positionem montanam indicat, hoc palustrem, certe iniquam, quod Nympharum attributum est Apollo. 2, 823: graminis autem hic 1052. Periclymenus hic Nestoris frater, quem in Argonautis ipsum quoque recenset Valerius Flaccus. De utroque fratre diligenter egit Burmannus. Sed nihil mihi obscurius, vtrum Ἀφρην hic sit proprium vrbis? quae sint Colonae? quod epitheton situi illius aptius?

159. Σύνγονος ἀλθαΐης.] Ἀλθαΐα καὶ Ἰφικλος ἀδελφοὶ ἐκ δηϊονείας τῆς περσέως. Schol. Apoll. unde etiam Iphiclus Meleagri μέγας dicitur ab Apollonio. Ksch.

C

161.

Ἀστερίων δ' ἐπέρησε παῖς κλεινοῖο Κομήτης,
 Πειρεσίην ὅς ἔναιεν ἐπ' Ἀπιδανοῖο ῥείθροις.
 Πηνειὸς μίσγων ξυνὸν ῥέον εἰς ἄλλα πέμπει.
 • Εὐρυδάμας δ' ἐπόρευσε λιπῶν Βοιβηίδα λίμνην,
 165 Ἀγχόθι Πηνειοῖο καὶ εὐλαγέες Μελιβοΐης.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' Ἑλλάτοιο παῖς Πολύφημος ἴκανε,
 Ὀσφιν ἐν ἡνορέῃσι μετέπρεπεν Ἡρώεσσιν.
 Ἥνειος Καινῆος ἀφ' ἤκετο, τὸν ῥά τε Φασὶ
 Μισγόμενον Λαπίθαις ὑπὸ Κενταύροισι δαμῆναι,
 170 Θεινόμενον πεύκαισι τανυφλαίοις τ' ἐλάτῃσι,
 Καὶ εἰ ἀνατλήναι καὶ ἀκαμπέα γέναιτ' ἐρεῖσαι,
 Ζῶν

162. Παρ. ὅς ῥ' ἐν. Voss. 163. F. πη. αῖ. ὅς. V. N. ῥέον ἄλλα Αἴ.

161. Ἀστερίων.] Aut errat Apollodorus, aut libri corrigendi sunt in eo loco, ubi Argonautas recenset. Ἀστέριος Κομήτης dicit, falso. Ἀστερίων κομήτης legendum, nam Ἀστέριος δὲ καὶ ἀμφίον ὑπερασία νῆες. teste Apollonio l. I. v. 176. quo in loco neque Scholiasta verus est, nam eodem libro vers. 35. iam Auctor dixerat:

Ἦλυθε δ' Ἀστερίων αὐτοχεδόν· ὅν
 ῥά κομήτης

Γάνκτο. etc. ESCH.

162. Πειρεσίην.] Vide Doctissimi Holstenii Notas ad Stephanum voce Ἀστέριον. ubi tamen non assentior ei circa locum paulo ante ex Apollodoro adductum, quin ipsum Stephanum de Asterio conditore huius urbis dubitanter loqui, satis clarum est. ESCH.

163. Add. Holsten. ad Apollod. p. 363 Hoelzli. Caeterum post hunc versum quin vnus perierit, negat dubium esse Pierfonus Vers. 2, 5 p. 194. Et non cohaerere orationem, etiam mihi liquet. Et potest fieri, ut desit versus in elogio Apidani forte consumtus: sed necesse non est. Quid enim si dedit auctor Πηνειῷ ὅς μίσγων κ. τ. λ. De re

ipsa, Apidanum miscere aquas suas Peneo, non est dubium, et ostendit charta Cellariana. Sed neque repugnat consuetudini nostri poetae, Πηνειῷ facere Dactylum: ut priorem in τοίην corripuit v. 841 et mediam in δίκαιον H. 63, 6. Et 997 Μῆδαι ἐν γέροντι incipit versum, et 1020 αἰψα δ' αἰήτης illum claudit. Add. H. 28, 12 Χαίρεσσα πνοιῆσιν. Fr. 2, 2. Sed etiam Od. II, 442 editur, Ἡμετέρῳ ἱππῇ καὶ ἑμὶ κ. τ. λ. nemine repugnante. Denique ξυνὸν ῥέον et ad praecedens μίσγων et ad sequens πέμπει referri, aut μίσγων poni reciproca s. media significatione, nihil noui est.

165. Displicet Cl. Ruhnkenio Ep. crit. 2, 71 epitheton εὐλαγέος, quod nesciat, an Meliboea leporibus abundarit, et an Grammaticis probeatur forma εὐλαγῆς. Reponit, nisi intercedat Ernestus noster (amat enim nos quoque hic Phoebus, et malim ego omnes mihi emendationes meas, quam meum Ernestum eripi) εὐθαλής, verbum bonum et aptum: sed quod necessarium esse nego. Primo enim, quidni dicatur εὐλαγῆς Meliboea urbs ad radices Ossae sita, leporibusque opportuna, non

illustris Cometæ F. venerat, qui Piresien ad Apidani fluentia habitabat, qui Peneo se miscens communem fluvium in mare mittit, Eurydamasque Boebeide palude relicta iuxta Peneum et abundantem leporibus Meliboeam. (165) Deinde venit Polyphemus Elati F. qui virtute inter Heroas exsplendescibat. Eneus quoque Caenei F. aduenerat, quem aiunt Lapithis immixtum a Centauris esse interfectum, Taedis percussum et extento cortice abietibus. (170) Ipsum tamen sustinuisse haec, et genibus non flexis contra esse nixum, sicque viuum

164. F. *ἐπέρησε*. Φοιβ. Αλ. 165. *εὐπελαγέος* Αλ. *εὐθαλῆος*
coni. Ruhnck. 171. F. *Καὶ ἰ ἀνατλ.*

non minus quam *Εὐβοία*, *εὐππος*, *εὐμηλος*, *εὐπυλος* quod ultimum est ipsius nostri v. 59 vt Lagusiae insulae, de quibus Eustath. ad Ιλ. Β, 625 p. 231, 35 καὶ ἦσαν Λαγῶσαι ἀπὸ τῶν ἐν τοῖς ἐκτὶ λαγῶν· ὡς ἀπὸ τῆς λαγὸς τῆς γραφομένης διὰ τῆς ὀ μικρῆς. Fuerit igitur *εὐλαγίς*, *ἶος* vel *ἱος*, vt *ἦσις*, *εος*, vel *εως*. Verum non dissimulanda est Askaeani codicis lectio *εὐπελαγέος*, quae quam pulchre conueniat Meliboeae, Strabonem audiamus 9 extr. f. p. 305, 36. Τραχὺς δὲ ἐστὶ ὁ περαπλῆς πᾶς ὁ τῆς Πηνειᾶς, ὅσον σαδίων ἐγδοήκοντα· τοσῶτος δὲ καὶ τοιαῶτος καὶ ὁ τῆς Ὀσσης. Μεταξὺ δὲ πόλπος πλεόνων ἢ διακοσίων σαδίων, ἐν τῇ ἢ Μελίβοια. Inter litora aspera nauibus est sinus, in eoque ob id ipsum tranquillitas, opportunitas. Ad hunc sita Meliboea, quidni dicatur *εὐπελαγῆς*. Synizesis interminatione neminem, qui non nimium sit hospes, offendet.

167. Ὁ hic praepositivum articulum accipio relative positum pro ὅς, nisi mauis legendum etiam esse ὅς σφιν, quod certe necessarium non est. Deinde σφιν relative positum pro αὐτοῖς vt Ιλ. Α, 114 ἐπὶ δ

ἔστιν ἐστὶ χειρῶν, pro αὐτῆς. Porro ipsum quoque αὐτοῖς hic abundaret. Sed plura talia in hoc carmine sunt, in quibus reciprocum pronomen redundare videtur more Orientalium suffixorum, aut illius Romani, *Hunc suo sibi gladio iugulo*, aut cum quidam nostrorum, *Sie hat ihres Mannes seinen Hut aufgesetzt*. Inspiciat, qui voluerit, Indicem nostrum Orphicum in ε, ι, σφιν, σφῆσιν.

168. Τὸν ῥά· τε φασί.] Historiam seu Fabulam potius vide ap. Apollonium lib. Ι. v. 59. seqq. ESCH.

171. Ostendi, mihi videri pro αὐτῶν legendum ε, quae sententia in interpretatione expressa est. Si quis vero omnino retinere literas omnes velit, ἀνατλῆσαι referat ad γένετα, h. m. Genua illa vigida et inflexilia ipsi Caeneo suffecisse aduersus Centauros, et contra nixa esse. Non possum vero facere, quin duo certe Apollonii versus huic loco adscribam, quos cum Orphicis statim componere studiosi possint, nempe 62 et 63 Οὔτε μὲν ἐγκλίνας προτέρω δόνον, ἔτε δαίξαι· Ἀλλ' ἄρρηκτος, ἄκαμπτos, ἐδύσσετο γαῖθρι γαίης Θεόνομος.

- Ζωόν τ' ἐν Φθιμένοισι μολεῖν ὑπὸ κλέθεα γαίης.
 Ἄδμητος δ' ἀφίκανε Φεραιόθεν, ὃ ποτε Παιῶν
 Θητεύων ὑπόεικε· Διὸς δ' ἠλεύατο μῆνιν,
 175 Οὔνεκά τοι Κύκλωπας ἀμαιμακέτοισιν οἴσοις
 Ἐν Φθιτοῖσιν ἔτευξ', Ἀσκληπιοῖο εἵνεκα λώβης.
 Ἦλυθε δ' Ἀκτορίων Ἴλκ παῖς Ἀκτορίωνος,
 Τρηχεῖν Ὀπόμεντα λιπών· σὺν δ' ἤλυθεν Ἰδᾶς,
 Λυγκεύς θ', ὃς τήλιστα δι' αἰθέρος ἠδὲ θαλάσσης
 180 Βένθεα, καὶ Πλατῆος ὑποχθονίοιο βέρεθρα
 Μένος ἀπ' ἀνθρώπων δεινοῖσιν ὀπώπεεν ὄσσοις.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Τελαμῶν συνεφίσπετο, τόν ῥ' ἐλέχευσεν
 Δίακῶ ἀτρεύτῳ κέρη κλυτῷ Ἀσωποῖο
 Αἴγιν' ἐν κρηάλησιν ἀλίσσεφός Σαλαμῖνος.
 185 Δῆτότ' Ἀβαντος παῖς νόθος ἤλυθε καρτερὸς Ἰδμῶν,
 Τόν ῥ' ὑποκυσσαμένη τέκεν Ἀπόλλωνι ἄνακτι
 Ἀμβρόσιον παρὰ χεῦμα Φερητιάς Ἀντιάνερα.
 Τῷ καὶ μαντοσύνην ἔπορε καὶ θέσφατον ὀμφήν
 Φοῖβος, ἵν' ἀνθρώποισιν ἀρηρότα μυθίζοιτο.
 190 Ἦλυθε δ' αὖ μετὰ τοῖσι Μενoitios ἐξ Ὀπόμεντος,
 Σύνχορτος Μινύαις· ἐπὶ δ' ἤλυθε δῖος Οἰλεύς.
 Φλίας

172. Φθιτοῖσι conl. Pierf. V. Not.

176. Φθιμένοις

conl. Pierf. V. N.

177. εὐρυτίων ἱρα conl. Burm. V. N.

179. Λιγγεῖς Voss.

173. ὃ ποτε παιῶν.] Historia nota est. vid. tamen Apollodo. lib. III. (c. 10. p. 199) ESCH.

176. Metrum postulat, ait Pier-sonus Verif. p. 108, vt scribamus ἐν Φθιμένοισιν, vt paullo ante v. 172. Sed cum videam disputari ad Od. Λ, 329 καὶ νύξ φθίτ' ἄμβροτος num legendum sit, an φθίτ' ? cum ἀποφθίμην penultima longa edatur Od. K, 51. liceat hic etiam retinere φθιτοῖς, aut si omnino medicina opus sit, legere φθατοῖς vt ἀποφθίμην quidam apud Homerum.

177. Ἦλυθε δ' ἀκτορίων Ἴλκ παῖς.] Scribe ἱρα παῖς· ἀκτορος δὲ υἱοῖ μενοίτιος καὶ ἱρα. ESCH.

177. Metuo ne profundius hic locus vulnus habeat. Burmannus in Catalogo Argonautarum, quem vno velut tenore, et collatis inter se auctoribus, contexuit, ita putat legendum, Ἦλυθε δ' Εὐρυτίων ἱρα παῖς Ἀκτορίωνος. Eurytionem in Argonautis habent alii Iri F. qui Irus Astorides fuit s. Astbrion, Astoris F. AESCH.

182. De usu τῆς ἐκὰς pro ἑκατά vid. ad v. 675.

185. Νόθος.] Οὐ μὲν ὅγ' ἦεν ἄβαντος ἐτήτυμον· ἀλλὰ μιν κῦτός. Γένετο κυδαλίμοις ἐναρίθμοις αἰολίδῃσιν Λητοῖδης. Apollon. (1, 142)

ESCHENH.

uium inter mortuos sub telluris caua isse. Admetus autem Pheris aduenerat, cui quondam Paeon seruiens se submiserat, cum Iouis iram fugeret, propterea quod inuictis sagittis suis Cyclopas (175) morti dederat ob iniuriam Ae'cilapio Iouis iussu ab iis illatam. Venerat etiam Actorion Ili Actorionis F. aspera Opunte relicta, et cum eo Idas Lynceusque, qui longissime per aetheris ac maris profunda, perque inferi Plutonis batarhra (180) solus hominum acribus oculis prospiciebat. Deinde vero Telamon secutus est, quem inuicto Aeaco pepererat Aegina, incliti Alope filia, in litoribus cinctae mari Salaminis. Iam tum venerat nothus Abantis filius Idmon, (185) quem ex illo susceptum regi Apollini Amphrysi ad fluvium Antianira Pheretis F. peperit, cui et diuinationem et vocem fatidicam dedit Phoebus, uti conuenientia hominibus eloqueretur. Cum his venerat etiam Menoetius Opuntius (190) conterminus Minyis, et insuper nobilis Oileus, itemque Phlias incli-

180. ὑποχθ. ῥέειδρα Voss. 182. ἰλόχους Voss. 184. προ-
καλοισιν Voss. ἀλίσσεφ. sphal. Esch. 186. ὑπόκυσα. Voss.
et edd. ante Steph. 187. Ἀμφρύςα felix coni. Heringae
Obs. 10 pag. 84. φερει. sph. Eschenb. 191. Σύγχωρος Voss.
σύμφορος coni. Steph.

191. Σύγχωρος.] Videndum σύμ-
φορος. q. d. Accessit onus naui
vna cum Minyis; vel sarcina: qua
voce utitur hac etiam in re Ovi-
dus, ut, Accedam profugae sarci-
na parua rati, Trist. 1. El. 3. Sic
et in Epist. Briseidis ad Achillem,
Non ego sum classi sarcina magna
tuae. Qui autem hoc opus car-
mine reddidit, (quem videmus foe-
dissima pleraque menda aut non
animaduertisse, aut ad ea conni-
uere voluisse) vertit Vicinus, le-
gens fortasse σύγχωρος, et iungens
cum ἐπὶ δ' ἤλυθε δῖος εἰλένι· ita
enim reddit, Vicinus Minyis venit
quoque diuus Oileus. M. STEPH.

191. Σύγχωρος.] Stephanus legi
vult σύμφοροι. Interpretes legere
σύγχωρος. Ego Stephani lectionem
praeferrem. ESCHENB.

191. Nihil mutandum. Modo
opus est, ut intelligamus, qui sint
σύγχωροι. Paulo curiosius hoc aga-
mus. Χόρος αὐλῆς Il. Λ, 773 et
Ω, 640 est cōseptum aulac. Ad
priorem locum Eustathius p. 835, 49
οἱ μὲν περιορισμὸν φασὶ καὶ τὴν πε-
ριοχὴν, οἱ δὲ τὸ χώρημα τῆς αὐλῆς,
ὃ καὶ μέσσανλον ἀδελχῶ ἴπρι. Ad
posteriores minor Schol. περιφράγ-
ματα τῆς αὐλῆς vocat. H. x. Ety-
mol. M. Phauori. Χόρος αὐλῆς ὁ τῆς
αὐλῆς ὄρος. Est igitur χόρος Chors
C 3 vel

- Φλίας δ' ἐξίκανε περικλυτός, ὃν ποτε Βάκχῳ
 Νύμφη ὑποκλινθεῖσα παρ' Αἰσήποιο ῥοῇσι
 Τίντεν, ἄμωμον ἔχοντα δέμας καὶ ἐπίφρονα μῆτιν.
 195 Κηφεύς τ' Ἀρκαδίηθε μεθ' Ἡρώεσσι πελάδι.
 Ἀγκᾶϊον δ' αὖν ὄμιλον ἀπ' Ἀρκαδίας πολυμήλου
 Πέμψε πατὴρ γηραιὸς ἐπὶ πλόον Ἀξείνοιο.
 Οὗτος δ' ἔποτε χλαῖναν ἐπὶ σιβαροῖς βάλεν ὤμοις,
 Ἀλλ' ἄρκετ' ἀσπίδα σέρνοις ἀμπίχετο δέρμα.
 200 Ναύπλιος αὖθ' ἵκανε, Ἀμυμώνης φίλος υἱός,
 ὃν τέκεν εὐνηθεῖσα περικλυτῷ ἐννοσιγαίῳ,
 Ἀγλαὸν ἠγορέην. δέμας εἶκελόν ἀθανάτοισι.
 Ταινარიεύς δ' Εὐφῆμος ἔβη, Μελεάτιδος ἀνδρὸς
 Ἐκπρολιπῶν αὐλῶνας, ἀλινλύτης τε Θεράπνας.
 205 Ἀγκᾶϊός τ' ἔμολε Πλευρώνιος, ὅς ῥα πορείας
 Οὐρανίας ἄστρων ἐδάη, κύκλῳ τε πλανήτας.
 Δίξετο γὰρ τά τ' ἐόντα τά τ' ἐσσόμεν' ἀνθρώποισιν.
 Ἐν δὲ Παλαιμόνιος Λέρνῃ νόθος ἦλυθεν υἱός.
 Σίνετο δὲ σφυρὰ δισσά, πόδας δ' ἐκ ἦεν ἀρηρῶς.
 210 Τένεκεν Ἡφαιτοῖο γόνον καλέεσκον ἅπαντες.
 Ἦλυθε δ' Ἀλφειοῖο λιπῶν Πισάτιδας ὄχθας
 Ἀυγείης

192. ἐξαφίκανε conl. Her. ποτε νύμφη Βάκχῳ Voss. 193. Ἀσώ-
 ποιο Chiu. it. conl. Esch. 202. ἐκελόν a correctore Voss.

vel *Cohors* Romanorum, et idem antiqua ratione *Horius*. Iam Euripidea *Andromache* v. 17 Φθίας δὲ τῆςδε, καὶ πόλεως Φαρταλίας Σύγχροτα γαίῳ πεδί' ἢ ἡ θαλασσία Πηλεῖ ξυγῆκα - Θέτις. Aperte vicinos campos dicit: et σύγχροτα τὰ ομοῖα interpretatur Schol. Eadem ratione adhibet Euripides *Herc. fur.* 371. Ad utrumque autem locum copiosus est Barnesius. Verbo, dubium nullum est, quin σύγχροτος sit conterminus et finitimus. Iam Opuntios Orchomeniis Minyis conterminos fuisse, et ipsum vel coniectu oculi in Cellarianam chartam patet. Σύγχροτος forte ex Glossa est, certe a Critico. GBSN.

192. Non attulit rationem Cl. Heringa Obs. 10 p. 84 cur malit hic legi ἐξαφίκανε, nec causam mutandi ego video. Vsum verbi docet Index noster, prima verbi simplicis vocalis producitur augmenti loco.

193. Αἰσήποιο ῥοῇσι.] Lege Ἀσώποιο, ita Apollonius et alii, qui etiam Φλίας, non Φλίας scribit. αἰσῆπος inferius occurrit v. 486. et ibi locum habet. Sed et circa hanc scripturam alibi quoque peccatur v. g. in versibus Antimachi lib. IV. Epigr. Gr. βαμὲν δὲ οἱ ἔσαστο πρῶτος Ἀδρητος ποταμοῖο παραὶ ῥοὸν αἰτωποῖο. pro Ἀσώποιο. ESCH.

193. Immani terrarum et marium

inclitus, quem quondam Baccho succumbens Nympha ad Aesepi fluentia pepererat, corpus habentem labis omnis expers et prudens consilium. Cepheus quoque ex Arcadia ad Heroas accessit *sponte*; sed (195) Ancaeum ad illam cateruam ex pecorosa Arcadia ad expeditionem in Axinum senex pater miserat. Nunquam ille chlaenan robustis iniiciebat humeris, sed hirsutam vrsi pellem pectori induebat. Nauplius post venit Amymones F. (200) quem ex concubitu cum inclito terrae concussore pepererat, virtute insignem, corpus similem immortalibus. Tum Taenariensis Euphemus aderat Malcatici promuntorii relictis aulonibus (*coniualibus*) allutisque mari Therapnis, Ancaeusque Pleuronius, qui meatus (205) astrorum caelestes didicerat, errantesque orbes: *sic* enim inquirebat in praesentia pariter et quae *post* euentura essent hominibus. In his Palaemonius quoque venerat, nothus Lerni filius. Is utrisque captus malleolis pedibus non valebat, quae de causa Vulcani filium omnes vocabant. (210) Veneratque Pisatidibus ab Alphei ripis Augeas ignei Solis F.
Verum

203. *μαλεάτ.* a correctore Voss. Et sic Holst. ad Steph. Byz.

204. *Θεραπνας* Voss. 208. *Σὺν δὲ coni.* Pierf. Verif. p. 107.

Vid. ad 153. 211. *πισιδάτιδας* omnes.

rium interuallo distant Asopus Boeotiae fluvius, Bacchi patriae, et Aesepus ille Mysiae, Homero celebratus. Nec dubito illum huic loco conuenire melius, Aesepum vero librario vel Critico antiquo notiozem, in illius locum huc irrepisse. Sed contra omnes libros disputare hic malo, quam in repraesentando contexto illis repugnare. Chiuaeano exemplo adscriptum *Ἀσιόποιο*, si certus fuisset, esse e Mf. recepturus fueram sine haesitatione.

GESN.

200. *Ναύπλιος.*] Vide Apollon. l. l. v. 133.

ESCH.

203. *Μελεάτιδος.*] Rescribe Ma-

λεάτιδος. ESCH. iubente etiam Holst. ad Steph. l. v. GESN.

211. *Πισάτιδας ὄχθας.*] *Πίστα, πόλις καὶ κρήνη τῆς Ὀλυμπίας, τὸ ἱθνηκόν, Πισάται,* inquit Stephanus. Apparet igitur hoc in loco pro *Πισιδάτιδας* legendum esse *Πισάτιδας*.

ESCHENB.

211. Hic vero dubitare non licuit, quin nimis aperte vitiosam et repugnantem sibi met lesionem omnium librorum permutarem cum vnice necessaria. Steph. Byz. *Πίστα τὸ ἱθνηκόν Πισάται· τὸ θηλυκόν Πισάτις.* Vbi etiam l. l. emendari iussit Holstenius. Apud Pind. Ol. 4, 20 est *ἐλαίῳ τεφανιδῶς Πισάτιδι.*

C 4

Pis-

- Αὐγείης υἱὸς πυριφεγγέος ἡλίοιο.
 Καὶ μὲν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες ἀμύμονες ἦκον,
 Ἀμφίων κλυτόφημος ἰδ' Ἀσέριος μενεχάρμης,
 215 Πελοπιδὴν προλιπόντ' ἠδ' ἠΐθεα πατρίδος αἰῆς.
 Δισσὸν δ' αὖ Βορέεα καλὸν σάχυν εἰσενόησα,
 Οὐς τέκ' Ἐρεχθίδος θεῖα κλυτὴ Ὠρεΐθυια,
 Ἴλισσ' παρὰ χεῦμα, θεῖα φιλότῃτι μιγεῖσα.
 Οἱ δὲ καὶ ταρσοῖσιν ὑπερατίοις πεπότηντο,
 220 Ζήτης καὶ Κάλαϊς, δέμας εἴκελοι ἀθανάτοισιν.
 Αὐτὰρ δὲ Πελοπιδὸς Φεραιόθεν ἦλυθ' ἀνακτος

Ἀγχι-

212. Αὐγείης Chin. 213. Ναὶ μὲν Voss. 215. προλιπόντες Voss.
 ἰδ' ἠΐθεα PAC. προλιπόντ' δ' ἠΐθεα Iunt. F. προλιπόντες ἰδ' ἠΐθεα.

Pifidatidas somniandi occasionem
 librario dederunt Pifidae, barbari
 Ciliciae vicini.

AESN.

213. Καὶ μὲν καὶ δισσοὶ ὄρπηκες.]
 Ita Aristophanes in Θεσμοφορ.

- - - Θεσμοφορ. παῖ

Λατῆς χρυσώπιδος ἱεροῦ.

Vide Bisetum ad illum locum.
 Oppianus lib. I. Κυνηγ. : Ἀσέριος
 Ζηνὸς γλυκερὸν θάλας Ἀττανίδι.
 ubi non exscribo ea, quae ad
 hunc locum observavit illustre
 Academiae Noricae, dum viveret,
 decus, Rittershusius, sed lectorem
 potius ad eius commentarios in
 Oppianum remitto.

ESCH.

216. Δισσὸν δ' αὖ Βορέου.] De
 his vide, sis, Apollonii Schol. ad
 lib. I. v. 211.

ESCH.

219. Mirum est, quas tenebras
 versionum auctoribus vel emenda-
 toribus obiecerit mala diuisio vocis
 compositae, quae tamen nihil in-
 solens haberet: quis enim ὑποχόν-
 δρια non nouit et ὑπογάστριον? Quis
 non vidit capita Mercurii, Romae-
 que alata in numis? Merito casti-
 gavit illos ὁ πᾶν Wesselingius Pro-
 bab. 9 p. 78 ubi etiam Barthianam

emendationem reiecit, Καὶ ταρσοῖ-
 σι καὶ ὑπερατίοις vel ἀατίοις, et lau-
 dat numum de Selestis Wildianis
 Tab. 7, 39 quo Calais videtur cum
 capite alato repraesentari. Nempe
 totam poeticorum ingeniorum luxu-
 riam de fratrum horum alis ibi
 persequitur.

221. Acasti mentionem Pelei F.
 hic esse necessariam, apparet. Ita-
 que ἀνακτος in ἀκατος mutant viri
 docti a G. Cantero inde Nouar.
 lect. 5, 5, et Ger. Vossio ad Val.
 Fl. 1, 485. Tum etiam integrum
 versum librarii culpa abesse iudicat
 Pierfon. Veris. 2, 5 p. 194, quem,
 ut alios nostri et aliorum versus,
 diuinatione non infelici explet in
 hunc modum, ut post 221 ponat
 Κῆρος δὲν ἔτ' Ἀκατος, Ἰήσονος Αἰ-
 σονίδας Ἀγχιγεὺς κ.τ.λ. Ita ἀγχι-
 γεὺς retinet significationem iuris
 Attici, qua consanguineum notare
 volunt, non filium, pro qua pugnat
 in primis Valckenarius V. C. ad
 Ammon. 1, 1 p. 5 seq. Ac no-
 men ἀνακτος quidem auferri Peliae
 sine causa, et ego nolim, quod ille
 imperio Iasonem ad expeditionem
 suscipiendam adegit, et, ut ait
 Pier-

Verum etiam geminae suboles labis expertes aderant, inclitus fama Amphion, pugnisque gaudens Asterius, Pallene relicta, et patriae terrae sedibus. (215) Geminam quoque Boreae praeclaram subolem cognoui, quos Orithyia inclita diuini Erechthei F. peperit, quum Iiis si ad undas Deo amore mista fuisset, quique alis sub aures enatis volabant, Zeten dico et Calain, similes corpus immortalibus. (220) Verum et Peliae ex Pheris venit Acastus proximus (*filius*), naui enim Argoa gaudebat

217. κλυτῇ Voss.

218. Εἰλισσῇ Voss. F. θειῇ φιλ.

219. ἐπ' ἁπτοῖς omnes.

221. F. ἤλυθ' ἄκατος V. Not.

Pierfonus, κατ' ἐξοχὴν hic rex est. Verum cedat tamen nomini ipsius Argonautae, cuius maior videtur necessitas: legamus, Φεραϊόθεν ἤλθεν Ἀκάτος. At illud durius, pro Αὐτὰρ δὲ Πηλεΐο legere cum Valckenario Αὐτὰρ δ' Αἰονίδαο φ. η. Ἀκάτος, vt Acastus non a patre describatur, sed a fratre patrueli et patruo, quo nomini ἀγχιστεὺς sua seruetur legitima significatio. Aut valde fallor ego, aut ἀγχιστεὺς est hic filii cum δανώσας quadam appellatio, quod pulchre etiam monuit in Catalogo Burmannus. Est enim profecto ἀγχιστεὺς proximus: quis autem propior filio? Vera sunt et exquisita, quae de illa legitima significatione docuit Valckenarius. Sed hoc calidius, quod filium patris ἀγχιστεῖα nulla ratione dici potuisse pronunciat. Quidni enim iure suo poeta naturali primaque nominis vtatur significatione, quam plerumque etymologia ostendit? Est praeterea locus Aristophanis Op. 1660 huc, nisi fallor, accommodatus, vbi Pisthetaerus rabula Herculi controuersiam mouet de Iouis patris sui hereditate, atque Ἐρῶ δὲ δὴ, inquit, καὶ τὸν Σόλωνός σοι νό-

μον. Νόθα δὲ μὴ εἶναι ἀγχιστεῖαν, παίδων ἔντων γνησίαν. Ἐκ δὲ παίδας μὴ ὥτι γνήσιοι, τοῖς ἐγχευάτω τῇ γένεσι μετὰ τὴν τῶν χρημάτων. Ergo nothus, h. e. ex matre non ciue Atticanatus, patris sui, si is ex ciue natos liberos non habeat, ἀγχιστεῖαν habet, s. est patris sui ἀγχιστεὺς. Sicut igitur nihili dubitant Theologi, apud Zachariam Prophetam 13, 7 יְהוָה בְּרַבִּי quod coniunctum, πλῆστον, necessarium, notat, interpretari de filio Dei: ita non video, cur poeta non potuerit Acastum, qui clanculum inuito patre se Iasoni, quem iste volebat perdere, adiunxerat (Val. Fl. 1, 163 et 484) δανώσας cuiusdam causa ἀγχιστεῖα vocare? Sic poterat Saulus conqueri de Ionathane, ἀγχιστεῖα se suum Dauidi coniunxisse. Quis neget Ebraeorum iure Goëlem etiam vel maxime esse posse filium? (v. Selden. de I. N. e. G. 4, 1 extr.) Sed si ὁ semper, nec nunquam Philo ἀγχιστεῖας et ἀγχιστεῖοντες nomine in ea re vtuntur. Ne nimis in vno loco haeream, Ger. Horrei viri docti conatus, animadu. 1, 13 propositos examinandos allis sciens ac lubens relinquo.

Ἀγχισεύς. νηὸς γὰρ ἐπ' Ἀργώας γεγέννητο

ἄλκιρον ποτὶ Φᾶσιν ἅμ' ἠρώεσσιν ἐλάττω.

Σὺν δὲ οἱ ἦλθ' ἕταρος Ἡρακλέεος θείοιο

225 Καλὸς Ὑλας· τὸν δ' ἔπαυ' ὑπὲρ δροσεροῖο γενεῖα

Ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρηίδος ἀβρὸς ἱελός,

Ἄλλ' ἔτι κῆρος ἔην, πολὺ δ' ἠνδάνεν Ἡρακλῆϊ.

Οὗτοι μὲν ποτὶ νῆα καὶ εἰς λόχον ἠγερέθοντο.

Καὶ ῥά οἱ ἄλλοθεν ἄλλος ἐκέκλετο, ἠδ' ἀγόρευε,

230 Δεῖπνα δ' ἐπορσύνοντο πολυζέينوιο τραπέζης.

Αὐτὰρ ἐπεὶ σίτοιο ποτὶ δ' ἄλις ἔπλετο θυμὸς,

Ἥμενοι ἐξείης πόθεεν μέγα ἔργον ἕκαστος.

Ἀνσάντες δ' ἅμα πάντες ἀπὸ ψαμάθοιο βαθείης

Ἦσαν, ἐνθά τ' ἔμιμνεν ὑπὲρ ψαμάθ' ἀλὶν ναῦς,

τὴν

222. F. λελήτο V. N.

223. F. ἠρώεσσι πελάσσαι V. N.

224. Itaque Voss.

226. Sic Chiu. Ἀργεννῆς ἐρύθηνε παρ-

222. Verbum *γεγέννητο* non sine causa suspectum est Cl. Valckenaerio. Quae enim haec constructio, *ἦλθε· γεγέννητο γὰρ· venit in navem: fuerat enim in navi?* Huic duplicem medicinam circumspicit I. c. Clarissimus Valckenaerius, *ἔγενθον*, vel *λελήτο*, puer aptam utramque huic loco, Homericam utramque: sed quarum posteriorem praetulerim, cum propius ad formam literarum accedat.

223. *Πελάσσαι* pro *ἐλάσσαι* reponit Valck. de qua emendatione Cl. Rierfonus pronunciat, Nemini sanum esse, qui dubitet. Editum hoc amoris atque admirationi praeceptoris, et viri, cui merito assurgunt, qui studia haec amant, facile condono: puto tamen, non male me de studiosis, et ipso ante omnes Clarissimo Viro meritum, si rationem tarditatis meae in recipienda etiam probabili correctione reddam, cuius me vix unquam, celeritatis autem saepe, poenituit. Fateor igitur speciosum mihi videri,

ac facile, Orphicum, illud *πελάσσαι*: sed nec *ἐλάσσαι* hoc scriptore et hoc loco indignum. Non dum observavi, fateor, *ἐλάσσαι* simpliciter, vel apud nostrum de itinere quocunque, vel apud alium de accessu nautico dictum. De equitantibus, currum agentibus, ducentibus exercitum, frequens est. Sed forte multa sunt huius generis, ideo non damnanda, quod ego non observavi, vel ipse adeo Valckenaerius. Deinde sunt tamen quae persuadeant, navigationi non magis repugnare hoc verbum, quam *πελάσσαι*. Primum omnium verbo *ἐλαύναν* et coniugatis locum esse ac domicilium in navigatione, ipsum *ἐλάτης* nomen suadere videtur, quod cum remum significet haud dubie, obscurum certe est, utrum a materie sua Remus dictus sit *ἐλάτης*, an Abies arbor nomen suum ab hoc usu acceperit. Eustathius certe ad illud Il. H, 5 *ἐπὶ κε κάρμωσιν ἐυξέσῃσι ἐλάταισι Πόντον ἐλαύνοντες*, invenit et observat *ἱτυμολογίαν ἐν*

bat inhospitalem ad Caucasum ire cum heroibus. Cum illo venit amicus diuini Herculis pulcher Hylas, quem nondum supra mentum roscidum (235) tenera genae candidae lanugo rubescerat; sed, puer adhuc, valde placebat Herculi. Atque hi quidem ad nauem in ceteruam vnā colligebantur, et aliunde adueniens alius compellabat alium atque alloquebatur, conuiuiaque hospitalis mensae sibi inuicem praebebant. (230) Sed postquam cibi potusque satur fuit animus, deinceps sedentes magnū opus *suū* aggredi vnusquisque cupiebat. Quinque de profunda simul omnes arena surrexissent; ibant, vbi super arenam marina naus colloca-

te

μηδὲς V. N. 229. *Ἰνέκλ.* Ald. Iunt. *Ἰνέκλ.* Cr. et Esch.
ἀγόρευεν Voss. 232. *ἰξήας* sphalma commune.

τῷ ἱλάτῃς ἱλαίνοντες. Et qui πόντον ἱλαύνει, nonne eadem etiam ἱλαύνει νῆα? Deinde vnde nisi ab hoc verbo ducta sunt *καπηλάτης*, *καπηλατῆς*, *καπηλασία*; quid sibi vult *νηλάτης* apud Hesychium? ipse quidem interpretatur ὁ ἰθύων *πρὸ* ἱλαίνων τὸ πλοῖον. Pollux 1, 123 coniungit *ἰξορμῶν*, *πλῆν*, *ἰκπλῆν*, *περιπλῆν*, *διεκπλῆν*, *ἀπιλάσαι τὴν ναῦν*. Denique Pindarus Isth. E, 48 musam suam cum excitet, Ἰλα νῦν μοι πεδόθεν, vetus Scholiastes *κατὰ μεταφοράν*, inquit, ἀπὸ τῶν νηῶν, *πρόαγε εἰς τοῦμπροσθεν*.

226. Ἀργεννῆς.] Si nihil nos diuinare vetat in ita desperatis locis (quid enim quaeso vetet?) dixerim hic legendum, Ἀργενναῖς ἐρύθαινε παρηίδας ἀβρὸς ἱέλος, pro Ἀργεννῆς ἐρύθην παρηίδας ἀβρὸς ἱέλος. Sed ita legendo, vellem in proxime praecedente versu τὸν mutari in τῷ. Verum parum fidei huic meae diuinationi, seu coniecturae ipsemet adhibeo. H. STEPH.

226. Ἀργεννῆς etc.] Locum corruptum esse, certum est, nec quo

melius restitui possit, quam H. Stephanus eum restituit, video. ita ergo cum Stephano legendum.

- - - - Τῷ δ' ἔκω ὑπὲρ ὀροσσεύῃς
γενεῖου
Ἀργενναῖς ἐρύθαινε παρηίδας ἀβρὸς
ἱέλος. ESCH.

226. Iam ita constituendum notaueram hunc versum, cum commodum Chiueani libri auctoritas dubitationem mihi sustulit. GESN.

231. Αὐτὰρ.] Non dubito quin suspectus sit multis hic locus, sicut et mihi fuit, credenti potius legendum *θυμῷ*: sed eodem modo et infra scriptum habemus, v. 404. Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρποιο ποτὶ θ' ἄλλας ἔκλειτο θυμός. H. STEPH.

231. Rescribendum etiam mihi videbatur *θυμῷ*. Sed eadem, qua Stephanus, ratione manum continui. GESN.

232. Ἡμεῖοι ἰξήας.] Ita lege, non ἰξήας cum Stephano. ESCH.

234. Ἡῖον.] Ita legunt editiones et interpretes, qui postremi reddunt: *Viatitum illic expellant super arenam marina nanis*. Sed quis

- 235 Τὴν ῥά ποτ' εἰσορόωντες ἐθάμβεον· αὐτὰρ ἔπειτα
 Ἄργος ἐφημοσύναισι νόσ πόρσυνεν ὀχλίζεν,
 Δρατέαισι Φάλαγξι καὶ εὐστρέπτοισι κάλωσι
 Πρυμνόθεν ἀρτήσας. κάλπεν δ' ἐπὶ μόχθον ἱκάνειν
 Πάντας, κυδαίνων. οἱ δ' ἐσσυμένως ὑπάκχσαν·
 240 Τεύχεα δ' ἐκδύνοντο, περὶ σέρνοισι δ' ἀνῆπτον
 Σειραῖην μῆρινθον. ἐπέβριθεν δὲ ἕκαστος,
 Αἴψα θοὸν ποτὶ κῦμα κατειρύσαι εὐλαλον Ἄργῳ.
 Ἡ δὲ οἱ ἐγχειφθεῖσα ποτὶ ψαμάθω βεβάρητο,
 Ἀυαλέοις φυκέεσσιν ἐρυκομένη ποτὶ χέρσῳ,
 245 Ἡρώων παλάμησιν ὑπὸ σιβαρῆσιν ἀπειθής.
 Παχνώθη δ' αὖ θυμὸς Ἰάσονος· αὐτὰρ ἔμοιγε
 Νεῦσεν ὀπιπτεῦων, ἵνα οἱ θάρσος τε βίη τε
 Μολπῇ ὑφ' ἡμετέρῃ κεκμηκόσιν αἰὲν ὀρίνω.
 Αὐτὰρ ἐγὼ Φόρμιγγα τιτηνάμενος μετὰ χερσὶ,
 250 Μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον αἰοιδῆς,
 Καὶ οἱ ἀπὸ σῆθέων ὅπῃ λείριον ἐξελόχευσα,
 „Ἐξοχὸν Ἡρώων Μινυήιον αἶμα γενέθλης,

„Εἶδ'

236. Ἰφ — ησι Voff. 237. Δρατέαισι Voff. 241. δ' ἄρ' ἱκ. Voff. 243. Οἱ δὲ οἱ sph. PAI. ἐγχειμφθ. Voff.

quis non aduertit puerilem sententiam? mallet ego ἦϊόν. Notum enim est, veterum nauigia extra vsum et in hyemē non in aqua detenta fuisse, vt cum nostris hodie fit, sed extracta et in sicco collocata tantisper, donec vsus posceret, vt vndis redderentur, quod cum ex aliis, tum vero ex nostro passim videre est. ESCH.

234. Scrupulus hic aut difficultas oblici non potest, nisi Homericum ἦϊόν, ibant, ignorantī aut oblito. Equidem malui emendare quantum licuit interpretationem Latinam, h. e. scribere, quasi nondum esset alia, quam annotationes de vitilis interpretum scribere. GESN.

237. Δρατέαισι Φάλαγξι.] Hesychius: Φάλαγγες, πολεμικαὶ τά-

ξεις, ἀπὸ τῆς πέλας ἀλλήλων ὄντας, καὶ τὰ τῶν δακτύλων ἄρδρα, καὶ νεῶν ὑπερήσματα. ESCH.

Κάλωσι.] Funes nauticos recenset Apollonii Scholiasta ad lib. I. v. 566. quem, si lubet, vide. ESCH.

242. De loquela, Argo naui adtributa, dicam aliquid ad 264. Loca nostri vbi loquens introducitur, indicat Index V. Ἄργῳ.

243. Ἡ δὲ οἱ ἐγχειφθεῖσα.] Lege ἐγχειμφθεῖσα. ESCH.

243. Illud ἐγχειφθεῖσα non est simpliciter ab errore librarii: sed, nisi fallor, ab acumine Grammatici, qui vellet indicare, illud μ ante φ, ex v ortum, esse pleonasticum modo, et melius abesse. Eustathius ad Il. Λ, 46 p. 30, 20 ἀμβροσίῃ, κρίπτῃ, ῥίμφῃ, πόμπῃ, κομῇ.

ta erat, cuius sane adspectu obstupuerunt: sed mox (235) animi sui instinctu Argus mouendae illius rationem sup-
peditauit ligneis palangis et bene tortis funibus, quos
e puppi alligauerat, iussitque ad laborem accedere omnes
gloria ostendenda: illi effuse obtemperant, armisque
exutis circa pectus sibi alligant (240) catenae instar fu-
nem, vrget unusquisque celeriter rapidam in vndam vt
traherent loquacem Argo. At illa inhaerescens in are-
nam pondere deprimitur, aridis algis prope terram im-
plicata, sub fortibus Heroum manibus non obse-
quens. (245) Dirigit rursus Iasonis animus, ac ini-
hi adspectu innuit, vt robur viresque meo cantu sub-
inde fatigatis excitarem. At ego lyram intendens ma-
nibus, delectabile decus carminis matris meae admi-
scui, (250) dulcemque hanc e pectore vocem protuli:
Heroum insignis Minyae propaginis sanguis, eia age,
nunc

244. Φυκίεσαι — κίρσον Voss.
μοιγς Voss. 249. περί χειρῶν et mar. μετά Voss.
ριον ante Steph. λείριον Chiu.

246. αὐτὰρ ἔπειτα et mar.
251. χεί-
252. μνήϊον Voss.

ψὸς, πίμπλασαι, κατακιμῶν
πλεονασμὸν ἔκαστον τῶν διὰ σευνό-
τητα φωνῆς. Hoc facilius admittam
illa etymologia, quam ponit ad Δ,
237 p. 356, 18. ἐν χερῶν πελάζαν.
Quod est de illo οἶ, ἢ δὲ εἰ ἐγχει-
φθῆσα, puto illud abundare qui-
dem, sed relationem tamen habere
ad ψαμάθῃ. Vid. dissertatiuncula de
hac vocula οἶ, Indici suo loco in-
textu n. 3. GESN.

244. Αὐτῶν Φυκίεσαι.] Vi-
de Plinium lib. XIII. cap. XXV.

RSCHENB.

Multa ibi de fuci s. algae gene-
ribus. Sed ego cupiebam mihi
monstrari tantam illius copiam, quae
hauem irretiret. GESN.

247. Hic illud redundans οἶ est
sibi h. e. in sui gratiam: vt nostri,

Gib mir doch dem Kerl ein paar
Ohrfeigen. V. Diss. modo cit. n. 1.
Sic statim ponitur v. 251.

251. Καὶ οἱ ἀπὸ.] Vulg. editio-
nes χείριον habent: sed λείριον re-
ponere non dubitavi, ne non re-
ligioni id, sed superstitioni tribue-
retur. Fateor tamen, non memi-
nisse me lectum mihi alibi esse ὅπερ
λείριον pro eo, quod Homerus dicit
ὅπερ λαιριόεσσαν, Il. γ. v. 150. — Ἄλ-
ἀγορητὰ ἰδιῶται, τεττίγεσσαν τοικέ-
τες, ὅτε καὶ ἔλιν Δειδάτω ἰφειζέ-
μενοι ὅπερ λαιριόεσσαν ἱῶσι.

H. STEPH.

251. Ὅπερ λείριον.] Λείριον Ste-
phanus reposuit pro χείριον, optime.
Nec est, quod huic suae coniectu-
rae diffidat. Licet enim Homerus
non ita loquatur, loquitur tamen
ita

- „Εἰδ' ἄγε νῦν σερρῶσιν ὑπὸ σέρνοισι κάλῳας
 „Βρίσασθ' ὁμορρόθεντες, ἐρείσατε δ' ἵχνια γαίῃ,
 255 „Ταρσοῖσιν ποδὸς ἄκρον ὑπερβλήδην τανύσαντες·
 „Καὶ χαροπὸν ποτὶ χεῦμα γεγηθότες ἔλξατε νῆα.
 „ Ἀργῶ, πεύκησιν τ' ἰδὲ δρυσὶν γομφωθῆσα,
 „ Ἄϊ' ἐμῆς ἐνοπῆς, καὶ γὰρ πάρος ἔκλυες ἦδη,
 „ Ἡνίκα δένδρε' ἐθέλγον ἐν ὑλήεντι κελώνῃ,
 260 „ Πέτρας τ' ἡλιβάτες, καί μοι κατὰ Πόντον ἔβαινες
 „ Οὔρη ἀποπρελιπῆσα, ἐπίσπεο δ' αὔτε θαλάσσης
 „ Παρθενίης ἀτραπὲς· σπέρχε δ' ἐπὶ Φᾶσιν ἀμείβειν,
 „ Ἡμετέρῃ πίσυνος κισθάρῃ καὶ θεοκέλῳ ὁμφῇ.
 Δὴ τότε ἐπιβρομέσασα Τομαριάς ἔκλυε φηγὸς,

Ἦν

254. ὁμοροθ. Voss.

257. γομφωθῆσαν omnes. V. Not.

258. Ἄϊν omnes. 259. F. κελωνῇ. 260. ἔβαινον Voss. παράπομος

Ita Apollonius lib. IV. v. 903.
 ἦσαν ἐκ τομάτων ὅπα λείριον.

ESCHENB.

253. Εἰδ' ἄγε Homeric formula excitandi. Eustath. ad Il. II. 667 πελυσματικῶς, ἀντὶ τῆς αἰτίας δὴ ἄγε φηδὲν μάλα, ἢ περὶ ἰνδοιατικῶς, ἀντὶ τῆς, εἰ δὲ βέλαι ἄγε. Hanc tamen posteriorem interpretationem interdum locum habere fatetur idem ad Il. Ψ, 579 p. 1435, 41. Ἄγε apud Homerum etiam ad plures dici, constat. v. g. Il. Z, 376 vbi idem monet Clarckius. Hic quidem simpliciter incitandi vim habet. Ceterum his quinque versibus non puto perfectius quidquam ab ipso Homero factum esse.

254. Ὅμορρόθεντες.] Scholiast. Aristoph. ad ὄρενθ. ὁμορρόθῳ. συνθέλω· ὁμορρόθῳ, κυρίως, τὸ ἔμα καὶ συμφῶντος ἐρείσσαν. Adhorratur igitur auctor hoc loco Argonautas, vt simul omnes nauem e littore in fluctus impellant, quippe qui mox simul omnes ὁμορρόθεντες erunt.

ESCHENB.

257. Et illud Orpheo, h. e. diuini spiritus poeta, dignum, quod

subito ad ipsam nauem oratio conuertitur, quam pulcherrimam apostrophen corruperant librarii, illo importuno ad verbum γομφωθῆσα adiecto: quod cum pridem delere ausus fuerim, tanto minus id facere dubito, cum Pierfeno idem in mentem venisse, eumque laudatum eo nomine a Ruhnkenio videam Epist. 2 p. 72. cum denique Vossiani libri auctoritas accesserit. Quod in hac allocutione mentionem facit poeta materiae nauis et modi, quo compacta sit, pertinet ad augendum miraculum.

258. Ἄϊν ἐμῆς ἐνοπῆς.] Nauem ipsam nunc alloquitur Poeta.

ESCHENB.

258. Adeo necessaria, et vnica, et blanda tamen atque facilis visa emendatio Cl. Heringae, Obs. 10 p. 78 proposita, et suo merito probata Ruhnkenio Ep. 2 p. 73, vt circumspēctis omnibus illam in ipsum contextum auctoris recipere sustinerim. Neque adeo opus est, vt rationem facti reddam apud intelligentes. Modo illud meminerimus, sermonem hic esse de obsequio Argus

nunc firmis sub praecordiis funes vrgete impetu simul facto, plantis imprimite terrae vestigia, extrema pedum ultra modum extendentes, (255) et feros in fluctus laeti trahite nauem. Tuque Argo, piceis quercubusque compacta, audi vocem meam, etenim prius iam audisti, quando arbores in siluoso vertice demulcebam, et Soli tantum accessas petras, atque ad Pontum mihi descendisti (260) relictis montibus: sequere vero nunc etiam maris Parthenii vias: festina ad Phasin transire nostrae obsecuta citharae ac diuinæ voci. Tum infremens Tomaria fagus audiit, quam pro carina Argus nigrae

253. coni. Ruhnck. 261. Οὔρηα προλ. editt. omn. Οὔρηα προλείπ-
σαι — ἐπίσπευ Voss. 262. ἐπὶ πᾶσιν omn. sed Φᾶσιν poscit ratio,
Voss. Heringa, Bernard. ad Demetr. Pepag. p. 85. ἀμύνειν Voss.

gus cum conficeret et existeret. Hic materiem de siluoso colle mulcendo ad pontum h. e. in litus, vbi aedificanda erat, deduxit Orpheus, vt materiem muri Thebani Amphion etc. GESN.

259. Malim κολωνῶ, neque tamen mutare ausus sum, si forte etiam ὁ κολωνῆς dixerint.

260. Ingeniose, vt solet, coniecit Ruhnkenius Ep. 2 p. 73 μοι παρὰ πομπῆς ἔβαινες, et interpretatur, *me cum tanquam comes iuisti, me deduxisti montibus relictis*. Sed ne causam quidem, nedum necessitatem mutandi me videre, fateor.

261. Hic feliciorem puto fuisse Ruhnkenium, qui reponit ἄρ' ἀποπρολείπεται. Seruare tamen malui η, quod est in omnibus libris. Duplicationem ἀποπρο esse Orphicam, Index docet. Οὔρηα προλείπεται, quod est impressorum typis librorum, reliquisset, si formae huius exempla mihi in promptu essent. Sed quis τάχιστα, ἴτηα meminit?

264. Τομαριὰς.] Hoc Τομαριὰς nescio an vsquam inueniatur, et si inueniatur, a τέμνω sorte deducen-

dum erit, sed quid ad locum hunc? ego vix dubito quin legi debeat Τομαρία, vaticina a τομαρός vates, ὁ τὸ μὴ ὄν μαντικῶς ὁρῶν, sec. Eustath. ad Odyss. π. versum ergo sic lego:

Δὴ τότε ἐπιβρομῆτα τομαρία
ἔκλιε φηγός. ESCH.

264. Τομαριὰς sine dubio patronymicum nomen a Tomaro monte, cui Dodonaei Iouis templum adiacet. Strabo 7 p. 227 Τὸ ὄρος ὃ Τόμαρος ἢ Τμαρός, ἀμφοτέρως γὰρ λέγεται, ἐφ' ᾧ καὶ τὰ ἱερὰ. De hac sago (*silvae filia nobilis* Hor. Od. 1, 14, 12) Apollod. Bibl. 1, 9, 16 p. 49 κατὰ δὲ τὴν πρῶτην ἐνέηυσιν Ἀθηνᾶ Φανήν (sic leg. pro Φανῇ) φηγῶ τῆς Δωδωνίδος ξύλον. De hac Claudia. de B. Get. l. 7, 18 dicit Minervam *Caeso Tmarii Iouis augure luco Arbore praefaga tabulas animasse loquaces*. Add. Apollo. 1, 525 sq. it. 4. 582, et ipse noster hic, et v. 1154. Val. Fl. 1, 304. Tzetz. ad Lycophr. 1019. Quae de τομαροῖς apud Eustathium memorat Eschenbachius, ea habentur ad Il. II p. 1074, 37 et ad Od. 2 p. 545.

- 265 Ἦν οἱ ὑποτροπὴν Ἄργος θέτο νηὶ μελαίνῃ
 Παλλάδος ἐννεσίησιν· ἀνῆρθε δὲ μάλ' ὤκα,
 Δέρεατ' ἐλαφρίζουσα, θεὸν δ' ὠλίθανε Πέντω·
 Καὶ οἱ ἐπεγομένη θαμναῖς ἐκέδασσε φάλαγγας,
 Αἷ οἱ ὑπὸ τροπὴ κῆντο μιᾷς χοίνισιο ταθείσῃ.
 270 Ἐν δ' ἄρ' ἔβη, λιμένος χαροπὸν δ' ἀνεχάσσατο κύμα·
 Θῶνες δ' ἀμφέκλυθεν· ἐγήθει δὲ φρέν' Ἰήσων,
 Ἄλτο δ' ἔσωνεὸς Ἄργος, ἐφέσπετο δ' ἀγχόθι Τίφυς·
 Καὶ οἱ ἐπ' ἄρτια θῆκαν ἀρηρότα πορσύνοντες,
 Ἴσόν τ' ἠδ' ὀθόνας· ἐπὶ δ' αὐτ' οἴηκας ἔδησαν,
 275 Πρυμνόθεν ἀρτήσαντες, ἐπεσφίγγξαντο δ' ἱμάσιν.
 Αὐτὰρ ἔπειθ' ἐκάτερθεν ἐρετμὸς ἠπλώσαντο,
 Εἰσβαίνειν δ' ἐκέλευον ἐπεγομένης Μινύης·
 Τοῖσι δ' Αἰσονίδης ἔπεα πτερόεντα προσηύδα,
 „Κέκλυτέ μευ βασιλῆες ἀμύμονες, ὃ γὰρ ἔμοργε
 280 „Ἀνδάνεις ἐν πραπίδεσσιν ἀρειοτέροισιν ἀνάσσειν.
 „Τμεῖς δ', ὄντιν' ἄρα κραδίη θυμὸς τε μενοινᾷ,
 „Ἦγε-

266. ἀπηγεῖρθε Voss. glossa.

268. θαμναῖς ἐκέδασσε Voss.

269. τροπὴ Voss. Αἷ οἱ ὑποτροπὴ κῆντο μιᾷς χοίνισιο ταθείσῃ
 PAIC.

270. ἀνεχάσσ. Voss.

271. φρένας Ask. PAIC.

p. 545, 4. atque audiri possent, si non omnes libri haberent Τομαριαῖς.

Quod ἐπιβρομέουσα ἔκλυε φηγὸς, hoc, arbitror, significare voluit poeta, illam fremitu indicasse se audire, et parere contumacius, qui mos illius erat, quod cognoscet, qui inspicere velit locos, quos dedimus in Indice, ubi Argo locuta est.

GRSN.

265. Pronomen αἱ iungendum cum νηὶ, ut monui in Ind. h. v. n. 3. Parum refert poetae et mendacis nunc ὑποτροπὴν sagum dicere, adiunctam carinae, nunc τροπὴν, h. e. ipsam carinam λάλῃ, ut v. 707, nunc toti naui sermonem tribuere; nunc Mineruam nominare auctorem, nunc architectum Argum, nunc ἐργαστήσαντα operis Orphea. Tales

diversitates ne historiam quidem vitiant, nedum fabulam.

268. Οἱ ἐπεγομένη est sibi instans, se vrgens: Argos enim hic animata est: versu autem proximo relationem loci notat. V. Ind. h. v. nr. 1. Porro ad intelligentiam horum versuum cogitare oportet navim, impositam pluribus palangis h. e. cylindris, quos carina ad angulos rectos decussit. Illae palangae ut aequabiliter pondus navis sustineant, ope lineae s. funis extenti, qui omnium summos arcus tangat, aequatae sunt. Iam ut quamque palangam relinquit progressu navis, ita illa pondere liberata, vel suo vel soli elatere mouetur, resilit: sic sparguntur omnes et directionem ordinemque amittunt. Illud de fune extenso aequandis palangarum fasti-

nigrae naui (265) Palladis imperio subiecerat, celeriter-
que se tollens ligna (*quibus innixa fuerat*) eleuat, ce-
lerisque in Pontum *dum* labitur, frequentes dispergit
palangas, quae carinae suppositae ad vnā tensae li-
neam positaе fuerant, sicque ingressa est portum, fe-
rusque fluctus *viam illi faciens* recessit. (270) Arena-
rum vtrunque fluctuant cumuli, gaudet suo pectore Ia-
son. Insilit intra nauim Argus, proximus Tiphys in-
sequitur. Tum imposuerunt idonea *et* conuenientia,
quae parauerant, malum et vela, alligaruntque guber-
nacula, de puppi apensa, et adstricta loris. (275) Cum
deinde remos vtrunque protendissent, ingredique iussis-
sent festinantes Minyas, Aesonides illos talibus allocu-
tus est. Audite me, reges strenui, Non placet mihi
apud animum meum imperare melioribus. (280) Vos
vero, quemcunque cor et animus vester agitat, illum du-

272. ἀντόθι Voss. 273. Καὶ οἱ ἐκάρτια Steph. et seqq.
276. ἔπειτ' ante Stephan. 277. τ' Esch. ἐκείον P A L.
281. ὅτινα οἱ κρ. Voss.

fastigiis etiam in hodiernis archi-
tektorum naualium rationibus ob-
tinere, obseruo in Philos. Trans-
act. vol. 5 p. 288.

269. Τὸ πρόαι.] Ita bene cor-
rigit Stephanus pro ὑπερρίπαι, quod,
licet manifesto nihil esset, tamen
seduxit interpretes. Scholia ad
Aristoph. Ἰσπᾶς: ὃ ἐστὶ συνεκτινά-
τατον τῆς νεώς, ἥτις ἐστὶ πρόαις, ὑπὸ
δὲ ἄλλων μήτρα καλᾶται. ESCH.

271. Θῆες.] In vulg. edit. - -
ἐγὼ δὲ φρένας ἦσαν. cuiusmodi
error habetur et infra v. 445. — κη-
λήθη δὲ φρένας ἀχιλεὺς, posito vtro-
bique φρένας pro φρέν'. H. STEPH.

273. Nescio quid mouerit doctis-
simum virum H. Stephanum, vt mu-
taret lectionem praecedentium edi-
tionum, quam habet etiam Askaea-
nus liber, quae sola sententiam

praestat commodam. Quid enim
est θῆκαν ἐκάρτια τῇ νηϊ; sed ἐπέ-
θῆκαν ἄρτια τῇ νηϊ quid sit, nemo
temere potest dubitare, nec male,
spero, in interpretatione expressum
est. Ὅπλα τε πάντα ἐνδέμενοι est
Apollo. 1, 357.

274. Οἴηκας ἔδῃσαν.] Apollonius:
Τίφιν ἐυσείρης οἰήα ιηὸς ἱρὺδα. ad
quae verba Scholiast. Οἰήα, τὰ
πηδάλια, οἷον οἰήσια, ἐπειδὴ οἰή-
σεως χοῖα τῷ κυβερνήτῃ, οἱ δὲ
γλωσσογράφοι τὰς οἴκας. ESCH.

281. Θυμός τε μετοινᾷ.] Ita Ho-
merus Odysl. β. νόος δὲ οἱ ἄλλα με-
τοινᾷ. ESCH.

281. Varietas Vossiani codicis non
simpliciter aberratio videtur, sed
eius, qui illud Orphicum οἱ etiam
hic vellet inculcare, de quo vld.
Ind. n. 1. OESN.

- „ Ἡγεμόνα ζήσαδε· καὶ ὧ περὶ πάντα μελήσεις
 „ Σημανέειν ὃ, τι κεν ῥέξαι ἔπος ἢ δὲ καὶ ἔργον,
 „ Πόντον ἐπιπλώσῃσιν, ἀφίζομένοις τ' ἐπ' γαῖαν,
 285 „ Εἴτε καὶ ἐς Κόλχης καὶ ἐς ἀλλοδαπὰς ἀνθρώπους.
 „ Καὶ γὰρ δὴ μένω σὺν ἐμοὶ πολέες τε καὶ ἑσθλοὶ,
 „ Οἳ ῥα καὶ ἀθανάτῃς ῥίζης γένος εὐχετάαδε,
 „ Ξυρὸν ἀνιρρείψαδε πόνων κλέος, ὅφρ' ἂν ἄρῃαδε.
 „ Ἀλλ' ἔδῃ κάρτισον ἀρειότερόν τε γενέσθαι
 290 „ Ἡρακλῆος ἀνακτος οἶομαι· ἴσε καὶ αὐτοί.
 „ Ὡς ἔφαθ'· εἰ δ' ἄρα πάντες ἐπήνεον. ἐν δ' ἄρα Φωνῇ
 Λαὸς ἐπεβρόθεεν, Μινύαις ἐπὶ κοίρανον εἶναι
 Ἀλκείδην, ὃς πᾶσι μέγ' ἔσχατος ἦεν ἐταίροις.
 Ἀλλ' ἔπειθον ἀνακτα πεπνυμένον, ὃς ῥά οἱ ἦδη
 295 Ἥρης ἐννεσίησι τετιμένον Λίσσονος υἱόν,
 Ὡς δὴ οἱ κλέος ἑσθλὸν ἐπ' ἐσσομένοισιν ὅπαζεν·
 Ὡς ὅγε κ' αὐτὸς ἐνίσπεν, Ἰήσωνα κοίρανον εἶναι

Πεν-

282. σήσαδε sp. Elsch. 284. ἐπιπλωσ. Voff. 286. μένον Af.
 μένοι Voff. μένοι Pri. μένοι coll. 287. Totum Versum om.
 Voff. 288. πόνον, κλέος conl. Ruhnck. Ep. 2 p. 71. πόνον

286. Πολέες τε καὶ ἑσθλοὶ.] Quos Theocritus αὐτὸν ἡρώων vocaret. ἑσθλὸς vero hic usurpatur, quemadmodum apud Hesiodum Erg. v. 214. ubi Plutarchus exponit τὸ ἑσθλὸς, ὅτι τῇ τύχῃ καὶ τῇ δυνάμει προέχων.
 ESCHENB.

286. Cum facile nimis sit, in veteri praesertim scriptura, φ in α transire, ausus sum hic etiam mutare lectionem librorum, qui mihi patuere, ut darem, quod intelligere mihi et interpretari posse viderer.
 GESN.

288. Non improbabilis est Cl. Ruhnkenii emendatio, certe naturam negotii declarat. Arripiunt ac deponunt homines laborem, ut gloriam inde auferant. Sed magis poeticum tamen est, ut puto, Inuadunt gloriam laborum, ut eam sibi auferant. Rapiunt, rapere stu-

dent, inuadunt labores et pericula, non quatenus hoc sunt, sed quatenus trahunt comitem gloriam.

289. Κράτισον ἀρειότερον.] Nota, Superlativum poni pro Comparativo et expresse comparare. Curigitur Sanctius negat vllum Superlativum comparare? ESCH.

292. Non puto nomen esse ἐπικοίρανον, ut nec ἐπικύριον, vel ἐπιτύραννον. Sed κοίρανον ἐπὶ Μινύαις in Minyis vel inter Minyas. Vid. ad 296.

294. Ἀλλ' ἔπειθον ἀνακτα.] Contraria his habet Aristoteles lib. III. de Rep. c. 13. de Hercule. ubi dixit, Herculem minime voluisse parere Iasoni, ut longo intervallo omnes caeteros Argonautas superans, ac ob hanc causam Argonautas eum reliquisset. Verba eius sunt: μυθολογῶται δὲ καὶ τὰς Ἀργοναύτας τὸν Ἡρα-

ducem vobis constituite, cui curae sint omnia, qui edicat, quod dictum, quod opus nobis, *vel* Pontum navigaturis perficiendum sit, vel in terram appulsis, siue ad Colchos, siue ad homines alios. (285) Etenim mecum cui vni hunc honorem destinastis, multi estis ac boni, qui et ipsi stirpis immortalis genus esse gloriamini. Communem appetiistis laborum gloriam, ut auferatis. Neque vero ego meliorem, praestantiorēque Hercule rege esse arbitror, idque nostis et ipsi. (290) Dixit: illi laudare omnes, voceque multitudo adfremere, Minyis rex ut esset Alcides, qui omnibus longe praestantior sociis esset. Sed non persuaserunt sapienti Heroi, qui iam sciret, Iunonis instinctu honore praelatum esse Aesonis filium, (295) ut bonam illi gloriam etiam ad post futuros procuratum iret. Itaque ipse tum pronunciauit

etiam Voss. 289. ἔ οἱ κρατ. Voss. 292. ἐπικοίρ. omnes.
294. ηδὲ Voss. 296. Ως ἔα οἱ Voss. ἐπεσσό. omnes. 297. Ὅς
ἔα οἱ αὐτ. Voss. ὅς τότε γ' αὐτ. edd.

Ἡρακλῆα καταλιπὼν διὰ τοιαύτην αἰτίαν. ἔ γὰρ ἐβίβαν αὐτὸν ἄγειν τὴν Ἀργὴν μετὰ τῶν ἄλλων, ὡς ὑπερβάλλοντα πολὺ τῶν πλωτῶν.

ESCHENB.

294. Merito hic πεπνυμένον vocat Herculem, cuius alias non valde laudatur sapientia. Nouerat ille, quid a nouerca sibi exspectandum esset, si suum amicum Iasona honore exueret. Illud οἱ ἤδη non simpliciter πλεονάζει, sibi, suo bono, sciebat. Licet etiam hoc obseruare, decorum esse Herculi, non dicere, non habere orationem, sed facere.

GESN.

296. Potest quidem ἐπεσσόμενος voce duplicata intelligi ut ἐπιγενόμενος, ut ἐπίγονοι illi Tragicorum. Sed cum nondum alias inuentum sit, cum libetum esse debeat iungere literas et syllabas, prouti sen-

tentia postulat, feci, quod video etiam doctissimo Heringae Obs. 2 p. 14 placuisse, diuisi praepositionem hic, ut olim factum est 608, ut faciam 625.

297. Ἰάσωνα κοίρανον ἔναι.] Et hoc valde appetit Iason, dubio procul. Adeo enim indomitam in eo fuisse animi magnitudinem scribit Aristoteles lib. III. de Rep. c. IV. ut esurire sese diceret, quando non imperaret: Ἰάσων ἐφῆ παιῆν, ὅτε μὴ τυραννοῖ. ESCH. Modo non hic de Pheraeorum tyranno multum iunior sermo sit. GESN.

297. Audacior iusto hic non videbor, spero, his, qui considerabunt formas literarum, et recordabuntur, quam parum illos adspirationum et apostrophorum apices curauerint librarii, denique salua sententia orationem sic multo melius

Πεντήκοντ' ἐρέταισιν, ἀνὰ τραφερὴν τε καὶ ὑγρὴν.
Καὶ τότε δὴ μάλα πάντες ἐπήνεον, ὥς ἐκέλευεν
300 Ἡρακλῆς, καὶ θῆκαν Ἰήσωνα κοίρανόν εἵναι.

Ἦμος δ' ἠέλιος τὸν ἀπείριτον αἰθέρα τέμνων,
Ἴπποις ὠκυπόδεσσι κελαινὴν ἔντυε νύκτα,
Τῆμος ἐνὶ πρᾶπιδεσσιν ἐμήτιεν Αἴσωνος υἱὸς
Πίσιν· Φ' Ἡρώεσσι καὶ ὄρκια συνθεσιάων
305 Θ' Ὀφρ' ἔμπεδα πάντα φυλασσόμενοι πεπύθοντο.
Καὶ τότε τοι, Μισαῖε, φίλον τέκος Ἀντιφῆμα,
Περύναί μ' ἐκέλευε θοῶς ἱερήια καλά.

Αὐτὰρ ἐγὼ ψαφαραῖσιν ἐπ' ἱόνεσσιν ἐνῆκα
Κάλα, τὰ τ' ἐκ δρυὸς ἐσι φερεσβίῃ· ἐν δ' ἄρ' ὕπερθε
310 Πέπλω παρκατέθηκα θεοῖς ἐπινήχυστα δῶρα.

Καὶ

298. ἐρετμοῖσιν Voss.

303. τραπίδιαις Αἰ.

307. Κομίσα

lius et magis poetice conuinctam esse.

GESN.

298. Πεντήκοντ' ἐρέταισιν.] Apollonius quatuor et quinquaginta recenset. Flaccus unum et quinquaginta. Apollodorus quadraginta et quinque. ESCH. v. Index Voc. Ἀργοναῦται.

GESN.

Τραφερὴν τε.] τραφερὴ hic terram significat, versus plane similis illi:

Ἰγρὴς καὶ τραφερὴς βασιλεὺς
Ἄγχι μ' ἀνέθηνεν.

Oppianus lib. I. Κυνηγ. Δῶκεν γὰρ πᾶσαν τραφερὴν, πᾶσαν δὲ καὶ ὑγρὴν. et sacerrime alibi. Nonnunquam etiam adiectiue τραφερὰν γαῖαν· παρὰ τὸ τρίψαν, ὅτι πάντα τρίψα τὰ ζῶα. ESCH.

305. Ὀφρ' ἔμπεδα.] τὸ ἔμπεδα hic sumitur, quemadmodum apud Homerum Iliad. N. (141) et alibi passim τὸ ἔμπεδον. ὁ δ' ἀσφαλῶς θία ἔμπεδον. i. e. firmiter, constanter, aduerbialiter, quod non mouissem, nisi interpretes et in talibus leuibus peccarent. infra v. 345. τὸ ἔμπεδον, et passim utrumque in tali significatione occurrit. ESCH.

306. Ἀντιφῆμα υἱὸν Musaeum vocat Suidas, τῆ εὐφῆμα, τῆ ἐκφάντα, τῆ κεκλῶνος. Itaque certe incisum post τέκος recte sustulimus; sed in hoc genus genealogias ἀπεράντας non descendimus. Vid. Fabr. B. G. i. 16, 3.

307. Ἱερήια καλά sunt, quibus litatur, καλῶμενται.

308. Res ipsa et v. 327 indicant, sermonem esse de strue lignorum, quae accensa hostiam consumeret, πυρκαϊᾶ. Placeret ergo valde, pro ἐνῆκα si legeretur ἔθνηκα. Sed nec ἐνῆκα daninare ausim, cum vel simpliciter imponere significare possit, ut Od. M, 401 de naui, ἐνῆκαμεν εὐρεῖ πόντῳ· vel hoc notare, struunt et sic immixtum, implexumque esse rogam.

310. Ἐπινήχυστα δῶρα.] Interpres ἑμμετρος vertit: Dis conuenientia dona. Perdrierius more suo pueriliter; stultantia. Tu nihil aliud intellige, quam multa, frequentia. Νήχυστον enim sec. Hesychium, πολύ. proprie de aqua dicitur. ut apud Musaeum vers. 247.

Λά-

ciavit; regem esse Iasonem quinquaginta remigibus terra
marique. Ac tum maxime laudarunt omnes, ut ius-
serat Hercules, statueruntque ducem esse Iasonem. (300)
Quum vero Sol immensum secans aethera equis velocibus
nigram *rebus* noctem intenderet, consilia in praecor-
diis agitabat Aesonis F. ut fidem Heroibus et federale
iusiurandum imponeret, quo firma omnia servantes fi-
dem sibi haberent. (305) Ac tunc tibi, Musaeae care,
Antiophemi filii, parare celeriter iussit litantia sacrificia.
Atque ego sicis in litoribus construxi, lignaque ex quer-
cu victum olim hominibus praestante, supraque peplo
innoluta imposui copiosa alia deorum munera. (310)
Ac

Voss. glossa est. 308. F. Ἰθνα. 309. εκ διος τε — υπερθεν
Voss. 310. Πεδνα παρακ. Voss.

Λύζιο πῦρ κραδίη, μὴ δίδιδι
νήχυντον ὕδωρ. KSCN.

310. Iuvat hic peplum Orphicum
aliquantum illustrare. Potest de
illo dici, quod vniuersim obseruat
Pollux 7, 50 ἰθναμά ἐστι διπλὴν τὴν
χρυσίαν, ὡς ἰνδύνας τε καὶ ἐπιβύλλας.
Est indumentum Aetiae 810,
Horarum H. 42, 6. De hoc genere
copiosissimus est Spanh. ad Iul.
Caesl. p. 459 sqq. Sed ἐπιβύλλημα
potius est, cum Nocti tribuitur, ut
H. 6, 10: in primis vero in sacris,
vbi non tantum est hominum ea
obeuntium ἐπιβύλλημα, ut L. 18, 97:
sed etiam aliarum rerum. Decus
enim et maiestatem quandam ad-
dere se putabant rebus, quas ita
tegerent innoluerentue. Eustath.
ad Il. E, 194 p. 407, 50 vbi de
curribus poeta, ἀμφὶ δὲ πέπλοι
πέπτανται, Ὁ πέπλος, inquit, ὕφα-
σμα τι συνδονοπδὲς καταπεταννύμε-
νον κ. τ. λ. Et ad Od. H, 96 p. 272, 30
ἀπλῶς ὕφασμά τι λαμπρὸν καὶ ἐπι-
πρέπον. Verum inprimis locum
habet Peplus in sacris ceremoniis,
et rebus a profanorum conspectu

legendis. Huc forte respiciens Phi-
lostratus de Vita Ap. 1, 25, p. 34, 1
Babylonios ait ποικίλματα πέπλων
debere Orpheo. Sic noster 955
ἐκὰς πλάσματα facit ἐπὶ πέπλοις,
quod tentorii quoddam instar intel-
ligo; et hic super struem ligni Pe-
plo innoluta ponit ἐπινήχυντα δῶρα.
Tegere sacra Peplis Aegyptium est,
a quibus forte accepit Orpheus.
Clem. Alex. Paed. 3, 2 pr. Ταῦτα δὲ
ἄδυτα χρυσοπάστοις ἐπισκιάζονται πέ-
πλοις — πατοφόρος δὲ — ὀλίγον ἐκα-
τατάλας τῶ καταπετάσματος, ὡς
δάξων τὴν θεῖον etc. Vtrum, et
quatenus his similia sint Ebraeorum
σκηνώματα, περιπετάσματα, et
innolucrorum genera varia, non
disputo. Sed est hic aliquid, nisi
fallor, vnde ornari possit Spence-
riana de his rebus opinio, propo-
sita in Tr. de origine tabernaculi si
operis de L.L. Ebraeor. ritual. 3, 3, 1.
Caeterum hic locus, qui sub manu
est, et ille alter 955 eo nobis prod-
esse possunt, ut intelligamus, par-
tem Orphicorum mysteriorum ac
τελετῶν fuisse illa θυμωμένα at-

- Καὶ τότε δὴ κραντῆρα βοῶν περιμυκέα ταῦρον
 Σφάζον, ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα διαν,
 Ζωοτάμνων· περὶ δ' αἶμα πυρὶ χέον ἔνθα καὶ ἔνθα.
 Αὐτὰρ ἐπὶ κραδίην θραύσας ποπάνεισιν ἔθηκα,
 315 Λείψας ὕγρον ἔλαιον, ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἄμνης.
 Ἥρωας δ' ἐκέλευσα περιπαδὸν ἀμφιχυθέντας
 Δερατ' ἐπαμπήξαθαι ἰδ' ἄορα κωπήεντα,
 Βύρση τε σπλάγχνοισι τ' ἐρείδομέναις παλάμησι.
 Θῆκα δ' ἄρ' ἐν μέσσω τεύχος κυκεῶνος ἐρείσας
 320 Ὀσράκεον, τῷ πάντα περιφραδέως ἐμέμικτο,
 Δήμητρος μὲν πρῶτα Φερέσβιος ἀλφίτῃ ἀκτῇ,
 Αἶμα δ' ἐπὶ ταύρειο, θαλάσσης θ' ἀλμυρὸν ὕδωρ.
 Στίψαθαι δ' ἐκέλευσα κύκλῳ ἐρόεντας ἐλαίης·
 Καὶ τότε χρυσεῖν φιάλην χεῖρεσσιν ἐμαῖσιν
 325 Ἀμπλήσας κυκεῶνος, ἐφεξείης ἐπένειμον,

Γεύειν

311. F. περιμυκ. quod est in Voss. vel ἱριμυκ. 313. Ζωοτά-
 μων Voss. 314. ἐπὶ omnes. 317. αμπηξ. Voss. ἄρα PAIC.

que ὀράματα, de quibus in Hy-
 mnorum titulis mentio, tum uniuersum
 de Lapidibus s. gemmis opuscu-
 lum: nec mirum adeo esse, illa
 tamdiu potuisse delitescere. GESN.

311. Κραντῆρα βοῶν.] Κραντῆρ
 hoc loco idem est quod κράντωρ,
 κράντωρ autem βασιλεύς. Tauri
 enim sunt quasi reges armenti,
 quemadmodum Virgil. III. Georg. v. 125.
 Quem legere ducem et pecori dixere
 patritum. ESCH.

311. Περιμυκέα emendabat Cl.
 Hering. Obs. 10 p. 82, quod etiam
 mihi in mentem venerat, cum non-
 dum de Vossiano libro quidquam
 scirem. Itaque iam recepturus in
 contextum eram. Verum cum Ho-
 mericum quidem illud esse vide-
 rem, at non taurorum, sed vir-
 garum, contorumque epitheton, co-
 gitabam forte hic legendum esse
 ἱριμύκεα, valde mugientem. At
 Homerus solenni elogio tauros non

ἱριμύκεα sed ἱριμύκας vocat. Quare
 nihil melius puto, quam Orpheo
 suam forte vocem relinquere, cum
 terminatio etiam haec sit inter visi-
 tatissimas, et περι in tali composi-
 tione, non minus quam ερι, au-
 gendae vehementer significationis
 vim habeat. GESN.

312. Ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέ-
 ρα.] Notissimum est inferis diis
 sacra facta esse effossa terra, et in
 visitatione capitibus victimarum
 in terram repressis, quale sacrifi-
 cium ad viuum depictum habes
 apud Senecam in Oedipo Aët. III.
 Superis vero exstructis aris et ca-
 pitibus victimarum in altum eleua-
 tis, et ideo dicit poeta noster:
 ἀνακλίνας κεφαλὴν εἰς αἰθέρα.

ESCHENB.

313. Duas causas potuit habere
 auctor lectionis Vossianae, α in
 priore Syllaba verbi simplicis, et
 eandem Syllabam breuem. Sed

neutra

Ac tum ducem boum ingentem taurum iugulaui reclinato in diuinum aëra capite, vinum dissecans ignique sanguinem hinc et hinc circumfudi. Postea cor fractis imposui placentis, libans liquidum oleum, et super illo lac agnae, (315) Heroas vero iussi circumstando fusos hastas ~~in~~ *hostia* et manubriatos figere gladios, in pellem ac viscera nitentibus manibus. Posuique in medio sultum vas cyceonis testaceum, in quo curiose mixta erant omnia, (320) Cereris quidem primum alibile munus farinae, sanguisque supra tauri, et salsa maris aqua, coronarique *socios* iussi coronis amabilibus oliuae, tum auream meis manibus phialam implens cyceone, ordine distribui, (325) ut gustaret vir unusquisque

318. Βύρση καὶ Esch. σπλάγχχνους omn. 322. δ' ἄλμ. Esch.
323. ἐλαίης PAIC. 325. ἐπίτοιμον AIC. F. ἐπίτομα vel ἐπιτόμων.

neutra hic aliquid valet: cum τάρμνα sit Homericum, et μὴ non faciat necessario positionem. Itaque nihil mutavi.

314. Diffidere mihi videar lectoribus, si multis doceam, cur ἐπὶ in ἐπὶ mutarim. Nondum assueti poeticae dictioni modo cogitent, sensum esse hunc ἐπέθῃκα κραδίην ποπύνας, θράύσας ποπύνας. Frangit liba et placentas, frustis illarum imponit cor victimae.

317. Δῆρατ'.] Pro ἄρα κοπύεντα, quod legitur in vulg. edit. reposui ἄρα κοπύεντα, quae mea emendatio nunc firmiore testimonio nititur, quam tum, quum eam huic loco adhibui; reperi enim postea haec ipsa verba in eodem auctore in iisdem editionibus. H. STERN.

317. Δῆρατ' ἱκαμπήζαται.] Nugantur interpretes, quin plus quam nugantur. verte: arma induere et enses manubriatos. δόρυ enim ὄπλον.

Hesych. et ἄρα mendose legitur pro ἄρα. ESCHENB.

318. Βύρση τε.] ἐραδομένηαι πελάγησι, est, manibus figentibus Βύρση καὶ σπλάγχχνους, in pellem et viscera. Et ne quis sorte alia hic cogitet, quia de Orpheo paulo antea dicebatur, quod taurum ζώταμνε, notandum est, aliud esse ζωτομαίν, quod Latinis est praefecare et praefecare, quod pertinebat ad sacrificium, sacerdotisque erat, aliud esse ἐκfigere arma pelli et visceribus, quod pertinebat ad foederis ritus. ESCH.

318. Ritus sacri federis ex ipsa natura negotii haustus: per sacrificium veniunt in communionem, et velut conuiuium primo ipsius Dei, deinde inter se ipsos. Argonautae iungunt hic arma et manus, easque carniū et pellis hostiae federalis tactu ac prehensione consociant. GESN.

319. Κυκεῖνος.] Hesychius: Κυκεῖνος, κικῶν.

Γεύειν ἄνδρα ἕκαστον ἐριθενέων βασιλῆων.
 Πυρκαϊῇ δ' ἐκέλευον Ἰήσωνα λαμπάδα θεῶν
 Πεύκης ἀζαλέης· ὑπὸ δ' ἔδραμε θεσπεσίῃ φλόξ.
 Δῆτότ' ἐγὼ πρὸς χεῦμα πελυφλοίοιο θαλάσσης

330 Χεῖρας ἐπαντείνας, τὰ δ' ἀπὸ γλώσσης ἀγέρευσας,
 „Ωκεανῶ μεδίοντες ἀλικλύσοιό τε πόντι

„Εμβύθιοι μάκαρες, καὶ ὅσοι ψαμαθώδεας ἀκταῖς
 „Ναίεθ' ἀλικροκάλης, καὶ Τηθύος ἔχατον ὕδαρ,
 „Νηρέα μὲν πρῶτις καλῶ πρέσβυσον ἀπάντων,

335 „Αμμιγα πεντήκοντα κόραις πάσαισιν ἐρανναῖς·
 „Γλαυκὴν δ' ἰχθυόεσσαν, ἀπείριτον Ἀμφιτρίτην,
 „Πρωτέα καὶ Φόρκυνα, καὶ εὐρυβίην Τρίτωνα,

„Λαιψηρές τ' ἀνέμους, Αὔραις μίγα χρυσεοτάρσαις,
 „Ἀσρά τε τηλεσίφαντα, καὶ ἀχλύα νυκτὸς ἐρεμνῆς,

340 „Αὐγὴν τ' ἡελίοιο ποδῶν προποδηγέτιν ἵππων,
 „Δαίμονας εἰναλίδας τε μιγαζομένους Ἡρωσιν,
 „Ἀκταίους τε θεῶς, ποταμῶν θ' ἀλιμυρέα ῥεῖθρα·
 „Αὐτόν τε Κρονίδην σεισίχθονα κυανοχαίτην,

„Κύματος ἐκπροθερόντα μολεῖν ἐπιτάρξροθον ὄρκων.

345 „Τόφρα μὲν ἔν ἐπὶ κερκοῖ Ἰάσονος ἔμπεδον αἰεὶ
 „Μίμνωμεν προφρόνως ξυνῶν ἐπαρηγόνες ἄθλων,
 „Ζωοὶ νοσήσωμεν εἰς πρὸς δῶμαθ' ἕκαστος·

„Ὅς

328. Πέτρης Voff. 332. ψαμμάδ. Voff. 335. πάσαισιν PAI.

κεῖν, κυκεῶνα, ἐξ οἷς καὶ μέλιτος
 καὶ ὕδατος καὶ ἀλφίτων ἀναμει-
 γμένον πόμα. Hic vero longe ali-
 ter praeparatur. ZSCH.

331. In hoc iuris iurandi et san-
 ciendi federis carmine marinos
 Deos aduocant, ut testes atque vlti-
 res praesentes nauigantibus.

335. De Nereo et L. illius filia-
 bus H. 22 et 23. Nomina illarum da-
 bit volenti Hesiodus Theog. 240 sqq.
 e quo etiam reliqua nomina Deo-
 rum, quae hic memorantur, illu-
 strari facile possent. Sed hodie
 nihil opus est, quae ita communia

sunt antiquis scriptoribus, singula-
 tim apud vnumquemque illustrare.
 Si quid de nominibus opus esse vi-
 deretur, in Indice nostro fere po-
 suimus. Itaque tantum ponemus,
 quae proprie ad h. l. pertinent.
 Glaucen et Amphitriten de Nerei-
 dibus singulatim nominat: illi tri-
 buit epitheton, quod etiam nomen
 continet; est enim *glaucus* piscium
 color: hanc vocat ἀπείριτον, quia
 frequenter, et ex notatione sua,
 mare vniuersum significat.

340. *Augen* hic personam facit
 poeta, ut reliqua Phaenomena,
 Ant.

que regum potentum: rogoque iussi Iasonem subiicere
lampada taedae aridae, celerique motu diuina flamma
subiit. Hic ego ad litus undosi maris sublatis mani-
bus haec lingua nuncupavi: (330) Oceani potentes et
fluctibus agitati ponti, profunda tenentes beati, et quot-
quot arenosa litora habitatis marinis calculis aspera, et
extrema Tethyos vnda! Nerea quidem primum inuo-
co vetustissimum omnium, cum quinquaginta puellis
amabilibus omnibus, (335) Glaucen in primis pisculen-
tam, inmensam Amphitriten, Proteaque et Phorcyna,
et potentem late Tritona, celeresque Animas, cum ha-
bentibus aurea talaria Auris. Stellasque procul lucen-
tes, et obscurae Noctis Caliginem, Augenque Solis velo-
cium praecursorem equorum, (340) marinosque deos
permistos Heroibus, et litorales fluuiorumque vndas
mari se immiscentes: ipsumque adeo Saturnium, terrae
motorem, caerulea coma, vt vnda profiliens iuri-iuran-
di adiutor veniat: *Vti Iasonis socii firmi semper* (345)
manferimus propitio animo laborum adiutores, sic viui
redeamus suam unusquisque in domum! Quisquis vero
paſſum

338. χρυσοτάρσοι Voss. 340. F. ἡλ. Ἰωῶν. 345. αἶν Voss.
347. νοστήσασιν Voss.

*Animas, Auras, Stellas, Caligi-
nem:* sic enim placuit conuertere,
vt similia fierent propriis nomi-
nibus. De Auge hoc monendum,
esse illam alias quoque proprium
nomen mulieris Alei F. quae ex
Hercule Telephum peperit.

Porro ποδῶν in hoc versu mihi
ita importunum videbatur, vt ex-
pungendum esse plane non dubita-
rem; Ἰωῶν autem illi non alio au-
ctore, quam me ipso, substituere
verecundarer. Interim ita conuerſi.

343. Αὐτόν τε χρονίδην] Non
ipsum Saturnum, sed eius filium

Neptunum intelligit, quod vel pueri
vident, nihilominus tamen inter-
pretes errant. ESCH.

345. Τόφρα] Huius πέντε ση-
μασίας numerant. Τὸ Εὐθίως; τὸ
ἔως, τὸ ἡίκα, τὸ ὄφρα, τὸ ἐν το-
σάτῳ. Tertia huic loco maxime
idonea est. ESCH.

345. Hic ipsa iuris iurandi vis
ac velut spiritus continetur, vt
quisque nostrum Iasoni coniunctus
et fidelis fuerit, ita felix illi con-
tingat reditus etc. GESN.

- "Ὃς δὲ καὶ συνθεσίης δηλήσεται ἐκ ἀλεγίζων
 "Ὁρκον ὑπερβάσιον, τέτθ δ' ἐπιμάρτυροι ἐσὼν
 350 "Ἰθύντειρα Δίκη καὶ Ἐριννύες αἰνοδοτεῖραι.
 "Ὡς ἐΦάμην. οἱ δ' αὖτις ὁμοφροσύνη κατένευσαν,
 "Ὁρκία δειμαίνοντες, ἐσημήναντο δὲ χερσίν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ῥ' ὁμοσάν τε τελεύτησαν τε τὸν ὄρκον,
 Δὴ τότε νηὸς εἴς κοῖλον κύτος εἰσπέρησαν
 355 Πάντες ἐφεξείης, ὑπὸ δὲ ζυγὰ τεύχε' ἔθεντο,
 Χεῖρας ἐρετμώνσαντες. ἐκέκλετο δ' αὐτόθι Τίφος
 Ἐκταδίοις ὅπλοις δῆσαι πάρα κλίμακα μακρὴν,
 Ἰσία δ' ἀπλῶσαι, λιμένος δ' ἐκ πείσματα θέσθαι.
 Καὶ τότε δὴ λιγὺν ἔρον ἐπιπρόεηκε νέεσθαι
 360 Ἥρη Ζηνὸς ἀκοίτις, ἐπείγετο δ' ἐς πλῆκον Ἀργῶ.
 Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' εἰρεσίην ἔπεχον χεῖράς τε νόον τε
 Ἀκμητοὶ βασιλῆες, ἐτέτμετο δ' ἄσπετος ἄλμη,
 Ἀφρῆ ἄμ' οἰδαίνεντος ὑπὸ τρόπιν ἐνθα καὶ ἐνθα.
 Τῆμος δ' ἱερὸς ὄρθρος ἀπ' Ὀκεανοῖο ῥοαῶν
 365 Ἀντολίας ἦνοιγεν, ἐπέσπετο δ' ἠριγένεια
 Ἡοῦ Φάος θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισι φέρουσα
 Καὶ τότε δὴ σκοπιάς τε καὶ ἠνεμόεσσα κολώνη
 Πηλὶς ὑλήεντες ἀπ' ἠϊόνος κατέφαινε.
 Τίφος δ' ἀμπαύσας δισσῆς οἰήϊα χειρὸς
 370 Τυτθὸν ὑπηρεσίησιν ἐκέκλετο κύμα χαράσσειν
 Καὶ ῥα θοῶς ἀκτῆσιν ὑπέδραμον· ἐκ δ' ἄρα νηὸς
 Κλίμακα δευατήν λιμένων ἐντοσθε χάλασαν.
 Ἐκ δ' ἔβαν Ἥρωες Μινύαι, παύσαντο δὲ μόχθῳ.

Τοῖσι

349. F. ὑπερβασία. εἶων Voss. 350. F. αἰνολέτ. 352. ἰδημ. Voss.

348. Interpretatus sum, ac si legeretur et ordinaretur locus ita, ὃς δὲ καὶ, ἐκ ἀλεγίζων συνθεσίης, δηλήσεται ὄρκον ὑπερβασία. Ceterum de verbo ἐσὼν an ἔσων, non facile est certum statuere. Illud significat, testes estis, hoc, testes estote, utrumque duali numero: quem pro plurali eo pronius fuit hic poni, quod sunt velut duae personae, altera Δίκη, Ἰστίιας, altera Collegii Fq-

riarum. Pro αἰνοδοτεῖραι ponere αἰνολέτται cum Cl. Rulink. Ep. Crit. i p. 60 non multum dubitem, cum αἰνολέτης Κρόνος hic sit v. 424. et videatur probare in thesauro H. Stephanus. Sed nec receptum damnare ausim, bona certe moneta percussim.

358. Probabilis admodum coniectura est Cl. Pierisoni Veris. i, 9 qui pulchre confert v. 553 πείσματα δ' ἄρα-

*paſſum hoc non curans laeſerit iuriſiurandi transgreſſione, in illum teſtes eſtote, reſtrix Iuſtitia, et Erin-
nyes male malos perdere ſolitae. (350)* Sic praeibam:
at illi vno animo anouerunt iura iurata perhorreſcentes,
ſignificationemque dederunt manibus. At cum iuraſſent,
ac iuriurandum peregiſſent, nauis ſuae cauum in ven-
trem ingreſſi ſunt deinceps omnes, arinaque ſub tranſtris
poſuere (355) manibus remigantes. Ibi iuſſit Tiphys
funibus alligare ſcalam longam, oramque a portu tol-
lere. Tum ſtridulum ventum ſecundum ad nauigan-
dum immiſit Iuno Iouis coniux, vrgebatque ſe ad cur-
ſum ipſa Argo. (360) Reges igitur manusque animos-
que ad remigandum admouerunt indefeſſi: ſulcabatur
immenſum mare, ſpuma ſimul ad carinam hinc et hinc
intumeſcente. Cum vero ſacrum diluculum ex Oceani
fluentis Ortus aperuit, auroraque ſubſequeretur, (365)
iucundam mortalibus immortalibusque lucem adferens:
tum ſpeculacque et ventolum iugum ſinuſi Pelii a li-
tore apparuit, Tiphys vero vtraque manu ad quietem
redigens gubernacula, paululum vndam ſecare iuſſit. (370)
Et ſic celeriter ad litus appulerunt, et ex naui ſcalam
ligneam intra portum demifere, exſcenderuntque He-
roës Minyae, atque a labore ceſſarunt. Illos congregati-
mque

354. κοῖτος Voff. 358. F. πείσματ' ἀρίδαι. 360. ἐφίσκητο
Voff. et in marg. ἐπῆγ. 365. ἐφίσκ. Voff. ab altera manu π.
369. διὰ γῆς οἰήια Voff.

δ' ἀράμενοι. nec intelligitur, quid
ſit ἐκθίδαι πείσματα λιμίνων. Ita-
que ſic certe interpretatus ſum.
Plane mutare leſtionem non aude-
bam, metuens, ne forte ἐκθίδαι
poſſit ſententiam loco et rei con-
uenientem admittere.

360. Verbo ἐπείγτο nauim velut
animat et ſenſum illi atque aſſectum
tribuit, incitabat, vrgebat ſe. Nec

mirum, cum loquendi etiam ſaculta-
tem Argo habuerit.

363. Οἰδαίνοντος] Verbum οἰ-
δαίνω proprie dicitur περὶ τῆς θα-
λάσσης, ὅταν ἀρξῇται μεταπρίξειν,
vt volunt Grammatici, vnde ele-
ganti metaphora dixit Apollonius:
μήδ' οὐ θαρσαλέον πῆρ οἰδαίναν ἐν γῆ-
θεσσι. lib. I. ESCH.

374. Ἰεπότα Peleus videtur vo-
cari etiam propter amorem et co-
gnatio-

- Τοῖσι δὲ μύθων ἤρχεν ὁμιλαδὸν ἱππότηα Πηλεὺς,
 375 „Ω φίλοι, ἀθρεῖτε σκοπιῆς πρέχοντα κολωνόν,
 „Μίσσω ἐνὶ πρηῶνι κατὰσκιον, ἐνθάδε Χείρων
 „Ναίει ἐνὶ σπήλυγγι, δικαιοτάτος Κενταύρων,
 „Οἱ τράφεν ἐν Φολόῃ, Πίνδῃ τ' αἰπεινὰ κάρηνα,
 „Ὅς ῥα δικαιοπλήϊη μέλεται καὶ ἀκρύμασι νύσων.
 380 „Ἄλλοτε δ' αὖ Φοῖβῃ κιθάρην μετὰ χερσὶν ἀράσσω,
 „Ἡ λιγυρὴν Φόρμιγγα χελυκλόνον Ἑρμάωνος,
 „Πᾶσι περικτιόνεσσι δικαιοπολίας ἀναφαίνει.
 „Τόφρα καὶ ἡμέτερον κῆρον θέτις ἀργυρόπεζα,
 „Νήπιον, ἀρτιγένεθλον, ἐν ἀγκαλίδεσσι λαβῆσα,
 385 „Πήλιον εἰνοσίφυλλον ἔβη, Χείρωνί τ' ἔδωκεν
 „Εὖ μὲν ἐπισαμένους ἀγαπαζέμεν ἢ δ' ἀτιτάλλειν.
 „Ὅν δὴ μοι πόθος ἐστὶ περὶ φρένα θηήσασθαι.
 „Ἀλλὰ, φίλοι, πελάσωμεν ἐπὶ σπέος, ὅφρα ἴδωμεν
 „Ἐξὶν παιδὸς ἐμοῖο, καὶ ἦθεσιν οἷσι κέκασαι.
 390 „Ὡς εἰπὼν ἐξῆκεν ἀταρπιτόν· οἱ δ' ἐπόμεθα.
 Αὐτὰρ ἔπειτ' αὐλήν εἰσῆλθομεν ἡεροειδῆ,
 Καὶ προεκλιμένους μὲν ἐπ' ἐδάοιο χαμεύνης
 Κεῖτο μέγας Κένταυρος, ἀπηρήρειο δὲ πέτρῃ,
 Ἴππείαισιν ὀπλάσι τανυσσάμενος θοὰ κῶλα.

Ἀγχι

375. ἀθρεῖτε Voss. 378. τράφον omn. praet. Voss. 379. δικαιο-
 πολιν Voss. F. ἀκρύμασι. 382. περικτιόνεσσι Voss.

gnationem Neptuni Equestris. Vid. infra 1257.

377. Δικαιοτάτος κενταύρων] Vid. Scholiast. Apollon. ad lib. I. v. 554. ESCH.

378. Οἱ τράφεν, h. e. τρέφησαν, ut certius praetuli: forte tamen nec τράφον non convenit, media significatione acceptum. Alterum Hemistichium, quod priori quodammodo discrepat, sic emendat Kuhuk. Ep. 2 p. 79 Πίνδῃ δ' ἀναδία κάρηνα, quod nec improbo, nec audeo recipere.

379. Καὶ ἀκρύμασι νύσων] Circa disciplinam huius Centauri cum no-

stro consentit Apollon. Schol. l. c. Alii tamen, quorum in numero Pindarus et Xenophon, Chironis disciplinam autumant ἐπιμέλσαν τῶν κυνῶν καὶ κυνηγεσιῶν καὶ τῆς ἄλλης παιδείας. ESCH.

379. Ἀκίσματι magis placeret, quod nomen Hesychius annotavit, Pindaro usurpatum et Aeschilo, ostendit Abreschius. AESCH.

380. Hic locus ostendit discrimen inter citharam Apollinis et inter Mercurii lyram, testudinem, chelyn, Φόρμιγγα. Phoebi cithara simplicior fila modo habet inter duo cornua intenta: Phorminx Mer-

Eques Peleus allocutus est, Videtis, amici, speculae eminentem illum collem (375) medio in iugo, umbrosum? Ibi Chiron in spelunca habitat Centaurorum iustissimus, qui in Pholoë vixerunt, et per altos Pindi vertices. Is iustitiae dat operam et morborum sanationibus, alias Phoebi citharam manibus percutiens, (380) aut argutam phorminga testudine resonantem Mercurii, vicinis omnibus promittit iudicia. Ideo etiam puerum nostrum Thetis, argenteis pedibus conspicua, infantem recens natum, vlnis gestans Pelium frondosum ascendit, Chironique tradidit (385) bene prudenterque amandum et educandum. Hunc videndi desiderium mihi in animo est. Age socii, appropinquemus ad speluncam, ut habitum pueri mei, et, quibus moribus ornatus sit, videamus. Sic fatus viam ingressus est, nos illum secuti (390) in aulam intrauimus obscuram. Hic recumbens in strato humili iacebat magnus Centaurus, acclinatus ad petram, equinis ungulis celeres pedes extendens. Prope adstans autem Thetidis Peleique

filius

385. ἰδὼκε Voss. 386. καταβαν Af. 388. ἰδωμαι Voss.
390. οἶδ' PAIC. οἱ δ' St. Esch. 391. ἐκ' ἄς omnes.
392. Καὶ εἰ κεκλ. Voss. F. προσκεκλ. 393. πέτρην Voss.

Mercurii soni augendi causa adiunctum habet scutum testudinis, cui pellis intenta est. Recte ergo Philostr. Icon. 1, 10 p. 777 Olear. Τὴν λύραν πρῶτος Ἑρμῆς πηξάδαι λέγεται κεράτοιον δοῦν, καὶ ζυγὰ καὶ χέλυνος. Discrimen manifestum: sed quod non prohibuit, quo minus his nominibus promiscue optimi quique poetae vterentur.

384. Νήπιον ἀρτιγένεθλον] Perdrierius hoc loco crisin ostendit, et pro ἀρτιγένεθλον rescribit ἀρτιγένεθλον· νήπιος profecto Perdrierius.

ESCHENDO.

390. Cogitabam aliquando, le-

gendumne esset ἰδῶκεν. Sed solet noster alias quoque hoc verbo ita vti, non ille quidem ut ἐκ ponat pro ἄς, sed ut in aduentu signando mentionem egressus s. discessus includat.

391. Emendationem huius versus ego imputare studiosis non possum, cum proposita iam sit in Cl. Heringae Obs. 2 p. 15.

392. Non modo Syllabae προ modulus reclamant verbo προσκεκλιμένος, sed ipsa quoque significatio. Iutus, intra speluncam accubuisse Chironem, res loquitur, acclinatus erat ad petram, quae latus speluncae efficie-

- 395 Ἀγχὺ δ' ἰσάμενος Θέτιδος καὶ Πηλέος υἱὸς
 Χερσὶ λύραν ἤρασε, Φρένας δ' ἐπετέρπετο Χείρων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἄθρησεν ἀγανκλειτὸς βασιλῆας,
 Ἀσπασίως ἀνόρεσε, κύτεν δ' ἄρα Φῶτα ἔκαπον·
 Δαῖτά τ' ἐπόρτυεν· μέθυ δ' ἀμφοιφορεῦσι κόμισσεν,
 400 Ῥωγαλέαις τ' ἔσρωσεν ὑπὸ σιβαίδεσσι πέτηλα·
 Κλινθῆναι δ' ἐκέλευσεν, ἀδαιδάλτοισι δ' ὑπὸ πλαγκτῆσι
 Κρεῖα χύδην πρῆθῃκε συῶν ἐλάφων τε ταχειῶν·
 Αὐτὰρ ἔπειτ' ἐπένειμε ποτὶν μελιηδέος οἴνου.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ δόρπειο ποτὶς θ' ὅλῃς ἔπλετο θυμὸς,
 405 Χερσὶν ἐπικροτέοντες ὁμόκλεον, ὅφρ' ἂν ἔγωγε
 Δηρίσω Χείρωνι διωλύγιον κιθαρίζων.
 Ἀλλ' ἐγὼ ῥ' πιθόμην· περὶ γάρ με ἐπήλυθεν αἰδώς,
 Ὀπλότερον γεγαῶτα γερατῆρ' ἰσοφαρίζειν·
 Μέσφ' αὐτὸς Χείρων ἐλιλαίετο, καὶ μ' αἰκοντα
 410 Ἠνώγει ἄδων ἐριδαινέμεν εἵνεκα μολπῆς.
 Πρῶτος δ' αὖ Κένταυρος αἰείρατο πηκτίδα καλὴν,
 Ἦν ῥα τότε ἐν χείρεσσι φέρων ὠρεζεν Ἀχιλλεύς.
 Ὃς δ' ἄρ' αἶδε μάχην Κενταύρων ὀμβριμοθύμων,
 Οὓς Λαπίθα κατέπεφνον ἀτασθαλῆς ἔνεκα σφῶν,
 415 Ἦδ' ὥς Ἡρακλεῖι καταντία μαιμώνες,

Ἐν

396. περιπίτε Voss. marg. δ' ἱππερ. Steph. δ' ἱτέρ. PAIC. Esch.

efficiebat. Iungenda igitur συνωνύ-
 μως videntur προσκεκλιμένος et
 ἀππρόκειτο τῇ πέτρῃ.

399. Ἀμφοιφορεῦσι] Hoc vas a
 Grammaticis explicatur ἀγγῆον κε-
 ραμῆον ἀμφοτέρωθεν φερόμενον, ὃ
 εἰς ὀλίγον. Vnde Horatius:

Deprome quadrimum Sabina

O Thaliarche merum diota.

Festus dicit Latinos hoc vas ap-
 pellare *quadrantal*, quod octo et
 quadraginta sextarios capit. Esch.

401. Quid narratio hic postulet,
 facile intelligitur, instrumentum
 mensarium non pretiosum, non arte
 politum, sed simplicitate nobili con-
 spicuum. Mibi autem difficile fuit

aliquid inuenire, quod a scriptura
 vulgata non nimium recedat, et
 hoc quod dixi significet. Nam
 ἀδαιδάλτοισι τραπέζαις vel πίναξι,
 vel ἀδαιδάλτοισι ἐπὶ πλαξί, nescio
 cur aliquis antiquus criticus mu-
 tandum ita vehementer censere po-
 tuerit. Rursus an πλαγκτὴ μέν-
 ταις genus significare possit? non
 habeo dicere.

403. Vid. dicta ad v. 232.

406 Διωλύγιον quid esset, dispu-
 tant ad Hesych. Qui apud illum
 pro ἡχῶν ἐπὶ πολὺ volebant ἡχων ἢ
 διῆκων ε. π. hos reuocare poterat
 hic noster locus, ad quem respicere
 videtur Glossa Hesychii. Rem vi-
 dit

filius (395) manibus pulfabat lyram, animo interea oblectabatur Chiron. Qui cum primum conspiceret reges inclitos, salutandi causa adfurrexit, virum osculatus unumquemque, epulasque praeiuit, vinumque ministravit amphoris, lacerisque folia substravit stragulis, (400) et accumbere iussit *hospites*, impolitisque in lancibus carnes affatim apposuit aproum ceruorumque velocium; postea potum dulcis vini distribuit. Verum quum cibi potusque satiatus esset animus, manibus simul plaudentes hortati sunt, uti ego (405) certarem cum Chirone aliquid late sonans canens cithara. At ego non obsequabar, quem pudor obrueret, ne minor natu seniori me aequipararem, donec ipse Chiron hoc se significaret velle, meque, dum ipse canit, certare cantu inuitum cogeret. (410) Nempe prior Centaurus pulchram capit pectida, quam commodum manibus tenens Achilles porrigit, ac primo canit Centaurorum animosorum pugnam, quos Lapithae suae improbitatis causa interfecerunt; et quomodo obnixe valde contra Her-

397. ἀγκλύτ. Voss. 399. Δαῖτα δ' — κομίσσας Voss. μὲν PAIC. 401. ἐκείλευσεν Voss. 410. ἦτοκα PAIC.

dit Cl. Alberti, quam hic locus dubitatione liberat.

408. Ἰσοφορίζεν] Perdrerius vult, ut legas ἰσοφορίζεν. Tu caue facias. ESCH.

410. Suspicabar aliquando legendum ἄδοντ', i. ἄδοντα concinniore, ut videbatur, constructione. Sed ἄδων refertur ad rationem prouocandi: incipit Chiron, ventilat quasi arma, vult ut Orpheus se imitetur.

411. Quam hic πεκτιδα vocat poeta, haec v. 417 φόρμιγγς est; actus autem eam tractandi κίθαρίζεν v. 406.

413. Sapiens vir Chiron canit

suae gentis infelices pugnas, ad moderationem ut reuocet ipsos atque Achillem. Centaurorum illa cum Lapithis pugna in Pirithoi nuptiis orta, vino, quo Venerem accenderat Eurytion, tribuunt poetae ab Homero inde Od. Φ, 295 ad Ouid. Met. 12, 219.

414. Ἐνεκα σφῶν] Perdrerius legit ἄνεκα, sed nescit metiri versum. ESCH.

415. Herculi inter Argonautas praesenti blanditur Chiron. Fabulam de illius pugna cum Centauris narrat Apollod. 2, 4, 4 p. 104, unde defendi potest antiqua interpretatio huius loci quae μέν τις οἶνός τ' ἔστιν ἰν' αὐτῷ

Ἐν Φολόῃ δῆρυσαν· ἐπεὶ μένος οἶνον ἔγειρεν.

Αὐτὰρ ἔγωγε μετ' αὐτὸν ἐλὼν Φέρμιγγα λεγῆσαν,

Ἐκ σώματος μελίγερυν ἰεὺς ἀνέπεμπον αἰοιδῆν.

Πρῶτα μὲν ἀρχαίης Χάεος μελανήφατον ὕμνον,

420 Ὡς ἐπάμειψε φύσεις, ὥς τ' ἕρηνος ἐς πέρας ἦλθε·
Γῆς

416. Φολοῇ Αἰκ.

418. ἀνέμειπτον coni. Pierſi

iram propter surreptum vinum. Pulchre probavit bonorum poetarum auctoritatibus Cl. Wesseling. Obs. 2, 14 p. 201 sqq. μένος οἶνον, πῦρος, ὀδμής, χιόνος etc. pro vi naturall poni: et negari non potest, hanc rationem valde accommodatam esse ad illam Centaurorum cum Lapithis pugnam. Sed audiamus tamen etiam Apollodorum, patrocinantem, ut mihi quidem videtur, interpreti: Hercules ad aprum Erymanthi vastatorem pergens, διερχόμενος Φολόην, ἐπιξενᾶται Κενταύρῳ Φόλῳ — αἰτᾶντος δὲ οἶνον Ἡρακλῆος, dixit Pholus, δεδοικέναι τὸν κοινὸν τῶν Κενταύρων ἀνοιξάν πίνον· θαρρῶν δὲ παραπελευσάμενος Ἡρακλῆς, αὐτὸν (sc. αὐτὸς) ἥνοιξε· καὶ μετ' αὐτὸν πολὺ διὰ τῆς ὀσμῆς αἰδούμενοι παρήσαν οἱ Κένταυροι κ. τ. λ. Hic quidem non a vino sumto calefacti sunt ad pugnam Centauri, sed sicci ipsi raptorem vini sui vltum eunt.

416. Μέμος οἶνον] Tu tuto receptam lectionem serua. οἶνος Galli, vappa est. Ksch.

418. Quas hinc ad 423 proposui coniecturas Cl. Pierſoni, de his vniuersim audeo dicere, probabiles esse hastenus, ut ingenium auctoris et doctrinam ibi agnoscam: quid de singulis existimem, singulatim indicabo. Igitur hoc versu pulchre sibi respondent ἰεὺς et ἀνέπεμπον, utrumque honesta metaphorā refertur ad αἰοιδῆν.

419. Quidni μελανήφατος ὕμνος

sit, qui antiquum Chaos canit, tenebricosum illud, ex Erebo natum.

420. Ὡς ἐπάμ.] In Flor. et Ald. allisque vulg. omnibus editionibus, quas nancisci potui, legitur ἐπαίρας, pro ἑς πέρας. Ac ne quis miretur, quomodo Aldus, qui secundus hunc librum edidit, non animaduernerit tale primae editionis erratum, aut non animaduersum sit in vlla editionum, quae Aldina etiam posteriores fuerunt, alia multo maioris et probe incredibilis siue incuriae siue socordiae typographica exempla proferam. v. 124. huius operis, prima editio δέκαεν habebat pro δέδαεν, ita scribens, Νῆα κατιδύναεν δέκαεν πολυμήτιδι τέχνῃ. Quid hic Aldina editio? nimirum δέκαεν fideliter seruauit, seruauerunt post Aldinam et aliae editiones. Sic versum 269. prima editio ita scriptum protulit, Αἶ οἱ ὑπερὶ κᾶντο μῆς χοίνισα θᾶσα, quum ita legendum esset, (sine vlla quidem vel vnus literae mutatione, et cum magna tamen loci prima fronte alioqui obscurissimi illustratione, et corruptissimi restitutione) Αἶ οἱ ὑπὲρ τρόπι κᾶντο μῆς χοίνισο ταθᾶσα. Quid igitur hic Aldina editio? nimirum sua illa fidelitate hic quoque vfa est, veram illius deprauationis imaginem ad viuum repraesentans. Ab ea vero caeterae dissentire nequaquam voluerunt. Sic et v. 440. quum in prima editione esset Τᾶς δ' αἶς-

Herculem (415) in Pholoë pugnarunt, vini calore excitati. Deinde ego post illum capta arguta tessudine dulciloquum ex ore emisi carmen, primum obscurum antiqui Chaüs hymnum, quomodo naturas, *elementa*, alternauerit, et ut caelum ad extrema perueniret, (420) Tellu-

419. μεγάληφ. conl. Pierf. 420. ἰσπερας Voss.

δ' αἰσιπέρησιν ἴως ἄπο, pro Τίφους
δ' αἰσιπέρησαι νίως ἄπο, hic quo-
que Aldina et caeterae deprauatam
lectionem fideliter retinuerunt. Sic
et v. 512. εἴ ῥ' ἀνέμοντο, habet edi-
tio prima (pro οἱ ῥ' ἀνέμοντο, ut
cuius perspicuum esse potest) at ne
hic quidem Aldina editio infideli-
ter illam expressit. Versus item
572. in illa prima editione sic legi-
tur, Τῶατί τ' ἠδὲ γάλακτι, μελίσ-
σορύτων ἄποναις μῶς: Aldina quo-
que in sua illa fidelitate sibi con-
stans, eodem modo ἄποναις μῶς,
quum tamen ἀπὸ γασμῶν legendum
esse sine ullius literae mutatione
(sicut nec in praecedentibus exem-
plis) vel coeco, quod aiunt, ap-
pareat. Qui autem multa huius-
modi vel infinita potius tam fidelis
negligentiae testimonia reperire vo-
let, nostram hanc Orphēi editio-
nem cum illa prima diligenter et
eadem opera cum Aldina conferat;
quid enim ab ea editione expectan-
dum est, quae ne ζηνὶ quidem pro ζηνὶ
positum, v. 117. emendauit? sicut
et ipsa Andreae Cratandri editio
inemendatum id retinuit. Sed quid
de illa Aldinae editionis fidelitate
dicam, quae tanta fuit, ut etiam
versum totum somnolentia primi
Typographi iteratum ipsa quoque
iterauerit? Ita enim legitur in pri-
ma editione, versu 508. Φέλιτο δ'
αὐτὸν παρέοντα ὁμηλικίης ἔνεκα σφῆς.
Καὶ ῥα πανημερίοισιν ἐν ἀλαπίνοισιν
ἔμαρτον, καὶ ῥα πανημερίοισιν ἐν
ἀλαπίνοισιν ἔμαρτον. Ἄλλ' ὅτε

γ' ὠκεανοῖο etc. Quid editio Al-
dina? hunc et ipsa versum (ne
quid sibi deesset) iteravit: adeo
fideliter in imitando illo sibi pro-
posito exemplari se gessit. Sed
utinam tamen (si ex duobus malis
minus eligendum est) Aldina editio
aliaeque omnes talem fidelitatem
seruare ubique in repraesentandis
nobis praecedentium editionum
mendis, quam sub nouis et suis
vetera et aliena occultare maluis-
sent. Quod a me dictum est, ex-
emplo patefaciam. Apud hunc
eundem poetam legitur in edit.
prima v. 78. Καὶ ῥ', ἐπὶ αἰμονίης
ὀχίας πρώτισον ἰκάνω, vbi primi
verbi et deprauatio et emendatio
eodem fere intuitu perspicui potest;
quis enim non videt, mutata te-
nui in aspiratam, χαῖρε scriben-
dum esse? At edit. Ald. hoc vetus
erratum, cuius castigatio ob oculos
posita est, suo nouo errato (in quod
studio castigationis incidit) nobis
occultat, et tanquam vestigia, quae
nos ad verae lectionis notitiam alio-
qui deducere, procul ab oculis
remouet. Legit enim illa καὶ ῥ'
ἐπὶ etc. quasi fuisset καὶ ῥ' in illa
prima editione positum pro καὶ ῥα.
Huius autem posterioris mali illo
prioris grauioris exempla ex omni-
bus propemodum autoribus Grae-
cis pariter Latinisque hodie posse
peti norunt, qui editiones typo-
graphicas veteres cum recentiori-
bus et cum antiquis quoque codi-
cibus contulerunt. Sed quorsum
ego

- Γῆς τ' εὐρυτέρων γένεσιν, πυθμένα τε θαλάσσης·
 Πρεσβύτατόν τε καὶ αὐτοτελῆ πολύμητιν Ἑρωτα,
 Ὅσα τ' ἔφυσεν ἅπαντα, διέκρινε δ' ἄλλον ἀπ' ἄλλου·
 Καὶ Κρόνον αἰνολέτην, ὥστ' ἐς Δία τερπικέραυνον
 425 Ἥλυθεν ἀθανάτων μακάρων βασιλῆος ἀρχή.
 Μέλπον θ' ὀπλοτέρων μακάρων γένεσιν τε κρίσιν τε·
 Καὶ Βριμῆς, Βάκχοιο, Γιγάντων τ' ἔργ' αἰδήλα,
 Ἀνθρώπων τ' ὀλιγοδρανέων πολυεθνέα φύτλην
 Ἥειδον· σεινὸν δὲ διὰ σπέος ἥλυθεν αὐδὴ,
 430 Ἥμετέρης χέλους μελιχρὴν ὅπα γηγενέσης.
 Ἐσευτο δ' ἄκρα κάρηνα καὶ ἄγχεα δεινδρήεντα

Πηλίσ

421. καὶ πυθμένα ἄλλης conl. Steph. γένεσις, πυθμῆς conl. Pierf. 423. Ὡς ῥα conl. Pierf. διακρίθην Voss. PAIC.

ego de illis Orphel editionibus tam multa? Certe ex superiore vnius libri editione propemodum dicere ausim disci posse omnes: (de poetis Graecis potissimum nunc loquor) ideoque quo diligentius meam cum illis studiosi lectores contulerint, ut eo se aequiores ipsi praebeant, aequum esse iudico. H. STEPH.

420. Ἐς πέρας] Excusandus hoc loco Perdrierius, qui vertit: *et quomodo coelum vespere venit*, nam in omnibus exemplaribus excusis, quae Stephani editionem antecedunt, legebatur ἔσπερας. Non tamen excusanda Perdrierii stupiditas, quae mendum non animadvertit. alter melius vertit: *Polusque apparuit horrens*. Πέρας hic idem sere esse arbitror quod περάτη alias, et λέγεται κυρίως ἡ ἀνατολή. πέρας γὰρ αὕτη τῆς τῆ ἀνατολῆς. ἐκῆθεν γὰρ ἀρχεται, καὶ εἰς αὐτὴν τελευτᾷ, inquit Scholiastes ad Apollon. L. I. v. 1281. K. SCH.

420. Chaos illud ex antiquissimorum philosophorum doctrina in alias subinde formas mutatur per illam, quam γίαν τὴν κάτω et τὴν

ἄνω vocant: quae philosophemata Orpheo debere Heraclitum, et nostri Apologetae, et Proclus docent. Vid. e. g. Clem. Alex. Strom. 6 p. 746, 12 Pott. Sed philosophari, si unquam, vel maxime in his Orphicis placet, si omnino abstinere non liceat, paucis. Si quem lectorum nostrorum copiosior haustus delectet, illum iuvare possunt forte, quae passim ad fragmenta indicamus, praesertim ad 10 et 19. Unum hic addo, si forte in hac aetate destituere Orpheum, et ex puriori fonte haurire cosmogeniam mihi contingat, videri mihi, quae hodie supersunt Orphica, ea, si ab inconsultis quorundam Iudaeorum Christianorum commentis discesferis, sic satis inter se convenire.

G. S. N.

421. Γῆς τ' εὐρυς.] Nullo modo verum hunc posse ferri video: sed quum errorem aut in πυθμένα, aut in θαλάσσης latere credibile sit, ego θαλάσσης potius suspectum habeo, ut quod in alicuius synonymi locum irreperit. Quid si igitur scriptum fuisse ab Orpheo Γῆς τ' εὐρυτέρων γένεσιν

Telluris mammosae generationem, fundumque maris: antiquissimumque et perfectiorem primarium multique consilii Amorem, et quaecumque generavit, alterumque ab altero distinxit; Saturnumque perniciosum; utque in gaudentem fulmine Iovem venit immortalium beatorum regale imperium. (425) Canebam etiam iuniorum beatorum generationem pariter et separationem, et Brimûs, Bacchi, Gigantumque perniciosa facta. Hominum quoque parum efficacium sparsam per multas nationes originem cecini. Transiit per angustum antrum sonus testudinis nostrae dulcem sonantis vocem (430): audierunt eam summi vertices ac valles siluosae Pelii, altasque

429. *σπὸν* PAIC.

431. *εἶπτο* Voss. F. *πεύθετο* V. N.

γένεσιν καὶ πυθμένα ἄλμης, deinde *θαλάσσης*, quod erat expositum *ἄλμης*, huius locum occupasse dicamus.

H. STEPH.

421. *Γῆς τ' εὐρυτέρης*] Versus manifeste vitiosus est, quem tamen nemo melius sanavit Stephano, qui ita legendum censet: *Γῆς τ' εὐρυτέρης γένεσιν καὶ πυθμένα ἄλμης*. nihil verius.

ESCH.

421. Hic rationem desidero, cur accusatiuos pendentēs ab *ἀνέπεμπον* v. 418. in nominatiuos mutavit Cl. Pierfonus, nisi si forte offensus sit modulo vocis *πυθμένα τε*, quod tamen Homericis exemplis defenditur. Caeterum H. Stephani medicina multo blandior.

GESN.

422. *Ἔρωτα* Orphicum qui penitus nosse voluerit; ab Indice nostro petere potest praesidia. Terrae epitheton *εὐρύτερης* illam ut Matrem mammosam describit.

423. Neque hic necessariam puto mutationem, licet fatear ὡς ῥα dignum poeta videri.

426. *Κρίσιν* Deorum intelligo antiqua illa primorum poetarum et philosophorum notione, unde illa

altera iudicandi ducta, qua separare significat. DI Orphici hic sunt elementa, horum *γένεσις* est *κρίσις*.

427. De Brimo dictum ad v. 17. Hic ad furores, quos immittit, unde *Δημητριάκοι*, Cerriti, respicitur: quo nomine etiam cum Baccho illi societas est.

429. Spelunca ipsa angusto et incuruo aditu suo instar tubae fuit, quae sonum citharae augeret.

431. *Ἔειπτο*] Deprauatam esse hanc vocem negari non potest: sed quid pro ea reponi debeat, multum certe diuque dubitare sagacissimus etiam quispiam possit. Ego initio *ἔσαντο* reponendum putabam: cum quo staret quidem versus, sed eius significatio huic loco non satis congruere visa est. Quid si *πεύθετο* legamus? sequitur enim — *ὑψηλὰς τε μετὰ δρύας ἤλυθα γῆρας*. Qui carmine reddidit, vertit (diuinans et ipse, ut opinor) Obstupere apices montisque et vallis opaca Pelionis. Ita enim Andreas Cratandri editio habet. H. STEPH.

431. *Ἔειπτο δ' ἄκρα κάρηνα*] Varie tentavi hunc locum, antequam

- Πηλίας, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρας.
 Καί ῥ' αἰ μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὐλίον ἐθρώσκοντο,
 Πέτραι τ' ἐσμαράγην, θῆρες δ' αἰόντες αἰοιδῆς,
 435 Σπήλυγγος προπάροιθεν ἀλυσκάζοντες ἔμιμνον·
 Οἰωνοί τ' ἐκυκλῆντο βοαύλια Κενταύρειο,
 Ταρσοῖς κειμηῶσιν, εἷς δ' ἐλάθοντο καλιῆς.
 Αὐτὰρ ὄρων Κένταυρος ἐθάμβεε, χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ
 Πυκνὸν ἐπισσεύων· ἔδρας δ' ἤρασσε νύκλῃσι.
 440 Τῖφος δ' εἰσεπέρησε νεὼς ἄπο, καί ῥ' ἐκέλευσεν
 Ὠκα περᾶν Μινύαισιν· ἐγὼ δ' ἄμπαυον αἰοιδῆς,
 Οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἔδυνε δὲ τεύχε' ἕκαστος.
 Παῖδα δ' ἐν ἀγκαλίδεσσιν ἐνίχανεν ἱππότα Πηλεὺς,
 Καί ῥ' ἐκυσεν κεφαλὴν τε καὶ ἄμφω φάεα καλά,
 445 Δακρυόεν γελῶν· κηλήθη δὲ φρέν' Ἀχιλλεύς.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ Κένταυρος εἷη γέρας ὥπασε χεῖρ,
 Νεβρὴν παρδαλίην, ξεινήιον ὄφρα φέροιμι.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ σπήλυγγος ἄπο προθορόντες ἐβημεν,
 Ἀκρης ἐκ σκοπιῆς ὁ γέρων ἀνὰ χεῖρας αἰείρων
 450 Φιλυριδῆς ἤρατο, θεὸς δ' ἐπεκέκλετο πάντας,
 Νέστον

435. ὑποκλάζοντες conl. Ruhnck.

437. κειμηῶσιν Voff.

439. ἐπισσεύων Voff.

440. εἰσεπέρησεν εἰς Af. PAIC. eis

quam Stephani editionem vidi, modo ἴσπετο succurrebat, modo σκυύδετο, modo ἴσσυτο. Tertius ab hoc versus ansam dedit

Καί ῥ' αἰ μὲν πρόρριζοι ἐπ' αὐλίον ἐθρώσκοντο.

Et Philostratus in Imaginibus: νεανιεύεται αἰ τι καὶ μαῖζον ὁ ζωγράφος. δένδρα γὰρ ἀνασπάσας τῶν ῥίζων, ἀκροαταί ἄγα ταῦτα τῷ Ὀρφεῖ, καὶ περιέσσω αὐτῷ etc. Sed postea deprehendi Stephani πεύθετο optimum esse. hoc enim, versu proxime sequente, clarius exprimit auctor, ὑψηλάς τε μετὰ δρύας ἤλυθε γῆρας. unde et Horatius auritas vocat has quercus lib. I. Od. XII.

Unde vocalem temere infecutas
 Orphea sylvae,
 Arte materna rapidos morantem
 Fluminum lapsus, celeresque ventos,
 Blandum et auritas fidibus canoris

Ducere quercus. ESCH.

431. Necessariam esse emendationem, video. Stephanianum πεύθετο coniecturis reliquis longe antepono. Obiter moneo etiam Il. A, 21 πεύθετο non passim reddendum esse. Audierat Cinyras famam belli Troiani. Hoc alius Homeri vsus postulat. Hic moneo, ne Stephanianae emendationi sorte obliiatur.

GESN.

que ad quercus vox penetrauit. Et hae quidem euulsaе radicibus ad aulam *Chironis* properarunt, resonuerunt rupes: ferae audientes cantum ante speluncam fugitiuae licet restiterunt: (435) auesque circuindedere Centauri stabula, *quasi* defessae alis, suiue quaeque nidi oblitaе. Obstupescit videns haec Centaurus, manum crebro manui complodens, terram feriens ungulis. Hic Tiphys de navi *speluncam* ingressus iussit (440) celeriter intrare *nauem* Minyas: sic ego canendi finem feci. Ipsi surgunt celeriter induuntque vnusquisque arma: *interea* puerum vlnis complexus eques Peleus, caput osculatur et pulchra ambo lumina, lacrimosum ridens; delenitur mentem Achilles. (445) Ceterum Centaurus sua mihi manu dedit pardi pellem, hospitale munus ferendum. Sed vt de spelunca profluentes summa de specula processimus, manibus in altum sublatis senex Phillyrides precatus est, deosque inuocauit omnes, (450) reditum vt

παρηγεν ἔως Voss. 441. Ὡκα παρὰ omn. 442. ἔτυνε omnes edd. ἐπένυε Voss. 443. ἐνιόχανεν vel ἀνιόχανεν Voss. 444. ἔκυσσε Voss. 445. Φόβας Al. Voss. PAIC. 447. νεύρη Voss. 450. Φυλλίρ. Voss.

435. Laudo et hic ingenium Ruhnkenii, qui docte h. l. tractat Ep. 2 p. 79, et verbum ὑπακλάζαν illustrat. Ac potest sane pro poetico haberi. Sed primo ὀκλάζαν iam est ingenua se submittere: ὑπακλάζαν auctorem non habet. Deinde vero in hoc ipso vim Lyrae Orphicae spectandam proponi puto, quod manent et auscultant non temere, oberrantes et pascentes otiose ferae, sed ἀλωκάζοντες, in fuga constitutae.

437. Non hoc vult, vere fuisse fatigatas auium alas, sed indicat, speciem fatigatarum praebuisse illum dulcem a suauitate cantus languorem.

438. Obseruemus obstupescere

Chironem non ob vocem riuialis sui, sed ob plausum: cuius hic ipse actus graphice describitur.

439. Vt Horatianus ille plausor A. P. 430. *Tundet pede terram.*

441. Hunc locum felicissime emendauit Pierseon. Veris. 1, 9 p. 117. Vid. infra v. 649. Et de ἔδυνε 517. Res ita aperta, vt verbis non indigeat.

445. Nescio an optimus poeta melius describere patris affectum potuerit, quam hic duobus verbis factum, *lacrimosum ridens*. Hoc intelligere non possunt nisi patres.

450. Φιλλυρίδης ἡρώτα.] i. e. Chiron. ἐγένετο δὲ καὶ Κρόνῳ καὶ Φιλυρῶς Χείρων διαφύγε κένταυρος, inquit Apollodorus lib. I. Et Apollon.

Νόσον μὲν Μινύαισιν, ἰδὲ κλέος ἐθλὸν ἀρέσθαι
 Ὀπλοτέροισ βασιλεῦσι καὶ ἐσσομένοις μερόπεσσιν.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' ἐπὶ θῖνα καὶ ἐς νέα πάντες ἐβησαν,
 Ἐν προτέροισ θάκκοισι καθίζανον· ἐν δ' ἄρ' ἐρετμοῖς
 455 Χεῖρας ἐφαπλώσαντες, ἐπὶ δ' ἄλα τύπτον ἑκάστος,
 Πήλιον ἐκνεύσαντες· ὑπὲρ μέγα λαῖτμά τε πόντος
 Ἀφρὸς ἐπιζείων χαροπὴν λεύκαινε θάλασσαν.
 Πισσαίη δ' ἀπέκρυφθεν ἄκρη καὶ Σηπιάς ἀκτὴ,
 Φάνθη δὲ Σκίαθος, Δόλοπες τ' ἀνεφαίνετο σῆμα,
 460 Ἀγχιάλος θ' Ὀμόλη, ρεῖθρον θ' Ἀλιμυρὲς ἐναύλῃ,
 Ὃς διὰ πολλὴν γαῖαν ἰεὶ μεγαλόβρομον ὕδωρ.
 Οὐλύμπῃ δὲ βαθυσκοπέλῃ πρηῶνας ἐρυμνῃς
 Εἰσέδρακον Μινύαι, καὶ Ἄθω δενδρώδεα κάμψαν,
 Πελ-

452. F. βασιλεῦσιν ἐπ' ἑσσομ. V. ad 296. 454. θάκκοισι AIC.
 455. ἐρετμώσαντες ὑπὲρ Voss. ἐφαπλ. ἐπὶ δ' — τύπτον Marg.
 458. Πισσ. PAIC. 460. ὁμαλή omnes. δ' ὁμαλή — ἐν αὐλῃ

Ion. Scholiast. ad lib. I. v. 554. (vbi ipse Apollonius χεῖρα φιλυρίδην vocat) dicit: ὅτι ὁ τὴν γιγαντομαχίαν ποιῆται, φησὶν, ὅτι κείνος μεταμορφωθείς εἰς ἵππον ἐαίγῃ φιλύρα τῇ ὠκεανῷ, διόπερ καὶ ἵπποκένταυρος ἐγεννήθη ὁ χεῖρον. ESCH

455. Τύπτον ἑκάστος] Non opus, ut τύπτον cum Perdrierio in τύπτον mutes. ESCH.

458. Πισσαίη] Omnino hic rescribendum τισαίη. τίσαιον γάρ, ἀκρωτήριον Θεσσαλίας, inquit Apollonii Scholiast. quin ipse Apollonius ab hoc loco iter Argonautarum inchoat:

Τισαίην ὑψηλοὶ ὑπὲρ δολιχὴν
 θέσθ' ἄκρην. ESCH.

458. Locus Apollonii est 1, 568 vbi Τισαίην ἄκρην memorat, cultamque ibi Dianam. Ex eo loco nostrum esse corrigendum, putabat ipse etiam Heinsius ad Val. Fl. 2, 7 vbi in hac ipsa navigatione *Templa Tisaeae Dianae* ponuntur. Sed haud paullo magis placet Lucae

Holstenli diligentia ad Steph. Byz. V. Πισαίον p. 255 vbi post collatas Polybii etiam auctoritates ita concludit, *Ex quibus apparet, vocabulum hoc inter διττογραφώμενα reponendum. Promunitorium Sepias* est etiam Plin. 4, 9 et illustrat Harduinus n. 13. GESN.

460. Ἀγχιάλος θ' ὁμαλή] Et hic rescribendum Ὀμόλη, duce Apollonio, (et Holst. ad Steph. Byz. h. v.) et Ὀμόλη, ὄρος Θεσσαλίας, ἔτι καλέμενον. Interpretes male: *Anchialosque plana*. Sed non solus hoc loco deceptus Perdrierius, deceptus etiam Hermolaus Barbarus, et ab hoc Ortelius, qui ambo Anchialum faciunt locum circa sinum Pelasgicum. ESCH.

460. Non dubitavi hanc vnius apicls immutationem admittere, quae firmatur etiam ex his, quae adscripsit Harduinus ad Homolion Plinii 4, 9 no. 19. GESN.

Ἐναύλῳ] Non intelligo hic doctissimum Holstenium, qui ex ordine

vt Minyis et magnam gloriam parent iunioribus regibus apud futuros homines. Postquam ad litus et in nauem descenderunt omnes, in prioribus, quae prius occupant, sedilibus confident, inde remis intendentes manus, undas pro se quisque verberant (455) discedentes a Pelio. Super magnum maris aequor spuma effervescentes ferum albefacit mare. Pissaeum occultatur promuntorium, et Sepias ripa, apparet Sciathus, Dolopis sepulcrum in conspectum venit, maritimaque Homole, fluentumque torrentis Amyri, (460) qui per magna terrae spatia mittit strepentes aquas. Olympi etiam ob altos scopulos inaccessa cacumina prospexerunt Minyae, et siluosum Atho circumuecti, Pallenenque amplius,

Voss. F. ἀμύροιο ἱναύλα V.N. 461. πολλὴν PAIC. ἴα AF.
463. εἰσέδραμον edd. εἰσέβρ. sph. Esch. ἄθωδεν δρώθην PAIC.
κκμνον Voss.

ordine itineris, quem Apollonius seruat, nobis restituere vult ἀναύρου. Quin, si Apollonium sequi velimus, Ἀμύρου rescribendum esset, nisi modulus syllabae mediae repugnet. Et certe nihil aliud noster intelligit quam Amyrum, quem hoc modo circumscribit, ῥᾶθρόν θ' ἄλιμυρὲς ἱναύλου. nam quemadmodum ἀναύρος, si προσηγορικῶς accipiat, torrentem significat, ita etiam ἱναύλος nihil aliud quam torrens est. Vix tamen dubito quin sit legendum ῥᾶθρόν τ' ἀμύροιο ἱναύλου. ESCH.

460. In loco, qui huic respondet, Apollonii 1, 596 sunt ἀμύροιο ῥᾶθρα, de quo fluuio et vrbe cognomine multa sunt apud Stephanum Byz. et Holst. Itaque valde propendet animus ad recipiendam emendationem ab Eschenbachio propositam. Sed scrupulum mouet hoc, si forte noster voluerit alludere ad notationem nominis proprii, et illud interpretari quasi ἄλιμυρὲς. Interea ver-

sionem ita informauit, vt ἱναύλα redderem torrentis nomine, cui respondere ἱναύλον, inductio Homerica, et quae sunt ab Hesychio, et ad illum obseruata, me docuere. Holst. ad Steph. V. Ὁμολῆν vult legi, ῥᾶθρόν θ' ἄλιμυρὲς ἀναύρα. GRSK.

463. Εἰσέδραμον] Inconditum sensum hoc verbum ibi gignit, ego non dubito, quin auctor scripserit εἰσέδρακον, et hoc potissimum conicio ex Apollonio, qui de eodem loco in eadem re idem vocabulum adhibet. Sed et in innumeris locis hi duo auctores ita inter se concordant, vt iisdem plane verbis nonnunquam eandem sententiam efferant, quod manifestum erit illi, qui ambos cum studio legerit et inter se contulerit. ESCH.

463. Locus Apollonii est 1, 597 Κᾶθεν δ' εὐρυμέλας τε πολυκλύς τε φάραγγας Ὀσσῆς τ' Οὐλύμποιο τ' εἰσέδρακον. Res ita manifesta dubitationi locum non relinquit.

- Πελλήνην τ' εὐρεῖαν· ἰδὲ Ζαθέην Σαμοθρήκην,
 465 "Ενθα καὶ ὄρκια Φρικτὰ Θεῶν, ἄρρηκτα βροτοῖσιν,
 "Ασμενοι εἰσεπέρησαν ἐμῆς ὑποδημοσύνησιν
 "Ηρώες· μέγα γάρ σφιν ὀφέλσιμον ἀνθρώποισι
 Τῆςδε θυηπολίας· ἄμοτον πλωτῆρσιν ἐκάστοις.
 Σιντιακαῖς δ' ὀφρῦσιν ἐκέλσαμεν ὠκύαλον ναῦν
 470 Λήμνω ἐν ἠγαθέῃ. τόθι περ κακὰ ἔργα μεμήλει
 Θηλυτέραις· αἳ γάρ κεν αἰσώσαντο συνεύνης
 Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι. καὶ ἡ κλυτὴ Ὑψιπίλεια
 Ἐλδομέναις κραίνεσκε, γυναικῶν εἶδος ἀρίστη.
 Ἀλλὰ τί σοι περὶ τῶνδε πολὺν λόγον ἀμφαδὸν εἰπεῖν,
 475 Ὅσον ἐφ' ἴμερον ὥρσεν ἀγαυαῖς Λημνιαῖδεσσι
 Κύπρις ἐρωτοτρόφος, Μινύαις εἰς λέντρα μιγῆναι;
 Φίλτροις Ὑψιπύλην ἐρατοῖς ἐδάμασσαν Ἰήσων·
 Ἀλλ' ὅθ' ἄλλος ἔμικτο· καὶ ἐκλελάθοντο πορείης,

Εἰ

464. Παλ. melius.

465. ἄρρ. δὲ βρ. PAIC. ἄρρηκτα AC.

467. μέγα γὰρ Voss. μετὰ edd. μέγα etiam coni. Pierf.

Itaque probat etiam Cl. Wessel.
 Obs. 1, 22 p. 9. Verbum ipsum
 nostro familiare esse, docet Index.
 GESN.

464. Πελλήνην τ' εὐρεῖαν] Re-
 pone ex Apollonio (1, 599) παλλή-
 νην (Schol.) παλλήνη δ' ὄρος Θρά-
 κης καὶ πόλις, ὅθεν ἦν κρωτεύς. Vide
 etiam Stephanum voce παλλήνη.

ESCHENF.

464. Non dubito quin & in prima
 Syllaba huius nominis vnice verum
 sit, cum praesertim a Pellene
 Achaica sic distinguendam doceat
 Eustathius ad Il. B, 574 p. 220, 50.
 Omnia dedit Holsten. ad Steph. Sed
 cum tribus locis apud nostrum in
 omnibus libris scribatur per ε, ad
 διττογραφούμενα etiam hoc referre,
 vel certe in tutiorem partem pec-
 care malui.

GESN.

465. "Αρρηκτα βροτοῖσιν] Pru-
 rigo est, quae impulit Perdrierium,
 ut hic posuerit ἄρρηκτα. ESCH.

465. Etiam Apollo. 1, 917 "Αρ-
 ρήκτας ἀγανῆσι τελεσφορήσσι θεί-
 μισας haec ipsa Samothracum my-
 steria appellat. Verum nec ἄρρηκτα
 sensus refugit, quod de Mysteriis
 sermo est; et sic esse in Ms. docet
 V. L.

GESN.

467. Μετὰ γάρ σφιν] Vid.
 Schol. Apollon. lib. I. ad vers. 917.
 et rationem nostrae interpretationis
 habebis. Legendum autem pro
 ἑκάστος, ἐκάστοις. Et de eadem re
 Orpheus in θυμιάματι Κερήτων
 (H. 37.)

Οἷτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα
 ναυπηγόντες

Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε πον-
 τοπλαγῆτων.

ESCH.

467. Ita habebat versio h. l. in
 editione Eschenbachii, Deinceps
 enim valde utilis est hominibus Haec
 sacrorum sitis nauigantibus omni-
 bus. Scholiastes, ad quem prouo-
 cat, inter alia multum profuisse in
 peri-

amplam, ac diuinam Samothracen. Hic etiam sacra
deorum tremenda, non temeranda hominibus, (465)
cupide adierunt meo consilio Heroës: magna enim uti-
litas hominibus *quidem omnibus*, horum sacrorum, im-
mensa vero nauigantibus singulis. Inde ad Sintiacæ su-
percilia in diuina Lemno celere nauem appulimus.
Ibi mala tum facinora curæ fuerant (470) mulieribus:
suos quippe maritos interemerant suis sceleribus, et in-
clita Hypsipyle volentibus *nunc* imperabat, mulierum
formosissima. Verum quid tibi *Musæe*, de hisce lon-
gam narrationem diserte habere *attinet*? quantum no-
bilibus in Lemniadibus desiderium excitauerit (475) Cy-
pris amorum nutrix Minyarum concubitus, *ut* illecebris
amatoriis Hypsipylum donuerit Iason, *ut* aliae aliis mi-
stæ sint, et obliti fuissent expeditionis, nisi reuocatoriis
voci-

468. ἱκάσας edd. ἱκάσας con. Esch. 475. ἡμῶν PAIC.
ἀγαναῖς Voss. 476. ἐπὶ λακ. Voss. sed marg. ἄς.

periculis ait Agamemnoni et Vlyssi,
quod initiati fuissent. Docti lecto-
res existimabunt, an mea inter-
pretatio satis tum verbis poetæ,
ut a me constituta sunt (in voce *μῆ-
γα* occupauerat Pierse. Veris. 1, 9
p. 103, ut supra v. 11) tum sensui
communi, quo ille profecto non
caruit, respondeat. Tenebras in-
terpretantibus obiecit, quod non
viderunt, duas hic esse propositio-
nes, priorem, Sacra Samothracia
utilia sunt hominibus, qui iis ini-
tiantur omnibus: alteram, Immen-
sum autem iuuant nauigantes sin-
gulos. De σφιν, quod hic ad ἀν-
δράποισι relatum abundat, itemque
de v. ἄμωτον vid. Index. ESCH.

469. Σιντιακῆς δ' ὄφρ' ὕσαν] Vi-
de omnino Holstenium ad Step-
hanum voce Σιντία. Dormiunt sane
interpretes, qui *compositos oculos*
in somniis vident. ESCH.

477. Φίλτρους] Varie hæc vox

vsurpatur ab auctoribus. Commu-
nissime quidem pro *Pharmaco*,
*amoris conciliandi causa alicui da-
to*, ut ap. Ouid. II. Amor.

*Philtre nocent animis, vim-
que furoris habent.*

et passim alibi. Deinde vero signi-
ficat *σοφὴν φυσικὴν πρὸς τὰ τέχνη*.
ut apud Nazianz.

Φίλτρα γὰρ συνέδρασαν φύσις το-
χείας τε γόνυς τε.

Menander apud Stobæum. Ὡ παῖ-
δες, οἷον φίλτρον ἀνδρώποιο φρενός.
Tertio de *amore coniugali* dicitur,
ut ap. Apollonidem Anthol. I. μὴ
σπένταίς δεύτερα φίλτρα γάμω, quem
fere in sensum hic etiam apud no-
strum vsurpatur, nisi quidem blan-
ditias potius et mellita verba, qui-
bus iuuenes miseras puellas ad con-
cubitum inuitare solent, intelligas,
quod suadere videtur versus se-
quens, dum de reliquis auctor di-
cit: ἄλλ' ἢ δ' ἄλλος ἔμικτο. ESCH.

- Εἰ μὴ ἀποτροπίοις ἐνοπαῖς θελξίφρονι θυμῷ
 480 Ἡμετέρῳ θελχθέντες ἔβαν ποτὶ νῆα μέλαιναν,
 Εἰρεσίην ποθέοντες, ἐπεμνήσαντο δὲ μόχθῃ.
 Ἦνθεν ἐς Ἑλλάσποντον ἄμ' ἠώς φέρειν ἔρος
 Ἀκραιὸς Ζέφυρος, σεινῆς ἀπάτερθεν Ἀβύδῃ,
 Ἴλιον Δαρδανίην, Πιτυίην ἐπιδέξι' ἔχοντας,
 485 Οὐ καὶ Ἀβαρνιαῖδας Περκώτης τ' εὐσταχυν αἶαν
 Ἀργυρέαις Αἴοντος ἐπικλύζει προχοῇσιν.
 Αἶψα δ' ἐπιθρώσκησα θέεν πολυηγόρος Ἀργῶ.
 Λυτὰρ ἐπεὶ ψαμάθοισιν ἐκέλευσαμεν, ἐν δ' ἄρα Ἴϊφους
 Ἰθύντωρ ἀκάτοιο, καὶ ἀγλαὸς Αἴσονος υἱός,
 490 Σύν τ' ἄλλοι Μινύαι, γλαυκώπιδι Τριτογενεῖῃ
 ὦνκον

479. ἀποτροπίης Voss. 3' ὕμνῳ conl. Eschenb. 481. νόδις
 Voss. μόχθῃς Chiu. 482. Ἑλθεν PAI. Ἥλθεν Cr.

479. Θελξίφρονι θυμῷ] Melius
 legerem hic θελξίφρονι 3' ὕμνῳ.
 Sed nihil definio. ESCH.

479. Est sane elegans coniectura.
 Vellem dedisset poeta nobis car-
 men, quo a voluptate ad laborem
 potenter Minyas reuocare Orpheus
 potuit, simili illi quod est supra 252.
 Sed non ausini tamen tale carmen
 ὕμνον vocare: neque iam vacat
 operose, post diligentiam praefer-
 tim accuratam amici mei Kriesii,
 quaerere, cuius de Hymnis vete-
 rum dissertatio sub oculis meis nata
 est. GESN.

481. Verbum ἐπεμνήσαντο vide-
 batur mihi aliquando hic poni cum
 allusione ad illum usum, qui ad rom
 uxoriā et nuptiarum ambitionem
 pertinet, vnde μνηστεύειν, et μνη-
 στεῖρες dicuntur e. i. g. a. Placebat
 haec notio quod cogitarem; auo-
 cāndos hic fuisse Argonautas a
 nuptiis Lemniadum ad amorem suae
 navis et laboris et gloriae. Faue-
 bat illud, quod in Chiueano exem-
 plo μόχθῃς habetur, quarto casu,
 quem adsciscit in hac significatione

verbum μνησθαι. Sed metuo, vt
 aliquid solidi hic sit, cum hoc ver-
 bum, more Orientis in vniuersum
 sit grauidum, vt loquuntur Gram-
 matici, et menisse dicantur, qui
 faciunt quod debent vel solent.
 Vid. v. g. mox 553 μνήσεσθε κλέοιο.

482. Illud ἄμ' ἠώς idem sibi vel-
 le puto, ac si dixisset poeta ἄμ' ἠοῖ.
 Vt si Latine diceret: simul matuti-
 nos eduxit suos, i. simul ac mane
 esset, simul cum ortu solis.

484. Ἴλιον δαρδανίην] Difficile
 est hunc versum metiri aliter, quam
 vt vel s interdum consonantis vicem
 subire fatearis: vel v et d non effi-
 cere veram positionem, quae prae-
 cedentem vocalem breuem neces-
 sario producat. Exemplā quidem
 Homericā similitum versuum vel ni-
 tebantur corruptis exemplaribus,
 vel tenui mutatione sunt reducta ad
 regulam. Hic forte plus laboris
 fuerit. Et est non absimilis versus
 Lap. Pr. 62 vbi πρέσβυν ante δαη-
 μοτύην posteriorem corripere vide-
 tur. Sed vtrique huic loco σφόν
 φάρ-

vocibus a flexanimi mente, *facultate*, nostra deleniti ad nigram nauim descendissent, (480) remigationemque cupientes depoposcissent sibi laborem. Inde in Hellepontum matutinos statim ventus secundus, validus Zephyrus tulit, angustam praeter Abydon, Dardanium Ilion, Pityam ad dextram habentes, vbi etiam Abarniados Percothesque frugiferam terram (485) argenteis Aescopus undis alluit: statimque subsultans loquax cucurrit Argo: vbi cum ad arenas appulisseimus, ibi Tiphys gubernator navis et praeclarus Aesonis filius, vnaque Minyae alii, glaucae Mineruae (490) erexerunt graue saxum, (vbi

484. ἐπιδέξιν ΑΓ. πικτὴν ἐπιδεδέξιν ἔχ. ΡΑΙ. ἐπὶ δὲ δεξιὸν ἔχ. Cr.

485. ἀκορναδ. Voss. ἀβορ. et περ. ἑσάχην ΑΓ. ἀβορ. etiam P.

488. ἐπὶ — εὐ δ' ἀρα Voss.

Φάρμακον inueniri cupio, an inueniri possit, dubito.

484. Πιτύην] Scholiastes Apollonii ad lib. I. v. 933. Ἡ λάμψακος τὸ πρότερον Πιτύα προσηγορεύετο. Ἦν τὰς Πιτύαν ὀνομάζουσαν τὰς δὲ Φακίαν, ὅτι Φρίξος γενόμενος ἐνταῦθα θησαυρὸν εἶθ' ἔκρινεν, καὶ ἀπὸ τῆς ἢ πόλιν ὀνομάσθη. Θράκες γὰρ θησαυρὸν Πιτύην λέγουσι· vnde Cl. Holstenius Πιτύην hoc loco Argon dictam esse vult. Ego nihil definio. ESCH.

484. Πιτύην] Festinabat aut dormitabat vir doctus, cum ista chartis illuderet. Res sic habet. Holstenius ad Steph. Πιτύα, quod antiquum Lampfaci nomen fuisse, ibi docetur, addit, Orpheus Argon. 484 Πιτύην vocat. Nihil aliud. GESN.

485. Ἀβαρνιαδᾶς] Bene hic Cl. Holstenius (ad Steph. Byz.) Ἀβαρνιαδᾶς mutat in Ἀβαρνιαδός. ESCH.

485. Puto melius Ἀβαρνιαδός. Sed nihil mutavi, cum praestare nobis possit nemo, annon Abarniadas noster dixerit nymphas quacun- que de causa. Est enim, ut ait

Stephanus, ἄβαρος vrbis et regionis nomen. GESN.

490. Σύν τ' ἄλλαι Μινίαι] Commentarii vicem fungi potest Apollonius lib. I. v. 936. seqq. ESCH.

490. Ego vero non commentarium in h. l. inueni apud Apollonium, sed non nihil potius in conciliando utroque poeta difficultatis. Apollonius ita a v. 955 Κῆρος καὶ εὐναίης ὀλίγον λίθον ἐλκύναντες Τίφους ἐνετίθησαν ὑπὸ κρήνῃ ἐλίκοντο, Κρήνη ὑπ' ἀρτακίῃ· ἕτερον δ' ἔλκον, ὅς τις ἀρήρα Βριθὺν κ. τ. λ. Ad haec cum nostro concilianda ponam hic non dissertationem, quam animo conceperam, de antiquissimo genere ancorarum: sed observationes modo aliquot ex huius rei et loci utriusque consideratione mihi natas.

1) Ex Apollonii narratione illud colligere mihi videor, cum in Portum Cyzici venissent Argonautae, illos Tiphys monitu lapidem εὐναίης, (relinquamus interea in incerto, quid in re nautica fuerit εὐναίη vel εὐναί) quod nimis paruum esset, detraxisse, et ad fontem

Arta-

Θῆκαν αἰείραντες βριθὺν λίθον· ἔνθα δὲ νύμφαι
 Κρήνη ὑπ' Ἀρτακίῃ καλὰ νάματα πλημμύρεσιν,
 Οὐνεκά οἱ πλώεσιν ἀνὰ πλατὺν Ἑλλήσποντον
 Εὐδῖος ἀντεβόλησε μυχῶ ἔντοθε γαλήνῃ,
 495 Οὐδ' εἰς γαῖαν ἔριψαν εὐγνάμπτες ἀγκύρας,
 Κύμασι θεινόμενοι ὑπὸ χειμερίοισιν αἰήταις.
 Ἐνθάδε πορσύνοντες ἐπὶ κροκάλαις πρὸς χέσσαις
 Δεῖπνά τε καὶ κλισίην, δόρυ μεμνήμεθ' ἕκαστοι.

Δή

492. πλημμύρεσι Voss.

494. μυχον Voss.

Artacium collocasse, (credo, quod perforatus esset, et ad transmittendum aquae radium accommodatus) in illius autem locum optiorem et grauiorem electum reposuisse. Porro Scholiasta dicit, hunc lapidem fuisse αἰτ' εὐναίας καὶ ἀγκύρας.

2) Homerus, in tam frequenti occasione, ἀγκύρας nomen non habet: sed εὐνᾶν, quasi tu dicas cubilium, ita mentionem facit, ut appareat, eas, quidquid fuerint, ancorarum certe usum praestitisse. Sic Il. A, 436 atque Od. O, 497 Ἐν δ' εὐναίς ἔβαλον. Priori loco s. p. 98, 46 Eustathius Εὐναί, inquit, αἱ τὴν ναὶν εὐνάσκειν ἀγκυραί. Sic Od. I, 136 Ἐν δὲ λιμὴν εὐορμος, ἣν ἔχοντο πείσματός ἐστιν, Οὐτ' εὐναίς βαλέαν, ἔτε πρυμνήσι ἀνάψαι. Il. Ξ, 77 iubet Agamemnon nauem deduci, si subita fugae necessitas ingrueret, Νῆα — Ἴψι δὲ π' εὐνάων ἑρμίσσομεν. Non audiendus hic est Eustathius, p. 953, 36 certe non de hoc loco intelligendus, cum dicit, τὰς εὐναίς ἀπὸς μὴ μένον ἀγκύρας νηπύσαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ὑποπείμενα ταῖς ναυσὶν ἔρματα. Nimis repugnat illud ἴψι, et quod deduci nauem de litore iusserat. Illud conficitur, εὐναίς apud Homerum de nauī in mare proiici, ut quiescere et immota seruari nauis possit. Ce-

terum credamus Eustathio, εὐναίς etiam esse palangas, in quibus siccae in terra stare naues possunt.

3) Sed de ancora e lapide perforato quid censebimus, quem apud Apollonium viderunt viri docti, in quo numero Schefferus ipse est de Mil. Nau. 2, 5 p. 147. quin Plinius quoque 36, 14 l. 23 Eodem in oppido, Cyzici, est lapis, fugitiuus appellatus. Argonautae eo pro ancora usi, ibi reliquerant. Ipse Arrianus in Periplo Ponti Euxini p. 120 Blancardi, ad Phasis Ostia καὶ ἡ ἀγκυρα, ait, δαίκνεται τῆς ἀργαί. Καὶ ἡ μὲν σιδηρᾶ ἐκ ἰδοξέ μοι εἶναι παλαιά (forte ob id ipsum quoque, quod ferrea esset, non aerea) — λιθῆς δὲ τινος ἄλλης θραύσματα ἰδαίκντο παλαιά, ὥς ταῦτα μᾶλλον αἰκίσαι ἢ κἄν εἶναι τὰ λαίψανα τῆς ἀγκύρας τῆς ἀργαί.

4) Cum de lapideis ancoris in vniuersum facile credam suis auctoribus apud Schefferum l. c. tum dubitari videtur posse, λαίψανα illa Apollonii et Arriani fuerintne ancorarum proprie dictarum, h. e. mollium grauium, quae funibus e nauī in fundum maris demissae illam contra vim ventorum aut fluctuum immotam tenerent, fragmenta? Certe nec locus Apollonii hoc postulat necessario, si illum ita interpretemur, ut modo ostendi: et nihil

(vbi nymphae fonte sub Artacio pulchras aquas exundare faciunt) quoniam sibi per latum Hellespontum navigantibus serena occurrit intra ipsum recessum tranquillitas, neque iacere in terram aduncas ancoras coacti sunt (495) vndis percussi ab hibernis flatibus. Illic parantes in litoribus eminentibus coenam atque accubitum, epulis operam dedimus omnes. Accumbentibus superuenit

496. ἀήταις Voss.

497. προσύν. PAIC. et Esch.

nihil est apud Homerum in tam frequenti τῶν εἰνῶν mentione, quod lapideas indicet. Sed est contra aliquid Od. N, 77 hic ad lucem Argonauticae fabulae breuiter declarandum. Soluunt Phaeaces cum Vlysse versus Ithacam: Πᾶσμά δ' ἔλυσαν ἀπὸ τρητοῖο λίθοιο. Habemus hic lapidem perforatum; sed non quem pro ancora demittant in mare, verum a quo soluunt oram nautae: vti nunc in illis crepidinibus, ad quas appellant, vnde solvunt naues, sunt immissi saxi annuli ferrei, ad quos religantur. Ne supersit dubitandi locus, audiamus V. Schol. Πᾶσμά τὸ ἀπόγαν χονίον — εἰώθασιν ἐπὶ τῶν λιμένων τρυπᾶν τὰς λίθους. Eustath. p. 504, 49 Ἡ ἐπολυθῆσα τῇ ἔξω δεσμῇ ναῦς. Placebam mihi aliquantulum hac observatione. Sed occupatam video ab A. Berkello ad Steph. Byz. V. Ἀγκύρων. πόλις Αἰγύπτου — ἀνέμασαι δὲ ἄνω, ἐπὶ δὲ λίθους ἐκαστὸν, αἷς κατεχοῦντο, ἀγκύρας ἐκ τῆς παρακαμένης λατομίας. Adscripsi locum integrum, quod sententiam de ancoris lapideis Grammaticorum ostendit, qui similia de ipsa Gallograecorum Ancyra narrant apud Stephanum.

5) Denique illud observamus, quod ἀγκύρας nomen non habet Homerus, sed habet illas carmen

Orphicum, inde forte efficias, inter Homeri et illius aetatem illud nomen esse vel inuentum, vel celebratum in Graecia. Nam εἰνῆς Homericas habuisse certe vim et usum ancorarum, non potest negari. De Argonautis Pind. Pyth. Δ, 342 Ἐπεὶ δ' ἐμβόλῃ κρέμασαν ἀγκύρας ὑπερθεῖν. Finiamus in loco Pausaniae Att. f. 1, 4 Ἀγκυρα, ἣν ὁ Μίδας ἀνέῳγεν, ἣν ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ ἐν ἱερῷ Διός. De Ancyra Phrygiae a Gallis occupata loquitur, et de rege illius conditore, cuius ipsa aurea fabula Homero videtur iunior.

GESN.

491. Auctor huius carminis hic profecto nihil de ancora cogitavit: sed magnum lapidem Mineruae erectum narrat simpliciter. Plano conueniet cum Apollonio, si ἐνθα interpretemur *per hunc*.

495. Epitheton hoc ἐὺγνάμπτει indicat, de recuruis ancoris ex metallo aeris vel ferri sermonem esse: et videtur ipsa illa flexura nominis originem dedisse, quam et ἀγκῶν et ἀγκάλη, et ἀγκύλος et ἀγκιστρον etc. ostendunt.

496. Χαιμερίοισιν ἀήταις] Cur hic interpretes vertunt, *sub septentrionalibus ventis*? qui certe contrarii fuissent nautis nostris. Forte legerunt ἄρκτηις? Sed non solliciti sumus

- Δὴ τότε κεκλιμένουσιν ἐπήλυθε Κύζικος Ἡρώς,
 500 Ὃς Δολόπων ἦνασσε περικτιόνων ἀνθρώπων,
 Αἰνῆος φίλος υἱός, ὃν οἱ τέκε δῖα γυναικῶν,
 Εὐδώρα θυγάτηρ Αἰνίππη καλλιπάρης·
 Ὃς ῥα φιλοξενίῃ Μινύας ἐγένηρεν ἅπαντας,
 Σφάζων πῖά τε μῆλα καὶ εἰλίποδας ἑλικας βῆς,
 505 Ἀγροτέρους τε σύας· δῶκεν δ' ἐπὶ οἶνον ἐρυθρὸν,
 Σῖτον δ' ἄφθονον ἦκεν ἀποπλάσσει φέρεσθαι,
 Χλαῖνας τ' ἠδὲ τάπητας, εὐννήτες τε χιτῶνας.
 Φίλετο δ' αὖ παρεόντας ὀμηλικῆς ἕνεκα σφῆς·
 Καὶ ῥα πανημερίοισιν ἐν εἰλαπίναισιν ὄμαρτεν.
 510 Ἀλλ' ὅτε γ' Ὀκεανοῖο ῥέον βαπτίζετο Τιτάν,
 Μῆνη δ' ἀπρεχίτων ἔπαγεν μελαναυγέα ὄρφνην,
 Τῆμος ἀρήϊφαι κίον αἰήρες, οἳ ῥα νέμεντο
 Ἀρκτώοις ἐν ὄρεσσι, τεθηπότες εἴκελα θηρσί,
 Τιτᾶσι βριαροῖς τ' ἐναλίγκιοι ἠδὲ Γίγασιν·
 515 Ἐξ γὰρ χεῖρες ἐκάστω ἀπ' ὤμων αἴσسونτο.
 Οὓς τότε ἔσαθρήσαντες ἀμαιμάκετοι βασιλῆες,
 Ἐς μέθον ὀρμαίνοντες ἀρήϊα τεύχε' ἔδυνον.
 Καὶ ῥ' οἱ μὲν πεύκησιν ἀμύνοντ', οἳ δ' ἐλάττησιν·
 Ἐν δ' ἔπεσαν Μινύαισι κατὰ σκυτόεσσιν ὀμίχλην.
 520 Οὓς τοι ἐπεγομένους κτεῖνεν Διὸς ἀλκιμος υἱός,
 Τόξω

500. περικτιόν. Voss.

502. Vid. leg. Εὐδώρα — αἰνήτη V.N.

505. ἀπο εἶν. Voss.

506. ἀφθονον P.A.C. 507. εὐνήτας Voss.

simus de falsa lectione, cum veram habeamus.

ESCH.

500. Ὃς Δολόπων] Contra Homeri, Apollonii et omnium veterum auctoritatem noster Δόλοπας hic nominat, quos reliqui Δολίονας.

ESCHENB.

500. Qui hic Dolopes vocantur, Doliones sunt Apollonio 1, 952 sqq. quod constat etiam ex Stephano Byz. quaeque ibi Holstenius. Cum videam Eustathium ad Il. I, 480, ubi Dolopum rex, Δολόπασσιν ἀνάσσειν, dicitur Phoenix, p. 673, 10

studiose admodum Dolopes et Doliones distinguere, Δόλοπας ἔθνος θησαυρικόν — Δολίονες μὲντοι οἱ περὶ Κύζικον κ. τ. λ. quod indicium est illos interdum confundi: cogitabam, potuisse poetam nostrum eo facilius Dolopas hic substituere, quod et hi ἀτοικοὶ θησαυκῶν, ut ait Schol. ad Apollo. 1, 962. GESN.

502. Εὐδώρα θυγάτηρ αἰνίππη] Duplici vitio laborat hic versus, quem ex Apollon. (1, 949) facile sanare poteris, rescribendo pro εὐδώρα, εὐσώ-

nit Heros Cyzicus, Dolopibus circumhabitantibus imperitans (500) Aenei F. quem nobilissima mulier peperit Eulori filia, Aenete pulchris genis decora, qui sua hospitalitate Minyas honoravit omnes, mactans pingues oues et flexipedes camuros boues, ferosque sues, deditque praeterea vinum rubrum, (505) frumentumque copiosum misit nauigantibus auferendum, sagaque et tapetes et tunicas bene sutas. Amplectebatur ille praesentes hospites, quod aequales sibi aetate essent, et per integrum illos diem epulis prosequabatur. Sed cum Oceani se fluctibus Titan immergeret, (510) Lunaque stellatam induta tunicam nigri splendoris caliginem induceret: Martii venerunt viri, qui habitarent arctois in montibus, stupidi, ferarum instar, ceterum Titanibus validis similes gigantibusque. Sex enim unicuique manus erumpebant ex humeris. (515) Hos tunc adspicientes inuicti reges in pugnam ruunt arma induti Martia. Isti partim taedis pugnabant, partim abietibus, impetumque fecerant in Minyas per tenebrosam caliginem: irrumpentes vero interfecit fortis Iouis filius

508. F. Φίλατο V. N. ὁμίλκ. Voss. 509. κα — πιν Voss.
Totum versum auctum vitiis repetunt PAI. 511. ἔπαυε Voss.
512. οἷρ' ἀνέμ. PAIC. 517. ὀρίντες Voss. Vid. leg. ὀρμαίνοντας. 519. ὁμίλκην PAIC.

εὐσώρε, et pro Αἰνίπη, Αἰνήτη.
Ita enim ille:

Κύζικος, ὃν κέρη δίκ τέκεν
Εὐσώροιο

Αἰνήτη

(V. ad Val. Fl. 3, 4.) ESCH.

504. Ἐλικας βῆς] Vertimus
Camuros. Hesychius: Ἐλικας,
ἑλικοκίρατες, ἑπικαμπῇ τὰ κέρατα
ἔχοντας, et hi dicebantur Latinis
Camuri. Philargyrus ad Virgil. III.
Georg. v. 55:

Es camuris hirtae sub corni-
bus aures.

Camuri boum sunt, qui conuersa
introrsum cornua habent: laeni, quo-
rum cornua terram spectant. His
contrarii Licini, qui sursum ver-
sum cornua habent. ESCH.

504. Sic Il. I, 462 καὶ δὲ ἴφι
μῆλα καὶ ἀλίοδας ἔλικας βῆς ἔ-
σφασον. GESN.

508. Φίλατο postulat ratio me-
trica, aoristo I. Vid. Clarck. ad Il. T,
304. Idem obseruandum ad 709.

513. Ἀρκτάει] Vide Apollo-
nium lib. I. v. 942. ESCH.

521.

- Τόξω οἷσεύων. σὺν δ' αὖ νέον ὤλεσε παῖδα
 Κύζικον, ἔτι ἐκὼν, ἀλλ' ἀφραδίῃσι πεδηθεῖς.
 Τῷ δ' ἄρα μέρσιμον ἦεν ὑφ' Ἡρακλῆϊ δαμῆναι.
 Αἶψα δὲ οἱ Μινύαι κοίλῃς ἔντροθεν ἔβησαν
 525 Νηὸς τευχίρεις, ποτὶ δὲ ζυγὸν ἴζεν ἑκάστος.
 Τῖφος δὲ πρύμνηθεν ἐπήπυεν, ἥδ' ἐκέλευε
 Κλίμακα νηὸς ἔσω ἐρύσαι, καὶ πείσματα λῦσαι.
 Ἀλλ' ἔγὰρ λύοντο κάλοι, δεσμοῖσι δ' ἀφύκτοις
 Ὠκείης σφοδράλιγγος ἀρηρότες ἐσφίγγοντο,
 530 Νῆα κατείργοντες. θάμβησε δὲ Τῖφος ἀμύμων,
 Ἀφθόγγος δὲ προῆκε χερῶν οἰήϊα νηὸς
 Ἀργώης· ἔγὰρ γε ἐέλπετο κῦμα περῆσαι.
 Ρεῖη γὰρ κατίεσκε δεδωπότες εἴνεκα λαῷ.
 Ἀλλ' ἔτε πρὸς μέσατον νυκτὸς προέβαινεν ἀταρπὸς,
 535 Ἄσρα τε τηλεφανῇ δύνεν ῥόον Ὠκεανοῖο,
 Ὅσσε κυβερνήτῃ προσεπέσιχε νήδυμος ὕπνος.
 Τῷ δὲ βαθὺ κνώσσοντι θεὰ μενέδωπος Ἀθήνη
 Ἀγχι παρισταμένη παρ' ἐτήτυμα σήματ' ἔφαινε·
 Ωδ8

521. Vid. leg. δ' αἰνός ὠλ. V. N. 526. ἐκέλευε Voss. 527. ἔσσω —
 λύει Voss. 528. εἰ οἱ Voss. 530. ἐθαμβήσε Voss. 531. δὲ οἱ

521. Σὺν δ' αὖ νέον ὤλεσε παῖδα
 Κύζικον] Cyzicum non ab Her-
 cule, sed ab Iasone interfectum
 fuisse, narrat Apollonius, qui etiam
 in ipsa historiae enarratione mul-
 tum differt ab Orpheo. ESCH.

521. Nempe hic etiam morem
 suum vterque poeta servat. Diuer-
 ticularia, amoenitates, quaerit Apol-
 lonius, origines rituum persequi-
 tur. Hic noster summa capita at-
 tingit, in iis moratur, ubi Or-
 phaeo tanquam Deo quodam ex
 machina opus fuit. Apollonius
 facta ex natura rerum explicare stu-
 det: noster quaerit locum miraculis
 Orphei. Ille doctior Grammati-
 cus, hic poeta magis μυθολογῶν.
 Ceterum pulchre Pierfonus Veril.
 1, 9 p. 112. pro αὖ νέον coniicit

Αἰνός. Cyzicus v. 500 Αἰνός φῖλος
 υἱός vocatur. Aequè mihi displicet,
 ac Pierfono, παῖδα νέον vocari,
 qui maritus sit: cum νέος nomen
 ad παῖδα adiectum plane inferiorem
 puerorum aetatem indicare videa-
 tur. GESN.

529. Non puto hoc dicere poe-
 tam, ipsam nauem procella circum-
 actam, et ita implicitos funes. Sed
 ostentum hoc diuinitus obicitur
 Argonautis, ut sentiant, se manu
 Deae retineri.

531. Ἀφθόγγος δὲ προῆκε] So-
 mniat Perdrerius, qui pro Ἀφθόγγος,
 quod rectum est, legi vult Ἀφθόνον.
 ESCHENB.

531. Rectum sine dubio est, h. e.
 narrationi et linguae rationibus
 accommodatum, προῆκε. Sed ta-
 men

lius (520) arcu sagittas mittens, simul vero occidit filium Aenei Cyzicum, non ille quidem volens, sed imprudentia irretitus. Huic nempe fatum fuerat occidi ab Hercule. Statim vero Minyae cauam intra nauim se contulere armati, atque ad transira confederunt unusquisque. (525) Tiphys a puppi inclamans iubet scalam intra nauim trahere, ac soluere oras. Verum solui funes non poterant, sed nodis inexplicabilibus quasi celeri vertigine constricti aptique tenebantur nauim retinentes. Obstupuit Tiphys, vir fortis, (530) et obmutescens dimisit e manibus nauis Argoae gubernacula, neque enim sperabat fluctus se transiturum. Scilicet Rhea irata *Minyis* erat, ob caesum populum. Cum vero ad medium processisset noctis via, astraque longe lucentia subissent fluenta Oceani, (535) oculos gubernatoris profundus incessit somnus, eique altum dormienti horrifona dea Minerva prope adstans vera imperia declarauit, et

ἦκε Ask. δι' οἱ ἦκε Voss. 534. πρῶτον. Af. 536. Ὀσσοις -- ἔσκε Voss. 538. παρετήτ. editi. παρετήτυμοι coni. Doruill. ad Charit. p. 212. σύματ' PAI.

men potest auctor dedisse οἱ, quod est in Mss., relatum ad nauem Argo, permisit naui, quae ipsa se implicuisse videbatur, gubernacula. Vid. Ind. n. r. Idem dicendum de v. 587. Expectabam hic, ut aliquam rationem adferret suae suspicionis vir in Graecis libris versatissimus, hanc praesertim, esse similitudinem inter notam, qua οἱ signabant Graeci calligraphi, et eam, qua πρὸ exprimerent. Sed cum altera οἱ ipse in suis libris et hoc ipso opere utatur, de πρὸ nec apud ipsum nec alias quidquam huc vsque deprehendi.

GRSN.

532. Κύμα non fluctum tempestatis, quae tum vrgeret, intelligo, sed vniuersum, mare.

533. Hinc, demum intelligimus,

non solum Cyzicum sagitta Herculis cecidisse, sed plures illius socios. Nempe series rei ita ex Apollonio potest suppleri. Gigantibus pulsus (1, 989 — 1012) soluunt Minyae. Sed a procella reliciuntur in litus Dolionum (1015) quod nec agnoscunt, nec ipsi ab illis agnoscuntur, sed Pelasgicos putant (1024). Hinc pugna etc. De Rhea sepulturam iniungente V. 545.

536. Illud Ὀσσοις substituisse videtur aliquis corrector, poeticae dimensionis pariter et constructionis ignarus.

538. Παρετήτυμον nescio an vel auctoritate alia defendi vel ratione possit. Coniectura Doruilliana auctore suo digna. Sed verum puto παρ' — ἴφρων, tmesi consuetissima distra-

- Ὡδε δ' ὁμοκλήσασα θεηγύρον ἔννεπε μῦθον·
 540 „Εὐδεις Ἀγνιάδῃ γλυκερῷ βεβολημένος ὕπνω,
 „Κῶμα περὶ βλεφάροισι βάλῶν· ἄλλ' ἔγρεο Τίφυ,
 „Κέκλεο δ' Ἡρώεσσι μολεῖν ἐπὶ νήνεμον ἀκτὴν,
 „Νηὸς ἄπο προθορέντας, ὅθι ξένος ἐν ψαμάθοισι
 „Κεῖται ἀπεφθίμενος· τῷ οἱ κτέρεα κτερεῖζαι
 545 „Παμμήτειρα ῥέη κέλεται γέρας, ἠδὲ τε λοιβαῖς
 „Δῖναυ ὑποχθονίοισι, καὶ δάκρυα λειβόμεν ὄσων,
 „Λίδομένως θέμιν ἀγνοτελῇ ξενίην τε τράπεζαν·
 „Ὅν ῥ' αἰκῶν ἐκτεине βαλῶν διὰ νύκτερον ὄρφνην
 „Ἡρακλῆς, θυμὸν δὲ θεᾶς ἐχολώτατο ῥεῖης.
 550 „Ἄλλ' ὅπῃ ταν θεσμοῖς ξεῖνον σεβάσθηδε θανόντα,
 „Δίνδυμον αὐτίκ' ἔπειτα ῥεῖης ἔδος εἰσαναβάντες,
 „Ἰλασμοῖς ἱεροῖς γαίης ἀρέσσαδε θύγατρα,
 „Πείσματα δ' ἀράμενοι, τότε δὴ μνώεθε πλόοιο.
 „Ὡς εἰπῆσα θεὰ πάλιν ἐτράπετ', ἴσον οἷσ' ὦ
 555 Οὐρανὸν ἐσσυμένη. τῇ δ' αὐτίκα κῶμ' ἐκεδάθη,
 Πρύμνης δ' ἄλτο θοῶς· ἀνέγειρε δὲ λαὸν αὐτῇ,
 Τοίχων ἔνθα καὶ ἔνθα παρακλιδὸν ὑπνώοντας,
 Ψυχῇ ὑποτρομέων· ἄφαρ Ἡρώεσσι δ' ὀνείρεα
 Φάσματα πᾶσιν ἔνισπεν, ἐπιδρομάδην ἀγορεύων.
 560 Οἱ δὲ θοῶς ἤγερθεν, ἐπ' ἥονα δ' ἄλτο ἕκαστος.
 Ἢ δὲ κατ' ὄρφναῖοιο πόλιν χρυσήνιος ἦως

Ἄντο-

545. ἠδὲ τι Voss.
PAIC.547. Ἀδομ. Voss. PAIC. ξενίην τράπ.
548. ἔκτανε PAIC.

549. ἐχολώσατε Voss.

distrañtum, et a librariis spiritus et interpunctiones addentibus neglectum.

545. Terra mater suos filios post mortem complecti amat. Inter prima humanitatis civilitatisque praecepta merito refertur illa mortuorum reuerentia, et cura sepulturae, quam ideo religione deuinciendam iudicarunt, quod nimium quantum refert, scire, quis, et quomodo quisque mortuus sit, et non temere abiici hominum cadauera, et spem illa cura ali rexitus in vitam, etc.

Inter optima Orphei instituta hoc referendum.

546. Καὶ δάκρυα λαβόμεν ὄσων] Et hoc est γέρας mortuis debitum. Achilles apud Homerum Ὀδυσσ. Δ. Πάτροκλον κλαίωμεν, ὃ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων. Horat. Od. VI. lib. II.

— Vbi tu calentem

Debita sparges lacryma fauillam

Vatis amici. ESCH.

547. Ἀγνοτελῇ θέμιν quod vocat, illud videtur indicare summam cautionem ceremoniamque inesse in legi-

et sic increpans diuinum dixit verbum: Dormis Agniade dulci percussus somno, (540) sopore inuoluens palpebras? Quin surge, Tiphys, iube redire Heroas ad tranquillum litus, exsiliens naui, vbi hospes in arenis iacet occisus, vt inferias illi persoluant. Iubet omniparens Rhea, honorem et libamina (545) dare inferis, et lacrimas libare oculorum, fas pium reuerentes et hospitalem mensam. Hunc hospitem imprudens interemit iaculans per nocturnam caliginem Hercules: animum vero deae sic in iram concitastis Rheae. Sed cum iustis honoraueritis hospitem mortuum, (550) statim deinde Dindymon Rheae sedem ascendentes expiationibus sacris hanc Terrae filiam placate, ac tum demum sublatis oris nauigationem tentate. Sic fata dea, retro abiit sagittae instar, in caelum emicans. Huius vero statim dissipatus est sopor, (555) itaque puppi desilit celeriter, et clamore populum (socios) excitat, lateribus hinc atque hinc acclines dormientes, animo tremens aliquantum, statimque Heroibus somni visa omnibus indicauit, cursim ea enarrans. Illi celeriter excitati, in litus pro se quisque desiliunt. (560) Aurora interea aureis vtens habenis per obscurum polum ortum

551. Δινδιμ. Voss. 552. ἀρεῖδε PAIC. 555. πῶμα κεράδη Voss.
556. αὐτμῆ Voss. ἀνεργασε PAI. 559. πασι ἔσπεν Voss.
560. ἡῖόνα PAIC. Pro δ' ἄλτο lacuna Voss.

legibus obseruandis. Violata hic erat per ignorantiam lex amicitiae, et ius hospitalitatis.

549. Non simpliciter damnauerim lectionem Vossiani libri, ἔχολώσατε. Neque enim solus Hercules, certe non priuato nomine pugnauerat. Itaque Minyae vniuersi irritarunt Rheam. Etiam hoc nomine praeferendum videtur, quia actiuo genere hic opus est, non medio, quod discrimen in hoc verbo diligenter seruat Homerus.

551. Strabo L. 12 p. 396 pr. ad Cyzicum Dindymum ponit, ὄρος μονοφύει (vno cacumine) ἱερὸν ἔχον τῆς Δινδυμῆνης μητρὸς τῶν Διῶν, ἱδρυμα τῶν Ἀργοναυτῶν. V. ad v. 600 it. 635.

552. Hic Rhea terrae filia est: alias mater H. 13, 9. Nempe in quantum Saturni vxor, τοκεῖον numen, et persona est, communem agnoscit matrem Terram. Sed interdum ipsius Terrae rationes, principia, attributa complectitur. Cf. H. 25.

F 2

564

Ἀντολίην ἥνοιγεν, ἐδέχνυτο δ' ἔρανος ὄρθρον
 Καὶ τότε ἀριστῆες Μινύαι νέκυν εἰσενόησαν
 Αἵματι καὶ κνήη πεπαλαγμένον· ἀμφὶ γὰρ ἄλλοι.
 565 Δῆιοι ἀμφὶς ἔκειντο πελώρια σώματα θηρῶν.
 Ἄλλ' οἱ μὲν βασιλῆα περισσὸν ἀμφιχυθέντες
 Κύζικον εὐξέσοισιν ὑπὸ πλακέεσσιν ἔθηκαν,
 Ἄν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν, ἐδαμήσαντο δὲ σῆμα.
 Φιτρὸς δ' αἶψα κόμιζον, ἰδ' ἔντομα πορσύνοντες
 570 Παμμέλαν' ἐν βόθροισι κατεκαίαθον. αὐτὰρ ἔγωγε
 Ψυχὴν ἱλασάμην, σπένδων μελίγματα χύτλων,
 Ὑδατὶ τ' ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτων ἀπονασμῶν,
 Λοι-

562. Ἀντολίας Voss.

564. ἀμφὶ ἑταῖροι Voss.

565. ἄμ-

μυγ' ἔκειντο coni. Pierf. Verif. 1, 2 p. 19.

567. πλακίεσσιν

Voss. Af.

568. ἔθηκαν — δῶμα Voss.

570. βότροις μετ-

564. Neque hic contemnenda le-
 gio Vossiana, cuius indicio totum lo-
 cum ita constituam, ἀμφὶς ἑταῖροι,
 Δῆιοι ἀμφὶς ἔκειντο, et hoc inter-
 pretatus sum. Θῆρας respicit ad
 v. 513 Εἴκελα θηρῶν.

567. Πλακίεσσιν poetica epen-
 thesi excusari forte potest, pro
 πλακίεσσιν. Sed forte etiam πλα-
 τὺν vel πλατὺ substantiue, eadem
 significatione dixerunt, quia πλακά.
 Quidquid sit de forma, intelligo
 tabulas siue ligneas siue marmoreas,
 e quibus sex minimum loculus com-
 positus est.

569. Ἐντομα πορσύνοντες] Egre-
 gie his versibus auctor noster de-
 pingit inferiarum ritus, quod non
 capiunt interpretes. Apollonius,
 ubi parentalia Argonautarum circa
 Dolopis bustum describit lib. I.
 v. 587. haec habet:

Καὶ μιν κυδαίνοντες ὑπὸ κνέφας
 ἔντομα μῆλων

ἔθηκαν.

ad quae Scholia: ἔντομα τὰ σφά-
 γμα. κυρίως τὰ τοῖς νεκροῖς ἐναγισό-
 μενα, διὰ τὸ ἐν τῇ γῇ αὐτῶν ἀπο-
 τέμνεισθαι τὰς κεφαλὰς. ἔντο γὰρ

θύσει τοῖς χθονίοις· τοῖς δὲ ἐρα-
 νίοις ἄνω ἀναστέφοντες τὸν τραχη-
 λον σφάζουσιν. ESCH.

570. Παμμέλαν' ἐν βόθροισι] Ni-
 gras τοῖς χθονίοις pecudes macta-
 tas, et sacra in scrobibus facta,
 probatur ex hoc loco. Vide summi
 Theologi et Philologi B. Iohannis
 Sauberti, Viri, dum viueret, de
 studiis nostris optime meriti, Traſta-
 tum de Sacrificiis, ubi prolixè haec
 exsequitur. ESCH.

570. Instar omnium fuerit com-
 parare Od. K, 517 coll. A, 25 Βό-
 θρον ὀρίζαι κ. τ. λ. Ceterum non
 monuit Eschenbachius, unde ha-
 beat summi solius κατεκαίαθον, quod
 bene substituit vulgato ad eum diem
 κατεκίαθον, neque ad sensum apto,
 neque ad numeros. Ἐκίαθεν enim
 ἰσχυρίετο est apud Hesych. et habet
 syllabam κι breuem. Recte contra
 ea Cl. Pierſonus ex h. l. auxit ca-
 talogum verborum Atticorum in
 ἀθω ad Moerid. V. διακίαθω p. 118.

GESN.

572. Ὑδατὶ τ'] Graue men-
 dum, quod huic versui inerat, le-
 uioris obliuionem adduxit; quum
 enim

tum aperit, recipitque caelum diluculum. Hic proce-
res Minyae mortuum agnoscunt sanguine foedatum ac
pulvere: circa eum alii focii, hostes item circa illum
iacebant, portentosa ferorum corpora. (565) Sed hi
regem Cyzicum vndique circumfusi bene rasis sub ta-
bulis posuere, tumulumque exaggerarunt, aedificarunt-
que monumentum. Tum stipites celeriter comporta-
runt, et iuferias parantes nigras combusserunt in scro-
bibus. Ego vero (570) animam placavi, placamenta
pinguium humorum libans, aqua et lacte mellifluis abs-
que liquoribus *tanquam* libationibus corpus adspergens,
meis-

εκαμ. Voss. et mar. κατεκαμ. Rell. κατεκί. 571. ἱλακο-
μην — μύθων. 572. ὕδατι δ' Ἀσ. ἄποναι μῶς PAl. — ῥύ-
τοις ἄμα νασμοῖς Ἀσ.

enim pro ἄποναι μῶς, (vt edit.
Flor. et Ald. habent) reposuisssem
ἀπο νασμῶν, oblitus sum et με-
λισσορύτων pro μελισσορύτων repo-
nere. Quamquam secundum quos-
dam haec lectio defendi potest, sicut
et similes. H. STEH.

572. Νασμῶν] Forte νασῶν.
νατός enim fuit inter panes, qui in
sacrificiis olim Diis proferebantur,
fere ex melle et vuis passis confi-
ciebatur aliisque aromatis. Qui
tamen pauperiores erant, ex oleo
tantum faciebant. Νασός, inquit
Suidas, ἀρσενικῶς, πλακῆς, ἢ θερ-
μὸς ἄρτος μὲν ἱλαίε. Eustathius.
Νασός ἄρτος ἱπιδετικῶς, ὁ πυκνός,
καὶ πεπιλημένος, καὶ νατός προσηγο-
ρικῶς ἄδὸς ἄρτε πεπιλημένα, καὶ
νατός, πλακῆς, ἔχων ἴδιον καρυ-
κίαις, παρὰ τὸ νάσσω, τὸ συμπίλω.
ESCHENB.

572. Habet impeditum quiddam
vulgata lectio, cui parum aberat,
quin substituerem, "Ὑδατί τ' ἡδὲ
γάλακτι μελισσορύτοις ἄμα νασμοῖς.
Certe ita conueniret propius cum
Askaeano codice, et vniformis esset
constructio. Si vulgata ἀπο νασμῶν

(deformata in primis editionibus,
non tamen abolita) verior est, ex-
clusum ab his inferiis mel est, quod
apud Homerum adhibetur Od. K,
516 et Λ, 27 Πρῶτα μελικρήτω,
μετέπατα δὲ ἡδέϊ οἴνῳ. Τὸ τρίτον
αὖθ' ὕδατι. Operosius forte sacrum
fuit, quo euocarentur ad collo-
quium manes, quam quo conde-
rentur. Vtrum vero noster μελισ-
σορύτων νασμῶν nomine simpliciter
mel intelligat, an μελικρήτων Ho-
meri, dubitari potest. Audiamus
de hoc Eult. ad Od. K, 518 p. 411, 12
Μελίκρατον εἰ παλαιοὶ μέγμε φασὶ
μέλιτι· καὶ γάλακτος ἑταῦθα. Οἱ
μέντοι μεθ' Ὀμηρον μέχρι καὶ ἰσάρτε
κρᾶμα μέλιτος καὶ ὕδατος τὸ με-
λίκρατον οἶδασι. Parua Schol. Με-
λικρήτω, τῷ μετὰ γάλακτος μέλιτι.
Sed neutrum horum posse intelligi,
separata lactis et aquae mentio
ostendit. Superest μελικράτῃ ge-
nus tertium e vino, quod μίλμυρι
Latini vocant. Gloss. Philox. Με-
λίκρατον, μίλμυρι. Quod si ad-
mittas, habebis in hoc versu tri-
gam nobilium liquorum aquae ad-
ditam. Vid. Eurip. Oreste v. 115, et
F 3 quos

- Λοιβαῖς συμπροχέων, καὶ ἐμοῖς ὕμνοισι γεραίρων.
 Αὐτὸς δ' Αἰσονίδης πρὸς θήκατο πᾶσιν ἄεθλον,
 575 Τυμβιδ' ἔπ' ἀγῶνος ἐταίροις ἔμμεν' ἄεθλα,
 Δῶρα τὰ οἱ πόρεν Ἰψιπύλῃ Λήμνοιο φέρεσθαι.
 Ἀγκαίῳ μὲν δῶκε πάλης γέρας ἀμφικύπελλον
 Χρύσειον πολυχανδὲς ἔχειν· Πηλῆϊ δ' ἔδωκε
 Θάσσοντι σαδίοισι, ποδωκείης ἔνεκα σφῆς,
 580 Χλαῖναν φοινικέην, πολυδαίδαλον ἔργον Ἀθήνης.
 Αὐτὰρ παγκρατίοιο δόκεν γέρας Ἡρακλῆϊ,
 Ἀργύρεον κρητῆρα παναίολον· ἵππασίης δὲ,
 Κάσσοι, χρυσεῖων φαλάρων πολυτεχνέα κόσμον·
 Πυγμαχίης δὲ τάπητα λιβανθεῖα δῶκε φέρεσθαι
 585 Ἀθλοφόρῳ Πολυδεύκῃ· ὃ γὰρ κλυτὸν ἦρατο νῆκος.
 Αὐτὸς δ' εὐκαμπὲς τόξον λάβεν ἠδ' ἄρ' οἰσῆς,
 Τεινόμενος δὲ οἱ ἦκε βέλος, τὸ δ' ἀπέπτατο τηλῶ·
 Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ Μινύης λόχος εἵνεκα τιμῆς
 Πλέξας εὐανθῇ σέφανον τανυφύλλῃ ἐλαίης.
 590 Αὐτὰρ ἐμοὶ μολπῆς γέρας ὥπασε δῖος Ἴήσων,
 Ἑμβά-

577. δῶκε πάλης Voss. πάγης edd. 579. Θάσσοντι in conl.
 Pierf. Verif. p. 113. 581. F. Παγ — ε δῶκεν vel δόκεν. π -- αιο

quos laudat Dan. Heinf. ad Sil. 13, 434 *Fundunt mella super Bacchi- que et lassis honorem.* Ita illud ἀπο penacutum simul vinum et mel, gaudia duo hominum, ab his infe- riis excludet: si vero ἄμυx verius est, utraque illis admiscebit. Sed superest ea ratio, quam ad finem reseruavi, quia ceteris illam prae- fero. Legendum puto vna literula addita μελισσορύτων τ' ἀπὸ νασμῶν Λοιβαῖς, quae mellis Paraphrasis est. Sic habebimus inferias ple- nas, aquam, lac, et mel, ἡφά- λιον θυσιῶν, de qua mox aliquid dicemus ad v. 601. Si proximum etiam tentare versum liceat, totum locum ita constituam, "Ἰδοὺ δ', ἠδὲ γάλακτι, μελισσορύτων τ' ἀπὸ νασμῶν Λοιβᾶσιν προχέων. Vix ab attentis hominibus et Graece non

indoctis, Graecis praesertim recen- tioribus satis distinguuntur lingua et aure haec duo Λοιβαῖς συμπρο- χέων et Λοιβᾶσιν προχέων. Effu- gere ita liceret verbum nondum observatum συμπροχέων. Verum de hoc, ac de toto adeo hoc genere coniecturali non contenderim.

GR5N.

574. Illa funebria certamina at- que ludī, in quibus ab Homero inde ingenia ostenderunt poetae, vi- dentur originem hanc habere, ut crudelitatem barbaram homines maſtandi ad sepulcra et rogos, paul- latim mitigarent.

577. Πάλης pro πάγης vel sine libri auctoritate ausus essem in con- textum recipere.

579. Θάσσοντι dari non potest cursus praeium, h. e. sedenti, quae

meisque honorans hymnis. Ipse Aesonides ludos proponit omnibus, ut de funebri certamine essent sociis omnibus praemia (575), nempe dona, quae Lemno auferenda illi dederat Hypsipyle. Atque Ancaeo quidem palaestrae praemium dedit poculum duplex, aureum, capax valde, sibi habendum: Pelei autem stadio velociori, pedum velocitatis causa sagulum purpureum, multae artis opus Minervae. (580) Pancrati praemium tribuit Herculi argenteum cratera, undique figuris asperum: equestris certaminis Castori, aurearum phalarum artificiosum monile: pugilatus tapetum floridum ferendum dedit victori Polluci, is enim celebrem retulit victoriam. (585) Ipse Iason flexilem arcum capit et sagittas. Intentus ille expellit iaculum, quod longe enolavit. Dedit ergo Aesonidi honoris causa Minya caterua textam floridam coronam longe ramos extendentis oliuae. Mihi denique carminis praemium diuus Iason

πρόην coni. Pierf. l. c. 582. ἱππ. τ. Voss. 583. Αἰθνης.
 χειρ. Voss. 584. διανθ. coni. Ruhnken. 585. νῆκος Voss.
 586. λάβε τόξον Voss. 587. προῆκε coni. Steph.

quae consueta verbi vis est v. g. Eurip. Hec. 36. Proxime verum itaque Pierfsonus collineavit, θάσσονι ἐν σάδισσι. Ac de θάσσονι plane dubitare non possum, nisi quis ostendat, comparativum declinari posse, ut Participium per ὄντος. Praepositionis ἐν certe necessitas non apparet. Interim versionem accommodavi ad θάσσονι.

581. Facilis esset emendatio proposita rarioris verbi δέκον. Sed ob id ipsum, quod poetae nimis facile in mentem potuit venire sic evitare verbum insolitum, credibile est illum voluisse δέκον. Ac video in hanc sententiam iam disputatum a Casaub. ad Pollio. XXX. Tyr. 10 p. 279 ubi sic excusat, quod est in Vet. Epigrammate, ἐνδίδονι.

584. Διανθία tueri non ausim nec auctoritate nec analogia: διανθία explicavi in Ind. A et Δ quam facile confundantur, satis ipsa figura indicat.

586. Ἡδ' ἄρ' ὄντας cum dicitur, non vacat aut explet modo versum ἄρα· sed consecutionem naturalem notat. Arcum sumit, et, quod consequens est, sagittas. Ita mox 588 Δῶκε δ' ἄρ' Αἰσονίδῃ.

587. Τανόμενος] Pro οἱ ἦκε reponendum censeo προῆκε, sic enim et versu 531. pro Ἀφθόγγος δὲ προῆκε χειρῶν legitur in quibusdam editionibus Ἀφθόγγος δὲ οἱ ἦκε χειρῶν. H. STEPH.

587. Τανόμενος] Pro οἱ ἦκε, cum Stephano repono προῆκε. K. SCH. Vid. ad v. 531 G. SCH.

Ἐμβαάδα χρυσείην γε τιτανομένην πτερύγεσσι.

Λῦτο δ' ἀγών, Φήμη δὲ διέπτατο δώματος εἶσα
Κυζίκου οἰχόμενον· τῇ δ' ὥς κλύε σύγγαμος αἰνή,
Στήθεα δρυπτομένη λίγ' ἐκώκυεν· ἀμφὶ δὲ δειρῆς

595 Ἰψαμείη μῆρινθα, βρόχω ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε.
Γῇ δ' ὑποδεξαμένη πλανὶ δάκρυα, πίδακος ἦκε
Βλύζου ἀργυροειδὲς ὕδωρ κρήνης ἀπὸ μέσσης,
Ἄεναν· Κλειτὴν δὲ περικτίονες καλέεσι.

Καὶ τότε δὴ βασιλῆες ὄνειροπόλον διὰ πύσιν,
600 Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον, καὶ Δίνδυμον ἀκρώρειαν,
Ὅφρα κε μελίζαντο εὐοινίσοις ἐπὶ λοιβαῖς

Ῥεῖην

594. Vid. leg. δαρῆ.

598. κλανὴν edd. περικτύ. Voss.

591. Ἐμβαάδας calceorum genus in Tragicorum apparatu ponit Pollux 4, 115. Idem 7, 85 εὐτελὲς μὲν, αἰτ, ὑπόδημα. Θράκιον δὲ τὸ εὐρημα, τὴν δὲ ἰδίαν κοθόροισι τατανοῖς ἵκει. Πτέρυγαι possumus quidem forte intelligere partes quasdam calceorum lateribus assutas, corrigias: quarum tamen mentionem aliam nondum observavi. Sed propius est, talaria intelligi, Mercurii gestamen. Vid. hic H. 27, 4 et χρύσεια πίδαλα Il. Ω, 341. Mercurialem virum (Hor. Od. 2, 17, 29.) Mercurii instar fidibus et voce canentem sic honorant Minyae. Quid aliud facit Orpheus, quam facundus nepos Atlantis (Hor. Od. 1, 10.) et curvae lyrae parens, Qui ferocultus hominum recentium voce formavit etc. Τιτανομένην ad Ἐμβαάδα relatum potest et ad intentionem corrigiarum referri, et quatenus talaribus assutis ipsi cothurni extensi et maiores videntur.

594. Στήθεα] Non dubium est quin legi debeat δαρῆ, non δαρῆς, nec δαρῆς. H. STEPH.

594. Δαρῆς] Utique hic legendum est δαρῆ pro δαρῆς vel δαρῆς. RSCHENB.

596. Apollonius 1, 1063 etiam nympharum vicinarum lacrimas adhibet ad fontem hunc Clitae efficiendum. Clitae, inquam, κλείτης, ut ter est apud Apollonium v. 976, 1063 et 1069, repetitum ubique a Scholiaste, ut adeo non ita facile corrumpi, ut apud nostrum, potuerit. Apud Val. Fl. 3, 11 et 314 Clyten reliquit Burmannus, cum tamen Clitae iam dedissent quidam editores, et laudasset locum Apollonii Carrion.

598. Κλανὴν] Κλείτην scribe, non κλανὴν, Κλείτη enim Vxor erat Cyzici, a qua fons nomen duxit, ἦν καλέεσσι

Κλείτην, δυσήνοιο περικλαίης ἔνομα νύμφης. RSCH.

599. Ὀνειροπόλον διὰ πύσιν] Respicit ad ea, quae superius v. 534 seqq. de visione nocturna gubernatoris narravit, ad quae recurre.

RSCHENB.

599. Πύσιν ὄνειροπόλοι, Illud ipsum, quod per quietem in somno auditum est, oraculum somni, de quo 551 sq.

600. Κνημὸν ἐπὶ ζάθεον] Sensus paululum obscurus est propter Ell.

Iason dedit, (590) cothurnum aureum alis (*corrigiis*) intendendum. Sic soluti ludi, fama vero *interca* volauerat intra domum Cyzici interemti: quod ut audiuit infelix coniux, pectus lanians acutum ploravit, nexoque circa collum fune, laqueo animam perdidit. (595) Terra autem aequore accipiens lacrimas, fontis aquam argento similem lacu ex medio emisit perennem, Cliten appellant vicini. Tum reges propter ea, quae per quietem audierant, collem in diuinum et Dindymum cacumen (600) *pergunt*, ut libationibus vino abundantibus

600. δύνδῖμ. Voss.

Ellipsin verbi. Sed fortassis deest versus? ESCH.

600. Deest verbum *iuērunt*, *ascenderunt* vel simile. Vnde Wesselingius Prob. 9 p. 79 coniciebat pro ἀκρωγείαν legendum, ἄκρον ὄρεσσαν. Sed pulchre vidit Vir summus, posse etiam omitti verbum. Et videtur sane praepositionis ἐπὶ aliarumque haec vis esse, ut verbum ἄναγ vel ἰνάγ interdum includant. Non ita facilis Pierfonus, Verisf. 1, 9 p. 113 versum excidisse putat inter 599 et 600 qui scilicet periphrasin huius verbi omissi vel exegefin adeo haberet. Mihi plane nihil obscuritatis ellipsis illa habere videtur, non magis quam illa Cic. Acad. 2, 1 *Deinde absens factus aedilis, continuo praetor post in Africam: inde ad consulatum: neque adeo tam vehementi medicina* (qualis est illa Tagliacotiana curtorum chirurgia) indigere. Est aliud in hoc versu non indignum observatione, Κνημῶν singulari numero poni, quo pluraliter vti solet Homerus. Forte non sine respectu ipsius formae huius montis hoc dictum, de qua ad v. 551. αἰσν.

601. Mihi non est dubium, quin

maluerit auctor carminis cum apostropho dicere *μαλίζχιντ'* quam primam in *εὐαγνίσους* corripere, quod cum moneret Doruilius Van. Crit. p. 378, simul ostendit, etiam aliqui displicere sibi totum illud nomen. Hinc in mentem venit Pierfonus Verisf. p. 114 mutare illud in *εὐαγνίσους*, simile illi *ἀνχγνίτες* quod habetur 1229, et synonymura pene nomini *εὐαγνίς* Apollo. 1, 1140 et 2, 717. Ego cogitabam aliquando, legendum esse *μαλίζχιντο αἰσνίσους*, et intelligebam eandem rem, quam vocat Aeschylus Eumen. 107 *χοαῖς αἰσνίς, νηφάλια μαλίζματα*. De similitudine in quibusdam libris pene indiscreta literae α et diphthongi εὐ constat. Iam fuisse frequentes admodum eas, quas *νηφάλις θυσίας* vocant, vini expertes, docet copiose admodum Vet. Schol. Sophocl. Oedip. in Col. v. 101, qui locus etiam in Suidae collectione habetur V. *Νηφάλιος θυσία*. Cum vero haec sacra Rheae facta, nihil iam ad *χοαῖς* s. inferias Cyzico debitas pertineant, nec inter eas Deas Rheia l. c. memoretur, cui *αἰσνα* sacra fiant, nihil ausim mutare. Nec vero offendit me alter-

- 'Ρεῖην πρεσβυγενῇ, θυμὸν δ' ἀλέαιντο ἀνάσσης.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπόμεν, Φόρμιγγα δὲ χερσὶν ἄκρον.
 Ἄργος δ' αὖθ' ἴκανε λιπὼν εὐεργέα νῆα,
 605 Ὅσγε τανυφλοῖς ἐλάτης ἀμφιπλεκὲς ἔρνος
 Ἀμπέλῃς αὐαλέης ὀξεί ἀπέκερσε σιδήρῳ.
 Ξέσσε δ' ἐπισαμένως βρέτας ἱερὸν ἰδμοσύνησι,
 Μῖμνεν ἔμπεδον αἰὲν ἐπ' ἐσσομένοις ἀνθρώποις.
 Λάασι δ' εὐτύκτοις δωμήσατο οἶκον ἀνάσση.
 610 Ἐν δ' ἄρ' ἐπειγόμενοι Μινύα (μέγα δ' ἔξοχα πάντων
 Αἰσονίδης) λιθάεσσιν ἀρηρότα βωμὸν ἔτευξαν,
 Ὡς ἐπὶ ταυροθύτης λαιβάς ἡδ' ἱερὰ καλὰ
 ῥέξαν ἀριστερὰ σπονδαῖσι δ' ἐτέρπετο Ῥεῖη.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἦνωγον κληῖσαι θεὸν ἡδὲ γερῆρα,
 615 Ὅφρα κεν ἀντομένοις νόσον μελὶνδ' ὀπάσσοι.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ θυέσσι λιταῖσί τε γηνασάμεοθα,
 Ἀργῶν ποτὶ νῆα κατήλθομεν. ἐν δ' ἄρα Τίφους
 Ἥρωας πρύμνηθεν ἐκένλετο· σὺν δ' ἄρα πάντες
 Ἔσσύμενοι θώκοισιν ἐπὶ προτέροισι κάθισον,
 620 Βάντες ὑπὲρ θώκοιο, καὶ εἰρεσίης μνώοντο.
 Ἀπροφάτως δ' ἀπὸ γῆς λεπτοὶ λύνοντο κάλως, .
 Πείσμα-

602. ἀνάσση Voss. PAIC.

603. δὲ μετὰ χερ. ἄσ. PAIC.

605. Ὡς κε τανυφύλλῃς ἐλάτης Voss. 606. Αμπελοναναλ. Voss.

utrum nomen forma sua. Cum enim οἰνίσαν vel olere vinum vel parare significet, pronum est utrumque inde nomen formare, significandae vel bene olenti a vino libationi, vel nullum vini odorem saporemue habenti.

602. Ἀνάσσης] Ita legit Stephanus. Basileense exemplar habet ἀνάσση. RSCHENB.

603. Αὐτὰρ] In Flor. et Ald. Φόρμιγγα δὲ μετὰ χερσὶν ἄκρον, quum manifestissime bonum alioqui versum corrumpat praepositio μετὰ, abundans et quod ad sensum, et quod ad mensuram versus attinet. H. STEPH.

612. Ἀπ ταυροθύτης λαιβάς suspicabimur caerimonias hic indicari eas, quae multis post saeculis demum prolatae, et Taurobolii nomine superstitioso illo Antoninorum saeculo celebratae sunt? Quod cum suspicor, imitationem qualemcunque adfectionemque Christianarum sententiarum non excludo.

620. Βάντες ὑπὲρ θώκοιο explicari potest commode, nisi fallor, de ipso gestu sedentium in transtris. Declaraui hanc vim verbi ante hos decem annos in Commentt. Soc. Scientt. Gotting. To. 3 p. 85 cum ostenderem, in Homericā ἀρησιώγη f. n.

tibus placent Rheam antiquissimam, iranque reginae
euitent: sequor ego testudinem teneus manibus: Argus-
que venit relicta praeclari operis naui, qui implexam
corticofae abietis stirpem, (605) quam amplexa fuerat
vitis arida, acuto praecidit ferro, sculpsitque ex eo sci-
enter imaginem sacram *sua* arte, vti constanter ibi ad
futuros etiam homines maneat. Lapidibus etiam bene
paratis domum Reginae aedificat. Hic vrgentes *opus*
Minyae, maxime vero omnium (610) Aesonides, lapi-
dibus aram bene compactam struxere, in qua libamina
tauribolio addita, et sacra litantia fecerunt proceres,
delectata libationibus Rhea. Sed me iusserunt canere
Deam et honorare, vti supplicantibus nobis reditum
praestare dulcem vellet. (615) Sed cum sufficientis et
precibus supplicassemus, ad Argoam nauim descendi-
mus, in quam Tiphys Heroas de puppe vocauerat, at-
que vna ruentes omnes prioribus sedibus sessum ibant,
suo quisque transiro insidentes, et iam incipiebant re-
migiū. (620) Iam vltro de terra extenuati soluun-
tur

609. Λαίρι Voss. 615. αὐτομ. sph. Esch. μελινὴ δ' ἔσ' πάσσοι
PAI. 618. ἐκελετο Voss. 620. τοίχοιο V. N. 621. ἀπὸ
τῆς Voss. γρεπτοι coni. Pierf.

f. n. 48. mulierem inter texendum
ἐπ' ἡλέκτρῳ βεβαυῖαν non esse, quae
ingrediatur per solum electro stra-
tum, sed quae sedeat in sella
electro culta: adhibuique ad eam
rem Vlyssē naufragum (Od. E,
130) περὶ τροπίῳ βεβαυῖτα, insi-
dentem, quod ipse ait (Od. M, 425)
ἰζόμενος φερόμεν etc. et addidi ex
Hesiodi Scuto Her. 307 Ἐπὶ δὲ
φρῶν ἡνιόχαι βεβαυῖτας. Secun-
dum haec igitur v. 619 simpliciter
occupata transtra indicat, proxi-
mus situm corporis propius descri-
bit. Forte diuaticatis pedibus
equitabant velut in transtris. Sed
video Vossiani Codicis Collationi ad-

scripta haec: Τοίχοιο Bernard. ad
Palladium de Febr. p. 46. Nem-
pe vir doctus putat hunc locum
emendandum ex v. 1093. Habet
lector eruditus ipse iam conferendi
et iudicandi copiam.

621. Pluscula conatur circa h. l.
Cl. Pierſonus Verſ. 1, 9 p. 114, quāo
in Varietate lectionis posita cognōs-
cere et perpendere potest lector.
Mihi satis quam faciat, quod ad-
huc editum est, interpretando
ostendam. Λεπτοὶ καλῶς hic di-
cuntur ob facilitatem solutionis, in-
star tenuis fili nunc facile soluun-
tur orae, quae ante nulla arte ex-
pediri poterant, vid. v. 527.

- Πείσματα δ' ἠπλώθη· κραιπνὸν δ' ἀπὸ Δινδύμῃς ἄκρης
 Ἰκμενον ἔχρον ἔφῃκε· ῥέη λιπαροκρήδεμνος.
 Ἡμεῖς δ' αὖτ' ἐπὶ νηὶ γεράσμια πέμπομεν ἱερά,
 625 Βωμὸν ἐπισέψαντες ἐπ' ἔσσομένοισι πυθέσθαι
 Πεισματίνην, τόθι πείσμαθ' ἐεργομένης λύθεν Ἀργεῖς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ γ' ὀθόνα· ἀνάτῃς πλήρωσεν αἴτης,
 Θεῖνε διαπρήσσας· ἀλιμυρέα κύματα πόντῃ,
 Μύσια δὲ χεδόθεν παραμείβετο πείρατα γαίης·
 630 Αἴψα δὲ ῥυνδακίης προχοᾷς ἤμειψε θέσσα,
 Καλὲς τ' ἐς λιμένας ψαμαθώδεας εἰσεπέρησε,
 Κέλσε δ' ἐπ' ἀγυιαλῶ· προτόνοισι δ' ἐπὶ χεῖρα βαλόντες,
 Ἴστια μηρύσαντο καὶ ἀμφ' ἱμάσιν ἔδησαν.
 Κλίμακα δ' ἐξώκειλαν ἐπὶ χθονός, ἐκ δ' ἔβαν αὐτοὶ
 Σίτῃ

622. Ἴστια coni. Pierf. δυνδύμῃς Voss. 624. ἐπὶ νηὶ coni. Pierf.
 625. ἐπισκήψ. vid. leg. πιθέσθαι Voss. 626. Πα — ης Voss.

622. Ἀπλώσθαι scriptori nostro significat extendi, quod Index docet. Rudentes, quatenus iis deligatur naus, inflectuntur, stringuntur in nodum: nodus ut solvatur, extendi in rectum debet funis. Velorum deinde fit mentio v. 627. Hic poeta hoc agit, ut arae πεισματίνης rationem reddat.

624. Quid hoc ἐπὶ νηὶ; an in navi ara est ad sacrificandum? Potest fieri: hodie certe focos sat luculentos in navibus esse novimus. Sed nihil opus est, ut fuerit in Argo. Sed in navi, cum iamiam solvit, de prora vel de puppi navis, porrici exta in mare, libari Neptuno vinum, moris est. Liv. 29, 27 Scipio a Sicilia solvens in Africam, e praetoria navi, Dii Deaeque, inquit etc. et secundum eas preces cruda exta villimae, uti mos est, in mare porricit. Virg. Aen. 5, 775 Aeneas, cum iam solvi funem iussisset, Stans procul in prora pateram tenet, extaque salsos Porricit in fluctus, ac

vina liquentia fundit. Sed quid opus est alienis? De ipsa Argo Pindarus primum ab Iolco solvente (Pyth. Δ, 341) Ἐπὶ δ' ἱμβόλῃ Κεῖμασαν ἀγκύρας ὑπερθεῖν· Χρυσίαν χεῖρσσι λαβὼν Φαίλαν Ἀρχὸς ἐν πρύμνῃς precatur Iovem, et bono omine accepto navigat. Verbo, sublati iam ancoris solemnem in puppi libationem peragit Iason. Sic in hoc loco γεράσμια ἱερά πέμπαν est exta porricere, libare vinum in mare.

625. Sed quomodo in navi coronant aram? Non opus est ut ara in navi fuerit: sed forte ex ipsa navi viridia versus eam proiecere. Quin stilo Pindarico id ipsum erat ἐπισέψαι, στεφανῶσαι, quod praeconio illam honorarunt, quod iusserunt Πεισματίνην vel Θεῶς Πεισματίας aram vocari a posteris. Verum nec dissimulandum est, quid mihi maxime placeat. Legamus ἐπισκήψαντες, et simul abruptae et hiulcae aliquantum constructioni medea-

tur funes, atque orae explicantur, subitoque de summa Dindymo secundum ventum immittit Rhea *turrito* capitis ornatu splendida. Nos rursus in ipsa naui honorifica porricimus exta, aram Deae in templo Dindymeno factam iubentes apud posteros vocari (625) *Pis-matiae Rheae s. orariae*. Tum *denique* orae Argus *adhuc* retentae *plane* solutae sunt. Postquam vela naus implevit ventus, verberavit ea perrumpendo falsos ponti fluctus, Mysiae fines terrae prope praeteriuit, statimque Rhyndacia ostia cursu transit, (630) Pulchrosque Portus arenosos intrat, appellitque ad litus. Tum rudentibus iniicientes manus, conuoluunt vela et loris allicant, scalisque in terram eiectis, exscendunt ipsi cibum

627. ἴππ' ὁδῶ. Voss. 628. Θύνε Voss. Vid. Not. 629. Μυσσάν Voss. 633. μὴρυσσαντο Voss. ἰμᾶσιν Af. PAIC.

medeamur. Certe ita interpretatus sum. Si quis auctoritatem verbi desideret, in Aiace Sophoclea v. 567 et 763 sic vsurpatum videbit, ut iniungere et commendare et velut inculcare significet.

626. Πασματίη utrum arae ipsius in casu recto epitheton hic esse voluerit poeta, an Rheae, an Minervae denique, obscurum est. Mihi placebat legere ex Vossiano libro πασματίης et Rheae intelligere hoc nomen attributum. Cum sit ἄπαξ λυγμένη fabula, quod invenire potuerim: tanto minus asseverare quidquam licet. Quod sequitur, τόθι λύνειν, ad plenum denique actum solutae naus refertur. Versu 621 initium modo narratur. Nunc postquam sacra omnia fecere, postquam arae nomen dedere, impleta demum conditio, qua expeditionem naus Minervae impetratum iri praedixerat. Totum hoc interpretando expressisse mihi videor. Calidior aliquis co-

gitauerit, quin frigidus ego senex re nondum satis perpensa cogitabam, legendum forte pro τόθι esse ὅτι sensu αἰτιολογικῷ. sed nihil opus esse, cum series rei ipsa ostendat, suadet etiam illud, quod non solent librarii voci ita consuetae et aptae, abstrusorem et prima specie repugnantem substituere.

628. Si mutandum sit Θύνε, quod videtur Piersono Veris. 2, 5 p. 193 malim auctoritate Vossiani libri in Θύνε mutare, quo utitur noster 1367: quam in Θύνε pro ἴδιν. Sed nihil mutato opus est. Ut enim naus pulsari a maris fluctibus dicitur, de quo vid. Ind. ita naus pulsatur vrgetque remis ac toto corpore suo vndas, cui sententiae convenit etiam illud διακρίσασα.

632. Πρωτόνοις] Hesychius. Πρωτόνοι, οἱ ἑκατέρωθεν τῆ ἰσῆ χαῖνοι ἑκτεταμένοι εἰς τὴν πρῶσαν καὶ πρὸς μὲν ἑμπερῶν, et: Πρωτόνοις, τοῖς τὸν ἰσὸν συνέχουσι χαῖνοισι ἐξ ἑκατέρωθεν μέρεσιν, καὶ τοῖς ἐν τῷ ὑφαντικῷ

- 635 Σίτῃ καὶ πόσιος λεληημένοι· ἀμφὶ δὲ κναμὸς
 Ἀργάνθῃ κατέφαινε, βαθυσκοπέλοι τε κολῶναι.
 Ἡρακλῆς δ' ἠπέγγετ' αὖν ὑλήεντας ἐναύλῃς,
 Τόξον ἔχων παλάμαις ἰδὲ τριγλώχιναις οἰσῆς,
 Ὅφρα κεν θηρήσαιο, πέροι δ' ἐπὶ δέρπον ἑταίροις,
 640 Ἡ σύας, ἢ πόρτιν κεραῖην, ἢ ἄγριον αἶγα.
 Τῷ δ' ἀφαμαρτήσαντος Ὕλας ἐξήκετο νῆος,
 Λάθρα ἐπισπόμενος· σκολιῆς δ' ἀλίτησεν ἀταρπῆ,
 Ὕλη ἐνὶ πλαγχθεῖς, ἐν δὲ σπέος ἤλυθε Νυμφῶν
 Λιμνακίδων· αἳ δὲ σφιν ἐσαθρήσασαί ἰόντα
 645 Κῆρον ἔτ', ἀντίθρον, κατερύκανον, ὅφρα σὺν αὐταῖς
 Ἀθάνατ' ἐτελέη καὶ ἀγέρας ἡματα πάντα.
 Ἀλλ' ὅτε πρὸς μεσάτην ἦν φέρεν ὠκέας ἵππους
 Ἡέλιος, κραιπνὸς δ' ἐξ ἔρεος ἔπνεεν ἔρως,
 Ἐν δ' ἔπεσ' ἀργενναῖς ὀδόναις. Τίφους δ' ἐγεγώνη
 650 Νῆος ἔσω περᾶν, θινὸς δ' ἐκ πείσματα λύειν.
 Οἱ δὲ κυβερνητῆρος ἐφημοσύναις ἐπίθοντο.
 Εἰλατίδης δ' αἰνὰ πρῶνα θοῶς Πολύφημος ἔβαινε,
 Ὅφρα κεν Ἡρακλῆα θοῶς ἐπὶ νῆα καλέσσοι.
 Ἀλλ' ἔοι ζύμβλητο· μολεῖν γάρ οἱ ἔτι πέπρωτο
 Φᾶσιν

638. παλάμαις ΡΛΙ. ἡδὲ Voss. 639. θηρᾶς. Voss. 641. ἀφα-
 μαρ. — ἐξίκα. Voss. 642. Λάθρη Voss. 643. ἐνπλαγ-

καὶ ἰσῶ. Conf. Schol. Apollon. ad
 lib. I. v. 564. RSCH.

635. Vid. 551 et 600. Licet κνήμη
 tibiam, rigidam partem pedis, pro-
 prie signet; κνημὸς tamen s. κναμὸς
 non tam rigorem, et iugum per-
 petuum montis exprimere videtur,
 quam sinum quendam, aut angu-
 lum adeo inter duo iuga, duos
 rigores interceptum, plane ut ἀγκών,
 de quo pulchre Camerar. de Part.
 Corp. hum. p. 246. qui de κνημῶ
 vel κναμῶ ibid. p. 399. Nempe,
 quod observat vir doctissimus, Ho-
 merus plurimum numero κνημῆς so-
 let appellare; qui faciunt et ipsi
 sinus angulosque: et κνήμη cum
 μῆρῶ angulum facere potest

quemcunque, ut brachium cum la-
 certo.

640. Πόρτιν etiam de fero ani-
 mali intelligendam arbitror bubulī
 generis: epitheto κεραῖην videtur
 indicare poeta, se non vitulum re-
 centem, subrumen, quae alias πόρ-
 τος est, sed iam adultiorem, velle
 dicere. De hac aberratione Her-
 culis vid. ad 1241.

643. Neminem, spero, offendet,
 seiuncta a Participio πλαγχθεῖς
 Praepositio. Si sit verbum Grae-
 cum ἐμπλάττειν, aliud, puto, signi-
 ficat, ut in erro. Siluestris regio
 in causa fuit, cur aberraret Hylas,
 et Herculis vestigia amitteret.

bum et potum desiderantes. Circum collis *flexus* (635) Arganthi se aperit, excelsisque scopulis vertices. Hic Hercules festinat ad siluosos recessus arcum gerens manibus, sagittasque tricuspides, ut venaretur epulasque praeberet fociis, aut apros, aut iuuenecam cornutam, aut siluestrem capram. (640) Illo autem deuiante, Hylas clam naue egressus sequitur, flexuosa vero et ipse aberrat via, in silua vagans, sic in speluncam deuenit Nympharum palustrium, quae dum conspiciunt euntem adolescentulum adhuc, deo similem, intercipiunt, uti secum (645) immortalisque sit et senii expers in omne aeuum. Sed cum medium ad diem celeres equos sol egisset, subitus de monte spirauit ventus secundus, albisque velis incidit. Signum dat Tiphys redeundi in nauim, et litore oras soluendi. (650) Hi gubernatoris hortationi obtemperant. Polyphemus Elati F. cminens cacumen montis ascendit celeriter, Herculem celeriter in nauim vocaturus. Sed non occurrit illi, neque enim fato decretum erat ad pulchre fluentem Phalin venire forte

χθῆς al. 645. κ — πανον Voss. 646. πανηρος Voss.
649. ἀργυραίς PAI. 651. ἰφ — οἷσι πῖθοντο Voss. 653. κκ-
λίσσαι Esch. solus.

645. Languere videbatur Dorvillio Animadu. in Charit. 7, 5 p. 624 epitheton ἀντίθεον, cui ἀργύρεον substituit ex ingenio, pulchrum nomen aetati illi signandae, quod illustrat ex Eurip. Bacch. 1183. Mouit, credo, virum doctum illud, quod particulam ἴρι referret non modo ad κῆρον, sed ad ἀντίθεον etiam, quod nihil necesse est. Sunt duo attributa Hylae, est κῆρος ἴρι, deinde est ἀντίθεος, Deo pulchritudinis causa comparandus, Apollini, Baccho etc. In hoc magis laudandus videtur vir doctus, quod rationem additi ἀργύρεος deriuat ab illo Tithoni fato, quem sua Aurora frustra immortalem praesti-

tit, senectutis incommoda oblita excipere: idque similibus poetarum distis illustrat.

647. Obseruatum iam olim Grammaticis, ut Hesychio, Eustathio praesertim ad Od. B, 1 p. 74, 14, ἥ etiam pro die simpliciter poni. Hic locus in primis notabilis, ubi non, ut alias in Synecdoche totum ostenditur ab ea parte, qua illam ostendi interest: sed μεσάτη ἡῆς pro meridie ponitur, ad quod tempus exspectasse videntur Herculem.

649. Ἀργυραίς ὀθόνας appellandis occasionem dedisse videntur ferreni et ficci dies. Madida enim vela vix ita voces.

656.

655 Φᾶσιν καλῆρσιν μένος ὄβριμον Ἡρακλῆος.

Αὐτὰρ ἐπ' ἥῳι λυγρὴν ἐπεράσσαμεν αἶαν,
 "Ενθ' Ἀμυκος Βεβρύκεσσιν ὑπερφιάλσιςιν ἀνασσειν·
 "Οστε Πανομφαίῃς Ζηνὸς θέμιν ἐκ ἀλεγίζων,
 "Αθλον ἐπὶ ξείνοισι περικτιόνων ἀνθρώπων,
 660 "Οστις ἐπὶ σταθμῆς ἡδ' ἀσεμφῇ δόμον ἵζη,
 Θῆκατο, πυγμαχίης ὑπερόπλῃ πειρηθῆναι.
 Τὸν μὲν ἄρ' ἠΐσωσε βίῃ κρατερός Πολυδεύκης,
 Τύψας ἀπροφάτως κεφαλὴν σκληροῖσιν ἱμάσι.
 Λαῖς δ' αὖ Βεβρύκων Μινύαι χαλκῷ κατένησαν.
 665 "Ενθαδ' ἀφορμηθέντες, ὑπ' εἰρεσίῃ δὲ καμόντες,
 Βιθυῶν μέγα ἄστυ πλατείῃ κέλταμεν ἀκτῇ,
 Σπεύδοντες προχοαῖς ἡδ' ἐν νιφάργεσιν ὕλαις,
 "Εσπεροι αὐλιόθεντες ἐφοπλισσάμεθα δόρπον.
 "Ενθα τότε αἰνόγαμος Φινεὺς ὑπερήνορι θυμῷ
 670 Δοιῖς ἐξαλάωσε γόνυς, προβλήσιν τε πέτραις
 Θηρσὶν ἐλὼν πρῆθ' ἔθηκε γυναίων εἵνεκα φίλτρων·

Τὰς

655. Φάσιν ΑΓ. 656. ἥῳι Iunt. ἱπερασσομ. ΑΓ. Voss. 657. Βε-
 βρήκ. ΡΑΙ. 659. περικτυ. Voss. 662. ἠΐσω σεβίη ΡΑΙ.

656. Poterat allcui in mentem venire, ἐπ' ἥῳι esse studio positum ut sit, cum auroa proxima, altero mane. Verum ab Iuntinae editionis auctoribus vel operis nihil expectari potest, quam servillis imitatio aut aberratio humana ab exemplo. Illud ἐπ' referendum ad ἐπεράσσαμεν.

657. Ὑπερφιάλοισιν] Τὸ ὑπερφιάλος τῶν μέσων esse, annotat Suidas. Ποτὲ μὲν ψόγῃ, οἷον ἐκ ἔνσπονδης· ἀλλ' ὑπερβαίνων τὰς τῶν ὄρκων ἱερὰς Φιάλας· et sic h. l. a nostro accipitur, quemadmodum etiam a Theocrito ὑπερφιάλῳν περ ἰόντα et alibi saepe, quos ita describit Oppianus ἄλιον. α. σπονδάς τ' ἀθανάτων καὶ ὁμοφροσύνην ἀλίτοντες· ἐν αἷματι δὲ accipitur ἐπ' ἰγκωμία.

ESCHENB.

658. "Οστε πανομφαίῃς Ζηνὸς] Vide Hesychium voce πανομφαῖον et πανομφαίῳ. pro ἀλεγίζων C. Rittershusius videtur legisse ἀλέγιζεν Commentar. ad Oppian. lib. II. v. 20. quem, si lubet, vide.

ESCHENB.

658. Ad Ιλ. Θ, 250 Scholia vetera: Πανομφαίῳ, πάσης φήμης καὶ κληδόνο καὶ δότηρι. "Ομοφῇ γὰρ ἡ θάλα κληδών. Ouid. Met. II, 198. *Ana Panomphaeo vetus est sacra Tonanti.* GESN.

659. Περικτιόνων ἀνθρώπων] Non *terrestrium hominum*, sed *vicinorum*. Ita Apollonius de eodem Amyco: πολίας δὲ περικτιόνων ἰδάτίζει. ESCH.

661. Θῆκατο media voce, quia sibi etiam legem certaminis posuit, secum pugnare iussit hospites.

665. "Ενθαδ' ἀφ.] Modo ὑπ' εἰρεσίῃ, modo ὑπερεσίῃ coniunctim scri-

forte robur Herculis. (655) Proximo mane ad fune-
slam deferimur terram, vbi Amycus Bebrycibus impiis
imperitabat, qui Panomphaei Iouis legem non curans
certamen hospitibus circumhabitantium hominum, quis-
cunque ad stabula sua et stabilem domum veniret, (660)
proposuerat, pugilatu acerrimo vti secum experirentur.
Hunc igitur confecit robustus Pollux, percutiens subita
vi (*fulminis instar*) caput duris caestibus. Turbain ve-
ro Bebrycum Minyae aere (*aereis armis*) deleuerunt.
Inde cum soluissemus, remigando fatigati (665) ad ma-
gnam Bithynorum vrbein lato appulimus litore prope-
rantes per ostia fluminis, et in niuosis siluis vespertini
castra nocturna metati coenam parauimus, vbi tum in-
felix coniuge Phineus furenti ira duos excaecauerat fi-
lios, prominentibusque in petris (670) praedam feris
muliebria propter delinimenta exposuerat. Hos vero
inco-

663. ἱμαῖοι Af. 665. ἀρεσίην Voss. 666. Βιθ. τὸ μ. α.
βαθείη Voss. 668. ἰφωπλ. Voss. 669. Ενθα πότ' Voss.
671. Χερσὶν Voss. mar. θηρ.

scriptum habent superiores editio-
nes: sic et in Plurali. H. STEPH.

665. 'Τπ' ἀρεσίη] Iam Step-
hanus monuit, modo ὑπ' ἀρεσίη, modo
ὑπερεσίη scribi apud nostrum.

ESCHENB.

667. Σπένδοντες] Ut minus mihi
suspecta sit vox νιφάργεσιν, facit, quod
scribitur ab Hesychio, νίφαργον,
νιφάδι λελευκασμένον (ita enim
apud eum legendum puto, non
νιφάδι) licet alioqui non satis pla-
ceat tale epithetum tribui ὕλαις:
Mutandus saltem fuerit accentus,
scribendo νιφαργίσιν, a νιφαργής
pro νίφαργος, si retinenda videatur
illa vox.

H. STEPH.

670. Δοίξ' ἰξολάωσ' γόνυ] Aliam
Phinei supplicii causiam affert Apol-
lonius, quam apud ipsum vide. No-
ster vero cum Sophocle facit aliquo

modo, *Ὁς πηρωθῆναι αὐτόν φησι,
ὅτι τὰς ἐκ Κλεοπάτρας νύκτας ἐτύφλω-
σεν, ὥρμιζεν καὶ κρέμβιν, παιδάς
διαβολαῖς δίας τῆς αὐτῶν μητρὸς.

ESCHENB.

670. Magnam vim fabularum de
Phineo hic congeffit V. Schol. ad
Apollo. 2, 178. Est Phineus suis
cum Harpyiis non magna modo
pars Argonauticae fabulae, de quo
Val. Fl. 4, 425 sqq. sed Troianae
etiam ap. Virg. Aen. 3, 212 vbi
multa Lacerda, praesertim insignem
locum Eustathii ad Od. M, 61
p. 474, 36. Ad Orphea illud modo
pertinet, αἰνόμενον dici, quod in-
duxit filiis, ex Cleopatra Boreae
filia susceptis, nouercam, eiusque
furioso odio condonauit filios. Sed
vltiscuntur sororem, sanant illius
filios, Boreadae Calais et Zetes.
Illud αἰνόμενος conuenit cum πικρά-

G

γὰμος

- Τὸς δὲ καὶ ἀσκηθεῖς καὶ ὀπωπότεας αὖθις ἔτευξαν
 Παῖδε κλυτὰ Βορέη· Φινεῖ δ' ἄρα ὤπασαν ἄτην
 Ἀργαλείοιο κότῃ, Φωτὸς δ' ἀπενόσφισαν αὐγὰς.
 675 Αὐτὰρ ἐπεὶ ζαμενὴς Βορέης σφοδράδεσσιν ἀέλλαις
 Ἀρπάζας ἐκύλινδεν ὑπὸ δρυμαὶ πυκναὶ καὶ ὕλας
 Βισονίης, ἵνα κῆρ' ὀλοὴν καὶ πότμον ἐπίσπῃ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Φινῆος Ἀγνηγορίδαο λιπόντες
 Αὐλιν, ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης ἐξικόμεθα
 680 Ἀγχι Κυανέαις πέτραις, αἷς μοι ποτὲ μήτηρ
 Ἠμετέρη κατέλεξε περίφρων Καλλιόπεια.
 Οὐ γάρ οἱ ἐξυπάλυξίς οἴζυρ' οἶο πόνοιο,
 Ἀλλὰ κατειρυμέναι ἀνέμων ἀργῇσιν ἀέλλαις
 Συμβλήτες πίπτουσιν ἐπ' ἀλλήλαισιν ἰῶσαι·
 685 Δῶπός τ' ἀμπέλαγός τε καὶ ἔραν' ἐὺρυν ἵκανεν
 ῥηγνυμένωιο κλύδωνος ὀρινομένης τε θαλάσσης,
 Κύματι παφλάζοντι· περιβρέμει ἄσπετος ἄλμη.
 Ἀλλ' ἐγὼ Ἀγνιάδῃ τὰδ' ἀπὸ γλώσσης ἀγόρευσα,
 Πρύμναν ἐπειθ' ὁρώειν ἔφρ' ἂν πεφυλαγμένους εἴη.

Τῆ

672. ἀσκηθεῖς Voss. ἀσκ. ὀπώπ. PAIC. 673. Φι. δὲ οἱ ὤπασαν-
 σαν Voss. 675. Αὐτ. ἐπι Voss. ἱπῶτα PAIC. 676. ἐκυ-

γamos Od. A, 266. Medeae alias
 pene solemne epitheton.

673. Illud ἄρα, licet in locum eius
 Latine loquens aliquis recte substi-
 tuat aduersatam *venio*, retinet vim
 suam, ut consequentiam, et nexum
 causarum significet. Ut plene resti-
 tuant Calais ac Zetes filios Phinei,
 ut iis satisfaciant, excaecant pa-
 trem. Vossianam lectionem, qua-
 tenus illud οἱ inculcat (nam in ver-
 bo ὤπασσαν manifeste vitiosa est)
 referam ad illum pleonasmum s. re-
 dundantiam, de qua in Ind. n. 1.

675. Αὐτὰρ ἱπῶ] In Flor. et
 Ald. ἱπῶτα legitur, quod ferre non
 potest versus: et quo tamen sen-
 tentia ipsa opus habet, quae alio-
 qui pendens et imperfecta relinque-
 retur. Sed quid si dicamus ἱπῶ

pro ἱπῶτα accipi? Hoc quidem
 plerisque mirum visum iri scio: mi-
 hi certe mirum videri, sed non esse
 tamen nouum profiteor. Sic enim
 et supra, v. 182. Αὐτὰρ ἱπῶ τε-
 λαμῶν συνεφέσπετο, τὸν δ' ἐλόχευ-
 σεν Λίαχῶ etc. Nam hic ἱπῶ pro
 ἱπῶτα accipiamus necesse est, quum
 δὴ τὸτ' quod tertio abhinc versu
 habetur, illi ἱπῶ non reddatur,
 (quod aliquis prima fronte existi-
 met) sed dicatur ἀπ' ἄλλης ἀρχῆς,
 ut loquuntur Graeci Grammatici.
 Porro et apud Thucydidem, aut
 veterem alium scriptorem Graecum,
 talem usum huius particulae ἱπῶ
 inuenisse mihi videor in loco, quem
 suspectum eo nomine habebam.

H. STEPH.

675. Αὐτὰρ ἱπῶ] Ἐκὶ hic pro
 ἱπῶτα

incolumes et videntes rursus praestiterunt incliti duo Boreae filii, et Phineo vicissim noxam difficilis irae intulerunt, lucisque abstulerunt splendores. Verum postea vehemens Boreas verticosis procellis (675) abreptum denoluit, in querceta densa ac silvas Bistoniae, ubi sortem perniciosam et fatum assequeretur. Tum Agenoridae Phinei relicta habitatione super magnum maris aequor euasimus prope ad saxa Cyanea, quae mater mihi quondam (680) nostra narrauerat, prudens Caliope. Nempe nullum illis suffugium aerumnosi laboris; sed spumosis ventorum procellis impulsæ, complosa ruunt in se inuicem euntia: fragor per pelagusque et spaciosum caelum transit ruptorum fluctuum et concitati maris, adeo feruente fluctu immensum mare perstrepat. Haec ego Agniadae Tiphyni lingua praedixeram, puppi ut respiciat, ut sibi caueat. Illius haec audien-

λινδε διὰ δριμα Voss. 677. Βιστονιον Voss. 678. Αυταρ
επα φ. λιπορες Voss. ἔπατα edd. V. N. ad 675. ἀγιορ. PAIC.
685. ικανε Voss. 687. περιβρέμας PAIC. 689. πεφ — von Voss.

ἔπατα poni, recte obseruat Stephanus, quem vide. ESCH.

diderim περί δὲ βρέμεν ἄσπετος ἄλμη. H. STEPH.

675. Ἐπὰ̃ potestate τῆς ἔπατα positum hic et 678 a poeta, non dubito, ἔπατα autem utroque loco esse e glossa. In posteriore quidem loco poterat aliquis σοφὸν φάρμακον putare, si dicamus priorem in Φινεύς esse correptam. Sed repugnat perpetuus, in hoc ipso quoque loco (v. 669. 673), vsus poetarum Graecorum pariter et Latinorum. GESN.

687. Περιβρέμας] Stephanus mauult legere περί δὲ βρέμεν ἄσπετος ἄλμη. sed non aduertit versum, quem sic metiri non possumus, ergo, si quid mutare velis, ita scribe:

Κύματι παφλίζοντι, περί δὲ
βρέμ' ἄσπετος ἄλμη.
ESCHENB.

687. Quidni vero ἀσυνδέτως alio quando cauere poeta potuerit? GESN.

680. Non dixerim utrum πέτραις regatur ab ἀγχε̃, an ab ἐξικόμε-
θα. Sed simpliciter dicam πέτραις
idem esse ac πρὸς vel παρὰ ταῖς
πέτραις.

687. Κύματι] Legendum cre-

689. Vetat Orpheus Tiphyn a periculo dimouere vel deicere oculos, vetat illum respicere ad puppi: sed semper intentum esse concurrentibus et discedentibus per vices petris. Ἐπατα habere mihi hanc

- 690 Τῷ δὲ καὶ εἰσαΐοντος ἐπαχνώθη φίλον ἦτορ,
 Ἐν σέρνοισι δὲ κεῦθεν, ἃ οἱ τελείεσθαι ἔμελλεν,
 Μῆνος ἀφ' Ἡρώων· ἀλλὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη
 Ἡρῆς ἐννεσίησιν ἐρωδὶν ἦκε φέρεσθαι
 Ἀκρην ἰσοκεραΐαν· ὃ δ' ἀχαλῶν πεπόνητο,
 695 Πέτραις δ' ἐν μυχάταισιν ὑπὸ πτερύγεσσιν ἀερθεῖς.
 Δινῆθη· ταῖ δ' αἵψα κραδαινόμεναι ἐκάτερθεν
 Σύμπεσον ἀλλήλαισι, καὶ ἔρῃς ἄκρον ἐκέρσαν
 Ὀρνίθος· περὶ δὲ σφιν ἐτώσιον ἤρεισαντο.
 Τίφους δ' ἐκπρολιπόντες ἐρωδιῷ αἰπὺν ὀλέθρον,
 700 Σίγα μὲν Ἡρέεσσιν ἐκέκλετο· τοὶ δ' αἰόντες,
 Ἰέμενοι θοὰ κύμαθ' ὑπηρεσίησι χάρασσον.
 Αὐτὰρ ἐγὼ μολπῇσι παρήπαφον ἡμετέρησι
 Πέτρας ἰλιβάτας· αἱ δ' ἀλλήλων ἀπύρρασαν.
 Κύμα δ' ἀνερξέχθησε· βυθὸς δ' ὑπεείκαθε νηϊ,
 705 Ἡμετέρῃ πίσυνος κιθάρῃ· διὰ θέσκελον αὐδὴν.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ πορθμῖο κατὰ στόμα καὶ διὰ πέτρας
 Κυανέας ἡμεῖψε λάλος τρόπις, αὐτὴν ἄρ' αἶ γε
 Βυσσέθεν ἐρριζύντο, καὶ ἐμπεδον αἶν ἐμιμνον.
 Οὕτω γὰρ Μοῖραι τὰδ' ἐπεκλώσαντο βαρεῖαι.
 710· Καὶ τότε δὴ περφυγόντες ἀδενεῖα πῆματ' ὀλέθρου,
 Ῥηβανῷ προχραῖσι μέλαιν' ἐξικόμεθ' ἀκτὴν,
 Νῆσον ὑπὲρ δολιχὴν Θυνηίδα, τῆς ἀπάτερθεν

Τέμ-

691. ἔμελλε Voss. 692. F. Μένφ. 695. μυχάταισιν Voss.
 696. Δαιῦνται superscr. το ΑΙ. Δαιῶντο -- ἐκάτερθε Voss. Δι-

hanc vim videtur, quasi diceret, ab hoc inde momento.

692. Potest quidem μῆνος sic intelligi, ut cum κεῦθεν construatur, *solus sibi futura celavit*. Sed concinnius tamen, puto, iungitur cum οἱ, *soli sibi perficienda et euentura*.

693. Ἐρωδὶν] Vide Meursium ad Lycophr. p. 238. 240. 241. Apoll. co-
 lumbarum dicit. Pindar. ἰγγα. p. 38.

694. Puto omissam esse κατὰ. Iussa est ardea volare ea regione aëris et via, qua summa antennae malo Argus suspensa debebat trans-

ire. Nondum inveni nomen compositum ἰσοκεραῖα alias: formatum puto distinctionis causa, cum κεραῖα etiam de aliis rebus dicatur, ut sunt κεραῖαι δρεπανηφόροι apud Diod. Sic. 17. 44. Trillis et moleste ferens imperium volat ardea, ob periculum: hoc puto exprimi participio ἀχαλῶν.

702. Rogavit Orpheus rupes, uti velint discedere, et viam dare transitis Argonautis.

705. Doctissimus Pierseus Veris. 1, 9 p. 117 aut πισύνφ vult legi.

ut

audientis animus obstupuerat, (690) sed occultauit in pectore, quae sibi essent perficienda inter Heroas. At Minerva caesia Iunonis instinctu ardeam misit, ut ferratur ad summam antennam. Volabat illa *propter periculum* grauatum: inter ipsas vero penitissimas *qua sibi proximae erant* petras alis sublata (695) circumagitur; quae celeriter hinc atque illinc coruscantes in se inuicem irruunt, et caudae extremum detondent aus, ceterum frustra sibi inuicem illiduntur. Tiphys vero, cum sic praeceps exitium effugisset ardea, silentio (*signis*) heroas adhortatur. Intelligentes illi (700) innuisti et incitati undas sulcant remigiis. At ego cantibus induxi nostris petras excelsas: recesserunt illae a se inuicem: fluctus cum sonitu irruit: fundus concessit *viam dedit* naui, nostrae obsecutus citharae propter diuinum cantum. (705) Cum iam per fauces freti et petras Cyaneas euasisset loquens carina; statim illae in ipso fundo velut radicatae firme semper ita permanserunt, ita enim graues Parcae ista neuerant. Sic elapsi ex amaris leti exitiis (710) Rhebantis per ostia in nigrum litus euasimus, insulam in longam Thyneida, iuxta quam piscu-

νενται P. Δινεύται AIC. 699. F. ἐκπροφυγ. 703. ηλιθα-
988 Voss. 705. ὁμφὴν Voss. 708. καὶ ἐπεὶ ἔμπεδον Voss.
Ἰμμενων P. 711. Vid. leg. μέλαιναν ἐς ἰκόν. 712. ἀπατερθε. Voss.

ut ad *νητ* referatur, aut totum ver-
sum elici, ut inepte repetitum ex
263. Fugit illum, *πίσυνον* nostro non
modo esse fretum, confisum, sed
etiam obsequentem. Si ineptum
est repetere versus eosdem, nihil
Homero ineptius, cum quo ineptire
maluit noster, quam saeculi non
sui seruire iudicio. Reliqua ex in-
terpretatione, spero, apparebunt.

709. Βαρῆα accipio hac ratione,
qua apud Romanos etiam graue est,
quod moueri mutariue non potest.

711. [Ρῆβαν] Omnino hic le-

gendum arbitror *ῥῆβαντες*, vel
ῥῆβαίς: quo utroque nomine hoc
fluentum insignit Apollonius, quod
tamen alii aliter nominant. ESCH.
V. Holst. ad Steph. h. v.

711. Ῥῆβαν ὠκυρόην ποταμόν ἄ-
κτῆν δὲ μέλαιναν Apollo. 2, 549.
Prius hemistichium repetit v. 652
Quam emendationem proposui in
Var. Lect. necessariam puto. Re-
quiritur enim profecto ad ἄκτῆν non
μέλαιν h. e. μέλαινα, sed μέλαι-
ναν, et post μέλαιναν syllaba brevis:
et veniunt Argonautae in *allum*.

Τέμβριος ἰχθύεις θαλεραῖς πλημύρεται ὄχθαις,
 Σαγγαρίης θ', ὅς κύματ' ἐπιτρέχει Εὐξείνιοιο.

715 Ἀλλ' ὅτ' ἐπ' αἰγιαλῶν ἐπενεισάμεθ' αἰρεσίησιν,
 Ἀμφὶ Λύκοιο ῥέεθρον ἐκέλαμεν, ὧ ἐπὶ λαοῖς
 Κραῖνε Λύκος ποταμοῖο Φερώνυμος, ὅς ῥ' ὑπέδεκτο
 Ἡρώας Μινύας, ξενίῃ δ' ὑπέδεκτο τραπέζῃ,
 Φίλετο δ' αὖ νύκτας τε καὶ ἡμέρας συνεχὲς αἰεὶ.

720 Ἐνθα καὶ αἶσα παρέχε καταφθίοθαι δύο φῶτας,
 Ἀμπυκίδην Ἰδμωνα, κυβερνητῆρά τε Τῖφον.
 Τῷ μὲν δὴ κατὰ σῶμα λυγρὴ ἡρείσατο νῆσος,
 Τὸν δ' ἐκτεινεν θῆρ σὺς ἄγριος· αὐτὰρ ὁ τοῖς γε
 Τύμβες χευάμενοι πολλὴν ἐπένησαν θαλάῃν,

Ἀγκαῖον

715. αἰγιαλὸν ἐπενεισάμεθ' Voss.
 λα οἷς PAL.

716. λύκοιο PAIC. ἐπι-

718. ἐγέρησε coni. Pierse.

719. Vid. leg.

Quam facile in maiusculis literis Σ
 et Ξ confundantur, notum. GRSN.

714. Innatare, credo, dicit Sanga-
 rii aquas ut leuiiores, grauiori-
 bus Ponti, qualla de aliis etiam pas-
 sim narrantur: Pontum vero an
 ipso poeta hic Euxinum, εὐξινον,
 vocarit, dubitare fas est, qui alias
 semper ἄξινον, inhospitalem, ve-
 teri nomine appellare soleat. Quam
 facile in veteribus libris quibus-
 dam εὐ et ἄ misceantur, monui ad
 εὐκρινέας an ἀκρινέας λοιβαίς v. 601.

718. Cl. Pierseus Verif. 2, 7
 p. 225 alterum ὑπέδεκτο librariis
 putat deberi: poeta dignum et for-
 te verum ἐγέρησε. Mihi suauitatem
 poeticam habere videbatur repe-
 titio. Et video Cl. Schraderum in
 exemplis talium repetitionum po-
 suisse hunc locum Anim. ad Mus.
 c. 13 p. 233.

723. Caesuram, qua caret hic
 versus, ei conciliaturus Cl. Lenne-
 pins Anim. ad Coluth. 1, 1 p. 3
 Τὸν δ' ἔκταν' ἔτερον σὺς ἄγρ. Ut
 non reprehenderem versum, si in
 libris esset: ita illum quem habent

libri, hac quidem parte, ob ipsam
 illam et numerorum asperitatem
 et exaggerationem nominum prae-
 fero. GRSN.

723. Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hunc et
 sequentem versum turpissime cor-
 ruptos esse, quibus videre potest,
 quomodo autem restituendi sint,
 non facile vel sagacissimus etiam.
 Henr. Stephanus ob articulum ὁ in-
 tegrum sequentem versum aliter le-
 git, ita:

Τύμβες χευάμενος πολλὴν ἐπενή-
 σατο ἄχην.

Sed, si ita legimus, nullus erit
 sensus, quis enim ille sit τύμβος
 χευάμενος, neque Lynceus videre
 poterit; quod si Lycum dixeris,
 nego. Is enim non cum Argonau-
 tis nauigauit; quod, puto, aduer-
 tens Stephanus, versum inter hunc
 et sequentem deesse arbitratur. Ego
 secus sentio, et primum vitium
 in αὐτὰρ ὁ latere arbitror, quam-
 quam neque θαλάῃν rectum sit. Si
 in tam desperato loco coniecturae
 locus relictus sit, arbitrarer potius
 legendum esse

-- Αὐτ'

pisculentus Tembrius viridantibus exundat ripis, Sanguis-que, qui super Euxini fluctus innatat. Sed cum ad litora nauigassimus remigiis, (715) ad Lyci fluuium appulimus, ad quem populis imperitabat Lycus fluuiio cognominis, qui excipiebat Heroas Minyas hospitali mensa, amiceque illos tractabat dies noctesque continuas. Ibi fors tulit mori duo viros, (720) Idmonem Ampyci F. et gubernatorem Tiphyn. Alterius quidem in corpus tristis morbus incubuit, alterum fera sus aggressis interfecit. His tumultos cum struxissemus, canum nauigauimus mare Ancaeo confisi, illum enim peritum nauis-

Φίλατο vt 508. συνεχῆς om. praet. Steph. 722. Τῷ Chiu.
723. ἔκτανεν Al. ἔκτανε Voss. Vid. leg. αὐτ' ἄρα τοῖς γε V.N.
724. ἐπέθησαν Θῆα Voss. ἐπενησάμεθ' ἄλμην V.N.

— Αὐτ' ἄρα τοῖς γε
Τύμβας χευόμενοι, πολλὰ ἐπε-
νήσαμεν ἄχνην. ESCH.

724. Τύμβας χευ.] Primum, quum praecedens versus habeat ὁ, non οἱ, legendum puto χευόμενος non χευόμενοι: deinde quod ad duo postrema vocabula huius versus attinet, pro ἐπέθησαν quidem non dubito quin ἐπενήσατο reponendum sit, quod conueniat cum χευόμενος: sed pro Θῆα quid reponi debeat, hoc vero mihi dubium est. ἄχνην quidem certe mihi in mentem iam tum, quum ille locus excuderetur, venerat, sed vereor ne nouus iste mos esse comperiatur καὶ ἐπενήσαι ἄχνην: quare ἐπέχαι. Verum hoc quoque addo, mihi videri deesse vnum versum, aut plures inter hunc et proxime sequentem. H. STEPH.

723. et 724. Αὐτὰρ ὁ τοῖς γε] Hic locus etiam pars fuit acro-
xis iusto contentione de Diphthongis αἰ et οἰ, an illae in fine vocis positae, proxima voce a consona incipientes, corripi possint. Egi de tota re in Ind. tit. αἰ et οἰ finales:

Iam hunc nostrum locum ita emendabat Casaub. Lectt. Theocritt. c. 18 p. 126 αὐτὰρ οἱ τοῖς γε Τύμβον χευόμενοι ποδῶν θαλίην ἐπένησαν. Intellexit, credo, θαλίην epulas inferiarum. Sed nullam rationem habuisse videtur versus, qui sequitur, qui sic plane non cohaeret, nisi dicere velis, (ad quod festinare solet Pierseus) versum excidisse. Mihi placere Eschenbachianam coniecturam αὐτ' ἄρα τοῖς γε, iam indicaui in Var. Lectt. Bentley ad Callim. H. in Iou. 82, n. 13 p. 461 ita, αὐτὰρ ἐταῖροι Τ. χευόμενοι ποδῶν ἐπενήνεον ὕλην. Iens. Lectt. Luc. 2, 6 p. 175, illud οἱ Casaubonianum in medio relinquens, legit πολλὰ ἐπενησάμεθ' (vel ἐπενησάμεθ') ἄλμην, in quo me habet plane consentientem, videoque illud etiam placere Schradero Anim. ad Mus. 17 p. 306, et Lennepio Anim. ad Coluthum 1, 1 p. 3. Malui tamen hic etiam retinere adhuc vulgatam lectionem et peccare more meo in partem cautiorem.

GESN.

- 725 Ἀγκαίω πίσυνοι· τὸν γὰρ Φάσαν ἴδριν ἅπαντες
 Ναυτιλῆς, σφετέρησι δαημοσύνησι κεκάσθαι.
 Αὐτὰρ πηδαλίων οἴηια λάζετο χειρὶ,
 Νῆα κατιθύνων ἐπὶ Παρθενίῳ ῥέεθρα,
 Ὃν δὴ Καλλίχορον μιν ἐπώνυμόν οἱ καλέεσιν,
 730 Ὃν τοι ἐγὼ μύθοισιν ἐπὶ προτέροισιν ἔλεξα.
 Ἐνθεν ἄκραν προβλήτα παραπλώσαντες ἔβημεν
 Γῆν ἐπὶ Παφλαγόνων, τὴν δὴ παράμειψε θέσσα
 Ἀργῶ ὑπὲρ μέγα λαΐτμα· Καραμβιακὴν δ' ἵκετ' ἄκρην,
 Ἥι ἐνὶ Θερμῶδων κεῖται, Ἀλυός τε ῥέεθρον,
 735 Βαλῶν ἐπ' αἰγιαλὸν δίνας ἀλιμυρέας ἔλκον.
 Νέρθε δ' ὑποθρώσκησι βορειάδες ἀντίον ἄρκτε
 Μακρὰ Θερμίσκυρης Βοιαντίδος ἄψα κεῖται.
 Αὔχῃ δ' Ἀμαζονίδων δαμν' ἔππων ἄσσα κεῖται,
 Καὶ Λάλυβες, Τιβαρηναί τ' ἔθνη, λαοὶ τ' ἐπίχειρες
 Μίγδην

725. ἴδριν Voss. 726. κεχᾶσθαι PAIC. 727. οἴηια PAIC. χερσὶ Voss.
 730. μύθ. ἐνὶ vid. leg. ἔλεξα Voss. 732. τὴν οἱ παραμ. Voss. 733. παραμ-

725. Ancaeo, competitori muneris, praelatum ipsius satidicae Argus iudicio Erginum, narrat Val. Fl. 5, 65. et sunt sane multae antiquorum de his personis, locis, rebus, dissensiones, quas non ex ipsa modo scriptorum, qui supersunt, Argonauticorum collatione colligere multas liceret, si quis hoc ageret, et fragmentis aliorum ab Apollonii scholiaste conseruatis: sed etiam ex omni aliorum Graeciae et Latii scriptorum numero: unde tamen tantum abest ut recte argumenteris conficta esse omnia, ut potius tanquam fundum aliquem, veram subesse historiam, inde conficiatur.

729. Ὃν δὴ καλλίχορον] Rursus turpiter se dant hoc loco interpretes. Καλλίχορος, fluvius est Paphlagoniae, de quo vide Apollonij Schol. lib. II. vers. 906.

ESCHENB.

729. Dupliciter poeta in vno versu pronomibus abusus est, primo quod plane Orientis more ad relatiuum ὃν adiunxit μιν: deinde, quod illud οἱ suum etiam hic inculcanit, de quo in Indice h. v. nr. 1. Nisi frequentius esset illud Pico-nasmi genus, quam ut corruptionis temere posset argui, non difficile esset hunc versum utroque liberare. hoc modo, ὃν δὴ καλλ. κατ' ἐπώνυμὴν καλέεσιν. Idem flumen esse Parthenium et Callichorum, constat. GESN.

730. Fuit forte peculiaris causa poetae, cur hoc Parthenii nomen ita diligenter inculcaret. Respicit ad v. 86 et 262.

733. Καραμβιακὴν] Promontorium hoc Straboni lib. VII. et Apollonio dicitur Κάραμβις. Est vero παφλαγόνων ἀκρωτήριον ἢ Κάραμβις, τὸ διακρινόμενον πελάγῃ δύο τὸν εὐξείνιον κόλπον, τῷ ἰσχυρότερον σφίγγ-

navigationis dicebant (725) omnes suis his artibus ornatum esse. Hic gubernaculorum clauos cepit manu, gubernans navim ad fluenta Parthenii, quem Callichorum cognomine vocant, cuius tibi, Musaeae, sermonibus in superioribus mentionem feci. (730) Inde extremum promuntorium praeternaigantes ad Paphlagonum terram accessimus. Hanc cursu praeteriit Argo per magnum Pontum, ad Carambicamque pervenit oram, in qua Thermodon situs est, et flumen Halyos, fluctus falsos ad litus ingens trahens. (735) Inferius paulo nauigantibus e regione borealis arcti magna Themiscyrae Doeantidis membra iacent: prope Amazonum equestrium vrbes adjacent, et Chalybes Tibarenaeque gentes, vicinique populi permixti Molynis regionem circum-

βίην Voss. 734. ῥᾶται coni. Esch. ἄλεις τε sph. Esch. 735. Vid. leg. Πολλόν. 736. Νερθεν ὑπο -- βαριαδός Voss. 737. Μακρά δὲ μιν σκύρης Voss. 739. τυβάρι. Voss. PAIC.

σφγγόμενον πορθμῷ. inquit Strabo. L c. ESCH.

734. "Αλνος] Scribe ἄλνος, ita enim ab aliis appellatur; et pro κᾶται, mallet ῥᾶται. vid. Apollon. lib. II. v. 72. ESCH.

735. Obscurant versum participia duo contrarios motus significantia, βάρδον et ἔλκον, ad vnum ῥέεθρον relata: sine coniunctione. Possunt tamen intelligi de aestu maris cum Halye communicato, quatenus nunc in ripas impingit fluctus, nunc ab illis trahit ac sorbet. Sed nec displicet Cl. Wesselingii coniectura Obseruatt. 1, 22 proposita, et vsu Apollonii 2, 365 ac 946 confirmata Παλὺν ἐπ' αἰγιαλόν, vel ut propius a βάρδον absit, Πολλόν, et hoc interpretando secutus sum. Quin etiam nostro v. 746 πολλὸς λαμῶν est ingens pratum.

737. Μακρά Τεμισκύρης βοιαντίδος] Δοιαντίδος legendum, non

βοιαντίδος, ex Scholiis ad Apollon. lib. II. v. 373. Δοίαι, inquit, καὶ Ἀκυων ἀδελφοί. τίνος δὲ πατρὸς, ἔφερεται, ὡς φησι Φερεικίδης. Πλησίον δὲ φησι τῇ Δοίαντος πεδίῳ εἶσι τρεῖς πόλεις, ἐνθα κατῴκουν αἱ Ἀμαζόνες, Λυκασία, Θεμισκύρα καὶ Χαλυβία. ESCH. Add. 2, 990.

737. Δοιαντίδος etiam restitui vult Holstenius ad Steph. Byz. h. v. GESN.

739. Καὶ χάλ.] Pro ἐπίχαρις vide an reponi possit βέχαρις, (quorum mentio fit a Dionysio in descriptione situs orbis) ut sit λαοίτε βέχαρις. H. STEPH.

739. Καὶ Χάλυβες, Τιβαρηνοὶ ἔθνη] Omnino ita legendum est, non τυβάρινα, ut superiores editiones habent. Nam Τιβαρηνοὶ, ἔθνος σκυθίας. Cum in hoc versu circa vocem ἐπίχαρις aliquamdiu ambigerem, neque tamen Stephani correctio, quae hanc vocem mu-

740 Μίγδην ἐν Μοσύνοισι πέδον περιναιετάσσι.

Λαῖα δ' ἐπιπλώσαντες ἐκέλαμεν ἀγριαλαῖσι,

Ἴχι τε Μαῦροι ἔσαν Μαριανδύροισιν ὄμβροι.

Νέρθε δέ τοι Ἑλίκης δολιχὸς παρακέκλιται αὐχὴν

Ἐνθα δ' ὑπώρειψιν ἐπὶ προβλήσσι κυκλῆντα

745 Τηλεφανεῖς αὐλῶνες ὑπὲρ μυχὸν εὐρέα κόλπε·

Οὐ Σύμης ὄρος ἐστὶ, πολὺς τ' εὐθαλῆς λειμὼν·

Ἐνθα δ' Ἀράξου ρεῦμα μεγαβρεμέτε ποταμοῖο,

Ἐξ ἑ Θερμῶδων, Φᾶσις Τάναϊς τε ρέουσιν,

Οὐ Κόλχων κλυτὰ φύλα καὶ Ἠνιόχων καὶ Ἀραξῶν.

750 Ὀν παρὰ μείβομενοι, μυχάτοισι ἐπεπλώσαμεν ὄρεοις

Οὐρων

740. Μίγδην μνημοσύνης Voss.

741. Λαῖον Voss.

742. μα-

ριανδύν. Voss. V. N.

743. Νέρθε δέ Voss.

744. Ἐνθ' ὑπὲρ. Voss.

tat in Βίχες, admodum placeret, commodum rursus auxilium tulit Clariss. Graenius, qui ita ad me: Nihil muta. *ἑπὶ χερσὶ* etiam hoc loco sunt vicini; qui quasi ad manum sunt; describit enim Mosynoecos, qui semper coniunguntur cum Tibarenis et Chalybibus. vid. Mel. lib. I. cap. ultimo. Stephanum in *Τιβερηνία*. Strabonem et alios. *ἑπὶ χερσὶ* est apud Polluc. II. 4. p. 105. ESCHENB.

740. Μίγδην ἐν μωσύνοισι] Hi ab aliis dicuntur μωσύνοικοι, qui — *ἔρια ναϊετάσσι*

Μώσσηνας, καὶ δ' αὐτοὶ ἐπ' ἡνιόχοι ἐνθεν ἔασιν.

ESCHENB.

742. Ἴχι τε Μαῦροι] Omni nos labore circa hunc versum liberavit Doctissimus Holstenius: cum enim et nos aliquoties pro Μαῦροι *Μάκρωνες* substituere voluissemus, commode incidimus in eius notas in Stephanum, ubi optime eum hunc locum restituisse deprehendimus. Tuto igitur cum celeberrimo viro hunc versum in posterum ita lege:

Ἴχι τε Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισι ὄμβροι.

Μαριανδύνοισι legendum esse, pro μαριανδύροισιν, manifestum est vel ex solo vaticinio Phinei apud Apollonium (2, 352) ESCH.

742. Laudat Holstenius de Mariandynis Schol. Apollo. 2, 140. De Μαύροις autem vitiosum dicit. Verum addit, „nisi quis pro Ταῦροι, quomodo rescripsi, malit „Μάκρωνες, sed tum maior mutatio facienda, ut versus constet. „ Nempe facile esset Ἴχι τε Μάκρωνες, Μαριανδύνοισιν ὄμβροι. Haec in V. Μαριανδύνία. Sed post in Ταυρικῇ tem plane conficit, et scribi iubet Ἴχι καὶ Ταῦροι ἔσαν Μαριανδύνοισιν ὄμβροι. GESN.

743. Νέρθε δέ τοι Ἑλίκης] Taurorum Chersonnesum intelligit, quae longa ceruice a Septentrione in Austrum procurrit. Ἑλίκη autem hic Septentrio est, non Helice oppidum, quod hic somniant interpretes.

ESCHENB.

743. Male tamen me habet in illa Holsteniana sententia, quam ornat V. Ταυρικῇ, quod Chersonesi Tauricae incolae quomodo ὄμβροι

cumhabitant. (740) Tum sinistrorsus nauigantes litoribus appulimus, vbi Mauri sunt Maryanduris contermini. Inferius sub Helice longa ceruix protenditur. Illic etiam iugis procurrentibus circumdantur longe splendentes conualles supra latum sinus recessum, (745) vbi Symes mons est, ingensque et viride pratum. Hic Araxis fluentum, magno strepitu ruentis fluminis, e quo Thermodon, Phasis, Tanaisque fluunt, ad quem nobiles Colchorum nationes, et Heniochorum et Araxorum, quem emetientes portus intimos adnauigauimus (750) Vro-

745. εὐρέα πόντος Voss.

746. ὄρ. αἶπυ -- εὐθαλία Voss.

748. ῥέσαι Voss.

750. ἐνπλέομεν AΓ. ἐπεπλεῖ. Voss. ἐπείπλεο. PAIC.

ὄμικροι confines Mariandynorum vocari possint, vix assequor: et Macro- nes ad Thermodontem et Parthenium collocati Herodoto 2, 104. Sed nunquam ad liquidum perducetur Geographia Orphica, et vniuersim antiqua, vt non multa maneant tenebrososa. GESN.

745. Cum αὐλῶνες sint conualles, et ob id ipsum vmbrosae, quaeri potest, rectene τηλεφάνης dicantur, epitheto montibus aptiori? Nempe non tam hoc spectauit poeta, quo e longinquo possint conspici, sed quod longe lateque celebrantur, atque e longo inultant alliciuntque homines ob pulchritudinem suam aulones. Quin ipsi montes certe qui complectuntur aulonem, illum et ipsum faciunt τηλεφάνη. Est de aulone in vniuersum, et inprimis Palaestinae praeclara Dissertatio Io. Gc. Waltheri inter obseruationes ipsius historicas et criticas, Weissenfelsae 1748 editas. Vltima vox siue πόντος legatur, siue κόλπος, non mutabitur sententia. Potest enim hic vel totius maris nomen locum habere vel partis.

746. Versus Heroicus: penultimam in εὐθαλίης productam video etiam H. 67, 7.

747. Ἐνθάδ' ἀράξει γένυμα] Vide ad hunc et sequentes versus Plinium lib. VI. c. IX. et Apollon. lib. 4. ESCH.

747. Non magis miror Araxen, e quo Thermodon, Phasis, ac Tanais funduntur, quam Istrum totam Europam percurrentem Herodoti 4, 48 sq. Haec ignorantiae, literarum paucitati, et miraculorum amoris praeae aetatis condonantur. Talis est confluens Eridani et Rhodani apud Apollonium 4, 627. Et, quod magis huc pertinet, 4, 132 παρὰ προχόοισι Λύκοιο, ὅς τ' ἀποκιδνάμενος ποταμῷ κελάδοντας Ἀράξειω Φάσιδι συμφέρεται ἱερὸν ῥέον, οἱ δὲ σὺν ἄμφοι Κανκασίην ἄλλα δ' αἷς ἐν ἱλαυνόμενοι προχέουσιν. Add. Thermodontis descriptio 2, 971 sqq. In Araxe etiam minus mirum monstruosam obseruari Geographiae confusionem, cum videatur illud nomen appellatiuum fluminis cum sono quodam et fragore ruentibus tributum: ad quam

Οὔρων, Χιδναίων τε, Χαρανδαίων, Σολύμων τε,
 Ἀσσυρίων τελέων. τρηχὺν δ' αἰγκῶνα Σινώπης,
 Καὶ Φίλυρας ναέτας τε, καὶ ἄσσα πυκνὰ Σαπείρων
 Βύζηράς τ' ἐπὶ τοῖσιν, ἰδ' ἄξενά Φῦλα Σιγύμων.

755 Ἰκτο δ' ὑπὸ πνοῆς ἀνέμῃ πλησίσις Ἀργῶ
 Ὀρθριον, ἐρχομένης ἧς ἐπ' ἀπείρονα κόσμον,
 Ἔσπερ' ἐπ' Ἀξείνῃ, Φᾶσιν κατὰ καλλιέεθρον.
 Ἀγκάϊος δ' ἦνωγε παραιφάμενος ἐπέεσσι,
 Λαίφεά τε σέλαιν, καὶ ἐπίκριον αὖθι χαλάσσαι,
 Ἴσον

751. χιδναίων Voss. 752. Vid. leg. Ἀσσυρίων τε λεῶν.

quam ipsam etymologiam *μεγα-
 βρεύτε* epitheton hic alludit.

GESN.

751. Οὔρων, Χιδναίων τε etc.]
 Versus plane desperatus, quem vix
 sine manuscriptorum ope restitui
 posse arbitror. Holstenii correctio
 medelam quidem afferre posset, si
 credi posset Argonautas nauim suam
 humeris per longissimum terrarum
 spacium portasse, et insanis errori-
 bus delectatos fuisse; tum etiam a
 vulgari scriptura nimis recedit. Ita
 autem ille:

Σύρων Χαλδαίων τε Χαρανδαίων,
 Σολύμων τε.

Eadem opera ad Indiae oras eos
 transportare quis posset, et pau-
 cissimis mutatis legere

Οὔρων Χιδναίων τε Χαρανδαίων,
 Σολύμων τε.

Omniū enim horum populorum
 meminit Plinius lib. VI. Sed neu-
 trum ferri posse. scio, quamobrem
 ego ἀπέρχω, et doctioribus hunc lo-
 cum relinquo. ESCH.

751. Tanto liberius in doctissi-
 mum Holstenium lusit non indoctus
 tum iuuenis, quod ille ad Steph.
 Byzant. V. χαλδαῖοι nullam ratio-
 nem coniecturae suae reddidit. Pot-
 erat autem illam ornare, si libuif-
 set, aut non immortalis esset im-

perfecto operi, illis ipsis traditio-
 nibus, quae diligenter praesertim
 et ingeniose a Magno Bocharto 4, 31
 collectae expositaeque sunt de Col-
 chicarum Aegyptiarumque rerum
 conuenientia. Forte altius etiam
 ascendere, et Phoenices appellare
 licebat. Syrorum quidem et Chal-
 daeorum, Solymorumque nomina
 apud Colchos inuenta non plus ha-
 bent admirationis apud remotioris
 antiquitatis consultos, quam ipsa
 circumcisio. Quis ignorat morem
 colonorum nomina suae patriae
 antiquae imponendi fluminibus,
 montibus, vrbibus nouis? Sed
 haec obiter breuiterque tractari
 non possunt. Inspicere hic satis
 fuerit Herodotum 2, 10, et ibi Col-
 chos Aegyptiorum colonos sine du-
 bitatione poni, Syrios autem ad
 Thermodontem et Parthenium flu-
 uios collocari, animaduertere.

GESN.

752. Vid. dicta ad 635 de κρημῶ
 ἢ κναμῶ.

752. Vix dubito, quin legendum
 sit Ἀσσυρίων τε λεῶν, cum praefer-
 tim ab Atticorum illa ratione non
 abhorrere nostrum appareat v. 821.
 Cogitabam, an forte ad hos Assy-
 rios pertineat, quod est apud Ste-
 phanum h. v. Εἰσὶ καὶ ἕτεροι παρὰ
 τῆς

Vrorum, Chidnaeorumque, et Charandaeorum, Soly-morumque, Assyriorumque populorum, alperumque eu-bitum, *flexum*, Sinopes, et Philyrae incolae, et crebra Sapiorum oppida, et praeter hos Byzeras, et inhospita-les Sigymnorum nationes. Perlata autem plenis a flatu venti velis Argo (755) mane, oriente immenso mundo aurora, ad occidentales partes Axini (*inhospita-lis*) iuxta pulchre fluentem Phasin. Iubet Ancaeus plu-ribus verbis eos adhortatus, contrahere vela et anten-nas

759. ἐπ' ἰκρίον edd. ἰκρίων PAIC.

τὰς Σύρας. Iungit hos populos etiam Val. Fl. 5, 110. *Affyrios complexa finis stat opima Sinope.* Sunt nempe iidem Leucosyri, Cap-padoces etc.

754. Σιγύμων] Scribe Σιγύν-ων, quemadmodum Apollonius lib. IV. v. 320. ESCH.

754. Credo ad hos pertinere, quod ex Ctesiae primo Periplorum ponit Stephanus: Σίγυνος πόλις Αἰγυπτίων, nempe colonia, quales ad Pontum et apud Colchos plures. Non comminiscor, quomodo in Holstenii notas irrepere potuerit indigna ipso et Ryckio observatio: „Quid igitur hoc loco est Αἰγυπ-τίων; An *planos* intelligit, quos „vulgo *Aegyptios* dicimus? „ Ger-manicae originis esse miram hanc coniecturam, facile video, cum *Zigeuner* appellari soleant a nostris erronei illi, quos *Aegyptios*, bona pars Europae appellat. GESN.

757. Cl. Wesselingius observat. 1, 22 p. 82 coniecit, ἔχοντ' ἐπ' ἀξάν-τα, ut Apollo. 2, 1264 ἔχοντο Φᾶσόν τ' εὐρύοντα καὶ ἔχοντα πᾶρατα πόντα. Hos vocat noster ἀξάντα πόντα μυχᾶς: v. 84. Sed He-ringa Obs. 10 p. 80 totum locum ita constituit: ἔχοντο—Ἀργῶν Ὀρδρμος (ἐρχομένης ἡᾶς ἐπ' ἀπείρονα πόντον)

Ἐς πέρατ' ἀξάντα, quod magis pla-cebat. Nisi forte ἑσπερα ἀξάντα li-cet interpretari litus occidenti soli oppositum. Nec video, quid im-pediat, quo minus ita accipiamus. Pontum quidem pro regione, quam Pontus alluit, solemnī appellatione poni, constat: quidni ἀξάντος etiam, quod non tam maris quam accola-rum esse epitheton, res ipsa loqui-tur. Igitur ita verti.

759. Ἐπ' ἰκρίον αὐθι χαλάσσαι] Schol. Apollon. loco iam saepius ci-tato: Ἰκρίον, οἱ μὲν μέρος τῆ ἰσῆ λέγουσι. βέλτιον δὲ τοῦ ἰκρίον τὴν καλῶμένην περαιάν, ἥς τὰ ἄκρα ἀκρότερα λέγονται. λέγεται δὲ ἰκρία καὶ τὰ σκευώματα, οἷς οἱ πᾶσαι-λοι πρόσκεινται. Arbitror tamen ego, commodius hic legi ἐπὶ ἰκρίον, vna voce. ESCH.

759. Non potui dubitare, quin ἐπὶ ἰκρίον vna voce scribendum esset. Diligens est in nomine ἰκρίον decla-rando Eustathius ad Il. O, 676 p. 1046. 21 et ad Od. Γ, 353 p. 133. 35. De priore loco adscribam, quod maximè huc pertinet: Τὰ ἰκρία — καὶ ἐπὶ ἰσῆ — ὅθεν καὶ ἐπὶ ἰκρίον τὸ πέρας τῆ ἰσῆ, ὃ κοινότερον (lingua ῥωμαϊκῇ recentium Graecorum) περατάρια καλεῖται. Iubet An-caeus primo vela contrahi et con-volui,

760 Ἴσον ἀνακλίναντας, ὑπ' εἰρεσίῃ δὲ νέεσθαι.

Αὐτὰρ ἐπεὶ ποταμοῖο διὰ σῶμα περὶ ῥέοντες
Ἰνόμεθ', αὐτίκ' ἄρα σέφανον καὶ τεῖχος ἐρυμνὸν
Αἰήτης κατέφαινε καὶ ἄλσεα· τοῖς ἐπὶ κῶας
Χρύσειν ἠώρητο χαλαζαίῃ ἐπὶ Φηγῶ.

765 Ὡς οἱ μὲν τὰ ἔκαστα πονήαστο· αὐτὰρ Ἰήτων
Αὐτίκα μερμήριζε κατὰ Φρένα καὶ κατὰ θυμόν.
Ξυνὴν μὲν Μινύαισιν ἄδην ἀνενείκατο Φαίην,
Ἦέ γ' ἐπ' Αἰήταο μόλη δόμον οἷος ἀπ' ἄλλων,
Μειλιχίοις σέρξῃ τε παραιφάμενες ἐπέεσσιν·

770 Ἦέ μεθ' Ἡρώεσσι, καὶ ἐς μόθον αὐτίκα λεύσει.
Ἄλλ' ὃ γὰρ Μινύαισιν ἐπήνδανε πᾶσι νέεσθαι·
Δῆμα δ' ἐνὶ Φρεσὶ θῆκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη,
Ἀρβωλίην θ', ἧα δὴ τελέσῃ, τάπερ αἶσα γενέσθαι.
Ὡκα δ' ἄρ' ἔλκεν ὄνειρον ἀπ' ἔρανθ' ἦκε φέρεσθαι

775 Εἰς δόμον Αἰήταο. συθεῖς δ' ὄγε δῆμα πέλωρον
Ἔσκηψεν βασιλῆα περὶ Φρένας, ὅς νιν ἔδοξε

Παρ-

760. εἰρεσίην de Voss. 762. αὐτίκα οἱ σέφανος Voss. 763. τοῖς
δ' ἐν vid. leg. 764. Χρυσέον — ὑπὲρ Voss. ἠώρ. Al. 765. πρ-
νικτον Voss. 766. μερμηρί PAL. μερμήρι C. 768. Ἦ ὃ γ'

nolui, 'tum 'antennam deligatam
ad malum solui, denique ipsum
malum in ἰσοδόκην suam reponi,
vt Il. A, 434: cum iam velifica-
tione nihil opus esset, sed remigio
solo in Phaside resgerenda. *αἰσν.*

762. Cl. Wesseling. Obsf. 1, 22
p. 69 coniecisse se ait, αὐτίκ' ἄρ'
ἔνυ φανόν, vrbs illustris, quia de
σέφανον, neutrius generis non con-
stet, φανός autem λαμπρός sit apud
Hesychium. Sed mox praefert
σεφαίη vel σεφάη, quae sunt He-
sychio τείχεα ἐπάλξεις καὶ πύργων.
Forte rectum est Vossianum σέφα-
νοι. Certe v. 895 ἐπὶ σεφάνοισι
πυκλάμενον sic dixit noster. Et vi-
dentur indiscretim σεφάνην dixisse
ac σέφανον. Il. Σ, 597 σεφάνας κα-
λαῖς habent virgines: et Il. N, 736

σέφανος πολέμοιο est corona hostium
hostem circumdans. Putabam ali-
quando σέφανον esse accusatiuum
pendentem a κατέφαινε, *Ostendit*
Tiphys muros. Sed solet noster
hoc verbo intransitiue vti, *appa-*
ruit, quod Index noster demon-
strat. Itaque nihil adseuero.

763. Τοῖς ἐπὶ κῶας] Pro ἐπὶ,
mallet legere ἐνί. *ESCH.*

764. Fateor, me nec austorem
laudare alium posse χαλαζαίης
Φηγῶ, neque quid sibi velit, aliter,
quam coniectando assequi, nempe
grandinosam, ita fertilem, vt le-
uiter concussa tanquam grandinem
suae glandis fundat. *Glandineam*
sagum dixit in sua interpretatione
Cribellus: modo non *Grandineam*
ipse ad verbum reddiderit. *Cl.*
Ber.

nas demittere, maloque reclinato remis nauigare. (760) Postquam ostia fluminis placide euntis intrauimus, statim moenia et murum firmum Aetæe ostendit *Ancaeus*, et lucos, in quibus vellus aureum suspensum erat in fago grandinante. Sic illi quidem peregerunt singula: ceterum statim Iason in mente et in animo volutauit, (765) communemque ad Minyas quaestionem diserte retulit, vtrum ipse ad Aetæe domum iret solus ab aliis, lenibusque illum verbis alloquens placaret, an cum Heroibus iret, et ad pugnam spectaret statim? (770) Non placuit Minyis omnibus ire, metum illorum mentibus dea candidis decora vlnis cum inieciisset et cunctationem, vti perficeret *interim*, quæ fas erat fieri. Celeriter vero perniciosum somnium caelo iussit ferri in Aetæe domum. Illud concitatum horrendum timorem (775) regis incussit præcordiis, qui sibi

ἐπ. vid. leg. "Ἡμεν ἐπ' — αἶδες πᾶσι Voss.
ἀπείσσι Voss. 770. λείψοι Voss. recte.
μιν. Voss. 773. ἴνα οἱ τελ. Voss.

769. σέρζατε —
771. Ἀλ' αἱ οἱ

Bernardus ad Synes. de Febr. p. 13 ἀζαλίη coniicit. Sed non indicat, cur arida fagus viridi hac in re præferri debuerit. Caeterum Apollonius quoque 2, 406 ἐπ' ἀκρῆς Φηγυῖο ponit vellus; sed 2, 1149 et 1274 ἐπὶ δρυὸς ἀκρεμύνισιν.

769. Suspicatur Cl. Ruhnck. Ep. 1 p. 6 pro σέρζα legendum θίλζα, bona sipe dubio sententia: nec difficilis nimium vtriusque verbi permutatio. Sed tamen nihil opus est mutatione, si admittamus σέρζα positum esse (velut in Ebraeorum coniugatione Hiphil) non vt contentum esse, acquiescere, significet, sed placare alterum, facere vt contentus sit, et acquiescat. Videor mihi hunc verbi vsum obseruasse, verum adnotare certe suo

loco neglexi. Certe cum σέρζαν amare sit, σέρζαν ἐπείσσει erit verbis amorem et beniuolentiam testari, vt φιλᾶν σώματι osculari.

770. Suspicabar legendum αὐτίκ' ἐλεύσοι, cum ἐλεύσω etiam terminatione astiua agnoscant Grammatici, et futurum optatiui non careat exemplis, ἐς μόθον ἔλθῃν autem sit ad arma venire sine dubio: ἐς μόθον αὐτίκ' ἔλθοι rectum et ipsum esset. Verum postquam deprehendi illud λείψοι in Vossiano: putare coepi, vsurpatum illud esse eo modo, vt Latini dicunt *spellare pugnam* i. comparare se ad pugnam.

774. Οὐλον ἔνασον perniciosum somnium significare hic et Ιλ. B princ. credendum est Grammaticis. Sed

- Παρθένη, ἣν ἀτίταλιν ἐνὶ μεγάροισιν εἴοισι,
 Μήδειας κόλποισιν ἐν ἱμερτοῖσι συθῆσαι
 Ἀστέρα παμφανόωντα δι' ἡερίοιο πορείης.
 780 Ἡ δ' ἐπεὶ ἐν πέπλοισι λάβεν κεχαρηότι θυμῷ,
 Ἦκε Φέρσ' εἰς χεῦμα εὐρύτῃ ποταμοῖο
 Φάσιδος· ἀστέρα δ' αἰὲν ἀναρπάξαντα ῥέεθρον
 Οἴχεσθαι πόντοιο δι' Ἀχένοιο φέροντα.
 Ταῦτα δ' ἐσαθρήσας δολίῃ ἐξίσσυτο ὕπνῃ
 785 Ἀπροφανὲς, συγερὸν δ' ἐπεὶ φρένας εἰληετο δαῖμα·
 Ἄλτο δ' ἄρ' ἐξ εὐνῆς· δμῶσιν δ' οἱ ὦν' ἐπέτελλεν
 Ἴππας ἐντύνειν, ὑπὸ δὲ ζεύξεσθαι ἀπῆννῃ,
 Ὅφρα καὶ μειλίζαιτο κίων ἐπὶ ῥεῖθρον ἱραννόν
 Φᾶσιν δινέοντα, σὺν ἐνδοπίῃς μίγα νύμφαις,
 790 Ψυχὰς θ' Ἡρώων, ὅσσαι τ' ἐπὶ ῥεῖθρον ἀμειβον.
 Θυγατέρας δ' ἐκλήζε θυώδεος ἐκ θαλάμοιο,
 Χαλκίοπην σὺν παισὶν ἀποφθιμένῃ Φρίξοιο,
 Ἡδ' ἀπαλὴν Μήδειαν ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
 Παρθένον αἰδοίην, ὅφρ' ἂν συνέποιντο κίοντι.
 795 Ἀψυρτος δ' ἀπάνευθε δόμῃς ναίεσκε πόληος·

Ἀρμα

777. παρθενον Voss.

778. τόξοισιν Voss. συνθ. sph. Esch.

780. λαβεκε χαρ PAI.

781. εὐρύτῃ Voss. εὐρύτῃ PAIC.

782. F. ἀστέρα δαί ἑάναρ. Sed δὴ μιν ἀφαρκα. ῥεῖθρον Cl. Ruhnck.

Sed de hoc nomine vid. ad 955. in
 vniuersum.

782. Quid sibi velit in hac nar-
 ratione αἰὲν, equidem comminisci
 non possum; neque indicatur, quid
 rapuerit stella, et per Pontum abs-
 tulerit. Suspicio dedisse poetam,
 ἀστέρα δαί ἑάναρ. Qua ratione
 plane nihil de antiqua scriptura
 mutatur, nisi quod vltima de αἰὲν
 tollitur: quae nempe tum demum
 adiecta videatur, cum male prae-
 cedentes literae diuisae et coniun-
 ctae sunt: cui malae dispositioni oc-
 casionem sorte dedit non valde fre-
 quens vsus τῆς δαί, de qua inter
 antiquissimos Grammaticos non
 constituisse nouimus. Vid. VV. DD.

ad Hesych. post Δαῖροι, vbi est
 σύνδεσμος ἴσος τῷ δὲ συμπλεκτικῷ.
 De illo vsu Homérico et Atticorum,
 Euripidae praesertim et Aristophan-
 nis, in interrogationibus hic nihil
 dicimus. Utamur modo illo Apol-
 lonii Argon. 1, 267 Δμώεσσι δ'
 ἀρτίῃ τεύχε' αἰσαν Πέφραδιν, αἱ δαί
 σῖγα κατηφείς ἤαροντο, vbi simpli-
 citer, vt hic, συμπλεκτικὸν est,
 h. e. narrationis partes connectit.
 Reliqua, spero, ex interpretatione
 apparent. Οἴχεσθαι ῥεῖθρον sine
 praepositione dici, Homeri fami-
 liarem non offendet.

785. Illud ἄλκετο, quantum mea
 ope impedire possum, eripi poetae
 non patiar. Videtur allusionem
 habere.

sibi videretur videre in virginis, quam domi suae educabat, desiderabili sinu moueri (*scintillare*) astrum prae-fulgens ut solet aetherium per ineatum, quod illa cum peplo susceptum laeto animo, (780) ferret in pulchri fluminis undam Phasidis, astrum in fluvium eam rapiens abire, et per Axinum pontum eam ferre. Hoc viso doloso excitatus est repente, horrendusque illi circa praecordia timor tractus est. (785) Profilit stratis, famulosque celeriter equos sibi iussit parare, rhedaeque subiungere, uti placaret, ad amabile illius fluentum delatus, verticosum Phasin una cum Nymphis indigenis, animasque heroum, quotquot ad fluvium oberrarent. (790) Tum filias odorato ex thalamo euocavit, Chalciopen cum Phruxi interfecti filiis, ac teneram Medeam excellenti forma praeditam, pudicam virginem, euntem se ut comitarentur. Absyrtus seorsim ab vrbe aedes habitabat.

Ep. 2 p. 80. 785. Απροφανῇ Voss. Φρένας Ἰκτο Ruhnk. p. 81.
788. μάλιζαντο Voss. 789. μέγα ΑΓ. ΡΑΙC. ενδαπιοι μεγα
Voss. et marg. μέγα. μέγα est a Steph. 790. ὅσσαι ἐπὶ
Voss. 791. Θηώδ. ΡΑΙC. Θαλαμοις Voss. ἐκλυσε omn.
795. τοκῆος coni. Ruhnk. l. c.

habere ad ἔλκος, quod ἀπὸ τῆς ἔλκος deriuant Grammatici, quod pars sincera trahitur ab ulcere.

788. Videtur hoc indicare poeta, somnii expiandi causa hanc ad Phasin profectiorem institutam esse. Ne Phasis sibi raperet filiam, rex metuebatur.

789. Ἐνδαπίης μέγα νύμφαις] Vulgares editiones legunt μέγα, fortassis neque sic male. Ksch.

789. Cum, quid μέγα hic sibi velit, plane non intelligam, suspicor esse errorem Stephanianae a posterioribus, ut solet, repetitum. Dixerunt, non dubito, ut σὺν ἄμα, ita etiam συμμέγα, quod hic poetica tmesi dissolutum est. Qsch.

791. Sexcenta exempla sunt, ubi primae editionis errores repetunt reliquae ad Stephanum usque. Neque post Stephanianam temere quidquam mutatum est. Non est igitur mirum, cum semel eruditos Stephani oculos fefellit illud incongruum ἐκλυσε, illud neque a duobus successoribus esse emendatum.

795. Rationem parenthesi huius versus reddere puto Poetam, cur Absyrtus non una cum patre profectus sit. Habitabat separatim extra urbem, ut longum fuerit festinanti Aeetae illum arcessere ad cerimoniam, in qua non valde opus illo erat. Apollonius in eo loco, qui fundus est Ruhnkenianae
H emen-

- Ἄρμα δ' ἐπὶ χρύσειον ἔβη μίγα θυγατέρεσσιν
 Αἰήτης. τὸν δ' αἶψα δι' ἐκ πεδίου φέρον ἵπποι
 Χεῖλος ὑπὲρ ποταμῷ δονακώδεος, ἐνθά περ αἰεὶ
 Εὐχολαὸς ρείθροισι καὶ ἱερὰ καλ' ἐκόμιζον.
- 800 Κεῖναισι δ' ὄχθαισιν ὑπόδρομος ἤλυθεν Ἀργῶ.
 Καί ῥα τότε Αἰήτης εἰσέδρακεν, ἐν δ' ἄρα πολλὰς
 Ἐξείης Ἡρώας ἐμιλαδὸν ἐδρίωντας,
 Ἀθανάτοισι ἱκέλυσ· περὶ γάρ ῥα ἔ τεύχεα λάμπε.
 Τοῖσι δ' ἄρ' ἐν πάντεσσι μετέπρεπε δῖος Ἴησων
- 805 Ἦρη γάρ περὶ πᾶμπαν ἐτίετο, καὶ οἱ ἔδωκε
 Καλὸς τε μέγεθός τε καὶ ἠνορέην ὑπέροπλον.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ χεδὸν ὄντες ἐπ' ἀλλήλοισι βάλλον' ὄσσε,
 Αἰήτης Μινύαι τε περὶ φρένα παχνώθησαν.
 Πρέσθε γάρ Αἰήτης μὲν ἐφ' ἄρματος ἥελιος ὥς
- 810 Λάμπετο μαρμαρυγαῖσι πέρι χρυσέων ἀπὸ πέπλων·
 Ἀμφὶ δέ οἱ σεφάνην κεφαλὴν ἔχε θυσανέεσσαν
 Ἀκτῖσιν φλογέαις· σκῆπτρον δ' ἐν χερσὶν ἐνώμα
 Ἀσεροπαῖς ἱκελὸν· δοιῶ δ' ἐκάτερθεν ἔησαν
 Θυγατέρες· ταῖς γάρ κεν ἀγαλλόμενος πεφόρητο.
- 815 Σμερδόνον ὑπ' ἐφθαλμοῖσι δ' εἰσέδρακε νηὶ πελαθεῖς,
 Καὶ οἱ ἀπὸ σπηθείων βριαρὴν ἀνενεῖκατο Φωιήν,
 Δεινὸν ὁμοκλήσας· μέγα δ' ἀντιάχων ἐγεγώνε·
 „Φράζετον, οἵτινες ἐσέ, τί δὲ χρεὶς ὑμᾶς ἱκάνει,
 „ Ἐκ-

796. θυγατέρας Voss. 798. ποταμοῖο Voss. 801. αἰσέδρα-
 κεν Voss. — ὄχθαι. al. F. αἶψα. 806. Καλὸς καὶ Voss.

emendationis, 3. 239 in descriptio-
 ne urbis Colchorum, atque adeo
 non in ea parte fabulae, quam hic
 tractamus, memorat domum Ab-
 syrto e regione regiae Aeetae posi-
 tam. Si sermo esset de historia ea-
 dem, eaque vera, haec urbana
 domus non repugnaret villae ab
 urbe remotiori: nedum ut poetae
 narratio unius sit ad alterius fidem
 exigenda et mutanda. Si quis ve-
 tera ad laudatum modo Apollonii
 locum scholia inspicere velit, vi-
 dere poterit quinque diuersas ma-

tres Absyrto a nobilibus totidem
 scriptoribus assignari.

801. Cum ad manifestam ratio-
 nem, iam a Cl. Wesselingio Obsl.
 1, 22 p. 90 propositam, etiam Vos-
 siani libri auctoritas accederet, non
 debuit diutius corrupta manifeste
 lectio hic tolerari. Sic fecimus
 supra 463. Pro ἐν δ' ἄρα, h. e. ἐν
 αὐτῇ εἰσέδρακεν, verti, quasi esset
 αἶψα. Illa lectio huiusca binis
 supplementis indiget; in hac nihil
 abundat.

tabat. (795) Currum deinde aureum cum filiabus conscendit Aeetes, quem celeriter per campum tulerunt equi per arundinosi ripas fluminis, ubi semper vota fluentis et litantia ferebant sacra. Illas ipsas ripas subiens venit Argo, (800) adspicit Aeetes, videtque multos deinceps Heroas una sedentes immortalibus similes, ita circa illos lucebant arma. Inter omnes autem decore nobilis Iason eminebat: adeo illum in omnibus honorabat Iuno, dederatque illi (805) formam, staturam, virtutem praestantissimam. Sed cum iam ex propinquo coniicerent in se inuicem oculos, Aeetes pariter et Minyae circa praecordia obriguerunt. Primo enim obtutu Aeetes suo in curru solis instar circumlucebat splendoribus a peplis aureis; (810) caput illi cinctum erat corona fimbriata radiis ardentibus, sceptrum manibus librabat fulguribus simile. Ambae ab utroque latere sedebant filiae, quibus laetus et gloriabundus ferebatur. Sic appropinquans naui terribile oculis tueretur, (815) vocemque de pectore frenebundam emittit, horrendum minitans grauiterque reboans insonuit, Dicite, qui estis, aut quae vobis necessitas venit, et vnde,

vt

808. περι χρεία Voss. 810. περιζ χρυσ. Voss. F. περίζ vera lectio. 811. θυσανο Voss. 812. Απτεσι φλ. Voss. 813. F. leg. ἱηδον. 815. Σμερδόν P. 818. φράζετε Voss. ἑσόν id. F. χρέος ὑμῖν.

809. Toto ornatu patria Solis insignia ostentat Aeetes V. ad 870.

811. 'Αμφι δέ οἱ] Legendum crediderim — σεφάνη κεφαλὴν ἔχει θυσανόισσα. H. STEPH.

811. 'Αμφι δέ οἱ] Stephanus vult: σεφάνη κεφαλὴν ἔχει θυσανόισσα. ESCH.

818. Clarckiana illa sententia, qua negat vnquam dualem pro plurali poni, nimis Geometrica et abrupta est, quod pulchre vidit ad l. A, 566 Ernestus, et pluribus vel ipsius Homeri exemplis potest

ostendi. Sed hoc loco vti non lubet, ob Vossianam lectionem φράζετε quamquam quod vna manu dare videtur hic codex Clarckio, id altera idem adimit: ἑσόν enim duale est. Sed versui non congruit, et forte ortum ab homine, qui indicare vellet, ad φράζετον referendum fuisse ἑσόν. Cf. 843. 1089. it. de Lapp. Pr. 77. Sed difficilius est videre, quomodo cohaereant, quae abrupta et regia breuitate sequuntur. Concedamus, formam pronominis ὑμῶν recte se habere; H 2 demus

- „Εκ πόθεν ἔλθομένοισι Κυτηίδα γαῖαν ἀμείψαι.
 820 „Οὐδ’ ἄρ’ ἐμὴν ἀλέγοντες ἀνακτορὴν πεφύβηθε,
 „Οὐδὲ λεῶν σκήπτροισιν ἐπύρανον ἡμετέροισι
 „Κόλχων, οἳ κεν’ Ἀρηι δορυσσόω εἰσὶν ἀτειρεῖς,
 „Ἐς μόθον ἱεμένοις εὖ εἰδότες Ἴφι μάχεσθαι.
 „Ὡς ἔφαθ’, οἳ δ’ ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ.
 825 Λίσσινίδῃ δ’ ἄρα Θάρσος ἐνὶ πρᾶπίδεσσιν ὅπασσεν
 „Ἥρη πρέσβα θεά· μέγα δ’ ἀντιάχων ἐγεγώνεε,
 „Οὐτὲ νυ ληισῆρες ἱκάνομεν, ἔτε τιν’ ἄλλην
 „Γαῖαν ἐπισρωφῶντες, ἐγείρομεν ὕβρις αἴσῃ
 „Ἐργ’ ἀδίκ’ ἀνθρώποισιν, ἃ δὴ πολέες μεμάασι
 830 „Τέτλαμεν ἐν βιοτῇ κέρδους ἔνεκεν σφετέρωιο.
 „Ἀλλὰ μοι ἄθλον ἔταξε Ποσειδῶνος φίλος υἱὸς
 „Πατροκασίγνητο. Πελίας, χρύσειον ποτὶ κῶας
 „Λαζομένους ἀφικέσθαι εὐκτιμένην ἐς Ἰωλκί.
 „Οὐδέ τι δὴ νῶνυμοι ἐμοὶ ἐρίηρες ἐταῖροι·
 835 „Οἳ μὲν γὰρ μακάραν, οἳ δ’ Ἡρώων γένος ἐσμέν.
 „Οὐδέ τι μὴν πολέμων ἀδαήμενες ἔδδ’ ἐμόθοιο,
 „Ξεῖνοι δ’ εὐχόμεθ’ εἶναι ἐφέςιοι, ὥς γὰρ ἄμεινον.
 „Ὡς φάτο. τῷ δ’ ἄρα θυμὸς ὀρίνετο ἴκος ἀέλη
 Λιήτεω, καὶ σμερδὴν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν,
 840 Φρικτὲν ἐφ’ Ἡρώεσσι δόλον καὶ μῆτιν ὑφαίνων·
 „Ὅψ’ ἐδὲ δὴ Μινύασι τοίην ἀνενεύκατο φωνήν·

„Εἰ

821. λίσσιν. Voss. ἐπύρανον PAIC. 822. δορυσσόω εἰσιν (ἱσ-
 σιν I) ἀτηρῆς PAIC. δορυσσοί alii. ἀτηρῆς etiam Af. et Voss.

Demus ἱκάνει με χρεός significare,
 innuadit me necessitas, vel venit mi-
 hi usus: quid sibi vult Dativus
 proxima versus ἔλθομένοισι? Subla-
 ta erit difficultas si legamus pro
 ἔμῳ, consueta Doribus forma Da-
 tivi ὕμῳ. Sic sententia orietur,
 quam interpretatus sum. Ἐκ πό-
 θεν inculcatum velut parenthesi pe-
 culiarem quaestionem continet de
 patria, vel loco vnde veniant.

819. Κυτηίδα γαῖαν] Tzetzes ad
 Lycophronem Κύταια, πόλις πολ-
 χίδος, ὅθεν αὐτὴν (Μήδων) Κυ-

ταίην ἔφη. Confer Apollon. Schol.
 ad lib. II. v. 401. Stephanum By-
 zantin. de urbibus etc. ESCH.

821. Ἐπύρανον] Perdrerius pro
 ἐπύρανον, ἐπύρατον substituit, sed ni-
 hil opus est hac correctione. ESCH.

821. Cl. Pierse. Verif. 1, 9 p. 106
 malit σκήπτροις ἐπύρανον, tuetur-
 que illam adiutoris vel auxiliatoris
 significationem, de qua dictum ad
 v. 86. Hanc notionem facile equi-
 dem hic admiserim: quamvis ama-
 bilitati sauet illa praeclara Cyri
 morientis vox apud Xenoph. Cy-
 rop.

ut velletis in Cytaidem terram transire? Meum igitur nihil curantes imperium non extinuistis? (820) neque populum sceptris adiutorem nostris Colchorum, qui vel ipsi Marti hasta impetuoso sunt inuiolabiles, *contra se* euntibus in pugnam fortiter pugnare docti? Sic fatetur, at illi ne hiant quidem silentio. Igitur Aesonidi audaciam dedit in praeordiis (825) Iuno veneranda dea, qui magnum contra fremens insonuit: Neque ut latrones venimus, neque alienam terram vagabundi obeuntes per contumeliam facta iniuria in homines suscipimus, qualia conantur multi audere in vita sui emolumentum causa: (830) verum mihi laborem iniunxit Neptuni filius, *meus* patruus Pelias, ut *non nisi* aurea pelle capta redeamus in bene conditam Iolcum. Neque ignobiles sunt cari mihi socii. Alii deorum, Heronum alii genus sumus, (835) neque bellorum imperiti neque pugnae. Hospites autem tui potius domestici optamus esse. Sic enim melius est. Sic dixit. Animus vero Aetac procellae instar commotus est, et horrendum obtutus oculis terribilem contra heroas dolum et consilium texens. (840) Post longum vero intervallum talem.

823. Es omissum PAIC. 824. σιωπᾷ PAI. 826. θεῶν
Voss. 827. Ουτε τι Voss. 828. Αἰών Voss. 829. με-
μῶσσι Af. PAIC. 830. ἔνεκα Voss. 834. Οὐδέ τοι δὴ sph.
Esch. οἱ ναυνοί Voss. 836. οἱ πολλοί Voss.

rop. 8. 7 οἱ πολλοὶ φίλοι σκῆπτρον βασιλευσιν ἀληθέεσσιν· sceptrisque fauens populus magni regni praesidium. Sed puto ἐπήρανον et ἐπιήρανον eandem vim habere: hoc ob omissum apostrophum poetice figuratum quodam modo. αἰσν.

822. Δορυστοίω legendum praeclare monuit Pierse. l. c. Talia peccata in libros irreperunt occasione mutatae antiquae scripturae, post introductum longum O.

828. "Υβριος αἴση nihil aliud significat, quam per iniuriam. Est

enim saepe simpliciter ratio vel conditio, ut apud Pindarum Pyth. Γ, 108. Ol. 5, 175 etc.

831. Genealogia ab ipso Homero prodita Od. Λ, 253 et 258 Tyro Salmoniei filii ex Cretheo, cui nupta erat, Aesonem peperit Iasonis patrem, ex Neptuno vero Peliam. Hunc igitur πατροκασιγνήτον, veterinum fratrem sui patris, vocat h. l. Iason.

841. Posterius hemistichion τοῖν ἀνείκεστο φωνῇ est etiam Moschi Id. 2, 130.

- „Εἰ μὲν δὴ Κόλχοισιν ἀρηιφάτοισιν ἑσάντα
 „Μαρναμένοις ἐπιθῆσθαι, ἀποφθίσειν μένος ἄνδρας
 „Ἐλπεσθ', ὥς κεν ἀδῆριτον γέρας ἔσσετ' ἐν ὑμῖν,
 845 „Κῶας ἀειρομένους ἰέναι πρὸς πατρίδα γαῖαν
 „Εἰ δέ γε παῦροι ἔοντες ὑποκλίνητε φάλαγγι
 „Ἡμετέρῃ, τότε νῆα καταφθιμένοισι κεάξαι.
 „Εἰ δὲ κέ μοι πείθῃθε, τὸ καὶ πολὺ κέρδιόν ἐστιν,
 „Κρίναντες τιν' ἄριστον, ἢ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν,
 850 „Ὅφρα κε πειρηθεῖς ἀέθλων, ἕς αὐτὸς ἐνίσπω,
 „Κῶας ἔλῃ χρύσειον· ὃ καὶ γέρας ἔσσεται ὑμῖν.
 „Ὡς εἰπὼν ἵπποισιν ἐκέλευτο· τοῖδ' ἄρ' ὀπίσσω
 Βῆσαν ἀμειβόμενοι, Μινύαις δ' ἄχος ἔπλετο θυμῷ.
 Καί ῥα τόθ' Ἡρακλῆος ἔχον πόθον, ἔ γάρ ἐμιμνόν
 855 Ἔθνος ἀμαιμάνετον Κόλχων καὶ θύριον Ἄρην.
 Νῦν δέ σοι, ὦ Μασαῖε, παραδρομάδην ἀγορεύσω,
 Οἷά περ ἀνόμοροι Μινύαι πάθον, ἠδ' ὅς ἔρεξαν·
 „Ὡς τ' ἀψορῆος ἔρυσ' ἐν δώματος Αἰήταο
 Ἄργος εὐμμελὴς Φρίξας παῖς, ὃν ῥα ἔτικτε
 860 Χαλκιοῖα (τῷ γὰρ παρελέξατο, πατρὸς ἐνιπῆ,
 Ἠνίχ' ὑπὲρ νῶτα κρεῖσθ' Κόλχοισι πελάσθῃ)
 Ἀγγέλλων Μινύαισιν, ἃ δὴ τελέεσθαι ἔμελλε
 Σφῆσιν ἀτασθαλίῃσι πολυφθόρῃσι Αἰήταο·

Ἡδ'.

843. ἐπιθῆσθαι Voss. ἀνδρῶν AC et Voss.

844. F. ἔσσεται ὑμῖν.

846. Εἰ δὲ γὰρ Voss. ἔοντες AIC.

847. Ἡμετέροι PAIC.

843. Ἐπιθῆσθαι Dualis pro Plur.
vid. ad 818.

847. Minae similes Iouialibus illis
Od. M, 388 Τῶν δ' ἰγὼ — νῆα —
πρωτοῦ — κούραμι. Saepo illo
verbo futuri aut infiniti temporis
in findendi, frangendique signifi-
catione utitur Homerus, sed nun-
quam aliter quam per σ aut σσ.
Sed ideo mutatione nihil opus est.
Abruptam orationem, qualis est
merito minarum regiarum, in lecto-
rum, qui frigidi haec cognoscunt,
gratiam expleui.

851. Apodosis orationis Aeëtae
inest in verbis ὃ καὶ γέρας ἔσσεται
ὑμῖν. Nempe obseruarunt olim
Grammatici, nominatim Hesychius
h. v. ὃ etiam poni pro δι' ὃ vel διὸ.
Monuerunt antiqui interpretes in
primis ad Od. Ψ, 220 quos mirabor,
nisi audit Ernestus meus (hoc ipso
sorte, quo scribimus ista, tempore
occupatus in illo loco considerando)
prae Daceria et Barnesio, et Clar-
ckio filio.

856. Consilium huius libri, quod
iam monuimus, non fuit omnem
fabu-

lem Minyis sermonem retulit. Si quidem Colchos bellicosos ex aduerso pugnantes inuaseritis, *et* conficere virtutem virorum speratis, sic sine controuersia praemium vestrum erit, vt sublato vellere in patriam terram redeatis: (845) sin vero pauci qui estis phalangi nostrae cesseritis, tum *hoc praemium erit*, vt nauim vestram vobis pereuntibus diffindam. Si autem mihi obtemperaueritis, quod multo est utilius, vt eligatis praestantissimum inter vos et regno dignissimum, qui expertus labores, quos ipse dictabo, (850) auferat velus aureum: illud etiam vobis erit praemium. Sic factus equos hortatur, qui retro abeunt. Minyis vero dolor animos occupat. Tum sane Herculis illos desiderium subiit: neque enim sustinere se sperabant posse gentem Colchorum inuictam, et impetuosum Martem. (855) Iam vero tibi, o Musae, cursum enarrabo, quae graui fato pressi Minyae passi sunt, et quae fecerunt: vt retro currens venerit e domo Aeetae Argus, bellicosus Phrivi F. quem Chalciopce peperit, (cum hoc enim patris imperio coniugium inierat, (860) cum in dorso arietis Colchos venisset) nuncians Minyi, quaecunque peragenda *contra illos* essent sceleribus perniciosi

851. *εσπετε.* Post 858 'H' ὡς παρθενίης αὐτῆ φίλτρους ἰδαμάδῃ hic inserit Voss. 860. *πατρός ἐν οἴκῳ* Voss.

fabulam Argonauticae expeditionis enarrare; sed ea maxime, in quibus Orpheus partes insigniores fuerunt. Hinc multa tantum attinguntur in transcurso, et raptim indicantur potius, quam explicantur. Commode introducta est ad eam sem Musaei persona, cui se enarrasse alias vel enarraturum dicit, quae hic modo attinguntur.

858. Versus, quem hic inserit Vossianus liber, debetur nomini αἰήτας, quod praecedentem versum claudit, in quod exit etiam versus

863. Animaduertit mox errorem suum librarius: sed cum litura deformare codicem suum nollet, perrexit scribere.

859. *Ἄργος ἱϋμελίνης*] Si metri rationem sciisset Perdrerius, non certe *ἱϋμελίνης* mutasset in *αὐμελίνης*. ZSCH.

863. Illud *σφῆσιν* molestum est; aut plane *κατέλκιν* dicam more nostrorum hominum durch des Hees seine Bosheiten, de quo ad v. 167: aut, quod multo malim, legendum *σφῆσιν* (pro αὐτοῖς) producta licenter penultima, vel ob

- Ἦδ' ὥς παρθενίοις αὐτῇ φίλτροις ἔδαμάσθῃ
 865 Αἰνόγαμος Μήδεια, θεᾶς Ἥρης διὰ βελάς.
 Ἐν γάρ σι ἡμέρον ὤρσεν ἐρωτοτρόφῃ Κυθήρεια,
 Ἦκε δ' ἄρ' ἰὼν ὑπὸ σπλάγχνοις δασπλήτις Ἐριννύς.
 Ὡς τε βόας ζεύγλαισι δαμάσσατο πυρὶ πνέοντας,
 Τετράγυον θέμενος σπόρον αὐλακι, τὸν ῥ' ἐκόμισσε
 870 Φρέξος εὐμμελῆς, ὅτ' ἔβη δόμον Αἰήταο,
 Ἐόνον Ἐνυάλιον τε δρακοντείων ἀπ' ὀδόντων.
 Ἦδ' ὥς δυτμενέων σπαρτῶν σάχυν ἐξενάριξεν
 Αὐτοφόνω παλάμῃ, πῶς δ' ἀγλαὸν ἤρατο κῦδος
 Αἰσονίδης· ὥς τ' ἦλθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθῆσα,
 875 Λῆτι καλυψαμένη ἐανῶ διὰ νύκτερον ὄρφνην,
 Παρθένος αἰνολεχῆς· (περὶ γὰρ ῥά ἐ τείρον ἔρωτες
 Νηὸς ἐπ' Ἀργώας πελάσας, καὶ πότνι ἀνάγκη)
 Οὔτιν' ὀπιζομένη πατρὸς χόλον, ἐκ ἀλέγυσσα.
 Ἦδ' ὥς ἀμφιπλακῆῖσα περιπτύξασά τε μορφάς,
 Στέρ-

866. ἐρωτοτρόφος κυθ. Voss. F. ἐρωτοτρόφος. 867. εριννις Voss.
 868. πυρκαγι. Voss. 870. εὐμμελῆς PAIC. 871. ενυαλιον Voss.

spiritum vehementem in Φ, vel ob
 sibilantem quae statim sequitur,
 vel denique ut fiat versus ἀκίφα-
 λος. Haec quidem sunt σοφᾶ φάρ-
 μακα Grammaticorum, quibus
 etiam in plusculis Homeri versibus
 Clarckius utitur. Σφῆσιν etiam
 penultima producta legunt Il. B,
 206, qui legunt Σκῆπτρον ἡδὲ θέ-
 μισας, ἵνα σφῆσιν βασιλεύῃ. Sed
 versus ille controuersus est. Porro
 autem videtur aliquis, qui apud
 postum τὸ σφῆσιν incommode ver-
 sum incipere putaret, σφῆσιν sub-
 stituisse festinanter, quod cum ἀτα-
 λαλῆσιν iungeretur.

864. Illud αὐτῇ principem per-
 sonam notat, ut αὐτῇς ἔφα etc.

868. Cum durum sit priorem in
 πυρὶ produci, blanda remedia pro-
 ponuntur a Doruillio ad Charitonem
 p. 773, et Schradero ad Musae. v. 41
 πῦρ πνέοντας, vel vno verbo πυρι-
 πνέοντας, ut prima syllaba necessi-
 tate quadam in trium breuium con-
 cursu possit corripi.

870. Phrixum Athamantis filium
 faciunt ex Nephele. Hic nouercae
 suae Inūs Cadmi F. furorem fu-
 giens, de draconis istius dentibus,
 vnde Sparti s. Cadmei fratres orti
 fuerant, quos Ino dotales in do-
 mum Athamantis intulerat, aliquot
 ad Colchos et socerum Aeëten at-
 tulisse, hic dicitur. Aliter ut multa
 alia scilicet Apollo, 3, 1175 sqq.

cioſi Aeetae: et vt virgineis illius *Iaſonis* illecebris victa fuerit infelix coniugii Medea, Iunonis deae conſilio: (865) deſiderium enim in illa mater amorum Cytherea excitauit, miſitque in viſcera illius ſagittam atrox Erinnys: tum, vt boues ſub iugum igniuomos miſerit *Iaſon enarrabo*, quatuor iugerum ſemen ſulco depo- nens, quod apportarat ſecum pugnax Phrixus, cum in Aeetae domum veniret, (870) dotem Martiam de Dra- conis dentibus: et quomodo inimicorum Spartorum ſe- getem occiderit, ipſorum in mutuas caedes graſſante manu, ſplendidamque vt gloriam retulerit Aeſonides: et vt clanculum domo venerit, linteo tecta peplo pro- pter nocturnam caliginem, (875) virgo infauſta coniu- gio. Adegerant illam amores et domina neceſſitas, ad Argoam, nauim vt accederet, nullam patris iram reſpi- ciens neque curans. Et quem ad modum amplexa meim- brisque circumfuſa Iaſonis, pectora cum impetu irru-

en

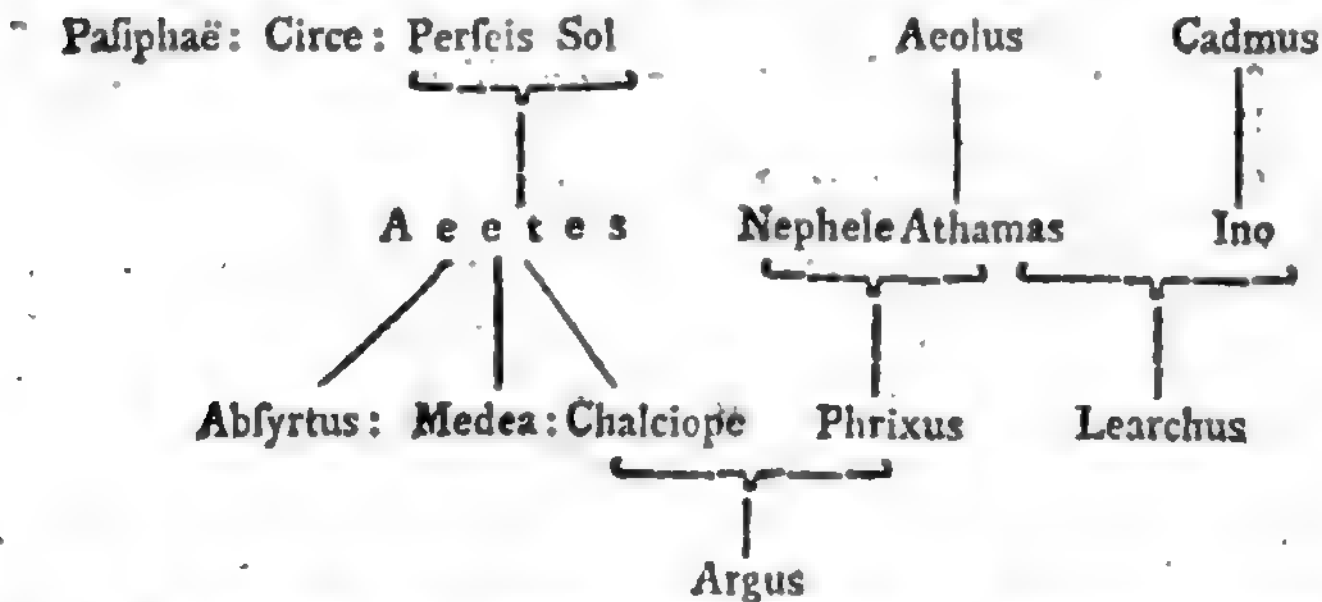
872. *ἐξαναρίξει* Voff.

873. *Ἀὐτοφύνη* PAIC.

γυδὲς Voff.

874. *ἤλθεθε δὲ* Voff.

877. *ἀργώης* Voff.

Illud *τὸ* ad *ἑνὸς* adiectum faci- lius concoquebam, cum compara- rem cum illa Romanorum ratione, *Dotem*, eamque Martiam.

873. Plenius ista enarrata videre licet ab Apollo. 3, 1373 sq.

875. Secundum ea, quae dispu- tat Clark. ad *Ιλ. Γ*, 38 *ἄντι* (al. *ἀντί*) adiectiuum est, subtile s. tenue

significans, *ἄντι* autem, penulti- ma correpta, peplum notat. Eschen- bachius hic citauit Hesych. voc. *ἄντι*.

879. *Μερόα* hic potius vnuer- sim membra, quam faciem siue vul- tum notare, res ipsa satis loquitur: contra Enſiath. ad *Od. II*, 181 p. 601, 25 *Ἀπείκε τοῖς παλαιῖς ἐπὶ*

H 5

πρὸς.

- 880 Στέρνα τε μαιμάωσα κύσεν χάριέν τε πρόσωπον,
 Δάκρυτι πλημύρυσσα γενειάδας· ἔδ' ἔτιν' αἰδῶ
 Ἔχε πόθων Ἥρωες, ἐλαυνομένη δ' ὑπὸ φίλτρων,
 Παρθενίην ἔρριψε, γάμων τ' εὐήνορα θυμόν.
 Ἄλλα τ' αὖ πολλά καὶ ἐσύσερον αὖθις ἀκῆσαι.
- 885 Ἄλλ' ὅτε δὴ Μήδεια λίπεν δόμον Αἰήταο
 Λαθριδίη, καὶ νηὸς ἐφ' ἡμετέρης ἐπελάσθη,
 Δὴ τότε ἄρα κατὰ θυμόν ἐμηλόμεθ', ὅφρα μολόντες
 Ἀμφ' ἱερῆς Φηγοῖο δέρας χρύσειον ἔλωμεν.
 Ἔα περὶ φρεσὶ δ' ἥσι δοκεύομεν, ἔδ' ἔτις ἡμῶν
- 890 Ἔγνω μόχθον ἄελπτον· ἐφ' ἔσπετο γὰρ μέγα ἔργον
 Πᾶσιν ἐφ' Ἡρώεσσι, κακῶν δ' ἀνεφαίνετο πυθμῆν.
 Πρόθε γὰρ Αἰήταο δόμων ποταμοῖό τ' ἐρυμνῆ
 Ἐννέ' ἐπ' ὀργυιῶν ἔρκος περιμήκετον ἄντην
 Φρερεῖται πύργοισι καὶ εὐξέστοισι μύδροισιν,
- 895 Ἐπτά περὶ σεφάνοισι κυκλόμενον. ἐν δ' ἄρα τρισσὰ
 Χαλκήρεις πύλαι εἰσὶ πελώριοι· ἐν δ' ἄρα ταῖσι
 Τείχος ἐπιθρώσκει, περὶ δ' αὖ χρύσειαι ἐπάλξεις.
 Αὐτὰρ ἐπὶ σταθμοῖο πυλῶν τηλῶπις ἀνασσα
 Ἴσανεν αἰθύσσα πυρὸς σέλας, ἣν κ' ἐνυ Κόλχοι
 Ἄρτε-

880. κυσε χαρ. Voss. 881. πλημύρ. Voss. 882. Ἥρωας
 PAIC. Illuv. P. 884. ἀκῆση Voss. vid. leg. ἀκῆση. 887. Δη τοτε
 οἱ κατα Voss. 888. δέρας Voss. 889. ἡμῶν Voss. 892. προ-

πρωῖα τε τίναται τὴν μορφήν· διὸ
 καὶ φασὶν, ὅτι εὐαδὴς μὲν ὁ τῆς αἰδῶς
 εὖ ἔχων, ἥγαν ἅπαν τὸ σῶμα κα-
 λῶς· εὐμορφος δὲ ὁ μορφῆς εὖ ἔχων,
 ὅλον εὐπρόσωπος.

883. Παρθενίην non esse illam
 conditionem intacti corporis, quam
 vulgo virginitatem vocamus, ex
 totius fabulae tenore notum: sed
 statum illum conclusae et custoditae
 intra thalamum, nutricis praesen-
 tia, mitraque adeo, integritatis etc.
 Εὐήνορα θυμῶς, talis animus, qui
 placere honesto viro, et illum allie-
 cere potest. Quo minus pudorem
 tumentur puellae, eo magis spei
 nuptiarum officium.

884. Luxatum esse hunc versum,
 et numeris suis excussum, apparet.
 Nec sanare difficile fuerit, V. G.
 sic, Ταῦτα δὲ καὶ πόλιν ἔλασεν ἔν-
 α. α. Sed an ita dederit auctor,
 non dixerim: illud vero asseuerare
 ausim, suffragante praesertim Vos-
 siano, legendum esse ἀκῆση, et sic
 interpretatus sum.

885. Redit ad directam narra-
 tionem et ea, in quibus Orphei
 ministerio opus erat, praecipue.

888. Ἀμφὶ non referendum ad
 ἔλωμεν, sed significat locum et situm
 velleris, quem adhuc habuerit.

892.

ens osculata fuerit venustamque faciem, (880) lacrimis inundans genas, nec ullum pudorem habuerit desiderii Herois, sed delinientis acta amatoriis virginitatem abiecerit, nuptiarumque honestam cupiditatem. Alia etiam multa in posterum audies. Iam posteaquam Aeetae domum clanculum reliquit *Medea*, (885) et in nauim nostram peruenit, tum sane apud animum deliberauimus, quomodo accedentes de sacra fago auream pellem auferremus. Facillime hoc de illius pectore expectabamus: neque enim nostrum quisquam ne norat quidem desperatum laborem: ingens enim facinus sequebatur, *urgebat cogitatione* (890) *et premebat* Heroas omnes, malorumque se illis vorago aperiebat. Namque ante domum Aeetae et munitum flumen, septum nouem altum passibus oppositum turribus defenditur et politis molibus, idque septenis insuper moenibus cingitur. (895) Inde triplices ex aere portae sunt ingentes, inter quas murus procurrit, et circum hunc pinnae aureae. Verum in ipso portarum limine longe prospiciens regina stabat ignis fulgorem motu spargens, quam Colchi

893. *ἐνέπ' Ἀλ. ὁρ. μῆκος* Voss. 895. *τρεῖς* PAIC.
898. *τηλῶπες* Voss. 899. *Φ. αἰθύσσεσθαι* V. N. *δενυ πολ-*
χοι Voss.

892. *Ἐρυμνὸν ποταμὸν*, intelligo munitum altis litoribus, forte etiam operibus manu factis.

893. Difficilia superatu haec munimenta etiam interpreti. Facilius intelligam, si legatur pro *ἐνέπ' ὄργυιῶν*, *ἔτ' ἢ ἔτι*, insuper: praeter fluuium, domus Aeetae habet alia etiam munimenta, quae describuntur.

894. Epitheton facit, ut saxa manu caesa et quadrata malim intelligere, quam ferreas ingentes massas, quas alioquin creare poetae non difficile futurum erat.

899. Pro *αἰθύσσεσθαι*, quod aliunde nondum obseruatum est, *αἰθύσσεσθαι* substituit Cl. Wessell. ad Diod. Sic. 2, 53 p. 166, verbum per *σείαν*, *ρί-πίζαν* explicatum apud Hesychium, cuius compositis adhuc citatis addi possunt *διααθύσσεσθαι* Pind. Ol. 2, extr. et *παραιθύζει* Ol. I, 89 et *παραιθύζει* Apollo. 2, 1257. Veniebat etiam mihi statim in mentem utriusque verbi affinitas. Sed, ut sum vniuersim ad mutandum tardior, ita cogitabam, posse *αἰθύει* et *αἰθύσσω* idem significare, ut sunt multa apud Graecos verba terminatione et formatione abundantia. Cf. ad 967.

900.

- 900 Ἄρτεμιν ἐμπυλὴν κελαδοδρόμον ἰλάσκονταί,
 Δεινὴν τ' ἀνθρώποισιν ἰδεῖν δεινὴν τ' ἔσανκῶσαι,
 Εἰ μὴ τις τελευτὰς πελάσει καὶ θύθλα καθαρμῶν,
 Ὅσσα περ ἀρήτεια καθάρματα μύσις ἔκευθε,
 Δεινολεχῆς Μήτεια Κυτηῖασιν μίγα κέραις.
 905 Οὐδέ τις ἐνδοτέρω κείνην ὁδὸν εἰσεπέρησεν
 Ἐνθάπιος, ξεινὸς τε βροτῶν ὑπὲρ ὁδὸν ἀμείψας·
 Εἶργει γὰρ πάντα δεινὴ θεὸς ἡγεμόνεια,
 Λύσσαν ἐπιπνέισα ὑπὲρ γαλινῶς σκυλάκεσσιν.
 Ἐν δέ σφιν πυμάτων μυχῶ ἔρκεος ἄλσος ἀμείβει,
 910 Δένδρεσιν εὐθαλέεσσι κατὰσκιον, ὧ ἐνὶ ποσσὶ καὶ
 Δάφναι τ' ἠδὲ κράνεια ἰδ' εὐμήκεις πλατάνισοι·
 Ἐν δὲ πόσῃ ῥίζησι κατηρεφέες χθοναμαλῆσιν,
 Ἄσφodelος, κλύμενός τε καὶ εὐειδὴς ἀδίαντος,
 Καὶ θρύον ἠδὲ κύπειρον, ἀριστερέων τ' ἀμενηνά,
 Ὅρ-

902. τελευτὰς Voss. PAIC. 903. κίσις V. N. 908. ἐπιπλά.

900. Κελαδοδρόμος Dianae epitheton vel quatenus venatrix cum tumultu silvas percurrit, vel in quantum Hecate idem facit, quod firmat versus 901. Est scilicet eadem *μυγχία* 933. Cf. 942.

903. Medea duplex habet epitheton, ἀρήτεια est, sacerdos et antistita Dianae, μύσις eadem, initiata mysteriis illis et sacris ritibus, quibus illa placatur. Ἀρήτεια κίσις, *sacra cista*, vocari minime potest. Vidit haec sine dubio olim ipse Cl. Valckenarius, et retractavit dicta ad Amm. 3, 6 p. 186, si ipsi denuo inspicere h. l. contigit.

908. Λύσσαν] Pro ὑπὲρ et γαλινῶς aptum aliquod substantiuo σκυλάκεσσιν epithetum desidero.

H. STEPH.

908. Ἐπὶ γαλινῶς σκυλάκεσσιν] Stephanus hic, loco ὑπὲρ γαλινῶς, aptum aliquod substantiuo σκυλάκεσσιν Epitheton desiderat, et id

non sine causa, nam praepositio ὑπὲρ et superflua est hoc loco, et cum tertio casu construitur; quid si igitur substitueremus ὑπερχολῶς? Epitheton profecto his canibus satis aptum. ESCH.

908. Ingeniosa est huius loci emendatio proposita a Valckenario ad Amm. p. 148 — ἐπ' ἀργαλίοις σκυλάκεσσιν, quod idem esse putat atque κύναι ἀργαῖς Homeri. Sed ego nescio an ἀργαλίοις possit celere significare, vel ἀργίποδα? Nonne blandius est legere ὑπεργαλῶς una voce? Ἡ. ὑπὲρ quoties intendat significationem nominum et verborum, nihil attinet dicere. Γαλῶν, non disterre a γαλινῶ, facile quis credat. Augetur vis Dianae, si rabiem statim adspirare potest placidissimis vel supra morem modumque placidis canibus. Sed nolim assuerate aliquid ponere.

GESN.

909. Pronomen σφῶν hic et quibus-

Colchi Dianam iantricem et cursu strepentem placent, (900) terribilem visu hominibus, terribilemque auditu, nisi quis sacras ceremonias admoueat et purgationum piamina, quae quidem piamina sacerdos mysteriorum perita occultat infelix coniugii Medea Cyteides inter puellas. Neque quisquam mortalium vel indigena (905) vel hospes intra illam viam superato limine penetrauerat, adeo vndique terribilis praeses Dea arcebat, rabiem inspirans placidis alioqui canibus. In intimo consepti recessu lucus excipit virentibus arboribus opacus, in quo insunt multae (910) lauri et corni, proceraeque platani, et herbae, quae radices humiles protegunt, asphodelus, clymenus, et forinosa adiantus, et thryon et cyperus, et aristereon infirma, hominumque

As. PAIC. 909. πυμάτω As. Voss. 911. ἡδ' εὖμ. Voss.
913. εὐώδεις Voss.

busdam aliis locis abundare, h. e. vim mihi adhuc incognitam habere, in Indice falsus sum. Quid si referri dicamus ad ἔρως et illius partes, et αἰμαίνων hic idem esse quod excipere? Certe quae alternant vices, ea se inuicem excipiunt. De hac vi verbi, credo, non dubitabunt, qui usum nostri poetae considerauerint.

911. Qui hanc arborum stirpiumque enumerationem considerauerit, videbit in hoc etiam sibi constare hunc scriptorem, ut vbiq. nomenclaturam et cognitionem rerum naturalium inculcet. A nobis nemo declarationem et comparisonem horum nominum philologiamque adeo botanicam exspectet. Satis hic saeculo fecisse pro meis rationibus mihi videor, si occasionem praebeam Orphicarum stirpium texendi catalogi: in quo certe, ut nempe in aliis quoque partibus operum horum, nondum quidquam

deprehendi, quod antiquum non esse, appareat.

912. Κατηρεφές non tam esse testum, inumbratum, quam quod tegat, inumbret, etiam Homericus usus declarat, apud quem σπέος κατηρεφές dicitur, in quantum tegit et occultat alia. Hoc indicat etiam Schol. Od. N, 349 vbi interpretatur κατηρεφές σπέος per κατακαλύπτειν, κατατέγειν, et Od. E, 367 vbi κῆμα κατηρεφές recte declaratur κατακαλύπτειν.

913. Κλύμινος] Haec herba a Dioscoride vocatur κλύμενον lib. IV. c. XIII. Plinio Clymenos lib. XXV. c. VII. quamquam eandem alibi cum Periclimeno confundat. Sed et αἰδίατος Dioscoridi dicitur lib. IV. cap. CXXXVI. non αἰδίατος.

ESCHENB.

914. Ἀριστεριών] Vid. Hesychium in hac voce, vbi tamen lege ψυτῶν τῶν . . . ESCH.

- 915 Ὀρμιόν τε καὶ εἰρύσιμον, κύκλαμιν τε θεοδῆς,
 Στοιχὰς, παιονίη τε, κάτερνές τε πολύκημον·
 Μανδραγόρης, πόλιόν τ', ἐπὶ δὲ ψαφάρων δίκταμον·
 Εὐομός τε κρέκος, ἰδὲ κάρδαμον· ἐν δ' ἄρα κῆμος,
 Σμίλαξ, ἡδὲ χαμαίμηλον, μήκων τε μέλαινα,
 920 Ἄλκυα, καὶ πάνακες, καὶ κάπασον, ἡδ' ἀκόνιτον,
 Ἄλλα τε δηλήεντα κατὰ χθόνα πολλὰ πεφύκει.
 Μέσσον δ' ἠερόμηκες ἐπὶ σύπος ἄλσει πολλῶ
 Ἠπλωται φηγοῖο πέριξ κλαδεῶσιν ἐρυμνόν.
 Ἐν δ' ἄρα οἱ χρύσειον ἐπεκρέματ' ἔνθα καὶ ἔνθα
 925 Ὀρπηκος ταναοῖο δέρας, τό κεν αἴψα δοκεύει
 Δεινὸς ὄφιν, θνητοῖς ὀλοὸν τέρας, εἰ φατὸν εἰπεῖν.
 Χρυσᾶς γὰρ φολίδεσσιν ἐθείρεται, ἐν δ' ἄρα πρέμνον
 Ἀπλάτοις ὀλκοῖσι φορέυμενος ἀμφοιπολεύει,
 Σῆμα χαμαιζήλοιο Διός, ποτὶ κῶας ἀμείβων·
 930 Φρεναῖς ἀδμήτοις δ' ἐπιμαίεται ἄμμορος ὕπνῃ,
 Γλαυκοῖς ἀμφ' ὅσσοισιν ἀναιδέα κανθὸν ἐλίσσων.

Αὐτὰρ

915. κυκλαμιν τε θεοδῆς Voss. 917. Omitt. Al. 918. κρέκος
 ἡδὲ Voss. 920. κάπασον Voss. 922. Μέσσον PAIC. σύπος Voss.

915. Ὀρμιόν τε καὶ] Scribe
 Ὀρμινον. Ita Dioscorides lib. III.
 c. 145. Plinius Horminum. Κυκλα-
 μιν, Dioscoridi et Hesychio dicitur
 κυκλάμιος. ESCH.

916. Στοιχὰς] Dioscorides scri-
 bit σιχὰς lib. III. c. 31. sed osten-
 dit Saracenus ex Plinii lib. III. c. 5.
 perinde esse, siue σιχὰς siue σσι-
 χὰς scribas, quem vide. ESCH.

916. Κάτερνιν non bene verbum
 fuerat, depressos ramos habens: est
 epitheton potius synonymicum, in
 quo κατὰ multiplicandi vim habet,
 ut in κατὰ δένδρον, κατὰ δαλός (Aët.
 Apost. 17, 16) et similibus. Poly-
 cnemon ad verbum multorum ge-
 niculorum herba, eadem κάτερνιν
 ramis obsita, quia fere quot geni-
 cula tot rami. GRSN.

917. Μανδραγόρης] Hesychio et
 aliis est μανδραγόρας. ESCH.

918. Κῆμος] De hac herba vide
 Plinium lib. XXVII. c. 8. et ad eum
 Dalechampium, videtur scribendum
 esse κημός. ESCH.

919. Χαμαίμηλον] Vide rursus
 Plinium lib. XXII. c. 21. ESCH.

920. Ἄλκυα] De hac herba
 nihil me apud alios legisse memini,
 ἀλκυόνιον intelligi vix crediderim.
 Sed vide an non legendum sit ἀλ-
 κία, de qua Dioscorides lib. III.
 c. 164. ESCH.

921. Ἄλλα τε δηλήεντα modo
 cum Aconito videtur coniungen-
 dum, nisi forte etiam κάπασον sit
 herba venenata, nomen mihi qui-
 dem adhuc ignorabile.

924. Ἐνθα καὶ ἔνθα ita intelligo,
 non vno tantum extremo appensum
 fuisse vellus; verum ramo velut
 inequitasse, ut speciem praeberet
 infidentis arietis.

925.

que et erysimum, et diuinæ formæ cyclaminus (915) stoechas, paeoniaque, et ramosum polycnemum, mandragora, poliumque et obsitum lanugine dictamum, odoratusque crocus et nasturtium, insuper cernus, smilax et chamaemelum, nigrumque papauer, alcyon, et panaces, et capasum et aconitum, (920) aliaque noxia in illa tellure multa nascuntur. In medio autem ærius truncus supra magnam luci partem extenditur fagi, ramis circumcirca munitus. In hoc aurea pendet hinc et hinc e longo ramo pellis, quam perpetuo obseruat (925) horrendus serpens, perniciosum, infandum hominibus portentum: aureis fulget squamis, truncum ipsum immensis spiribus complexus circumuoluitur monstrum hoc inferni Iouis, pellem defendens. Indefessus vero custodis imminet exors somni (930) glaucis oculis ferocem orbem contorquens. Vbi vero audiuius,

τετι

923. περι κλαδ. Voss.
αἶμα. ἱπριμ. Voss.

929. Vid. leg. ἀμύναν.

930. φρ. δ'

925. Cum αἶψα apud Homerum statim et celeriter significet, hic perpetuitatis notionem videtur habere. Nempe ad tenuissimum quemque et leuissimum motum, statim vellus suum serpens respicit.

926. Cl. Ruhnck. Ep. 1 p. 69 putat fuisse hic Hesiodeam vocem ἄτρε φαταόν cuius cum glossa adscripta esset ὁ ἄδύναταί τι ἀπᾶν, illius verbum vltimum adhaesisse truncato alioquin versui. Idem nomen φαταόν etiam infra 974 in locum τᾷ δαητόν iubet substitui.

927. Potest dubitari illud ἐν quo referatur. Posset iungi cum φορέμενος ut Od. M. 419 Κύμασιν ἰμφορέοντο. Sed magis placet ut iungatur cum ὀλοῖσι. Est sane haec praepositio intelligenda, etiam vbi solus Dativus instrumenti, modi, partis, ponitur.

929. Ea fere ratione σῆμα hic ponitur, ut Il. B, 308 Ἐνθ' ἰφάνη μέγα σῆμα. Hic draco est monstrum Iouis infernalis s. Plutonis. Ποτὶ κῶας ἀμείβων forte significare queat ad vellus alternans h. e. alternis respiciens. Sed durum est, quia sine exemplo. Προσαμύναν Homericum verbum, et vsitatum, et pulchre ad h. l. conueniens, quod interpretatio nostra ostendit.

931. Κανθόν, canthum in oculo vulgo intelligunt de angulo, vbi coeunt palpebrae. Ταῖς ἑκατέρωθεν τᾷ βλεφάρων ἄκρα, ut est Poll. 2, 71. Sed haec quidem significatio hic locum vix ac ne vix quidem habet. Canthus ille immotus volui, circummagi nullo modo potest. Succurrit, ut saepissime in glossis et rarioribus Hesychius, ὁ τᾷ ὀφθαλμῷ κύκλος, quod nescio quomodo negli-

- Αὐτὰρ ἐπεὶ κλύομεν τέδ' ἐτήτυμον ὡς ἐτέτυκτο,
 Ἀμφὶ γε Μενυχίης Ἑκάτης Φρεβῆς τε δράκοντες,
 Πάνθ' ὅσα οἱ κατέλεξεν ἀριφραδέως Μήδεια,
 935 Διζόμεθ' ἡμὲν ἀελπτον οἰζυρεῖο πόνοιο,
 Ὡς κ' ἐνὶ ἀγροτέρῃν μελιζάμενοι πεπύθισμεν,
 Ἡδ' ὡς θῆρα πέλωρον ἰκοίμεθα, τόφρ' ἀνελόντες
 Δέρμ' ἀπνοσήσωμεν ἐν ἑσπατρίδα γαῖαν.
 Καὶ τότε δὴ μετὰ πᾶσιν ὁμόκλεεν Ἡρώεσσι
 940 Μόψος (ὃ γάρ τ' ἐδάη σφῆσιν τάδε μαντοσύνησιν)
 Ὅφρ' ἐμὲ γυνάσωνται, ἐπισείβωσι δὲ ἔργον,
 Ἀρτεμιν ἱλασθαι, θέλξαι δ' ὑπερήνορα θῆρα.
 Ὡς οἱ μὲν λίσσοντο περισαδόν· αὐτὰρ ἔγωγ' ἔγωγε
 Αἰσονίδην ἐκέλευσα δύω δὴ Φῶτε κραταίῳ
 945 Κάτορά θ' ἱππόδαμον καὶ πύξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα,
 Μόψον τ' Ἀμπυκίδην ἱέναι πρὸς τέρματα μόχθου.
 Αὐτὰρ ἐμοὶ Μήδεια συνέσπετο μένη ἀπ' ἄλλων.
 Ἠνίκα δ' εἰς σπηλεὶς ἰκόμεν ζάθεόν τε θεράπνην,
 Χώρῳ

933. μανυχ. PAIC.

935. Διζ. οἱ μὲν Voss. F. οἶμον.

negligi in thesauro Stephani potuerit, cum repetierit illud Phauorinus. Et profecto, qui ferramenta, quibus rotæ vinciuntur, τὰ ἐπίσσωτρα, καὶ θῆς vocarunt, illi non angulum aliquem, sed circuitum, circulum, orbem, intellexere. Vt parvus Scholiastes et Eustathius ad Il. E, 724 τὰ ἐπάνω τῶν τροχῶν σιδηρεῖ, ἃ καὶ καὶ θοὶ καλῶνται· ὃ ἔξωθεν τὸν τροχὸν κατέχων σιδηρεῖ· οἱ σιδηροὶ ἢ χαλκοὶ κύκλοι τῶν τροχῶν. Poteramus Hesychii auctoritate contenti esse: sed scrupulum mouebat illud, quod barbarum nomen esse dicit *Capitulum* Quintil. 1, 5, 8 pro ferro, quo rotæ vinciuntur, et accusat Persium, qui eo tanquam recepto usus sit. Sed non ignotum fuisse veteri Graeciae καὶ θὸν eo sensu, quo hic nobis opus est, euincit fragmentum Callimachi seruatum in Etymologico M. inter Benta

leiana n. 150 Ποδάκι καὶ καὶ θῶν ἤλασα ὥρεν ἄπο, sapere et ab oculis somnium excussi: cui comparat Sapphus locum, Ὅφθαλμοῖς εἰ μέλας χύτ' ἄωρες. Probare vult Etymologus, ὥρεν et ἄωρες idem esse, et significare somnum.

935. Editum ἡμὲν ἀελπτον. Videtur necessarium esse substantiuum nomen, cuius attributum sit ἀελπτον. Cum sit in Voss. οἱ μὲν, putabam, modestam esse coniecturam, si legamus οἶμον, viam, decursum, exitumque adeo aerumnabilis laboris. Atque ita certe interpretatus sum.

936. Ἀγροτέρην· Dianam signat non venatricem modo, sed feram, ferocem: illud γὰρ pro αὐτῇ relatiuo et demonstratiuo adeo positum. Est enim ipsa Hecate Munychia, ut appell.

rem ipsam, vti se haberet, de Munychia Hecate et draconis custodia, quaecunque ipsi (*Iasoni*) curiose Medea declarauerat, quaerimus viam insperatam acerrimosi laboris *perficiendi*, (935) vt immiti Diana placata possumus confidere, aut feram portentosam placare queamus, et tum sublata pelle redeamus in suam quisque patriam. Et tum quidem inter Heroas omnes hortatus est Mopsus, ipse enim sua vaticinandi arte haec sciebat, (940) mihi vt supplicarent, et sic opus vrgerent Dianam placandi ac demulcendi immanem feram. Sic illi me circumstantes orant. At ego Aesonidem iussi viros fortes duo, Castora equitem et Pollucem pugilem, (945) Mopsunque Ampyci F. ablegare ad laboris nostri locum. Me quidem Medea secuta est de omnibus sola. Posteaquam ad cellas veni, et diuinum locum

936. *ὡς πεν αὖρ*, Voss. 940. *Φῆσι Αἶ. ὁ Φῆσι ΠΑΙC. Φῆσι*
sph. Eschenb. 946. ἴνα πατρὸς τέρ. ΠΑΙC.

appellatur 933, ipsa Diana *ἐμπύλη*, de qua a versu inde 900.

937. *Ἰκέσθαι* ea notione ponitur, vnde *ἰκέτης* et *ἰκετεύων* est: supplicare enim significat, quod vno alteroque loco Sophoclis firmabimus. Ille igitur Aiace 589 *καί σε πρὸς τῷ σὲ τέκνῳ, καὶ θεῶν, ἰκνεύμαι*. Et Oed. in Colo. 279 *Ἄνθ' ὧν ἰκνεύμαι πρὸς θεῶν ἑμῶν, ζῆνοι*. Plane vt *ἀντομαι* quod est occurrere, obuiam ire, in eadem fabula v. 247 ponitur, *ἀ πατρὸς ὑπὲρ τέμῃ ἀντομαι*. Nempe terribilis hic Draco non vincendus, sed supplicatione mitigandus erat. Huc pertinet verbum *θίλξαι* 942.

946. Notabilem emendationem, vt multas alias, H. Stephanus Orpheo hic attulit, nec imputauit. *Πατρὸς* illud ortum inde, quod saepe illis quatuor literis *προς* notari solet.

948. *Ζεῖθρον τε θεοάπνην*] Non tam miror hic inscitiam interpretum, quam incuriam Henrici Stephani, qui omnes nobis *κύριον θεοάπνην* faciunt, cum tamen constet *Θεοάπνην* fuisse locum circa Spartam. Scholiastes Pindari ad Isthm. Od. i. verba illa:

Τυνδαρίδας δ' ἐν Ἀχαιῶν Ὀψίπεδον θεοάπνης οἰκίῳ ἔδης
Τατέτι, inquit, *Σπαρτιάτης ὦν. ἡ γὰρ θεοάπνη τῆς Σπάρτης*. et paulo post *ἴσθον, ὅτι τῆς Λακωνικῆς ἐν θεοάπναις τὸ ἱερὸν ἰσὶ Διοσκύρῳ. εἰ Harpocratiον τόπος ἰσὶν ἐν Λακεδαιμονίᾳ θεοάπναι, ἢ μνημοσύνα καὶ Ἀλκμῶν ἐν πρώτῃ*. Nihil igitur magis absurdum esse potest, quam excogitare *θεοάπνας* in Colchis. *θεοάπνη* hic idem fere quod antecedens *σηκός*, et interprete Hesychio: *Θεοάπναι, αὐλῶνις, σαθμοί*
 ESCHENB.

- Χώρῳ ἐπὶ πλακόντι βέθρον τρίτοιχον ἔρυξα,
 950 Φιτρές τ' ἀρκεύθοιο καὶ ἀζαλῆς ἀπὸ κέδρε,
 Ῥάμνε τ' ἑξυτέροιο, πολυκλαύτων τ' αἰγείρων,
 Ὡκα φέρων, ἥνυσσα πυρὴν ἐμπροθε βέθροιο.
 Πολλὰ δέ μοι φέρε πάμπαν ἐπισαμένη Μήδεια,
 Φωριαμῶ ἀνελῶσα θυώδεις ἐξ αἰδύτοιο.
 955 Αὐτίκα δ' ἔλα πλάσμαθ' ὑπὸ πέπλῃς ἐπονεύμην,
 Ἄν δὲ πυρὴν ἐπέβαλλον, ἰδ' ἐντομα θυμάτ' ἔρεζον,
 Σκύμνεσ παμμέλανας σκυλαίων τρισσὲς ἱερεύσας.
 Αἶματι δ' αὖ χάλκανθον ἰδὲ σρέθειν ἔμιξα,

Κνῆ-

949. πλακόντι PAIC.

952. ἤησα Voss. ἔησα PAI. V. N.

954. Φωριαμῶν Voss.

955. ἔλασπλάσ. AI. ἔλασπλ. Voss. ἔ-

949. Βέθρον ad aram habemus etiam 570. Quod autem τρίτοιχον fieri iubet, illud sorte trium pedum, aut triplicem adeo, significat. Certe 957 etiam σκύμνας τρισσὲς tres canis sacrificat.

951. Epitheton πολυκλαύτων ad Phaëthontis et sororum illius, eleetra plorantium, lacrimas pertinere, non est dubium. Cum apud Aratum v. 360 Eridanus vocetur πολίχλαυτος, poterat alicui in mentem venire, etiam hic ita legendum esse: sed variatur ab ipsis, credo, auctoribus orthographia verbalium ἀκλαίω.

952. Ante Stephanum ἤησα cum editum sit, et Voss. habeat ἤησα, vix dubito hanc esse veram lectiōnem: et ἥνυσσα deberi coniecturae vel sphalmati Stephaniano. Verbum νέω et productum νηέω cum compositis pene sedem ac domicilium habere in tumultuaria πυρᾷ constructione, ipsius Stephani thesaurus docere potest. Ponam unum Plutarchi locum non recte ibi laudatum. Est non in Caesaris vita, in quo memoria summa virum sefellit, sed in Bruti, p. 393. C οἱ δὲ ἀπὸ τῶν ἐργατηρίων τὰ βέθρα καὶ τὰς τραπεζὰς — συγκομίζοντες —

παμμεγέθη πυρὴν ἔησαν. Sic ἤησα potest accipi positum pro ἤησα, augmento Syllabico temporaliter aucto, ut loquuntur Grammatici. Verum cum sit Homericum νηέω vel νηέω in hac ratione, quo tē vno velut spiritu vititur Il. Ψ, 139. 163. 168; cum praecedens φέων ultima sua litera primam verbi hausisse potuerit: placeret mihi νήησα, vel νήησα adeo. Ne longior sim, ponam de verbi huius varietate verba modo Eustathii p. 1402. 29 "Ὅτι ἐν μὲν Ὀδυσσεύῃ (A. 148 et Π, 51) ἐπὶ τῶν ἄρτων κατὰ τὸ ἐνὶναιον, τατέσιν ἐσέμενον. ἐνταῦθα δὲ ἐπὶ ὕλης τῆς κατὰ ζύλα. — Διὸ δὲ, ὅτι τὸ αὐτὸ καὶ νηῖν λέγεται. ὡς ἐηλοῖ μετ' ὀλίγα τὸ (Il. Ψ, 168) ἐπὶ δὲ δρυτὰ σώματα νῆα, ὃ ἐστιν ἐσώρευκα καὶ ἀλλαχῇ (Il. I, 279) τὸ νῆα νηῖσασθαι. Πότερον δὲ πρωτότυπον, τὸ νηῶ ἢ τὸ νηῖν, ἐκ εὐδελον. Mihi quidem hic εὐδελον, non verbo ἀνύω, sed τῇ νέω, νηέω, vel νηέω in aceruandi et struendi significatione locum esse.

954. Θυώδεις ἐξ αἰδύτοιο] Θυώδης proprie est suffitum redolens, a θυός, quod exponitur θυμίαμα, odoramentum, odores, qui Diis ado-

locum, campo in plano foueam depressi triplicem, truncosque iuniperi et arida de cedro, (950) rhamnique acuti, lacrimosarumque nigrarum populorum, celeriter ferens struxi pyram ad fossam. Multa vero mihi attulit etiam perita omnium Medea, de cista depromta, odore ex adyto. Statim vero ego figmenta quaedam valida sub peplo elaboravi (955) superque pyram inieci, et hostias mactavi inferias, catulos nigros canum ternos sacrificans. Sanguini autem chalcanthum et stru-

λα σπλ. PAIC. F. πίπλαις.
958. στρεθίων Voss.

957. τριτὰς P. τρησὰς AIC.

adolentur; unde etiam θύαν proprie esse *odorama accendere*, egregie docet Celeberrimus Graevius Lect. Hesiod. cap. IX. zsch.

955. Difficile est dicere, quid proprie ἔλος significet, cum tot diuersos, quin repugantes ei notiones tribuant Grammatici. Dicam breuiter, quid lectis, quae apud Hesychium, Eustathium, Suidam reperiuntur, mihi probabile visum sit. Ionica vox ἔλος respondebat τῇ ὄλος, et integrum sanumque significabat. Hinc ἔλαι κριθαί in sacrificiis et ἔλόχυνται integris granis, non contusis, hordea: hinc ἔλε salutandi verbum, salue: hinc ἔλη cicatrix, vulnus sanatum, cutis in integrum restituta: hinc ἔλεον, ὑγιαίνειν Eustath. ad Il. A. p. 24, 52 et ἔλον, τὸν ὑγιᾶ ad Il. B. p. 124, 40. hinc ἔλομελήν apud Hippocratem est membrorum integra compages simul considerata: hinc ἔλον πεπλήγοντες sturni et mox iuuenes Il. P. 756 et 759, iuvenile quid clangentes h. e. vehementer, totis viribus, vti solent iuuenes: iidem sunt crispi natura vel cultu: iidem alio respectu teneri et molles: hinc

molliculae carnes, quibus dentes continentur, τὰ ἔλα. Sed quatenus ἔλος est vehemens, potens, efficax, potest etiam potentem ad nocendum notare, vt praesens venenum et praesens medicamentum in vtramque partem dicitur. Ita potuit ἔλος ὄναρος idem ὀλέθριος (ad Il. B, 8) a Scholiaste vocari, quatenus vim suam ad nocendum hic exercuit. Poterant ista, si dissertationem scribere placeret, facile explicari latius, locisque Homeri, Hippocratis, Grammaticorum confirmari. Sed hoc agamus. Ea, quae elaborat hic sub Peplis (de quibus ad 310) Orpheus ἔλα πλάσματα, sunt, nisi fallor, puppae quaedam siue imagunculae cereae, πλαγγόνες, νύμφαι, ludus alias puellarum (vid. Spanh. ad Callim. H. Cer. 92 p. 711) hic vero pars sacri magici, vt in Theocriti Virgiliique Pharmacentrils. Plangunculas Ciceroniana voce licet dicere, quam illi restituerunt VV. DD. Att. 6, 1.

958. Αἷματι δ' αὖ χαλκανθόν] De hoc vid. Dioscor. lib. V. c. 114. et de Struthio, lib. II. c. 193.

ESCHENB.

- Κνηκόν τε χισὴν, ἐπὶ τε ψύλλιον αἰδέες,
 960 Ἀγχεσάν τ' ἐρυθρὴν, ἰδὲ χάλκιμον. αὐτὰρ ἔπειτα
 Νηδυὰς ἐμπλήσας σκυλάκων, Φιτρεῖσιν ἐθήκα·
 ὕδατι μῖξ δ' ὤμας χολάδας χεῖμην περὶ βέθρον,
 Ὀρφονιά θ' ἐσσάμενος φάει, καὶ ἀπεχθία χαλκὸν
 Κρέων ἐλυσάμην. αἱ δ' ὄτραλίως ἐπάκυσαν,
 965 ῥήξασαί κενεῶνας ἀμειδίτοιο βερέθρου,
 Τισσιφόνη τε καὶ Ἀληκτῶ καὶ δῖα Μέγαιρα,
 Πεύκαις ἀζαλίαις φόνιον σέλας αἰσσομαι.
 Καίετο δ' αὐτίκα βέθρος, ἐσμαράγει δ' ἐλκὸν πῦρ·
 Λιγνὺς δ' αἰθαλόεσσα χύθῃ περιμήκετα καπνόν.
 970 Αὐτίκα δ' ἐξ αἰδάο διὰ φλογὸς ἠγέρθησαν
 Δειναί, θαμβήτεια, ἀπηνέες, ἀπροσέρατοι.
 Ἡ μὲν γὰρ δέμας ἔχε σιδήρεον, ἣν καλέεσσι
 Πανδῶρην χθόνιοι· σὺν δ' αἰελομορφος Ἰκάνε,
 Τρισ-

959. Κνηκόν Voss. χισὴν τε Chiu. F. αἰδέες. 961. Νη. σκυ.
 ἐμπλ. Voss. 963. ὕδ' δ' αὖ μίξας χολ. Voss. ὕδατι μῖξ δ' αὖμας
 χολ. PAI. ὕδ. μῖξ δ' αὖμας χολ. Crat. V.N. 964. Κρέων -- ἰπ-

959. Κνηκόν τε χισὴν] Diosco-
 ridi scribitur Κνίκος. ESCH.

959. Epithetou cneci vel cnici
 puto χισὴν, quod et calycem et pe-
 tala in tenues admodum fibras scissa
 habet: nisi quis malit absolute dici
 χισὴν intellesio λίθον, alumen
 fissile. Non enim solas hic herbas
 memorari, vel solum chalcanthum
 satis indicat. Malle me ψύλλιον
 αἰδέες, in V. L. indicaui. Sed pot-
 est etiam αἰδέες vocari, quod pu-
 llicis similitudinem semen habet,
 unde nomen pulicariae. Quam-
 quam naturae studio nihil hic de-
 forme. GESN.

961. Vocem ἐμπλήσας lubens diui-
 dam, ut praepositio ἐν ad ἐθήκα refe-
 ratur. Sed ipsum quoque durum est.

962. Non ausim damnare emen-
 dationem G. Canteri Nou. Lectt. 5, 5
 ὕδατι δ' αὖ μίξας, cui fauceat Vos-
 sianus liber. Sed nec mutare cete-

rarum lectionem sustineo, in qua
 nihil sit, quod quem offendat, nisi
 forte illud μῖξ, quod nondum aliun-
 de observatum reperio. Sed no-
 tissimum est et Homericum ἱκιμίξ,
 cuius simplex ita, ut alias μίγα,
 hic videtur poni. ὤμας χολάδας
 ponit, crudas, in ignem non con-
 iectas, aqua insuper perfusas, ut
 maiori deinde 968 miraculo in ipsa
 fossa comburerentur, in quo possis
 imitationem quandam sacrificii de-
 uotorii ab Elia instituti (1 Reg. 18.
 34) cogitare.

967. Ἀἰσσομαι cum nusquam ne-
 que simplex transitiva s. activa signi-
 ficatione usurpatum observem, ne-
 que compositum: non possum non
 plaudere emendationi elegantissimi
 Ruhnkenii Ep. 1 p. 21 αἰσσομαι,
 de quo verbo dictum ad 899.

968. Confragosus versus, vel si ma-
 uis languens caesurae defectu: de
 quo

struthion admiscui; cnecumque fissilem et insuaue psyllium, anchusamque rubram, et chalcimum. Postea vero (960) ventres catulorum *his rebus* impletos lignis imposui, et intestina cruda admixta *insuper* aqua in foueam, quae circa erat, effudi. Tum nigram indutus pallam, et inimicum aes (*arma*) pulsans supplicavi. Celeriter audiunt, perruptisque inanibus tetrici barathri (965) *adsunt* Tisiphoneque, Alectoque et Megaera diua, taedis aridis homicidiale iubar quatientes. Exardescit statim fouea, repitum dat consumens omnia ignis, fuliginosus vapor in immensum fumum funditur, statimque ab inferis ope huius flammae excitantur (970) terribiles, horrendae, saevae, inuisae *deae*. Vna corpus habebat ferreum, quam Pandoram vocant inferi. Cum illa varios vultus habens venit triceps specie, perniciosum monstrum, quod

ἀκστάν Voss. 966. ἀλκυστὴ PAIC. 967. F. αἰθύσσεσσι V. N. 968. εἰσπνεύου Voss. 969. λυγρὸς Voss. περιμήκτα manus docta ad ex. Aldi.

quo etiam emendando aliquando cogitabam, praesertim ob posteriorem nominis βόθρος paullo insolentius productam. Sed nihil mutandum. Litera sibilans producit syllabam.

969. Duplex occurrebat emendandi atque interpretandi versus huius ratio, vel ita, χύθῃ sudit (passiuo actiue, s. ad modum deponentis posito) περιμήκτα κάπνον, Vapor fuliginosus sudit (effusus est in) fumum altissimum. Vel περιμήκτα aduerbialiter fumam, et legam κάπνῳ, Vapor fusus est altissime u. vel cum fumo.

970. Proxime ab hoc versu vnum excidisse arbitratur Cl. Ruhnck. Ep. 1 p. 21, qui haberet mentionem (aut descriptionem adeo) Erinnyum. Breuiorem medicinam suaserat Cl. Bernard. ad Dem. Pepag. p. 35 ut pro Δαναῖ v. 71 legatur Ποινῶν. Mo-

desta sane coniectura, et cui saue videtur, quod v. 980 expressa est Poenarum s. Erinnyum mentio. Sed mihi diligenter hoc agenti visum est, locum emendatione non egere, sed interprete. Versus 971 habet Epitheta s. Praedicata communia personarum, quae deinde separatim enarrantur, nempe Pandorae 972. Hecatae 973 — 979, et Furiarum 980. Nemini in mentem venisset, credo, dubitare, si placuisset poetae commune nomen substantium adiicere, ut θεαὶ δαναῖ, vel tale quid. Illud ipsum ἡ μὲν γὰρ, a quo incipit v. 972 apertissime indicat, incipere ibi exegesin eorum, quae vniuersim proposita modo tuere.

973. Pandoram hanc haud dubie intelligit Tellurem, quam πανδάμωρ alias vocat. Vid. Ind.

- Τρισσκέφαλος ἰδεῖν, ὅλοον τέρας, ὅτι δαητόν,
 975 Ταρταρόπαις Ἑκάτη· λαῖξ δ' ἄρ' ἐπέσσυθεν ὦμα
 Ἴππος χαιτήεις· κατὰ δεξιά δ' ἦεν ἀθρήσαι
 Λυσσῶπις σκυλάκη· μέσση δ' ἔφυ ἀγριόμορφος,
 Χερσὶν δ' ἀμφοτέραις ἔχεν ἄορα κωπήεντα.
 Ἐγκύκλια δινεύοντο περὶ βόθρον ἐνθα καὶ ἐνθα
 980 Πανδῶρη Ἑκάτη τε· συνεσσεύοντο δὲ Ποινά.
 Ἐκ δ' ἄφαρ Ἀρτέμιδος φερέον δέμας ἦκε χαμάζε
 Πεύκας ἐκ χειρῶν, ἐς δ' ἔρανὸν ἤραρεν ἔσσε.
 Σαῖνον δὲ σκυλάκας πρόπολσι, λύοντο δ' ὀχῆες
 Κλείθρων ἀργυρέων, ἀνὰ δ' ἔπτατο καλὰ θύρετρα
 985 Τείχεος εὐρυμενῆς, ὑπεφαίνετο δ' ἄλσος ἐρυμνόν.
 Αὐτὰρ ἐγὼν ὑπὲρ ἔδον ἔβην· τῆμος δὲ τε κέρη
 Λιήτεω Μήδεϊα, καὶ Λίσονος ἀγλαὸς υἱός,
 Τυνδαρίδαί τ' ἠπειγον ὁμῆ, σὺν δ' ἔσπετο Μόψος.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ χεδόθεν κατεφαίνετο Φηγὸς ἐραυνή,
 990 Κρηπίς τε ξενίοιο Διὸς καὶ βώμις ἔδρη,
 Ἐνθα δράκων ὀλκοῖσιν ὑπὸ πλατέεσσιν ἐλιχθεῖς,
 Δινεύων

974. δαητόν Voss.

975. F: ἀπ' ἑστ. V.N.

977. ἴφη A.P.

978. Χερσι δ' Voss.

979. Εγκ. δὲ δα. omn. exc. Vossiano.

974. Vid. ad 926. Retinendum puto δαητόν, nomen bona moneta percussum, et rite formatum ab eodem themate, vnde Homericā δαδάηκα et δαδαημένος. Τέρας ἢ δαητόν quod nosse nemo velit, sine horrore cognoscere nemo potest.

975. Legendum puto ἀπ' ἑσσυθεν pro ἀπὸ λαῖξ ὦμα ἑσσύθη. Forma haec, quam Aeolicam dicunt, forte tueri potest illud Pindaricum Ol. Θ. 88 Μίχθη, quod pro μίχθη librorum reposuit Schmidius, et receperunt Oxonienses, in dubium autem vocavit Pauwius.

977. Quid sibi vellet ἀγριόμορφος, in Indice posui. Hic admo- neo lectores etiam apud Virgilium esse Aen. 4, 511 *Tergeminamque He- catem, tria virginis ora Dianae.*

Nondum observavi apud ipsum Proclum L. 2 in Timaeum locum, quem inde citat Eschenb. Epig. p. 77, qui hunc nostrum illustrat: Τοιαῦτα καὶ Ὀρφεὺς ἐνδείκνυται περὶ τῆς φάνητος θεολογῶν. πρῶτος γὰρ ὁ θεὸς παρ' αὐτῷ ζῶν κεφαλὰς φέρει ποδαῖς Κρήτας, ταυρίαις (f. ταυρίαις) ὄφιας, (ὄφις) χαροπῆ δὲ λέοντος. Ex Aegypto forte ab ipso Orpheo allata est illa ratio animalium figuris Dei aut naturae facultates atque attributa utcumque sensibus et memoriae hominum commendandi.

979. Cum prima in δινεύοντο sit perpetuo usu bonorum, et nostri adeo, longa; nec Aoristus a δίνετο auctoritatem habeat: recepi Vossianam lectionem, quae δὲ omittit:

quod tu nec nosse velis, Tartarea Hecate, de cuius sinistro humero erumpebat (975) iubatus equus: in dextris autem videre erat rabiosa ad speciem canis: medium caput ferinam *Leonis* formam habebat. Vtraque manu tenebat gladium manubriatum. In orbem mouentur circa foueam hinc et hinc Pandora et Hecate, vna bacchantur etiam Furiae. (980) Hinc Dianae custodis simulacrum humi demittit de manibus faces, oculosque ad caelum vertit: adulantur canes illius comites, soluuntur veſtes clauſtrorum argenteorum, pulchrae portae lati muri pateſcunt, in conſpectum venit lucus ille munitus: (985) limen transgredior. Tum etiam Medea Aeëtae F. et inclitus Aeſonis F., Tyndaridaeque ſimul vrgent, conſequitur vero Mopſus. Cum iam ex proximo conſpicitur ſagus amabilis, et inferi crepido Iouis et altaris ſedes, (990) ibi draco latis ſe voluens flexibus circumagensque ſe caput tollit et horrendas

981. εν δ' αφ. Voff. Quid ſi ενθ' αφαρ; 984. ελεθρα Voff.
985. Τείχεως Al. ευρημενοι Voff. 986. δε το τε κέρη Voff.
988. Τονδ. ſph. Eſch. 990. F. χθονίοια V. N.

981. Haec eſt illa Diana ſ. ἱμ-
πυλίη Ἀρτεμις de qua v. 900 et 942,
vnde apparet, cur hic φερὲν δέ-
μας vocetur: quo nomine δέμας
indicatur, ipſum ſigni vel ſtatuae
corpus moueri viſum, et ſacem, quam
tollit illuſtrandi cauſa quaſi cum
languore demiſſe, contra oculos
tutelaе velleris intentos inde auer-
ſos direxiſſe in caelum. De cani-
bus illius v. 908.

983. Nescio an prima in λύοντο
produci vilo modo poſſit. Facilis
eſſet medicina, ſi legas ἰλύοντο vel
λελύοντο.

988. Tyndaridae interfunt his
myſteriis vt Iouis filii, vt inferos
deos ſuperosque videre aſſueti:
Orpheus, Medea, et Mopſus vt

myſtae et myſtagogi adeo. Iason
ipſe hic initiatur.

989. Apollo. 4, 124 vocat φηγὸν
ἀπαρεσίην, ἢ ἔτι κῶας Βέβλητο.

990. Si conſeras h. l. vt conſe-
rendas eſt, cum v. 929 vbi σῆμα
χαμαιζήλοιο Διὸς vocatur, non im-
probabile forte videbitur, quod ego
valde veriſimile puto, non ξενίοιο
hic legendum eſſe, ſed χθονίοιο.

991. Cl. Piérſonus Verſ. 2, 5
p. 107 languidam et frigiduſculam
putat vulgarem huius verſus leſtio-
nem, et ſubſtitui vult ὀλκοῖσιν ὑπ'
ἀπλάτοις. Noſter ſane hoc verbo
uſus ſupra v. 928, et attulit Piérſo-
nus etiam auctoritatem Eurip. Herc.
Fur. 419. Et eſt Heſiodeum ver-
bum ἀπλάτος, ἀπλάτος, ἀπλητος,
cui plerumque forte recte accom-
moda

- Δινεύων ἀνάειρε κάρα βλοσυρόν τε γένειον,
 Ἄν δ' ὀλοὸν σύριγξ· ἐπὶ δ' ἔβραχεν ἄσπετος αἰθήρ.
 Δένδρεα δ' ἐσμαράγησε κραδαινόμεν' ἐνθα καὶ ἐνθα
 995 Κρημνόθεν ἐκ ρίζης· ἰάχησε δὲ σίσκιον ἄλσος.
 Αὐτὰρ ἔμ' ἠδ' ἐτάρας τρόμος ἔλαβε· νόσφι δὲ μένη
 Μῆτι' ἐνὶ σέρνοισι ἀκαμπέα θυμὸν ἐνώμα·
 Δρέψατο γὰρ παλάμησι λυγρῶν ἀποθρίσματα ριζῶν.
 Καὶ τότε γὰρ Φόρμιγγος ἐφῆρμossa θέσκελον ὄμφην,
 1000 Κλαύγξα δ' ἄρ' ἐξ ὑπάτης χέλους βαρυηχέα φωνήν,
 Σιγαλέως ἄφθεγκτον ἐμοῖς ὑπὸ χεῖλετι πέμπων.
 Κληῖζα γὰρ ὕπνον ἀνάκτα θεῶν πάντων τ' ἀνθρώπων,
 Ὀφρα μολῶν θέλξειε μένος βριαροῖο δρᾶλλοντος.
 Ῥίμφα δέ μοι ὑπάκησε, Κυτηίδα δ' ἦκ' ἐπὶ γαῖαν.
 1005 Κοιμίσσας δ' ὄγε Φῦλα πανημερίων ἀνθρώπων,
 Καὶ ζαμενεῖς ἀνέμων πνοαῖς, καὶ κύματα πόντος,
 Πηγὰς τ' αἰεαίων ὑδάτων, ποταμῶν τε ῥέεθρα,
 Θῆρας τ' οἰωνὸς τε, τὰ τε ζῶει τε καὶ ἔρπει,
 Εὐνάζων ἀμειψεν ὑπὸ χρυσέαις πτερύγεσσιν.
 1010 Ἴξε δ' ὑπὸ συφελῶν Κόλχων εὐανθέα χῶρον·

Κῶμα

992. κρη Voff. 993. σύριξ Voff. 995. Κρημνόθεν Voff.
 996. ἔλαβε P. 997. Μηδία ἐν Voff. Μηδ' αἰνὶ P. 1000. κλαύ-
 ξας δ' ἄρ' Voff. PAIC. χέλους sph. Esch. βαρυηχ. omnes exc.

modaueris etymon πῖλας vel πῖ-
 λάζαν, vt sit terribile ad quod ac-
 cedere timeas, Cui tu per mediam
 nollis occurrere noctem. Mutare
 tamen contra libros nihil ausim,
 cum praesertim fieri possit, vt sint,
 quibus πλατῆς ὄλχοι recte dici vi-
 deantur. Equidem damnare nolim.

995. Κρημνόθεν ἐκ ρίζης inter-
 pretabar ἀσυνδότης dictum, vt in
 ἀνωκάρῳ et similibus, cum in κρη-
 μνῶ non minus capitis (κάρα, κάρη,
 κρη) notionem, quam in Latino-
 rum praecipiti inesse putem. Mo-
 uebantur arbores a summo fastigio
 et a radicibus. Sed nec ingenio-
 sam et probabilem nego Cl. Ruhn-
 kenii (Ep. 2 p. 82) coniecturam
 κρημνόθεν, quam firmat ex Apollo.

4, 1686. Poterat laudare etiam
 Spanh. ad Call. H. in Del. 35 p. 351.

997. Versum laborantem, ob
 productam primam in ἀκαμπία, fa-
 cile sulcias legendo σέρνοισιν.

1000. Ὑπάτην h. e. summam
 chordam esse grauiissimi soni, satis
 constat, et docuere v. g. interpre-
 tes ad Horatii Sat. 1, 2 pr. Hoc
 maxime oculis apparet in illa Ly-
 ra, quae inter Herculaneenses pi-
 cturas nuper publicata, triangula-
 ris est, et ita tractatur, vt longis-
 sima chorda et basi trianguli proxi-
 ma, h. e. quae grauiissimum sonum
 edit, sit in summo; breuissima, illi
 ad ipsum trianguli verticem paral-
 lela, in imo. Nescio, qui factum
 sit

rendas malas, exitiosumque sibilat, unde immensus aether infremit, arboresque resonant vibratae hinc et hinc e vertice et radicibus: reboat vmbrosum nemus. (995) Me vero ac socios tremor occupat: sola pro se Medea intrepidum in pectore animum gubernat. Decerpserat enim manibus funestiarum fibras radicum. Tum vero ego testudinis adapto diuinum cantum, insonoque suprema de chorda grauiter sonantem vocem, (1000) submis-
 se non satis articulatam quiddam intra labia cantil-
 lans. Aduocaui autem somnum deorum regem omni-
 umque hominum, vt veniens vim leniat immanis dra-
 conis. Confestim ille mihi obsecutus in Cyteidem ter-
 ram aduenit, sopiens obiter nationes hominum diurno
 labore fatigantium, (1005) et vehementes ventorum fla-
 tus, et fluctus ponti, fontesque perpetuarum aquarum,
 fluminumque lapsus, ferasque auesque, quaeque viuunt
 et serpunt, haec inquam omnia peruasit sopiens sub au-
 reis alis. Sic delatus est ad floridam asperorum Col-
 cho-

Vossiano et Pierfono. 1001. σιγαλίσαι superscr. σιγαλίη Voss.
 πέμπων Af. 1004. κυττάδα Af. ἤκτ' ἐπὶ Voss. 1005. κομίσας
 Voss. 1007. ἀνναων Voss. 1009. ἡμαψ. Voss. 1010. εὐφι-
 λων Voss. εὐφιλὸν al.

fit vt tam diu per omnes editiones durare potuerit καρναχία, cuius du-
 bito an ratio, etiam non valde proba-
 bilis, queat reddi. Βαρναχία ex
 coniectura dedit Cl. Pierf. Verif. 1, 9
 p. 110. qui de hac voce laudat Obs.
 Miscell. Vol. 4 p. 216: et ausus fuis-
 sem ego sine vilo alio auctore eam
 hic reponere. Sed μέλων pro
 πέμπων, quod viro docto placet,
 non aequae facile receperim. Cete-
 rum miram mihi suauitatem habere
 hic versus videtur ex eo, quod ver-
 bis omnibus ostendit et exprimit
 penam somni conciliatricem: huic
 conueniunt non acuti et clamosi
 soni, sed graues et murmuri pro-
 piores; deinde canit σιγαλίως, ta-

cite, certe submis-
 se, et voce non
 expressa, sed ἀφ' ὧν κτψ. Denique
 non ἐκ χαλίσων profundit suam vo-
 cem, sed ὑπὸ χαλίσαι, pressis velut
 labiis, vel πέμπα, vel, si placeat
 Pierfoni coniectura, μέλπα.

1002. Conf. Hym. 84, 1.

1005. Vt παννύχιος qui per to-
 tam noctem vigilat vel dormit: sic
 πανημέριος hic videtur, qui totius
 diei laborem sustinuit. Vid. Ind.

1009. Non praeteruidendum est
 poeticae suauitatis obseruatori illud
 ὑπὸ πτερυγίσσιν. Inumbrat somnus,
 vt volucris horribiliter magnus,
 explicatu alarum suarum, inuoluit-
 que omnia.

1010. Cl. Pierf. Verif. 2, 5 p. 188

- Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελωρίῃ ὅσσε δράκοντος,
 Ἴσοπαλὲς θανάτῳ· δολιχὴν δ' αἰμὴν αὐχένι δειρὴν
 Θῆκε καρηβαρέων Φολίισιν. θάμβησε δ' ἰδῶσα
 Αἰνόποτμος Μήδεια· καὶ Αἴσονος ἀγλαὸν υἱά
 1015 Ἦκ' ἐπιθαρσύνουσα θοῶς πρέμνοιο λαβέδαι
 Κῶας χρυσεύμαλλον. ὃ δ' ἔκ' ἀπίθησεν ἀθρήσας·
 Αὐτὰρ αἰεράμενος δέρας ἀπλετον, ἵκτ' ἐπὶ νῆα.
 Ἥρωες Μινύαι μὲν ἐγήθεον, ἂν δ' ἄρα χεῖρας
 Ἀθανάτοισι ἦσαν, οἳ ἔρανόν εὐρὺν ἔχουσιν.
 1020 Ὡς οἱ μὲν περὶ Κῶας ὀπώπεον· αἶψα δ' Αἰήτης
 Ἀμφιπόλων ἤκυσεν ἀποιχομένην Μήδειαν.
 Ὡκα δ' ἄρ' Ἀψύρτῳ ἐπετέλλετο λαὸν ἀγείρειν,
 Μασεύειν δ' ἄρα παῖδα κασιγνήτην καὶ ὀπατρον·
 Ἀλλὰ ἔωκὺς ἐπεγε παρὰ προχοᾶς ποταμοῖο
 1025 Εἰς λόχον Ἠρώων, ἔκισεν δ' ἄρα παρθένον αἰνήν.
 Νύξ δ' ἐτότ' ἀσροχίτων μέσσην παράμειβε πορείαν.
 Ἐκ δ' ἐτελεῖτο δόλος συγερός καὶ κῆρες αἰδοναί
 Μηδείης ὑπ' ἔρωτος, ἐρικλυτῇ Ἀψύρτοιο,
 Ὀν ῥα κατακτείναντες, ἐπὶ προχοᾶς μεθήηκαν
 1030 Ὀρνυμένε ποταμοῖο· φέρεν δ' ὄγε πνεύματι κραιπνῷ·
 Θεινόμενος δὲ δίναις εἰς κῦμ' ἀλὸς ἀτρυγέτοιο,
 Κέλσεν ὑπὲρ νήσων, Ἀψυρτίδας ἄς καλέουσιν,

Ἀλλ'

1016. ἀκῆσας Alf. Voss. 1021. ἔκισεν Voss. 1022. ἀγά-
 ραι Voss. 1024. Ἀλλὰ οἱ Voss. Ἀλλὰ οἱ Alf.

recte vidit legendum esse τυφιλῶν, ut sit Colchorum epitheton, quod etiam absque Vossiani codicis monitu faciendum erat. Quod autem ἐπὶ substitui vult pro ὑπὸ, ingeniose more suo coniicit, necessitatem nondum persuadet, cum ὑπὸ etiam locum habere possit, ut in Homericis ὑπὸ Ἰλίων ἦλθε.

1012. Cl. Ruhnck. Ep. 2 p. 83 suspicatur ἀνταυγία legendum pro αἰμὴν αὐχένι, et verba ita ordinanda, καρηβαρέων δὲ θῆκε δειρὴν δολιχὴν ἀνταυγία Φολίισι. Mihi in hac descriptione obdormiscentis draconis

splendoris percussus mentio non valde opportuna videtur. Simplicius et nisi fallor verius fuerit ἄμα αὐχένι. Αὐχὴν proprio ipsa ceruix, a tergo spectata praesertim, iuncturas colli et vertebrae continens: δειρὴν s. δειρά collum totum a facie spectatum, in quo guttur, arteria etc. Draco somno grauatum caput, et cum ceruice collum deponit in squamas iam non erectas et horrentes, sed iacentes et corpori applicitas.

1016. Placet illud ἀκῆσας, nec dubitarem recipere, nisi scrupulum

chorum regionem. (1010) Gratis vero somnus exemplo occupavit portentosi draconis oculos mortis instar: isque longum cum cervice collum inposuit capite gravato in squamas. Obstupescit haec videns infausta Medea, Aesonisque filium inclitum impellit incitanda illius audacia, celeriter de arbore ut capiat (1015) pellem aurei velleris: nec ille negat obsequium, sed sublata ingenti pelle, ad navim venit. Vehementer gaudent Minyae heroes, manusque tollunt ad immortales latum caelum habentes. Sic illi contemplantur pellem. At innox Aeëtes (1020) e famulis audit abisse Medeam. Continuo iniungit Absyrto convocare populum, et quærere puellam sororem eamque germanam. Ille velox festinat ad ripas fluminis, ad Heroum cateruam, deprehenditque ibi diram virginem. (1025) Nox tum stellato peplo mediam viam perfecerat, cum peracta est fraus inuisa ac fatalis caedes incliti Absyrti ob fatalem Medae amorem, quo illa prosequabatur Iasona. Illum ergo occisum ad ripas et ostia proiecerunt ruentis fluminis, isque valido vento (1030) pulsatus fluctibus ad undam maris sterilis, appulsus est ad insulas, quas ab eo vocant Absyrtides. At haec non fugerunt Iouem inspe-

1026. Νῦν δὲ εἰ ἀσπράχ. Voss. μέσην Αἴ. 1030. Ὀρνυμέν-
τε P. ὅγε κύματι Voss.

lum mihi illud iniiceret, quod non apparet, cur aut quo genere erroris aliquis ἀσπράχ in ἀσπράχ mutarit: deinde, peraguntur haec sacra, quibus sopitur draco, per amica silentia. Forte illa adhortatio Medae, qua animum Iasoni addidit, non fuit vocalis, aut concepta verbis; sed nutu modo, vultu, manus motu peracta, quam videns, et ipsum draconis somnum, illi paruit.

1024. Reliqui lectionem Stephanianam Ἀἰῶν ἰ, quia nondum obseruatam mihi exemplum, ubi ἰαῶν

γαν ponatur pro medio ἰαῶγομα, festino q. d. vrgeo me. Ceterum longe commodior orietur sententia; si sumamus ἰαῶν positum pro ἰαῶγρο, et cum antiquis exemplaribus legamus Ἀἰῶν ὅς, ea sententia, quam in versione posui.

1031. Legendum videtur Ὀρνυμένος δῖος, ne prior huius nominis syllaba contra perpetuam consuetudinem etiam nostri poetae corripatur.

1032. Quomodo Absyrti corpus e Phasidis ostiis in sinum Adriaticum ad Absyrtidas insulas ferri flucti-

- Ἄλλ' ἄρα ἔτι λάθον Δί' ἐπύψιον ἠδὲ Θέμισας.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ νῆες μὲν ἔσω κίον, ἐκ δ' ἐκάτερθεν
 1035 Ὀχθης πείσματ' ἔκοψαν, ὑπ' εἰρεσίης δὲ Θοῆσι
 Πλεῖον ἐπειγόμενοι ποταμῷ τάμεν, ἔτι κατευθὺ
 Πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα διὰ σόμα Φάσιδος εὐρὺ
 Ἴεμεθ'· ἀμπλακίη δ' ἐφορεύμεθα, πολλὸν ὀπίσσω
 Αἰὲν ἀναπλείοντες· ἐλείπετο δ' ἄσφα Κόλχων
 1040 Ἀφραδέσι Μινύαις, σκοτερὴ δὲ τε ἄμφοτερον ὄρφη.
 Αὐτὰρ ἐπειγόμενοι θίομεν ῥέον ἀφραδίησι,
 Μεσσήτιοι πεδίοιο· βροτοὶ δὲ μιν ἀμφινέμονται
 Γυμνοὶ Βρονόμαί τε, καὶ Ἄρκυες ἀγροῖῳται,
 Κερκετικὴν τ' ἀνδρῶν φύλον, Σιντῶν τ' ἀγερῶχων·
 1045 Οἳ μήσαντο μεσηγὺ Χαρανδαίων τ' αὐλώνων,
 Καυκάσιον παρὰ πρῶνα, διὰ σείνης Ἐρυθείας.
 Ἄλλ' ὅτ' ἀπ' ἀντολῆς ἐφάνη τερψίμβροτος ἠώς,
 Ποιανθεὶ νήσω προσεκέλσαμεν· ἐνθα δὲ δισσοὶ
 Χεύμασιν ἀπλώτοισι περιχίζουσι ῥέεθρα
 1050 Φᾶσις τ' εὐρυμενῆς ἀκαίλαρβρείτης τε Σαράγγης·
 Τὸν

1033. Ἄλλ' οἱ ἔτι — ἔδδθ θέμ. Voss. 1034. κίον, ἠδ' εκστ.
 Voss. 1035. Εχθης — εἰρεσίης θοῆσι Voss. 1036. τάμεν, Voss.
 1038. δὲ φορεύμ. Voss. 1040. Αφραδίην μιν. Voss. σκοπερῇ

fluvibus potuerit, ad illa γεωγρα-
 φήματα argonautica pertinet, de
 quibus sententiam vno loco dicere
 est commodius.

1033. Θέμισας redditum est per
 Nemefin in Eschenbachiana. Ad
 sententiam bene. Sed non inuenio,
 ubi personae sint Θέμισες, nisi forte
 Od. Π, 403 Εἰ μὲν κ' αἰνήτωσι Διὸς
 μεγάλοιο Θέμισες. Verum hic etiam
 lectio variat et interpretum senten-
 tia. Hic quidem locus indicat,
 Θέμισας non de iudicibus modo hu-
 manis dici, sed etiam de aeterna
 lege iustitiae, quam Fas dicere so-
 lent.

1034. Illud ἐκάτερθεν significat
 ab utraque ripa, dextra et sinistra,
 deligatam fuisse navim: neque adeo

latum valde ibi fuisse flumen: nisi
 dicamus, ἐκάτερθεν ad navis duo
 latera pertinere, vnde aptae orae
 ad vnam modo ripam alligatae sint.
 Porro illam oportet fuisse magnam
 ἀμπλακίην, quod non senserunt se
 aduerso flumine remigare. Nempe
 haec prima et maxima poena sce-
 lerum atque impietatis apud priscos,
 quod bonam mentem scelerati amit-
 tunt. Itaque ἀφραδίας appellat
 Minyas v. 1040. Caeterum ab hoc
 praesertim inde loco conferre qui
 voluerit, quae disputantur in prae-
 lectione 1 de navigationibus Phoe-
 nicum etc. §. 3 et hanc partem me-
 lius intelliget, et de toto poemate
 iudicabit rectius.

1044. Σιντῶν τ' ἀγερῶχων] Σίν-
 δων

inspectorem et Fas. Verum cum intra nauem se recepissent, et vtrunque de ripa abscidissent oras, celerique renuigio (1035) vrgentes plus subinde fluminis secūissent, nequaquam tamen recta via ad piscosum Pontum per latum os Phasidis delati, sed ablati errore sumus, multum retro semper nauigantes. Relictae erant Colchorum vrbes imprudentibus Minyis, tenebricosa illos caligine circumdante, (1040) sed vrgentes remos per fluium currimus imprudentes, mediis campis. Homines vero vtrunque habitant Gymni, Buonomae, et agresles Arcyes, Cercetiorumque virorum natio, Sintorumque ferocium, qui sedes sibi constituere medias Charandaeorum conualles, (1045) Caucasium iuxta promuntorium, per angustam Erythiam. Sed cum ab ortu apparuit grata mortalibus aurora, ad herbidam apulimus insulam. Ibi duo vndis innaugabilibus circumfundunt fluentia sua *fluuii*, Phasis latus, et placide fluens Saran-

sph. Eschenb. 1044. Κερκετινῶν Voss. 1045. Οἱ κείσαντο Voss. F. ἤσαντο V. No. 1046. Κανσάκιον PAI. 1048. Ποιανθῆς Af. Voss. PAIC. ποιανθῆ Steph. et secuti. 1050. σαρῆγ-γους sph. Esch.

δαν omnino scribendum cum Strabone lib. XI. et Plinio. ESCH.

1044. Σιντῆς etiam aperte in regione Pontica collocat Dion. v. 1089. Noli tamen lectionem mutare, cum possit esse διπλογραφία. GESN.

1045. Non dubito quin dederit auctor ἤσαντο ex illo themate, de quo ad 952 dictum est: νῆα, νῆα, νῆα, congerendo struere significat: hinc ναὸς et ναῖα et ναυταῖα. Hinc illud Hesiodicum Epy. 639 Νάσσατο δ' ἄγχ' ἑλικῶνος, Struxerat sibi h. e. habitabat prope Heliconem.

1046. An ab hac disti Erythini Uli, de quibus Apollo. 2, 943 Σήσαμον, αἰπανὺς τε παρεξένοντ' Ἐρυθίνης. Add. quae dicentur ad 1054.

1048. Ποιανθῆ] Vide Holstenium ad Stephanum voce Φάσις. ESCHENB.

1048. Hanc insulam, cuius non nomen proprium, sed epitheton videtur ποιανθῆς, herbis florida, efficiunt duo fluuii Phasis et Saranges, qui findunt circa illam, diuiduntque suos fluitus. Phasin autem hunc ita describit noster, vt sit in regione mediterranea coniunctus et continuus cum illo Colchico. Retro enim aduerso illo primario Phaside Argonautae remigantes per plures populos, tandem per hunc alterum in Maeotin paludem enauigant. Cf. 1051. GESN.

1050. Ἀκαλαβράτης τε σαρῆγ-γους] Legebatur alias σαρῆγ-γους, sed

Τὸν ῥα πλημύρῃσ' αὖτις διὰ χθονὸς εἰς ἄλ' ἀπέμπε
 Μαιῶτις καναχιδὸν, ἑλεονόμῃ διὰ ποίης.
 Καὶ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃ πλέομεν διὰ νύκτα καὶ ἡμέρῃ·
 Δισσαῖς δ' ἐν τριμόρῃσι βόας πόρον ἐξικόμεθα,
 1055 Λίμνης ὄντα μεσηγυ, βοοκλέπος δ' ὅτε Τίταν
 Ταύρῳ ἐφεζόμενος βριαρῶ πόρον ἔχισε Λίμνης.
 Καὶ ῥα πανημερίῃσι πονεύμενοι εἰρεσίῃσι,
 Μαιώτας πρῶτ' εἰσαφικάνομεν ἀβροχίτωνας·
 Ἡδὲ Γελωνὸν ἔθνος, βαθυχαίτων τ' ἀπλετα Φῦλα,
 1060 Σαυρομάτας τε, Γέτας, καὶ Γυμναῖες, Κέκρυφάς τε,
 Ἀρσωπᾶς τ' Ἀριμᾶδας, ἔθνη πολυπήμονα λαῶν,
 Ων

1054. ἐξικόμεθα Voss. 1055. Λίμνησόν Voss. Λίμνης ὄντα --
 ὅτε Alii omnes. 1058. πρῶτας ἀφικάν. Αἱ. πρῶτες ἀφικά.
 ἀφροκί. Voss. πρῶτας etiam PAIC. 1059. γελωνῶν -- βαθυχαίτων.

Sed H. Stephanus mutavit, forte
 non adeo necessaria correctione.
 vid. Plin. lib. VI. c. XVI. Esch.

1050. Nescio quid viderit Eschen-
 bachius. Editum fuit, vti a Tell-
 quis, ita ab H. Stephano παραγῆς.

GESN.

1051. Hinc demum intelligere
 mihi videor quae modo dicta sunt
 ad v. 1048. Secundum hanc poe-
 tae descriptionem Saranges e pa-
 lude Maeotica in terram infundit-
 ur: intus iungitur cum Phaside,
 et illius undis mixtus exit in Pon-
 tum Euxinum. Vtrum hoc hodie
 etiam verum sit, vtrum aliunde
 etiam constet, iam non habeo di-
 cere: sed hanc versuum, quos
 tractamus, sententiam esse, non
 dubito.

1054. Multum de hoc loco labo-
 ravi, fateor: vtrum aliquid effe-
 cerim, videre lectoris est. Primo,
 quae essent δισσαὶ τρίμοροι, non
 caret difficultate. Sed si recte Bu-
 daeus de asse p. 17 quem solum
 adhuc laudare auctorem possum;
 τρίμερον ἢ τρίμοιρον est dodrans $\frac{3}{4}$,
 vti δέμιον (De quo etiam Sa. Ten-

nulus ad Iamblich. in Nicomachi
 Arithmet. p. 101 et al.) bes, $\frac{3}{4}$.
 Fuerint igitur δισσαὶ τρίμοροι ἡμέραι
 duo dodrantes diei ἢ dies integer
 cum dimidio. Porro βοὸς πόρον
 hic esse Bosporum Cimmerium, non
 est dubium. Hic Bosporus medius
 est inter Maeotida paludem et Pon-
 tum Euxinum, quos commercio
 aquarum iungit. Iam rationem
 adfert Poeta, unde illud fretum
 Bospori nomen habeat. Fudit ibi
 aperuitque πόρον, transitum paludis
 in mare Euxinum, boui robusto
 insidens, Τίταν βοοκλέπος. Sed
 hic quis est? Herculem, et Geryo-
 nae boues huc aduocare non licet.
 Titan quidem vocatur ille ab ipso
 nostro Hym. 11, 1: verum κλέπτειν
 non solet Hercules, furari illum
 pudet: rapit potius. Βοοκλέπος
 deus Porphyrii de antro Nymph.
 p. 119 Barn. ὁ τὴν γένεσιν λεληθό-
 τας ἀπέκλυε (ἢ ἀνύων) plane huc ni-
 hil facit. Inter Titanas proprio
 dictos, Gigantes certe Terrae filios,
 est Alcioneus: de quo Apollod.
 Bibl. 1, 6 p. 16 Οὗτος τὰς Ἥλ' αὖ
 βόας ἐξ Ἐρυθρίας ἤλασε. Verum
 boues

Saranges, (1050) quem exundans in mare mittit cum sonitu Maeotis per palustres herbas. Tum remigando nauigauimus noctem et diem, et duobus dodrantibus (*horis XXXVI*) peruenimus ad Bosporum, Paludem inter et Pontum qui est medius, ubi quondam abactor bouum Titan (1055) tauro robusto insidens transitum paludis findendo aperuit. Hic totius diei remigatione fatigati ad Maeotas primum deuenimus molliter vestitos, et Gelonam gentem, et comatorum populosas nationes, Sauromatasque, Getasque, et Gymnaeos Cecryphasque, (1060) Arsopasque, Ariinaspas, gentes populorum

peco-

Voss. 1060. *γίτας τε καὶ* As. Voss. *γίτας τε καὶ* PAIC.
1061. *ἀριμάδας* As. *ἀριμασπας* Voss.

boues Solis stabulabantur in Erythia insula Gadibus vicina? Stabulabantur etiam in Sicilia (vid. Bochart. Phal. 1, 27 p. 570). Quis vero in his fabulis antiquissimis consensum et constantiam requirit? Noster quidem certe Erythian in hac ipsa regione agnoscit v. 1046 et Erythinos habet Apollo. Argon. 2, 943. Ab Erythia illa Hispanica Hercules Geryonae boues abduxit: quamquam in hoc etiam variatur. Vid. Eustath. ad Dionys. v. 558. Maneat, dum quis adferat certius, Cimmericus Bosporus de poetae nostri sententia nomen et ortum debet Titani, boue per illum inuecto, quem Alcyonea gigantem vocat Apollodorus. Plura disputata sunt in praelect. cit. §. 3 quae vel ideo reponi, qualia erant, placuit, ut appareat certe, me hoc egisse, ut loco obscuro lucem vndecunque quaererem.

1058. Cum totus remotioris antiquitatis tenor, ita tum forte etiam haec appellatio *ἄβροχαιώνων* indicat, antiquissimos, quos Graeci norant, harum regionum homines,

non fuisse ab omni cultu molliorē et humaniori (indifferenter enim utimur his nominibus) remotos. Sed nec negauerim, posse *ἀρεισμον* fuisse in tali appellatione: illud modo monendi interdum videntur lectores, ut cogitent, non in sera barbarie, sed in culta olim Phoenicum, Aegyptiorum, Graecorum commerciis et coloniis, regione, ac felici sub caelo, se versari.

1059. *Βαθυχαίτων* proprium gentis nomen esse debet, quod non magis miror quam Galliam *comata* aut braccatam, aut Långbards e. i. g. a. sed alias nondum obseruau. Forte erit tempus, cum regiones, nimium hodie vel neglectas eruditis peregrinatoribus, vel inaccessas, monumenta e profundo eruta illustrabunt.

1061. *Ἀρσάπ.*] Pro *ἀριμάδας* sunt qui *ἀριμασπας* reponendum putant: (licet *ἀριμασποι* potius vocentur) sed ego multa hic et alia nomina populorum deprauata esse existimo, sicut et paulo post.

H. STEPH.

1061. *Ἀριμάδας*] *Ἀριμασπας* hoc.

ὦν περιναίεται ἐν γῇ Μαιώτιδα λίμνην.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἐν τοῖσι δύνῃ ἀμ' γάρτον ἔθνηαν
 Ἀθάνατοι, πύματον δὲ βυθῷ διαμείψαμεν ὕδωρ,
 1065 Ὀχθησι χθαμαλῇσιν ἀποβλύει αἰπὺν ὄλεθρον,
 Ροῖζω ἐλαυνομένη· καναχεῖ δὲ τοι ἄσπετος ὕλη,
 Ἀρκτώοις περᾶτεσσιν ἐπέρχεται Ὀκεανόνδε.
 Τῶρὰ τόθ' ἄρπαχθεῖσα διὰ σώματος κίεν Ἀργαί.
 Ἐννέα μὲν νύκτας τε καὶ ἡμέατα μοχθίζοντες,
 1070 Λείπομεν ἔνθα καὶ ἔνθα βροτῶν ἀπηνέα Φῦλα,
 Παικτῶν Ἀρκτείων τε γένος, Λελίων τ' ἀγερώχων,
 Τοξοφόρους τε Σκύθας, Ἄρεος πικρὸς θεράποντας·
 Ταύρους τ' ἀνδροφόνους, οἳ ἀμειδέα θύοιλα φέρουσι
 Μηνυ-

1062. F. περιν. γενεῇ V.N. 1063. κέντοισι Af. et PAIC. ἐπὶ
 μὲν τοῖσι Voss. 1066. ἐλαυμένη Af. 1068. τότ' — κίεν Af.

hoc loco reponendum esse, nullum
 est dubium. Sed et pleraque in
 hoc auctore, quae ad Geographiam
 spectant, adeo sunt obscura, adeo
 forte etiam corrupta, ut impossi-
 bile sit ea loca vel explicare feli-
 citer, vel corrigere sine Manufcri-
 ptorum codicum ope. Quamobrem
 Tuam, Lector, circa talia non-
 nulla veniam petere et plane ἀπέ-
 χαν satius esse duco; quam me
 non optime fundatis coniecturis ca-
 uillatorum petulantiae exponere.
 Hoc tantum hic monendum ra-
 tus sum, me cum Holstenio (in
 Ἀριμάσποι) ἄρσῳ in hoc versu
 non agnoscere nomen gentis, quod
 facit H. Stephanus, sed arbitrari
 Epitheton esse Arimāsparum *μονο-
 κύλων* et *τοῦε* *ιουεντίων*. ESCH.

1061. Πολυπήμονα non valde hic
 placet. In Hymno in Mercurium
 Homericum v. 37 πολυπήμων est
 damnis atque iniuriis obnoxius;
 sed apud ipsum Homerum Δ, 433
 ἀνὴρ πολυκλήμων, πολυθρέμων
 diues gregibus etc. BESN.

1062. Placet coniectura Cl. Pier-

soni Veris: p. 188 ὦν περιναίεται
 γενεῇ. Emendatione quidem aperte
 indiget locus; licet illud aliquan-
 tum videatur insolens, γενεῇς no-
 men hic comprehendere ἔθνη λαῶν.

1068. Mirum, et forte falsum
 atque fictum est, certe hodie non
 amplius verum, quod hic dicitur,
 et mox 1076 explicatius declaratur,
 paludis Maeotidos partem versus
 septentrionem effundi in Oceanum
 illum s. Cronium, s. Hyperboreum
 s. mortuum adeo, quemadmodum ad
 meridiem per ipsum Cimmerium
 Bosporum exit in Pontum Euxi-
 num. Potuit tamen haec certe
 vera esse haec commemoratio, - ut
 via partim nauigabilis, partim ex-
 peditis et robustis naucularum sua-
 rum baiulis non insuperabilis, ad
 illud mare patuerit. Potuit de Ta-
 nai a septentrionibus cum Maeo-
 tide palude se miscente audisse no-
 ster. Hic vniuersim illud ostium
 septentrionale Maeotidis, quodcum-
 que fuerit, indicat, statim reditu-
 rurus v. 1069 ad nauigationem per
 Bosporum, mihi quidem minime
 expe-

pecoris diuites, quorum genus Maeotida paludem circumhabitat. Verum quum hic etiam molestiam immensam obiecissent immortales, extremamque gurgitis aquam traiecissemus, *eo delati sumus, ubi* ripis humilibus praecipitem eructat perniciem (1065) *palus* cum strepitu impulsam, unde ingens silua resonat, arctoisque finibus Oceanum ingreditur; in quem tum etiam abrepta per ostium Argo perrexit. Nouem noctes et dies totidem laborantes, reliquimus hinc et hinc immanes mortalium nationes, (1070) Pactorum Arctorumque genus, Leliorumque superbiorum, sagittariosque Scythas, fideles Martis famulos, Taurosque homicidas, qui tristia sacra

1070. ἀγνία Voss. 1071. Πακταίων ἀρκτίων Voss. ἀρχτ. marg. Voss. ἀρκταίαι P. 1073. ἀνδρομοίγας Voss.

expeditam, quam cum Periplis antiquis et aliis Geographis vel Argonauticis conciliare nullo modo possim. Sed nec illos inter se, nec vllum illorum cum facie hodierna conciliare possum, nec hanc cum monumentis lapidum vel numorum, si qua forte per vastam tot saeculorum barbariem conseruata sint. Poscit ea res, et, nisi fallor, meretur regiam liberalitatem, vel regis alicuius, vel aliquot locupletium priuatorum, vt metallorum instar, quaecunque offerantur bonae et Graecae antiquitatis venas persequantur. Ad liquidum sic perducere omnia si quis speret, ille nimis levis animi et parum in hac parte historiae literarum versatus mihi videatur: sed rursus quin multa delitescant in isto Periplo monumenta Graeca, nullus dubito.

1072. Τοξοφόρος forte posuit auctor tanquam interpretationem nominis, quam hodie etiam suos habere assertores nouimus. Homeri aetate hoc nomen nondum in usu fuisse probabile putant, qui

incolas harum regionum ἀβίων et γλαυτοφάγων et ἰκπημολγῶν appellationibus signasse videatur. Vid. Reimmanni Ilias post Homerum p. 271 sq. Sed, vt verum fatear, ex Il. N. 5 sq., quo solo loco nomina ista habentur, illud non collegerim. Dicit Iouem interim auertisse oculos a Graecorum Troianorumque certaminibus, et defixisse in illis gentibus, quibus simplicitatis et iustitiae laudem impertit, cum forte iam tum a Graecis eas ipsas ob virtutes, quibus adiuncta paupertas esse solet, contemnerentur. Breuiter, hic Homeri locus non facit, vt *Scytharum* illi nomen inauditum putem. Multo minus hinc argumentum petere licet ad arguendam poetae nostri nouitatem.

1073. At Tauros et Dianam Tauricam et Chersonnesum Tauricam extra Maeotida paludem ponunt et pingunt omnes. Consideretur v. g. Iphigeniae in Tauris Euripideae scena. Sed iam lassus sum, in talibus me haerere. Nondum vero adducor, vt ideo damnum scriptorem,

- Μενυχίη, βροτίω δ' ἐπιδεύεται αἵματι κρητῆρ'
 1075 *Αν δ' ἄρ' Ὑπερβόρεος, Νομάδας, καὶ Κάσπιον ἔθνος.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δεκάτῃ ἐφάνη Φαειμβροτος ἡώς,
 Ῥιπαῖες αὐλῶνας ἐκέλευσαν, ἐκ δ' ἄφαρ Ἀργῶ
 ἄγ·ν ἐπιπροθέσσα διὰ σεινοῖο βρέθρε·
 Ἔμπεσε δ' Ὠκεανῶ, Κρόνιον δέ εἰ κικλήσκουσι,
 1080 Πόντον Ὑπερβορέην μέροπες, νεκρὴν τε θάλασσαν.
 Οὐκέτι δὲ προσφυγεῖν ἔδοκεῦμεν λυγρὸν ὄλεθρον·
 Εἰ μὴ ἄρ' ἐρμαίνεσσαν ὑπὸ κρατερῇφι βίηφι
 Νῆα μολεῖν ἰθὺν ἐπὶ δεξιὸν αἰγιαλοῖο
 Ἀγκαῖος, ξεστοῖσι πιθήσας πηδαλίοισιν.
 1085 Ἡ δ' ἔθορεν δισσαῖσι βησαμένη παλάμησιν.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ μογερῇσιν ἔδαμνάμεθ' εἰρεσίησι,
 Χεῖρες δ' ἔκ' ἐμῖνον, ἀκηχέμενοι δὲ φίλον κῆρ
 Πήχεας ἀμπλέξαντες, ἐνθρεῖσαντο μέτωπα,
 Ἰδρῶ ἀναψύχοντε· κῆαρ δ' ἐπετείρετο λιμῶ.
 1090 Ἀγκαῖος δ' ἐξἄλτο, καὶ ἄλλες πάντας ὄτρυνεν
 Ἥρωας, μαλακοῖσι παραιφάμενος ἐπέεσσιν.
 Οἱ δ' ἐπεὶ ἔν τ' ἐναγὺς τε πολυστρέπτοισι κάλωσι
 Βάιν-

1081. ἰκόν· Voss.

1087. ἀκηχέμ. Voss. et ἀκηχεχέ. mar.

rem, qui videam, Homeri Geographiam esse praeclaram, quatenus intra Graeciam versatur, cum eam egreditur, monstratam.

1075. Vid. Prael. 2 c. 2 de Hyperboreis §. 3.

1078. Elegans et digna illo ingenio coniectura Ruhnkenii, qui Ep. 2 p. 83 legi vult Αἴν· ἐπιπροθέσσα, ut Apollo. Rhod. 1, 528 Αἴν· ἐπιπροθέοντες· sed cui repugnare videtur illud ἐκ, quod sic non habebit, quo referatur. Malim igitur iungere ἐκ et ἄγ·ν, et intransitive verbum accipere, ut in παρ·άγ·ν, προάγ·ν, ὑπάγ·ν. Argo praecurrens exiit etc.

1079. Ad hunc quidem certe locum referri non potest, quod est apud Schol. Apollo. 4, 327 Κρόνιον

ἄλλ·ν esse mare Adriaticum: licet alioquin, qui Saturniam vocarunt Italiam, iidem etiam κρονίας ἄλλ·ν appellationem Adriatico mari potuerint tribuere.

1085. Peculiari ratione poni hic videtur participium medium. Currit, animalis instar Argo, et vi viam sibi facit, per mare, sed δισσαῖσι παλάμησι, utraque manu Ancaei ipsa quoque impulsā. Itaque duplicem habere vim videtur τὸ βιασαμένη, consuetam illam, qua vi ruere et irrumpere notat, tum passivam, quae indicatur illo dativo instrumenti.

1088. Videor hic mihi videre picturam desperantis tristitiae. Manus labore fessas non iam ad remos applicant, sed sinistra dextrum pre-

lien-

sacra offerunt Munychiae, humano autem sanguine rigatur crater. Sic per Hyperboreos, Nomadas et gentes Caspiae (1075) *perreximus*. Sed postquam decima orta est lucem ferens mortalibus aurora, Rhipaeas ad conualles appulimus, hinc agit se subsultim Argo procurrens per angustum fretum, inciditque in Oceanum, Cronium pontum vocant homines, Hyperboreum, et mare mortuum. (1080) Nec iam effugere nos posse credebamus tristem interitum, nisi maximo impetu ruentem nauim direxisset, ut iret ad dextrum litoris, Ancaeus, politis nixus gubernaculis. Haec vero procurrit ambabus impulsa ruens manibus. (1085) Sed postquam laboriosa remigatione defatigatis manus non iam manerent *in officio*, et corde contristati cubito manu prehenso fulsere capita, sudorem refrigerare cupientes, cor interim fame consumebatur. Hic exsiluit Ancaeus, et alios omnes excitauit (1090) Heroas, lenibus eos verbis allocutus. Tam hi in tumultum quendam vorticosi

1088. *ἰν ἄρσ.* Voss. *ἰναρῆς.* PAIC. 1089. *ἀποψυχ.* *ἰταίρ.*
Voss. 1092. V. N.

hendunt cubitum, hoc autem caput fulciunt.

1089. Non dubito, quin recte Vossianus *ἀποψύχοντε*. Sic plane *Ἰλ. X, 2* *Ἰδρῶ ἀπεψύχοντο*. Dualem hic pro plurali poni, manifestum est. Vid. ad 818. *Cor fame consumitur* antiquissima Orientis formula, *fulcitur cibo* etc.

1092. *Τέναγος* quid esset, pulchre docet Suidas: *Τενάγη διάβροχοι καὶ θυγροὶ τόποι, πηλιδὴ πελάγη, ἣ ἰλύε ἐκπολαίζοντες ὕδατος ἔποδον, καὶ βοτάνης ἐπιφανομένης τῇ ὕδατι*. utiturque ad eam rem declarandam loco Polybii L. 2 c. 75 f. p. 76. A. Wechel. ubi docet scriptor prudentissimus, quam callide tali loco, certis temporibus sicari solito, ad transducendas velut per

pontem copias usus sit Hamilcar. Est igitur nostro *τέναγος* aliquid Syrtium simile: locus maritimus interdum ita siccus et solidus, ut modo fossas velut aquae et canales habeat, ceterum vestigia humana in ripis fossarum accipiat. Est vero hic mihi locus in tantum certe desperatus diu visus, ut veram certamque illi lectionem reddere non auderem: sed tentabo. Nisi fallor, vlcus maxime haeret in verbis *πολυρέπτοις κάλῃσι*, quae bis ita proxime ab auctore posita, sine vel necessitate, vel vi, vel Venore, non possum putare. Sed v. 1094 loco ea posita, et necessaria arbitror. Superest, ut hic male inculcata putem, vel simplici errore librarii, oculos in tertium ab eo versum, in quo

- Βάντες ὑπὲρ τοίχων ἄλαδε σφυρὰ κῆφα βάλλοντες,
 Ὡκα δ' ἄρ' ἀρτήσαντο πολυτρέπτοισι κάλωσι,
 1095 Πρύμνης ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μέρινθα βαλόντες
 Ἄργος τ' Ἀγκαῖές τε, καὶ ἀρχαῖς δῶκαν ἐλέωδι
 Ἡρώων. τοὶ δ' αἶψα δι' αἰγιαλοῖο θέοντες,
 Σῦρον ἐπειγόμενοι· σὺν δ' ἔσπετο ποντοπόρος νηῦς,
 Τέμνωσ' ὑγρὰ κέλευθα παρὰ ξυστοῖς κροκάλοισιν.
 1100 Οὐ γάρ ἐ λιγύς ἔρος ὑπὸ πνοιῇσιν ὄρινε
 Βυκτάων ἀνέμων κλινην ἄλα· κωφὰ δὲ πόντος
 Κεῖθ', ἔπερ θ' Ἑλίκης καὶ Τηθύς ἔχασεν ὕδωρ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ ἔκτε φαεσίμβροτος ἤλυθεν ἠώς,
 Ἔθνος ἐς ἀφνειὸν καὶ πλέσιον ἐξικόμεθα
 1105 Μακροβίων, εἰ δὴ πολέας ζώωσ' ἐνιαυτὸς,
 Δώδεκα χιλιάδας μηνῶν ἑκατονταετήρων
 Πληθύσεως μῆνης, χαλεπῶν ἔκτεθεν ἀπάντων·
 Αὐτὰρ ἐπεὶ μὲν τὸ πεπρωμένον ἐξανύσωσιν,
 Ὑπνώ ὑπὸ γλυκερῷ θανάτῳ μάρπτει τελευτήν.
 1110 Οὐ δ' ἄρα τοῖσι μέλει βίος καὶ ἔργ' ἀνθρώπων,
 Ποίαις δ' ἐν μεσάταις μελιηδέα φερβὰ νέμονται,
 Ἐρση

1095. μέρινθα Voss. 1097. F. Ἡρώων. 1098. ἔσπετο Ask.
 1099. ξεῖπς Voss. 1100. Οὐ γάρ εἰ λιγ. Voss. 1101. καί-

quo versabatur, conicientis, et anim-
 aduersum mox errorem corrige-
 re, ne librum deformaret, cunctan-
 tis: vel, quod magis placet, inui-
 tante insuper similitudine. Verbo,
 pro πολυτρέπτοισι κάλωσι in hoc
 versu fuisse suspicor, πολυτρέβοιο
 θαλάσσης· et legendum οἱ δ' ἐπὶ
 τὴν τινάγος τι πολ. θαλ. Non opus
 est longiore disputatione. Qui pos-
 sunt ad tale iudicium admitti, eos
 considerata hac ipsa adnotatione,
 et interpretatione nostra, hoc certe
 pronunciuros arbitror, dictum a
 nobis esse, quod et intelligi possit,
 et cum reliqua ratione huius car-
 minis conueniat. Rarius nomen
 πολυτρέβοιο, et literis paucis ab
 altero diuersum, cedere illi coactum

est. Legitur vero apud Nicandrum
 Alexiphar. v. 6, vbi ille amicum
 suum Cyzici habitare dicit ἄγχι
 πολυτρέβοιο θαλάσσης· quod vetus
 Schol. interpretatur, τῆς πολυ-
 τρέβης, παρὰ τὸ στροβῆν τὰς ναῦς, ὅ
 ἵσι ταρασσεν. Potest etiam de ipsa
 maris perturbatione intelligi, qua
 colliguntur descripta modo τινάγη.

1093. Cf. ad v. 620. Hic modo
 indicatur festinatio non expectan-
 tium κλίμακα, vt 634, sed saltu
 iactantium corpora in terram.

1097. Ἡρώων quomodo hic tueri
 locum possit, non intelligo. For-
 mam τῶν etiam talem esse, quae
 facile in εἰ mutari potuerit, vni-
 cuique hodie facile est ad viden-
 dum

cosi maris progressi super navis parietes talos (*pedes*) celeres misere, statimque contortis eam funibus alligantes, longum rudentem de summa puppi deiectum (1095) Argusque Ancaeusque extremisprehendum dederunt Heroibus, qui statim ad litus decurrentes trahebant connixi, consequente illos naui pontigrada: sicque secant liquidas vias iuxta politum litus: neque enim aura flatibus concitabat (1100) mugientium ventorum illud mare: tacite ibi iacet pontus, vbi Helice est, et vltima Tethyos vnda. Cum sexta veniret lucem ferens mortalibus aurora, ad beatam gentem ac diuitem peruenimus Macrobiorum, qui multos sane viuunt annos, (1105) duodecim chiliadas mensium centenis annis constantium, dum impleatur luna, extra molestias omnes. Sed postquam numerum fatalem mensium peregerunt, dulcem per somnum mortis finem capiunt. Interea illis curae non est victus hominum et opera *rustica*. (1110) Herbis in mediis mellita depascuntur.

1099. Περσ. Veris. p. 20.

1105. ποδάρις PAIC.
βα Voss.

1102. περι-ελικης τε κε Voss.

1108. Αὐτὰρ μηνος Ask. 1111. Φορ-

dum, qui etiam vsum non multum MSSorum librorum habuerit.

1099. Τέμνας] Aut potius
ξυσῆς προκάλῃτιν. H. STEPH.

1099. Ξυσῆς προκάλοιτιν] Fortassi, non improbanda H. Stephani coniectura, ξυσῆς προκάλῃσιν le-
gentis. ESCH.

1100. Ἐ ad κλεινὴν (vel, quod magis placebat Pierfono, κείνην) ἄλλα refero, pronomine relativo Orientalium more redundante. Sic 1192. Ipsum ἔ porro producitur ob liquidam sequentem, quae pronunciando et scandendo duplicatur.

1106. Quod hic describitur vitae tempus, est aeternitas. Felicitatem alterius vitae, quam Insulis beatorum adscribunt alii, depingere

poeta voluit, imaginibus ad eam rem vsus, quas putaret efficacissimas.

1111. Vtrum hanc particulam imaginis suorum Macrobiorum poeta modo ex ingenio, h. e. naturae ipsius consideratione hauserit, quae valde commendare dulcia pueris et senibus solet: an ex obseruatione gentium, aut gentis certe antiquae: an denique de Mosaicis libris, non dixerim. Notabilis certe est de Nabataeis locus Diodori Siculi 19, 94 ad quem πάντα περι πάντα dedit Wesselingius, De melle siluestri ex arboribus stillante. Mentio τῆς ἑρπης et herbae suadet, vt de Mosaica narratione aliquid ad illum peruenisse, mihi probabile videatur.

- Ἔρση ὑπ' ἀμβροσίῃ θεῖον ποτὸν ἐξαεῦοντες,
 Πάντες ὁμῶς σίλβοντες ὀμηλικὴν ἑρατεινήν.
 Μελιχίῃ δέ τοι αἶν' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε γαλήνη
 1115 Παῖδεσιν ἠδὲ τεκεῦσιν, ἐπὶ φρεσὶν, ἠδὲ νόσιο,
 Αἴσιμά τε ῥέζειν πεπνυμένα τ' ἐξαγορεύειν.
 Καὶ τὰς μὲν ῥ' ἀθρόους παραμειβομεν, ἀγνιαλόνδε
 Ποσσὶν ἐπισείβοντες. ἔπειτα δὲ Κιμμερίοισι
 Νῆα θεὸν ἐπάγοντες ἱκάνομεν, οἳ ῥά τε μένοι
 1120 Αἴγλης ἀμμοροὶ εἰσι πυριβρόμῃ ἡελίοιο.
 Ἐν μὲν γὰρ Ῥίπαιον ὄρος καὶ Κάλπιος αὐχὴν
 Ἀντολίας εἶργεσθ' ἐπικέκλιται δὲ πελώρη
 Ἄσσαν ἐπισκιάσασα μεσημβρινὸν ἡέρα Φλέγρη·
 Δείελον αὖ κρύπτεισι φάος τανυηκέες Ἀλπεῖς
 1125 Κείνοισι μερόπεσσιν, ἀχλὺς δ' ἐπικέκλιται αἰεὶ.
 Ἐνθαὶδ' ἀφορμηθέντες ἐπειγομένοισι πόδεσσιν
 Ἰζαμεν ἀγκῶνα συφελὸν καὶ νήνεμον ἀκτὴν,
 Ἐνθαὶ περ ἀμβλύζων ποταμὸς δῖναισι βαθείαις
 Θεαῖς χρυσορέας Ἀχέρων κρυεῖ δὴα χῶρε,
 1130 Ἀργυροειδὲς ὕδωρ προρέων, λίμνη τε κελαινὴ
 Ἀνδέχεται· παταγεῖ δὲ παρ' ὄχθαισιν ποταμοῖο
 Δέν-

1113. ἱρακαστὴν P. 1115. F. νόσιτι. 1118. ἱκισυβοντες Voss.
 1120. πυριβρόμῃ PAIC. 1121. αὐχὴν Voss. 1122. Αἰτολ.
 sph. Esch. Vid. leg. ἀποκέκλισται. 1123. ἱπισκιάσασα Ask.

1120. A tenui forte principio orta absurda et plane ἀγνογράφητος traditio de perpetuis tenebris: quae interim totum pene dixerim genus scriptorum occupavit, ab Astrologis, qui idem Geometrae essent, apud Graecos si discesseris. Vid. Huet. Dem. Euang. 4, 8, 14 et Huetian. c. 94 p. 236. Sed ipsa poetae descriptio superflua facit omnem vel excusandi vel refellendi operam. Caeterum non dubito, quin recte coniecero Cl. Ruhnck. Ep. 1, 34 πυριβρόμῃ, quod epitheton etiam habetur H. 6, 9 et 7, 11. Non tamen ausus sum mutare lectionem, cum potuerit poe-

ta sic exprimere stridorem illum Solis in mare descendentis, quem audire se putabant homines, de quo vid. Strabo 3, p. 95, 21 sq. et VV. DD. ad Flor. 2, 17, 2. Strabonis verba, Δύναν τὸν ἥλιον μετὰ ψόφῃ ὡσανεὶ σίζοντος τῇ πελάγῃ κατὰ σβίσιν αὐτῇ διὰ τὸ ἐμπίπτειν αἰετὸν τὸν βυθόν. Non ita ignoravit rerum naturam hymnographus Orpheus: sed hic versamur in regno fabularum.

1121. Ἐν μὲν γὰρ etc.] Si hoc non errare est, nescio quid sit error. Dicit auctor Rhipeos montes, Calpe, qui est mons ad Gadi-

tur pascua, ab Ambrosio rore diuinum potum haurientes, omnes simul amabili aequaeuitate splendentes: tranquilla semper in oculis illorum innuit serenitas, filiis ac parentibus in mente atque animo est (1115) iusta facere, prudentia eloqui. Ac per hos quidem confertos transiuimus, litus vrgentes pedibus. Deinde ad Cimmerios, nauem celerem impellentes peruenimus, qui soli exsortes sunt splendoris solis ab igne suo stridentis. (1120) Rhipaeus enim mons et vertex Calpius ortus ab illis arcent, excluditque ingens, ex propinquo dum obumbrat, meridianum aëra Phlegra: vespertinam denique lucem extentae in longum Alpes istis hominibus auferunt, caligoque semper illis incumbit. (1125) Hinc cum soluissemus vrgentes *nauem* pedibus venimus ad asperum promuntorium, et vento carentem ripam, vbi ebulliens fluuius profundis vorticibus percurrit, Chrysorhoas Acheron, per regionem frigidam, argentei splendoris aquam voluens, palusque nigra (1130) eum recipit, strepuntque ad ripas fluuii arbores in proximo virent-

ἰπασκιάς? al. omnes. 1124. ταναηκίης Voss. 1126. ἰπασ-
γόμενοι δὲ ποδ. Voss. 1127. Ἴξομεν om. 1128. δάναισι PAIC.
1129. χρυσορρόας PAIC. 1130. εἶδος PAIC. προβάλων Voss.
1131. ἀνδύχεται P. πατταγᾶ--ὄχθαισι Voss.

ditanum fretum, *Phlegram* et *Alpes* Cimmeriorum terram circumcludere, et solis lumine priuare. Sed vides ἀγιογραφικήν veterum. Quamobrem valde vereor, ne in multis talis noster, quod non parum auget difficultatem restituendi pleraque circa Geographiam in hoc auctore, quam ego cur non desperatam dico? ESCH.

1121. Κάλπις fluuii nomen apud Apollo. 2, 661. GESN.

1122. Ἐπικέκλιται hoc improuide repetitum mihi videtur ex v. 1025. ἀποκέκλιται vero, vt multa eius

generis, accipiendum actiue, ita vt interpretando expressum est.

1123. Φλέγρην hic Thraciam esse, Macedoniae vicinam et confusam, campum illum antiquae cum Gigantibus pugnae, in qua re etiam Pallenem appellare solent, dubium non est. Egi de hac significatione nuper ad Claudia. VI Consul. Hon. f. 27, 20.

1126. Meminerimus, nauim trahi ab Argonautis in litore currentibus. Eadem hic sententia, quae 1118. 1127. Ita manifesto necessariam puto hanc emendationem, vt nec reddenda sit illius ratio.

- Δένδρεα τηλεθάοντα ποτὶ χεδόν, οἷσι τε καρπὸς
 Βέβριθε νύκτας τε καὶ ἡμέατα συνεχὲς αἰεὶ.
 Ἀμφὶ δὲ οἱ χθοναυγία τε καὶ εὐβοτος Ἑρμιονία
 1135 Τείχεσιν ἡρήρεισαι εὐκτιμέναις ἐπ' ἀγυαῖς.
 Ἐν δὲ γένῃ ζώουσι δικαιοτάτων ἀνθρώπων,
 Οἷσιν ἀποθνήσκουσιν ἄλλης ναῦς ἵα τέτυκται.
 Καὶ δ' αὖ αἱ ψυχὰς μετεκίεθον εἰς Ἀχέροντα
 Περθμίδος ἐκ γλαφυρῆς· χεδόθεν δὲ οἱ εἰσὶ πόλῃες,
 1140 Ἀρρήκτοί τ' αἰδαο πύλαι, καὶ δῆμος ἐνείρων.
 Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ τῶνδε πόλιν καὶ ἡθεα λαῶν
 Σφῆ ἄτῃ βαρὺν οἶτον ἀναπλώσαντες ἔβημεν,
 Δὴ ῥα τότε Ἀγκάϊος νηὸς κίεν· αἶψα δὲ πάντας
 Εἰσβάλλειν ἐκέλευσε κεκμηκότας ἄμμιγ' ἐταίρους.
 1145 Τὸς ὅγε καὶ μύθοισι προσηύδα μελιχίοισι
 „Ἰλῆτε φίλοι τὸν μόχθον· ἐπεὶ νῦν τοι ἔστι χεῖρειον
 „Ἐλπομαι ἀνστήσεσθαι· ἐπιφρίσσοντα γὰρ ἤδη
 „Ἀκραιῇ ζέφυρον καταδέρκομαι· ἔδ' ἀτέκμαρτον
 „Υἱὸς Ὀκεανὸς κελαρύζεται ἐν ψαμάθοισιν.
 1150 „Ἀλλὰ θοῶς ἴσον μὲν ἀναστήσασθε μεσόδμῃ,
 „Λύσα-

1132. οἷσι καρπὸς Voss. PAIC.
 P. et Eschenb.

1133. Βέβριθε Voss. συνεχὲς
 1134. Ἐνθα Voss.

1135. ἡρήρεισαι PAIC.

1133. Hunc versum lubens castram-
 rem, adeo mihi absurda quadam
 sutela confarcinatus videtur: audi-
 tem si pro νύκτας καὶ ἡμέατα esset
 εὐφ τῷ ἡμεντῷ, vel tale quiddam.

1134. Hermioniam (quae Ἑρμιονία
 est Il. B, 560, et Eurip. Her. fur.
 615 Ἑρμιῶν, incolae autem Ἑρμιον-
 νῆς Pausa. Cor. l. 2, 34, et regio
 Ἑρμιονίς apud eund. et Stephanum,
 quod etiam navis nomen Thucyd.
 1, 128) Argolidis urbem, cultu Ce-
 reris, Proserpinae et Iunonis vir-
 ginis celebrem, hic non posse intel-
 ligi, dubio caret. Sed his, qui
 amant veteres persequi memorias,
 tamen observatione dignum videat-
 ur, poni hic in remoto septen-

trione nomen urbis Graecae, non
 Dearum modo magicarum cultu
 celebris, sed quod ibi facilis ad
 inferos descensus esset. Laudat
 Eustathius ad Il. l. c. p. 217, 12
 verba Strabonis 8 p. 257, 39 Παρ'
 Ἑρμιονίῃσι τεθρύβηται τὴν ἐς Ἄδην
 κατάβασιν σύντομον εἶναι· διόπερ
 αἱ ἐντιθέασιν ἐνταῦθα τοῖς νεκροῖς
 ναῦλον. Sic Acheronta Chryso-
 rhoan vidimus modo 1129, in quo
 forte etiam ethicus mythos est,
 auri flumen etiam lustrus vehere.
 Taceo, quae alias de Graecis co-
 loniis ultra Macotida paludem de-
 ductis leguntur. Certe etiam h. l.
 Orphel personam pulchre auctor,
 quisquis est, sustinet. Ad Ha-
 drian! tempora quanta vis super-
 stiti-

virentes, quas fructus grauant noctesque et dies conti-
nuos semper. Iuxta illum humilis et pascua Hermio-
nia moenibus fundata est circa bene aedificatos vi-
cos. (1135) In ea habitant iustissimorum hominum
gentes, quibus post mortem *transuehendis* nauis vna
sufficit: animae enim statim ex polita naui in Acheron-
ta transeunt. Prope hanc sunt ciuitates, inuictae infe-
rorum portae, et populus somniorum. (1140) Sed post-
quam et vrbes et sedes nostro infortunio grauem per-
niciem passi transiimus: iam Ancaeus nauim ingressus
est, statimque omnes vna ingredi iussit fessos labore
socios: quos deinde verbis etiam blandis allocutus
est: (1145) Tolerate, amici, hunc laborem, quoniam
peiores non spero nobis oriturum. Nam inhorrescere
iam surgentem Zephyrum video: neque sine argumen-
to aqua Oceani arenas persstrepit. Sed celeriter malum
erigite in modio, (1150) soluитеque a rudentibus vela,
funi-

1139. λαφύρης Ask. V.N. 1142. ἀναπλήσ. Voss. 1143. Vid.
leg. ἢ ἴς κίεν. 1144. πεκμηότας Voss. πεκμικ. PAI.
1145. Τὰς ὅτε Voss. 1147. ἀναστήσ. Voss. 1148. ἀτέκμαρτων P.
1150. ἀναστήσασθαι Voss. ἀναστύ. P.

stitiosarum narrationum in hisce lo-
cis durauerit, cognosci pulchre pot-
est ex vltima parte missi ad illum
ab Arriano Peripli.

1137. Allusio manifesta ad illam
animarum transuectionem, quam
Aegyptiis, Britannisque, non minus
quam Graecis placuisse, constat.

1139. Non placent hic post Pier-
sonum Ruhnkenio Epist. 2 p. 82
Πόλεις: itaque mallet ὅχμης, vestes,
qua voce noster etiam vtitur v. 983,
et res ipsa nemini puto peregrina,
qui inferos poetarum nouit. Sed
ego nec πόλεις damnare, aut loco
quem possident. mouere ausim.
Quidni enim, vbi ἡθια λαῶν sunt,
ibi etiam πόλεις agnoscamus? Et
quid faciamus versui 1141? Qui

sorte a Poeta talis fluxit, Ἄλλ' ὅτε
δὴ καὶ τῷδε πόλεις, non πόλιν.
Versum 1140 esse ex Od. Ω, 12 ex-
pressum, credibile est, vbi Mer-
curius ducit animas παρ' ἡελίοιο
πύλας, καὶ δῆμον ὀνείρων.

1143. Huc vsque traxerunt e li-
tore nauim per palustria Argonau-
tae. Nunc ingreditur Ancaeus na-
uim, et socios iubet ingredi. An
hoc possit expressum esse per ἡὸς
κίεν, viderint, qui tueri vulgatam
lectionem velint. Mihi videbatur
res expediri posse, si legas ἢ ἴς
κίεν postposita, vt frequenter, prae-
positione, vel simpliciter vt Od. Φ,
391 ἴς δ' ἔλιν αὐτός, aut Φ, 244 ἴς
δ' ἄρα καὶ τῷ δμῶϊ ἴτην.

- „Λύσατε δὲ προτόνων ὀθόνας· ἐκ δ' ὅπλα χέοντες,
 „Σφίγξαι ἐπισαμένως, τοίχων ἐκάτερθε βαλόντες.
 „Ὡς οἱ μὲν τὰ ἕκαστα πονεῖατο· ἐκ δ' ἄρα κοίλης
 Νηὸς ἐπιβρομέσας Τομαριάς ἔκλαγε Φηγὸς,
 1155 „Ἦν ποθ' ὑπ' Ἀργῶασι τομαῖς ἡρμόσσατο Παλλὰς.
 „Ὡδὲ δ' ἔφη, (θάμβος δὲ περὶ φρένας ἵκετο πάντας)
 „Ὡιμοὶ ἐγὼν, ἔφελόν με διαρρῆαιδεῖσαν ὀλέσθαι
 „Κυανέαις πέτραισιν ἐν ἀξείνῳ τε κλύδωνι·
 „Οὐ κεν νῦν ἀνάπυσον αἰδρεῖν βασιλῆων
 1160 „Νώνυμνον Φορέεσκον. ἐπεὶ νῦν αἰεὶ Ἑριννὺς
 „Αἵματος ἐμφύλοιο δεδαιπότος Ἀψύρτοιο
 „Ἰσερόπης ἔπετα· σέργει δέ τοι ἄτῃ ἐπ' ἄτῃν.
 „Νῦν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἀργεννῆς κακότητος
 „Ἰξομαι, εἰ νήεσσιν Ἑριννύσιν ἄσπον ἴκωμαι.

E]

1153. πονεῖατον Voss. F. πονήατο V. N. 1155. ἡρμόσσατο Voss.
 1157. ἀγὼν P. διαρρῆιδ. PAIC. 1158. κλύδωνι PAIC. 1159. H

1153. Πονήατο est 765 et probat analogia: est enim ex *πικόνητο*.

1159. Ἀνάπυστον quid esset, dubium fecere Grammatici. Satis, nisi valde fallor, fuerat dicere, retinere illud significationem verbi *ἀναπνύθαι*, et significare rem celebrem, de qua requirant omnes et audiant. Recte Suidas, Ἀνάπυστα, ἔκπυστα, δῆλα. Et ponit exemplum, quod ex Nic. Damasceno sumtum, Kusterus admonuit, (Vid. Exc. Vales. p. 441) Θάνατος Σθενόβοίας ἀνάπυστος ἔγινετο, ἀντὶ τῆς Φανερῆς. Sed addit ἀνάπυστον τὸ ἀνέκον. Nisi tamen hic legere malimus, Kustero auctore, ἄπυστον quae brevis sane foret ratio conciliandi sibi Suidam; item disputationes Grammaticorum de Od. Λ. 273, vbi vidit apud inferos Vlysses matrem Oedipi, Ἡ μέγα ἔργον ἔρπειν αἰδρεῖσθαι νόοιο. Γημαμένη ὧ νῖσ' ὃ δ' ὄν πατὴρ' ἐξαναρίξας Γῆμεν. ἄφαρ δ' ἀνάπυστα θεοὶ θέσαν ἀνδρώποισιν. Recte V. Schol. ἀνάπυσ-

τα, ἀντὶ τοῦ καὶ πᾶσι λέγαν καὶ πυνθάνεσθαι· ἢ Φανερὰ. Similia Eustathius, sed qui deinde ad alia omnia delabitur, et torquet nomen, vt non iam *nota, manifesta* omnibus significet, verum *occulta, inaudita*. Antiquam esse hanc interpretationem, constat ex Pausa. Boeot. f. 9, 4 p. 721 vbi recitatis Homeri versibus addit, Πῶς ἄν ἐποίησαν ἀνάπυστα ἄφαρ, εἰ δὴ τίσσαιες ἐξ Ἰοκάστης ἐγένοντο παῖδες τῷ Οἰδίποδι; Sic argumentatur, Si Polynices, Eteocles, Ismene et Antigone essent nati ex incesto Oedipi coniugio cum Iocaste, poeta non posset dicere a Ioue statim abolitam eius esse notitiam et memoriam: ponitque adeo ἀνάπυστον esse, de quo non auditur. Et sunt contrariae interpretationes apud Hesychium quoque, quibus supersessuros puto fuisse Grammaticos, nisi diuersa fuisset de matre liberorum quatuor Oedipi, quos diximus, traditio. Homerus quidem profecto hoc

funibusque depromtis constringite scienter, ab utroque naus latere iniectos. Ita illi in singulis elaborabant: at ex ventre naus infremens Tomaria fagus insonuit, quam quondam Argois trabibus Pallas intexit. (1155) Ita vero dixit, stupore mentes omnium inuadente: Hei mihi, utinam elisa perissem a Cyaneis petris in inhospitali fluctu, neque nunc diuulgatum regum imprudentia probrum ferrem. Quandoquidem nunc semper Poena (1160) familiaris sanguinis occisi Absyrti a tergo nos prosequitur, aerumnaque aerumnam vrget. Illos sane iam funesti ac tristis facinoris causa vl-ciscar, cum primum ad Hibernias insulas veniam propius

καὶ νῦν -- αἰδρείης Voss. *Η καὶ νῦν PAIC. 1160. Νάμυμον PAIC. ἱρινύς Ask. 1162. σπέρχας V.N. 1163. F. Νῖν V.N. ἀργενῆς PAI. ἀλγανῆς V. N. 1164. Leg. Τίσσεται -- νήσασιν ἱερνίσιν V. N.

hoc voluit, Deorum prouidentia in lucem mox prolatam esse illam familiae Cadmeae maculam. Nec aliud sibi vult loquax Carina Argus, quam se nobilitari flagitiis Medae et Iasonis. Nec multo aliter interpretor illud 1307 ἀνάπυστα δὲ ἔργα γένηται, quod recte conuertisse me puto, *exempla in se edantur*. Exemplum enim vel maxime debet ad omnium notitiam venire etc. Quod αἰδρείην appellat, h. e. inscitiam, ignorantiam, illud Homeri et omnis priscae sapientiae more atque instituto facit. Νάμυμον autem, siue νάμυμον (fluctuat enim lectio hic non minus, quam in locis Homericis) hic auctor posuit substantiue, ut probrum et ignominiam notet scelere contractam: etymologia quidem cum ignominia conueniat.

1162. Ingeniose, et, nisi fallor, vere Cl. Ruhnck. Ep. 1, 61 pro σέρχας, quod hic locum nescio quo-

modo tueri possit, reponit σπέρχας, festinat, vrget. Nec alterum improbare possum ἀλγανῆς κακότητος pro ἀργενῆς: nisi si quis forte ostendere possit, ἀργενῆς esse manifestarium, in ipsa luce perpetratum etc.

1164. Primum hoc dubio apud me, hominem minime confidentem, caret, legendum esse, quod iam vidit Schottus Obsl. Hum. 2, 20, pro νήσασιν ἱρινύσιν, νήσασιν ἱερνίσιν. Hoc ingerere et cogere videtur ipse noster 1179, ubi est harum minarum euentus. Sed quid sibi vult ἴζομαι εἰ ἴκωμαι. Non multum argumentabor: sed locum, ut emendandus et legendus sit, vno tenore proponam: quam sententiam illi tribuam, ostendit interpretatio. Νῖν γὰρ δὴ λυγρῆς τε καὶ ἀλγανῆς κακότητος Τίσσεται, εἰ νήσασιν ἱερνίσιν ἀσέον ἴκωμαι. Phrasis similis illi Il. Γ, 366 *Η τ' ἰφάμεν τίσσει Ἀλέξανδρον κακότητος.

1165.

- 1165 „Εἰ μὴ γάρ μ' ἱερῇσιν ἐπιγνάμψαντες ἄκρησι
 „Κόλπον ἔσω γαίης τε καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης
 „Ἐξέσθ', ἀμπέλαγος Ἀτλαντικὸν ἐκτὸς ἱκώμαί.
 „Ὡς εἰπὼς αὐδὴν κατερέτυνεν· ἐν δ' ἄρα θυμὸς
 Πυκνώθη Μινύαισι διαμπερές, εἴτ' ἄρ' ἐμελλον
 1170 Σχήσειν λυγρὸν ὄλεθρον, Ἰάσονος εἵνεκα φίλτρων.
 Πολλὰ δὲ μερμήριζον ἐνὶ φρεσὶ πευκαλίμησιν,
 Ἥ μὲν ἀποφθίσωσι καὶ ἰχθύσι κύρμα βάλωσιν
 Αἰολεχῆ Μήϊεαν, ἀποσρέψωσι δ' Ἐριννύν.
 Εἰ μὴ ἄρ' ὁξὺ νόησε περικλυτὸς Αἴσσονος υἱὸς,
 1175 Καὶ τότε λισσόμενος θυμὸν κατερέτυν' ἐκάσθ.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ τ' Ἀργεὺς ἐτυμπηγόρον ἔκλυον ὀμφήν,
 Ἦντο παρὰ σκαλμοῖσι θοῶς, λάζοντο δ' ἔρετμά.
 Ἀγκῆϊος δ' οἴακας ἐπισαμένως ἐτίταινε·
 Πὰρ δ' ἄρα νῆσον ἄμειβεν Ἰερνίδα· καὶ οἱ ὀπίθεν
 1180 Ἴκτο καταιγίδην δυσφερὴ τρομέεσσα θύελλα,
 Ἐν δ' ὀθόνας κόλπωσε· θέεν δ' ἄφαρ ὑγρὸν ἐπ' οἶδμα
 Νηῦς.

1165. Εἰ μὴ τ' κρ Voss. 1166. ἴσσω Voss. 1167. Ἰξιδ' Voss.
 F. Ἀξιδ' V. N. 1169. πυκνώθη Voss. V. N. ἦτ' ἄρ' Voss.

1165. Est illud sacrum Promuntorium Geographis celebratum, unde descriptionem Europae et nominatim Hispaniae orditur Strabo L. 3 pr. δυτικώτατον δὲ τῆς Εὐρώπης μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς οἰκουμένης πάσης σημεῖον. Dionysio s. Baccho sacrum fuisse ait noster deinde 1242, de quo nescio, an aliud testimonium habeamus. Illud manifestum, poetam nostrum hic illud indicare, nisi flectatur ad hoc promuntorium navis in sinistram, et legatur litus Lusitanicum, facile esse in pelagus Atlanticum ultra spem reditus excidere: quod cum antiquorum de hac re opinionibus et narratione, quae sequitur; oppido convenit. Porro eo ipso quod conantur hunc cursum tenere, etiam ad Circes habitationem perveniunt, a qua explandi sceleris in Absyrto com-

missi rationem debebant accipere. Ad Circen etiam ablegantur voce Argus apud Apollo. 4, 585. Sed hoc nemo ex me postulet discere, cur in Hispania hic ponatur Circe, quae in hac Argonautarum fabula apud Apollo. 3, 311 iam ἀκτὴν ἠπείρα Τυρσηνίδος, Tyrrhenum litus, habitat: apud Val. Fl. 7, 232 *Aufonii coniux regia Pici et Tusci Domina maris* est: non magis equidem hoc docere possum, quam de Baccho Sacri Promuntorii domino, ut modo fassus sum. Interim non dubito, quin historicum quid hic etiam subsit, licet, quid illud sit, nondum inuenerim.

1166. Κόλπον γαίης καὶ θαλάσσης intelligo mare mediterraneum, ipsumque adeo fretum Herculeum. Intra hunc sinum nisi habeant contineantque Argo sui nautae, minatur

pius. Nisi enim me ad Sacra Promuntoria flectentes (1165) intra sinum terrae et sterilis naus direxeritis, in Atlanticum pelagus excurram. Sic fata vocem compressit. In Minyis autem penitus mens obstupuit, siquidem tristem adeo interitum amorum Iasonis causa habituri essent, (1170) multaque amarulentis animis cogitabant, occiderentne et praedam piscibus proicerent infaustram coniugii Medeam, *et sic* Poenam auerterent? *Et fecissent*, nisi celeriter intellexisset inclitus Aesonis F. et tum supplicando animum sedasset vniuscuiusque. (1175) Ceterum veridica Argūs voce audita assident ad scalmos celeriter, remosque capiunt: gubernacula Ancaeus scienter tenet, praeteruehiturque Hiberniam insulam, ipsamque a tergo cum impetu prolequitur obscura flemensque procella, (1180) vela sinuans, curritque celeriter per liquidos fluctus na-
uis,

1170. ἰάσσοντες Af. 1172. ἡ μιν Af. Voss. 1173. Αἰνολέ-
χην Voss. PAIC. ἱερνὴν Voss. 1176. αὐδὴν Voss. 1177. ἐπι-
σαμένους PAIC. 1180. θύελλαν Af. καταίχτην ἀνοφερὰν — θύ-
ελλαν Voss. ἀνοφερὴν — θύελλαν PAIC.

natur se extra in ipsum mare At-
lanticum elapsuram, unde nulla
illos reuocare aut seruare salus pos-
sit. Id quomodo cauerit Ancaeus,
deinde v. 1203 narratur. Pertinet
hoc ad illas extra Herculis colu-
mnas nauigationes veterum, de
quibus praelectiones nostrae huic
syntagmati Orphico adiectae sunt.

1167. Explicari potest ἄξειδε, vt
vidimus: sed erat tamen, cum
commodius mihi videretur ἄξειδε,
agetis.

1169. Tanto probabilior est Cl.
Ruhnkenii coniectura Ep. 1 p. 74
παχνύθη, quod vsu nostri firma-
tur, quem ostendit Index, et Vos-
siana lectione, licet et ipsa corrupta.
Πυκνός, πυκνῶσαι in tali re potius
ad copiam et frequentiam consilio-
rum, quantum memini, pertinet,
quam ad rigidum stuporem.

1172. Placet Vossiana lectio,
ἡ μιν est enim velut coniurationis
formula, *se profecto illam* etc. Il-
lud ποδά μερμήριζον non pertinet
ad quaestionem an interfecituri es-
sent? Haec rata erat. Sed de
tempore, modoque deliberabant.
Hoc ex v. 1274 videtur posse colligi.

1179. Νῆσον ἄμαβεν ἱερνίδα] *Hi-
berniam* poetam intelligere, patet
ex Byzantino Stephano et Aristote-
le libello de Mundo. Confer
Andr. Schottum lib. II. Obs. c. XX.

ESCHENB.

1180. Placet βρομέσσαι θύελλα Cl.
Ruhnkenii Ep. 1, 33, sic tamen, vti
nec τρομέσσαν damnare ausim, co-
gitatione potissimum earum tem-
pestatum, quae tremorem quendam
terrae et maris adiunctum habent.

1181. Ἐν δ' ὁ θέναι κόλπῳ Non
dubito haec ad θύελλαν referenda
esse;

- Νηῦς. ἔ δὴ τις ἐσαῦθις ἀναπλεύσεσθαι ὀλέθρου
 Ἦλπετο· δωδεκάτη γὰρ ἐπήϊεν ἡριγένεια.
 Οὐδέ τις ἔγνω ἧσιν ἐνὶ φρεσὶν, ἔ ποθ' ἄρ' ἐσμέν,
 1185 Εἰ μὴ ἔχατ' αἰς ἀκαλαρῆος Ὀκεανοῖο
 Λυγρεὺς εἰσενέησεν· ὁ γὰρ τηλωπὸν ὅπωπε
 Νῆσον πευκήεσσαν, ἰδ' εὐρέα δώματ' ἀνάσσης
 Δήμητρος· περὶ δ' αὖτε μέγα νέφος ἐξεφάνωται.
 Ὡν πέρι μῦθον ἅπαντ' ἔκλυες, Μισσαῖε δαΐφρον,
 1190 Ὡς ποτε Φερσεφόνην τέρεν' ἀνδρα χερσὶ δρέπυσαν
 Ἐξάπαφον συνόμαιμοι ἀν' εὐρύτε καὶ μέγα ἄλσος·
 Αὐτὰρ ἐπειθ' ὥς μιν Πληστεὺς, κυανότριχας ἵππους
 Ζευξάμενος, κέρην ἐπεβήσατο δαίμονος αἴση,
 Ἀρπάξας δ' ἔφερεν διὰ κύματος ἀτρυγέτοιο.
 1195 Δὴ τότε ἐγὼ ἀπόειπον ἐπιπλώοντα νέεσθαι
 Νῆσθ' ἐπὶ ῥηγμῖνα καὶ αἰγλήεντα τέρεμνα,
 Ἐνθ' ἔστις σὺν νηὶ παρὰ μερόπων ἀνθρώπων.
 Οὐ γὰρ οἱ ἐστὶ λίμνη νηῶν ὄχος ἀμφιελισσῶν,
 Ἀλλά γε ἡλίβατος πέτρῃ περὶ πάντα πέφυκεν
 1200 Ὑψηλή· τὰ τε καλά φύει μενοεικέα δῶρα.
 Καὶ τότε ἄρ' ἐκ' ἀπίθησε νεὸς κυανοπρώροιο

Ἰθύνη·

1182. ἔ δὴ τις Voss. ἀναπλεύσ. Voss. 1184. φρεσὶν, ἔ ποθ' Al. Voss. P. ὅποτ' ἄρ' Al. οἷ ποτ' ἄρ' Cr. ἐπὶ ποθ' ἄρ' Steph. et rel. 1185. ἀκαλαρῆς Voss. 1186. λυγρεὺς Voss. 1188. μέλαν conl. Pierf. Verif. p. 189. 1189. δαΐφρων Voss. 1191. ἐξ-

esse; quamvis interpretes ad An-
 caeum potius respiciant, sed tum
 interpretandum esset: *Ast ille vela*
parvulum contraxit. hoc enim esset
 ὁ θύνας κολπόων· ne scilicet ventus
 totis viribus in vela omnino ex-
 pansa irruere, et navem euertere
 valeat. Quo elegantissime respexit
 diuinus Horatius lib. II. od. X.
Sapienter idem Contrahes vento ni-
mium secundo turgida vela. θύνα
 enim καταγδην τρομέσασα, venti
 aliquando nimium secundi dici pos-
 sunt. Sed, ut dixi, ego ad θύνα-
 λαν, τὸ κολπῶσαι ὁ θύνας refero.

ESCHENB.

1185. Vossiana lectio forte ori-
 ginem habet ex vetustiori Εἰ μὴ
 ἔχατ' αἰσιν ἀκάρῃς ὡπ. Sed amat
 noster Homericus, cuius est ἀκα-
 λαρῆος, quod exponunt leniter
 et sine strepitu fluens.

1189 — 1194. Suo more poeta
 sub hac figura praetereundo potius
 indicat, quae aliis in libris plenius
 enarrauerat. Hic raptum Proser-
 pinae ponit in occidentali litore
 Hispaniae, vbi mox 1214 etiam
 Circam collocat.

1190. Plenum velut commenta-
 rium in hunc locum habemus, qui
 inexplicabilis forte aliunde est, Clau-
 diani

uis, neque iam quisquam ex interitu renaugaturum se sperat: duodecima enim iam aurora aduenerat, neque quisquam nostrum certo sciebat apud animum suum, ubi essemus, nisi extrema tranquille fluentis Oceanī (1185) Lynceus agnouisset. Is enim e longinquo conspexit insulam piceis obfitam, amplasque domos reginae Cereris nigra nube circumdatas, de quibus fabulam omnem, Musaeae prudens, audiuiſti, ut quondam Proserpinam teneros manibus flores carpentem (1190) per amplum magnumque nemus sorores pellexerint: quemadmodum vero Plutus nigris equis iunctis puellam dei iure aggreſſus sit, raptamque per steriles fluctus tulerit. Tum sane ego spei abieci adnauigandi (1195) ad litus insulae et splendentes domos, ubi nunquam quisquam hominum cum naui adfuit. Neque enim portus illi est, qui naues contineat in vtramque partem versabiles, sed excelsa petra cingit omnia sublimis, fertque praeclara, iucunda *Cereris* munera. (1200) Neque vero mihi non fidem habuit naus nigrae gubernator Aeneas, sed statim

αἶκονον ον συνομ. Voss. 1192. κυνότερ. Af. πλωτιύς Voss.
1195. ἰγών Voss. ἐπιπλώων ταντέδαγ PAI. ἐπιπλώων ταντέδαγ
Crat. 1196. τέρεμνα Af. V. N. 1197. πάρα P. V. N.
1198. λίμνη Voss. V. N. 1199. Ἀλλά οἱ Voss. 1200. φέσ Voss.
1201. νεῖς Voss.

diani de R. P. 1, 212 sqq. ubi Venus, ad decipiendam facilius Proserpinam, comites sibi sorores adsumit consanguineas, Mineruam ac Dianam.

1192. Iunge μιν — κέρην pleonasmō, de quo ad 1100.

1193. Δαίμονος αἴση, iure, quod se ut Deum, ut Iouis fratrem habere putaret, quod ab ipso Ioue concessum esset. Multus est in ea δικάσιος Claudianus ab initio operis de raptu Proserpinae.

1196. Τέρεμνα vel τέραμνα esse testa, domos etiam splendidas, ex usu Euripidae constat. Vld. Bar-

nes. ad Hippol. 418, ubi hoc ipsum firmat. Τέρεμνα vitium puto Eschenbachianae.

1197. De hoc et proximo versu bene meritus Cl. Heringa Obſſ. 10 p. 83. Monet enim hic legendum vel περᾶ, vel πάρα li. e. πάρεσι aut παρῆν, quod posterius magis probo, cum videam esse in Vossiano. Deinde pro λίμνη legit λιμήν, quod rectum esse, vix dubitari potest: et recipiendum erat simpliciter, nisi res ipsa tantam cognationem haberet, ut λίμνη eadem λιμήν esse possit.

1202.

Ἰθύντωρ Ἀγκᾶϊος, ἀνέτρεχε δ' αἶψ' ἀνδράων,
 Σκαιὸν ὑπεγκλίνας εἰήϊον· ἐν δ' ἄρ' ἔπειθε
 Μή τι κατευθὺ περᾶν, ἐπιδίξια δ' ἦγε θέουσιν.

- 1205 Ἦματι δὲ τριτάτῳ Κίρκης δόμον ἐξικόμεθα,
 Λυκαῖον ποτὶ χέρσον ἀλίσσεφείας τε θεράπνας·
 Καὶ τότε ἄρ' αἰγιαλοῖσιν ἐκέλισσamen ἀχνύμενοι κῆρ,
 Πείσματα δ' ἐν πέτρῃσιν ἐδήσαμεν. ἐκ δ' ἄρ' Ἰήσων
 Νηὸς ἀποπροέηκε μολεῖν ἐρίφας ἐταίρους,
 1210 Διζόμενος, τίς ἄρ' ἀνθρώπων ἀν' ἀπειρονα γαῖαν
 Ναιετάει, γινῶεν δὲ πόλιν καὶ ἦθεα λαῶν.

Τοῖς δ' ἀφάρ ὠμάρτησε καταντίον ἐρχομένοισι
 Κέρη ὁμογνήτη μεγαλόφρονος Αἰήταο,
 Ἥελις θυγάτηρ· (Κίρκην δὲ ἐκικλήσκουσιν)

- 1215 Μήτηρ Ἀσερόπη καὶ τηλεφανὴς Ὑπερίων)
 Ἦ ῥα θεῶς ἐπὶ νῆα κατήλυθεν· ἐκ δ' ἄρα πάντες
 Θάμβεον εἰσερόωντες· ἀπὸ κρατὸς γὰρ ἔειπεν
 Πυρσαῖς ἀκτίνεσσιν ἀλίγκιοι ἠέροντο·
 Στίλβει δὲ καλὰ πρόσωπα, φλογὸς δ' ἀπέλαμπεν αὔ-
 1220 Λυτὰρ ἐπεὶ Μήδειαν ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσι (τμή-
 λιτι καλυπτομένην, ἐάνῳ δ' ἀμφέχε παρειάς
 Αἰδομένη· χλωρὸν γὰρ ὑπὸ σείρεσις ἀνάχνητο.
 Ἦν τότε ἐποικτεῖρσθαι προσηύδατο καὶ φάτο Κίρκη,
 „ὦ δειλὴ, τίνα σοι Κύπρις ὥπασε μῆδαν;

Οὐ

1202. ἀνέτρεψε Voss. ἀνδράων Voss. et P. 1203. F. ἐν δ' ἄρ'
 1204. περᾶν — δ' ἔπειθε Voss. 1205. ἐξικόμεθα Voss. 1206. Λιγ-
 γαιον Voss. 1207. Καὶ ῥα εἰ αἰγ. Voss. 1208. — μιν. αὐτὰρ

1202. Ἀνατρέχων habet vim mu-
 tandi cursus emendandique, si quid
 in eo peccatum sit. Hoc in primis
 ex usu verbi metaphoricō apparet.
 Polyb. 2, 17 ἀνατρέχων ἱππεῶντο
 κατὰ δύναμιν, quod prius pecca-
 tum erat, emendare. Plut. de edu-
 catione: Τὴν τῆς φύσεως ἐλάττωσιν
 αἰ τὰνδεχόμενον ἀναδραμεῖν, emen-
 dare vitia naturae. Itaque verba
 Lucia. adu. indoct. 4 T. 3 p. 102
 Ἄλλ' ἐνὶ τάτῳ μόνῳ πάντα ἐκῶνα
 ἀναδραμεῖσθαι τὴν ἐλπίσιν, cui vi-

deo in versione Latina respondere
 vel mea vel librarii culpa, si illa
 iam emensurum speras, pro emen-
 daturum.

1206. Vid. ad 1189.

1210. Poterat alicui in mentem
 venire, legendum, διζόμενος. Sed
 aequē commodē refertur ad ipsum
 Iasonem. Verum quod sequitur
 γινῶεν, illud ad socios dimissos
 pertinet, mutata manifesto con-
 stru-

tim mutato cursu retro egit, sinistram inclinans clauum: sic adegit, ne recta via lpergeret, sed dextrorsus egit currentem. Tertio die ad Circae domum perueniunt Lycacem ad terram (1205) marique cinctas illius habitationes, litorique tristes animo appulimus: oras petris reuinximus. Iason autem ex naui dimisit vt irent dilectos socios, inquisiturus, qui homines per magnam illam terram (1210) habitarent? *utque* cognoscerent urbem sedesque populorum. His subito obuiam processit venientibus virgo soror magnanimi Acētae, Solis filia, (quam Circam vocant ipsius Asteropae mater, et *pater* longe fulgens Hyperion) (1215) quae celeriter ad nauem descendit. Obstupefcunt ad illius conspectum omnes. A capite enim illius comae igneis radiis similes suspensae *volabant*: relucebant pulchri vultus, flammae aura reluxit. Haec Medeam oculis vbi adspexit (1220) pallae se inuoluentem, (velo autem genas prae pudore obtexerat, ad pallorem vsque cor illi cum doleret) vicem illius miserata, eam alloquitur his verbis: *Ah infelix, infelix, quodnam fatum tibi obiecit Cypris? Neque*

1210. Διζήμενος, ἢ τις σφε βροτῶ ἐκ' ἀπεί. Voss. Διζ. ἢ τις P. Διζ. τις ἄρ' AI. 1214. ἐπικλησ. Voss. 1217. ἱθαράν Voss. marg. 1218. ἀλύγκ Voss. 1219. ἀμπέλαμεν Voss. m. 1221. δι' ἧλθε Voss. 1222. Χλωρόν ὑπὸ Αἴ. 1223. προσκύν. Voss. προσήνθα D'Oru. ad Charit. p. 749. 1224. τίνυτοι (marg. τινυσοί) τήν Κύν. Voss. τίνυσοι etiam P.

struptione, et omissa coniunctione ἴνα.

1215. Infititium putat hunc versum Cl. Ruhnck. Ep. 1, 12. Sed (vt sumus homines, in talibus etiam iudiciis, et gustu quodam pulchritudinis diuersi) mihi antiquae suauitatis poeticae videtur, hoc modo explicare genealogiam, vt dicas, hi parentes sic appellant filium suum. Non lubet modo quaerere, an alius quoque Ἀφροδίτην matrem

Circae dederit. Sed quis ignorat, has genealogias esse fere ἀπεράντας;

1218. Περσαῖς hoc illustrauit D'Oruillius ad Charito. p. 748.

1224. Versui laboranti duplici ratione subuenire licet, primum ex Vossiano et prima editione sic: Ὡ δαλὴ, τί νύ τοι τοίην Κύπρις etc. vel cum anaphora ἡγετλιασικῇ, ex coniectura D'Oruill. ad Charit. p. 749 Ὡ δαλὴ, δαλὴ, τίνα σοι κ. τ. λ.

- 1225 „Οὐ γάρ ται λελάθεθε, ἅπερ ῥέξαντες ἱκέδε
 „Νῆσον ἐφ' ἡμετέρην πανετώσιοι εἵνεκα πατρὸς
 „Γηραιῷ, κασίος τε, τὸν ἐκπάγλως ὀλέσατε.
 „Οὐδὲ γὰρ ὑμμε πάτερησιν οἴομαι ἄσπον ἱκέδα,
 „Εἰ ἐν ἀναγνίσουσιν ἀλιτροσύναις ἀκέοντες,
 1230 „Μέσφ' ὅταν ἐκνίψηθε μύσος θείοισι καθαρμοῖς,
 „Ορφέως ἰδοσύνησι, παρα κρεκάλοισι Μαλείης.
 „Οὐδὲ γὰρ ἡμετέροιο δόμῃ θίμις ἐστὶν ἱκέδα
 „Προστροπίης· τοίω γε λύθρῳ πεπαλαγμένοι ἐσέ.
 „Ἀλλὰ μιν αὐτὴν ἐγὼ πρέφρων ξυνήια πέμψω
 1235 „Σίτον καὶ μέθυ λαρόν ἔχειν, σὺν δὲ κρέα πελά.
 „Ὡς εἰπῶς, ἄψορρος ἀπέπτατο· νηὶ δὲ μέσση
 Δαιτός τ' ἠδὲ ποτοῖο τετυγμένα· τεύχε' ἔκειτο.
 „Ἄν δ' ἄρ' ἐπεγομένοισι θένεν λυγρὸς ἔρος αἴτης·
 Καὶ τότε λυσάμενοι κείνης ἀπὸ πείσματα νῆσθ,
 1240 Κῦμα διαπρήσσοντες ἀνὰ σόμα Τερνησοῖο
 Ἰκέμεθα, σήλαισι δ' ἐκέλσαμεν Ἡρακλεῆος.
 „Ἀκραις δ' ἀμφ' ἱεραῖσι Διωνύσοιο ἀνακτος

Μίμνο.

1225. ἱκνῶθε Af. ἱκῶθε Voss. Chiu. P. 1228. ὑμμε πρίσση Voss.
 1230. μῖσος Voss. 1233. τοίω κιν λύρῳ Voss. λύθρῳ Chiu. et
 Doru. V. N. λύγρῳ al. 1234. V. N. ξυνήσ. Voss. 1235. καὶ

1226. Πανετώσιοι verbum nimis molle videri potest, quam ut tanto sceleri conveniat: *ετώσιος* quidem vanum, inutilemque potius significat quam sceleratum. Forte Graeci ita vti sunt, ut *temeritatis* nomine Romani.

1229. Cum Homericum illud *ἀκλῆν* habeat formam participii praesentis, poterat alicui in mentem venire, hic fuisse *ἀκλῆν*. Verum multo probabilius est poetam usum illa perpetua Orientis ratione, qua participia ponit pro verbis etc.

1231. Infamis olim Malea naufragiis. Hic superstitioni locus.

1232. Forte pro *ἐστὶν* legas *ἔστω*, et cum nomine *δόμῃ* iungas *προστροπίης*, quod aliis est *προστρο-*

παιος, et notat expiationis indigentem ob caedem, de quo in Thest. Stephanus.

1233. Cum ad auctores ceteros accederet etiam liber Doruill. quem is laudat ad Charito. p. 749. i: pertinacis potius quam cauti hominis videbatur, non cedere, in voce usurpata nostro etiam L. 50, 50 et 58.

1234. Sententia postulat necessario *vobis*: utrum *μιν* hoc significare possit, vel usquam significet, valde mihi dubium est. Puto fuisse *Ἄλλ' ὑμῖν*. Res mihi videtur liquida.

1240. Ἀνὰ σόμα τερνησοῖο] Ταρτησοῖο scribendum. Pausanias l. VI. Ταρτησοῖον δὲ εἶναι ποταμὸν ἐν Χερσῶ τῇ ἱβήρων λέγει, εἰς αὐτὸν δὲ ὄμβροιο ὕδατος.

que enim nos fugit, quibus patratis huc veniatis (1225) nostram in insulam, conscelerati propter patrem senem, et fratrem, quem stupendo exemplo interfecistis. Neque vero ego arbitror ad patrias vos vestras redituros, si in non-expiatis sceleribus illis fueritis taciti (dissimulatores), donec scelus diuinis expiationibus (1230) Orphei sapientia, circa Maleae litora elueritis. Neque enim nostram domum (sacris magicis aptissimam alioqui) intrare fas est supplices: tanto contaminati estis scelere! Interea ego statim beneuole xenia vobis mittam, panem, et merum dulce, unaque carnes multas. (1235) Sic fata volat retro: media vero in naui cibi et potus parata vasa posita erant: nobis cursum hinc ferre festinantibus ortus est secundus ventus vehemens sonorus. Tum, oris ab illa insula solutis, vndam traiicientes per ossia Tartessi (1240) venimus, atque ad columnas appulimus Herculis, circaque promuntoria sacra Bacchi regis

δε κ. Voss. 1236. αψορον Voss. αψορος PAIC. 1237. Δαιτός ηδὲ Voss. 1238. ἐπαγομένοιους P. 1239. λυσσά. Af. κένως Voss. 1240. διακρήσον. — τερμησειο Voss. 1242. ἄκροις Af. διανύσειο Voss. PAIC.

Θάλασσαν κατερχόμενον δυσὶν, καὶ ὁμώνυμον αὐτῷ πόλιν ἐν μέσῳ τῆς ποταμῆς τῶν ἐκβολῶν καμένην. Vid. Salmasium ad Solinum. ESCH.

1240. Conf. Praelest. i §. 3 extr. GESN.

1241. Veniunt ergo Argonautae Hibernia superata, lectis Hispaniae litoribus occidentalibus, ad columnas Herculis, quae fuisse antiquissima traditio videtur, nec nihil historicae veritatis habere, vti alias ostendimus. Quod hic columnas Herculis memorantur, quae pars fuisse expeditionis dicitur, illud hanc vim videtur habere, vt lector hic aliquid exspectare debeat de appellationis causa. Exspectare poterat ab Apollonio, Grammatico,

et origines rerum persequente, a nostro non item, qui soli sibi, h. e. suo Orphei Intentus est, et Herculem oeconomia quadam mature, dum Hylam suum sequitur, ab Argonautis reliquis remouet v. 637 sqq. qua ratione et alia ex anachronismis incommoda euitauit.

1242. Hae sunt Ἰεραὶ ἄκραι, de quibus 1165. Ceterum obseruo, esse hic immanem lacunam, male copulatam, nisi forte casu accidit, vt extrema, et velut labia magni vulneris vtrunque videantur cohaerere. Quis vero putet a poeta non insano, sacrum Promuntorium, et columnas Herculis, ita connecti cum Sardo mari et Latinorum finibus potuisse. Nisi fallor, illa lacuna

- Μίμνομεν ἐσπέριοι· δαιτὸς γὰρ ἐδεύετο θυμός.
 Τῆμος δ' ἀντολίαςιν ἐγείρετο φωσφόρος αἴγλη,
 1245 "Ορθριοι εἰρεσίης γλαυκὴν ἐχαράξαμεν ἄλμην,
 Σαρδῶν δ' ἰκόμεθα βυθόν, κόλπος τε Λατίνων,
 Νῆος τ' Αὔσονίας, Τυρρηνὰς δ' ἰκόμεθ' ἀκτάς.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ Λιλύβαιον ἐπέχομεν ἠχέτα περθμόν,
 Τρυγλώχινά τε ἠῆσον ἐπέχομεν, Ἐγκελάδαιο
 1250 Αἰτναίῃ φλόξ σφιν ἄρ' ἐρητύει μεμαῶτας,
 Δὴ τόθ' ὑπὲρ πρῶρης ὀλοὸν περιέζειεν ὕδωρ
 Νειόθεν, ἐκ μυχάτης δὲ βυθῷ ροίβδησε χάρυβδης
 Κύματι καχλάζοντι, καὶ ἰσίον ἄκρον ἴκανε.
 Νῆα δ' ἄρ' αὐτέθι οἱ κατέχεν ῥοός, ἔδὲ μιν εἶα
 1255 Προπερθεῖν, ἔδ' αὐτὴν ἀνεδύσασθαι ὀπίσσω,
 Κοίλῳ ἐπὶ λυγρῷ δὲ περισρφάδην ἀλάλητο.
 Ἥ τάχα καὶ δύσεθ' Ἀργῶ κατὰ βένθε' ἔμελλεν,
 Εἰ μὴ πρεσβίη θυγάτηρ αἰλίοιο γέροντος
 Εὐρυβία Πηλεΐα πόσιν λελήητο ἰδέσθαι,
 1260 Μελιχίῃ δ' ἐκδύτο βυθῷ, καὶ ῥύσσαιτ' ὀλέθρου
 Ἀργῶαν ἄκατον, καὶ ὑπ' ἰλύος ἐξεσάωτε.
 Δὴ τότε οἱ πλώοντες ἐπέχομεν ἔ μάλα τηλῷ

Προ-

1243. δαιτὸς δ' ἐν — ἀντολίαςιν ἐδεύετο. παρ. ἰγάρωντο Voss.

1244. Τῆμος γὰρ τολίαςιν PAIC. πολίαςιν Chiu. 1245. "Ορ-
 θριον — ἐχαράσσομεν Voss. ἄλμην P. 1246. ἰκόμεθα Voss.
 ἰξόμεθ' PAIC. 1247. δ' ἰξικόμεθα Voss. ἰξικόμεθα παρ.

cuna, quam forte sanare aliquis
 vellet, occasionem dedit illi per-
 turbationi et corruptelae Codicis
 Vossiani v. 1243 quam notauimus:
 itemque primarum editionum 1244.
 1246. Κόλποι Λατίνων nihil ob stare
 debent antiquitati huius carminis.
 Quae proferuntur loca veterum a
 Cluuerio Ital. L. 3 p. 797 sq. quae-
 que ad Aur. Victorem de Origine
 gentis Ro. ponuntur, in his nihil
 est, quod me diuincat a coule-
 ctura, nescio an alias quoque pro-
 posita; a) Aboriginum nomen non
 esse proprium gentis, sed significare
 αὐτόχθονας: b) Latinum non esse

proprium regis vnus, sed gentis.
 Hoc certe nemo dubitat, Latinum
 nomen a temporibus inde Troianis
 vsitatum. Dixit, ut video, iam Th.
 Ryckius de primis Italiae colonis
 p. 400 f. c. 1, 9.

1248. Similem accusatiuum ha-
 bemus Lap. 10, 6 Πολεμάτῃ σίδη-
 ρον, vbi vid.

1250. De hoc vsu τῆς σφῆς V. Ind.
 Caeterum hic versus est ex illo ge-
 nere, qui auribus rem pingere vi-
 dentur. Quis enim non sentit,
 omnibus velut pedibus impeditum
 cum labore denique elustari? Simi-
 lis est in Charybdi pingenda 1252.

1254.

gis noctem transeginus, cum cibo indigeret animus.

* * *

Cum vero ab oriente surrexisset aurora lucifera, matutini reinigiis glaucum mare sulcauimus, (1245) Sardoumque in pelagus peruenimus, sinusque Latinorum, insulasque Ausoniaeque delati sumus litora. Posteaquam vero Lilybaeum tenuimus sonans fretum, Trinacriamque insulam appulimus, Aetnaea Enceladi flamma nos retinuit ultra conantes. (1250) Hic super proram perniciosa efferbuit vnda ex imo, ex intimo quippe fundo sorbens cum stridore charybdis, vndis aestuantibus malum supremum attigit. Nauem autem vnda *sibi inuicem contraria* eodem loco retinuit, neque procurrere illam passa, neque retrorsus recedere, (1255) itaque circa fatalem gurgitem vortiginoso impetu oberrabat. Et iam in eo erat, ut in profunda Argo submergeretur, nisi maxima natu filia marini senis late potens, *Thetis*, Pelea maritum suum videre cupiens placide emerisset e fundo, et interitu liberasset (1260) Argoam nauem, et e turbato mari seruasset. Tum inter nauigandum obser-

1248. *ἰπὶ* Voss. *λιλύβην* PAIC. *ἰπερχόμενε ἦχ.* Voss.

1250. *Αἰτναίων* — *ἰρύττει* Voss. 1252. *ῥίβδησε* Voss. 1254. *αὐ-*

τόθι οἱ κάρ. Voss. Al. *οἱ* omittunt. 1255. *ἀναβρώσεσθαι* Voss.

1256. *ἀλάληκτο* PAIC. 1259. *Εὐρυβίην* Voss.

1254. *Νῆα δ' ἄρ']* Pro *κατέχεν* suspicatur Fr. Portus legendum *κάρτ' ἔχεν*. H. STEPH.

1254. *Κατέχεν*] Non video quid opus sit, ut hoc loco pro *κατέχεν* cum Fr. Porto legamus *κάρτ' ἔχεν*, quamquam et hoc ferri possit.

ESCHENB.

1254. Minime negligendum putavi *οἱ* codicis Vossiani, qua particula hic non versus modo sulcitur, sed sententia etiam vim quandam videtur accipere, quam interpretando, nisi fallor, expressi.

GESN.

1255. *Προπροβίαν* insolens videri

potest ob geminatum praepositionem: sed est plane simile illi *Ιλ, X, 221 Προπροκυλινδύμενος*, ubi locum Dionysii laudauit Clarckius, hoc genus componendi probantis.

1256. Eominus mirum est, *κοῖλαν* substantiue pro gurgite maris poni, quod noster v. 1303 etiam adiectiue *κοῖλαν λιμένα* appellat.

1259. De nomine *Εὐρυβίη* vid. Ind. De simili suorum cura *Thetidis* noster v. 383.

1262. Placeret hic rescribere *Δῆ τότε δῆ*. Verum commode, nisi fallor, articulus esse potest *αἱ* ad *πλώοντες* relatus.

- Προβλήτα σκόπελον· πέτρη δ' ἐφύπερθεν ἀπορρώξ
 Λισσοῖς χηραμόνεσσιν ἐπιθρώσκεσα βιάται
 1265 Πόντον ἔσω, χαροπὸν δ' ἄρ' ὑποβρέμει ἐνδοθι κύμα.
 Ἐνθα δ' ἐφεζόμεναί λιγυρὴν ὅπα γηγύεσι
 Κῆραι, ἀνοστήτας δὲ βροτῶν θέλγυσιν ἀγκάς.
 Δὴ τότε δὴ Μινύαισιν ἐφήνδανε πύσις αἰοιδῆς
 Σειρήνων· ἔδ' ἐσφι παραπλώεσθαι ἔμελλον
 1270 Φθογγὴν ἐλομένην, (χειρῶν δὲ οἱ ἦσαν ἑρετμαῖ·
 Ἀγκαῖος δ' ἰθύνεν ἐπὶ προβλήτα κολωνόν·)
 Εἰ μὴ ἐγὼ Φόρμιγγα τιτανόμενος παλάμῃσι,
 Μητρὸς ἐμῆς ἐκέρασσ' εὐτερπέα κόσμον αἰοιδῆς.
 Ἦειδον δὲ λιγυὺ κλάζων διὰ θέσκελον ὕμνον,
 1275 Ὡς ποτὲ οἱ δῆρισσαν ἀελλοπόδων ὑπὲρ ἵππων
 [Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, καὶ πόντιος ἐννοσίγαιος]
 Αὐτὰρ κυανοχαῖτα χολωσάμενος Διὶ πατρὶ
 Τύψεν Λυκτονίην γαῖην χρυσῇι τριάνῃ,
 Καί ῥ' αἰγυδὴν διεσκέδασεν κατ' ἀπείρενα πόντον,
 Νήσους εἰναλίας ἔμεναι· τὰς ῥ' ἐξονόμηναν

Σαρ-

1264. χαρμ. Voss. 1267. ἀγκᾶ Af. ἀγκά Voss. 1269. Συ-
 ρήν. PAI. σφιν παραπλώσειδαι Voss. 1271. προβῆτα Voss.
 1272. τιτανάμ. Voss. 1273. ἐκέρασ' Voss. P. 1274. γλυκὺ

1264. Λισσοῖς] Ita editiones. Perdrierius tamen vult δισσοῖς, et ita vertit etiam, qua necessitate, Tuum, Lector, esto indicium.

ESCHENB.

1265. Πόντον ἔσω] Post hunc versum vnum deesse, suadere vult interpres ἑμμετρος. Ita enim vertit hos tres versus:

*Haud procul hinc vestri scopulo
 succedimus altum*

*In mare porrecto, geminis hinc
 inde recurrens*

*Vnda, percussio resonant per
 littora saxo.*

Sequitur quartus versus, qualem editiones Graecae ignorant:

*Fluëibus et gratæ veniunt a
 cautibus auræ.*

Sed fortassis hic quartus versus interpreti natus est ex voce ὑποβρέμει.

ESCHENB.

1265. Post hunc versum habuisse in libro suo videtur Cribellus, vnum, cuius hanc reddit sententiam: *Fluëibus et gratæ veniunt a cautibus auræ*, i. e. a fluctibus et cautibus. Vid. quae mox dicentur ad 1275.

GESN.

1275. Οἱ δῆρισσαν] Ille articulus οἱ quoque suadet genuinum esse versum, quem ex Vossiano libro et Latino interprete (*Iupiter astrorum Deus, et Neptunus aquarum*) hic reponendum curavimus. Iungen-
 dus enim videtur articulus οἱ, siue pronomen demonstrativum vocare malis, cum nominibus Ζεὺς et Ἐν-
 νοσί-

νοσί-

obseruamus non valde e longinquo prominentem scopulum. Nempe petra a summo praerupta exesis cauernis procurrens vim ponti intra se recipit, ferique reboant intus fluctus. (1265.) Huic insidentes argutam vocem modulantur puellae, reditusque oblitae demulcent hominum aures. Hic Minyis voluptati fuit auditus cantus Sirenum: neque praeternavigaturi erant vocem perniciosam, iamque e manibus remos deiecerant, (1270) petebatque Ancaeus prominentem collem: nisi ego lyram intendens manibus, matris meae adtemperatissimam delectabile decus cantus. Canebam vero argutum quid pulsans *cithara* ad diuinum vocis cantum, ut quondam de equis velocissimis cum contenderent (1275) [*Iupiter altitonans et marinus terrae quassator*] *Neptunus* ille caeruleis comis iratus Ioui patri Lycaoniam terram aureo tridente ferierit, et percussu dissipauerit per immensum pontum, ut non iam continens, sed marinae essent insulae, quas

Strab. αὐδὴν Voss. 1275. Ἰππων [Ζεὺς ὑψιβρεμέτης — ἱννοσίγ.]
Solut Voss. 1277. Τύψι — χρυσάη Voss. 1278. Καὶ ὁ αἰγὼν
κίθαρι Voss. 1279. τὰς δ' ὄνομα. Voss.

ἱννοσίγαιος, ut 1330 αἱ μῆτιον ἄνακτες. Hi equi porro, de quibus contentio inter fratres deos fuit, videntur non alii, quam illud πτηνὸν ἄρμα Platonici Iouis, aut equi tonantes Orientalium pariter atque Graecorum Latinorumque poetarum, de quibus est erudita praelectio Cl. Michaelis in Commentt. Soc. Scientt. Gotting. To. 2. in quo etiam physicum quiddam spectasse potuit poeta, utrum mare an terra plus materiae ventis, tempestatibus, tonitribus praebeat?

1277. Λυκαονίαν E. *Lycaoniam terram* nemo, reor, vidit neque videbit. Ab hac tenui discrimine distat Λυκαονία, quod hic non proprium nomen Asiaticae regionis, sed totius ge-

neris accipio. *Lycaonia terra*, quae et qualis fuit tota tellus regnante Lycaone, cuius viri et gentis impletatem diluuiio Deucalionea vltus est Iupiter. Hoc ipso diluuiio forte insulae factae sunt, quae continetis partes fuerant, de quarum originibus multa sunt in Strabonis primo et secundo Plinii, praesertim c. 87 sqq. *Quellit natura Siciliam Italiae, Cyprum Syriae, Euboeam Boeotiae* etc. Eleganter haec et συμβολικῶς noster enarrat his versibus.

1278. Cum ῥαἰγδὴν (quod ἀρῆσαι deriuari possit et reddi, ruptim, abruptim, rumpendo) nondum alias inuentum sit: αἰγὼν vero habeat auctorem etiam Apollo. 1. Ἥλασε μῆρον

- 1280 Σαρδά τ', Εὐβοιάν τ', ἐπὶ δὲ Κύπρον ἠνεμόεσσαν.
 Δὴ τότε φορμίζοντας, ἀπὸ σκοπέλας νιφόεντος
 Σειρήνες θάμβησαν, ἐὴν δ' ἄμπαυσαν αἰοδὴν.
 Καί ῥ' ἢ μὲν λωτὸς, ἢ δ' αὖ χέλυν ἐκβαλε χερῶν.
 Δεινὰ δ' ἀνεσονάχησαν, ἐπεὶ πόντος ἦε λυγρὸς
 1285 Μοιριδίῃ θανάτοιο· σφέας δ' ἀπὸ βωγαῖδος ἄκρης.
 Ἐς βυθὸν δίσκευσαν ἀλιγρόθιοιο θαλάσσης,
 Πέτραις δ' ἠλλάξαντο δέμας μορφὴν θ' ὑπέροπλον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ καὶ τόνδε πόντον παράμειψε θέσσαι
 Ἀργῶ, κύμα δὲ πόντος καὶ κόλπον ἴκανε,
 1290 Λαιψηροῖς πλήθυστα ἡατὰ προτόνων ἀνέμοισι,
 Κέρκυραν ζαθέην ἐξίκετο, τήν σφιν ἔναιον
 Ἰδριες εἰρεσίης καὶ ἀλιπλάγκτοιο πορείης
 Φαίηκες· τοῖσιν δ' ἄρ' ἐφημοσύναισι θέμιστας
 Ἀλκίνοος κρᾶνεσκε δικαιοτάτος βασιλῆων.
 1295 Πείσματα δ' ἀψάμενοι πορσύναμεν ἱερὰ θέσθαι
 Ζηνὶ Πανομφαίῳ καὶ ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι.
 Ἐν δ' ἄρ' ὑπηρεσίησιν ἐπεγόμενοι φορέοντο
 Νηυσὶν ἀπειρεσίαις βριαρὸς λόχος Αἰήταο,
 Κόλχων Ἐρραύων τε, Χαριανδαίων, Σολύμων τε·
 1300 Διζόμενοι Μινύας, τέφρ' ἂν Μήδειαν ἄγοιντο
 Ὀψιν ἐς Αἰήταο πατρὸς, τίσειε δ' ἀμοιβὰς
 Σφῆσιν ἀτασθαλίησιν ἀδελφεῖθ' ἠταμένοιο.

ΑΛΛ'

1287. μομφὴν Voss. 1289. Vid. leg. Κύμα διὰ π. 1290. πλή-
 τεσσ P. 1291. βαθ. ἐξικόμειθα Voss. 1293. τοῖσι — ἐφημο-

μυρὸν αἰγδὴν, impetuose, cum impetu: nihil dubitavi illud praeferre. Quin ipse noster v. 1180 ἴκτο καταγδὴν. Hic videtur per συναίρεσιν vocem dissyllabam facere voluisse. Lap. 14, 11 Ἦτε καταγδὴν trisyllabum est. Potest facile ad illam rationem reuocari hic quoque locus, si legas, καὶ ῥὰ ἔ αἰγδὴν.

1289. Vix dubito, legendum, vt monui, κύμα διὰ πόντα. Posteriores enim in διὰ et caesura, et ob

sequentem π posse produci, tralatitium est.

1290. Πρότοναι sunt rudentes, quibus malus a summo ad puppim deligatus est, ne ventis a puppi venientibus in proram possit deiici. Nam ne versus puppim et in latera possit cadere, ipsa reliqua constructione τᾷ ἰσοδόκῳ cautum est. Haec certe HomERICA et antiquissima ratio videtur. Qui curatius post Scheffer. 2, 5 p. 145 quaerere voluerit, conferat Hesych. li. v. Schol. min.

quas nominarunt Sardiniam, Euboeamque, Cyprumque ventosam. (1280) Haec me ad citharam canente, de nivoso scopulo suo Sirenes obstupere, suumque suppressere cantum, et haec quidem tibias, illa chelyn manibus proiecere, grauiterque ingemuerunt, quoniam fors tristis venerat fatalis leti. Se vero de summo abrupto (1285) in fundum irrequieti maris praecipitarunt, inque saxa *quantum ad* corpora et excellentem formam mutatae sunt. Posteaquam etiam hoc fatum euasit citata Argo, per fluctus ponti sinusque celeribus impleta, et contra protonos *puppimque spirantibus*, ventis (1290) Coryram ad diuinam appulit, quam sibi habitant periti remigiorum et mariuagi itineris Phaeaces. His suis imperiis leges ferebat Alcinous regum iustissimus. Oris igitur alligatis paramus sacra constituere (1295) Ioui Panomphaeo et litorali Apollini. Huc vero remigio festinantes feruntur nauibus innumerabilibus valida classis Aeëtae, Colchorum, Errauorumque, Charandaeorum, Solymorumque, quaesituri Minyas, ut Medeam ducerent (1300) in conspectum Aeëtae patris, quo poenas lueret interfecti suis sceleribus fratris. Sed cum ca-

ui

σύνησι Voss. 1294. δίκ. πενταύρων βασ. Voss. 1295. ἀνα-
ψέμενοι Voss. 1297. Vid. leg. "Ενθ' ἄρ' 1299. Κόλ. ἱρα-
ναι τὸ Voss. V. N. 1300. Διζόμενος Voss. 1302. κατα-
μένοιο Voss.

min. et Eust. ad Il. A, 434 et Od. B, 425. Coll. Od. M, 409.

1292. Si Phaeaces ita fuerunt re-
rum nauticarum periti: si, quod
statim dicitur, cum magna classe,
πεντὶν ἀπερσιόους, Minyas persecuti
sunt Colchici: qui potest Argo pri-
ma naus esse, quod dixit noster
v. 66? Adde illam Apollonii 4, 280
narrationem de Aegyptiorum ex-
peditione in Septentrionem, et il-
lis κύρβεσι, quae ut tabularum
Geographicarum quaedam rudi-
menta describuntur. Breuiter di-

cam. Licuit poetis simpliciter pri-
mam vocare nauim, quae sui ge-
neris, vel suae patriae, vel quo-
cunque alio respectu prima fuit: li-
cuit Troianis rebus prope admo-
uere fabulam, quae illis sorte fuit
aliquot aetatibus antiquior.

1299. Κόλχων, ἱρράντων τῶ] Pro
ἱρράντων etiam hoc loco Holstenius
χαλδαίων reponi vult, sed quam
longe haec lectio a vulgari recedat,
quis est qui non videt? Ego, ut
dixi, ἀπείχω. ESCH.

1299. L. Holstenius ad Steph.
L 5 Byzant.

- Ἄλλ' ὅτε δὴ κοίλῃ λιμένος μυχῶ ἄσπον ἴκοντο,
 Αἶψα δ' ἄρ' Ἀλκινόοιο δόμον κήρυκες ἔβαινον,
 1305 Μηδείης λυτο γῆνα, δέος δ' ὥχρειε παρειάς,
 Μὴ οἱ ἐλὼν ἀέκυσαν ἐὼν πέμψειε δόμονδε
 Φαιήκων βασιλεὺς, ἀνάπυσά τε ἔργα γένηται.
 Ἄλλ' ἔοι τάδε μοῖρα τελεσσίνους κατένευσε,
 Πρὶν δὴ τοι Πελῖας δόμοις ἐπὶ λυγρὸν ὀλεθρον
 1310 Λυτῶ τε κρείοντι φέροι κακὸν οἶτον Ἰήσων.
 Ἄλλ' ὅτε δὴ βασιλῆος ἀπηνέος ἐκλυεν αὐδὴν
 Ἀρήτη ροδόπηχυσ, ἰδ' Ἀλκίνοος Θεοειδῆς,
 Ἀλκίνοος μὲν ἔ' ὥκ' ἐπετέλλετο κηρύκεσσι,
 Κέρην ἀμφήρισον ἄγειν ἀπὸ νηὸς ἔρυμνῆς,
 1315 Πατρί θ' ἐῷ τίσεσθαι δίκην ἀλιτημοσυνάων.
 Ἀρήτη δ' ὥκτειρεν ἀγανκλειτὴ βασίλεια,
 Μείλιχα παρφαμένη δὲ τὸν ὄν πόσιν, ὧδ' ἀγόρευεν,
 "Οὐ μὲν δὴ φίλον ἐστὶν ἀπορρώσασθαι ὄμιλον,
 "Λέκτρα τε σορέσαι, λῦσά τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος.
 1320 "Θυμαίνει μάλα γάρ σφι Διωναίῃ Ἀφροδίτῃ
 "Ἀνδράσιν ἠδὲ γυναῖξιν, ὅστις τάδε μήσεται ἔργα.
 "Ἄλλ' εἰ μὲν κέρη πέλεται καὶ ἄχραντος ἱκάνει,
 "Οἰχέσθω πατρός τε δόμον καὶ ἐς ἡθεα Κόλχων.
 "Εἰ δὲ κε νυμφιδίοις ὀάροις λέκτρῳ τε κλιθεῖσθαι
 1325 "Παρθενίην ἤχυνεν, ἐς πόσιν ἀμμὶν ἀγέσθω.
 "Ὡς ἔφατ'. Ἀλκινῶα δὲ περὶ φρένας ἤλυθε μῦθος
 Καὶ ἔ' ἔτω τάδε πάντα τελευτήσεσθαι ἔμελλεν.
 Ἄλλ' ἔοι βελλὴ Μινύας λάθην· αἶψα γὰρ Ἥρη
 Δμωί.

1304. ἀλκινόοιο ΑΓ. 1305. Μηδείας Voss. 1307. ἔργα τίτυ-
 πται Voss. 1310. κρείοντι ΑΓ. Voss. PAIC. 1313. μὲν ὥκ' Voss.
 1314. ἔρυμνῆς Voss. 1315. πατρί τ' ἐπείσεσθαι Voss. 1316. ἀγα-

Byzant. V. Χαλδαῖοι. suspicatur le-
 gendum Κόλχων Χαλδαίων τε. Vid.
 quae dicta sunt ad 751. GESN.

1306. Οἱ hic vim habere τῆς ἔ,
 puto. V. Ind. V. εἰ n. 2.

1307. De ἀνάπυσσιν vid. disputata
 ad 1159.

1319. Weff. Obseruat. 2, 14 p. 204
 cum ostendit λέκτρα σορέσαι esse

contrarium; coniecit λέκτρα τε vel
 λέκτρων τε σορέσαι, vt Eurip. An-
 drom. 371 Λέχας σορέσαι.

1321. Relinquendum, nec tamen
 sine nota relinquendum putavi,
 quod est in omnibus libris ὅστις, li-
 cet adfirmare non auserim, esse a
 poeta ὅστις. Satis frequens hoc esse
 in libris, docent Grammatici qui
 ad

ui portus ad recessum prope venissent, statim praeco-
nes ad Alcinoi domum processerunt, Medcae metu sol-
uuntur genua, metus pallore genas inficit, (1305) ne se
capiens inuitam in domum suam remittat Phaeacum
rex, et exempla in se edantur. Verum haec ei non-
dum suo nutu destinarat Parca efficax, priusquam Pe-
liae domui tristem interitum, ipsique regi malam mor-
tem intulisset Iason. (1310) Sed cum regis crudelis
Aeëtae mandata audissent Arete roseis vlnis decora, et
Alcinous deo similis: Alcinous quidem statim permise-
rat, puellam vt controuerfam de armata naui abduce-
rent, vtque illa patri suo impie factorum poenam lue-
ret. (1315) Arete vero miserata inclita regina, blande
suum maritum ita allocuta est: *Non placet sane ab-
rumpere coniugium, lectumque genialem disturbare, fa-
cemque amoris extinguere. Irascitur vehementer his Dio-
naea Venus* (1320) *viris vel feminis, quisquis talia co-
natur. Verum si virgo est Medea, et intacta huc venit,
abeat in patris domum et ad Colchorum sedes. Quod si
vero maritali consuetudine et lecti communionem virginita-
tem aspernata est, suus illam maritus abducatur.* (1325)
Sic illa. Alcinous vero in animum orationem hanc
demittit: et hoc modo omnia illa erant perficienda. At
non fugit hoc consilium Minyas: statim enim Iuno fa-
mulae

πλύτη Voss. 1318. ἀπὸ ῥ' ὤσαδάμ Voss. 1319. Vid. leg. 5-
ρεσαι. 1320. σφιν Af. Voss. 1321. Leg. ὅτις. 1324. λείπε
Af. 1325. ἤχουντι PAL. 1327. ἔμμελιν P. 1328. Vid.
leg. Ἄλ' ἔ' ἡ

ad Homerica etiam exempla pro-
uocant, recte, fortasse mutata ple-
rumque a posterioribus editori-
bus. V. G. Od. Θ, 32 Οὐδὲ γὰρ
ἀδὲ τις ἄλλος, ὅτις κ' ἐμαὶ δώματ'
ἵκηται. Sic Od. Α, 47 et Χ, 315.
Classicus est in hoc argumento, vt
ostendat ε et σ a Graecis et Ro-
manis interdum ita poni (nomina-

tim etiam in ὅςιν) vt vocalem prae-
cedentem non producat, Christi.
Wassius in Senario c. 2, cuius titu-
lus *Sibili eliso*, praesertim p. 12 sqq.
1328. Hic mihi placeret legere
Ἄλ' ἔ' ἡ βελή, cum articulus vi-
deatur pene necessarius. A libra-
rio lotacista οί et ἡ facile confundi,
dubitationem non habet.

- Δρωὶ δέμας εἰκυῖα, θοῶς φάτο καὶ κατένευσε,
 1330 Νηὸς ἐπὶ προθορᾶσα, τὰ οἱ μήτιον ἄνακτες.
 Δὴ τότε Μη εἴη θαλάμων πόρσύνετο λέκτρον
 Πρύμνη ἐπ' ἀκροτάτῃ, περὶ δ' ἐσορέσαντο χαμεύνας,
 Ἄμφ' αὐτῇ χρύσειον ἐφαπλάσαντες ἄωτον.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ δεράτεσσιν ἐπαρτήσαντο βοείας,
 1335 Τεύχεά τε, κρύπτον τε γάμων αἰδήσιμον ἔργον,
 Καὶ τότε παρθενίης νοσφίζετο κέριον ἄνθος
 Λινόγαμος Μήδεια δυσανήτοις ὑμεναίοις.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ βασιλῆος ἀμύμονος ἔψιν ἵκοντο
 Κόλχοι καὶ Μινύαι, καὶ ἐμυθήσαντο ἕκαστοι,
 1340 Ἐκ δ' ἔλαχ' Αἰσονίδης ἄλοχον Μήδειαν ἄγεσθαι
 Ἀλκινόω, τοὶ δ' ὤκα λύνοντ' ἐκ πείσματα νηὸς,
 Δὴ τόθ' ὑπ' εἰρεσίῃσι θέεν πολυπηγόρος Ἀργῶ,
 Ἀμπρακίῃς κέλποιο διαπρήσσεισα κέλευθα.
 Ἐνθα τί τοι, Μισταῖε θεηγενὲς, ἐξαγορεύσω,
 1345 Ὅσσ' ἔπαθον Μινύαιτιν ὁμῆ ποτὶ Σύρτιν αἴηταις,
 Ἥ πῶς ἐξεσάωθεν ἀλιπλάγκτοιο πορείης·
 Ὅσσά τ' ἄρ' ἐν Κρήτῃ πάθον ἄλγεα τετληῶτες,
 Χάλκειον τριγίγαντα δοκεύμενοι, ὄφρ' ἰκομεθα·
 "Ὅς

1329. εἶκα Voss. 1332. πρύμνη π' ἀκροτ. P. 1333. ἐκπλα-
 σκντες Voss. 1334. ἐπαρτήσαντο Voss. 1335. κρύπτοντες

1331. Operosius splendidiusque
 thalamus Medae instruitur Apoll.
 4, 1141.

1335. Γάμων αἰδήσιμον ἔργον, Apollo.
 l. c. Ὅφρα πέλαιτο Τιμῆς τε γά-
 μος καὶ αἰδῖμος.

1337. Δυσάνητος an alias inue-
 niatur, haud dixerim. Ceterum
 aptum valde huic rei epitheton vi-
 detur, quod plane cum illaudati
Bufiridis ara (Virg. Ge. 3, 5) com-
 parem. Est ea nota percussum no-
 men, qua δυσίμερος, δυσχάριτος,
 δύσχετος, et habet hanc vim, has
 nuptias nullo modo laudari posse
 aut debere. Quod in penultima η
 habet, pro consuetiori ε, quis in

poeta miretur? Δυσάνητος Inge-
 niosi viri Ruhn. Epist. 2 p. 84
 ferrem, si hominis aut animalis
 esset attributum, cui tu non modo
 per mediam nolis occurrere noctem,
 sed cuius matutinus etiam occurfus
 inauspicatus et mali ominis est, de
 quo genere est Luciani libellus
 περὶ τῆς ἀποφράδος.

1339. Κόλχοι] Malim ἐμυθή-
 σαντο ἕκαστα. H. STEPM.

1339. Ἐμυθήσαντο ἕκαστοι] Ste-
 phanus mavult ἕκαστα, cui subscribo.
 ESCHENB.

1341. Λύνοντ' ἐκ πείσματα νηὸς
 malebat Pierfonus Veris. p. 116 vt
 supra 1239. Nihil mutavi, quod
 νηὸς

mulae assimilata corpus, atque in nauim delapsa, ce-
 riter illa retulit, quae in illam consulissent reges, et
 quid facto opus esset innuit. (1330) Tum iam thala-
 morum lectum parat Medea in summa puppi. Sternunt
 floreas: circum ipsam aureum intendunt tapetem, de-
 inde hastis suspendunt pelles bubulas armaque, scuta,
 sicque occultarunt verecundum nuptiarum opus. (1335)
 Tum virginitatis puellari flore priuata est infausta con-
 iugii Medea illaudatis hymenaeis. Verum postquam in
 conspectum optimi regis venerunt Colchi et Minyae, et
 causam dixerunt utrique, sententiamque accepit ab Al-
 cinoo Aesonides, ut uxorem secum abduceret Me-
 deam, (1340) statim illi oras nauis soluerunt: atque ita
 remigio procurrit multi sermonis Argo, Ambracii sinus
 vias sulcans. Hic quid tibi, Musae, Dea genite, enar-
 rem, quae vna cum Minyis circa Syrtim a procel-
 lis passus sum, (1345) et ut seruati tandem sunt a
 pontidago itinere: quaeque in Creta aduersa sustinui-
 mus, cum aeneum gigantem eo delati conspiceremus,
 qui

γάμων αἰδέσιμον Voss. αἰδέσ. PAIC. 1341. F. πῖσ. ἡὸς
 V.N. 1344. τί σοι Voss. 1345. Οσσα παθόν Voss. 1347. Οσ-
 σα δ' Voss. 1348. τριγύαντα Voss.

ἡὸς proprie tamen sunt πῖσματα,
 quae soluuntur, secantur ab his,
 qui in naui sunt.

1343. Ἀμπρακίς] Ἀμβρακίς le-
 gendum esse vel ex sola collatione
 nostri cum Apollonio deprehendi-
 mus. ESCH.

1343. Ἀμβρακίς etc. etiam Steph.
 Byz. Sed paria pene in libris
 iura esse literae tenuis, quae me-
 diae, extra dubium constituit Celi-
 larius: nominatim apud Thucydi-
 dem semper Ἀμπρ. GRSN.

1344. Hic etiam more suo poeta,
 quae omittere vult, transitione qua-
 dam et apostrophe ad Musaeum
 complectitur, et v. g. v. 1345 docet

a Phaeacia i. Corcyra tempestate
 ad Syrtes Libyae esse reiectos Ar-
 gonautas. Conf. praef. i §. 4 ad fin.

1348. Χαλκίον τριγύαντα] Τα-
 λιον intelligit, de quo vide Apol-
 lonium lib. IV. et ea quae Mure-
 tus ad Catulli epigramma ad Ca-
 merium commentatus est, Itemque
 Virum Illustrem, Isaacum Vossium,
 ad Melam. ESCH.

1348. Τριγύαντα appellat Τα-
 λιον illum Cretae impositum custo-
 dem, τρις, ut est apud Apollo. 4,
 1638, περὶ χαλκίοις κρήτην ποσσὶ
 διελόντα; qui quomodo astu Me-
 deae interfectus sit, copiose enarrat.
 GRSN.

- "Ὅς ῥά σ' ἐν εἴα λιμένων ἔντροθεν ἰκέσθαι.
 1350 Ἦδ' ὥς φεινόμενοι βαρυηχέϊ κύματι πόντῃ,
 Ἴμφά τε κυανέῃσι βαρυνόμενοι νεφέλῃσιν,
 Ἠλπόμεθα σκοπέλοισι μαλαινείοισιν ἰκέσθαι
 Νῆα Θρήν. Παιῶν δ' ἄρ' ἐκ βόλος ἀγχόθεν αἶεν
 Δήλῃ ἀπὸ κραναῆς ἦεν βέλος, ἐκ δ' ἀνέφηνε
 1355 Μεσσατίων σποράδων Ἀνάφην δὲ ἐπ' ἅντας ἐπίσσω
 Νῆστον ἐπικλήσκεισιν περικτίονες ἄνθρωποι.
 Ἄλλ' ἔοι θέμις ἔσκε διαμπερές ἐξ ἁλὸς ἔρξαι.
 Λισονίδην. περὶ γὰρ ῥα λύτρον φέρειν ἄλτο δ' ἐπίσσω
 Μοῖρ' ὅλκῃ (νότεεν γὰρ ἐπιφραδέως Ὑπερίων)
 1360 Ἄλλ' ὅθ' ὑπ' εἰρεσίης Μαλεώτιδας ἰκόμεθ' ἄκρα, ἢ
 Κίρκης ἐννεσίησιν ἀπορρίψεσθαι ἔμελλον

Ἀράς

1350. φεινόμενοι Pierf. V. N. 1351. βαυνόμενοι PAI. 1352. Ἐλ-
 πόμεθα Voss. Ἠλπόμεθα Esch. μαλαινάοισιν Af. — πσιν
 Voss. V. N. 1353. ἀγχόθεν πρὸς conl. Ruhnck. Ep. 2 p. 84.

1349. Etiam hic (vt 1306) αὖ vel
 vim habere τῆς ἑ, vel inde corru-
 ptam esse, suspicor. Dixi in Ind.
 h. v.

1350. Pierfo. Verif. p. 190 multis
 illustrat usum verbi φεινόμενοι et φει-
 νόμενοι in tali re. Et habet noster
 496 et 1031. Sed ideo φεινόμενοι
 loco mouere non ausim. Nam an-
 gustiae sunt profecto, ubi navis ad
 scopulos truditur,

1352. Stephanus Byz. in Μαλία,
 Καὶ ἀπὸ τῆς Μάλια, Μαλιαῖος
 Ζεὺς, καὶ Θηλυκὸν Μαλιαῖα ἄκρα.
 Secundum haec optimum fuerit hic
 legere Μαλιαίοισιν.

1353. Apollo, qui idem Sol est,
 iratus est Medae ob dedecus fa-
 miliae illatum: idem sanctus et
 omnisfcius, ὅς πάντ' ἐφ' ἑρῶ καὶ
 πάντ' ἱπακῆς.

1355. Κραναῖον δὲ ἐπ' ἅντας ἐπίσσω
 Ἀνάφην hanc insulam dictam fuisse,
 non κραναῖον, testantur Apo-

lonius lib. IV. Photius et alii. Mi-
 nor tamen celeberrimum Holste-
 nium in notis ad Stephanum, voce
 Ἀνάφη, in partes suas trahere Or-
 pheum nostrum, qui manifesto ab
 omnibus aliis discrepat. Et pro-
 fecto tantum discrepat, quantum
 Thea a Sparta et vicinis Spartae
 insulis, vel ipso agnoscente celeberrimo
 viro, distat. ESCH.

1355. Res ita manifesta, et ita
 in clara luce collocata a Ruhnck.
 Ep. 2, 86 vt non dubitarium ἀνάφην
 male hinc exulantem restituere.
 Viderat, non dubito, etiam Holst.
 ad Steph. h. v. qui hoc ipso loco ad
 historiam insulae utitur; licet, vt
 fit in scripto postumo, non satis di-
 serte hoc explicarit. Κραναῖον hic
 repetita ex v. 1354, et est ipsa
 quoque proprium nomen insulae.

GESN.

1359. Inclusi parenthesi verba
 νότεεν — ὑπερίων, quae proprie non
 hic pertineant, sed ad v. 1353 (q-
 quo-

qui neminem intra portum venire sineret ; et ut in angustias redacti a grauius sonante ponti vnda (1350) et subito nigris obruti nubibus timuimus, ne ad Maleiacos scopulos appelleretur nauis rapida. Ceterum Paean longe iaculans e propinquo semper telum iaculatus est Delo ab aspera, protulitque medias inter Sporadas, quam Anaphen omnes postea (1355) insulam vocant circumhabitantes homines. Sed fas illi non fuit penitus mari excludere Aesonidem, qui expiationem secum ferret : resiliuitque retro perniciosa Parca. (Iratius vero non sine causa fuerat Hyperion) Sed ubi remigio ad Maleae litora extrema peruenimus, (1360) Circae suasu auerruncare voluerunt diras Aeëtae et vindicem impi-

1354. Δῆλον Voss. 1355. Κρανῆιον V. N. δὲ τ' ἰ Voss. 1359. F. ἐπισφιδῶς V. N. 1360. μαλαίτ. Holst. ad Steph. Byzant. 1361. ἀπερρύ. P. V. N.

quorum rationem generalem continent. Pro ἐπισφιδῶς pulchre Homericum illud ἐπισφιδῶς reponit Ruhnck. ep. 2, 85 quo ille ad vehementiam irae designandam solemniter pene vtitur. Reciperem, nisi Apollinem sapientiae praesidem decere videretur irasci etiam ἐπισφιδῶς, considerate, non sine causa.

1360. Μαλιώτιδας ἰκόμεθ' ἄκρας] Α Μαλ, μαλιῶτις, non μαλιῶτις descendit, corrige igitur, et scribe μαλιῶτιδας. ESCH.

1361. Blanditur Ruhnkeniana emendatio Ep. 2, 86 ἀπερρύψιδαι, quod significat sordes et impuritatem deponere non corporum modo, sed et animorum h. e. peccata. Laudat enim Iamblich. de V. Pyth. p. 61 Ψυχῆς τε ἀπορρύψαι καὶ κατάρμας, et Lysidis apud eundem dictum, ἀπορρύπτόμενοι σπῖλαι, τὰς ἐν τοῖς σώμασιν ἁμῶν ἰγκυκολαμέναις. Addit Spanh. ad Iulia. p. 259.

Igitur, si de sceleribus Medaeae tanquam maculis eluendis sermo sit, cupido amplectar illud ἀπερρύψιδαι. Verum video de eo agi, uti amoliatur Orpheus ac reiciat repellatque diras Aeëtae patris, et ipsam scelerum puuitricem Furiam, cui rei magis aptum puto ἀπερρύψιδαι. Sed neque ἡλιτέποιον in ἡλιτόπειον cum laudato Ruhnkenio Ep. 1, p. 57 mutare sustineo, qui Homericum ἡλίτον eiusque Hesychianam interpretationem ἡμαρτην, ἡρίκησεν, ἡσέβησεν non ignorem, et nostri ἀλιτημοσύνην v. 1313 non oblitus sim, et ipsum ἀλιτρός huius familiae esse intelligam. At hoc non negat Cl. Vit : sed negat τὴν ἢ posse hic vim Alpha priuatiui obtinere. Sed putabant hoc fieri posse Grammatici, ut ille, qui apud Hesychium ἡλίβατον interpretabatur, ἡς ἴσιν ἀλιτῶν βαίνοντα et qui ἡλὸς ἔτ' ἀλὸς idem esse dixit; et qui ἡλιτήσας vertit αἰμαρτήσας. Quam saepe Grammaticum acumen negle-

Ἄρας Αἰήτεω καὶ ἡλιτόποιον Ἐριννύν·
 Δὴ τότε ἐγὼ Μινύαισιν ἐφ' ἱερὰ λύτρα καθαρμῶν
 ῥέξα, καὶ ἐλλισάμην γαίηοχον εἰνοσίγαιον

1365 Νόστον ἐπειγομένοις δόμενα γλυκερὲς τε τοκῆας.

Καί ῥ' οἱ μὲν πλώοντες εὐκτιμένην ἐπ' Ἴωλκὸν
 Θῦνον· ἐγὼ δ' ἰκόμεν ἐπὶ Ταίναρον ἠνεμόεντα,
 Ὅφρα κεν ἔντομα ῥέξω ἀγακλειτοῖς βασιλεῦσιν,
 Οἳ τ' ἄρα νερτερῶν βερέθρων κληῖδας ἔχουσιν.

1370 Ἐνθεν δ' ὀρμηθεὶς εὐρύθην χιονώδεα Θρήκην,
 Λειβήθρων ἐς χῶρον, ἐμὴν ἐς πατρίδα γαῖαν·
 Ἄντρον δ' εἰσεπέρησα περικλυτὸν, ἐνθά με μήτηρ
 Γείνατο ἐν λέντροις μεγαλήτορος Οἰάγροιο.

pietatis Erinnyn. Hic ego Minyarum causa sacra feci
 piacularia, et terras continenti inouentique deo Ne-
 ptuno supplicavi, reditum studiose vrgentibus conce-
 deret, dulcesque parentes. (1365) Atque illi quidem
 nauigantes ad bene cultam Iolcon contendunt: at ego
 ventosam Taenaron adeo, inferias facturus inclitis regi-
 bus, qui inferorum barathrorum clauces tenent. Inde
 profectus celeriter contendi in niuosam Threcen (1370)
 Libethrorum in regionem, meam in patriam, antrum
 ingressus nobile, vbi mater me mea in lecto magnanimi
 Ocagti enixa est.

1362. Ἐριννύν Voss. 1364. εἰνοσίγαιον Voss. 1365. ἐπ — οἰσι
 Voss. 1368. ἀγακλύν. Voss. 1370. εὐρύ. P. 1371. καὶ ἐμην
 Voss. 1372. αἰσινέ. Esch.

neglexerint aut ignorarint Graecae
 et Latinae linguae principes, non
 opus est hic ostendere. Multo mi-
 nus est illa iusta argumentatio:
 hoc melius, subtilius, γραμματι-
 κώτερον est, ergo hoc est restituen-

dum. Non ignorant haec viri eru-
 ditissimi; sed φιλακαλίᾳ quadam et
 φιλακριβείᾳ delinuti obliuiscuntur
 muneris sui: non hoc agunt, vt
 suam scriptori manum restituant,
 sed ipsum cogunt in ordinem.

ΟΡΦΕΩΣ ΤΜΝΟΙ

O R P H E I

POETAE VETVSTISSIMI

I N I T I A

S I V E

H Y M N I S A C R I

A D M V S A E V M

VERSIBVS ANTIQVIS LATINE EXPRESSI

A

IOSEPHO IVSTO SCALIGERO

IVL. CAES. FIL.

---

*Numeri versibus Latinis interpositi ostendunt annota-
tiones in fine subiectas.*

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

RECEIVED

APR 1 1961

1961

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

RECEIVED

APR 1 1961

1961

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

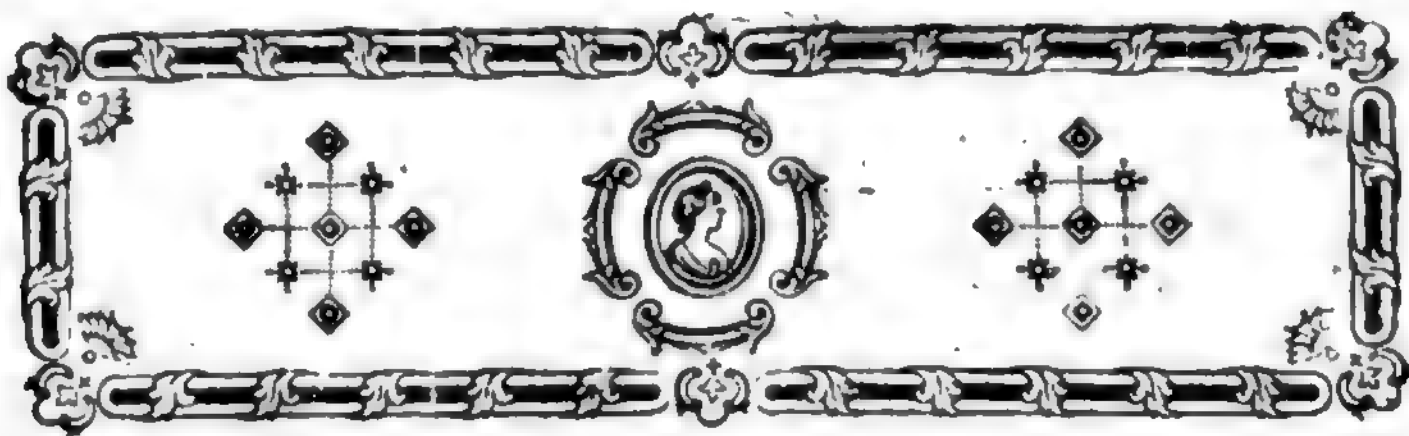
PHYSICS DEPARTMENT

Υ Μ Ν Ο Ι

Α ΔΩΝΙΔΟΣ 55.
 ΑΘΗΝΑΣ 31.
 ΑΙΘΕΡΟΣ 4.
 ΑΜΦΙΕΤΟΤΕ 52.
 ΑΝΤΑΙΑΣ ΜΗΤΡΟΣ 40.
 ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ 33.
 ΑΡΕΩΣ 64.
 ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ 35.
 ΑΣΚΛΗΠΙΟΤ 66.
 ΑΣΤΡΩΝ 6.
 ΕΙΣ ΑΦΡΟΔΙΤΗΝ 54.
 ΒΑΚΧΟΤ ΠΕΡΙΚΙΟΝΙΟΤ 46.
 ΒΟΡΕΟΤ 79.
 ΓΗΣ 35.
 ΔΑΙΜΟΝΟΣ 72.
 ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΙΑΣ 39.
 ΔΙΚΑΙΟΣΤΗΝΗΣ 62.
 ΔΙΚΗΣ 61.
 ΔΙΟΝΤΣΟΤ 29.
 -- ΒΑΣΣΑΡΕΩΣ ΤΡΙΕΤ. 44. cf. 51.
 ΔΙΟΣ 14.
 -- ΑΣΤΡΑΠΕΩΣ 19.
 -- ΚΕΡΑΤΝΙΟΤ 18.
 ΕΡΜΟΤ 27.
 -- ΧΘΟΝΙΟΤ 56.
 ΕΡΩΤΟΣ 57.
 ΕΣΤΙΑΣ 83.
 ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ 68. 69.
 ΖΕΦΥΡΟΤ 80.
 ΗΛΙΟΤ 7.
 ΗΟΤΣ 77.
 ΗΡΑΚΛΕΟΤΣ 11.
 ΗΡΑΣ 15.
 ΗΦΑΙΣΤΟΤ 65.
 ΘΑΛΑΣΣΗΣ 21.
 ΘΑΝΑΤΟΤ 86.
 ΘΕΜΙΔΟΣ 78.
 ΙΠΠΑΣ 48.
 ΚΟΡΙΒΑΝΤΟΣ Γ. ΚΤΡΒΑΝΤ. 38.
 ΚΟΤΡΗΤΩΝ 30. 37.
 ΚΡΟΝΟΤ 12.
 ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ 73.
 ΛΗΤΟΤΣ 34.

ΛΙΚΝΙΤΟΤ 45.
 ΛΤΣΙΟΤ ΛΗΝΑΙΟΤ 49.
 ΜΗΛΙΝΟΗΣ 70.
 ΜΗΤΡΟΣ ΑΝΤΑΙΑΣ 40.
 -- ΘΕΩΝ 26.
 ΜΙΣΗΣ 41.
 ΜΝΗΜΟΣΤΗΝΗΣ 76.
 ΜΟΙΡΩΝ 58.
 ΜΟΤΣΩΝ 75.
 ΝΕΜΕΣΕΩΣ 60.
 ΝΕΦΕΛΩΝ 20.
 ΝΗΡΕΩΣ 22.
 ΝΗΡΗΙΔΩΝ 23.
 ΝΙΚΗΣ 32.
 ΝΟΜΟΤ 63.
 ΝΟΤΟΤ 81.
 ΝΙΚΤΟΣ 2.
 ΝΤΜΦΩΝ 50.
 ΟΝΕΙΡΟΤ 85.
 ΟΥΡΑΝΟΤ 3.
 ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ 74.
 ΠΑΝΟΣ 10.
 ΠΕΡΣΕΦΟΝΗΣ 28.
 ΕΙΣ ΠΛΟΤΤΩΝΑ 17.
 ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ 16.
 ΠΡΟΘΤΡΑΙΑΣ 1.
 ΠΡΩΤΕΩΣ 24.
 ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΤ 5.
 ΡΕΑΣ 13.
 ΣΑΒΑΖΙΟΤ 47.
 ΣΕΛΗΝΗΣ 8.
 ΣΕΜΕΛΗΣ 43.
 ΣΙΛΗΝΟΤ 53.
 ΤΙΤΑΝΩΝ 36.
 ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΤ 51 cf. 44.
 ΤΤΧΗΣ 71.
 ΤΓΙΕΙΑΣ 67.
 ΤΠΝΟΤ 84.
 ΦΤΣΕΩΣ 9.
 ΧΑΡΙΤΩΝ 59.
 ΩΚΕΑΝΟΤ 82.
 ΩΡΩΝ 42.

ΟΡΦΕΩΣ * ΕΥΧΗ

ΠΡΟΣ ** ΜΟΥΣΑΙΟΝ.

Μάνθανε δὴ, Μισαῖε, θυηπολὴν περὶ σεμνὴν,
Εὐχὴν, ἣ δὴ τοι προσφερεσέη ἐς ἄπασσων.
Ζεῦ βασιλεῦ, καὶ γαῖα, καὶ ἑράνια φλόγες ἀγναί,
Ἡελίε μήνης θ' ἱερὸν σέλας, ἄστρά τε πάντα
5 Καὶ σὺ Ποσειδάον γαῖόχε κυανοχάϊτα,
Φερσεφόνη θ' ἀγνή, Δημήτηρ τ' ἀγλαόκαρτε,
Ἄρτεμι ἰοχέαιρα κόρη, καὶ ἦε Φοῖβε,
Ὅς Δελφῶν ναίεις ἱερὸν πέδον ὅς τε μεγάλας
Τιμὰς ἐν μακάρεσσιν ἔχεις Διόνυσε χορευτά·
10 Ἄρις τ' ὀβριμόθυμε, καὶ Ἡφαίστη μένος ἀγνόν,
Ἀφρογενὴς τε θεὰ μεγαλάνυμα δῶρα λαχῆσα·
Καὶ σὺ καταχθονίων βασιλεῦ μέγ' ὑπείροχε δαῖμον·
Ἥβη τ', Εἰλείθυια, καὶ Ἡρακλῆος μένος ἦν

Καὶ

* ΟΡ. ΠΟΙΗΤΟΥ πρὸς ΜΟΥΣΑΙΟΝ εὐτυχῶς χρῶ
ἑταῖρε Voss. et omn. ante Steph. ** τελευτᾷ εἰς Μεσ. Θηρ.

ΑΔΕΥΧΗΝ.

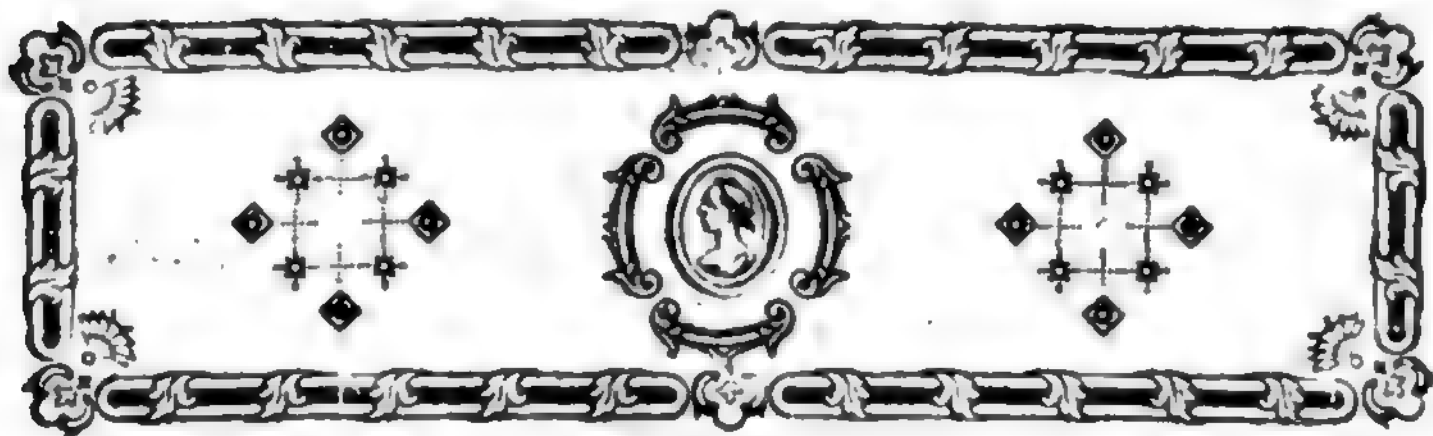
* Verba εὐτυχῶς χρῶ ἑταῖρε, quae locum tituli occupant ante H. Stephanum, nihil aliud suere, quam verba alicuius, qui exemplum libelli sic amico donaret et transcriberet.

** Τελευτᾷ quod vocantur in Thryllitiano, illud firmat sententiam Scaligeri ad H. 1, 1 propositam, et passim a nobis tractatam,

Sic Iplō 34, 7 Latonam vocat ad πάνθ' αὐτὴν suam hanc τελευτῆν. Ceterum hoc carmen esse quasi breuiarium et summam opusculi, liberam tamen, nec numero Deorum Dearumque serviliter adstrictam, apparet.

1. Qui Latine dicit, *Præri verba sacris*, ille sacerdotem populi vel ponti-

VTERE AMICE

QVOD FELIX FAVSTVMQVE SIT.

Praei verba sacris operae pretium patrandis
Quae Musae procul dubio numero omnibus praestant,
Maie Iouis, Tellus, lumen genitabile Solis,
Lunai iubar alnum, atque omnia sydera mundi,
Et tu Neptune Ambarualis ⁽⁴⁾ caerulicrinis
Libera, Lustralis Empandaque ⁽⁵⁾ Frugiferens Ops,
Deiana arcitenens, et Februe ⁽⁷⁾ Dis ⁽⁶⁾ iaculator,
Qui Delporum habitas pomeria: tu quoque honores
Immanes indepte a Diis, Salisubsole Liber
Maiors Nerienes, ⁽⁸⁾ Volcani purima virtus.
Et Dea Spumigena rerum infinita potestas.
Et tu etiam omnipotens, Rex maxime Summanorum.
Diua Iuuenta parunda, ⁽⁹⁾ Neronis numina Sangi,

Iu-

3. ἀγνὰ Thr. PAI. 5. ποσειδάων Voss. Thr. 6. Φερσφόνη
Thr. 8. δελ. κατέχει Thr. 10. ἀγνὸν Thr. 11. ἀφρο-
μένης Thr. 12. δαίμων Voss. 13. om. Thr.

pontificem excitat, ut carmen h. e. verba concepta pronunciet, quae ipse deinde sequatur. Ios. Scaliger, vir doctissimus, qui non ignoraret, verbum *μαρδαίναν* non discendi modo sed etiam docendi vim habere, (de qua re vid. Miscellan. Obseruat. Vol. 9 p. 433 sq. praef. Schol. ad Soph. Aiac. 883 K' *εἰδὼς*

ἐπίστανται με θυμὸν μαρδαίναν;) potuit hoc respectu *μαρδαίναν* per verba ista exprimere. Sed hoc nihil apud me probabilitatis habet, cum perpetua horum carminum ista ratio sit, uti Orpheus ipse inducatur docens, initians Musaeum filium suum. Itaque relinquam verbo ordinarium ac solemnem intellectum suum.

- Καὶ τὸ Δικαιοσύνης τε καὶ Εὐσεβείης μέγ' ὄνειαρ
 15 Κικλήσκω, Νύμφας τε κλυτὰς καὶ Πᾶνα μέγιστον,
 Ἥρην τ' αἰγίοχοιο Διὸς θαλερὴν παράκοιτιν
 Μνημοσύνην τ' ἐρατὴν, Μῆσας τ' ἐπικέκλωμαι ἀγναῖς
 Ἐννέα, καὶ Χάριτάς τε καὶ Ὀδρας, ἥδ' Ἐνιαυτὸν,
 Λητώ τ' εὐπλόκαμον Θάϊν, σεμνὴν τε Διώνην,
 20 Κερητάς τ' ἐνόπλους, Κορύβαντάς τ' ἥδ' Καβείρας,
 Καὶ μεγάλης σωτῆρας ὁμῆ, Διὸς ἄφθιτα τέκνα
 Ἰδαίως τε θεῶς, ἥδ' ἀγγελὸν ἑρανιάων
 Ἑρμείαν κήρυκα, Θέμιν θ' ἱεροσκόπον ἀνδρῶν,
 Νυκτὰ τε πρεσβίστην καλέω, καὶ Φωσφῆρον ἡμαρ,
 25 Πίσιν τ' ἥδ' Δίκην, καὶ ἀμύμονα θεσμοδότειραν.
 Ρείαν τ' ἥδ' Κρόνον, καὶ Τηθύν κυανόπεπλον,
 Ὀκεανὸν τε μέγαν, σὺν τ' Ὀκεανοῖο θυγατρὶ
 Ἀτλαντὸς τε καὶ Αἰῶνος μέγ' ὑπείροχον ἰχθύν
 Καὶ Χρόνον αἰέναν, καὶ τὸ Στυγὸς ἀγλαὸν ὕδωρ,
 30 Μειλιχίως τε θεῶς ἀγαθὴν δ' ἐπὶ τοῖσι πρόνοιαν
 Δαίμονά τ' ἡγάθεον καὶ Δαίμονα πήμονα θνητῶν
 Δαίμονας ἑρανίους καὶ ἡερίους καὶ ἐνύδρους,
 Καὶ χθονίους καὶ ὑποχθονίους, ἰδὲ πυριφοίτους
 Καὶ Σεμέλην, Βάκχην τε συνευαστῆρας ἀπαντας,
 35 Ἰνώ, Λευκοθέην τε, Παλαίμονά τ' ὀλβιοδότην.
 Νίκην θ' ἡδυέπειαν, ἰδὲ Ἀδρήστειαν ἀνάσσαν
 Καὶ Βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν ἡπιοδότην.
 Παλλὰδά τ' ἐγρεμάχην κέρην, ἀνέμους τε πρόπαντας,
 Καὶ

14. εὐσεβείης Voss. 16. διὸς θυγατρά πρεσβίστην Thr. 17. ἐπι-
 κικλήσκω ἀγναῖς Thr. 20. κορυβαντὰν Ask. 23. ἀνδρῶν P.
 24. πρεσβύ. Voss. ἡμα Voss. 24. et 25. om. Thr. 26. ῥα-
 αν τίνδε Κρόνον καὶ Τηθύ. 27. om. Thr. 28. ἄτλαν-

18. Quod hic ἑνιαυτὸν et mox
 v. 28 αἰῶνα Deos facit, apertum
 est, id quod in vniuersum semper
 meminisse Orphēi studiosum, vel
 iudicem, oportet, illum nihil aliud
 voluisse, quam poeticis illis imagi-
 nibus ipsam rerum naturam, in
 quantum diuina est, a Deo pendet,
 tota ultra nostram potestatem ac

directionem est, describere, quod
 quidem ipsi cum sacris etiam ex
 Oriente poetis commune esse, mihi
 liquidum est. Sed hac de re in
 vniuersum satis disputauimus. An-
 num et Saeculum Deos esse, quis
 miretur, qui Saturnum norit?
 21. De Castore et Polluce, Dio-
 scuris, hic sermo esse non potest,
 quam-

Iustitiam augustam, atque augustam Pietatem,
 Obtestor, pulasque viras⁽¹⁰⁾ et numina Fauni,
 Iunonemque sacram Iouis omnipotenti maritam,
 Mamuriamque⁽¹¹⁾ aliam oro, Nouenfilesque⁽¹²⁾ Camacnas
 Temperiasque Venustatesque, Annique labores,
 Latonam. Cincinnatam oro, et Murtiam amoenam,
 Armigeros Salios, Lucumones Granduliosque⁽¹³⁾
 Atque potes Diuos, Iouis immortale propagmen.
 Idaique Camillos, et siempse Deorum
 Mercurium accensum, et Iuritis cortumionem,⁽¹⁴⁾
 Et noctem Maiam obtestor, Lucemque diei.
 Tum Fidiam, tum Fas et Fastam⁽¹⁵⁾ iura datantem.
 Saturnumque et Opem, pallaque Veniliam⁽¹⁶⁾ amictam,
 Oceanumque voco magnum, Oceanique puellas
 Et vires Telamonis, et Aevi saecula fessa.
 Tempusque aeternum, atque paludis sagmina Auernae.
 Mulciberosque⁽²⁰⁾ Deos, lumenque illustre Monetae.⁽²¹⁾
 Et Manum⁽²²⁾ Genium, atque Inuum⁽²³⁾ mortalium homo.
 Coelestesque Iones atque Aërios, et Aquantes (num
 Terrestres etiam, et Summanos Igniuosque
 Et Semelam, et Bruini⁽²⁴⁾ fauantes rite cohortes
 Matutam Albumeam, Portumnunque omnipotentem,
 Et Graecam Nemesein⁽²⁵⁾ et numen victoriae Aiac,
 Nec non patrinum coelestem Aesclepium amicum
 Et perterricrepa arma Mineruae, et flamina bruta

Ful.

τά τε Thr. 29 — 37. om. Thr. et ponit hunc δαίμονας
 αἰγυῖς πυρφοῖτας ἀερίαις τε. Etiam reliqua om. 32. καὶ ἀνα-
 λῆς καὶ Voss. 34. βάρχον τε συννασατήρας Voss. συν-
 νατ. sphal. Esch. 35. λυκοθέας Voss. 36 et 37. omitt. Voss.

quamquam et ipsi σωτήρες sed
 de aliis multum antiquioribus, de
 quibus erudite Hemsterhus. ad Lu-
 cia. T. 1, p. 283, 2, praesertim ex
 Diod. Sic. 4, 43.

ac tenuisse oraculum Delphicum
 constat.

31. Illum δαίμονα signat, a quo
 εὐδαίμονας et κακοδαίμονας dicuntur.

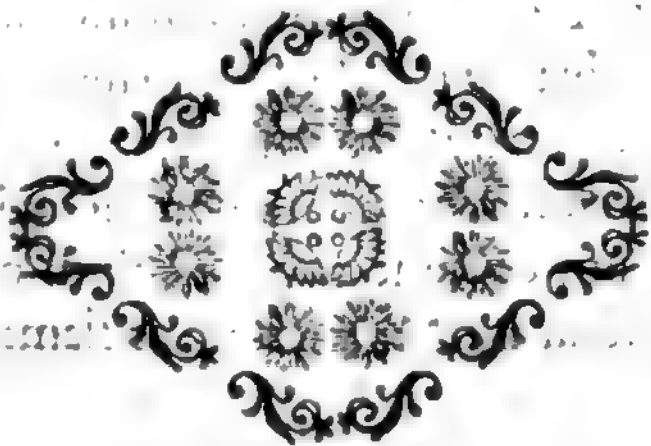
23. Θέμις ἱεροσχόμος, augurium
 optimum ius et bona causa. In-
 terim etiam fatidicam deam fuisse

36. Victrix etiam eloquentia,
 non modo Adrastea, quam effugere
 nemo potest.

- Καὶ βρονταῖς, κόσμῳ τε μέρη τετρακίονος αὐλῶν
 40 Μητέρα τ' ἀθανάτων, Ἄττιν καὶ μῆνα κικλήσκω,
 Οὐρανίαν τε θεάν, σὺν δ' ἄμβροτον ἄγνόν Ἀδωνιν,
 Ἐκκλήσκω τ' ἠδὲ πέρας· (τὸ γὰρ ἐπλέτο πᾶσι μέγιστον)
 Εὐμενέας ἐλθεῖν, κεχαρημένον ἦτορ ἔχοντας,
 Τήνδε θυηπολίην ἱερὴν σπαυδὴν τ' ἐπὶ σεμνήν.
 45 Εἰνοδίαν ἑκάτην κλήζω, τριοδίτιν ἔραυνήν,
 Οὐρανίαν χθονίαν τε καὶ εἰναλίαν κροκόπεπλον,
 Τυμβιδίαν, ψυχᾶς νεκύων μέτα βακχεύουσαν
 Περσίαν σκυλακίτιν, αἰμαϊμάκετον βασίλειαν,
 Ταυροπόλειαν, παντὸς κόσμου κλειδῶχον ἀνασσαν,
 50 Ἠγεμόνην, νύμφην, κροτοτρόφον, ἑρεσιφοῖτιν,
 Δισσομέχοις κερην, τελεταῖς ῥοταῖσι παρεῖναι,
 Βακόλῳ εὐμενέεσσαν αἰεὶ κεχαρηότα θυμῷ.

(39. αὐδῶ, cōpi. Fr. Portus apud Stephan. 40. Ἄττιν Voss.
 41. ἄγνόν P. 44. σπαυδὴν Voss. 46. χθονίαν P. 48. Πιε-

εστωί)

ΟΡΦΕ-

39. Quatuor ventos cardinales
 puto, imaginatur, ut quatuor ma-
 gnas columnas, cauas, e quibus
 illi spirant.

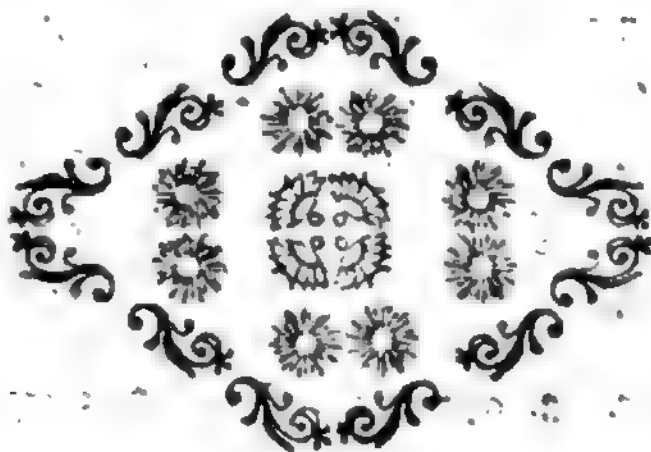
40. Frustra fuerit, qui matrem
 aliquam Deorum Attin hinc pro-

bare vellet, quo illa verborum or-
 dinatio nostro familiaris, et inter-
 punctio omnium librorum inuitare
 posset. Mater deorum seorsim in-
 uocatur, deinde famulus illius
 Attin vel Attis, Mensis, s. Me-
 notyrannus, ut in veteribus In-
 scriptt.

Fulminaque atque arguta quadri modulamina Mundi
 Maesium, ⁽²⁵⁾ Casnarem, Diuum Latiamque parentem,
 Coelestemque Lubentiam, et indigetem Deum Adonem
 Principium et finem, namque ille est omnibus totum,
 Hos mitis precor aduentassere numine laeto.
 Ad mea Februa, et Inferii Libamina sacri
 Obtestor Triuiam Deianam Coeligenamque
 Terrigenam, siresipse voco, aequoreamque Paludam ⁽²⁶⁾
 Et vitulantem inter nigros Lemures Libitinam,
 Quae loca vasta colit, ceruorum sanguen adulans,
 Omnipotens regina, Canaria, Noctua virgo,
 Carnea, perpetui mundi Bupetia sancta
 Dux, vira, Rumia, Diua vagans per scrupea saxa,
 Mitis uti nostris intersit candida votis,
 Numine praesenti gratans bona fausta bubulco.

εἶαν Voss. *ἀμνημ.* Voss. *Περ. Φιλέρημον, ἀγαθομνήην ἐλάφου*
Νυκτερίαν σκυλ. Ask. 50. *ἄριστιφειτήν* Voss. 51. *Λισσομένηας* Voss.

ORPHEI

scriptt. vocatur. Vid. omnino Reines. Inscr. ad 1, 39 et 40.

48. *Περσεῖαν* malim *Περσῆϊαν*, et referam ad illam; e qua Sol Aeëten Medae patrem genuisse dicitur, haftenus nempe, ut nomen in illa familia non inauditum in-

telligamus. *Σκυλακίτιν* venatricem quod iam exprimit, illud mihi affumentum illud, quod ex Askaeāno libro notari, eo magis suspectum reddit.

52. *Βακόλον*, puto, se vocat. vid. Lap. Hyp. 52.

M 5

Vid.

ΟΡΦΕΩΣ ΥΜΝΟΙ*

I. ΠΡΟΘΥΡΑΙΑΣ** θυμίαμα***, σύρακα.

- Κ** λῦθί μοι ὦ πολύσεμνε θεᾷ, πολυώνυμε δαῖμον,
 Ὠδίνων ἐπαρωγέ, λεχῶν ἡδεῖα πρόσοψι·
 Θηλειῶν σώτειρα, μόνη φιλόπαις ἀγανόφρον,
 Ὠκυλόχεια, παρθσα νέαις θνητῶν Προθυραία.
 5 Κλειδῶχ', εὐάντητε, Φιλέτροφε, πᾶσι προσηνής.
 Ἡ κατέχεις οἴκους πάντων, θαλίαις τε γέγηθας.
 Λυσίζων', ἀφανής, ἔργοισι δὲ φαίνῃ ἅπασι,
 Συμπάχεις ὠδίσι, καὶ εὐτοκίῃσι γέγηθας.
 Εἰλείθυια, λύσσαι πόνους δειναῖς ἐν ἀνάγκαις.
 10 Μένην γάρ σε καλῶσι λεχοί, ψυχῆς ἀνάπαυμα.
 Ἐν γάρ σοι τοκετῶν λυσιπήμονές εἰσιν ἀνίαι.
 Ἀρτεμις Εἰλείθυια, καὶ ἡ σεμνὴ Προθυραία.
 Κλῦθι μάκαιρα· δίδου δὲ γονάς, ἐπαρωγὸς ἔῃσαι·
 Καὶ σῶς', ὥσπερ ἔφυς αἰεὶ σώτειρα προπάντων.

2. ΝΥ-

I.* τελευτῇ Thr. 3. ἀγανόφρων Voss. 6. οἴκους τε παντ Voss.

I N H Y M N O S.

* Vid. Scaligeri annotationum, quas huic libello subiecimus, primam. Firmat viri magni sententiam, praeter infinita alia, etiam libri Thryllitiani lectio. Nihil autem notabilius, et ad naturam horum carminum declarandam aptius videtur illis, quae Lap. 18, 83 dicuntur, praesertim 85, Τέρπονται γὰρ ἱπὴν καὶ τὴν ἐν τελευτῇ Μουσικὴν αἰσθῆσιν ἐκώνυμοι ἐραυνῶνται. Sed totus locus considerandus est, qui

dubium nullum de scopo et usu horum hymnorum relinquit.

** Προθυραίας quod primo loco τελευτῇ ponit, videtur simul prooemium operis auspdatum voluisse ponere. Quam autem deam hoc nomine intelligat, clarissime ipse indicavit.

*** Θυμιάματα et ἀρώματα, forte et Lapidēs s. gemmas in ipsis sacris

ORPHEI INDIGITAMENTA DEORVM.

1. *Carneae Limentinae Forculae.*

Adis. o Veneranda Deum Maiestra Camilla
Foetarum tutilina, et Lucina dolentum,
Sospita foeminei sexi, studiosa propagis
Nummeria, atque nouis nuptis Dea Forcula praefes
Carnea, perfacilis, Picumna, eadem omnibus mitis,
Quae cunctorum habitas aedes epulasque frequentas
Cinxia et inuisa, ast eadem omnibus parens
Partum aegrum miserans, numero parientibus gaudens
Dia parunda, luens vterorum aegerrima claustra,
Te foetae vocitant, solamen dulce laborum,
Nam tu foetiparentum vterorum claustra resignas.
O Partuna Diana Palatua Limentina.
Suffice prolem alnam, titula adstans parturientum
Et serua, omnium uti cluis semper sospita Iuno.

2. No-

7. *Ἰπποκρίτης* P.9. *Ἀντίκω* PAL.

Sacris pbeundis peplo inuoluta, et
ibi ritu quodam (forte pilulariorum
artibus non absimili) tractata esse;
colligere, suspicari certe licet ex
Argon. 310, qui locus ex iis est,
unde intelligere mihi videor, tria
opera Argonauticum, hymnos et
de lapidibus esse eiusdem discipli-
nae vnius auctoris partes, ab vno
etiam poeta scriptas. Eadem ra-
tio Lap. 18, 162 sq.

1, 4. Mendosa putat Graeca Cl.
Ruhnck. nec sententiam inde posse
effici. Addit, forte legendum,
καρπὸν ἀνίας θνητῶν. Sed *νίας*
proprie adest Prothyraea, Nym-
phis, nuribus, mulierculis ad pa-
riendum aptis et in eo occupatis:
quibus se praestat *ἰατρολόχων*, ab-
celerantem partus. Festinasse hic
virum doctum, paret, quod prae-
teruidit; hoc ipso hymno, v. 11
ἀνίας penultimam producere.

2, 5.

2. ΝΥΚΤΟΣ θυμίαμα, δαλές.

- Νύκτα θεῶν γενέτειραν αἰέσομαι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Νύξ γένεσις πάντων, ἣν καὶ Κύπριν καλέσωμεν.
 Κλυθι μάκαιρα θεὰ, κυαναυγής, ἀεροφογγής·
 Ἦσυχίη χαίρῃσθα καὶ ἡρεμίη πολυύπνω·
 5 Εὐφροσύνη, τερπνὴ, φιλοπάννουχε, μήτερ ὀνείρων·
 Ληθόμεριμν' ἀγαθή τε, πόνων ἀνάπαυσιν ἔχῃσθα·
 Ὑπνοδότεια, Φίλη πάντων, ἐλάσιππε, νυχαιυγής·
 Ἡμιτελής, χθονία ἠδ' ἑρηνία πάλιν αὐτή·
 Ἐγκυκλία, παίκτειρα δῶγμασιν ἡεροφοίτοις·
 10 Ἡ Φάος ἐκπέμπεις ὑπὸ νέρτερα, καὶ πάλι φεύγει
 Εἰς αἴδην. δεινὴ γὰρ ἀνάγκη πάντα κρατύνει.
 Νῦν τε μάκαιρα Νύξ πολυόλβιε, πᾶσι ποθεινὴ,
 Εὐάντητε, κλύῃσθα λόγων ἱκετηρίδα φωνήν,
 Ἐλθοῖς εὐμενέσθα, φόβος δ' ἀπόπεμπε νικαιυγείς.

3. ΟΥΡΑΝΟΥ θυμίαμα, λίβανον.*

- Οὐρανὸν παγγενέτωρ, κόσμος μέρος αἰὲν ἀτειρὲς,
 Πρεσβυγένηθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτὴ·
 Κόσμος πατὴρ, σφαιροδὸν ἐλισσόμενος περὶ γαῖαν,
 Οἶκε θεῶν μακάρων, ῥόμβος δῖναισιν ὁδεύων,
 5 Οὐράνιος χθονίος τε φύλαξ πάντων περιβληθεὶς·
 2.5 Ἐν σέρνοισιν ἔχων φύσεως ἀτλητον ἀνάγκην,
 Κυανόχρως, ἀδάμασσε, παναίολε, αἰολόμορφε,
 Πανδερκὲς, κρονότκνε, μάκαρ πανυπέρτατε δαῖμον,
 Κλυθ' ἐπάγων ζωὴν ὅσιαν μύτη νεοφάντη.

4. ΛΙ-

II, 1. αἰολ. Voss. 4. ἡσυχίη P. 7. ὑμνοδ. al. 9. ἡεροφοί-
 ται PAIC. 10. ἐκτεμκ. sph. Eschenb. 11. δεινὴ ἀν. Ask.

2, 5 Εὐφροσύνη quod nox vocatur, non tam ad laetitiam, quam ad prudentiam respicit. Vid. Fragm. 10, 1.

2, 6. Elegans Pierisoni coniectura Verif. p. 39, ἀγαθὴν τε πόνων ἀνάπαυσιν ἔχῃσθα.

2, 7. Obsequi me animaduerto Scaligero, et viris doctis compluribus, cum tandem ὑπνοδότεια, naturale noctis epitheton, alteri ὑμνοδ. substitutum eo. Sunt forte occasiones, ubi etiam ὑπνοδότεια vocare liceat his, quibus nox, vel somnus

2. *Noctis suffimen, Torres.*

Te te Diua voco omniparens Diuumque hominumque.
 Principium est nox omnium et est nox Murtia nobis,
 Audi Diua parens caligans syderiduca,
 Quae loca pigra colis somnoque habitanda silentia,
 Iucunda et pernox epulonaque somnia gignens,
 Curifuga atque optanda quies placidissima rerum
 Somnidua omnium amica, et equiria Nocti crepusca
 Imperfecta eadem terrestris coelica rursus
 Vortens omnimodis Dea Mostellaria ludens,
 Quae lucem legas sub Tartara, rursus ad Orcum
 Manas: nam cogunt rerum inuictissima iura.
 Adsis o veneranda, optabilis, omnibus grata,
 Mitis suppliciorum illabere vocibus sanctis,
 Adsis diua fugans Inui simulacra crepusci.

3. *Coeli suffimen, Tus.*

Coele Pater rerum Mundi pars irrequiete (es.
 Casce parens, omnium qui principium, exitium omnium
 Munde pater voluens am terram anfractibus magnis
 Coeligenum domus praecipitans vortiginis orbe
 Coelice terrestris, custos cortinaque rerum
 Amplectens naturae pollentia iura,
 Caerulee indomite et Volturæ parens, Vortumne
 Omnituens, Saturni satorque superrime Die
 Huc ades, atque nouo vitam moderere Camillo.

4. *Ignis.*

14. ἀμενέσα Voss. H. Stephano vid. leg. νυχαιγῆς.
 III, * λίβανος Ask. 3. Κόσμος Voss.

somnus adeo, distasse dicitur carmina. Νυχαιγῆς notat ea quae aegre quidem et obscure, sed videri tamen per noctem possunt. Sic et v. 14.

2, 8. Nox est dimidia pars diei naturalis. Hoc vocat ἀμετάληε.

3, 5. Mira caeli diuisio in ἀράων et οὐρανίων. Sed hoc nempe significat, eam partem caeli, quae nunc immineat capiti, post certarum horarum decursum subire terram etc.

4. ΑΙΘΓΡΟΣ θυμίαμα, κράκον.

Ω Διὸς ὑψιμέλαθρον ἔχων κράτος αἰὲν ἀτειρὲς,
 Ἄσρων, ἡελίῃ τε σεληνάῳς τέ μερίσμα,
 Πανδαμάτωρ, πυρίπινυ, πᾶσιν ζωῶσιν ἐναυσμα,
 Ὑψιφανὲς Αἰθήρ, κόσμῳ σοι χαῖρον ἄριστον.
 5 Ἀγλαὸν ὦ βλάστημα, σελασφόρον, ἀστεροφεγγές,
 Κικλήσκων λίτομάί σε, κεκραμένον εὐδίων εἶναι.

5. ΠΡΩΤΟΓΟΝΟΥ θυμίαμα, σμύρναν.

Πρωτόγενον καλέω διφυῆ, μέγαν, αἰθερόπλαγκτον,
 Ωσγενῆ, χρυσέαισιν ἀγαλλόμενον πτερύγεσσι,
 Ταυροβόαν, γένεσιν μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων.
 Ὅστε πολύμνησον πολύεργιον, ἥρικαπαῖον,
 Ἄρρη.

V, 2. πτερύγεσσι P.

3. Ταυρόαν Voss.

5, 1. Διφυῆ vocat, in quantum Amor est, v. H. 57, 4 et Argon. 14.

5, 2. Conf. Fr. 32, 3.

5, 3. An ad vim amoris Venerei, quae in taurorum mugitibus animaduertitur, respicit?

5, 4. In h. l. plus forte operae positum est a renatis inde literis, quam res ita tenuis, ita nugatoria mereatur. Cum Interea etiam id ipsum intelligere, quid in quaque re pretii sit, philologia h. e. philosophia verborum promittat, non defugi provinciam aliquanto ob id ipsum difficiliorem, quod plures in eadem versati sunt, ut Leopardus Emendationum 12, 2 Fac. Crit. To. 3 p. 237 sq. quibus poteramus contenti esse: certe nihil melius postea allatum esse puto. Huic ἥρικαπαῖος iam placuit, quorsum vitur his Procli locis, quae sub Fragmentis n. 8 collecta, et quae in Lexico Orphico indicata sunt. Theodor. Canterus Var. Lect. 1, 26 Fac. Crit. To. 3 p. 736 primo lan-

dat Fr. Porti coniecturam, εὐρετο παιᾶν. Tum ait Iosepho Scaligero, quod ab illo ipse accepisse ait, alio quando placuisse εὐρὺν ἐπ' αἶαν. (Equidem dubito Scaligero placere potuisse, εὐρὺν αἶαν) Ipse deinde ἥρικαπαῖον s. ἥρικεπαῖον eadem sere qua Leopardus ratione defendit. Waffius ad Thucyd. 1, 61 extr. H. 51, 6 legi velit εὐρεσιπαιδ', ut cum h. l. conveniat, in quo illi placet εὐρετο παιᾶν, quod Fr. Porto in mentem venisse vidimus. Tho. Reinesius ad Inscr. 1, 219 p. 211 suadebat, apud Nazianzenum, qui mihi fundus verae lectionis videtur, ut mox dicam, ἥρικαπαῖος mutari in πρικαπαῖος: haftenus tamen, dum ille ἥρικαπαῖος ex Orpheo, s. Onomacrito vel alio scriptore vetusto asseratur. Denique ἥρικεπαῖον Bentleius in epist. ad Millium Iohanni Malelae subiecta, et Heringa Obsl. 11 p. 90 defendunt. Et est sane ἥρικεπαῖος, credo, ubique apud Proclum, nec non apud Damascium

4. *Ignis suffimen, Crocum.*

Qui Iouis in tectis dominaris peruigil ignis
 Stellarum, Solis, Lunaëque omnipotens pars,
 Omnidomans, spirans, animantium viuidus ardor;
 Caerula celsa regens elementum nobile mundi,
 Flos ignite iubar genitabile siderilune
 Cum precibus calo te innocuumque et temperium esse.

5. *Primigenii suffimen, Murra.*

Primigenam obtestor geminum magnum aërimolgum
 Indugenam pinnis aureis illustribus aptam;
 Taurigenium, Diuum atque hominum genitabile semen
 Antidea in terra celebre et memorabile numen

Indu-

4. ὕμνος Πασάν al. V. N.

masclum de Principiis citatum Bentleio, et plenius Wolfio Anecd. T. 3 p. 253. Sed quid tricamur in litera? Videamus potius, quid Dei aut monstri sit ἡρικαπαῖος. Nempe ipsum hoc facilius sorte assequemur, si de scriptura constet. Negat Bentleius, κατὰ syllabam esse Graecam, et cum etymis, quae ex Oriente venatur Millius ad Io. Malelam p. 90 plane nihil sibi vult esse negotii (p. 4 et 90 epistolae). Me quidem, cum Graecae soleant esse antiquorum Orphicorum appellationes, hoc ipsum excitauit, ut eo diligentius ad orthographiam illius attenderem. Et puto hac via etiam ad Grammaticam Ericapaei significationem posse perueniri. Est res non magni momenti: sed iucunda mihi, et morbi, quo cum maxime laboro, consolabilis agitatio animi in re, ubi impune errare licet. Orphicum adhuc carmen nullum prolatum est, in quo diserte et suis literis nomen supersit: an-

tiquissimum illius auctorem et velut mystagogum habemus Nazianzenum Gregorium, qui Orat. 3 s. ἡρικαπαῖον in Iulianum priore versus finem (p. 298 extr. Basil. 1550 f. et p. 104, B. Paris) ἡρικαπαῖον deridet ac detestatur. Hunc porro locum ita interpretatur Nonnus in exegesi histor. nr. οἱ p. 154 extr. (edit. Montacutii Eto. 1600. 4°) Ponam enim locum integrum ex libro, quod sciam, raro, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ποιήμασιν εἰσενέχθῃ τὰ δύο ταῦτα ὀνόματα μετὰ καὶ ἄλλων ποδῶν. ὡς τὸν Φάητα εἰσφέρει αἰδοῖον ἔχοντα ὀπίσω περὶ τὴν πυγὴν. λέγας δὲ αὐτὸν ἔφορον εἶναι τῆς ζωογόνας δυνάμεως. ὁμοίως δὲ καὶ τὸν ἡρικαπαῖον λέγας ἑτέρας ἔφορον εἶναι δυνάμεως. Neque hic neque alias descendere lubet in ipsa mysteria, certe quatenus illa scrutari et explicare vel calumniari adeo voluere tum Platonici recentiores, Proclus, Damascius, etc. tum Christiani ab Iustino inde et Athenagora

- 5 Ἀρρήτον, κρύφιον, ροιζήτορα, παμφαῆς ἔρνος·
 Ὅσων ὅς σκοτόεσσαν ἀπημαύρωσας ὁμίχλην,
 Πάντη δινήεις πτέρυγων ριπαῖς κατὰ κόσμον·
 Λαμπρὸν ἄγων Φάος ἀγνόν, ἀφ' ἧς Φάνητα κικλήσκω,
 Ἡδὲ Πρίηπον ἀνακτα, καὶ ἀνταυγῇ ἐλίκωπον.
 10 Ἀλλὰ μάκαρ πολύμητι, πολύσπερε, βαῖνε γεγηθῶς
 Ἐς τελετὴν ἀγίαν πολυποίκιλον ὀργιοφάνταις.

6. ΑΣΤΡΩΝ θυμίαμα, αρωμα.

- Ἀστρων ἑραινίων ἱερὸν σέλας ἐκπροκαλῶμαι,
 Εὖ ἱεραῖς φωναῖσι κικλήσκων δαίμονας ἀγῆς.
 Ἀσέρες ἑράνιοι, Νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
 Ἐγκυκλίοις δίναισι περιθρόνια κυκλέοντες,
 5 Ἀνταυγεῖς, πυρόεντες, αἰεὶ γενετῆρες ἀπάντων·
 Μοιρίδιοι, πάσης μοίρης σημάντορες ὄντες·

Θνητῶν

9. Forte ἀνταυγῆς hic et mox 6, 5. 10. πολυμητι Voss.
 VI, 2. Εὐίερας coniec. Lennep. ad Col. p. 128. αἰγας Voss. Thr.

nagora et Alex. Clemente, ad Malelam vsque. Hoc modo obseruo, ἡρικαπαῖς testis s. nomenclator antiquissimus est Nazianzenus. Apud Suidam sine varietate vno loco, ἡρικαπαῖος est ὄνομα κύριον· altero eadem fere ponuntur, quae modo ex Nonno de Phanete dedimus, additurque καὶ ὁ ἡρικαπαῖος ἕτερος καταπιῶν (sic leg. s. pro ἕτερον καταπιόντα) πάντας τὰς θεάς, ὡς τὸν Κρόνον. Veniendum tandem est quo volumus. Syllaba igitur κικ non-Graeca non debet nos impedire, quo minus Graecum nomen putemus ἡρικαπαῖον. Videtur esse καπαῖος pro κηπαῖος correptum a κῆπος, Eriapaeus autem hortorum uirginis quidam praefes et numen, auctor fertilitatis omnis, secunditatisque, idem alias Priapus, idem Sol, Bacchus idem, ex ipsa Orphici disciplina, quatenus v. g.

fr. 8 proposita est, αὐτὸς δὲ ὁ Διόνυσος, καὶ Φάνης, καὶ Ἡρικαπαῖος συνεχῶς ὀνομάζονται. Quin hic ipse hymnus satis hoc superque ostendit v. 7 et 8. Meminerint lectores, nos non μυσαγωγᾶν hic voluisse, sed φιλολογᾶν. Alioquin omitti non debebat locus Io. Malelae Chronogr. p. 90, vbi inter ipsorum chronographorum se inuicem compilantium et interpolantium nugas, ac librariorum aberrationes, ex Orphicis memoratur τὸ φῶς τὸ ῥῆξαν τὸν αἰθέρα — τὸ ὑπέρτατον πάντων, ἔ. ὄνομα ὁ αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀκῆσαι ἐκ τῆς μαρτίας, ἐξῆπε μήτινα — φαῖναι, τὰ ἡρικαπεύ, ὅπερ ἑρμηνεύεται τῇ κινή γλώσση βαλὴ, φῶς, ζωοδοτὴς κ. τ. λ. Ad nostrum institutum hoc pertinet, vt obseruemus, posteriorem partem nominis, quod tractamus, eundem locum occupare in V. Παντακαπαῖον, quam nobilis-

Inductum, Latium, torrentem nobile germen,
 Qui creperam extersi coecis caliginem ocellis
 Peruolgans mundi nutantibus inoenia pennis
 Lumina praepandens, huic Lunus diceris esse
 Mutumque deus, et Noctilucus crepuscus.
 Sed Voltorne pater, Semo laetissimus adsis
 Flaminibus sanctis ad festum pandiculare.

6. *Siderum suffimen, Aroma.*

Mundi signitinentis ouantia lumina flammis
 Casta voce calo, Geniosque volubilis coeli,
 Sidera mundi clara minuti Nocti Quirites,
 Circitibus magnis coeli caua conficientes,
 Fulgentes igniti omnium genitalis origo,
 Fatiferi, Mortae signantes iura seuera

Aptan-

quod Scriuerio etiam placuisse dicit: ipse etiam Scaliger sic
 voluit. 4. Ευκωλ. Thr. 5. πνεύματα. Esch. 6. ἰόντες Voll. Thr.

bilissimam urbem cum cognomine
 fluuio ad Bosporum dictam puta-
 mus, quod hortus velut vnus circa
 urbem et flumen essent omnia. Sed,
 si etiam de Ericapaeo forte res
 constituta sit, tamen constructio et
 sensus laborat. Cl. Heringa suspi-
 cabatur, "Ος το — Ἡρακλεῖον
 "Ερκαπες, vt faciat illum Protogoni-
 filium. Sed bene est, quod ipse
 non multum suspicioni tribuit. Ego
 conicio dedisse auctorem, ὄντα πο-
 λύμνησον. Illud ὄντα tum ortum
 videtur, cum quis primum intulit
 versui verbum εὐρηκε, cui deside-
 rabatur subiectum nominandi casu
 enunciandum. Vti modo dictum,
 Protogonus, Phanes, Ericapaeus,
 Priapus, Bacchus, Sol, eadem per-
 sona sunt, sub diuersa relatione
 considerata.

5, 5. Iam latet, iam erumpit suis
 cum effectibus Bacchus, h. e. Sol,

πνέφιος idem et ποίσητης, q. d. cum
 stridore et sibilo, qualis est fluido-
 rum, erumpentem. Idem mox 7, 6
 ποίσητης. Sic πρησῆρας ποίσητας uti-
 tur H. 46, 5. Videtur ὀνομακονομεῖν
 esse, vt Germanorum, quorundam
 aduerbium *Rihtz*, cum aliquid cum
 sonitu rumpitur.

5, 8. Cf. loca in Indice indicata,
 et praesertim Fr. 7.

6, 5. Cum hoc nomen ἀνταυγής,
 quoties in Orphicis obseruauit, ad
 Solem et fixas referatur: malim
 vbiq; legere ἀνταυγής, sua, non
 aliena luce fulgens, suum splendo-
 rem mittens, non remittens alie-
 num. Sed in libris nihil est prae-
 sidii. Hymno quidem 69, 7 ἀν-
 ταυγής inimicum et terribilem ful-
 gorem videtur notare, de oculis
 Furiarum emissum: sed habet sola
 Eschenb. et sphalma adeo librarit
 esse videtur. Cf. fr. 7, 4.

N

6, 8.

Θνητῶν ἀνθρώπων θεῖαν διέποντες ἀταρπὸν
 Ἑπταφαῖς ζώας ἐφορώμενοι, ἡρόπλαγκτοι
 Οὐράνιοι, χθόνιοί τε, πυρίδρομοι, αἰὲν ἀτειρεῖς
 10 Ἀυγάζοντες αἰὲν νυκτὸς ζοφοειδέα πέπλον,
 Μαρμαρυγαῖς σίλβοντες, εὐφρόνες, ἐννύχιοί τε
 Ἐλθὲτ' ἐπ' εὐιέρῃ τελετῇς πολυΐσορας ἁθλῆς,
 Ἐθλοὶ ἐπ' εὐδόχοις ἔργοις δρόμον ἐκτελέοντες.

7. ΗΛΙΟΥ Θυμίαμα, λιβανομόνναν.

Κλῦθι μάκαρ, πανδερκὲς ἔχων αἰώνιον ἔμμα,
 Τίτ᾽ ἀν χρυσαυγῆς, ὑπερίων, ἑράνιον φῶς.
 Λύτοφυῆς, ἀκάμα, ζῶων ἡδεῖα προσοψι
 Δεξιῇ μὲν γενέτωρ ἦῄς, εὐάνυμε νυκτὸς
 5 Κραῖσιν ἔχων ὠρῶν, τετραβάμοσι ποσσὶ χρεύων.
 Εὐδρομε, ῥοιζωτῆρ, πυρόεις, Φαιδρωπὲ, διφρευτᾶ,
 Ῥόμβῃ ἀπειρεσίῃς δινεύμασιν οἶμον ἐλαύνων
 Εὐσεβέσιν καθοδηγὲ καλῶν, χαμένης ἀσεβῆσι
 Χρυσολύρῃ, κόσμῳ τὸν ἐναρμένιον δρόμον ἔλκων
 10 Ἔργων σημάντωρ ἀγαθῶν, ὠροτρώφε κῆρε.
 Κοσμοκράτωρ, συρικτᾶ, πυρίδρομε, κυκλοέλικτε,
 Φωσφόρε, αἰολίδικτε, φερέσβιε, κάρπιμε, παιάν
 Αἰθαλὶς, ἀμίαντε, χρόνῳ πέρας ἁθάνατε Ζεῦ,
 Εὐδὶε, παμφαῇ· κόσμῳ τὸ περιδρομον ὄμμα,
 15 Σβεννύμενον λάμπον τε καλαῖς ἀντίσι φαειναῖς
 Δίκτα δικαιοσύνης, φιλονάματε, δέσποτα κόσμῳ
 Πισοφύλαξ, αἰεὶ πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ
 Ὅμμα δικαιοσύνης, ζωῆς φῶς ὦ ἐλάσιππε,

Μάστιγι.

7. ἀταρπὸν Thr. 8. ἡρόπλαγκτοι Voss. 10. et 11. om. Thr.
 11. ἐννύχ. P. 12. εὐιέρων Voss. VII, 2. χρῆσαν. Thr. 3. αὐτοφυῆς
 Thr. ἀκάμαν hic et 11, 9 malit Lennep. ad Coluth. p. 4.
 προσοψις Voss. 6. om. Thr. ῥοιζῶτωρ al. in edit. Plant. Scal.

6, 8. Ἑπταφαῖς ζώας satis mihi
 videor declarasse nuper ad Claudia.
 24, 135 et 96, 9. Add. 10. Tzetz.
 ad Hesiodi Ἐρ. p. 7, 2, pr.

et diffusam per deos omnes natu-
 ram explicare, libri opus est.
 Hunc hymnum speciatim illustrat
 Io. Diac. Alleg. ad Θεογον. Hesiodi
 p. 268. Cf. quae dicimus ad Fr. 28, 10.
 7, 1. Solis illam πολυνυμνίαν, Est hic hymnus etiam inter illos,
 quos

Aptantes diuinum itiner mortalibus primis
 Septenunque tribuni castrorum aëri uolgi.
 Coelica terrestres gens flammivaga irrequieta,
 Nocturni creperi obseruantes palia furua,
 Flammās scintillantes, laeti peruigilesque,
 Elicio vos ad festi sacra conscia cultus
 Faustum allucentes faciem ad omnia adorea facta.

7. *Solis suffimen, Libanomania.*

Princeps qui aeternis oculis opera omnia lustras
 Titane illustris, praestans Coui omnipotens lux
 Indigena irrequies, speculumque animantium amicum
 Dextume Matutae pater alme, sinistume noctis
 Temperias moderans, persultans quadrupedantes.
 Gradiue et torrens, ignite, venuste, curulis
 Conficiens iter, rapida vortigine cursus
 Atque piis hominum dux fauste, nefantibus hostis,
 Et fidicen numerum pinans modulaminis celsi
 Dux faustorum operum genitor bone Temperiarum
 Mundiperans, oscen flammans, circaneus ales,
 Lucifer, indagator, alebrius, frugifer, alme
 Igneus, pure, pater tempestatum, omnipotens Dis
 Sude, micans, agilis, mundi stillantis ocelle
 Occidue, et rediuiue iterum immortalibus flammis.
 Quaestor Iustitiae, aquilustris, atque here mundi,
 Sange, Iouis fidius, supreme atque omnibus praesens,
 Iuris Cortumio, vitae lux, Trostule equiri

Qua-

8. *δυσμην* Ask. Voss. Thr. 11–15. om. Thr. 13. V. leg.
Λιεθαλής. cf. 12, 1. *χρ. πάτερ* Ask. Voss. 14. *παμφαής* Voss. *πα-*
σιφαής susp. Pierf. Veris. p. 30. 16. *δακτα* Voss. Thr.
Φιλονόμ. Thr.

quos collectioni suae inseruit Mait-
 tairius.

7, 5. Cf. mox v. 19.

7, 9. De hac caelesti Musica
 disputaui in Comm. Soc. Gott. T. 1
 p. 253. cf. 10, 6, praef. ad 33, 17.

7, 11. *Συρικτά*, V. Fr. 28, 14.
 7, 16. *Φιλονόματος* possit Sol
 dici, quatenus aquis et humoribus
 nutrirī putabatur.

7, 18. Ad Solem, tanquam ad
 oculum Dei videntem omnia, pro-
 uocant

Μάστιγι σὺν λιγυρῇ τετραόρον ἄρμα διώκων,
20 Κλυθι λόγων, ἥδ' οὖν δὲ βίον μύησι πρόφαινε.

8. ΣΕΛΗΝΗΣ θυμίαμα, ἁρώματα*.

Κλυθι θεὰ βασίλεια, φαεσφόρε, δῖα σελήνη.
Ταυρόκερος μήνη, νυκτιδρόμε, ἡεροφῶτι,
Ἐννυχία, δαδῶχε, κέρη εὐάστερε, μήνη.
Αὐξομένη καὶ λειπομένη, θῆλυς τε καὶ ἄρσεν.
5 Αὐγήτειρα, Φίλιππε, χρόνε μήτερ, Φερέκαρπε.
Ἥλεκτρίς, βαρύθυμε, καταυγάσειρα, νυχία.
Πανδερκῆς, φιλάγρυπνε, καλῶς ἄστροισι βρύσσα.
Ἦσυχία χαίρῃσα καὶ εὐφροσύν' ὀλβιομοίρῳ.
Λαμπετίνη, χαροδῶτι, τελεσφόρε, νυκτός ἄγαλμα.
10 Ἀσράρχη, τανυπεπλ', ἐλικοδρόμε, πάνσοφε κέρη,
Ἐλθ' ἐμάκαιρ' εὐφρων, εὐάστερε, φέγγει τῷ σῷ.
Λαμπομένη, σάξῃσα τῶς ἱκέτας εἰς λοκέρη.

9. ΦΥ-

19. Μάστ. λγ. Voss. Thr. 20. πρόφαινε etiam Af. προ-
sphalma Esch. VIII, * ἁρώματα Voss. 2. om. Thr.
Τα -- ος -- νυκτιδ -- ἡ -- φῶτι Voss. 3. Εννυχ. Voss.
4. ληπ. μήτερ τε χρόνιο Thr. 5. 6. 7. 8. om. Thr. 6. νυ-

vocant iurantes, Ἡέλιος, ὅς πάντ'
ἔφορῃς, καὶ πάντ' ἱππικῆς κ. τ. λ.

7, 19. Cf. 16, 5.

8 * In nostro Codice legitur fre-
quenter βρώμα et βρώματα pro
ἁρώμα et ἁρώματα. Has varia-
tes neglexi quasi errores librario-
rum. In Hesychio nuperrime eun-
dem errorem observaui in voce θυ-
λακοφόροι, ubi ἁρώματα male pro
βρώματα legunt omnes editores.
ASK.

8, 4. Cf. 7, 15. It. 31, 10.

8, 5. Φίλιππε. Certe Noctis cur-
rius etiam equis iunctus est. Clau-

dia. 15, 213 *Himantes iam Noctis
equos appellat.*

8, 6. Vid. de Luna Elestra, quae
disputamus Comm. Soc. Gott. T. 3
p. 70.

8, 8. Huc referendus est locus
Procli in Plato. Polit. p. 353. d. qui
cum dixisset, Βένδης esse nomen
Thracium Dianae, pergit, ἔτι καὶ
τῶ Θρακῶς Θεολόγῃ μετὰ τῶν πολ-
λῶν τῆς σελήνης ὀνομάτων καὶ τὴν
Βένδην αἰετὴν θεὸν ἀναπέμψαντος,
Πλατῶν τε [καὶ] Εὐφροσύνη, Βένδης
τε κραταίᾳ. Sed hic puto legen-
dum esse non εὐφροσύνη, cuius vlti-

Quadriiuga arguto instigans foraca flagello
 Ted oramus Camillis vitam alluxe beatam.

8. *Lunae suffimen, Aromata.*

O Regina potens Lucina superrima virgo,
 Luna patalis Venus, Noctunigila, aëriuolga,
 Pernox taedigerens, stellis comitia Luna,
 Iana nouella, senescens femina, masculus idem.
 Luna autumnna micans, sacclorum mater equestris
 Succina Vacionis, illustris, dilucula pernox
 Omnituens, leuisonna cluens stipantibus signis
 Laetitiae locupletis amans, pacisque Vacunae
 Percoqui frux, Triuia, Lutetia, Noctis ocelle
 Africa, praetextata, obstita, Minerva virago,
 Huc ades ô stellata lubenter splendida, fulgens
 Luce tua et tu supplicibus, studiosa, faueto.

9. Na-

χαρ Voss. 7. ἀσπασει Ask. P. παρδ — 15 — ἀσπασει Voss.
 8. ἡσυχίη Ask. F. ἡσυχίη V. N. 9. χαρδία Ask. P. χαρ-
 δία Thr. 10. ἀσπασει PAI. 11. ἡσυχίη Voss. 12. ἡσυχίη
 Φερικαρπη Thr. ex v. 5. V. N.

ma non bene per apostrophum abili-
 citur, sed ἡσυχίη, quod ordina-
 rium pene Noctis nomen ab Hesio-
 do inde est. Vid. VV. DD. ad
 Hesych. et nos ad Fr. 10, 5.

8, 12. Ἐς λουκήν delendum. Nam
 mutilus plane versus. Aut enim
 ex superiori πάνσαφε κέρη repeti-
 tum, aut ex locura ab Hispano
 quodam additum, innuere volente,
 stultum esse supplere velle locum,
 qui tot iam ante seculis mutilus
 fuerit. Scal. in edit. Plantiq.
 Versum desperatum feliciter, nisi

fallor, curauit ingenium doctissimi
 Ruhnkenii epist. 2. p. 87 σῶζας
 ἡγίας ἡσυχίας σιο, κέρη. Non est
 opus apud mystas emendationis ra-
 tionem reddere: modo cogitet mihi
 aliquis vel mediocriter Graece et
 Orphice doctus, ita scriptum fuisse ab
 auctore, ΣΩΖΟΤΣΑΓΙΟΤΣ
 ΙΚΕΤΑΣΣΕΟΚΟΤΡΗ. Haec
 nunc assequi recte curata esse,
 non est difficile. Sed qui primus
 videt, ita curandum esse locum,
 huic gratulemur. Certe Hispani
 hominis elogium, de quo modo
 Scaliger, hic locum non inuenit.

9. ΦΥΣΕΩΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Ω Φύσι παμμήτειρα θεᾶ, πολυμήχανε μήτερ,
 Ἐργανία, πρέσβειρα, πολύκτιτε δαῖμον ἄνασσα·
 Πανδαμάτωρ, ἀδάμασε, κυβερνήτειρα, παναυγής,
 Παντοκράτειρα, τετιμένα, πανυπέρτατε πᾶσιν·
 5 Ἄφθιτε, πρωτογένεια, παλαίφατε, κυδιάνειρα·
 Ἐννυχία, πολύτερε, σελασφόρε, δεινοκάδεκτε,
 Ἀψοφον ἀτραγάλοισι ποδῶν ἵχνης εἰλίσσασα·
 Ἀγνή κοσμήτειρα θεῶν, ἀτελής τε τελευτή,
 Κοινὴ μὲν πάντεσσιν, ἀκοινώνητε δὲ μένη·
 10 Αὐτοπάτωρ, ἀπάτωρ, ἀρετὴ πολύγηθε μεγίστη·
 Εὐάνθεια πλόκη, Φιλία, πολύμικτε, δαῖμον·
 Ἥγεμόνη, κράντειρα, Φερέσβιε, πάντροφε κῆρη,
 Αὐτάρκεια, δίκη· Χαρίτων πολυώνυμε πειθῶ·
 Αἰθερία, χθονία, καὶ εἰναλία μεδέουσα·
 15 Πικρὰ μὲν Φαύλοισι, γλυκεῖα δὲ πειθομένοισι·
 Πάντροφε, πανδῶτειρα, κομίστρια, παμβασιλεια·
 Αὐξιτρέφων πίειρα· πεπαινομένων δὲ λύτερα·
 Πάντων μὲν σὺ πατὴρ, μήτηρ, τροφὸς ἡδὲ τιθηνός·
 Ὠκυλόχεια, μάκαιρα, πολυσπορος, ὠριαῖς, ὄρμη,
 20 Παντοτεχνὴς, πλάστειρα, πολύκτιτε, πότνια δαῖμον,
 Αἰδία, κινησιφόρε, πολύτερε, περίφρων·
 Ἀεναῶ τροφάλιγγι θοὸν ῥύμα δινεύουσα·

Πάν-

IX, 1. Φύσι — πολυμ. κῆρη Voss. Φύσι PAI. 2. Οὐρανία Ask.
 F. Εργανία V. N. — πολικτ. Voss. 4. τετιμενία Ask. Voss.
 6. ἐννυχία P. πολύτερε etiam hic probat. H. Steph. vt v. 21.

9, 2. Οὐρανία placet Fr. Porto ap. H. Steph. Cum solempne epitheton Mineruae fuerit apud Athenienses *Ἐργάνη*· suspicari licet, hic forte poni eodem intellectu, vt sit *operum efficiatrix, artifex, Daedala*. Ἐργανία vtrum aliunde quoque illustrari possit, non iam habeo dicere. Πολίκτ. Vossianum non placet, quod vrbes non naturae, sed ingenii humani opus

sunt. Verum nec ausim damnare, cum pluscula sint in hoc hymno, quae in Mineruam conueniant, cum *inuita Minerva* sit, repugnante natura: homo πολιτικὸν animal: et infra v. 20 recurrit idem verbum. Fuit forte vno loco πολύκτιτε, altero πολίκτιτε.

9, 4. Fulcias versum, si post τετιμένα addas καὶ· sed non efficies, vt non duriusculum sit, illud

κ Do-

9. *Naturae suffimen, Aromata.*

Natura omniparens doctissima daedala mater,
 Caeligena et Maesta, faber, Regina venusta,
 O victrix, invicta, magistra, eadem omnibus lucens
 Induperans, et honora et praestantissima rerum.
 Primigena, aeterna, incanaque casca virago,
 Noctua signitenens, Lucinaque et omnipotens vis,
 Mollia suspensis pedibus vestigia librans,
 Ornatrix augusta Deum, infinitaque finis
 Nulli communis, communiter officiosa,
 Indugena, sine patre cluens virtutibus magnis
 Flora, Venus, Pomona, Volupia, plurima saga,
 Dux et sanga potis, Vitunaque Rumia mater
 Iuritis, satiasque venustatumque Suada
 Coelica terricola, dans iura potentibus vndis,
 Semper amara malis, et semper amica piorum,
 Saga, cata omnidua, eductrix, regina potestas
 Aprilis adolescentum, indidem adulta resoluens.
 Omnium tu pater et mater, nutrix quoque et altrix,
 Numneria atque beata, Ceres, vis Temperiarum,
 Omniparens, figula, et multarum perfica rerum
 Aeterna et motans, sapientipotensque Minerua,
 Pilentum rapidum aeterna vortigine torquens

Iuno

7. ἀστρογ. Ask. ἀψων Voss. 10. ἀρσῆ. πολ. Voss. 13. διρ-
 κη Voss. πολυό. P. 16. κομίτρεα Voss. 17. πεπαιμένων
 Ask. 20. πόντια Ask. Voss. 22. ῥυμασδινυαα Voss.

α Doricum corripit. Malim pene
 τετιμένη legere. Vid. v. 18.

9, 6 Ἐνυχία forte, quod plera-
 que in obscuro, non sentientibus
 nobis, a natura peraguntur.

9, 9. Ἀκοινώητος natura: me-
 taphysici quidam edicunt, Essen-
 tiaae sunt incommunicabiles. Sed
 praestat pedem ab his retrahere.

9, 11. Non dubium esse ait H.
 Stephanus, quin pro ἐνάνθια

πλόκη alia verba substituenda sint.
 Quid, si πλόκη referas ad ordinem,
 seriem, harmoniam, ut omnia
 sunt inter se deuineta?

9, 13. Χαρίτων παθῶν est natura:
 tanto probabilior orator et poeta, quo
 magis naturam sequitur.

9, 19. Ὀκυλόχαα vt H. 1, 4 et
 35, 8.

N 4

9, 29

- Πάνρυτε, κυκλωτερῆς, ἀλλετριομορφοδίατε·
 Ἐνθρονε, τιμήεσσα, μόνη τὸ κριθὲν τελέεσσα,
 25 Σκηπτέχων ἐφύπερθε, βαρυβρεμέτειρα, κρατίση.
 Ἄτρεμε, πανδάματειρα, πεπερωμένη αἶσα, πυρίπνυς,
 Αἰετός ζωὴ ἢ δ' ἀθανάτη τε πρόνοια.
 Πάντα σοι εἰσὶ· τὰ πάντα σὺ γὰρ τάδε μένη τεύχεις,
 Ἀλλὰ θεῶν λίτομαί σε, σὺν εὐλόβοισιν ἐν ὥραις
 30 Εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγειν, αὐξήσιν ἀπάντων.

10. ΠΑΝΟΣ θυμίαμα, ποικίλα.

- Πᾶνα καλῶ κρατερόν, νόμιον, κόσμοιο τὸ σύμπαν,
 Οὐρανόν, ἠδὲ θάλασσαν, ἰδὲ χθονά καμβασίλειαν,
 Καὶ πῦρ ἀθανάτων· τάδε γὰρ μέλη ἐσὶ τὰ Πάνος.
 Ἐλθὲ μάκαρ σκιρτήτᾳ, περιδρομε, σύνθρονε ὥραις·
 5 Αἰγιομελές, βαρχειντά, φιλένθεε, ἀετροδίατε·
 Ἀρμονίαν κόσμοιο κρέκων φιλοπαύγμονι μολπῇ·
 Φαντασιῶν ἐπαρώγε, φόβων ἐκπαύλε βροτείων·
 Αἰγιονόμοις χαίρων ἀνὰ πίδακας ἠδὲ τε βέταις,
 Εὐσκοπε, θρηνητῆρ, ἡχῆς φίλε, σύγχορε νυμφῶν·
 10 Παντοφυῆς, γενέτωρ πάντων, πολύωνυμε δαΐμιον·
 Κοσμοκράτωρ, αὐξήτᾳ, φάεσφόρε, κάρπιμε παιάν·
 Ἀντροχαρὲς, βαρύμηνις, ἀληθὴς Ζεὺς ὁ κεράσης.
 Σοὶ γὰρ ἀπειρέσιον γαῖης πέδον ἐσῆρικται,
 Εἵκει δ' ἀκαμάτῃς πόντῃ τὸ βαθυσπορον ὕδωρ,
 15 Ὀκεανός τε πέριξ ἐν ὕδασι γαῖαν ἐλίσσων·

Ἀέριόν

24. μητιόισσα Voff. 25. κρατίση Af. 29. λίτ. σοι Af. 30. αὐξήσει Voff. X, 1. σκῆνος inser. Fr. Portus ap. Steph. νόμιον ex Ask.

9, 29. Iungamus. σὺν cum ἄγων. Vid. 10, 21. 31, 16.

10, 1 Herod. 2, 145 Ἐν Ἑλλάδι νομιζομέναι εἶναι Ἡρακλῆς τε καὶ Διόνυσος, καὶ Πάν. Orphei consillium, receptos publicis religionibus Deos maiestate quadam naturae induere et exornare: naturam admirationi hominum commendare diuinis elogiis. Quobus

MSS. fidem habendam putavi in reponenda voce νόμιον, nec tamen sine metu quodam, ne inter magnifica illa epitheta loco non suo νόμιος dicatur, proprio licet alias cognomine, ille Pan s. τὸ Πάν. Malim illud stare v. 5.

10, 4. Ὡραί illae mutationes, a quibus pendet terrae secunditas.

10, 5. Elegans Pierisoni coniectura Veris.

Iuno Fluoniā, Circināque et Vortumni figura
 Et maesta curulis, honoraque iuraque dictans
 Semper ouans supra regum caput, induperatrix
 Intrepida, omnidomans, parca, flammata Tenira
 Flos vitae aeternae, immortalis, Mammuriae vis.
 Omnia tu sola es, namque omnia tu paris ipsa,
 Quare ted oro cum ditibus Temperiabus
 Pacemque atque salutem age, et omnifera augumina rerum.

10. *Fauni suffimen, omnigena odoramenta.*

Faune ades Vpilio, mundi substantia totus,
 Caelum, falsa maris, terrae daedala sedes,
 Spiritus flammæ, namque haec membra omnia Fauni,
 Peruage Faune, Sali, collegaue Temperiarum,
 Capripes, et fanatice, ouator, sideriuolge.
 Vocibus flexaninis mundi concentra figurans.
 Larvarum Titule. Humanum remeligo tremorum
 Propter aquas gaudens pastoribus atque bubulcis,
 Colligans velox Aiae ignis sodalis Virarum.
 Omnigena, omnigenens, rerum celebrata potestas,
 Mundiperans, Lucine, Iturne, Autumne nutritor,
 Antricola, irritabilis iure Iouis capricornus.
 In te nam omnipare terrae stant sola fixa.
 Aeterni et cedunt laetantia marmora Ponti
 Et terram Oceanus lustrans anfractibus falsis

Por.

Voss, V. N. 5. ἀντροδ. V. N. 6. πομπή Voss. 7. εὐχόμε sph. Esch.
 12. κερήνης Voss. κερήνος PAIC. 14. ἔκαστ' ἱεραμάτων Voss. V. N.

Veris. p. 30 ἀντροδίαστ, vt H. 31, 3.
 Sed hic iam est v. 12 ἀντροχάρης, et
 est, vt apparet, Pan etiam ἀντροδίαστ.

10, 6. Planetæ, vt sunt chordæ
 septem in cithara Apollinis, ita toti-
 dem fistulae in Panis Syrinx. V. 7, 9.

10, 7. Propter terrores Panicos
 ἢ τὰ πανικά. V. v. ult.

10, 12. De Pane eodem Ioue κε-
 ρήνη vid. ad Frag. 28, 13.

10, 14. Cl. Lennep. ad Coluth.
 p. 128 legi vult βαδυσφόρον. Quid
 si βαδυσφόρον; cuius antepenultima
 insolentius hic producta critico ve-
 teri. mutandi occasionem videtur
 praeuisse.

10, 15. Hic versus inter eos est,
 cuius sunt quam plurimi similes,
 vbi ponunt vetustissimi quique, cir-
 cumflui Terram Oceano. Vid.

N 5

Præcl.

Ἀέριόν τε μέρισμα τροφῆς, ζωῶσιν ἔνταυσμα,
 Καὶ κορυφῆς ὄψιν ἐλαφροτάτῃ πυρὸς ἔμμη.
 Βαίνει γὰρ τὰδε θεῖα πολύκριτα σάϊσιν ἔφετμαῖς.
 Ἀλλάσσεις δὲ φύτεις πάντων ταῖς σάϊσι προνοίαις,
 20 Βόσκων ἀνθρώπων γενεὴν κατ' ἀπείρονα κόσμον.
 Ἀλλὰ μάκαρ βακχευτὰ φιλένδεε, βαῖν' ἐπὶ λοιβαῖς.
 Εὐίεροις ἀγαθὴν δ' ὅπασον βίοτον τελευτήν,
 Πανικὸν ἐκπέμπων οἷον ἐπὶ τέρματα γαῖης.

11. ΗΡΑΚΛΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἡρακλῆς ὀβριμέθυμε, μεγαθενὲς, ἀλκιμε Τιταῖν,
 Καρτερόχειρ, ἀδάμασσε, βρύων ἀθλοῖσι κραταιοῖς,
 Αἰολόμορφε, χρόνῳ πάτερ, αἰδιδέ τε, εὐφρων,
 Ἀρρήτ', ἀγριόθυμε, πολὺλινε, παντοδυνάσα.
 5 Παγκρατὲς ἦτορ ἔχων, κάρτος μετὰ τόξῳ, καὶ μάντι.
 Παμφάγε, παγγενέτωρ, πανυπέρτατε, πᾶσιν ἀρωγέ.
 Ὃς θνητοῖς κατέπαυσας ἀνήμερα φῦλα διώξας.
 Εἰρήνην ποθέων κροτορόφον, ἀγλαότιμον.
 Αὐτοφυῆς, ἀκάμας, γαῖης βλάστημα φέρισον.
 10 Πρωτογόνοις σπράψας Φολίσι, μεγαλῶνυμε ναίων.
 Ὃς περὶ κρατὶ φορεῖς ἡὼ καὶ νύκτα μέλαιναν.
 Δάδεν' ἀπ' ἀντολίων ἄχρι δυσμῶν ἄθλος διέρπων.
 Ἀθανάτοισι πολὺπειρος, ἀπείριτος, ἀσύφελικτος.
 Ἐλθέ μάκαρ, νέσων θελκτῆρια πάντα κομίζων.
 15 Ἐξέλασον δὲ κακὰς ἄτας, κλάδον ἐν χερὶ πάλλων.
 Πτηνοῖς τ' ἰοβόλοισι κῆρας χαλεπὰς ἐπίπεμπε.

12. ΚΡΟ-

21. φίλινθι Voss. XI, 3. αἰδιδέ ΑΓ. 5. ἦτορ Voss.
 κάρτος μέγα, τόξον, μάντι. Len. V. N. 6. ἀρωγέ P.

Prael. I de navigationibus extra columnas Herculis §. 1.

11, 1. Τιταῖν est Hercules, quatenus idem per totum fere hunc hymnum Sol est. Sed non ideo illum intelligam Arg. 1055.

11, 5. Quantinis pretii emendatio Cl. Lennepii ad Coluth. p. 4, quam, laudabo, si quis post me in

contextum scriptoris recipiet. Μέντις Hercules neminem offendet, qui cogitarit, eundem esse Solem, Apollinem. Et tamen observare etiam potuit Anton. Van Dālen Sortes Buraici Herculis et Tiburtini. Sed non observavit Lennepius, iam H. Stephani hanc ad h. l. annotationem esse: Staret h. m. versus

παγ-

Portioque aëria, ignipotens alimonia rerum
Et caput ad summum pernícia lumina flammæ,
Nam concreta tuo imperio hæc aeterna feruntur.
Naturamque tuis mutas pollentibus iussis
Multorum, auctans in terra mortalia sæcla.
Ergo pater fanaticæ, ouator, ad hæc tua Liba
Vile et vital bene dones exita iusta.
Externans Inuos terrores finibus terræ.

II. Herculis Sangi Fidiî suffimen, Tus.

Sange pater Titane, Nero, Nerien, vitiate
Vastimanusque inuicte aptus palmaria opima
Vulturne auctor temperis, sempiternæ benigne
Indicte agrestis, bene votite, induperator,
Magnanimum cor habens, fera membra, salutifer augur.
Omnino, omniparens præstane, pater Tutane.
Qui Titulus cluis, debellans incicora monstra,
Semper ouans pacis studiis nutricis honoræ,
Nate tuo ingenio, Terræ inuicta propages,
Ignibus primigenis florens o die cluenti,
Matutam capiti gestans, noctemque crepuscam
Sex bis ad occasum absoluens certamina ab ortu,
Diis experte et inexperte inconcusse lacertos
Adsis morborum auerrunca piamina portans,
Et portenta moue, quatiens sacra februa dextra.
Et mala præpetibus protela obscœna sagittis.

12. Sā-

8. Ἑρῆνην P. ἀγλαοθυμον Voss.
10. φωλίσσι — δαῖμον Voss. V. N.

9. ἀκάμαν V. ad 7, 3.

παγκρατὶς ἦτορ ἔχων, καὶ κέρτος
τοξότα μάντι, verum addere:
sed aliud tamen ad veram lectionem
desidero.

11, 10. Etiam hic ingeniosus, ne-
scio an vndiquaque felix, est Lenne-
pius ad Coluth. p. 4 cum ita legere
nos iubet Πρωτογόν' ἀσπράφας βο-
λῆσι (cit. Alb. ad Hesych. V. Bo-

λῆσι) — μεγαλύνουμε παίων, quor-
sum pertinent θελκτῆρια v. 14. Pro
παίων, δαῖμον placuit Pierison etiam
Veril. p. 31.

11, 12. Hic aperte XII signa Zo-
diaci ponuntur: quod ad histo-
riam illius memorabile est.

11, 15. Κλαῖδον πάλαν, quasi mu-
scae abigendae essent.

12, 7.

12. ΚΡΟΝΟΥ θυμίαμα, σύρακα.

Αΐθαλῆς μακάρων τε θεῶν πάτερ ἡδὲ καὶ ἀνδρῶν,
 Ποικιλόβηλ', ἀμίαντε, μεγαθενές, ἀλχιμε Τιτάν'
 Ὃς δαπανᾷς μὲν ἅπαντα καὶ αὖξεις ἔμπαλιν αὐτός·
 Δεσμὸς ἀρρήκτος ὃς ἔχεις κατ' ἀπείρονα κόσμον·
 5 Λῑῶνος Κρόνε παγγενέτωρ, Κρόνέ ποικιλόμυθε·
 Γαίης τε βλάστημά καὶ ἔρανος ἀσερόεντος
 Γέννα, Φυὴ μείωσι, ῥέας πόσι, σεμνὲ Προμηθεῦ,
 Ὃς ναίεις κατὰ πάντα μέρη κόσμου, γενάρχα,
 Ἀγκυλομήτα, Φέρις· χλύων ἱεστηρίδα Φωνήν,
 10 Πέμπους εὐολβον βίον· τέλος αἶν' ἀμεμπτον.

13. ΡΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Πότνα ῥέα, δύγατερ πολυμόρφε Πρωτογόνοιο,
 Ἡ τ' ἐπὶ ταυροφόρον ἱεροτροχὸν ἄμμα τιταίνεις·
 Τυμπανόδωπε, Φιλοισερμανές, χαλκόκρστε κέρη,
 [*Μῆτερ Ζηνὸς ἀνακτος, Ὀλυμπίε, ἀγχιόχοιο]
 Πάντιμ, ἀγλαόμορφε, Κρόνε σῶλεντρε μακάριε·
 5 Οὔρεσιν ἢ χαίρεσι, θνητῶν τ' ὀλολύγμασι φρικτοῖς·
 Παμβασίλειε ῥέα, πολεμόκλονε, ὀβριμόθυμε·
 Ψευδομένη σῶτειρα, λυτηριάς, ἀρχιγένεθλε·
 Μήτηρ μὲν τε θεῶν ἡδὲ θνητῶν ἀνδρώπων.
 Ἐκ σὲ γάρ καὶ γαῖα καὶ ἔρανος εὐρύς ὑπερθεν,
 Καὶ πόντος, πνοιά τε. Φιλόδρομε, ἀερόμορφε,
 10 Ἐλθέ μάκαιρα θεὰ σωτήριος εὐφροني βελῇ,
 Εἰρήνην καταγῶσα σὺν εὐολβοῖς κτεάτεσσι,
 Λύματα καὶ κῆρας πέμπουσ' ἐπὶ τέρματα γαίης.

14. ΔΙΟΣ

XII, 1. F. Αἰθαλῆς vt 7, 13. 4. ἀρῆκτες Voss. F. ἀρρήκτες Len-
 nep. ad Col. p. 128. 5. Λῑῶνος κόσμος Voss. 7. Γέννας
 AL. Voss. PAI. μέωσι Voss. V. N. 10. εὐολβον Voss.

12, 7. Lennep. ad Col. p. 129
 Γέννα, Φυῆς μείωσι, vt conueniat
 cum v. 3. Scaliger forte legit μαῖω-
 τα, respondet certe obseletrix.

13, 2. Cum currus Rheae assigne-
 tur leonum potius quam taurorum,
 Cl. Pierf. Verif. p. 32 Ταυροφόνας
 legi vult h. e. leonum. Firmat ex
 Sophocl.

12. Saturni suffimen, Sturacem.

Coeligenum Diuorum hominumque illustris origo
 Multiuore et Lustralis, Nero⁽⁸⁾; Nerien, Titane
 Qui cuncta absumis, quique omnia perficis idem,
 Vinculis indupedite per orbis vasta silentia,
 Saturne aevi progenitor, Saturne dolose
 Terrarum proles, et coeli signitenentis
 Stirps, genus, obstetrix, Titane endostrue, Opis vir,
 Qui genitalis obis per mundi singula membra
 Caluitor, versute: fauens orantibus votis.
 Aequanimum vitae finem mortalibus adfer.

13. Latiae Opis suffimen, Aromata.

Ops veneranda, genus Vortumni Primigenae,
 Quaeque agitas etiam voluentia plaustra Trionum
 Tumpaniuerbera, cerita, atque aericrepa virgo,
 Mater magna Iouis Latia Ops coelestis, paludi
 Polcra, et honorata, et Saturni augusta marita.
 Montibus quae gaudes, hominumque ululatibus sacris,
 Ops Maesta, parens, bellicrepa, Nerio Dia
 Sospitaque et mendax Picumnaque Libera mater,
 Mater coeligenum, mater mortalium hominum.
 Ex te etenim Tellus, sedesque superrima Coelus,
 Et mare salsum, auraeque erroneae, aëriformis:
 Quare dia adsis huc sospes numine claro
 Pacem produciens cum rerum copia opima,
 Eminus protelans pestesque piaculaque atra.

14. Io-

XIII, 2. ἄρμα As. ταυροχόρον ἄρματι τήντι Voss. ἄρματι ταυ-
 ρας PAI. V.N. * Hunc versum inf. As. et Voss. 8. ὑπερ-
 9. Voss. 11. ἐνολπον Voss.

Sophocli. Philoct. 403 sq. sed ibi
 ταυροκτόνων λείων iungitur. Ce-
 terum ἄρμα pro ἄμμι primae edit.
 etiam a manu docta adscriptum no-
 tat Doruillius ad Charit. p. 783.

13, 7. Ψευδομένη σωτῆρα Splen-
 dide mendax seruatrix Iouis certe
 sui fuit, quem suis mendaciis Sa-
 turni faucibus subduxit.

14, 1.

14. ΔΙΟΣ θυμίαμα, εὐρακά.

- Ζ**εῦ πολύτιμε, Ζεῦ ἄφθιτε, τήνδ' ἀποιήμεῖς
 Μαρτυρίαν τιθέμεσθαι λυτήριον, ἥδ' ἐπρόσευξιν.
 Ὡ βασιλεῦ, διὰ σὴν κεφαλὴν ἐφάνη τάδε βεῖα,
 Γαῖα θεὰ μήτηρ, ὀρέων θ' ὑψηχέες ὄχθοι,
 5 Καὶ πόντος, καὶ πάνθ', ὅπ' ὅσ' ἑρᾶνός ἐντὸς ἔταξε.
 Ζεῦ κρόνιε, σκηπτέχε, καταιβάτα, ἐβριμόθυμε,
 Πάντογένεθλ', ἀρχὴ πάντων, πάντων τε τελευτῇ.
 Σεισίχθων, αὐξήτα, καθάρσιε, παντοτινάκτα,
 Ἀσραπαῖε, βρονταῖε, κεραυνιε, φυτάλμιε Ζεῦ
 10 Κλυθί μ' αἰολόμορφε, δίδ' δὲ ὑγείαν ἀμεμφῇ,
 Εἰρήνην τε θεῶν, καὶ πλῆτ' ἐδόξαν ἀμεμπτον.
 [Pro versu 7 – 11 habet istos Thryll. quorum duo me-
 dii sunt H. 18, 20 et 21.]

Αὐτοπάτωρ μάκαρων τε θεῶν πάτερ ἥδ' ἐκ ἀνδρῶν.
 Ἀλλὰ χάριν λαβᾷσι δίδ' δὲ φρεσὶν αἵτιμα πάντα.
 Ζωὴν δ' ὀλβιόθυμον. ὅμ' δ' ὑγείαν ἀνάσσαν
 Εἰρήνην τε θεὸν κροτῆρον ἀγλαότιμον.
 Καὶ βίον εὐθύμοισιν αἰεὶ θάλλοντά λογισμοῖς.]

15. ΗΡΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Κ**υανέοις κόλποισιν ἐνημμένη, ἀερόμορφε,
 Ἥρα παμβασίλεια, Διὸς σύλλεκτρε μάκαιρα,
 Ψυχοτρόφος αὔρας θνητοῖς παρέχουσα προσηνεῖς.
 Ὀμβρῶν μὲν διερῶν, ἀνέμων τροφὴ, παντογένεθλε.
 5 Χωρὶς γὰρ σέθεν ἔδ' ὅλως ζωῆς φύσιν ἔγνων
 Κοινωνεῖς γὰρ ἅπασιν κεκραμένη πέρι σεμνῶς.
 Πάντων γὰρ κρατέεις μένη, πάντεσσι τ' ἀνάσσεις,
 Ἥραιοις βοίβοισι τινασσομένη κατὰ χεῦμα.
 Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ, πολυάνυμε, παμβασίλεια,
 10 Ἐλθοῖς εὐμενέουσα καλῶ γήθοντι προσώπῳ.

16. ΠΟ-

14, 1. Versum claudicantem non
 difficile est stabilire: sed quid poe-
 ta dederit, ponere difficile est.
 Doruill. ad Charit. p. 771. concilie-
 bat Ζεῦ, πολύτιμε Ζεῦ, Ζεῦ ἄφθι-

τε, vel Ζεῦ πολυτιμότητε, Ζεῦ.
 Pierſo. Veris. p. 33 Ζεῦ πολύτιμε,
 πάτερ κ. τ. λ. Simplicior ratio,
 quam posui in Var. Lect.

14, 2. Μαρτυρίαν λυτήριον puto
 esse

14. Iouis suffimen, Sturaca.

O venerande Iouis, Iouis sempiternae, tibi ista
 Auerrunca damus nos, adtestataque vota,
 O Iouis isthaec cuncta tuo sunt numine creta,
 Terra tua est, Terraeque immania culmina montes,
 Et mare, quaeque fretu aërio cortina recepta
 Induperans, Saturnius, Iuppiter, Elicius, Trux,
 Omnigenens, atque omnium principium, exitium omnium
 Fulgetrum, tonitru, fulgur, Iouis progenitor,
 Audi me Volturne et da usurpare salutem
 Et pacem diem, et bona adorea diuitiarum.

15. Iunonis suffimen, Aromata.

Coeruleis innixa sedilibus aëriiformis,
 O Iuno regina Iouis ditissima coniux,
 Quae mortalia corda veges animalibus auris,
 Nimborum mater, ventorumque omnigenitrix,
 Nam sine te non est vitae spirabilis ardor,
 Omnibus participas immissa potentibus auris
 Omnia sola tenes, atque omnibus incluta regnas.
 Aëris praecipitans stridore fluonia Iuno.
 Sed te Diua parens obtestor, adorea, Maia
 Huc sodes venias volti ridente lepore.

16. Ne-

XIV, 1. Πολυτίμητος Voss. Thr. V. N. 2. τιθίμεθα Voss.
 Thr. 3. διὰ σὺν — τὰδε πάντα Thr. 4. et 5. om. Thr.
 F. ὑφανχίνας ex H. 31, 4 Lennep. ad Col. p. 129. 6. Ζεῦ σκηπτ.
 μέγιστε, κατ. Thr. 9. Φιλτάμις Voss. Φιτάλμις Schrad.
 ad Mus. p. 225. XV, 1. ἐνέμμενε Voss. ἐνημένη PAI.
 4. μὲρ διερ. Ask. μὲν μερῶν PAI. μητὴρ ἀνεμῶν Voss. ἀνέμων
 P. 6. πνεῖ coni. Lennep. ad Col. p. 130. ἅπασι — ἡέρι
 Doru. ad Charit. p. 171. 7. Πάντας Voss. 8. ζοίζησι Voss.

esse testimonium publicum, tabel-
 lam, qua liberationem a quocunque
 malo aliquis significat.

quam cum Voss. eilicere διερῶν, et
 legere Ὀμβρων μὲν μήτηρ.

15, 6. Quomodo elumbi versui
 consulere voluerint viri docti, in-
 dicatum. Videndum, an res ipsa
 satis

15, 4. Nihil videbatur melius,

16. ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Κλῦθι Ποσειδάων γαίηοχε κυανοχαῖτα,
 Ἴππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χεῖρεσσι τρίαῖναν·
 Ὃς ναίεις πόντοιο βαθυτέρνοιο θέμεθλα,
 Ποντομέδων, ἀλίδεπε, βαρύκτυπε, ἐννοσίγαιε.
 5 Κυμοθαλῆς, χαριτῶπα, τετράορον ἄρμα διώκων,
 Εἰναλίοις ῥοίζοισι τινάσσων ἀλμυρὸν ὕδωρ·
 Ὃς τριτάτης ἑλαχές μοίρης βαδύ χεῦμα θαλάσσης,
 Κύμασι τερπόμενος θηρσὶν θ' ἅμα, πόντιε δαῖμον.
 Ἔδρανα γῆς σάξοις καὶ νηῶν εὐδρομον ὁρμήν,
 10 Εἰρήνην, ὑγίειαν ἄγων, ἠδ' ὄλβον ἀμεμφῇ.

[Eis Poseidῶ hunc hymnum habet Thryll. n. IV.

Κλῦθι Ποσειδάων, Ζηνὸς παῖρ πρεσβυγένηθλε,
 Οὐρανίων μακάρων τε θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν.
 Ὃς ναίεις κερυφαῖος ἐπ' Οὐλύμποιο καρήνων
 Δεύτερος ἐκ Διὸς εἰληχῶς πάντων ἀνάσσειν.
 5 Ἴππιε, χαλκοτόρευτον ἔχων χεῖρεσσι τρίαῖναν.
 Εὐρύμεδον χαριτῶπα, τετράορον ἄρμα διώκων.
 Ἄναξ παντοκράτωρ, ἱερώτατε, ἀγλαότιμε,
 Σεμνοῖς μισσοπόλοισι χείρων ὅσιος τε σεβασμοῖς,
 Ἰλαος εἴης, εὐτυχίην μύσαισι προφαίνων.]

17. ΕΙΣ ΠΛΟΤΩΝΑ.

Ω τὸν ὑποχθόνιον ναίων δέμον, ὀβριμάθυμε,
 Ταρτάριον λειμῶνα βαθύσκιον ἠδὲ λιπαυγῇ,
 Ζεῦ χθόνιε σκηπτέχε, τὰδ' ἱερὰ δέξο προθύμως·
 Πλῆτων, ὃς κατέχεις γαίης κληῖδας ἀπάσης,
 5 Πλοτοδοτῶν γενεὴν βροτέην καρποῖς ἐνιαυτῶν,
 Ὃς τριτάτης μοίρης ἑλαχές χθονὶ παμβασίλειαν,
 Ἔδραν ἀθανάτων, θνητῶν στήριγμα κραταῖον·
 Ὃς θρόνον ἐστήριξας ὑπὸ ζοφειδέα χῶρον,
 Τηλεπόρον τ' ἀκάμαντα, λιπόπνεον, ἀκρίταν ἄδην,
 10 Κυάνεόν τ' Ἀχέρονθ', ὃς ἔχει ριζώματα γαίης.

Ὃς

satis conueniat. Ἡμεῖς plane re-
 pugnat, nisi mistam Iunonem h. e.

aëra aëri velis. Neque vero cupi-
 admiserim, quod suo versum lan-
 guori

16. *Neptuni suffimen, Murra.*

Audi Neptune, Ambarualis (*), Salsicapille,
 Troissule, fuscina habens manibus Neptune tridentem
 Coerulea concelebrans vasti fundamina Ponti,
 Ponti praetor, aquigrume, crepe, Terricreme acer,
 Undifluens, et rava tuens, agitansque quadrigas,
 Expergefaciens vegeto vada falsa tremore,
 Tertia quoi sorti cessit tutela marina,
 Scannigerum pecu amans, et aquas salis Caerule Die
 Sis te statum terrae, aspirans bona nauibus flabra
 Pacemque atque salutem addens, et opum aurea dona.

17. *In Vaeiouem, Carmen.*

Magnanime induferum peruolgans sulua silentia
 Tartarea atque crepusca, oblitera prata tenebris,
 Tellumo Vaeiouis arserio te hoc munere macte
 Dis qui cardineus Terrae cluis omniparentis,
 Saecla nimis ditans mortalia frugibus hornis,
 Tertia quoi sorti tutela obuenit Auerni
 Coelituum solium, firmum stabilimen hominum,
 Qui solum habes ad castra obnubila lenta tenebris
 Longinqui, aeterni et inexorabilis Orci
 Atque Acherunta atrum terrarū immanis statumen,

Iura

XVI, 4. Ποντομεδον Voss. 7. Ἰλαβες As. 8. θηροί As.
 9. Ἐδραναγής As. Ἐδρὰν ἄγας αἰῶσις Voss. 10. εἰδ' ὄλβον Voss.
 * F. πάντεσσιν. XVII, * ΤΤΦΩΝΑ As. Voss. PAI.
 1. Ὅ τὸν ἐπιχθ. Voss. 3. σκηπτέκε P. δέξομαι θύμας PAI.
 4. Πλάτωνος ὅς κατ. Voss. 7. Ἐδραν Valck. ad Eurip.
 Phoen. v. 1451. κραταίων Voss.

guori relinquit, et ponit, quod ne- semper igni permistum. Quin περι-
 scio an poeta hic voluerit, aëra κραιμένη ἤρη f. aër est omnibus rebus.

Ὃς κρατέεις θνητῶν θανάτῃ χάριν, ὦ πολυδαΐμον,
 Εὐβελ' ἀγνοπόλῃ Δημήτερος ἕς ποτε παῖδα
 Νυμφεύσας λειμῶνος ἀποσπαδάην διὰ πόντῃ,
 Τετρώρεϊς ἵπποισιν ὑπ' Ἀτθίδος ἥγαγες ἄντρειν,
 15 Δήμῃ Ἐλευσίνος, τόθι περ πύλαι εἰς αἶδαο.
 Μῆνος ἔφους ἀφανῶν ἔργων φανερῶν τε βραβευτής.
 Ἐνθεε, παντοκράτωρ, ἱερώτατε, ἀγλαότιμε,
 Σεμνοῖς μυστοπόλοις χαίρων ἐσίοις τε σεβασμοῖς
 Ἰλαον ἀνκαλέω σε μολεῖν κεχαρηότα μύσαις.

18. ΚΕΡΑΤΝΙΟΥ ΔΙΟΣ θυμίαμα, σύρακα.

Ζεῦ πάτερ, ὑψίδρομον πυραυγέα κόσμον ἐλαύνων,
 Στράπτων αἰθερίῃ σεροπῆς πανυπέρτατον ἀγλήν,
 Παμμακάρων ἔδρανον θείαις βρονταῖσι τινάσσων,
 Νάμασι παννεφέλοις σεροπῆν φλεγέθυσαν ἀναΐθων
 5 Λαίλαπας, ὄμβρεας, πρησῆρας, κρατερὲς τε κεραυνὲς
 Βάλλων ἐς ῥοθίους φλογερὲς, βελέεσσι καλύπτων
 Παμφλέκτες, κρατερὲς, φρικώδεας, ὀβριμοθύμους
 Πτηνὸν ὄπλον δεινὸν, χρονοκάρδιον, ὀρθοέθειρον,
 Αἰφνίδιον, βρονταῖον, ἀνίκητον βέλος ἀγνὸν,
 10 Ῥοῖζα ἀπειρεσίη δινεύμασι παμφάγον ὄρμῃ,
 Ἀρρήκτον, βαρύθυμον, ἀμαιμάνετον, πρησῆρος
 Οὐράνιον βέλος ὃξὺ καταιβάτῃ αἰθαλόεντος.
 Ὅν καὶ γαῖα πέφρικε θάλασσά τε παμφανόωσα,
 Καὶ θῆρες πτήσασιν, ὅταν κτύπος ἕας ἐσέλθῃ

Μαγ-

11. ὁ κρ. Esch. Sed ὅς defendit Valk. ad Eurip. Phoen. 1451.
 κρατῆς Voss. 12. Εὐβελ' Voss. 13. ἀποσπαδῆν Portus ap.
 Steph. Malim ἀποσπαδάην. 15. ἕς Af. 17. ἱερώτιμῃ ἀγλαώ-
 τατε Voss. 18. μυστοπ. Af. XVIII, 1. ὑψίβρο. Pierf.
 Verif. p. 33. πυραυγέα susp. Dorv. ad Charit. p. 773. pro-

17, 12. Εὐβελ'. Quam commune
 sit hoc nomen, ostendit noster In-
 dex, Plutonique quam apte con-
 ueniat.

17, 16. Ἀφανῆ. ἔργα simpliciter
 videntur ἀδῆς ille vel ἀδῆς, status et

vniuersitas omnium, quae sunt illa
 quidem, aut esse ponuntur, sed
 sensus nostros fugiunt. Multum
 hac de significatione disputavi in
 Diss. de Ψυχῇ Hippocratis, quae
 habetur in Commentariis Soc. Got-
 ting. T. 1.

17, 18.

Iura tenens hominum Mortai munere sancte
 Conſe, Deae Cereris pueram qui victus amore
 Gramineo raptam prato per coerula ponti
 Quadriiugo auexiſti equitatu ad Atthidis antrum,
 Gentis Eleuſinae: vbi ſunt ſpiracula Auerni
 Vnice nota Deus cenſens ignotaque rerum,
 Cerite induperans ſanctiſſime compos honorum
 Vatibus praestiſtibus gaudens, et cultibus ſanctis
 Mitis ades, rogo te, lactus venerantibus turbis.

18. *Tonantis Iouis ſuffimen, Sturacem.*

Iuppiter altiſoni torquens loca flammea mundi,
 Fulgetrarum animas criſpans petulantibus flammis,
 Coelituum ſedes conquaſſans, fulmine ſacro
 Flammigeris ſtringens ſtreperos torrentibus ignes
 Tormina, qui nimbos, rubra tela, tonitrua bruta
 Vibras, inuoluens animata rubentibus telis,
 Flammiauoma et perterricrepa, irritata ruinis,
 Praepes, ouans telum, cordigrumum horricapillum
 Inſperatum ardens, victricis miſſile dextrae
 Omniuorum inſano plangens horrore tumultum,
 Indomitum, horriſerum, candenti flamine praeceps.
 Coeliuagum telum, velox Iouis Elicii arma,
 Quem tremit omniparens Tellus, quem mariora ſalta,
 Viuaque ſaecula, ſonor tergens cum perſonat aures,

Lumi-

bante Pierſono. 2. Σράπτων Voff. 3. Μακάριον Voff.
 4. ἀναιών Voff. 5. κεραυνός Af. 8. Quid ſi τρομοκάρδιον vel po-
 tius κλονοκάρδιον; Hoc etiam ſuſp. H. Steph. ὀρθοκάρδιον Voff.
 10. Ροιζόν Voff. 11. Αρρητον Voff. 13. πανφανίασα Voff.
 14. πτήσασιν Af. πτυσασιν Voff. πτήσασιν Eſch. ακτυπος Voff.

17, 18. Cl. Lennep. ad Coluth. p. 130 malit μυτιπόλοις, quo alias utitur noſter. Sed hic ſtatim μύσας appellat: et Plutonem ſauere μεσοπόλοις ipſe Orpheus fuerat in ſua Eurydice expertus.

18. 8. De duabus coniecturis in

V. L. proſiſtis ita mihi placet poſterior, vt vix dubitem, eſſe ab auctore: ita pulchre iungerentur effectus terrifici fulminis ac tonitru, turbare et agitare cor, tum erigere pilos. Praeterea pone diſtantiſſimum aliquem, ille χρόνον et

- 15 Μαρμαίρει δὲ πρόσωπ' αὐγαῖς, σμαραγεῖ δὲ κεραυνός,
 Λιθέρος ἐν γυάλοισι· διαρρήξας δὲ χιτῶνα,
 Οὐράνιον προκάλυμμα, βάλλεις ἀργῆτα κεραυνόν.
 Ἀλλὰ μάκαρ, θυμὸν ἔβριμον ἔμβαλε κύμασι πόντε,
 Ἡδ' ἑρέων κορυφαῖσι· τὸ σὺν κράτος ἴσμεν ἅπαντες.
 20 Ἀλλὰ χάριν λοιβαῖσι δίδε, φρεσὶν αἴσιμα πάντα,
 Ζωὴν τ' ὀλβιόθυμον, ὅμῃ θ' ὑγίειαν ἀνασσαν·
 [* Εἰρήνην τε Θεὸν κερотреφον, ἀγλαότιμον]
 Καὶ βίον εὐθύμοισιν αἰεὶ θάλλοντα λογισμοῖς.

19. ΔΙΟΣ ἀσραπέως* θυμίαμα, λιβανομάνναν.

- Κικλήσκω μέγαν, ἀγνόν, ἐρισμάραγον, περίφαντον,
 Ἀέριον, φλογόεντα, πυρίδρομον, αἰεροφρυγῆ,
 Ἀσράπτοντα σέλας νεφέων παταγοδέσῳ αὐδῇ,
 Φρικώδη, βαρύμηνιν, ἀνίκητον Θεὸν ἀγνόν,
 5 Ἀσραπέα Δία, παγγενέτην, βασιλῆα μέγιστον,
 Εὐμενέοντα φέρειν γλυκερὴν βιότοιο τελευτήν.

20. ΝΕΦΕΛΩΝ* θυμίαμα, σμύρναν.

- Ἀέριοι νεφέλαι, καρποτρόφοι, ἑρανόπλαγκτοι,
 Ὀμβροτόκοι, πνοιαῖσιν ἐλαυνόμεναι κατὰ κόσμον·
 Βρονταῖαι, πυρόεσσαι, ἐρίβρομοι, ὑδροκέλευθοι·
 Ἄερος ἐν κόλπῳ πάταγον φρικώδη ἔχουσαι·
 5 Πνεύμασιν ἀντίσπασοι ἐπιδρομάδην παταγεῦσαι,
 Ὑμᾶς νῦν λίτομαι δροσοείμονες εὐπνοὶ αὐραῖς,
 Πέμπειν καρποτρόφους ὄμβρους ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

21. ΘΑ-

15. Μαρμοήρης Voss. 17. Ἀν βαλῆς; κεραυνόν Αἱ. 19. κρά-
 το οἴσμεν Ρ. 21. ἅπασαν Voss. * Inferunt Αἱ. et Voss.
 nisi quod hic Θεὸν pro Θεόν. XIX, * ἀσρακτίε Voss.
 1. Κικλησκειν Voss. 2. πυρίβρ. Pierf. Verif. p. 33. 3. πατ--ον

κλόνον vix distinguet, vt H. 28, 13
 χλοοκάρποις et χροοκ.

18, 17. Si pro βάλλεις reponatur
 aliud verbum, stabit versus. Nisi
 forte quis maiorem depravatio-
 nem huic loco subesse suspicetur, et

προθάλυμνα legendum pro προκά-
 λυμμα. H. STEPH.

18, 17. Sed Scaligeranis notis
 edit. Plant. additum: H. Stepha-
 nus hunc versum ita emendandum
 putat, ὀράνιον βάλλεις προκάλυμμε
 ἀργῆ-

Luminibus fulget species, rubra fulgura splendent
 Aëris in caulis, et tenuia teginina scindens,
 Obnupti Coeli candentia fulmina torques
 Ast ô Die effunde iras apud aequora salsa,
 Et montana iuga: haud tua robora magne latent nos,
 Sed faucas sacris et mentibus grata repende
 Vitæ bona cara, vigentia regna salutis,
 Et pacem Diuum, nutricem semper honoram,
 Et victum aequanimis semper rationibus aptum.

19. *Iouis Fulgetrii suffimen, Libanomanna.*

Obtestor magnum, perterricrepum, manifestum
 Aërium, flammantem, ignicreperum, aërilunum,
 Nubium, instigantem aestus singultibus brutis,
 Horrendum, insanum, indomitum, lustrabile numen
 Fulgetrumque Iouem induperatorem, omnigenentem,
 Tradere inoffensæ vitæ terminum amoenum.

20. *Nebularum suffimen, Murra.*

Aëriæ nebulae, aëriuolgae, frugiparentes,
 Imbriparae, per mundum agitatae ingentibus auris,
 Fulmineae, ignitae, streperae, atque humecta vagantes.
 Aëris in gremio hortantes inamabile murmur,
 Flaminibus pulsae stridentis impete magno.
 Nunc vós roscidulae obtestor spirantibus auris,
 Praecipitare imbres in terram frugiferentes.

21. *Di-*

αὐγὴ Voss. 5. Ἀτραπία etiam Al. Voss. ἀτραπία al.
 XX, * ΝΕΦΩΝ Al. Νεῶν P. 2. οβριμοτοχοί Voss. 3. ἐρί-
 βροι Voss. 5. ἀντισπᾶσαι Voss. 6. εὐπνοί Voss. 7. πέμ-
 ται Eschenb.

ἀργῆτα κεραυνόν • quod mihi non
 placere fateor. Nam sic facit κε-
 ραινὸν προκαλύμμα, cum nubes
 potius sit vestimentum Dei, quo
 rupto fulmen profilit. Sic sancti
 etiam nostri poetae.

18, 18. Cf. H. 35, 16 et Argon.
 335.

20, 4. Abresch in Addend. et
 corrig. ad Aesch. p. 648 emendare
 dicitur: Ἄερος ἐκ κόλπου πατ. φοι-
 κώδεα χῆσαι.

21. ΘΑΛΑΣΣΗΣ θυμίαμα, λιβανομάναν.

Ωκεανῷ καλέω νύμφην γλαυκώπιδα Τηθύν,
 Κυανόπεπλον ἄνασσαν, εὐτροχα κυμαίνεσσαν,
 Αὔραις ἡδυπνόοισι πατασσομένην περὶ γαῖαν.
 Θραύετ' ἀγριαλεῖσι πέτρησί τε κύματα μακρὰ,
 5 Εὐδαινῶς ἀπαλειῖσι γαληνιόωτα δρόμοισι,
 Ναυτὶν ἀγαλλομένη, θηροτρόφε, ὑγροκέλευθε·
 Μήτηρ μὲν Κύπριδος, μήτηρ νεφέων ἑρεβεννῶν,
 Καὶ πάσης πηγῆς νυμφῶν νασμῶσι βρυάσης·
 Κλῦθί με, ὦ πολύσεμνε, καὶ εὐμενέεσ' ἑπαρήγοις,
 10 Εὐθυδρόμοις ἔρον ναυσὶν πέμπεσσα μάκαιρα.

22. ΝΗΡΕΩΣ θυμίαμα, σμύρναν.

Ωκατέχων πόντε ρίζας κυαναυγέτιν ἔδρην,
 Πεντήκοντα κόραισιν ἀγαλλόμενος κατὰ κύμα,
 Καλλιτέκνοισι χοροῖς, Νηρεῦ μεγαλώνυμε δαῖμον·
 Πυθμὴν μὲν πόντε, γαίης πέρας, ἀρχὴν ἀπάντων·
 5 Ὃς κλονέεις δῆεσ' ἱερὸν βάθρον, ἠνίκα πνοαῖς
 Ἐν μυχίοις κευθμῶσιν ἐλαυνομένας ἀποκλείοις·
 Ἀλλὰ μάκαρ, σεισμὸς μὲν ἀπώτρεπε, πέμπε δὲ μύσαις
 Ὀλβον ἔπ' εἰρήνην τε, καὶ ὀλβιόχειρον ὑγείην.

23. ΝΗΡΗΙΔΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νηρέως εἰναλὶς νύμφαι καλυκώπιδες ἀγναί,
 Σφράγισαι, βύθισαι, χαροπάγμονες, ὑγροκέλευθοι,
 Πεντήκοντα κόραι περὶ κύμασι βακχεύεσσαι,
 Τριτώνων ἐπ' ὄχοισιν ἀγαλλόμεναι περὶ νῶτα,
 5 Θηροτύποις μορφαῖς, ὧν βόσκει σῶμαθ' ὁ πόντος·
 Ἄλλοι θ' οἱ ναῖσαι βυθόν, τριτώνιον οἶδμα,

Ἵδρω-

XXI. 1. τηθύν Voss.

3. πατασσομένην Voss.

5. Εὐδι-

νοισ Voss.

8. βρυάσας Voss.

XXII, 3. Νηρεῦ Voss.

22, 2. Vt 23, 3.

letis sententia de ortu omnium ex

23, 4. Orphica igitur illa Tha-

aqua. cf. 24, 2.

21. *Diuae Veniliae Salaciae suffimen, Libanomanna.*

Oceani inducalo te glauca Venilia (⁹) proles,
 Coerulipalla, vagans loca per laetantia Ponti,
 Am terrae finis exercita suauibus auris
 Murmura puluinis ripae alludentia frangens
 Atque exercitiis sudis pellacibus ludens,
 Naues exultans, peccorosa loca humida lustrans.
 O Mater Veneris, nebularum mater ouantum
 Et fontium omnigenum, liquentum suauibus vndis,
 Huc adsis nobis et blanda illabere votis,
 Nauibus immittens animarum flamina suda.

22. *Terenti Consi suffimen, Murra.*

O qui falsa tenes liquidi penetralia mundi,
 Quinquaginta vna pusis per coetula gaudens
 Coetibus virgineis, genius maris alme Terente,
 Fundamen mari, margo terrae principium omnium
 Qui moliris statum terrae, cum scilicet arces
 In caueis olim indignantes murmure Cauros.
 Sed motus terrae auerrunca et mitte ministris
 Flaminibus, pacemque et opes, diteinque salutem.

23. *Salaciarum Nerienum suffimen, Aromata.*

Pullae coeruleae liquidi gens blanda Terenti
 Latiae aedilesque penates, ludicracque fluitantes,
 Quinquaginta vago satuentes marmore pusae
 Tritonum currus sectantes pone, inhiantes
 Semiferis Geniis, quos vitreus educat humor,
 Atque aliis quicunque colunt liquentia castra,

Vndi-

4. Πυθαῖν μὴν Voss. 5. πνεῖς Voss. 6. Ἐνυχίας -- ἀπο-
 κλητὴς Voss. XXIII, 1. ἀγναὶς Voss. ἀγναῖς P. 5. σόμαθ' Voss.

23. Conf. Argonaut. 334 sqq. Eug. de perenni Philos. 7, 11
 quem citari video a Steucho p. 434.

- Ἵδροόμοι, σκιρτηταί, ἐλισσόμενοι περὶ κῦμα,
 Ποντοπλάνοι δελφῖνες, ἀλιγρέθιοι, κυαναυγεῖς·
 Ἵμας κικλήσκω πέμπειν μύσαις πολὺν ὄλβον·
 10 Ἵμεῖς γὰρ πρῶται τελετὴν ἀνεδείξατε σεμνὴν
 Εὐτέρη Βακχοῖο καὶ ἀγνῆς Φερσεφονείης,
 Καλλιόπῃ συν μητρὶ καὶ Ἀπόλλωνι ἀνακτι.

24. ΠΡΩΤΕΩΣ θυμίαμα, σύραμα.

- Πρωτέα κικλήσκω, πόντῃ κληῖδας ἔχοντα,
 Πρωτογενῇ, πάσης φύσεως ἀρχαῖς ὅς ἐφηνεν,
 Ὅλην ἀλάσσω ἱερὴν ἰδέαις πολυμέροισι,
 Πάντιμος, πολύβελος, ἐπισάμενος τὰ τε ὄντα,
 5 Ὅσσα τε πρέσβην ἦν, ὅσα τ' ἐσσεταὶ ὕπερον αὐτίς·
 Ἰάντα γὰρ ἐν Πρωτῇ πρώτη φύσις ἐγκατέθηκεν.
 Ἀλλὰ πάτερ, μέλε μυσικέλοισι ἐσίαισι προνοίαις,
 Πέμπων εὐόλβῃ βίότῃ τέλος ἰθὺλὸν ἐπ' ἔργοις.

25. ΓΗΣ θυμίαμα, πᾶν* σπέρμα, πλὴν κυάμων καὶ ἀρωμάτων.

- Γαῖα θεὰ, μήτερ μακάρων θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
 Πάντροφε, πανδάτεια, τελεσφόρε, παντολέτεια,
 Αὐξιδαλῆς, φερέκαρπε, καλαῖς ὥραισι βρύεσσα·
 Ἐδρανὸν ἀθανάτῃ κόσμῳ, πολυποίκιλε κέρη,
 5 Ἡ λοχίαις ὥλῃσι κύει καρπὸν πολυειδή·
 Αἰδία, πολύσεπτε, βαθύτερον, ὀλβιόμοιρε,
 Ἡδυπνόις χαίρεσσα χλόαις πολυανθέσι δαῖμον·
 Ὀμβροχαρῆς, περὶ ἣν κόσμος πολυδαίδαλος ἄσρων
 Εἰλεῖται φύτει ἀενάῳ καὶ ρεύμασι δεινοῖς.
 10 Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ, καρπὸς αὐξοῖς πολυγηθεῖς,
 Εὐμενὲς ἦτορ ἔχουσα σὺν ὀλβίοισιν ἐν ὥραις.

26. ΜΗ-

7. Ἵδροόμοι Fsch. 9. Ἵμας om. Voss. 11. Πρωτοφ. Voss. Φερσεφόνειαν P. XXIV, 3. ἰδαι. AC. 4. πολυβελος Voss. F. πάμβελος.
 6. γὰρ πρῶτῃ Voss. XXV, * πᾶν επ. πλάναμην Voss.

Vndicolæ Salii lustrantes agmina aquarum.
 Vnd nagi, liquidi Delphini glauca tuentes,
 Vos oro magnam copem rem cete Camillis,
 Nam vos festa coegistis Comitia primæ
 Liberi augusti et Liberæ augustæ,
 Lucinia cum matre, et Apollinere induperante.

24. *Iani Maii* (25) *suffimen, sturacem.*

Te calo naturæ falsæ Maium aedituentem,
 Primigenam qui naturam egit in ordia prima
 Omnimodis mutans sacra foedera materiai,
 Famiger et Consentis, callens omnia quæ sunt,
 Anti seque fuero, et mox ventura trahentur.
 Nam natura prior Maio omnia commendauit,
 Quare ô nobis auguriis veracibus adsis,
 Dans placidam vitæ finem felicitis habere.

25. *Telluris suffimen, omne semen, præter
 fabas et aromata.*

Tellus, Ops mater Diuorum et mater hominum
 Altrix, percoquiflux, intercidonea, larga
 Conflua atque adolescens, polcris frugibus augens,
 Aeterni mundi fundimen daedala virgo,
 Quæ varias edis fruges maturrima partu.
 Anna, peranna, augusta, empanda, opulenta, beata,
 Suauifero exultans gemmanti gramine Dia
 Imbriprocax circa quam signitenentia castra,
 Et coelum æternis vicibus torrentibus fertur,
 Diua parens auge terræ viridantia foeta,
 Clara fauente animo, cum Temperiabus opimis.

26. *Ma-*

2. παντότ. Esch. 7. πολυάνθημα Pierf. Verif. p. 34 vt alias.
 9. αἰνία Af. PAI. quid si δῶης; 11. ὀλβίασιν Voss. ἐνέλ-
 βωσιν Lennep. ad Col. p. 131: vt 9, 29. 31, 16.

26. ΜΗΤΡΟΣ Θεῶν θυμίαμα, ποικίλα.

- Α** θανάτων θεέτιμε θεῶν μήτερ, τροφὲ πάντων,
 Τῇδε μέλοις κράντειρα θεά, σέο πότνι ἐπ' εὐχαῖς,
 Ταυροφόνων ζεύξασα ταχύδρομον ἄρμα λεόντων,
 Σκηπτῶχε κλεινοῖο πόλιν, πολυώνυμε, σεμνή·
 5 Ἡ κατέχεις κόσμοιο μέσον θρόνον, ἔνεκεν αὐτῇ
 Γαῖαν ἔχεις, θνητοῖσι τροφὰς παρέχουσα προσηνεῖς.
 Ἐκ σέο δ' ἀθανάτων τε γένος θνητῶν τ' ἐλοχεύθῃ·
 Σοὶ ποταμοὶ κρατέονται αἰεὶ καὶ πᾶσα θάλασσα.
 Ἰσία αὐδάχθης· σὲ δὲ ὀλβοδότιν καλέεσι,
 10 Παντοίων ἀγαθῶν θνητοῖς ὅτι δῶρα χαρίζῃ.
 Ἔρχεο πρὸς τελευτὴν ὦ πότνια, τυμπανστέρπη,
 Πανδάματῳ, Φρυγίῃς σῴτειρα, Κρόνῳ συνόμευνε,
 Οὐρανόπαϊ, πρεσβείρα, βιοθρέπτειρα, φίλοιςρε·
 Ἔρχεο γηθόσυνος, κεχαρισμένη εὐσεβήσιν.

27. ΕΡΜΟΥ θυμίαμα, λίβανον.

- Κ** λῦθί με Ἑρμεία Διὸς ἄγγελε, Μαιάδος υἱέ,
 Παγκρατὲς ἤτορ ἔχων, ἐναγώνιε, κοίρανε θνητῶν,
 Εὐφρων, ποικιλόβηλε, διάκτορε, ἀργειφόντα,
 Πτηνοπέδιλε, φίλανδρε, λόγῳ θνητοῖσι προφῆτα·
 5 Γυμνάσιν ὅς χαίρεις δολίαις τ' ἀπάταις, τροφιῶχε·
 Ἑρμηνεῦ πάντων, κερδέμπορε, λυσιμέριμνε·
 Ὅς χεῖρεσσιν ἔχεις εἰρήνης ὅπλον ἀμεμφές·
 Κωρυκιῶτα, μάκαρ, ἐριθύνιε, ποικιλόμυθε,
 Ἑργασίαις ἐπαρωγέ, φίλε θνητοῖς ἐν ἀνάγκαις·

Γλῶσ-

XXVI, 9. Ἑρία Αἶ. Voss. ὀλβοδότην Voss. 11. τελευτῇ
 Voss. XXVII, 1. μοι Voss. 2. Παγκρατες Voss.

27, 8. Inter hunc versum et pro-
 xime praecedentem interiecta ha-
 bentur haec verba in quibusdam
 edit. perinde ac si versum efficerent,
 Τῷ ὅρῳ ἐν ᾧ αἱ μῆσαι ἐτιμῶντο
 ὥσπερ καὶ ἐν τῷ ἱλικῶνι· quum ta-
 men manifestum sit esse scholium,
 quod quum vocabulo κωρυκιῶτα ad-

scriptum esset, ex margine in con-
 textum irrepsit. H. STEPH.

27, 8. Breuiter dicam. Scho-
 lia Stephani aliquid cogita-
 bat de loco Herodoti 8, 36 ubi Del-
 phorum quidam ἀνέβησαν ἐς τῶ
 Παρησσῶ τὰς κορυφὰς, καὶ ἐς τὸ
 Κωρύκιον ἄντρον ἀνηνέκαστο. Sed
 postea

26. *Matris Deum suffimen, varia.*

Mater cunctorum augustissima Coeligenarum,
 Huc sis Maria Dea confer ted ad tua sacra,
 Tauriuomos iungens citimos ad carra Leones.
 Aeterni regina coui, celeberrima, honora
 Quae media mundi stas fornice, quod bona terram
 Ipsa tenes, homines lactans Dea cicure pastu,
 Ex te coeligenarum, ex te mortalium origo est,
 Et liquens natura tibi fluit, et maris humor,
 Vestam te vocitant, atque Assidua indigitaris,
 Quod dvis humanis polcralia adorea multa
 Vide tuos castus, o Candida tumpanicultrix,
 Victrix sospes Brugum Saturni maxima coniux,
 Moesia, Coeligena, nutrix, fanatica Dea,
 Laeta adsis gratans festis rata cultibus signa.

27. *Mercurii suffimen, Tus.*

Maiai stirps alina Iouisque accense Viator
 Magnanimum cor habens, quinquertio, censor homo-
 Vinule, Multiuole, internuntius, Argilete, (num,
 Alipes et mortalium amor sermonis minister,
 Quem fraus, quem certamina adulant, anguifer omnium,
 Interpres variae linguae, Nundine liber,
 Sanguineum gestans caduceum pacis amice
 Frugi Coruciota, Locuteie, Aie, beate,
 Atque operum Titule, et Titane necessibus rebus

Et

4. Πηνειρά. AC 5. δολ. δαπάνης πολυῆχε Voss. 8. Κω-
 ρικ. Voss V. N.

noſter ſine dubio reſpicit ad illud
 ſuum antrum Mercurii, cuius ad-
 mirabilem picturam dedit Lap.
 Pro. 17 ſqq. Illud porro antrum
 Corycium appellatum fuit forte ad
 ſimilitudinem illius celebratiſſimi in
 Cilicia antri, cuius amabiles nobis
 deſcriptiones Strabo 14 et Mela 1, 13

reliquere. Aut contra potius homines
 fabuloſi antri Orphici nomen tri-
 buere illi Cilicio. Ceterum ſine
 dubio Cebes Orphicum illud antrum
 intelligit, cum in deſcribenda ſe-
 licitate ſui iam beati Philoſophi
 (p. 107 Schroed.) πανταχῶ, inquit,
 εἰν αὐτῷ ἀσφάλεια ὡς περ τὸ κα-
 ρύκειον

- 10 Γλώσσης δεινὸν ὄπλον, τὸ σεβάσμιον ἀνθρώποισι·
Κλυθὶ μὲ εὐχομένῃς, βίῳ τε τέλος ἰδὼν ὀπάζων,
Ἐργασίαισι, λόγῃ χάρισιν, καὶ μνημοσύνῃσιν.

28. ΤΜΝΟΣ Περσεφόνης.

- Περσεφόνη, θυγάτηρ μεγάλῃ Διὸς, ἔλθ' ἐμὰ κείρα,
Μυνογένεια θεὰ, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαί·
Πλάτωνος πολύτιμε δάμαρ, κεδνὴ, βιοδῶτι·
Ἡ κατέχεις αἶδαο πύλας ὑπὸ κεύθεα γαίης,
5 Πραξιδίῃ, ἐρατοπλόκαμῃ, Διὸς Θάλῃς ἀγνὸν,
Εὐμενίδων γενέτειρα, ὑποχθονίων βασίλεια·
Ἦν Ζεὺς ἀρρήτοις γοναῖς τεκνώσατο κόρη.
Μῆτερ ἐριβρεμέτῃ πολυμόρφῃ Εὐβελῆς,
Ἰδρῶν συμπλέκτειρά, φαεσφόρε, ἀγλαόμορφε·
10 Σεμνὴ παντοκράτειρα κόρη, καρποῖσι βρύουσα,
Εὐφρογῆς, κερύεσσα, μὲν θνητοῖσι ποσεινὴ,
Εἰαρινὴ, λειμωνιάσιν χαίρουσα πνοιῇσιν,
Ἰερὸν ἐκφαίνουσα δέμας βλαστοῖς χρυσῶν ἀρπείοις,
Ἀρπαγίμαϊα λέχη μετοπωρινὰ νυμφευθεῖσα·
15 Ζωὴ καὶ θάνατος μὲν θνητοῖς πολυμόχθοις,
Φερτεφόνεια· φέρεις γὰρ αἰεὶ καὶ πάντα φονεύεις.
Κλυθὶ μὰ κείρα θεὰ, καρπὸς δ' ἀνάπεμπ' ἀπὸ γαίης,
Εἰρήνη θάλλουσα καὶ ἡπιόχειρ ὑγεία,
Καὶ βίῳ εὐόλβῳ, λιπαρὸν γῆρας κατὰγοντι
20 Πρὸς σὸν χῶρον ἀνασσα καὶ εὐδύνατον Πλάτωνα.

29. ΔΙΟ.

12. χάριν Voss. XXVIII, 1. δέμας conl. Pierl. p. 35.
ex Schol. Apoll. 3, 845 sq. 3. βιοδῶτη Voss. 4. κιν-
χια Af. 5. δηῆς Lennep. ad Col. p. 131. 9. συμπαικτ.

θύκιστον ἄντρον ἔχοντι. Ab hoc igi-
tur antro Mercurium κυρυκιάτην
hic dici, mihi quidem dubium non
est.

GESN.

27, 11. Τέλος ἰδὼν non ad ipsam
vitam tantum referri puto, sed ad
partes illius et adus, qui hic me-
morantur. Τέλος hic est, unde
τελισφόρος dicitur et τελισφορῶν.

28, 7. Illas ἀρρήτας γοναῖς tamen
enarrarunt Clemens Alex. Arno-
bius, ceteri.

28, 8. Εὐβελῆα hunc Bacchum
esse, probabile est. Vid. Ind.

28, 9. Pleraque, quae sequen-
tur, pertinent eo, ut indicetur,
alternam illam Proserpinae apud
inferos superosque commorationem
esse.

Et mortalibus praesidium venerabile linguae,
 Adsis oranti vitae addens exitum amicum,
 Cultu operum, memori menti, sermonibus lectis.

28. *Carmen Liberae Proserpinae.*

Libera magnanimi Iouis adsis incluta proles
 Vnigena princeps, esto hoc libamine maesta
 Coniux Ditis honora, boni largissima victi,
 Quae sub visceribus terrae dominaris Averno,
 Parica et cincta Iouisque insigni propaginem
 Manarum genitrix Iouis infernatis tribuna,
 Quam pufam arcano Iouis semine progeneravit
 Mater multiceps Volturum maxima Consi,
 Lucina speciosa, et percoqua Temperierum,
 Seria, regnatric Larunda, frugibus gliscens,
 Corniger, illustris, mortalibus grata virago,
 Flora gramineae quam oblectat spiritus aurae
 Corpus tuum obtestans Terrae viridantibus foetis
 Nummeia et foeta, Autumnus sub tempore nubens,
 Vita itidem mors sola eadem mortalibus aegris
 Fordicida, etenim fers omnia, et omnia caedis.
 Huc hera sis, fruges e terra funditus educ
 Blanda pace vicens, illibataque salute,
 Et vita fausta mitem legante salutem,
 Ad tua templa Dea, et potis indufera atria Ditis.

29. *Li-*

Herl. obs. II p. 87, vt H. 42, 7. 10. *κέρη* -- *βριθασα* Voss.
 13. *χλοοκ.* Al. Voss. V. ad 18, 8. et V. N. 14. *ἀρπαγινῶα* --
μετοπορ. Voss. 16. *Φερσεφόνη* Al.

esse symbolum seminum latentium
 et prodeuntium.

28, 9. *Συμπλέκταρα ὥρων* quae
 possit esse, forte difficile est dicere.
 Neque placet *συμπλέκταρα*, quod
 interpretatus est Scaliger. Horae,
 puellae floridae aetatis, quibus-
 cum colludere Proserpinam decet.
 Itaque valde placet coniectura Cl.
 Heringa.

28, 12. De correpta priore in
πνοιῇσι, et similibus dictum ad
 Arg. 163.

28, 13. Cl. Lennep. ad Coluth.
 p. 132 Scaligerum ita suspicatur
 legisse, *Ἰρὸν Φαιδρύνκασα δέμας*.

28, 18. Vid. Pierfon. ad Moeri-
 dem p. 380, b.

29, 2.

29. ΔΙΟΝΤΣΟΥ θυμίαμα, σύρακα.

Κιλήσκω Διόνυσον, ἐρίβρομον εὐασῆρα,
 Πρωτογόνον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα,
 Ἄγριον, ἄρρητον, κρύφιον, δικέρωτα, δίμορφον,
 Κισσόβρουον, ταυρωπὸν, ἀρήιον, εὖιον, ἀγνόν,
 5 Ὀρμάδιον, τριετῆ, βοτρυφόρον, ἐρνεσίπεπλον.
 Εὐβελ', εὐπολύβελε, Διὸς καὶ Περσεφονείης
 Ἀρρήτοις λέκτροισι τεκνωθεῖς, ἄμβροτε δαῖμον·
 Κλυθε μάκαρ Φωνῆς, ἡδὺς δ' ἐπίνευσον ἐνηῆς,
 Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων, σὺν εὐζώνοισι τιθήναις.

30. ΤΜΝΟΣ Κερήτων.

Σκιετηταὶ Κερῆτες, ἐνόπλια βήματα θέντες,
 Ποσσικροτοὶ, ῥομβηταί, ὀρέστεροι, εὐασῆρες,
 Κεσσολύρα, παρὰρυθμοὶ, ἐπεμβάται ἵχνεσι κωφοῖς,
 Ὀπλοφόροι, φύλακες, κοσμήτορες, ἀγλαόφημοι,
 5 Μητρὸς ὀρειομανῆς συνοπάονες, ὀργισφάνται,
 Ἐλθοῖτ' εὐμενέοντες ἐπ' εὐφήμοισι λόγοισι,
 Βεκόλω εὐάντητοι αἰεὶ κεχαρηότι θυμῷ.

31. ΤΜΝΟΣ Ἀθηνᾶς.

Παλαῖς μενογενῆς, μεγάλῃ Διὸς ἔγγονε σεμνῇ,
 Δῖα μάκαιρα θεὰ, πολεμοκλόνε, ὀβριμόθυμε,
 Ἀρρήτ', αὖ ρητῇ, μεγαλώνυμε, ἀντροδίαίτε·
 Ἡ διάγεις ὄχθους ὑψαύχενας ἀκρωρεῖς,
 5 Ἡδ' ὄρεα σκιοέεντα, νάπαισί τε σὴν φρένα τέρπεις.
 Ὀπλο-

XXIX, 1. διόνυσον Thg. 2. πρωτόγονον PAI. 4. Κισ-
 βρον Voff. 5. ὀρμ. AI. ὀρμάδ. Elsch. βοτρυφόρον AI. ἐρνε-
 δακ. Voff. 6. Εὐβελῆν, πολὺβ. Pierf. Verif. p. 35. 8. ἐπὶ

29, 2. Τρίγονος Bacchus etiam
 H. 51, 5, natus ex Proserpina, Se-
 mele, semore patris sui.

29, 4. Ἀρρήιον se Bacchus prae-
 fertim in bello contra gigantes
 praestitit. Et quid notius illius in

Orientem expeditionibus ? quid bel-
 lis a Nonno descriptis portentosius ?

29, 5. An Ὀρμάδιος, quod fertur
 humeris Silenorum et Satyrorum ?
 Ὀρμάδιος forte impetuosus est.
 Τριετῆ noster declarat H. 52, 4.

29, 8. Pro ἐπίνευσον ἐνηῆς legitur
 etiam

29. *Liberi patris, sturacem.*

Liberum ego veneror, crepericreperum fatuantem
 Primigenam, geminum, Brumalem, terque renatum,
 Cornigerum, agrestem, obscurum, arcanum diuiformem.
 Cinctum eders, taurifrontem, Mamertium amoenum
 Baiule, trime pater, vestifrontem auigerentem
 Consentis, Consul Iouis, et Proserpinae opacae
 Editus arcano nixu purissime Die,
 Annue suppliciis, et blando numine sponde,
 Mitem animum spirans, cinctutis proximus assis.

30. *Carmen Saliorum.*

Amburuares vestigia athena prementes
 Collini Salii, Salisubfili et fatuantes,
 Pulsifides, et talipedi, leue persultantes,
 Armigeri, vigilesque, magistri que ominifasti,
 Matris Lugantinae latrones atque Camilli
 Augusti ad sermonis adeste fauentiam amicam,
 Et semper placata occurrere mente bubulco.

31. *Carmen Mineruae captae.*

Magnanimi Iouis vnigena stirps Dia Minerua
 Dia beata, ferox, bellicrepa, Neriene,
 Dicta indicta, itidem celeberrima, et antricolona:
 Concelebrans ruptas scruposa palatia cautes,
 Deliciasque tuas viridaria montium opaca,

Armi-

πινυσον ἀμνηνῆς Af. ἀμνηνῆς Voss. ἀμνηνῆς P. XXX, 2. Π-
 σίχροτοι Af. 3. ἴχρ. κουφον Voss. κάφοις Valcken. ad Ammo.
 p. 134. XXXI, 1. ἴχρ. Thr. 2. ὀμβριμ. Voss. 3. 4. 5 om. Thr.

etiam ἐπίπινυσον ἀμνηνῆς, ex qua
 lectione fortasse non male retine-
 bimus ἐπίπινυσον. H. STEPH.

30. Conf. H. 37.

30, 3. Κάφοις etiam legit Scali-
 ger. Et possunt tamen quaedam
 Curetum etiam καφὰ ἴχρ. intelli-

gi, cum sine sonitu et tumultu
 vagari tantum videntur, non audiun-
 tur etc. vt *surdi illi* apud Pli-
 nium, quibus arbores sine sono
 caeduntur.

31, 3. 4. 5 aliunde huc transla-
 tos suspicatur Cl. Ruhnck. quippe
 nihil

- Ὀπλοχαρὲς, οἷς ῥῶσα βροτῶν ψυχὰς μανίαισι·
 Γυμνάζουσα κάρη, Φρικώδη θυμὸν ἔχουσα.
 Γοργοφόνε, Φυγόμεκτε, τεχνῶν μήτερ πολύολβε.
 Ὀρμάσσερα, φίλοις τε κακοῖς, ἀγαθοῖς δὲ φρόνησις.
 10 Ἄρσιν μὲν καὶ θῆλυς ἔφους, πολεμάτοκε μήτι.
 Αἰολόμορφε δράκαινα, Φιλένθεε, ἀγλαότιμε·
 Φλεγραιῶν ὀλέτειρα γιγάντων, ἱππελάτειρα.
 Τριτογένεια, λύτερα κακῶν, νικηφόρε δαῖμον.
 Ἦματα καὶ νύκτας αἰεὶ νεάταισιν ἐν ᾠραις,
 15 Κλυθὶ με εὐχομένε, δὸς δ' εἰρήνην πολύολβον,
 Καὶ κόρον ἢ δ' ὑγίειαν ἐπ' εὐόλβοισιν ἐν ᾠραις,
 Γλαυκῶφ', εὐρεσίτεχνε, πολυκλίση βασίλεια.

32. ΝΙΚΗΣ θυμίαμα, μάνναν.

- Εὐδύνατον καλέω Νίκην, θνητοῖσι ποθεινὴν,
 ἥ μὲν λυεῖ θνητῶν ἐναγώνιον ὄρμην,
 καὶ τᾶσιν ἀλγινόεσσιν, ἐπ' ἀντιπάλοις μάχαισιν,
 Ἐν πολέμοις κρίνεσθαι, τροπαιέχοισιν ἐπ' ἔργοις,
 5 Οἷς ἂν ἐφορμαίνεσθαι φέροις γλυκερώτατον εὖχος.
 Πάντων γὰρ κρατέεις· πάσης δ' ἐρίδος κλέος ἐδλὸν.
 Νίκη ἐπ' εὐδόξῳ κείται, θαλίασι βρυάζον.
 Ἀλλὰ μάκαιρ' ἐλθοῖς πεποθημένῳ ὄμματι Φαιδρῶ,
 Αἰεὶ ἐπ' εὐδόξοις κλέος ἔργοις ἐδλὸν ἄγεσθαι.

33. ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ θυμίαμα, μάνναν.

- Ελθε μάκαιρ Παιᾶν τιτυεκτόνε Φοῖβε Λυκωρεῦ,
 Μεμφῖτ' ἀγλαότιμε, ἱήιε, ὀλβιοδῶτα.

Χρυ-

6. οἷς ῥῶσα Esch. ψυχὰς Thr. 7. κάρη, γυμνὸν θυμὸν Voss.
 8. Φυγόμεκτε Af. Φιλόλεκτε Voss. 8 -- 12 om. Thr.
 12. Φλεγμαίνων Voss. 16. κόρον η ὑγίειαν ἐπ' ὀλβ. Voss.

nihil ad Mineruam, sed forte ad
 Dianam aut Rheam pertinentes. Ac
 nescio, an praeter licentiam hac in
 re auctoris hymnorum aliquid pro
 tuendo illorum hic loco dici queat.
 Ceterum ne quis de v. 6 similia
 cogitet. Videtur Pallas Gorgone

oblecta furiosum terrorem iniicere.
 Et vid. v. 9.

31, 7. Κάρη γυμνάζαν licet in-
 telligi queat: tamen, forte mea
 culpa, mihi non placet. Ponerem
 potius Κόρη.

31, 8.

Arripotens furiis figens mortalia corda
 Toruo animorum exercitio Bellona virago
 Artiparens, tedarum expers Gorgonitrucida,
 Tu Furia infandum, sapientia sola bonorum,
 Mas et foemina Belliparens, indostrua toto,
 Vortumna atque excetra ferox fanatica, honesta,
 Vltrix Titani Pelegrensis ecuria, volgi
 Capta, inalae noxae Auerrunca Feretria virgo.
 Iam lucu, noctu supremo in tempore quoque
 Annue adoranti, et pacem largire beatam,
 Temporibus faustis, satiatemque atque salutem
 Caesia et artiparens multum votita Camilla,

32. *Diuae Victoriae suffimen, Manna.*

Obsacro te Victoria pos gratissima rerum,
 Endo procinctu cernentia quae agmina ferro
 Et rixam luis alterutris ex partibus pugnae
 In bello cernens, ut quis palmarium adeptus
 Quis tu cunque fauens praestas dulcissima vota,
 Omnia nam moderare, et grandis adorea belli
 Tota ex te pendet, laetis vitulantibus augens.
 Quare huc sis venias cupienti, Dia Dearum,
 Semper praeclaro iungens operi agmina laudum.

33. *Apollini suffimen, Manna.*

Februe te Iturne precor Tituicida Luperce
 O inemnita verende, salutifer, altor honorum,

O fi-

16. et 17 om. Thr. 17 Γλαυκῶπ Af. Voss. XXXII, 1. πα-
 θανῇ Voss. 3. ἀλγανο. Af. Voss. PAI. 9. ἔργοις κλεος Voss.
 XXXIII, 1. Αλθῆ Thr. 2. ἥϊε Voss.

31, 8. V. Fr. 29. Φυλόλεπτε pro-
 bat etiam H. Steph.

31, 10. Cf. H. 8, 4.

31, 11. De draconis cum sapien-
 tia cognatione, de draconibus in
 ornatu Minervae, hic multa dicere
 possit, si quis commentarios scri-

bat: Vid. v. g. ad Aeneid. 2, 226.
 Nos velimus, hos hymnos fami-
 liares esse hominibus, qui imagines
 deorum ex monimentis declarant.

31, 16. Iunge *laides*, ut 9, 29.
 Cf. etiam 25, 11: et cum toto
 Hymno Fr. 29.

P

33, 7.

- Χρυσολύρη, σπέρμινε, ἀρότρινε, πύθινε, τιταίν,
 Γρύνινε, καὶ Σμινθεῦ, πυθοκτόνε, δελφικὲ μάντι,
 5 Ἄγρινε, Φωσφόρε, δαῖμον, ἐράσμιε, κῦδιμε κῆρε·
 Μισαγέτα, χροσποῖε, ἐκηβέλε, τοξὲβίλεμνε,
 Βάγχιε καὶ διδυμεῦ, ἐναέργε, λοξία, ἀγνέ·
 Δήλι' ἀναξ, πανδερκὲς ἔχων Φαεσίμβροτον ὄμμα,
 Χρυσόκομα, καθαρὰς Φήμας χρησμέες τ' ἀναφαίνων,
 10 Κλυθί με εὐχομένε λαῶν ὑπὲρ εὐφρονι θυμῷ.
 Τόνδε σὺ γὰρ λεύσεις τὸν ἀπείριτον αἰθέρα πάντα,
 Γαῖάν τ' ὀλβιόμοιρον, ὑπερθέ τε καὶ δι' ἀμολγῆ
 Νυκτὸς ἐν ἡσυχίαισιν, ὑπ' ἀσεροόματον ἑρφνην,
 ῥίζας νέρθε δέδορκας, ἔχεις δέ τε πείρατα κόσμου
 15 Παντός· σοὶ δ' ἀρχή τε τελευτή τ' ἐστὶ μέλυσσα,
 Παντοθαλής· σὺ δὲ πάντα πόλον κιθάρη πολυκ' ἔκτα
 Ἀρμόξεις, ὅτε μὲν νεότης ἐπὶ τέρματα βαίνων,
 Ἄλλο

5. om. Thr. 7. Βράγχιε Thr. λοξίαν Voss. 11. λού-
 σης Af. Voss. Thr.

33, 7. Non contemnenda lectio Thryllit. Βράγχιε. Est enim notius illud Branchi oraculum, quam ut nostri lectiores aliud quam admoneri debeant.

33, 14. Et distinctione adiuvit h. l. Cl. Lennep. ad Col. p. 133 quod et a nobis factum: et coniecit pro δέδορκας δέδορκας, quod reponere ex Thryllit. libro eo minus dubitavi. Ceterum illud ῥίζας νέρθε δέδορκας non dubito ad illam revolutionem planetarum pertinere, de qua vel primus Orpheus docuit.

33, 17. Antiquissima est musico-
 rum et astronomicorum elementorum comparatio et coniunctio, ab Orpheo et Pythagora ad Platonem derivata, et ab hoc tractata varie, v. g. de Rep. 7 ubi inter alia p. 487, Astronomiam et Musicam ἀδελφὰς ἀδελφῶν ἐπισήμας appellat. Porro de Hypate, s. summa, et ima s. πύθιν, Nete, locus classicus est Ni-

comachi Platonici Harm. 1 p. 6 Ἀπὸ τῆς Κρονικῆς (Saturni) κινήματος, ἀνωτάτα ὄντος ἀφ' ἡμῶν, ὁ βαρυτάτος ἐν τῇ διακταῶν φθόγγος ὑπάτη ἐκλήθη· ὑπατον γὰρ τὸ ἀνωτάτον. ἀπὸ δὲ τῆς σεληνιακῆς, κατωτάτα πάντων, καὶ περιγροτῖον καμένη, κατή, καὶ γὰρ ἐκτον τὸ κατωτάτον. Sed antiquior sine dubio et quasi archetypa est appellatio sumpta ex antiqua triangulari Lyra, culus exemplum est etiam in Herculanensibus antiquitatibus s. picturis nuper erutis, ubi summa chorda, mento canentis proxima longissima est, atque adeo soni gravissimi. Ceterum comparat Nicomachus l. c. etiam intermedios inter Saturnum et Lunam planetas cum chordis totidem. Hic vero tres tempestates anni ita cum Musica ratione comparantur, uti Hypate hiemem signet, aestatem Nete, pro intermediis vero ponatur διά-

κροσμος

O fidicen, Consue parens, Titane Segeste,
 Soriculate pater, Vaticane excetricida,
 Lucifer, agrestis, rex mustule, nobilis, pubes,
 Praesul, Casinoenisque sagittifer, arcitenensque,
 Brume pater, collimatorque, oblite, gemelle
 Delic rex, qui illustrem aciem huc partiris et illuc,
 Auricome integra praecepta atque oracula fatans,
 Pro populo orantem me coelitus vise parumper:
 Nam sursum aspicias immoderata haec aequora coeli,
 Et supera terras et noctem subter opacam
 Nocte silente sub umbrae signitinentibus flammis,
 Radices statuisti infra tibiue extrema mundi
 Et tibi principium, tibi soluitur exitus omnis,
 Omnivirens, fidibus tu coelica templa canoris
 Permoderaris ad imae nunc confinia sedis,

Nunc

13. ὑπαστέρ ὄμμαχος αἰφνης Thr. 14. δέδορκας Thr. δέδω-
 κας al. V. N. 16. πολυκρέκω Thr.

κοσμος δῶρις quod quale sit, facilius assequemur, si animaduertimus, non eodem semper modo aut rigore Geometrarum sumi Musica nomina. Vt, quod dicam, melius intelligatur ab omnibus, qui vel a longinquo Musicas Musas salutarunt, cogitemus nostro nomine *der Ton* interdum significari certum soni gradum, vt C, D, reliquos, quem etiam Graeci et Romani *tonum* appellant: interdum vero νόμον, legem carminis, notis Musicis comprehensam et descriptam, vt cum dicimus, *Dies Lied geht in dem Tone des Liedes*, Allein Gott in der Höh etc. Ita strophae Sapphicæ omnes possunt cani eodem tono s. melodia. Denique tonum (*einen Ton*) nominant, vt Graeci τρόπος s. modos, vt cum audimus de *Tono Cubiculi* (*Camerton*) quando non consueto modo intentis, sed vno tono integro, vel

etiam Tertia minore remissioribus chordis canunt, in quo ipso etiam illos veterum modos Dorium, Phrygium, Lydium inesse. Iam intelligere spero etiam alios, quid mihi velim, cum aio, in hoc carmine tres anni tempestates comparari cum tribus tonis s. chordis earum effectricibus, quarum *Hypate*, quæ grauissimum sonum reddit, cum *Hieme*, tarda nimirum ipsa quoque; *Nete* acutissima cum aestate comparatur; *Dorius* autem *modus*, in quo temperationem et moderationem omnes agnoscunt, (V. G. Plut. de Mus. p. 1136, E, τὴν δωρικὴν ἁρμονίαν τοῖς πολεμικοῖς ἀνδράσι καὶ σώφροσιν ἁρμόζουσαν vocat) cum *Vete*, h. e. tempore inter aestatem et hiemem interiecto, qualemcunque similitudinem habeat. Fuerint forte iidem tres toni, de quibus idem Plut. de Mus. p. 1134, A Τόνα τριῶν ὄντων, κατὰ Πολύμητον καὶ Σακά-

- Ἄλλοτε δ' αὖθ' ὑπάτην, ποτὲ δώριον εἰς διάκοσμον.
 Πάντα πόλον κρίνας, κρίνεις βιοθρέμμονα Φῦλα,
 20 Ἄρμονίη κεράσας παγκότμιον ἀνδράσι μοῖραν·
 Μίξας χειμῶνος θέρεός τ' ἴσον ἀμφοτέροισιν,
 Εἰς ὑπάτας χειμῶνα, θέρους νεάταις διακρίνας,
 Δώριον εἰς ἔαρος πολυηράτῃ ὥριον ἄνθος.
 Ἐνθεν ἐπωνυμίαις σε βροτοὶ κλήζουσιν ἀνακτα
 25 Πᾶνα, θεὸν δικέρωτ', ἀνέμων συρίγμαθ' ἰέντα·
 Οὐνεκα παντὸς ἔχεις κόσμῳ σφραγίδα τυπωτήν.
 Κλῦθι μάκαρ, σῶζων μύσας ἱκετηρίδι Φωνῇ.

34. ΛΗΤΟΥΣ θυμίαμα, σμύρναν.

- Λητὼ κυανόπεπλε, θεὰ διδυματόκε, σεμνή,
 Κοιαντὶς μεγάθυμε, πολυμήσις βασίλεια,
 Εὐτεκνον Ζηνὸς γονίμην ὠδῖνα λαχῆσα,
 Γειναμένη Φοῖβόν τε καὶ Ἄρτεμιν ἰοχέαιραν,
 5 Τὴν μὲν ἐν Ὀρτυγίῃ, τὸν δὲ κραναῇ ἐνὶ Δήλῳ·
 Κλῦθι θεὰ δέσποινα, καὶ ἵλαον ἦτορ ἔχουσα
 Βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν, τέλος ἡδὺ φέρουσα.

35. ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, μάνναν*.

- Κλῦθι με ὦ βασίλεια, Διὸς πολυώνυμε κέρη,
 Τιτανὶς, βρομία, μεγαλώνυμε, τοξότι σεμνή,
 Πασιφαῆς, δαδῆχε, θεὰ δίκτυνα, λοχεία,

ᾠδὴ-

19. πολ. κυανῆς Thr. V. N. 20. κερ. τὴν παγ. Thr. 22. διέ-
 κονας Thr. 23. αἶρος Voss. 24. ἱπαν--ην σε Thr. 25. om. Thr.

Σακάδαν, τῇ τε θυρίῃ, καὶ Φρυγίᾳ
 καὶ Λυδίᾳ κ. τ. λ. Huic rei (quae
 tota est in Symbolis et lusibus in-
 genii) non repugnat, sed potius
 his, quae de tribus tempestatibus
 dicta sunt, plane consentit illud,
 quod de suo Hermete Aegyptii
 praedicant apud Diod. Sic. I, 16
 Λύραν ποιῆσαι τρίχορδον, μιμησά-
 μενον τῆς κατ' ἰσταντὸν ὥρας. Τρῶς

γὰρ αὐτὸν ὑποθήσασθαι φθόγγας,
 ὅξυν μὲν ἀπὸ τῆς θέρους, βαρὺν δὲ
 ἀπὸ τῆς χαμῶτος, μέσον δὲ ἀπὸ τῆς
 ἔαρος. Illius diuisionis anni Ae-
 gyptii mentionem etiam fecerat I, 11
 in tres horas, ἱερὴν, θερὴν, χα-
 μερινήν· iidemque Τριτογένειαν, Mi-
 neruam, quae aër est, dictam vo-
 lunt ἀπὸ τῆς μεταβάλλαν αὐτὴν τὴν
 φύσιν κατ' ἐκκεντὸν, ἔαρος, καὶ θέρους
 καὶ

Nunc ad primam iterum, nunc ad modulamina Dorii
 Coelum omnem varians varias animantia saecula
 Temperias hominum moderans, aequalia fata
 Tantundem miscens, hiemisque atque aestuis iisdem,
 Discernens primis hiemem, inferioribus aestus.
 At veris grati speciem modulamine Dorii,
 Vnde homines ted indigitant cognomine vero
 Faunum cornigerum, ventorum sibila hiantem,
 Quod magni omnis habes signacula daedala mundi,
 Huc adeas here flaminibus pro supplice voto.

34. *Latonae suffimen, Murra.*

O Latona gemellipara, trabeata, verenda
 Nerio Cacantis, multum votita modisque
 Morigeris, Iouio partu ditescere dulci
 Promerita es, Februum Ianamque sagittipotentem
 Progenerans, hunc in Delo, eam in Ortygia alta.
 Ergo huc adeuntes praesenti numine Diae
 Huc ades, et sacro sis felix pandiculari.

35. *Deianae* ⁽⁶⁾ *suffimen, Manna.*

Huc, huc o regina, Iouis celeberrima virgo
 Libera, famigera Titana sagittipotensque
 Venatrix, Lucina parens, manifesta Parunda ⁽⁹⁾

Partu-

XXXIV, 2. πολυδαίτη Voss. 3. λαβῆσα As. Voss. XXXV, *σμίρ-
 ναν Voss. 1. βασιλειο Voss. 2. Τεταρτης Voss. 2 et 7 om. Thr.

καὶ χαμῶνος. Add. 1, 26 et ibi Weff. n. 7. Mentio trium tempestatum etiam in Fr. 3. 11. apud Aesch. Prom. 453. apud Phil. de Cherub. p. 126,] E. Quin ex Latinis Martia. Cap. 1 p. 20 *Facie mox pueri renidentis, incessu medio iuuenis anhelii, in fine senis apparebat occidui.* Feci consilio, ut hoc loco praeter morem diatribam scriberem. Expiare volui

negligentiam quandam meam admissam ad Horat. Od. 4, 7, 10.

33, 20. Placet mihi lectio Thryll. *κρηαῖς*, ut statim *κρηαῖσας*. Velut in cratere quodam miscet omnia Sol; sed idem discernit et distinguit. Inter argumenta praecipua Orphica sunt *κρηαῖρες*, de quibus Eschenb. Epigene p. 62 sqq.

34. 5. Cf. Spanh. ad Callim. p. 82. P 3 35. 8.

- ᾽Ωδίνων ἐπαρωγὲ καὶ ᾽Ωδίνων ἀμύητε·
 5 Λυσίζωνε, Φίλοιπρε, κυνηγέτι, λυσιμέριμνε,
 Εὐδρομε, ἰοχέαιρα, Φιλαγρότι, νυκτερόφοιτε,
 Κλεισία, εὐάντητε, λυτηρία, ἀρσενόμορφε,
 Ὀρθία, ὠκυλόχεια, βροτῶν κροτέεσσι δαῖμον,
 Ἀμβροτέρα, χθονία, θηροκτόνε, ὀλβιόμοιρε·
 10 Ἡ κατέχεις ὀρέων δρυμὲς, ἐλαφροβόλε σεμνή.
 Πότνια, παμβασίλεια, καλὸν θάλος αἰὲν ἔῃσα·
 Δρυμονία, σκυλακίτι, κυδωνιάς, αἰολόμορφε.
 Ἐλθέ θεὰ σώτειρα, φίλη μύησιν ἅπασιν,
 Εὐάντητος, ἄγασσα καλὰς καρπὸς ἀπὸ γαίης,
 15 Εἰρήνην τ' ἐρατὴν, καλλιπλόκαμόν θ' ὑγίαιάν·
 Πέμπους δ' εἰς ὀρέων κεφαλὰς νέσθης τε καὶ ἄλγῃ.

36. ΤΙΤΑΝΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

- Τιτῆνες, γαίης τε καὶ ἔρανθ' ἀγλαὰ τέκνα,
 Ἡμετέρων πρόγονοι πατέρων, γαίης ὑπένερθεν
 Οἴκοις ταρταρίοισι μυχῶ χθονὸς ἐνναίοντες,
 Ἀρχαὶ καὶ πηγαὶ πάντων θνητῶν πολυμόχθων,
 5 Εἰναλίων πτηνῶν τε, καὶ οἱ χθόνα ναιετάουσιν·
 Ἐξ ὑμέων γάρ πᾶσα πέλει γενεὰ κατὰ κόσμον.
 Ὑμᾶς κικλήσκω μῆνιν χαλεπὴν ἀποπέμπειν,
 Εἴ τις ἀπὸ χθονίων προγόνων οἴκοις ἐπελάσθῃ.

37. ΚΟΥΡΗΤΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

- Χαλκρόκροτοι Κερῆτες, Ἀρήϊα τεύχε' ἔχοντες,
 Οὐράνιοι χθονιοί τε καὶ εἰνάλιοι, πολύολβοι,
 Ζωο-

7. Κλεισία A. Voss. PAI. 8. ὠκυλόχεια Thg. 9. om. Thg.
 10. δρυμὲς Voss. δρυμᾶς Thg. 11. ἔχουσι conl. Scriu. 12. Δρυμον.

35, 8. Cf. H. 1, 4.

35, 9. Lennep. ad Col. p. 133 putat Scaligerum legisse ἀγροτέρα, et probat: ac sine dubio *summana* respondet τῇ χθονίᾳ. Sed cum ἀμβροτέρα neque pro aberratione li-

brarii, neque pro correctione emendatoris commode haberi queat, retinendum puto, dictumque pro ἀμβροτος ut θηλυτέρα pro θῆλυς.

35, 16. Possit alicui in mentem venire, deprecari auctorem mala omnia

Partubus adiutrix maturis partubus experts,
 Cinxia curifugax, ceritaque vertagiduca
 Noctuuolga Dea, arcitenens, venatica pernix,
 Verrunca, et Beneuenta, Calendaque masculiformis
 Porrina, Numneria (?) atque hominum sanctissima nutrix,
 Summana, agrestis, fericida, beata, locuples,
 Quae lucos habitas, castissima, ceruitrucida,
 Regina angusta, et viri spectabilis aevo
 Cudonis, Vortumna, Canaria, fagutalis,
 Huc venias huc Diua tuis et sospita et alma
 Praestitibus ducens terrarū pignora adulta.
 Donaue pacis amoenae polericomamque salutem,
 Inque altos montes protela funera, morbos.

36. Titanorum suffimen, Tus.

Titani terrae et coeli illustrissima stirpes,
 Nostrorum proavi patrum, intra Tartara regna
 Aedibus horrificis terrae intestina colentes,
 Principium et semen cunctis animantibus aegris,
 Aëris et maris et terrarū frugiferarū,
 Ex vobis siquidem generatiū est omnis propago,
 Vos veneror iras auerruncassere iniquas
 Si quis ab indufero nostra incubat aede Senatu.

37. Saliorum suffimen, Tus.

Aericrepi Salii ancilia Martis habentes,
 Aëris et terrae et maris indigetes opulenti

Terra-

Voss. 13. *μύθοισιν* Voss. 16. om. Thr. XXXVI, 6. *ὑμῶν*
 Voss. 7. *κεκλήσιν* Voss. 8. *ἥτις* Voss.

omnia in caput mulorum, qui sacrificentur. Sed incruenta sunt Orphica sacrificia. Itaque potius conferam cum H. 18, 19 it. c. 70, 11. Montes inaccessi hominibus excipiant, ut fulmina, ita mala alia.

37, 1. Cl. H. 30. Ventos maxime hoc nomine celebrari, qui attendere volet, intelliget, tumultuosos illos quidem, verum permiscentes eosdem magnam illam *πανσπερμίαν*, ut ubique nasci possint omnia.

- Ζωογόνοι πνοιαί, κόσμῳ σωτήρες ἀγαυοί,
 Οἷτε Σαμοθράκην ἱερὴν χθόνα ναιετάοντες,
 5 Κινδύνους θνητῶν ἀπερύκετε ποντοπλανήτων·
 Ὑμεῖς καὶ τελετὴν πρῶτοι μερόπεσσιν ἔθεοι,
 Ἀθάνατοι Κερήτες, Ἀρήια τεύχε' ἔχοντες·
 Νωμᾶτ' Ὠκεανόν, νωμᾶθ' ἄλλα, δένδρεά θ' αὐτως.
 Ἐρχόμενοι γαῖαν κοναβίζετε ποσσὶν ἐλαφροῖς,
 10 Μαρμαίροντες ὅπλοις. πτήσσεσι δὲ θῆρες ἅπαντες
 Ὀρμώντων, Θέρυβος δὲ βοή τ' εἰς ἕρανόν ἤκει,
 Εἰλιγμοῖς τε ποδῶν κενὴ νεφέλην ἀφικάνει
 Ἐρχομένων· τότε δὴ ῥα ἄνθεα πάντα τέθηλεν.
 Δαίμονες ἀθάνατοι, τροφέες καὶ αὐτ' ὀλετῆρες,
 15 Ἦνικ' ἄν ὀρμαίνωνται χολέμενοι ἀνθρώποισιν,
 Ὀδύντες βίον καὶ κτήματα, ἠδὲ καὶ αὐτὸς
 Πιμπλάντες· στυγχεῖ δὲ μέγας πόντος βαθυδίνης,
 Δένδρη δ' ὑψικάρην' ἐκ ῥιζῶν ἐς χθόνα πίπτει·
 Ἦχῶ δ' ἕρανία κελαδεῖ ροιζήμασι φύλων.
 20 Κερήτες Κορύβαντες, ἀνάκτορες εὐδύνατοί τε,
 Ἐν Σαμοθράκῃ ἄνακτες, ὅμῃ Ζηνὸς κόροι αὐτοί·
 Πνοιαί ἀέναοι, ψυχотρόφοι, αἰετοειδεῖς·
 Οἷτε καὶ ἕράνιοι δίδυμοι κλυζέθ' ἐν ὀλύμπῳ·
 Εὐπνοοί, εὐδίοι, σωτήριοι, ἠδὲ προσηνεῖς,
 25 Ὀροτρόφοι, Φερέκαρποι, ἐπίπνοιοί τε ἄνακτες.

38. ΚΟ

XXXVII, 3. ἀγαυοί Voss. 11. ἦκα Voss. 14. αὐτολ. al.
 15. ὀρμαίνοντα P. χολέμενοι Voss. 16. ὀδύντες Voss.

omnia. Hinc aperte πνοιαί vocat
 v. 3. cf. H. 57, 6 πνεύματα παν-
 τογένηθλα. Cf. v. 13, praef. 22 ubi
 ψυχотρόφοι sunt. In primis huc
 facit Aristot. de Anim. 1, 5 T. 84
 ὁ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς κεκλημένοις ἐπεσι
 λόγος φησὶ, τὴν ψυχὴν ἐκ τῶ ὅλα
 αἰσίναι ἀναπνεόντων φερόμενην ὑπὸ
 τῶν ἀνέμων.

37, 4. V. ad Arg. 29. Ευχ. 20.
 Philo Bybl. ap. Euseb. Praep. Eu.

1, 10 p. 34 Διόσκαροι, ἢ Κάβαροι,
 ἢ Κορύβαντες, ἢ Σαμοθράκες.

37, 14. Vix puto opus esse, ut ra-
 tio reddatur mutationis circa signa,
 quae antiqui non habebant, recen-
 tiores temere tractant. Αὐτολετῆρ
 fuerit, qui ipse sibi perniciem ad-
 fert.

37, 15. Benti. ad Callim. H. in
 Iou. p. 460 legi vult ὀρμαίνετε, quo
 non modo euitatur α ante conso-
 nantem correptum, sed etiam con-

Terrarum tituli, genitalia femina mundi,
 Quique Samothracen habitacula sacra colentes,
 Casibus eximitis per coerula velificantes,
 Vos primi sacrum mortalibus instituistis
 Aeterni Salii ancilia Martis habentes,
 Oceanum quatitis, quatitis mare roboraque alta
 Terrae insultantes pedibus strepitis rutilantes
 Gessibus arma tremunt animantia saecula ferarum
 Et fragor et fremitus peruolgat coerula coeli,
 Et glomerante pedum sonitu stant puluere nubes,
 Et florum species viridantum verna patescit,
 Aeterni genii atque Ioues et Vaeioue quando
 Torua inimiciter occurrunt mortalibus ira
 Vastantes victumque et opes ipsosque nocentes,
 Inde loci magno crebescunt murimura ponto
 Stirpitibus et quercus procumbunt aequore campi,
 Parmarum flicu coelestis resultat imago.
 O Salii atque potes Salisubfuli induperantes
 Indigetes, Samothracii, et incluta Diiouis proles
 Aeterni flatus, animales, aëriiformes,
 Quique etiam gemini per coeli templa cluetis
 Spirantes, sudi, mitesque salutiferique
 Temperii, Autumni, Diui, medioxumi, anheli.

38. Di-

19. γύλων Af. PAI. 21. Διός Af. PAI. 22. αἰναιοι Af.
 PAI. 23. κλύζειν ἐνὶ πόντῳ Voss. 25. ἐκίπνυσον Voss.

constructioni consulitur. Vld. ad H. 58, 15.

37, 17. Πιμπλάντες, credo, hic contagionis et infectionis significationem habet, ut apud Thucyd. in pestilentiae Atticae descriptione 2, 51 ἕτερος ἀφ' ἑτέρου θανάτου ἀναπνεύοντες. Ventis et salubritatem et morborum contagia promoueri, notum fuit Thucydidi, Varroni, cet.

37, 21. De Curetum et Corybantum Daetylorumque cognatione vld.

Strabo 10 p. 326. Noster certe utroque nomine vnam rem; ventos, hic intelligit. Cf. ad Eux. 20.

37, 25. Ὀροτρόφοι] Sic in vulg. edit. sed non dubito quin legendum sit ἐκίπνυσον, ut modo ἐκίπνυσον in quibusdam edit. haberi dixi pro eo quod aliae habent ἐκίπνυσον. Sed et in hymno Vestae utitur eodem verbo μεταβατικῶς, claudens illum hoc versu: Ὀλβον ἐκίπνυσον καὶ ἡπιόχαρον ὑγίαν. H. STEPH.

38. ΚΟΡΥΒΑΝΤΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Κιλήστω χθονὸς ἀενάῃ βασιλῆα μέγιστον,
 Κύρβαντ' ὀλβιόμοιρον, Ἀρήιον, ἀπροσόρατον,
 Νυκτερινὸν Κέρητα, Φόβων ἀποπαύσορα δεινῶν,
 Φαντασιῶν ἐπαρωγόν, ἐρημοπλάναν Κορύβαντα.
 5 Αἰελέμορφον ἄνακτα, Θεὸν διφυῆ, πολύμορφον,
 Φοῖνιον, αἶμα χθόντα κασιγνήτων ὑπο δισσῶν.
 Δηῆς ὃς γνῶμαισιν ἐνήλλαξας δέμας ἄγνόν,
 Θηροτύπεθ' ἔμενος μορφήν ὄνοφεροῖο δράκοντος,
 Κλυθι μάκαρ Φωνῶν, χαλεπήν δ' ἀποπέμπεο μῆνιν,
 10 Παύων φαντασίας ψυχᾶς ἐκ πήκτε ἀνάγκης.

39. ΔΗΜΗΤΡΟΣ Ἐλευσινίας θυμίαμα, σύρακα.

Δῆν παρμήτειρα, θεοῖς πολυώνυμε δαῖμον,
 Σεμνή Δήμητερ, κροτοτόφει, ὀλβιοδῶτι,
 Πλοτοδότειρα θεᾷ, σαχυτοτόφει, παντοδότειρα.
 Εἰρήνη χαίρεσσα καὶ ἐργασίας πολυμόχθοις,
 5 Σπερμία, σωρίτι, ἀλωαία, χλοόκαρπε,
 Ἥ ναίεις ἀγνοῖσιν Ἐλευσῖνος γυάλοισιν.
 Ἰμερόεσσ', ἐρατὴ, θνητῶν θρέπτειρα προπάντων
 Ἡ πρώτη ζεύξασα βοῶν ἀροτῆρα τένοντα,
 Καὶ βίον ἰμερόεντα βροτοῖς πολύολβον ἀνείσα.
 10 Αὐξιδαλῆς, βρομίοισι συνέσιος, ἀγλαότιμος.
 Λαμπαδόεσσ', ἀγνή, δρεπάνοις χαίρεσσα θερείοις.
 Σὺ χθονία, σὺ δὲ φαινομένη, σὺ δὲ πᾶσι προσηνής.
 Εὐτεκνε, παιδοφίλη, σεμνή κροτοτόφει κέρα,
 Ἀρμα

XXXVIII, 2. Κύρβαντ. Voss.
 Voss. 8. Θηροτύπον Voss.

3. Νυκτερινῶν Voss. 6. δισση
 10. ἐκπληκτον Voss.

38, 6. Hinc colligas Corybantas tres fuisse, quorum vnus duos fratres interfecerit. Querere vltra, modo non lubet, quemadmodum nec, quae statim sequuntur, an aliunde quoque declarari possint,

nescio. Videant, quibus lubet, an aliquid huc faciat Fr. 8, 8.

38, 10. Aliquoties tractauit hunc versum Salmasius ad Solinum, p. 238, b D. 764, a F. 766, a F. et πηκτὴν ἀνάγκην ad necessitatem et vim magicam

38. *Diui Inui* ⁽²²⁾ *Lucumonis* ⁽¹⁵⁾ *suffimen, Tus.*

Induperatorem magnum telluris adoro
 Inuisumque Inuum, felicemque atque Quirinum
 Nocturnum Lucumonem, obicem Iaruaulis umbrae,
 Terriculi auxilium: desertaque concelebrantem.
 Incubum, item geminum Volturnum multiuolumque
 Sanguineum, atque utriusque cruentum vulnere fratris,
 Numine qui Cereris mutasti corpus amoenum,
 Terrificae excetrae insinuans serpentia membra,
 Vota lubens audi creperosque auerte timores,
 Sistens obscenas species crucias animorum.

39. *Cereris matris Eleusiniensis suffimen,*
Sturaca.

Alma Ceres mater Diuum, celeberrima Dia
 Rumia sancta Pales, copis largissima victi
 Omnia dans fruges, et opes, Pomona, Segesta
 Tantum concelebrans pacem, agricolasque Labores
 Semona accunula, tritutrix: frugiparensque
 Quae angustae sacraria Eleusinis dominaris.
 O iucunda, benigna, hominum placidissima nutrix
 Quae prior agricolas iuncti sub plaustra triones
 Illecebris mitem edulcans mortalibus victum.
 Aeui adolescens Brumorumque sodalis, honora
 Lucia taedigerens, messorum falcibus gaudens,
 Tellumo tu, tuque illustris, tuque omnibus ridens,
 Proletaria, amans natae, Dea Rumia nutrix

Quae

XXXIX, 3. *σαχυοτροχε παιδάταρα* Voss.
 10. *βρομίως* Al. Voss. PAI.

5. *αλαιν* Voss.

gicam refert, de qua Romani *de-*
figendi verbo uti solent. Talis est
 illa Horatiana *clavis adamantinis*
figens omnia necessitas.

39, 1. *Θεὸ πολυώ*. coniicit Len-
 nep. ad Col. p. 134.

39, 3. Apud Diod. Sic. 1, 12
Γῆ μήτηρ πάντων, Δημήτηρ, πλα-
τοδόταρα.

39, 5. Conf. ad h. v. 33, 3. 28, 13.
 57, 65. It. Inst. M. Cohort. p. 82.
Μῆνιν ἄσπε, θεῶν, Δημήτερος ἀγλαο-
κάρηα. 40.

- Ἄρμα δρακοντείοισιν ὑποζεύξασα χαλινόις,
 15 Ἐγκυκλίοις δίναις περὶ σὸν θρόνον εὐάζεσσα.
 Μενογενῆς, πολύτεκνε θεᾷ, πολυπότνια θνητοῖς,
 Ἦς πολλαὶ μορφαί, πολυάνθεμοι, ἱεροθαλλεῖς,
 Ἐλθὲ μάκαιρ' ἀγνή, καρποῖς βρίθασα θερείοις,
 Εἰρήνην καταγασσα καὶ εὐνομίην ἐρατεινήν,
 20 Καὶ πλεῖτον πολύολβον, ὅμῃ δ' ὑγίειαν ἀνασσάν.

40. ΜΗΤΡΟΣ Ἀνταίας θυμίαμα, ἀρώματα.

- Ἀνταία βασίλεια, θεᾷ, πολυώνυμε μήτερ
 Ἀθανάτων τε θεῶν ἠδὲ θνητῶν ἀνθρώπων,
 Ἦ ποτε μασεύεσσα πολυπλάγκτω ἐν αἰνῇ,
 Νησεῖαν κατέπαυσας Ἐλευσῖνος γυάλοισιν,
 5 Ἦλθες τ' εἰς αἶδην πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν,
 Δύσαγνος παῖδ' ἀγνὸν ὁδηγητῆρα λαχῆσα,
 Μηνυτῆρ' ἀγίων λέκτρων χθονὶς Διὸς ἀγνῆ,
 Εὐβηλον τέξασα θεὸν θνητῆς ἀπ' ἀνάγκης.
 Ἀλλὰ θεᾷ λίτομά σε πολυχάρϊ βασίλεια
 10 Ἐλθεῖν εὐάντητον ἐπ' εὐιέρῳ σέο μύσῃ.

41. ΜΙΣΗΣ θυμίαμα, σύρακα.

- Θεσμφορόν καλέω ναρθηκοφόρον Διόνυσον,
 Σπέρμα πολύμνησον πολυώνυμον Εὐβηλῆος,
 Ἀγνὴν εὐιέρῳ τε Μίσῃν ἀρρήτην ἀνασσάν,
 Ἀρρενα καὶ θῆλυν, διφυῆ λύσειον Ἰακχόν·

Εἴτ'

18. βρύεσσα Voss. 19. ἐρατεινῇ Voss. 20. ἄπασαν Voss.
 XL, 3. Ἦ ποτε Voss. πολυπλάγκτω Af. PAI. 4. Ἐλ. ἐν γυά-
 λωι Voss. P. 5. ελθες — αἶδην — Voss.

40. Μητέρα Ἀνταίαν si non satis
 indicaret poeta esse Cererem, quae
 et pro matre deorum saepe accipi-
 tur, docere posset Apollonius Rho-
 dius. Quam enim i, 1125 Μητέρα
 Δασδυμένην vocauerat, et Ἰναίτην
 Φρυγίας, et 1139 Ῥαίην, eam 1141
 Ἀνταίαν δαίμονα dicit, ubi hono-

rem illius et miracula canit. Schol.
 εὐλιταίητον interpretatur et εὐάντη-
 τον, quod posterius ipse hic noster
 firmat v. 10. Add. Hesych.

40, 6. Δύσαγνος propter luctum,
 puto.

40, 8. Εὐβηλον declaramus in
 Ind. Hic an Bacchus est? Inter
 vina

Quae biuges auriga iugans ad frena colubras
 Amfractu circaneo ouas tua an sola sancta
 Vnigena, et forda, atque hominum angustissima cura,
 Quoi sunt omnigena et quoi frugiparentia volta,
 Ergo huc spicigerente grauescens munere adesdum,
 Adducens pacem et legum concordia iura,
 Fertileque vber opum, et pollentia dona salutis.

40. *Empandae (5) matris suffimen, Aromata.*

Omnipotens Empanda parens, celeberrima Dia
 Mater Coeligenumque Deum, et mortalium hominum,
 Quae olim errans desiderio perfixa nitenti
 Solata es in Eleusinis ieiunia valle
 Furva obiens Proserpinae omnipotentis Auerna,
 Ipsa ducem offendens purum non pura puellum,
 Narrantem inferni coniubia Diouis sancti,
 Quae Consum paris icta humani vulnere amoris
 Te multum votita precor sanctissima mater.
 Hic tuo aduentare fauentem dia Camillo.

41. *Ambiguae bigeneris suffimen, Sturaca.*

Accinctum ferula te legifer incalo Brume
 Aeternum magni numen memorabile Consi,
 Bura facer, bigener, Regina indicta, virago,
 Mas eadem, mulierque bimenbris, libera, bruma,

Siue

6. λαβῆσα Af. Voss. 7. Μνητῆρ' Voss. 8. ὑπ' ἀν. Voss.
 recte! 9. πολυλίστη Voss. XLI, 3. αγγη τ' εν — με-
 σση Voss.

vina quidem consultare barbarorum
 fuit, etiam maiorum nostrorum.
 Sed illud θνητῆς ὑπ' ἀνάγκης indi-
 cat humano semine conceptum etc.
 Sed εὐβελῆος filium mox H. 41, 2
 facit Bacchum. De illa πολυανυμλία
 Orphica semper tenendum, non
 tantum Inconstantiam poeticarum

imaginum et φαντασιῶν esse: sed
 indicare vnum illud in natura re-
 rum, quod σχέσις tantum mutuis
 et relationibus volebant distingui.
 De Μίσης nomine nihil habebam,
 nisi quod somniabam aliquid de illa
 ἐναντιοτροπῇ Heraclitica, de illo
 bello omnium patre. Sed poeta
 nihil

- 5 Εἴτ' ἐν Ἐλευσῖνος τέρπη νηῶ θυόεντι,
 Εἴτε καὶ ἐν Φρυγίῃ σὺν μητέρι μυσιπολεύεις,
 ἢ Κύπρῳ τέρπη σὺν εὐσεφάνῳ Κυθερείῃ,
 ἢ καὶ πυροφόροις πεδίοις ἐπαγάλλεαι ἀγνοῖς,
 Σὺν σῇ μητρὶ θεᾷ μελανηφόρῳ Ἰσιδί σεμνῇ,
 10 Αἰγύπτῳ παρὰ χεῦμα, σὺν ἀμφιπόλοισι τιθήναις;
 Εὐμενέεσ' ἔλθοις ἀγαθοῖς τελέεσ' ἐπ' ἀέθλοισι.

42. ΩΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα*.

- Ωραὶ θυγατέρες Θέμιδος καὶ Ζηνὸς ἀνακτος,
 Εὐνομή τε Δίκη τε καὶ Εἰρήνη πολύολβε,
 Εἰαρινὰ, λειμωνιάδες, πολυάνθεμοι, ἀγναί,
 Παντόχροισι, πολυόδοισι ἐν ἀνθεμειδέσι πνοιαῖς,
 5 Ὡραὶ αἰεθαλέες, περικυκλάδες, ἡδυπρόσωποι·
 Πέπλεις ἐννύμεναι ὀροσερῆς ἀνθῶν πελυθέρπτων,
 Περτεφόρῃ συμπάικτορες, ἥνικα Μοῖραὶ ταύτην
 Καὶ Χάριτες κυκλίοισι χερσὶς πρὸς φῶς ἀνάγωσι,
 Ζηνὶ χαριζόμεναι καὶ μητέρι καρποδοτεΐῃ,
 10 Ἐλθετ' ἐπ' εὐφήμες τελεταῖς ὅσας νεομύστες,
 Εὐκάρπες καιρῶν γενέσεις ἐπάγασαι ἀμεμφῶς.

43. ΣΕΜΕΛΗΣ θυμίαμα, σύρακα.

- Κικλήσκω κέρην Καδμηίδα παμβασίλειαν,
 Εὐειδῇ Σεμέλῃν, ἐρατοπλόκαμον, βαθύκολπον,
 Μητέρα θυρσοφόροιο Διωνύσου πολυγηθῆς,
 ἢ μεγάλας ὠδῖνας ἐλάσσατο πυρφόρῳ αὐγῇ,
 5 Ἀθανάτοιο τεκῆσα Διὸς Βελαῖς Κρονίοιο·

Τιμαῖς

6. μυση. Voss.
 Voss.

9. Σὺν σοὶ Αἶ. Voss. PAI.
 XLII, *

ἀρώ. Voss.

11. ἐπ' ἰθὺς
 6. ἐνημέται Voss. ὀρο-

nihil tale suggerit: potius Nympham facit hilarem. etc.

41, 11. Etiam hic ἐπιτελέεσθαι iungam, bonis laboribus finem bonum et perfectionem addens.

42, 2. Eadem nomina Horarum apud Hes. Theog. 902 ubi etiam sunt Themidis filiae, αἳ τ' ἔργ' ὠραῖσαι καταδητοῖσι βροτοῖσιν. Cf. Apollod. 1, 3, 1. Videntur signare illam pulchritudinem, quae est ex matu-

Siue in Eleusinis templo laetaris odoro,
 Siue etiam in Frugia cum matre arcana agis sacra,
 Siue etiam in Cupro degis cum Murtia amoena,
 Vel si frugiferis persultas pabula campis,
 Cornigera cum matre tua Deus Iside sancta,
 Cumque assis famulabus ad alma fluenta Melonis
 Adsis diua fauens ob rerum praemia sancta.

42. *Temperiarum suffimen, Aromata.*

Temperiae Iouis et Iuritis sancta propages,
 Aurea lex et fas et pax ditissima rerum,
 Vernae gramineae, puraeque et multiuidentes,
 Omnicolores suauehalantes spiritu amoenos,
 Temperiae virides vortentes et speciosae
 Pallas indutae fertis pubentibus aptas,
 Congerrae Proserpinae ubi eam solemnibus Parcae
 Staticulis luci reuocant et Gratiae ouantes
 Dii Iouis imperiis, et Matris opiconsiuae,
 Huc mites ad sacra pia instaurata venite,
 Ducentes foecunda propagmina tempestatum.

43. *Semelae suffimen, Sturacen.*

Eliclo pusam proguatam principe Cadmo
 Formosam Semelam, cincinnam vestifluamque
 Et matrem Bruni laetabilis, et serulati.
 Fulmine quae sacro foetum exterraneum abegit
 Aeternis Iouis consultis enixa puella.

Quam

σείς Ask. πολυθρίπτων Af. quod malim. 8. πάντες P.
 XLIII, 3. Διονύσσε Voss. PAL. 5. Ἀθανάτα Voss. P.

maturitate et tempestiuitate cuius-
 que rei. De Dice add. H. 61.

42, 7. Cf. 28, 9. et vid. Apollod.
 1. c.

42, 11. Illud ἀμεμφῶς valde placet : excludit μεμψιμοιρίαν rusti-

corum, quod difficile est, ut quam-
 uis audio colono rura sua parcant.

43, 4. Ἐλάσσατο non passiva
 simpliciter significatione ponitur.
 Mulier perterrita et conuulsa ipsa
 tamen

- Τιμὰς τευξαμένη παρ' αὐτῆς Περσεφονείης
 Ἐν θνητοῖσι βροτοῖσιν ἀνὰ τριετηρίδας ὥρας,
 Ἡνίκα σὲ Βάκχῃ γονίμην ὠδῖνα τελῶσιν,
 Εὐτέρῳ τε τράπεζαν ἰδὲ μυστήριά θ' ἀγνά.
 10 Νῦν σε θεὰ λίττομαι, κέρη Καδμηΐς ἀνάσσα,
 Πρῆντοον καλέων αἰεὶ μύσαισιν ὑπάρχειν.

44. ΤΜΝΟΣ Διονύσῃ * βασσαρέως τριε- τηρικῇ.

- Ἐλθὲ μάκαρ Διόνυσε, πυρίσπορε, ταυρομέτωπε,
 Βάσσαρε, καὶ Βακχεῦ, πολυώνυμε, παντοδυνάσα,
 Ὃς ξίφεσιν χαίρεις, ἦδ' αἵμασι, μαινάσι θ' ἀγναῖς
 Εὐάζων κατ' Ὀλυμπόν, ἐρίβρομε, μανικὲ Βάκχε,
 5 Θυρσαχθῆς, βαρύμηνι τετιμένε πᾶσι θεοῖσι
 Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν, ὅσοι χθόνα ναιετάουσιν
 Ἐλθὲ μάκαρ σκιρτητὰ, φέρων πολὺ γῆθος ἅπασιν.

45. ΛΙΚΝΙΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

- Λικνίτην Διόνυσον ἐπ' εὐχαῖς ταῖςδε κικλήσκω,
 Νύστιον, ἀμφιθαλῆ, πεποθημένον, εὐφρονα Βάκχον
 Νυμφῶν ἔρνος ἔρασόν εὐσεφάνῃ τ' Ἀφροδίτης,
 Ὃς περ' ἀνὰ δρυμὲς κεχορευμένα βήματα πάλλει,
 5 Σὺν νύμφαις, χαρίεσσιν ἐλαυνόμενος μανίῃσι.
 Καὶ βελαῖσι Διὸς πρὸς τ' αὐτὴν Περσεφόνειαν
 Ἀχθεῖς

9. ἦδ' ΑΓ.Ρ. XLIV, * Διονύσῃ Voss. 1. διόνυσε Voss. P.
 ταυρομέτωπε P. 3. ξίφει ΑΓ. ξίφεσι Voss. 5. θυρσαχ. ΑΓ.
 Voss. PAI. XLV, γ. Διόνυσον Voss. PAI. 2. Νύστιον ΑΓ. Thr.

tamen cum abigere a se et amoliri
 malum studuit, partum expulit.

43, 6. Παρ' ἀγκυῆς legendum
 suspicatur Pierfonus Veris. p. 36 vt
 H. 40, 5. Et sic etiam 45, 6. Ce-
 terum hoc videtur indicare poeta,
 Semelae hunc honorem haberi ab
 imperiosa alioquin Proserpina; vt
 illam e regno suo dimittat ad trie-
 terica Bacchi sacra obeunda, in

quibus τελῶσι, h. e. inter cerimo-
 nias illas occultas referunt, et vt
 fabulam quandam ludunt natales
 Bacchi. Talem τελῶσιν pulchre et
 copiose describit in Alexandro suo
 Pseudomanti Lucianus.

44. 4. Εὐάζων]. Ἐπὶ μανικῇ pri-
 mam debet potius habere corre-
 ptam, (sicut in proximo sequente
 hymno — ἐλαυνόμενος μανίῃσι) in-
 tra

Quam dignata graui est florens Proserpina honore
 Inter mortales trima ad comitia festi
 Quando tui Brumi referunt genitabile germen
 Anclabram sacram, et rerum haud arcana profunda.
 Te Dea patritia obtestor fata principe Cadino
 Flaminibus leni, et praesenti numine adesse.

44. *Carmen Bassarii patris Brumi* ⁽²²⁾
triennalis.

Liber ted oro fate fulmine, corniger adsis
 Bassare, Bruine pater, celebrer Deus induperator,
 Quem oblectant enses, pilenta, sacraeque ministrae,
 In coelo vitulans, insane crepicrepe Bruine,
 Instinctor furiose, supremis numen honorum,
 Terraïque sacrae mortalibus inducolonis
 Adsis gaudia laeta ferens, salisubfule Die.

45. *Velabri patris suffimen, Manna.*

Velabrum veneror votorum hoc munere patrem,
 Mustidum et inuestem, florenti pectore Bruinum
 Crinitae Veneris, numenque illustre virarum
 Qui numero lucos virides pede persultanti,
 Peruolgas cum vesanis vesanus virabus,
 Quin et consilio Iouis ad Proserpinam alumnus

Actus

3. ἔρπον Af. ἔρατὸν Thr.
 Thr. μανιαῖσι Voss.

4. πᾶδας Thr.

5. χερύσειν

sra tamen iterum sic ponitur: vbi
 pro Βάκχῃ legitur Βακχεῦ, primo
 versu hymni Trieterici, Κικλήσκω
 σε μᾶκαρ πολυώνυμῃ μανικῇ βακχεῦ.

H. STEPH.

44, 5. Θυρσαχθῆς graui metuen-
 de thyrsō etc. Hor. Od. 2, 29.

45. De λικνίτῃ epitheto V. Spanh.
 ad Call. in Iou. 48 et Cer. 137
 Squire ad Plut. de Iside p. 88 sq.

Verbo est illud λίκνον, vnde λικνί-
 τῃς Bacchus, mystica uanitas lac-
 chi, Virgiliana, purgationis ani-
 marum symbolum. Verba Plutar-
 chi, Αἱ Θυιάδες ἡγείρας τὸν λικνί-
 τῃν, forte ad hunc Orphicum vel
 similem Hymnum pertinent.

45, 6. Etiam hic legi vult Pierso-
 nus πρὸς ἀγαυὴν Περσεφόνειαν, vt
 43, 6. Mirum tamen fuerit, si in
 Q epi-

Ἄχθεις ἐξετράφης, φόβος ἀθανάτοισι θεοῖσιν.
Εὐφρων ἐλθὲ μάκαρ, κεχαρισμένα δ' ἱερὰ δέξαι.

46. ΒΑΚΧΟΥ περικιονίῃ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κιλήσκω Βάκχον περικιόνιον, μεθυώτην,
Καδμείοισι δέμοις ὅς ἐλίσσόμενος περὶ πάντα,
Ἔσησε κρατερῶς βρασμὸς γαίης ἀποπέμψας·
Ἦνίκα πυρφόρος αὐγὴ ἐνίκησε χθόνα παῖσαν,
5 Πρῆτῆρος ῥοίσοις· ὁ δ' ἀνέδραμε δεσμός ἀπάντων.
Ἐλθὲ μάκαρ Βακχευτὰ γεγηθυῖαις πραπίδεσσι.

47. ΣΑΒΑΖΙΟΥ* θυμίαμα, ἀρώματα.

Κλυθὶ πάτερ Κρόνυς υἱὲ σαβάζιε, κύδιμε δαῖμον,
Ὅς Βάκχον διόνυσον ἐρίβρομον εἰραφιώτην
Μηρῶ ἐγκατέραψας, ὅπως τετελεσμένους ἔλθῃ
Τρωῶλον ἐς ἡγάθεον παρ' Ἴππαν καλλιπάρηον.
5 Ἀλλὰ μάκαρ Φρυγίης μεδέων, βασιλεύετε πάντων,
Εὐμενέων ἐπαρωγὸς ἐπίλθοις μυσιπόλοισιν.

48. ΙΠΠΑΣ θυμίαμα, σύρακα.

Ιππαν κιλήσκω Βάκχον τροφὸν, εὐάδα κέρην,
Μυσιπόλον τελεταῖσιν ἀγαλλομένην Σάββι ἀγνῆ,
Νυκτε-

7. φόβος ἀθαν. Thr.

XLVI, * ΒΑΚΧΟΥ om. Alf.

Voss. PAI.

4. ἐνίκησε Scriuer. ad Scal.

5. ροίσης Voss.

epitheto ita solemni ter diuersis
locis peccare potuerunt librarii.

45, 7. An φόβος hic est terror,
non DIs iniectus a Baccho, sed
quem iniecere DI per Bacchum,
πρόμαχον suum, gigantibus, ubi
retorsit Rhoecum leonis I'nguibus
horribilique mala Hor. Od. 2, 19, 23.

46. De περικιονία appellatione, ex
fabula Bacchi de columnis Cadmeae
arcis vite circumdata munitis, vid.

Eurip. Phoeniss. 654 ibique V.
Schol. et Valcken. Nescio quam
bene Spencerus de LL. Ebr. p. 667.
huc referat idolum ἡνδ Αριστ. 5, 26.

46, 4. Pro ἐνίκησεν cogitabam ali-
quando forte melius legi ἐκίκησεν·
cum terrae motum hic vel ipse
Hymnus signare videatur. Sed
etiam νικᾶν, superare, vincere, hic
commode locum habent.

46, 5.

Actus creuisti, tremor immortalibus Diuis,
Sis felix, et macte suas hoc munere sacro.

46. *Columellae seu Telamonis* ⁽³⁾ *patris suffimen, Aromata.*

Elicio Brumum Columellam vitifatorem,
Aedibus Cadinaeis qui circum perque vagatus
Subiit onus constanter, terrae incendia placans,
Cum vaga inundarent fluminarum flumina terram,
Turbinibus calidis hic cuncta ruentia fulsit.
Huc adsis mentis ridenti Brume lepore.

47. *Sabi patris suffimen, Aromata.*

Die Sabe omnipotens, audi Saturnia proles,
Qui Brumum streperum insubulum inseruisti
In femore, ut qui postidea maturus adiret
In Timolum sanctum ubi habebat equiria polcra.
Quare ô Rex Frugias procerum coeli induperator,
Mitis ades, antistibus solatia praestans.

48. *Diuae Equiriae suffimen, Sturacem.*

Te Bruini assa obtestor Equiria, Dia Camilla
Quae Sangi celebras elementa arcana Sabini, et
Flam-

XLVII, * ΣΑΒΑΣΙΟΥΤ Ask. 2. διονίσσον Af. Voss. ἐρι-
φιότην Voss. 3. ἐγκατέραψα. 4. καλλιπαρκον Voss. 5. πόν-
την Voss. XLVIII, 2. σαβον Voss.

46, 5. Bacchus circumiens ar-
cem, vite a se producta illam de-
uinxit et contra incendium ac rui-
nam muniit.

47, 1. Bacchi barbarum nomen,
viti volunt Graeci Grammatici. De
Saba Arabiae potest aliquis cogi-
tare, de Sabaoth, cum exercitum
per Orientem duxerit Bacchus etc.
Σάβον et Σαβάζιον modo vocis

productione differre credibile est.
Plut. Symp. 4, 5 p. 671, F Σάββας
καὶ νῦν ἐστὶ πολλοὶ τὰς βέκχας κα-
λῶσι, καὶ ταύτην ἀφίᾳσι τὴν φωνήν,
ὅταν ὀργιάζῃσι τῷ θεῷ.

47, 2. De ἐριφιότης appellatione
vid. Hesych. et ibi viri docti. Verbo,
διὰ τὸ ἐρράφθαι ἐν μητρὶ Διὸς,
κ. τ. λ.

48, 1. Vid. Fragn. 43 ex Proclo.
Q 2 48, 6.

Νυκτερίοισι χερσῖσι, πυριβρεμέτεις ἰάχοισι.
 Κλυθί με εὐχομένε, χθονία μήτηρ βασίλεια,
 5 Εἴτε σύ γ' ἐν Φρυγίῃ κατέχεις Ἰδης ἕρεσ ἀγνόν,
 Ἥ Τμῶλος τέρπει σε, καλὸν Λυδοῖσι θάσμα·
 Ἐρχεο πρὸς τελεταῖς ἱερῶ γηθῶσα προσώπῳ.

49. ΛΥΣΙΟΥ ληναῖε ὕμνος.

Κλυθι μάκαρ Διὸς υἱ', ἐπιλήνιε Βάκχε, διμάτῳ,
 Σπέρμα πολύμνητον, πολυώνυμε, λύσιε δαῖμον.
 Κρυψίγονον μακάρων ἱερὸν θάλος, εὖιε Βάκχε,
 Εὐτραφῇ, εὐκαρπε, πολυγηθεῖα καρπὸν αἰέζων,
 5 Ῥοχθίζων, ληνάιε, μεγαθενὲς, αἰολόμορφε·
 Πασσίπονος θνητοῖσι φανείς, ἄκος, ἱερὸν ἄνθος,
 Χάρμα βροτοῖς φιλάλυπον, ἐπάφιε, καλλιέθειρε,
 Λύσιε, θυρσομανῇ, βρέμι', εὖιε, πᾶσιν εὐφρων
 Οἷς ἐθέλεις θνητῶν ἢ δ' ἀθανάτων ἐπιφάυσκων·
 10 Νῦν σε καλῶ μύσαισι μολεῖν ἡδύν, φερέκαρπον.

50. ΝΥΜΦΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

Νύμφαι, θυγατέρες μεγαλήτορος Ὀκεανοῖο,
 Ὑγροπόροις γαίης ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι,
 Κρυψίδρομοι, Βάκχοιο τροφοί, χθονία, πολυγηθεῖς,
 Καρποτρόφοι, λειμωνιάδες, σκολιόδρομοι, ἀγναί,
 5 Ἀντροχαρεῖς, σπήλυγξι κεχαρμένα, ἡερέφοιτοι.
 Πηγαῖαι, δρομάδες, δροσσεύμονες, ἵχνεσι κῆφαί·
 Φαινό-

XLIX, 3. Κλυψιγ. Voss. F. κλεψ.

5. ἀγλαομορφε Voss.

6. ἄκος om. Voss.

8. θυρσομανῇ Voss.

9. ὡς ἐθέλει Voss.

48, 6. Possit quidem aliquis θύσ-
 μα hic suspicari legendum, et ad
 sacrificiorum honorem referre. Ve-
 rum θάσμα ad illos furiosos per
 montes cursus pertinet, de quibus
 etiam est apud Plut. de aud. poet.
 Vid. Hesych. V. θοάζα, et quae ibi
 VV. DD.

49. Λύσαιν ut H. 41, 4 f. λύσαιν

verius est, videntur dixisse non
 tantum ex fabula, quod soluit vin-
 cula suis Bacchis a Pentheo iniecta,
 qua de re Eurip. Bacch. 443 sq. et
 497 ubi minanti Pentheo, ἀγκταῖσι
 δ' ἔνδον σῶμα σὸν φυλάξομεν, re-
 spondet Bacchus Λύσαι με' ὁ δαίμων
 αὐτὸς, ὅταν ἐγὼ θέλω κ. τ. λ. Ἀπ-
 λύσιος etiam physice cum ληναίῳ
 con-

Flammicrepos coetus et sacra trinoctia Brumi,
Obtestor ted alma parens Summana virago,
Concelebras seu ludorum iuga sancta Timoli,
Accessis ad sacra benigno lumine vultu.

49. *Liberi Praeliganei carmen.*

Huc Iouis ô proles praeclarie Brune bimater,
Sanguen honoratum celebris sanctissime Liber,
Arcanum germen Diuorum, iubile Brune
Augens frugiferentia, adultaue pignora terrae,
Torcule magnanime atque asper Vortumne, Liburne
Mustula mortalis saeculi, medicina sacer hos
Cura hominum iucunda, Tages, cincinnicapille,
Liber cerite, omnium amicule, Iubile, Brune,
Quis tu cunque faues hominum appare sue Deorum,
Nobis frugiferum et iucundum te volo adesse.

50. *Diuarum Virarum (10) suffimen, Aromata.*

Numina clara Virae, Oceani praestantis propago,
Quae liquidas colitis sub terrae anfractibus aedes,
Assae, furtiuagae, Brumi, laetaeque penates,
Consuetae, florae, errantes obstita viarum
Antricolae, specuum ciues, atque aëri volgae,
Fontanae, errones, rorantes, alipedesque,

Visae

10. ἡδαν Voss.

L. 3. Κρυψίδομοι V.N.

5. Ἀνδροχ. Voss.

κεχαρισμ. Voss.

6. ἰχνησαι AL

coniunctus est? nam in ἀνφ, tor-
culari, soluitur et liberatur Bacchus
a vinculis illis succi crassioris et pel-
liculae, quae impediunt vim in-
ebriandi.

49, 5. Ποχθίζαν ad ebriorum
clamores et rufus adeo referendum
puto. Videtur in utroque verbo ἐρε-
μικοποιε quaedam esse.

49, 7. Ἐπάφιον ut vocatur etiam
51, 9 declaramus ad Fr. 16 pr.

49, 8. Non est probabile ὑπερ-
μανῆ solum accusandi casu tot vo-
catus interpositum. Itaque le-
gam potius ὑπερμανέι.

50, 3. Casaub. de Satyr. L. 1 p. 35
Κρυψίδομοι emendat, cum respectu
ad antra Nympharum, a quibus

Q 3

et

- Φαινόμενα, ἀφανείς, αὐλωνιάδες, πολύανθοι·
 Σὺν Πανὶ σκιετῶσαι ἀν' ἔρεα, εὐάσειρα,
 Πετρεῖντοι, λιγυραί, κορυνίτιδες, ὑλονόμοι τε·
 10 Παρθέναι εὐώδεις, λευχείμονες, εὐπνοοὶ αὔραις,
 Αἰπολικάι, νόμιαί, θηρσὶν φίλαι, ἀγλαόκαρποι,
 Κρυμοχαρεῖς, ἀπαλαί, πολυθρέμμονες· αὐξίτροφοῖτε
 Κῆραι ἀμαδρυάδες, φιλοπαίγμονες, ὑγροκέλευθοι,
 Νύσται, μανικάι, παιωνίδες, εἰαροτερπεῖς,
 15 Σὺν Βάκχῳ Διοῖ τε χάριν θνητοῖσι φέρουσαι·
 Ἔλθετ' ἐπ' εὐφήμοις ἱεροῖς κεχαρηότι θυμῷ,
 Νᾶμα χέουσ' ὑγιεινὸν ἀεξίτροφοῖσιν ἐν ὥραις.

51. ΤΡΙΕΤΗΡΙΚΟΥ Θυμίαμα, ἀρώματα.

- Κικλήσκω σε μάκαρ πολυώνυμε μανικέ, Βακχεῦ,
 Ταυρέκεως, ληνᾷε, πυρισπόρε, νύσιε, λυσσεῦ,
 Μητροτρεφῆς, ληνῖτα, πυριπόλε, καὶ τελετάρχᾳ·
 Νυκτέρ', εὐβηλεῦ, μιτρηφόρε, θυρσοτινάκτα·
 5 Ὀργιον ἄρρητον, τριφυές, κρύφιον Διὸς ἔρνος·
 Πρωτογόν' ἠρικεπαῖε, θεῶν πάτερ ἠδὲ καὶ υἱέ·
 Ὠμάδιε, σκηπτέχῃ, χροσιμανές, ἀγέτα νόμων·
 Βακχεύων ἀγίας τριετηρίδας ἀμφὶ γαληνάς·
 Ῥηξίχθων, πυριφεγγές, ἐπάφιε, κῆρε διμάτῳ,
 10 Οὐρεσιφοῖτα ἔρως, νεβριδοσόλε, ἀμφιέτῃρε,
 Παιᾶν χρυσεγχῆς, ὑποκόλπιε, βοτρυόκοσμε.

Βάσ-

9. πετρεῖντοι Af. Voss. 10. ευπνοι Voss. 11. θηρσι Voss.
 12. Δρυμοχ. V. N. 14. Νύστια Af. Voss. PAI. παιωνίδες PAI.
 17. αὐξίτροφοῖσιν ὥραις P. LI, 2. πυρισπόλε Voss. νύσιε Af.

et ἀντροχαρῆς et χθονία μοχ ap-
 pellantur.

50, 9. Non miror *fustibus* aut
clavis armatas esse nymphas, κο-
 ρυνίτιδας, cum ut fortes in exer-
 citu Bacchi milites se gerere soleant.

50, 11. Θηρσὶν potest esse ab eo,
 qui versum per τ ἰφελκυτικὸν ful-
 cire vellet. Sed non erat illo opus
 in caesura.

50, 12. Δρυμοχαρῆς eleganti con-
 iectura suspicatur Heringa Obsl. c. 11
 p. 89. Sed neque vulgatum non
 rectum esse puto: antra, riui, ne-
 mora nympharum possessiones, ex-
 petuntur ad captandum frigus.

50, 14. Nomen Νύστια, an Νυ-
 σῆται, a Baccho suo trahunt.

51. De τριετηρικῷ vid. ad 52, 3.

51, 5.

Visae atque inuisae, fertis Valloniae amictae,
 Montibus cum Fauno in summis Saliae fatuantes
 Petreiae, scatebrae, Sylvanae flexanimaeque
 Populae, odoraе, albatae, halantes suauibus auris
 Oipiliae, Caprotinaeque volupque ferarum,
 Succineae, tenerae, nutrices, augmina rerum
 Pusae querquetulae, ludicrae, caeruleuolgae,
 Nyseae, fatnae, Meditrinae, Veris amicae,
 Cum Cerere et Brumo mortalibus optimae adeste,
 Hucce dicis causa aduenientes numine amico
 Mitibus temperiis futantes sana fluenta.

51. *Triennialis patris suffimen, Aromata.*

Hinc adsis Liber Lucumo celeberrime Dic,
 Torcule, Taurifrons, fate fulmine, Nysie, Faune,
 Matris alumne, sacrum pater, igniuome et Velabre,
 Consentis, nocturne, geriferule, et tutulate
 Arcane atque indicte Iouis stirps Virtrius idem
 Primigena atque Deum pater et stirps **
 Baulle sceptrigerens Saliorumque histrio praesul
 Foemineo stimulans diuina triennia coetu,
 Terricrepe atque Tages, Lucetius, pulle bimater,
 Soleinnis, cornute lugantine hinuliuestis,
 Insinue, Iuturne, racemifer, atque Quiriti,

Virgi-

Voss. PAI. 3. Μητροφῆς coni. Lennep. ad Col. p. 135. ex
 H. 47. 1. 4. Νυκτερι ΑΓ. μετριφ. Voss. 6. V. N. 7. χορομα-
 ρες Voss. 10. κέρως V. N. ἀμφιτερε Voss. 11. βοτρυσκοσμαι Voss.

51, 5. Cur τριφυῆς Bacchus, in-
 dicatum ad 29, 2.

51, 6. De Ἡρικαπαίῳ plus satis
 dictum ad H. 5, 4.

51, 7. Ὠμάδιος sorte, quod thyr-
 sum solet gestare humero, et saepe
 suspensum inde cantharum.

51, 9. Πηξίχθων cum de terra
 producit fontes vini, mellis etc.

51, 9. Ἐπάφῳν declarauimus ad
 Fr. 16. pr. Etiam ὑποκόλπιος v. 11
 inde declarari potest.

51, 10. Pro ἱρως, κέρως legit Scali-
 ger, vertitque cornute. Sed ut
 est vterque Deus πολύμορφος, ita
 nihil promouet Bacchum etiam
 Amoris nomine venire. Post vinum
 pulchriores quam ante videntur
 puellae.

Q 4

52, 5

Βάσσαρε, κισσοχαρής, πολυπάρθενε, καὶ διάκσμε,
Ἐλθὲ μάκαρ μύσαιτι βρύων κεχαρημένος αἰεὶ.

52. ΑΜΦΙΕΤΟΥΣ θυμίαμα, πάντα πλήν* λιβάνθ.

Αμφιετῇ καλέω Βάκχον, χθόνιον Διόνυσον,
Ἐγρόμενον κέραις ἅμα νύμφαις εὐπλοκάμοισιν.
Ὅς παρὰ Περσεφόνης ἱεροῖσι δόμοισιν ἰαύων
Κοιμίζει τριετῆρα χρόνον, Βακχίην ἀγνόν.
5 Αὐτὸς δ' ἠνίκα τὸν τριετῆ πάλι κῶμον ἐγείρη,
Εἰς ὕμνον τρέπεται σὺν εὐζώνοισι τιθήναις,
Εὐάζων κινῶν τε χορὸς ἐνὶ κυκλάσιν ὥραις.
Ἀλλὰ μάκαρ χλοόκαρπε, κερασφόρε, κάρπιμε Βάκχε,
Βαῖν' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν γανόωντι προσώπων,
10 Εὐιέροις καρποῖσι τελεσσιγύνοισι βρυάζων.

53. ΣΙΛΗΝΟΥ, σατύρθ, Βακχῶν θυμία- μα, μάνναν.

Κλυθί με ὦ πολύσεμνε τροφὲ, Βάκχοιο τιθηνὲ,
Σιληνῶν ὅχ' ἄρισε, τετιμένε πᾶσι θεοῖσι
Καὶ θνητοῖσι βροτοῖσιν ἐπὶ τριετηρείσιν ὥραις,
Ἀγνοτερῆς, γερανὸς, Διάσθ νομίθ τελετάρχῃα.
5 Εὐασης, Φιλάγρυπνε, νεάζων οἷσι Σιληνοῖς
Ναῖσι καὶ Βάκχοις ἡγέμενε κιττοφόροισιν
Δεῦρ' ἐπὶ πάνθειον τελετὴν Σατύροισι ἅμα πᾶσι
Θηρο-

12. om. Voss. 13. κεκαρισμένον Voss. LII, * τλη λιβ.
Voss. 1. Διόνυσον Af. Voss. PAI. 2. εὐπλοκάμοις Voss.

52, 5. Quid si trieterica sacra primum instituta, quod tertio anno, quo furculus depositus est, tricesimo mense, videtur perfecta vitis, cuius cultum Orpheus docuit, plenum fructum ostendere. Apud Proserpinam esse est latere, ἰν ᾧδῃ esse, ut dicebat Heraclitus. His trietericis non repugnant ἀμφιετῇ,

annua, qualia etiam Lenaea, Dionysia etc. Ceterum ἰγάρη ex Vossiano in contextum poetae assumpsi, quod manifesto priores septem versus tertia persona Bacchum celebrant.

53. De hac Societate Sileni, Satyri, Baccharum v. Casaub. de Sat. L. 1 p. 78 sq.

Virgini studioſe ederarum Vinule Liber,
Flaminibus faueas, gratiſſime floribus augens.

52. *Anniuerſarii ſuffimen, 'omnia' praeter
tus.*

Elicio prece te ſolemnis Tellumo (3) Liber
Cum teneris blande ſimul expergite virabus,
Qui numero ſopitus ad atria Liberae Auernae
Furi conſopis anguſta triennia ſacri
Atque idem ſimilacis feſta triennia rurfus
Dulce cies cum cinctutis nutricibus carmen,
Vagitu vegetans coetus vortentibus annis
Ergo hoc frugiuirens, here, corniger, optime frugi,
Pandiculare ſacrum viſas, ſed lumine laeto
Percoquibus ſacris, aeternis frugibus inactus.

53. *Sylvani, Incubi, Brumarum ſuffimen,
Manna.*

Audi me Brumi bone nutricator et altor,
Inque ſtatis ſacris non vltima cura Deorum,
Magnaue cura hominum celeberrime Sylvanorum,
Hircipile et ſacrae pompaſ praeful honeſte
Peruigil atque tuis iuuenefcens, iubile, Faunis
Brumarum cinctarum ederis, praetorque virarum,
Semiferis fociis ſimul ad pandicularia ſacra

Huc

PAI. 5. ἡγείρη Voff. ἡγείροις al. LIII, 2. τετιμέναι Voff. 4. V.N.
γεραροί Voff. τελετάρχη Voff. P. 6. Νάεισι Voff. 7. πατρύεισι Voff.

53, 4. Ἀγνοτελής, γεραρός inge-
nioſe Pierſo. Veriſ. p. 42. et puto
etiam vere. Ἀγνοτελής epitheton
Themidos Arg. 547. Γεραρός
eſt in Voff. Sed iam Caſaub. de
Sat. l. c. ἀγνοτερός quidem plane
vitioſum putat, et legendum ἀγνο-
τελής, vel ἀγνοθελής, vel ἀγνομε-
λής, vt αἰγομελής de Pane 10, 5.

Pro γερανός autem γεραρός vel γε-
ραός.

53, 5. Caſaub. l. c. legi vult,
νεάζουσ' οἷσι Σιληνοῖς vt Satyrorum
ſit deſcriptio, νεάζοντες Σιληνοί, iu-
venes Sileni. Sed D' Oruill. Vanno
Crit. p. 373 et Pierſ. Veriſ. p. 43
ſubſtitui volunt, σύν εὐζώνοις τι-
θῆναι, vt H. 29 extr. et 52, 6.

Θηροτύποις, εὖασμα διδὲς Βακχεῖον ἄνακτος,
 Σὺν Βάκχαις ληναῖα τελεσφόρα σεμνὰ προπέμπων,
 10 Ὅργια νυκτιφαῖ τελεταῖς ἀγίαις ἀναφαίνων,
 Εὐάζων, φιλόθυρε, γαληνίων διάσεισιν.

54. ΕΙΣ Ἀφροδίτην ὕμνος.

Οὐρανία πολύμνε Φιλομμείδης Ἀφροδίτη,
 Ποντογενὴς, γενέτειρα θεά, Φιλοπάννουχε σεμνή,
 Νυκτερία, ζεύκτειρα, δολοπλόκε, μήτερ ἀνάγκης·
 Πάντα γὰρ ἐκ σέθεν ἐσὶν, ὑπεζεύξαιο δὲ κόσμον·
 5 Καὶ κρατέεις τρισσῶν μοιρῶν, γενναῖς δὲ τὰ πάντα,
 Ὅσα τ' ἐν ἔρηνῳ ἐσὶ καὶ ἐν γαίῃ πολυκάρπω,
 Ἐν πόντῳ τε, βυθῷ τε· σεμνή Βάκχοιο πάρεδρε,
 Τερπομένη θαλίαισι, γαμοσόλε, μήτερ ἐρώτων·
 Παιδοῖ λεκτροχαρὴς, κρυφία, χαριδῶτι,*
 10 Φαινομένη τ' ἀφανὴς, ἐρατοπλόκαμ' εὐπατέρεια,
 Νυμφιδία, σὺν δαιτὶ, θεῶν σκηπτῆχε, λύκαινα·
 Γεννοδότειρα, φίλανδρε, πεθεινοτάτη βιοδῶτι·
 Ἡ ζεύξασα βροτῆς ἀχαλινώτοισιν ἀνάγκαις,
 Καὶ θεῶν πολὺ φῶλον ἐρωτομανῶν ἀπὸ φίλτρων·
 15 Ἐρχεο κυπρογενὲς θεῖον γένος· εἴτ' ἐν ὀλύμπῳ
 Εἴ σὺ θεὰ βασίλεια καλῷ γήθησα προσώπῳ,
 Εἴτε καὶ εὐλιβάνθ· Συρίης ἔδος ἀμφοιπολεύεις,
 Εἴτε σύ γ' ἐν πεδίοισι σὺν ἄρμασι χρυσεοτεύκτοις

Αἰγύ-

LIV, 1. πολύμνε Sph. Stob.

5. γενναῖς Voss.

9. Φαρι-

54. Habetur hic Hymnus ap. Stobaeum Serm. 61 p. 389. 22 vs- que ad v. 19 vbi Gesnerus ponit signum etc. ut ostendat illum se non dare integrum: sed plane nihil va- rietatis, praeter manifestum sphal- ma, obseruo. Habet etiam Mait- tair. Miscella. carm. p. 154, qui et ipso nihil dedit varietatis. Anno- tationibus suis potius antiquarias Scaligeri voces explicare studet.

54, 5. Τρισσῶν μοιρῶν nomine tres orbis partes intelligit Stobaei interpres C. Gesnerus. Sed fato ipso potentiorum esse Venerem nonnunquam, dicit poeta: ὑπὲρ μόρον, non suo fato propter Vene- rem multa fiunt etc.

54, 9. Lacunam notat etiam Gesnerus. Facile est versum con- iectura explere. Sed imitemur ve- terum editorum modestiam. Ob

id

Huc ades, expergefaciens vitulamina alumni
Cum brumabus tuis comitans bene rite patrata,
Haec nocturna sacra, allucens comitia sancta
Iubile thyrsigerens coetu florente ferescens.

54. *Diuae Veneris Volupiae carmen.*

Coeligena, illustris, ridens, arguta Venustas,
Spumigena ô genitrix pernoctatrix veneranda,
Coniugula et nocturna et vis cata mater amicae;
Omnia nam ex te, tu inuexisti foedera mundi
Et trium iura tenes, mortarum cuncta genisque
Immodis coeli et terrarum frugiferarum
Et falsi mundi, praeses sanctissima Brumi,
Concelebrans epulas, ô pronuba, mater amorum,
Suada et stratiuola arcana et salis conciliatrix,
Visa, inuisa, comas pulcherrima, patrima Dia
Sponsalis conuiua Deum, Maiestas, Luperca,
Prolifica et vituna, Virosa, Lubentia mater.
Quaerue arctas homines compagibus illecebrarum,
Et genus omne animantum aeterno vulnere amoris.
Adsis caprigenum sanguem, siue atria Coeli
Dia premis, ridens regina micante labello,
Turiferae Surias seu lustras templa beata,
Siue in aequoribus campi splendentibus bigis

Pro-

Ἰῶνι, sph. Maitt.

10. P. ἀφαις τε.

11. σκυτταχί Voss.

17. σφίγς P.

Id ipsum, quod multa hic supplementa facile poni possunt, non est emendationi, h. e. coniecturae probabilis, quid auctor dederit, locus.
54, 10. Non multum tribuo coniecturae ἀφαις τε. Potest enim more suo poeta in δζυμῶν lusisse. Venus etiam cum est manifestis signis prodita, delitescere cupit interdum. Nesciunt aliquando homines, se amare.

54, 11. Epitheton Veneris facit σκύδαρι θεῶν, conuictrix, Cl. Her. Obs. c. 11 p. 88. Facilius crederem, si Venus esset secundariis de DIs, ut Aeolus ille, cui dat Iuno epulis accumbere Dium, vel Hercules etc. Amat generatim conuiuia Venus. Λύκαινα sorte honestum et blandum nomen antiquarum meretricularum, a Venere hac ductum.

54, 19.

- Αἰγύπτῃ κατέχεις ἱερῆς γονιμώδεα λαιτρά,
 20 * Ἡ καὶ κυανέαις ὄχθοις ἐπὶ πάντιον οἶδμα
 Τερπομένη χαίρεις θνητῶν κυκλίσαισι χορείαις,
 * Ἡ Νύμφαις τέρπη κυανώπισιν ἐν χθονὶ δία,
 Θῖνας ἐπ' ἀργιαλοῖς ψαμμώδεσιν ἄρματι κέφω.
 Εἴτ' ἐν Κύπρῳ, ἀνάσσα, τροφῶ σέο· ἐνθα καλαί σε
 25 Παρθένοι ἀδμήτα νύμφαι τ' ἀνὰ πάντ' ἐνιαυτὸν
 Ὑμνῶσι, σε μάκαιρα, καὶ ἄμβροτον ἄγνόν' Ἀδωνιν.
 Ἐλθε μάκαιρα θεὰ καλὴ ἐπήρατον εἶδος ἔχουσα·
 Ψυχῇ γάρ σε καλῶ σεμνῇ ἀγίοισι λόγοισιν.

55. ΑΔΩΝΙΔΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Κλυθί με εὐχομένην πολυώνυμε δαῖμον ἄριτε,
 Ἀβρεκόμη, φιλέρημε, βρύων ὠδαῖσι ποθειναῖς,
 Εὐβλε, πολύμορφε, τροφὴ πάντων ἀρίδηλε.
 Κέρη, καὶ κόρη· σὺ πᾶσιν θάλος αἰὲν Ἀδωνι,
 5 Σβεγνύμενε λάμπων τε καλαῖς ἐν κυκλάσιν ὥραις·
 Αὐξιθαλής, δίκερως, πολυήρατε, δακρυότιμε,
 Ἀγλαόμορφε, κυναγεσίοις χαίρων, βαθυχαῖτα·
 Ἰμερόνως, Κύπριδος γλυκερὸν θάλος, ἔρνος ἔρωτος·
 Φερσεφόνης ἐρασιπλοκάμου λέκτροισι λοχευθεῖς·
 10 Ὃς ποτὲ μὲν ναίεις ὑπὸ τάρταρον ἠερόεντα,
 Ἡδὲ πάλιν πρὸς Ὀλύμπον ἄγεις δέμας ὠρίοκαρπον·
 Ἐλθε μάκαιρ μύσαισι φέρων καρπὸς ἀπὸ γαίης.

56. EP.

20. κυανέαις Voss. F. ὄχθοισι.
 21. ἐκ' ἀργιαλοῖς — ἄλμ. Ruhnck. ep. 2 p. 88.

23. ἄλματι Voss. Hinc Θλ.
 26. ἄγνος Voss.

54, 19. Aegypti insignis fertilitas, mulierum amabilitas, praeceps maturitas; vis Nilo (cuius sunt λαιτρά) tributa secundandi etiam animantes.

54, 22. Δία hic proprium antiquum Naxi insulae esse non dubito, in qua cum Baccho oblectari hic dicatur Venerem. Vid. Apoll. 4, 425 ubi Charites, Veneris comites, populum texuere Baccho. Servavit ibi

Scholiasta Fragm. Callim. n. 163 Benti.

54, 23. Θῖνας ἐπ'] Non dubium mihi est quin Θῖνας occupet locum nominis alicuius fluminis in Genitivo Casu positi, et cum ἀργιαλοῖς iuncti.
 H. STEPH.

54, 23. Inter felicissimas ingenii Ruhnkeniani coniecturas refero, quam in Var. Lect. posui. Si modus syllabae secundae pateretur,

ant

Propter habens augusta Melonis flumina opimi,
 Vel si littoribus pullis prope marmora ponti
 Coelituum gaudes Diua exsultantibus turbis,
 Aut etiam tremulis pusis in gramine terrae
 Littoreos ad puluinos cum praepete curru,
 Siue in Cupro, matre tua, vbi rite nouellae
 Te pueræ innuptae et nuptae formosa quotannis
 Concelebrant regina atque indigetem Dauī Adonem,
 Huc adsis compos spectandi, Diua leporis,
 Nam pura te mente colo precibusque pudicis.

55. *Adonidis suffimen, Aromata.*

Te vario obtestor sub nomine Die Camille,
 Mollicomans, et vasticola, atque leporibus augens
 Consc Deus Volturne alimentum nobile rerum,
 Pusa puer, cunctis viridescens semper Adonis,
 Occase et rediuiue stasis vortentibus annis,
 Semper adulte bicornis, amabilis, lacrumiculte,
 Polcher, venatu gaudens, permissicapille,
 Vinule, corculum, amoenae Diuae, germen amoris,
 Quem bona polchricomans Proserpina Dia pariuit,
 Omnimodis qui nunc habitat per tartara furia,
 Te rursum coelo reddens, tempestaque membra,
 Huc sis flaminibus deducens germina terrae.

56. *Mer.*

27. *Ἰδὲ μάλ'* Voss. Chiv.

LV, 1. *πολυώνυμα* Voss.

4. *πᾶσι* Voss.

7. *κυναγισίαις* Voss.

9. *λοχυταῖς* P.

aut migrare illum soleret noster, placeret, *Θάνασ'* vrgens, impellens nymphas: vt currum suum impellens Venus eo ipso incitet ad cursum velut verberibus quibusdam Nymphas comites. Sytsoles certe exempla non molliora laudant Grammatici.

55. Adonis sub utroque genere celebratur, *κέρη καὶ κῆρος*. Non est opus apud Orpheum de sexu utro-

que Deorum disputare, aut de illo Romanorum, *si Deus si Dea es* etc. Vim Lunae hic praelertim designari, plura indicant.

55, 2. Non valde puto opus est emendatione Ruhnken. Ep. 2, p. 88 pro *ᾧ δαῖσι ὕραισι* reponentis. Alia ratio est loci ad quem prouocat H. 25, 3. *Ἦδα* possunt ad cultum Adonidis referri seminarum illorum lugentium etc. Nec tamen non pro-

56. ΕΡΜΟΥ χθονίῃ θυμίαμα, σύρακα.

- Κωκυτῆ ναίων ἀνυπόστροφον εἶμον ἀνάγκης,
 "Ὅς ψυχὰς θνητῶν κατὰ γαῖαν ὑπὸ νέκτερα γαίης,
 Ἑρμῇ Βάκχε χοροῖο Διωνύσοιο γένεθλον,
 Καὶ Παφίης κέρης ἐλικοβλεφάρε' Ἀφροδίτης,
 5 "Ὅς παρὰ Περσεφόνης ἱερὸν δόμον ἀμφιπελεύεις,
 Αἰνομόροις ψυχαῖς πομπὸς κατὰ γαῖαν ὑπάρχων
 "Ἄς κατὰ γαῖαν, ὅπότεν μοίρης χρόνος εἰσαφίκηται,
 Εὐϊέρῳ ῥάβδῳ θέλγων ὑπνοδάτιδι πάντα,
 Καὶ πάλιν ὑπνώνοντας ἐγείρεις. σοὶ γάρ ἔδωκε
 10 Τιμὴν Φερσεφόνεια θεὰ, κατὰ τάρταρον εὐρύν
 Ψυχαῖς ἀενάοις θνητῶν ὁδὸν ἡγεμονεύειν.
 Ἄλλὰ μάκαρ πέμποις μύσαις τέλος ἔσθλόν ἔπ' ἔργοις.

57. ΕΡΩΤΟΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Κικλήσκω μέγαν ἀγνὸν ἐράσμιον ἡδὺν Ἑρωτα,
 Τοξαλκῇ, πτερόεντα, πυρίδρομον, εὐδρομον ὄρμῃ,
 Συμπαίζοντα θεοῖς ἡδὲ θνητοῖς ἀνθρώποις.
 Εὐπάλαμον, διφυῇ, πάντων κληῖδας ἔχοντα,
 5 Λιθέρος ἔρανίῃ, πόντῃ, χθονὸς, ἡδ' ὅσα θνητοῖς
 Πνεύματα παντογένεθλα θεὰ βόσκει χλοόκαρπος,
 Ἡδ' ὅσα τάρταρος εὐρὺς ἔχει πόντος θ' ἀλίδεπος.
 Μῆνος γάρ τέτων πάντων οἴηκα κρατύνεις.
 Ἄλλὰ μάκαρ καθαράις γνώμαις μύσαισι συνέρχῃ,
 10 Φαύλῃς δ' ἐκτοπίῃς θ' ὄρμας ἀπὸ τῶνδ' ἀπόπεμπε.

58. ΜΟΙ-

LVI, 3. Βακχεχόροιο V. N. διωνύσοιο A. Voss. PA. διονύσοιο
 I. 7. ὑπνώτιρα A. P. ὑπνοδάτιρα Voss. ὑπνοδάτιρ ἅπαντα

probabile puto etiam ὥραις, si re-
 feratur ad Lunae phases, a quibus
 illi prisca etiam tempestates, ferti-
 litatemque ducebant, ad quas
 phases referendi videntur v. 5
 it. 10.

56, 3. Il. Casaub. de poesi Sat.

p. 59 sq. suspicatur, una voce com-
 posita dixisse poetam βακχεχόροιο,
 ut βακχεβάκχος. Hoc etiam per-
 tinet ad H. 74, 1. Vix dubito,
 quin recte. Ita βακχευτῆς βράχης
 vocatur Fr. 3, 13: et βακχεύων δι-
 citur H. 51, 8.

56. *Mercurii Tellumonis (³) Summani suffimen, Sturacem.*

Qui colis Amsanctum et viam inexorabilem Auerni,
 Pallentesque animas sub tristia tartara mittis,
 Tellumo, lasciui patris Liberi alumna propago,
 Atque Venustatis Diuaī, Murtiae amenae
 Qui per Larundae sacraria sancta vagaris
 Aegrorum Lemurum sub terra accense viator,
 Ducem cum stetit illa dies qua Morta profata est,
 Sagminea rude Die soporifer omnia mulcens
 Lumina item fallace natantia morte resignans,
 Hoc tibi nam Larunda dedit practura in Auerna
 Manibus aeternis mortalium iter comitari,
 Flaminibus tandem da faustum in rebus laborem.

57. *Cupidinis suffimen, Aromata.*

Magne voco te putine, amabilis, blande Cupido
 Arcitenens, ales puer igniuage, impete, velox
 Ludens cum Diuis et cum mortalibus saeculis,
 Caute gemelle puer, qui cunctorum aedituus es
 Coeli atque Coui, et terrae, et Maris omnigena, et qua
 Nutricatur alens spirantia frugiparens Ops.
 Quaeque et Auernus ager genit, et mare marmore flauo,
 Nam cunctorum horum solus moderaris gubernas.
 Sacrificis adsis ô pura mente ministris
 Auertens illegitimae Cuppedinis aestus.

58. *Mor-*

A. I. II. *Ἰνάοις* Voss. LVII, 8. *οἶημα* Al. Voss. qui
 etiam transponit τ. οἶ. κρα. παντων.

57. Habet etiam Stobaeus Ser. 61
 p. 395, 32 sine vlla varietate.

57, 6. *Πνεύματα παντογένηθλα*
 H. 37 *Κρητών* puto declarata esse.
 Vt hic *θεὰ χλοόκαρπος*, ita H. 83, 6
Ἑστία χλοόμορφος.

57, 9. *Μαλίτ ἰπέρχῃ* pro *συνέρχῃ*
 Lennep. ad Col. p. 136, vt est 47, 6.
 Equidem vtrumque rectum esse
 puto.

57, 10. Epithetis Amoris addere
 possis Orphicum carmen laudatum
 Proclo in Tim. 3 p. 165, 28 et 267, 28

Ποι-

58. ΜΟΙΡΩΝ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Μ**οῖραι ἀπειρέσις, νυκτὸς φίλα τέκνα μελαίνης,
 Κλυτὲ με εὐχομένε πολυώνυμοι, αἵτ' ἐπὶ λίμνης
 Οὐρανίας, (ἵνα λευκὸν ὕδωρ νυχίας ὑπὸ θέρμης
 ῥήγνυται ἐν σκιερῷ λιπαρῷ μυχῷ, εὐλίθω ἀντρω)
 5 Ναίεσαι, πεπότῃδε βροτῶν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν
 Ἐνθεν ἐπὶ βρότεον δόκιμον γένος ἐλπίδι κῆφον
 Στείχετε, πορφυρέοισι καλυψάμεναι ἑθόνησι
 Μορσίμω ἐν πεδίῳ, ὅθι πάγγεον ἄρμα διώκει
 Δόξα, δίκης παρὰ τέρμα καὶ ἐλπίδος ἡδὲ μεριμνῶν,
 10 Καὶ νόμον ὠκυγίε καὶ ἀπείρονος εὐνόμῃς ἀρχῆς.
 Μοῖρα γὰρ ἐν βίῳτῳ καθορᾷ μόνον, ἔδέ τις ἄλλος
 Ἀθανάτων, εἰ ἔχουσι κάρη νιφέντος ὀλύμπου,
 Καὶ Διὸς ὄμμα τέλειον· ἐπεὶ γ' ὅσα γίγνεται ἡμῖν,
 Μοῖρά τε καὶ Διὸς οἶδε νόος διαπαντὸς ἅπαντα.
 15 Ἀλλὰ μοι νυκτέριοι μαλακόφρονες ἡπιόθυμοι,
 Ἀτροπε, καὶ Λάχεσι, Κλωθῶ, μόλετ' εὐπατέρεια,
 Ἀέριοι, ἀφανεῖς, ἀμετάτροποι, αἶν ἀτειρεῖς.

Παντο-

LVIII, 2. Κλυθῖ Voss.
 8. αρμασιωκε Voss.

3. θέρμης Af. νυχίας om. Voss.

Ποιμαίνων πρᾶξιδισιν ἀνόμματος,
 ὡκὶν ἔρωτα.

58, 3. Videtur Scaliger legisse
 μυχίας ὑπὸ κρήνης· et μυχίας
 ipse etiam probat: θέρμης au-
 tem retinendum putat. Ego quae
 sit illa λίμνη ὀρανία, et quae hic
 de illa praedicantur, non intelligo,
 somniare tamen aliquid de Ga-
 laxia s. via lactea mihi videor. Quid
 si pluvias nocturnas inde deriuavit?
 Saxeum antrum ibi collocare poe-
 tae difficilior non est, quam totum
 solum aeneum. Sed neque asse-
 uerare ausim, cur Parcīs s. Fatis
 eandem sedem tribuerit; sedem
 beatarum mentium ibi constitutam
 video a Pythagora, ut monti ex

Cicerone et Porphyrio in digressionē
 de Insulis beatorum Prael. 2 de
 nauigatt. extra coll. Herc. §. 1. Ani-
 marum cum μοῖραις necessitudinem
 facile esset declarare. Galaxias,
 nubi similis, euanesce h. e. non
 videtur, vbi primum turbari caelum
 incipit.

58, 6. Δόκιμον γένος libenter in-
 terpretarer opinabile, ad suscipien-
 das opiniones etiam vanas de fato
 et rebus futuris pronum: idem est
 ἐλπίδι κῆφον, spe facile attollitur etc.

58, 8. Πάγγεον ἄρμα vniuersum
 genus humanum signat. Hoc,
 tamquam vni currui, vni navi
 impositum, opinio regit etc.

58, 12. Ἀθανάτων] Post ὀλύμπου
 ponen-

58. *Mortarum Carmentum, (¹²) seu Parcarum
suffimen, Aromata.*

Mortae infuitae nigrantis noctis propages,
Vos precor ô celebres, quae sub coeleste palude,
Qua canus liquor induferi de fonte lauacri
Labitur aeterni specuis sub pumice opaco
Ciues peruolgatis alumna animantia terrae,
Inde loci ad ventosum hominum saeculum leue, hians spes
Pergitis, carbaseis obstantes lumina velis
Fatali in campo, vt bigas leuis aurigatur,
Gloria iustitiae ad metas speique et curarum
Et legem Casci, magni, laudabilis regni,
Tantum Morta est vital prima, haud alis vllus
Diuum, qui pedibus pulsant coenacula coeli
Et Ionis Cortumic (¹⁷) est, etenim quae cuncta manent nos
Tantum Morta, Iouisque aeterni Daedala mens scit,
Nocturnae, mitissima pectora, numina amica,
Atropeque et Lachesi, et Clotona ô patrimae adeste
Aëriae inuisae tetricae irrequietae Diuae,

Omnia

10. ὄνυχον — ὑπόμονον Voss.
τέρας Chiv.

11. αἰῶν Voss.

16. τῶν

ponenda potius hypostigme: quia
haec verba, καὶ Διὸς ὄμμα τέλαον,
ad verbum καὶ θεῶν referuntur sum-
ptum ἀπὸ τῆς κοινῆς. H. STEPH.

58, 15. Νυκτερίαι dici puto Par-
cas, ob futurorum obscuritatem,
forte etiam, quod somniis aperiri
fata et innotescere non nunquam
contingat. Caeterum illud Ἀἰῶ-
μοι νυκτ. vt oi ante consonantem
corripitur, fecit, vt hic versus in-
ter eos sit, de quibus emendandis
laborabat Bentl. ad Call. in Iou. 87,
quod in H. 37. 15 etiam facere Vi-
rum summum, diximus. Hic vo-
lebat legi Ἀἰῶ μοι εἰκταῖαι, quod
H. 59, 6 est Gratiarum epitheton:
vel Ἀἰῶ νυκτερίαι. Lennepio

ad Coluth. p. 3 placebat Ἀἰῶ μοι.
Caeterum cum pluscula allata sint
ex omni poetarum genere exempla
correptarum ante consonantem et-
iam diphthongorum finalium αi et
oi, quae emendare singula quidem
possit aliquis vel minus Bentleio
ingeniosus, sed quae emendare velle
omnia insolentiae pene sit; et quo-
rum quaedam ne ab acutis quidem
viris sic facile sanari potuerunt: tu-
titus videtur, nihil mutare contra
librorum consensum. Vid. querela
contra Francium Iensii p. 20, et
Lest. Lucian. 1, 6 p. 167 sq. et vt
ceteros taceam, Schrader. ad Mu-
saem Animadu. p. 304 sqq.

58, 17. Αἰῶ μοι etiam vocantur
R Furiae

Παντοδότειρα, ἀφαιρέτιδες θνητοῖσιν ἀνάγκη.
 Μοῖρα, ἀκῆσατ' ἐμῶν ὁσίων λαιβῶν τε καὶ εὐχῶν,
 20 Ἐρχόμενα μύσαις λυσιπήμενες εὐφροني βελῆ.
 [Μοιράων τέλος ἔλθ' αἰοιδῆ, ἣν ὕφαν Ὀρφεύς.]

59. ΧΑΡΙΤΩΝ θυμίαμα, σύρακας.

Κλυτέ μοι ὦ Χάριτες μεγαλάνυμοι, ἀγλαότιμοι,
 θυγατέρες Ζηνός τε καὶ Εὐνομίας βαθυκόλπε,
 Ἀγλαΐη τε, Θάλεια, καὶ Εὐφροσύνη πολυόλβε,
 χαρμοσύνης γενέτειρα, ἐράσμια, εὐφρόσυν' ἀγναί,
 5 Διολόμορφοι, αἰεθαλέες, θνητοῖσι ποθειναί,
 Εὐκταῖαι, κυκλάδες, καλυκώπιδες, ἡμερόεσσαί.
 Ἐλθοιτ' ὀλβοδότειρα, αἰεὶ μύσαισι προσηνεῖς.

60. ΝΕΜΕΣΕΩΣ ὕμνος.

Νέμεσι, κλήζω σε θεὰ βασίλεια μεγίστη,
 Πανδερκῆς, ἐσορῶσα βίον θνητῶν πολυφύλων.
 Αἰδία, πολύσεμνε, μόνη χαίρῃσαι δικαίοις,
 Ἀλάσσοσα λόγον πολυποίκιλον, ἄστατον αἰεὶ,
 5 Ἦν πάντες δεδάασι βροτοὶ ζυγὸν αὐχένι θέντες.
 Σὴ γὰρ αἰεὶ γνώμη πάντων πέλει, ἔδ' εἰ σε λήθει
 Ψυχὴ ὑπερφρονέουσα λόγων ἀδιακρίτῳ ἐρμῇ.
 Πάντ' ἐσορᾷς, καὶ πάντ' ἐπακῆεις, πάντα βραβεύεις.
 Ἐν σοὶ δ' εἰσὶ δίκαι θνητῶν, πανυπέρτατε δαῖμον.
 Ἐλθ'.

18. Παντοδοτειρα Voss. 21. ἔλαβ' ΑΓ. ἔλ' αἰοιδῆ Voss. PAI.
 LIX, 2. εὐνομίας V. N. 7. Ἐλθ' ΑΓ. ὀλβοδότειρα

Furiae H. 68, 9: ἀφανῆς ἐπιζηγη-
 ται ἐστ. Multa apud poetas et-
 iam Latinos, v. g. Virg. Aen. 1, 415
Obscuro gradientes aëre sepsit.
 Disputavi pluribus in prael. de ani-
 mab. Hippocr. in Comm. Soc. Gott.
 T. 1 §. 2 et 8.

58, 21. Versus sine dubio suppo-

nititius, ab homine confectus, qui
 forte codicem cum haberet mutil-
 lum, ea ratione tegere vellet vi-
 tium illud, et indicare, hunc cantum,
 hanc αἰοιδὴν Parcarum, quam texue-
 rit Orpheus, esse ultimum illius
 Hymnorum. Sed, puto, legi vo-
 luit ἔλαβ'. τέλος ἔλαβε, finem,
 locum ultimum, occupavit. Damna-
 vit,

Omnia item mortalibus quae datis omnia, fertis.
O mea, Mortae, audite lubenter liba precesque,
Nubila tergentes mordacibus pectora curis.

59. *Gratiarum seu Venustarum suffimen,
Sturacem.*

Adfitis celebres illustres Gratiae honores
Progenies Iouis alma, Paludaeque Etriae,
Maesta et Flora, et vitula augustissima Virgo
Laetitiae matres lepidae purae vitulantes
Volturnae semper virideis, mortalibus gratae,
Votitae puerae, Vortumnae, Coesiae amoenae
Assiduae ventate volentes fausta Camillis.

60. *Diuae Nemesis Graecanicae* ⁽²⁴⁾ *carmen, (La-
tine) Vortricordia.*

Te voco, te Nemesis Victrix Dea, magna Camilla
Omnituens, hominum scrutans mortalia corda.
Aeterna et veneranda, colens sola aurea iura,
Quae varios mutas humani pectoris fluctus,
Quam agnoscunt iuste haerentes compagibus omnes:
Nam nosti interiora animorum, haud te lateat mens
Detrectans rationis iugum cuppedine iniqua.
Cuncta tueris, cuncta audis, cuncta admoderatis,
In te stant mortalia iura, potissima Dia

Adfis

Voss. LX, 5. *Διὸς* conl. Pieri. Veris. p. 44. 8. *Βρα-
μύας* P.

uit inficetum carmen Lennep. ad
Col. p. 137.

59. Gratiarum hunc hymnum
utiliter conferri cum Pausa. Boeot.
c. 35, monuit Cl. Heringa Obs.
c. 11 p. 85.

59, 2. *Εὐπρόμης* legendum mo-
nuit Schrader. ad Mus. p. 188. pro-
bante Heringa l. c. ex Pausa. l. c.
et Burm. ad Anthol. p. 55, 2.

60, 4. Qui variam rationem mu-
tat, ne amplius sit varia, ille con-
sistere in regula sua cogit.

60, 5. Blanditur coniectura Pira-
soni: sed meminerimus, hanc in-
primis esse magnam praerogativam
veri et iusti, quod tandem vincit,
et assentiri sibi etiam reluctantes
cogit.

R 1

61, 1.

- 10 Ἐλθὲ μάκαιρ' ἀγνή μύσαις ἐπιτάρροθός αἰεῖ·
 Δὸς δ' ἀγαθὴν διάνοιαν ἔχειν, παύσασα πανεχθεῖς
 Γνώμας, ἔχ' ὀσίας, πανυπέρφρονας, ἀλιτροτάτας.

61. ΔΙΚΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

- Ομμά Δίκης μέλπω παλιδερκέος, ἀγλαομόρφος,
 Ἡ καὶ Ζηνὸς ἀνακτος ἐπὶ θρόνον ἱερὸν ἵζει,
 Οὐρανόθεν καθαρῶτα βίον θνητῶν πολυφύλων,
 Τοῖς ἀδίκοις τιμωρὸς, ἐπιβρίθουσα δίκαια,
 5 Ἐξ ἰσότητος ἀληθείας συνάγασ' ἀνομοῖα.
 Πάντα γάρ, ὅσα κακῶς γνώμας θνητοῖσιν ὀχεῖται
 Δύσκριτα, βελομένοις τὸ πλεόν βελαῖς ἀδίκοις,
 Μῆνῃ ἐπεμβαίνουσα δίκην ἀδίκοις ἐπεγείρεις,
 Ἐχθερὰ τῶν ἀδίκων, εὐφρων δὲ σύνεσσι δικαίοις.
 10 Ἀλλὰ θεὰ μόλ' ἐπὶ γνώμας ἐθλαῖσι δικαία,
 Ὡς ἂν αἰεὶ βιοτῆς τὸ πεπρωμένον ἡμαρ ἐπέλθοι.

62. ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

- Ω θνητοῖσι δικαιοτάτη, πολύολβε, ποθεινή,
 Ἐξ ἰσότητος αἰεὶ θνητοῖς χαίρουσα δικαίοις,
 Πάντιμε, ῥλβιόμοιρε, Δικαιοσύνη μεγαλαυχῆς,
 Ἡ καθαρῶς γνώμας αἰεὶ τὰ δέοντα βραβεύεις,
 5 Ἀθραυτός τὸ συνειδός· αἰεὶ θραύεις γὰρ ἅπαντας,
 Ὅσοι μὴ τὸ σὸν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτῶ
 Πλά-

11. πανυπέρφ. Voss.

4. ἐπιτρίθ. Voss.

LXI, 1. πανιδερκέος Alf. Voss. V. N.

5. ισοτ. καὶ ἀληθ. Voss. συναγασαν ομοίαν

61, 1. Δίκην inter Horas retulit H. 42, 2. Valde pulchrum illius epitheton παλιδερκέος, quo utitur noster etiam H. 60, 2: et quam facile est in literis maiusculis N mutari in AL. Itaque merito probavit etiam Pierse. Veris. p. 44. Et tamen παλιδερκέος etiam habet, qua parte tueri se possit. Est enim hic praecipue sermo de iustitia vltice

f. vindicativa. Haec vel maxime est παλιδερκέος, respicit ad ea, quae acta sunt. Itaque certe non mutavi lectionem omnium editorum, neque damno versionem Gesneri apud Stobaeum *retro videns*.

61, 2 et 3. Hos duo versus, tanquam Orphei, laudat Demosth. contra Aristogit. p. 492, A.

61, 4.

Adsis praestitibus puri sacri auxiliatrix,
Da placidas rationis opes, cohibens iniunica,
Consilia insidiantia, iniqua, superba, nefasta.

61. *Diuae Iustitiae suffimen, Tus.*

Iustitiae obtestor pulcræ omnituentis ocellum,
Ad Ioui' Dictatori' sedet quæ illustre tribunal,
Coelitus endotuens mores mortalium hominum,
Atque ultrix plectens humana nefantia facta,
Ex aequo veri coniungens disparile omne.
Nam quaecunque viris sententia pessima suavit,
Consiliis diris infanda volentibus quæque
Sola iugum imponens iniustis iura ministris,
Iniustorum hostis, Sanatum mitis amica,
Verum adsis semper fausto Dea numine iusta,
Vitaï ut veniat finis, quam Morta profata est.

62. *Diuae Aequitatis suffimen, Tus.*

O bona cura hominum locuples iustissima virgo,
Semper amans homines aequalia iura colentes,
O Veneranda, beata Dia, ô Iuritis (¹⁸) honora
Puris iudiciis dispensans optima iura,
Nec mentem labefacta, etenim cunctos labefactas
Qui tua non subiere boni iuga, sed magis ipsa

Indo-

Voss. 7. τοπλίον Af. 8. ἐπὶ ἔργοις Voss. 10. Σεῖ
μολα Voss. LXII, 6. τὸν Af. Voss.

61. 4. Ἐπιβρίθουσα videtur ima-
ginem habere Dicae bilancem te-
nentis, et pondus ac gravitatem
addentis illi lanci, in qua sunt
iusta. V. 62, 7.

61. 5. Antiquissima notio iusti
ἰσότης Par, Aequum. Cf. H. 62, 2.

61. 6. Ὁχᾶται q. d. invehuntur:
et mox τὸ πλῆρον est ipsum illud iniu-

stitiae genus, quo plus sibi arrogant
πλεονέκται. V. 62, 10. Δύσκριτα
sunt, credo, male vel prave iudicata.

61. 11. Post mortem redit illa na-
turalis aequalitas et paritas, cuius
memoriam refricari subinde ab ipsa
Dice, poeta petit.

62. Habetur hic hymnus totus
apud Stob. 9 p. 100.

62. 5. Cf. v. 12.

R 3

62, 7.

Πλάστγξι βριαραῖσι παρεγκλίναντες ἀπλήσως
 Ἀσασίασε, Φίλη πάντων, Φιλόκωμ', ἐρατεινῇ,
 Εἰρήνῃ χαίρεσα, βίον ζηλῶσα βέβαιον.

- 10 Αἰεὶ γὰρ τὸ πλεόν συγέεις, ἰσότητι δὲ χαίρεις.
 Ἐν σεὶ γὰρ σοφίης ἀρετῆς τέλος ὅλλον ἰκάνεις.
 Κλυθε θεᾷ, κακίην θνητῶν θραύεσα δικαίως,
 Ὡς ἂν ἰσορροπίαισιν αἰεὶ βίος ἐδλὸς ὁδεύοι
 Θνητῶν ἀνθρώπων, οἱ ἀρετῆς καρπὸν ἔδωσι,
 Καὶ ζώων πάντων, ὅπῃ ἐν κόλποισι τιθηνεῖ
 Γαῖα θεὰ μήτηρ καὶ πόντιος εἰνάλιος Ζεὺς.

63. ΤΜΝΟΣ Νόμος.

- Α** θανάτων καλέω καὶ θνητῶν ἀγνὸν ἀνακτα,
 Οὐράνιον Νόμον, ἀσροθέτην, σφραγίδα δικαίαν
 Πόντε τ' εἰναλίᾳ καὶ γῆς, φύσεως τὸ βέβαιον
 Ἀκλινῇ, ἀσασίασον, αἰεὶ τηρῶντ' αὖ νόμοισιν,
 5 Οἷσιν ἄνωθε φέρων μέγαν ἔρανὸν αὐτὸς ὁδεύεις,
 Καὶ φθόνον ἔδίκαιον ροίζε τρόπον αὐτὸς ἐλαύνεις
 Ὃς καὶ θνητοῖσιν βιοτῆς τέλος ἐδλὸν ἐγείρει.
 Αὐτὸς γὰρ μῦθος ζώων οἴηκα κρατύνεις,
 Γνώμας ὀρθοτάταισι συνῶν, ἀδιάστροφος αἰεὶ
 10 Ὀγύγιος, πολύπειρος, ἀβλάπτως πᾶσι συνοικῶν
 Ταῖς νομίμοις, ἀνόμοις δὲ φέρων κακότητα βαρεῖαν.
 Ἀλλὰ μάκαρ πάντιμε, φερόλβιε, πᾶσι προδαινέ,
 Εὐμενὲς ἦτορ ἔχων μνήμην σέο πέμπε φέρισε.

64. ΑΡΕΟΣ

7. Μάστιγι. Scriu. ad Scalig. παρακλίναντες Voss. 11. ἰδλόν
 V. N. 13. ἔδωκε Voss. LXIII, 4. ταρῆτα Voss.

62, 7. Πλάστγγας hic intelligo
 extrema iugi in curru, quae de-
 bent aequabiliter procedere: neo
 tamen non etiam ad libram re-
 picere potuit poeta, qui plures
 non nunquam metaphoras miscet.
 V. 61, 4.

62, 8. Φιλόκωμος etiam est lu-
 sitia, locum habet in mensa, in
 hilari comissione. Quoties δαετὸς
 ἰδλός est apud Homerum mentio?
 quoties cyathis sibi admetiuntur
 potum antiqui?

62, 10. Cf. 61, 7.

62, 11,

Indomiti horrifico declinant vbere flagri,
 Concors omnibus aequa, venusta, dicacula, amica,
 Munia pacis amans, certae cupidissima vitae
 Nam plus deteriusque odisti, et diligis aequum,
 In te habet virtus, in te sapientia finem,
 Adsis Dia hominum frangens audacia facta,
 Ut semper iustam aequa ferant vestigia vitam
 Omnium, qui terrae vescuntur munere opimo,
 Atque animantium alium quaeque educat omniparenti
 Alma sinu tellus, et quae maris aequoreus Dis.

63. Legis carmen.

Coeligenum atque hominum genium te Diua voco Lex
 Coelestem astrificem, rerum commune sigillum,
 Terrae aequorei salis, naturaeque statumen.
 Concors et constans seruans bene legibus aptum,
 Quis tu is componens coeli immortalia iura
 Et quatis sublestat inuidiam vortiginis ritu,
 Qui bona das vitae mortalibus munia obire.
 Sola etenim moderare animantium cuncta gubernas,
 Consiliis cernens obseruantissima rectis
 Casca experta comes, iustis innoxia semper
 Iniustosque labefaciens ingentibus noxis.
 Sed veneranda opulentifer omnium amoena voluptas,
 Fac tu nos memores aspirans nomen amicum.

64. Ma-

5. πάντα od. Voss. 2. εἰάκα Af. Voss. PAI. 10. πρῶτ.
 πικρῶν. Voss. 12. παντιμεροβλῶν Voss.

62, 11. Pro ὅλων, quod per Di-
 plasiatum excusari potest, ut ὅλ-
 λων τίλος sit plena perfectio, ἰσλῶν
 reponi vult Lennep. ad Coluth.
 p. 137, ut 63, 7. Sed quid si pro
 ἀρετῆς legas ἀρετῇ; Sapientia cum
 iustitia coniuncta finis et summus
 gradus virtutis est.

62, 12. Θραύσσα, ut v. 5.
 63, 3. Vide num ita legi pos-
 sit, — φύσις τὸ βέβαιον Ἀκλιεῖς
 αἰσασίαν καὶ τῆρ᾽ ἅντα νόμοισιν.
 H. STEPH.

63, 6. De media in δίκαιον cor-
 repta vid. ad Arg. 163.

R 4

64, 3.

64. ΑΡΕΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Ἀρρήκτ' ὀβριμόθυμε, μεγαθενές, ἄλκιμε δαῖμον,
 Ὀπλοχαρής, ἀδάμαστε, βροτοκτόνε, τευχέσι πλῆτα
 ἄρες ἀναξ, δολόδ' ἔπε, φόνοις πεπαλαγμένος αἰεὶ,
 Αἵματι ἀνδρ' ὀφώνω χαίρων, πολεμόκλονε, φρικτὲ,
 5 Ὡς ποθέεις ξίφεσιν τε καὶ ἔγχεσι δῆριν ἄμυσον
 Στῆτον ἔριν λυσσῶσαν, ἄνεσ πόνον ἀλγεσίθυμον
 Εἰς δὲ πόθον νεῦτον Κύπριδος, κώμης τε λυαίης,
 Ἀλλάξας αἰκὴν ὀπλῶν εἰς ἔργα τὰ Διὸς,
 Εἰρήνην ποθέων κροτοτρόφον, ὀλβιοδῶτιν.

65. ΗΦΑΙΣΤΟΥ θυμίαμα, λίβανομάνναν.

Ηφαίστ' ὀβριμόθυμε, μεγαθενές, ἀκάματον πῦρ,
 Λαμπόμενε φλογίαις αὔραις, φαεσίμβροτε δαῖμον,
 Φωσφόρε, καρτερόχειρ, αἰώνιε, τεχνοδίατε,
 Ἐργαστὴρ, κόσμοιο μέρος, σοιχεῖον ἀμεμφές,
 5 Παμφάγε, πανδαμάτωρ, πανυπέρτατε, παντοδίατε,
 Λιθὴρ, ἥλιος, ἄστρα, σελήνη, φῶς ἀμίαντον
 Ταῦτα γὰρ Ἡφαίστοιο μέλη θνητοῖσι προφαίνει.
 Πάντα δὲ οἶκον ἔχεις, πᾶσαν πόλιν, ἔθνεα πάντα
 Σώματά τε θνητῶν οἰκῆς πολύολβε, κραταίε
 10 Κλυθι μάνναρ, κλήζω πρὸς εὐιέρους ἐπὶ λοιβαῖς,
 Αἰεὶ ὅπως χαίρῃσιν ἐπ' ἔργοις ἡμέρας ἔλθοις.
 Παῦτον λυσσῶσαν μανίαν πυρὸς ἀναμάτοιο,
 Καῦσιν ἔχων φύσεως ἐν σώμασιν ἡμετέροισιν.

66. ΑΣΚΛΗ-

LXIV, 1. δαίμων Voss. 3. πεπαλαγμένον Voss. 4. Αἵματι
 Voss. 6. λυσσῶσαν Voss. 7. Λυαίης coniec. Lennep. ad Col.
 p. 138. 8. ἄλλην Voss. PAI. LXV, 2. om. Thr. φλο-

64, 3 Pro δολόδ' ἔπε malit Pierse.
 Veris. p. 45 ὀπλόδ' ἔπε, quod quin
 admodum conveniat Marti, non
 potest dubitari. Sed quid si δολό-
 δ' est Mars, quatenus vanis, in-
 terdum etiam fallacibus terroribus

hosti nocet. Πολεμόκλονος v. 4
 idem quod ὀπλόδ' ἔπε significat.

65, 2. Pro αὔραις Lennep. ad
 Col. p. 137 reponit αἰγῆς coniectura
 probabili et illo ingenio digna. Sed
 quo

64. *Mauortis suffimen, Tus.*

Magnanime, impanide, inuicte atque asperrime Mauors,
Indomite, armipotens, parricida, impetunure,
Marsipiter, ô crepericrepe, tabo et sanguine stillans,
Sanguinis humani sitiens bellicrepe, torue
Ensis atque inamoena colens certamina runis,
Siste duellum, et cordolios requiesce tumultus,
Inque Venustatis diuae, et Brumi otia dia,
Et munus Cereale duelli confer amorem,
Semper pacem optans, victum et recope vigentem.

65. *Volcani suffimen, Libanomanna.*

Volcane omnipotens, fortissime, flammaque perpes
Ignitis florens auris, Lucetius dius,
Lucerius, Viriate, Nero, aeterne artipotensque
Ferrifaber, purumque elementum, portio mundi,
Omninoe, omnidomans superans omnia, omnia lustrans,
Sol et Luna commun, stellae fons purinus ignis,
Membra haec Volcani mortalibus ignea lucent
Omnis inducolis gentesque vrbesque domosque,
Artubus insinuans mortalibus, alme, beate,
Sis felix atque haec nostra ad libamina cede,
Ut placidus venias operum bonus auxiliator
Atque implacatae extinxis incendia flammae,
Fornitis in nobis seruans genitabile lumen.

66. *Aescu-*

ylais Voss. *αὐγαῖς* V. N. 3. *κρατεροχαρι* Voss, 5. *πανδατος*
Thr. 10. *κλήζω σε πρὸς* V. N.

quo minus mutare aliquid audeam,
vel solum illud Virgilianum *Aura*
refulsit Aen. 6, 204 me impedit,
quod ille haud dubie e Graeco son-
te hausit.

65, 4. *Στοιχᾶν* itaque nostro et-

iam pro elemento, vno de quatuor
dictum videmus.

65, 10. Lennep. ad Col. p. 138
legit *κλήζω σε πρὸς κ. τ. λ.* Recte
sane, *προσκληζω σε ἐπὶ λαιβαῖς.*

R 5

66.

66. ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ Θυμίαμα, μάνναν.

Ιητὴρ πάντων Ἀσκληπιέ, δέσποτα Παιάν,
 Θέλγων ἀνθρώπων πολυαλγέα πήματα νόσων,
 Ἡπιόδωρε, κραταίε, μέλοις κατὰ γων ὑγίαιαν,
 Καὶ παύων νόσων χαλεπαῖς κῆρας θανάτοιο,
 5 Αὐξιδαλὴς κέρε, ἀπαλεξίκακ', ὀλβιόμοιρε,
 Φοῖβε Ἀπόλλωνος κρατερόν θάλος ἀγλαότιμον,
 Ἐχθρὲ νόσων, ὑγίαιαν ἔχων σύλλεκτρον ἀμεμφῇ,
 Ἐλθέ μάκαρ σωτὴρ, βιοτῆς τέλος ἐθλὸν ὀπάζων.

67. ΤΓΕΙΑΣ Θυμίαμα, μάνναν.

Ιμερδέσσ', ἐρατὴ, πολυθάλμιε, παμβασίλεια,
 Κλυθι μάκαιρ' ὑγίαια φερόλβιε, μήτερ ἀπάντων.
 Ἐκ σέο γάρ νῆσοι μὲν ἀποφθινύθουσι βροτοῖσι,
 Πᾶς δὲ δόμος θάλλει πολυγηθὴς εἵνεκα σέο,
 5 Καὶ τέχνηαι βρίθουσι. πεθεῖ δέ σε κόσμος ἀνάσσα,
 Μῆνος δὲ συγέει σ' αἰδὴς ψυχοφθόρος αἰεὶ.
 Εὐθαλὴς, εὐκταιοτάτη, θνητῶν ἀνάπαυμα.
 Σὺ γὰρ ἄτερ πάντ' ἐσὶν ἀνωφελῇ ἀνθρώποισιν.
 Οὔτε γὰρ ὀλβοδότης Πλῆτος γλυκερὸς θαλίησιν,
 10 Οὔτε γέρων πολύμοχθος ἄτερ σέο γίνεται ἀνὴρ.
 Πάντων γὰρ κρατέεις μένη, καὶ πᾶσιν ἀνάσσεις.
 Ἀλλὰ θεὰ μόλε μυσιπόλοισ ἐπιτάρροθος αἰεὶ,
 Ῥυομένη νόσων χαλεπῶν κακόποτμον ἀνίην.

68. ΕΥ-

LXVI, 1. Ρυτῆρ Voss. 5. ἱπυλῆξ. Voss.

66. Est hymnus in Aesculapium
 e Cassellano marmore a nobis edi-
 tus et explicatus in Comm. Soc.
 Gott. T. 3 p. 283 sqq. quam prae-
 lectionem forte aliquis non inutili-
 ter cum hoc hymno Orphico con-
 tulerit. Habetur etiam in Malt-
 taigii Collectan. p. 146.

66, 5. Laborare sensum et me-
 trum ait Lennep. ad Coluth. p. 139
 et emendat, Αὐξιδ. κ. πᾶσιν κλῆξ.
 Facillior medicina fuerit, si post
 κέρε inferas καί, quod saepe fa-
 cere noster solet. Ἀπαλεξάν de-
 pellere est Ιλ. Ω, 371 Ἀλλὰ καὶ
 ἄλλοι Σὺ ἀπαλεξήσαιμι. Hoc, puto,
 pluris

66. *Aesculapii suffimen, Manna.*

Cunctorum Aesculapi Iuturne salutifer, alme
 Morborum omnigenum mulcens contagia iniqua,
 Mulciber excellens, ades huc comitatus salute
 Mortiferae cohibens incendia pestilitatis,
 Veslicipes, Verrunce, rei largitor opimae
 Februi (?) Apollineris viridans et honora propago,
 Morbi perduellis coniuxque salutis amoenae,
 Huc ô sospes ades aevi dans prospera fata.

67. *Diuae Saluti Meditrinae suffimen, Manna.*

O foecunda salus et amabilis omnibus regnans,
 Huc adsis Meditrina opulentifer, omniparensque
 Pestilens ex te omnis abit mortalibus aegris,
 Cuncta lepore tuo viridant vitulantia tecta
 Daedalaque ars; te Mundus cupit percussus tua vi,
 Tantum odit te dis vital pessima finis
 O cupiunda, veges solamen amabile rerum,
 Te sine nulla seni usurpanda in sine senectae
 Gratia; sola omnes captas, sola omnibus regnas,
 Sed tu blanda tuis praesto adsis diua Camillis
 Auertens pestes morborumque agmina amara.

68. *Ma-*LXVII, 3. Ex *αἰθρῇ* Voss. 7. *Ααθαλα* Voss. P.

pluris nobis esse debet, quam glossa
 Hesychiana *ἀπαλεξίακον*, *ἀθιρά-*
κιντον.

66, 7. *Σύλακτρον* idem hic esse
 debet, quod alias *σύνεδρον* vel *πύρ-*
εδρον nisi incestus etiam fuit
 Aesculapius.

67. Etiam Hygeae hymnum Ari-

phronis ex marmore Castellano de-
 dimus l. c. qui pluscula habet, quae
 videri possunt hinc mutuo sumta:
 Dedit et Maittair. p. 146.

67, 1. *Πολυθάλμος* aptum prae-
 sertim Hygeae epitheton, a *θαλα*,
 Quot morbi fouendo s. somentis cu-
 rantur?

68, 1.

68. ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, αρώματα.

- Κ**λυτέ θεαὶ πάντιμοι, ἐρίβρομοι, εὐάσπειραι,
 Τιτιφόνη τε καὶ Ἀθηκτώ, καὶ δῖα Μέγαιρα·
 Νυκτέριαι, μύχιαι, ὑπὸ κεύθεσιν οἰκί' ἔχουσαι
 Ἄνθρω ἐν ἱερόεντι, παρὰ Στυγὸς ἱερὸν ὕδωρ·
 5 Οὐχ ὅσiais βελαῖσι βροτῶν πεποτημέναι αἰεὶ
 Λυσσῆραι, ἀγέρωχοι, ἐπαυάζουσαι ἀνάγκαις,
 Θηρόπεπλοι, τιμωροὶ, ἐριθενέες, βαρυαλγεῖς,
 Ἄιδεω χθόνιαι φοβεραὶ κόραι αἰολόμορφοι.
 Ἡέριαι, ἀφανεῖς, ἀκύδρομοί θ' ὥστε νόημα.
 10 Οὔτε γὰρ ἡελίῃ ταχινὰ φλόγες, ἔτε σελήνης,
 Καὶ σοφίας ἀρετῆς τε, καὶ ἐργασίμῃ θρασύτητος,
 Εὐχαρι, ἔτε βίῃ λιπαρᾶς περικαλλέος ἥβης,
 Ὑμῶν χωρὶς ἐγείρει εὐφροσύνας βίότοιο.
 Ἀλλ' αἰεὶ θνητῶν πάντων ἐπ' ἀπείρονα φῦλα
 15 Ὅμμα Δίκης ἐφορᾶτε, δικασπόλοι αἰὲν ἔδουσαι.
 Ἀλλὰ θεαὶ Μοῖραι ὀφιοπλόκαμοι πολύμορφοι,
 Πραῦνορον μετὰ θεῶν βίῃ μαλακόφρονα δόξαν.
 [Ἀλλὰ μάκαιρ' ἀγνή μύσαις ἱερὸν Φάος αὖξοις]

69. ΕΥΜΕΝΙΔΩΝ θυμίαμα, αρώματα.

- Κ**λυτέ μὲ Εὐμενίδες μεγαλώνυμοι εὐφροني βελη,
 Ἀγναὶ θυγατέρες μεγάλαιο Διὸς χθονίοιο,
 Φερσεφόνης τ' ἐρατῆς κέρης καλλιπλοκάμοιο,
 Ἡ πάντων καθορᾶ βίον θνητῶν ἀσεβόντων·
 5 Τῶν ἀδίκων τιμωροὶ ἐφρηκυῖαι ἀνάγκη,
 Κυανόχρωτοι ἀνάσσαι, ἀπαστράπτουσαι ἀπ' ὅσων
 Δεινὴν

LXVIII, 1. Κλυθε Voss. ὑράτ. editi. συναρ. Voss. V. N. 3. μύ-
 χου Voss. 4. ἄνθρων A. P. 6. ἀπανγας Voss. Au ἐπαυάζου-

68, 1. Nescio an aliquis docuerit, quae sint εὐάσπειραι. Docuerat iam Dan. Heins. ad Sil. 1, 101 et *euantes Massylas*, legendum, εὐάσπειραι, cuius exempla et coniugata dabit Index.

68, 5. Non simpliciter λυσσῆραι,

rabiosae, h. e. furiae, sunt! Eumenides, sed consiliis nefandis etc.

68, 6. Eumenides dicuntur ἐπαυάζουσαι ἀνάγκαις, gaudere necessitatibus h. e. fatali illa lege, qua peccatis hominum puniendis ipsae quasi adstrictae sunt. V. 69, 8. it. 85, 15. Possis

68. *Manarum* ⁽²²⁾ *Dirarum suffimen, Aromata.*

Vos calo vociferae Diuae, horrendae fatuantes
 Alectona et Tisiphona et veneranda Megæra,
 Noctiuagae, induferae, summana silentia colentes,
 Ad vada sanguinei Amsancti atque obnubila templa
 Undique ventantes humana piacula propter,
 Vesanae atque petulcae, flagrorum agmine ouantes
 Angitiae, ultrices, rigidaeque, atque hispidiuestes,
 Terribiles, Orci gnatae, Vortumnifiguræ,
 Aëriæ inuisæ, leuiore præpete mente,
 Nam neque vel citim Solis Lunaeque labores,
 Nec virtus sapientipotens, nec amoena venustas
 Artificum, ætatis nitidae nec adulta iuuentas,
 Inuitis vobis agitarint gaudia laeta.
 Semper at in terris hominum mortalia sæcla
 Iustitia regitis reddentes aurea iura,
 Sed Diuae Mortae serpenticomæ Volturnæ,
 Vos placatum animum meliori reddite menti.

69. *Manarum* ⁽²²⁾ *Tenirarum* ⁽²⁾ *suffimen, Aromata.*

Consentes Manæ celebrabile numen habentes,
 Huc castæ indufero prognatae Diouæ pusæ,
 Pusæ Tartaræ Iunonis alumna propages,
 Humanæ quæ censet iniqua piacula gentis,
 Ultrices scelerum, excubiis vigiles inhiantes,
 Atricutes, scintillantes graue fulgur ocellis

Sacros

σας H. Steph. 9. Ἡδραὶ ἀνδρῶμοι ὡς Voss. ἀνδρῶμοι ὡς Af.
 Voss. ἀνδρῶμοι P. 10. φέρει Voss. 18. addit Voss.

Possis etiam huc accommodare le-
 gionem *ἡανυάστειαν*, illucescere,
 h. e. ostendere se, et repræsen-
 tare.

68, 9. Vid. ad 58, 17. ἀνδρῶμοι,
 abiecta 3^a vult Bentl. nempe ne
 finalis ante consonantem corripia-

tur. Et hic quidem fauent illi et-
 iam MSS. Sed vid. tamen disputata
 ad H. 58, 15.

68, 18. Inculcatus imperite a
 quocunque versus, aut vndecun-
 que huc translatus.

69, 5. Conf. dicta ad 68, 6.

69, 9.

Δεινήν, αὐταυγῇ, Φάεος σαρκοφθόρον αἶγλην
 Ἰδίοι, Φοβεῶνες, ἀπόρροφοι, αὐτοκράτειρα,
 Λυσιμελεῖς οἷσιν βλοσυρονύχια, πολύποτμοι,
 10 Νυκτέρια κῆρα, ὀφιοπλόκαμοι, Φοβεῶνες,
 Ἰμᾶς κικλήσκω γνώμαις ὁσίαισι πελάζειν.

70. ΜΗΛΙΝΟΗΣ* θυμίαμα, αῤῥώματα

Μηλινόην καλέω νύμφην χθονίαν κρεκόπεπλον,
 Ἦν παρὰ Κωκυτῆ προχαῖς ἐλοχεύσατο σεμνή
 Φερσεφόνη, λίκτροις ἱεροῖς Ζηνὸς Κρονίοιο.
 Ἦι ψευθεῖς Πλάτων' ἐμίγη δολίαις ἀπάταισι,
 5 Θυμῷ Φερσεφόνης δὲ δισώματον ἔσπασε χρεῖην.
 Ἦ θνητὸς μᾶνι φαντάσμασιν ἡερίαισιν,
 Ἀλλοκότοις ἰδέαις μορφῆς τύπον ἐκπροφανῆσα.
 Ἀλλοτε μὲν προφανῆς, ποτὲ δὲ σκοτεινὰ, νυχταυγῆς,
 Ἀνταίαις ἐφόδοισι κατὰ ζοφοειδέα νύκτα.
 10 Ἀλλὰ θεὰ λίτομαί σε, καταχθονίων βασίλεια,
 Ψυχῆς ἐκπέμπειν οἷσιν ἐπὶ τέρματα γαίης,
 Εὐμενὲς εὐίερον μύσαις φαίνεσθαι πρόσωπον.

71. ΤΥΧΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δεῦρο Τύχη, καλέω σ' ἀγαθὴν κρᾶντειραν ἐπ' εὐχαῖς,
 Μελιχίαν ἐνοδῖτιν, ἐπ' εὐόλβοις κτεάτεσσιν,
 Ἀρτεμιν ἡγεμόνην, μεγαλάνυμον, Εὐβελῆος

Λίμα-

LXIX, 7. αὐταυγῇ Esch. Vid. N. ad H. 6, 5. 9. πολύποτμον Voss.
 LXX, * ΣΗΛΙΝ. Voss. θυμ. αῤῥωμ. om. Voss. 1. Σηλ. Voss.
 4. Πλάτων editi. ἀπάταις Af. απαντες Voss. 7. ἐκπροφανῆ-

69, 9. Melius, credo, est cum
 Lennepio ad Col. p. 139 legere βλο-
 συραῖ, μύχια. Potest tamen com-
 posita distione hoc significari, τὸ
 βλοσυρὸν εἶναι ab eo, quod sint eae-
 dem νύχια.

70, 4. Πλάτων' h. e. Πλάτωνα
 legendum necessario. Plutonem

mentitus Iupiter cum Proserpina,
 Patris concubitusrefugiente, rem
 habuit, unde nata Melinoë, quam
 hinc intelligo bicolor monstrum
 fuisse, candidum et nigrum: ἑσπερος
 χροὶν colorem traxit duplicem, a
 Plutone sursum, lucidum a Ioue.
 Nec hodie a magica vanitate, et
 spectro-

Sacros carnificisque micantes luminis ignes,
Reginae aeternae, postuetae, terriculaeque,
Tortores stimulo fatorum iura tenentes,
Nocturnae pufae, voltuosae, crinicolubres,
Vos veneror, vos mente pia aduentassere amicas.

70. *Diuae Larundae Mostellariae suffimen,
Aromata.*

Te veneror luminana Lumuria virgo paluda,
Quam prope Auernales fluxus veneranda paruit
Arcano commissa Ioui Proserpina amore,
Et qui concubuit Dis fraude, cupidinis aestu
Caluitus traxitque bimembrem matris colorem.
Quae genus humanum furiat larualibus umbris
Omnifera specie commutans horrida volta,
Nunc clara apparens, nunc fuscans nocte figuram
Occursu horrifero peruolgans noctis opaca,
Sed sub te placo, Regina nigrantis Auerni,
Montiuagos stimulos protela ad extima terrae,
Flaminibus facii ostentans placabile numen.

71. *Fortis Fortuna suffimen, Tus.*

Huc sis Fors Fortuna sacris regina voco te
Mansuetam, Triuiam, rei praediuitis ergo,
Et Deianam antistitam opaci sanguine Consi

Pro-

σα omnes, praet. Voss. LXXI, 1. ἀγαθόν Voss. 2. Μα-
λιχίαν Voss. εὐβελούς Voss.

spectrorum fabulis abesse solet albi
et nigri coloris frequens mentio,
alternatioque.

70, 7. Nimis carmini repugnat
ἐκπροφαίνεσα, nimis conuenit ἐκ-
προφανῆσα Vossianum, ut hoc ex-
cludere a contextu carminis non
potuerim.

71, 3. Cf. omnino, quae damus
Fr. 34 ex Proclo, Εὐρίστω Ὁρφέα
καὶ τὴν Τύχην Ἀρτέμιον προσαγο-
ρεύοντα κ. τ. λ. et add. Io. Diac.
ad Hesiodi Θεογ. Alleg. p. 268, 2
extr. itemque Selden. ad marmora
Oxon. p. 129 primae edit. ex Her-
mete in Carpo Aphor. 78, et Vet-
tin

Λίματος ἐκγεγαῶσαν ἄπρῳμαχον εὖχος ἔχουσαν,
 5 Τυμβιδίαν, πολὺπλαγκτον, αἰοῖδιμον ἀνθρώποισιν.
 Ἐν σοὶ γὰρ βίους θνητῶν παμποίκιλος ἐστὶ
 Οἷς μὲν γὰρ τεύχεα κτεάνων πλῆθος πολύολβον,
 Οἷς δὲ κακὴν πενίην, θυμῷ χόλον ὀρμαίνουσα.
 Ἀλλὰ θεὰ λίτομά σε μολεῖν βίῳ εὐμενέουσαν,
 10 Ὀλβοῖσιν πλήθυσαν ἐπ' εὐέλβοις κτεάτεσσιν·

72. ΔΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, λίβανον.

Δαίμονα κικλήσκω μεγαλανεγήτορα Φρικτὸν,
 Μελίχιον Δία, παγγενέτην, βιοδώτορα θνητῶν,
 Ζῆνα μέγαν, πολὺπλαγκτον ἀλάστορα, παμβασιλῆα
 Πλευτοδότην, ὅπταν γε βρυάζων οἶκον ἐσέλθῃ,
 5 Ἐμπαλι δὲ ψύχοντα βίον θνητῶν πολυμήχθων.
 Ἐν σοὶ γὰρ λύπης τε χαρᾶς κληῖδες ὀχθύνται.
 Τεγάρ τοι μάκαρ ἀγνὲ πολύσπερα κῆδε' ἐλάσσας,
 Ὅσσα βιοφθορίην πέμπει κατὰ γαῖαν ἅπασαν,
 Ἐνδοξὸν βιοτῆς γλυκερὸν τέλος ἐσθλὸν ἐπάξεις.

73. ΛΕΥΚΟΘΕΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Λευκοθέαν καλέω Καδμηίδα δαίμονα σεμνήν,
 Εὐδύνατον, θρέπτειραν εὐσεφάνε Διονύσε.
 Κλυθὶ θεὰ πάντοιο βαθυσέρεν μεδέουσα,
 Κύμασι τερπομένη, θνητῶν σώτειρα μεγίστη.
 5 Ἐν σοὶ γὰρ νηῶν πελαγοδρέμος ἄσαυτος ὀρμή,
 Μένη δὲ θνητῶν οἰκτρὸν μέρος εἰν ἀλὶ λυαῖς,
 Οἷς ἂν ἐφορμαίνουσα φίλη σωτήριος ἔλθοις.

Ἀλλὰ

6. Ἐστὶ ἐν σοὶ γὰρ Voss. 10. κτεάτεσσιν ΑΓ. LXXII, 1. με-
 γανηγῆτορα Voss V. N. 2. Μαλιχιον Voss. 4. οἶκον αἰδέλθῃ

tio Valente, cuius magnum locum
 profert ex MSS. Id. de DIs Syris
 1, 1 p. 86 sq. Macrobi. Sat. 1, 19
 extr. Luna Τύχη. Nempe Dianam
 esse et hanc meminerimus. Au
 huc referimus, quod Homerus Dia-
 nae telis mortes subitas mulierum,
 ut virorum Phoebo, assignat? Vid.

Ιλ. Τ, 59 et ibi Eustath. it. Φ, 484
 et Od. Γ, 280.

71, 3. Εὐσελῆα plerumque Plu-
 tonem esse, Index noster docet.
 Nempe de Diana Stygia, de For-
 tuna ἡ ἀδὴ latente, de qua confu-
 luntur Manes, sermo est.

72, 1.

Progenitam, aeternumque inuicta laude cluentem,
Atque Libentinam, perbitentem omnibus cautam,
Daedala namque in te opulentia constat hominum,
Namque aliis copum das rerum pleraque abunde
Paupertatem aliis, irarum percita fastu,
Verum ô Diua domi te obsecro Fauoniam adesse
Gliscentem re cope, rei praediuitis ergo.

72. *Genii suffimen, Tus.*

Magnanimum Genium calo praetorem venerandum.
Mansuetumque Iouem, auctorem genitabilis aurae,
Diiouem vbique vagantem, et Vaeiouem imperitantem,
Qui largiris opes vt inisti tecta cachinnans,
Et contra humanae exstinguis qui commoda vitae,
Lactitiae, moeroris Patulcius, Clusius idem es.
Quare Sange pater curarum semina pellens
Insidiantia vitae in terra frugiferenti
Da precor aequanimo vitam concludere sine.

73. *Diuae Albunae suffimen, Aromata.*

Albuneam elicio prognatam principe Cadmo
Magnam, quae Brumum⁽²³⁾ est obstetricata nefrendem
Huc ades ô quae falsa tenes et coerula templa
Fluctibus exsultans, nautarum sospita Iuno,
Nam te respiciunt puppis per coeca pericla,
Vna laborantes solaris in aequore volgum,
Quis tu subueniens ades in discrimine sospes.

Ergo

Voss. 5. Εμπαλιν Voss. 6. Εγ γαρ σοι Voss. LXXIII, 2. Δω-
νυσσα Voss. PAI. 3. βαθυπερνοιο μεδασα Voss. 5. σελαγοδρ. Voss.

72, 1. Μεγαλανηγήτορα, credo, nemo vel probabit vel declarabit. Apta certe huic loco est coniectura Lennepii ad Col. p. 140 μέγαν ἢ δ' ἡγήτορα. Sed neque non dare potuit poeta μέγαν ἡγήτορα.

72, 3. Virorum genium Iouem,

Iunonem mulierum esse, esse etiam malum genium, vt niger ille Brutl ap. Plutarchum, nemo ignorat; Orphicum esse commentum, hinc discimus.

73, 2. Leucothea f. Ino amita Bacchi, quidni θρῆσκευα;

S

74, 1.

Ἄλλὰ θεὰ δέσποινα, μέλοις ἐπαρωγὸς ἔῃσαι
 Νηυσὶν ἐπ' εὐσέλμοις σωτήριος εὐφρονὶ βελλῇ,
 Μύσαις ἐν πόντῳ ναυσίδρομον ἔρεν ἄγασαι.

74. ΠΑΛΑΙΜΟΝΟΣ θυμίαμα, μανναν.

Σύντροφε Βάκχε χοροῖο Διωνύσῃ πολυγηθῆς,
 Ὃς ναίεις πάντοιο βυθῆς βαθυκύμονας ἀγνῆς,
 Κικλήσκω σε Παλαῖμον ἐπ' εὐιέροις τελεταῖσιν
 Ἐλθεῖν εὐμενέοντα, νέω γήθοντα προσώπῳ,
 5 Καὶ σώζειν μύσας κατὰ τε χθόνα καὶ κατὰ πόντον.
 Ποντοπλάνοις γὰρ αἰεὶ ναυσὶν χειμῶνος ἐναργῆς
 Φαινόμενος σωτὴρ μῆνος θνητοῖς ἀναφαίνῃ,
 ῥυόμενος μῆνιν χαλεπὴν κατὰ πόντιον οἶδμα.

75. ΜΟΥΣΩΝ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνης καὶ Ζηνὸς ἐργαδέπιο θυγατρὲς,
 Μῆσαι Πιερίδες μεγαλῶνυμοι, ἀγλαόφημοι,
 Θνητοῖς οἷς κε παρῆτε, ποθεινόταται, πολύμορφοι,
 Πάσης παιδείης ἀρετὴν γεννῶνται ἀμεμπτον
 5 Θρέπτειραι ψυχῆς, διανοίας ὀρθοδότειραι,
 Καὶ νῦν εὐδυνάτοιο καθηγήτειραι ἀνασσαι,
 Αἱ τελεταῖς θνητοῖς ἀνεδείξατε μουσιπολεύτῃς,
 Κλειώ τ', Εὐτέρπη τε, Θάλειά τε, Μελπομένη τε,
 Τερψιχόρη τ', Ἐρατώ τε, Πολύμνιά τ', Οὐρανίη τε,
 10 Καλλιόπη σὺν μητρὶ καὶ εὐδυνάτῃ θεᾷ ἀγνῇ.
 Ἄλλὰ μόλοιτε θεαὶ μύσαις πολυποίκιλοι ἀγναί,
 Εὐκλειαν ζῆλόν τ' ἔρατὸν πολύμνον ἄγασαι.

76. ΜΝΗΜΟΣΤΝΗΣ θυμίαμα, λίβανον.

Μνημοσύνην καλέω, Ζηνὸς σύλλεκτρον, ἀνασσαν,
 ἥ Μῆσαι τέκνωσ' ἱεραῖς, ὁσίαις, λιγυφώνες,
 Ἐκτὸς

20. ἐν ποντῶν αὐσίδ. Voss. LXXIV, 1. χοροῖς Voss. διωνύσῃ Alf. Voss. PAI. 7. Μῆνος φαινόμενος σωτὴρ καὶ θνητοῖς

Ergo salutaris praesens vrgentibus adsis
 Rebus, velinolas obseruans candida puppes,
 Atque tuis largire Fauonia flabra ministris.

74. *Portunni suffimen, Manna.*

Qui suxisti vna cum Brumo ⁽²³⁾ lacte nouellum
 Quique colis liquidos et ouantes turbine campos,
 O Portumne, lubenter ad haec te liba vocamus
 Fronte renidentem et ridenti lumine vultu
 Seruantemque tuos, terraque marique ministros.
 Namque vagis ratibus sub tempestate sonora
 Sospes ades, et te cupidis mortalibus offers
 Auertens saeuas iras per coerulea ponti.

75. *Diuarum Camoenarum suffimen, Tus.*

Mammuriae ⁽¹¹⁾ atque Iouis streperi prognata propages,
 Illustres celebresque Nouensilesque ⁽¹³⁾ Camoenae,
 Et quouis quemcunque fouetis amabile volgus
 Artitas omnes virtutes progenerantes
 Nutrices animi, directae mentis amussis,
 Atque magistrae animi moderantes recta gubernae,
 Quaeque sacris homines imbuitos instituitis
 Flora, Cluacina, et Vitula, et Casmene virago,
 Coeliaque, et Tripuda, et Carmenta ⁽¹²⁾ et diua Venuetas,
 Oscina flexanima et mater maiestaque princeps.
 Ergo Deae huc age praestitibus ventate fauentes
 Vobiscum decus omnipotens et adorem agentes.

76. *Diuae Mammuriae ⁽¹¹⁾ suffimen, Tus.*

Mammuriam elicio Iouis omnipotentis maritam
 Quaeque pias est dulciloquasque enixa Camoenas,
 Pectus-

Φαειν Voss.

7. αἰνὰδ. Voss.

LXXV, 1. θυγατέρας AC.

9. ἀγαπᾶτε Voss.

6. καὶ τῶν AC.

- Ἐκτὸς ἔσσα κακῆς μνήμης βλαψίφρονος αἰεὶ,
 Πάντα νόον συνέχουσα βροτῶν ψυχᾷσι σύνοικον,
 5 Εὐδύνατον, κρατερὸν, θνητῶν αὖξουσα λογισμὸν,
 Ἠδυτάτη, φιλάγρυπνος, ὑπομνήσκουσα δὲ πάντα,
 Ὡν ἂν ἕκαστος αἰεὶ σέβνοις γνώμην κατὰθῆται.
 Οὔτι παρεκβαίνουσ', ἐπεγείρουσα φρένα πᾶσιν.
 Ἀλλὰ μάκαιρα θεὰ μύσαις μνήμην ἐπέγειρε
 10 Εὐιέρη τελετῆς, λήθην δ' ἀπὸ τῶν ἀπόπεμπε.

77. ΗΟΥΣ θυμίαμα, μάνναν*.

- Κ**λυθι θεὰ θνητοῖς φαεσίμβροτον ἡμαρ ἄγουσα,
 Ἡὼς λαμπροφαῆς, ἐρυθαινομένη κατὰ κόσμον,
 Ἀγγελίεια θεῶ Τιτᾶνος ἀγνῶ μέγαλοιο,
 Ἡ νυκτὸς ζοφερὴν τε κελαινοχρῶτα πορείην
 5 Ἀντολίαις ταῖς σαῖς πέμπεις ὑπὸ νέρτερα γαίης·
 Ἔργων ἡγήτειρα, βίη πρόπολε θνητοῖσιν·
 Ἡ χαίρει θνητῶν μερόπων γένος· ἔδὲ τις ἐστίν,
 Ὃς φεύγει τὴν σὴν ὄψιν καθυπέρτερον ἔσαν,
 Ἡνίκα τὸν γλυκὺν ὕπνον ἀπὸ βλεφάρων ἀποσεύσης,
 10 Πᾶς δὲ βροτὸς γήθει, πᾶν ἔρπετόν, ἄλλα τε φῦλα
 Τετραπόδων, πτηνῶν τε καὶ εἰναλίων πολυεθνῶν·
 Πάντα γὰρ ἐργάσιμον βίον θνητοῖσι πορίζεις.
 Ἀλλὰ μάκαιρ' ἀγνὴ μύσαις ἱερὸν φάος αὖξοις.

78. ΘΕΜΙΔΟΣ θυμίαμα, λίβαλον.

- Ο**ὐρανόπαιδ' ἀγνήν καλέω Θέμιν εὐπατέρειαν,
 Γαίης τὸ βλάσημα νέον, καλυκώπιδα κέρην,
 Ἡ πρώτη κατ'δεῖξε βροτοῖς μαντήιον ἀγνόν
 Δελφικῷ ἐν κευθμῶνι, θεμισεύουσα θεοῖσι,
 5 Πυθίῳ ἐν δαπέδῳ, ὅθι Πυθοῖ ἐμβασίλευεν·
 Ἡ καὶ Φοῖβον ἄνακτα θεμισοσύνας ἐδίδαξε.
 Πάντιμ', ἀγλαόμορφε, σεβάσμιε, νυκτιπέλευτε·
 Πρώτη γὰρ τελεταῖς ἀγίας θνητοῖς ἀνέφηνας,
 Βακχιακαῖς ἀνὰ νύκτας ἐπευάζουσα ἄνακτα·

Ἐκ

LXXVI, 7. ἕκαστο PAI. LXXVII, * λίβαλον AF. 3. ἀγνῶ Voff. 6. πρό-
 πελε PAI. θνητοῖς Voff. 13. ἔξοις Voff. LXXVIII, 2. νίην Voff. 4. ἐν

Pestifera versata caducae obliuia mentis
 Continuans mentes animarum foedere sacro
 Reginae omniparae rationis amica, fouens vim
 Peruigil, irrequies, memoranter cuncta ministrans,
 Quorum quisque simul in pectore ruminat artem,
 Nec quid praeteriens insligans lumina mentis,
 Praestitibus memores mentes dat dia Moneta
 Sacraati castus pellens obliuia ab illis.

77. *Diuae Matutae suffimen, Manna.*

Cede Dea aurigans candens mortalibus lumen,
 Clara pudoricolor, mundo Matuta refulgens,
 Aurea magnanimi Titani nuntia Solis,
 Horriferae quae itiner anfractaque noctis opaca
 Diua tuo reuocas initu sub viscera terrae,
 Dux operum vitae, mortalibus Dia ministra
 Quaque hominum gaudent aegerrima saecula, nec ullus
 Quem fugisse tuos fas sit polcerrima voltus,
 Quando genis exterres otium amabile somni,
 Tunc gaudete homines, serpentes cetera saecula
 Quadrupedum et volucrum et stabulantum in fluctibus falsis,
 Namque omnem excultum donas mortalibus victum
 Sed tu dia antistibus sacrum iubar auge.

78. *Diuae Iuritis suffimen, Tus.*

Coeligena huc Iuritis ⁽¹⁸⁾ ades patrima virago,
 Mustea ⁽¹⁴⁾ progenies telluris, Caesia dia,
 Vaticinas quae prima aperis mortalibus sortes
 Delphorum Diis pro cortina oracula fatans
 Puticulis vbi Puteolis regina cluebas,
 Et Februo ⁽⁷⁾ fandi donasti pectus habere
 Augusta speciosa verendaque noctuvolga.
 Prima etenim ritus hominum genus edocuiſti
 Nocturnis sacris Brumum fanatica quando

Ex

λαμῶνι δαμύτευσα Voss. 6. Η Φοῖβον ἀν. Voss. 7. πάντιμ Af.
 8. ἀνιθῆκας Voss. 9. Βαρχικὰς Voss. ἐπρυαζῆς Voss.

- 10 Ἐκ σέο γὰρ τιμὰ μακάρων μυθήριά θ' ἀγνά.
Ἄλλὰ μάκαιρ' ἔλθοις κεχαρισμένη εὐφροني βελῇ
Εὐίερης ἐπὶ μυσιπόλῃς τελεταῖς σέο κέρη.

79. ΒΟΡΕΟΤ θυμίαμα, λίβανον.

- Χ**ειμερίοις αὖραισι δονῶν βαθὺν ἥερα κόσμη.
Κρυμοπαγῆς Βορέα, χιονώδεος ἔλθ' ἀπὸ Θράκης.
Λῦέ τε πᾶννέφελον σάσιν ἥερος ὑγροκελεύθῃ,
Ἰκμάσι ριπίζων νοτερὸς ὀμβρηγενὲς ὕδωρ,
5 Αἰθρία πάντα τιθεῖς, θαλερόμματον αἰθέρα τεύχων.

80. ΖΕΦΥΡΟΤ θυμίαμα, λίβανον.

- Α**ῦραι ποντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἥεροςφοῖται,
Ἠδύπνκοι, ψιθυραί, καμάτῃ ἀνάπαυσιν ἔχουσαι,
Εἰαριναί, λειμωνιάδες, πεποθημένα ὄρμοις,
Σύρουσαι ναυσὶ τρυφερὸν πόρον, ἥερα κῆφον,
5 Ἐλθοιτ' εὐμενέουσαι ἐπιπνέουσαι ἀμεμφεῖς,
Ἠέριαι, ἀφανεῖς, κηφόπτεροι, ἀερόμορφοι.

81. ΝΟΤΟΤ θυμίαμα, λίβανον.

- Λ**αιψηρὸν πῆδημα δι' ἥερος ὑγροπόρευτον,
Ὠκείαις πτερύγεσσι δονέμενον ἔνθα καὶ ἔνθα,
Ἐλθοις σὺν νεφέλαις νοτίαις ὀμβροιο γενάρχα.
Τῷτο γὰρ ἐκ Δίος ἐστὶ σέθεν γέρας ἡερόφοιτον,
5 Ὀμβροτόκῃς νεφέλαις ἐξ ἥερος εἰς χθόνα πέμπειν.
Τοιγάρ τοι λιτόμεθα, μάκαιρ, ἱεροῖς χαρίεντα
Πέμπειν καρποτρόφῃς ὀμβρῃς ἐπὶ μητέρα γαῖαν.

82. ΩΚΕΑΝΟΤ θυμίαμα, ἀρώματα.

- Ω**κεανὸν καλέω, πατέρ' ἀφθιτον, αἰὲν ἔντα,
Ἀθανάτων τε θεῶν γένεσιν θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
Ὅς περικυμᾷ γαίης περιτέρμονα κύκλον

Ἐξ

11. κεχαρισμένη Voss. LXXIX, 4. Ῥικ. ικμ. νοτεροῦς ὀμβρο-
γίης Af. Voss. LXXX, 1. ριφίρ. Voss. 2. Ἠδύπνοι Voss.
ψιθυραί Voss. 3. Εἰεριναί Voss. 5. ευμενεουσαι Voss. 6. αεμορ-

79, 4. Facile dederim Cl. Pier-
sono Verif. p. 45, ut legatur νοτεροῦς
referaturque ad ἰκμάσιν.

82, 2. Cf. Fr. 18.

82, 3. Antiquissima sententia, de
qua

Ex te enim castusque Deum cultusque verendi.
Huc adsis, huc Diua fauenti numine blanda
Ad diuina tui veneranda silentia sacri.

79. *Aquilonis suffimen, Tus.*

Horriferis flabris contorquens acquora coeli
Huc Aquilo glacialis, relinquens ninguida Thracae,
Solue Coni subices nigrantes nubibus totis
Flamine discutiens praegnantem imbribus nubes,
Omnia suda ferens, tergens freta vitrea Coeli.

80. *Fauonii suffimen, Tus.*

Coeliuaga vndigena flabella, Fauoniae aurae,
O leuifonne animae solamen mite laborum,
Vernae gramineae portuum cupidissima cura
Nauibus sternentes itiner molle aëra blandum,
Obsecro vos placido spirantes flamine adeste
Aëriae inuilaë, leuipennes, aëriiformes.

81. *Austri suffimen, Tus.*

Praecipites aurae tranantes aëris caulas
Vndique pennipedes, vortigine praepete ouantes,
Cedite nimborum matres cum ingentibus nimbis.
Nam Iouis has vobis finiuit in aëre partes
Coelitus imbriparas nubes permittere ad ima.
Vos precor inferio hoc maclans libamine Diuae,
Terrae matri frugiparentes elicere imbres.

82. *Oceani suffimen, Aromata.*

Te veneror pater Oceane immortalis origo
Naturaeque Deum aeternae, et mortalium hominum,
Qui circumfluis anfracta ambarualia terrae,

Vnde

Φοι Voss. LXXXI, 2. α καα Voss. 3. Ελθεις ου ποτιας
νεφελαις Voss. 5. πεπαι Voss. 6. λιτομεθα Voss. ιερει --
χαριεντα Voss.

qua in Prael. 1 de nauigationibus
vett. §. 1.

83. 3. Ignis purgat, quae pur-
gari et expiari alia nulla ratione

Ἐξ ἔπερ πάντες ποταμοὶ καὶ πᾶσα θάλασσα,
 5 Καὶ χθόνιοι γαίης πηγόρρυτοι ἱμᾶδες ἀγναί.
 Κλυθι μάκαρ πολυόλβε, θεῶν ἄγνισμα μέγιστον,
 Τέρμα φίλον γαίης, ἀρχὴ πόλιν, ὑγροκέλευθε
 Ἐλθοῖς εὐμενέων μύσαις κεχαρισμένος αἰεὶ.

83. ΕΣΤΙΑΣ θυμίαμα, ἀρώματα.

Ἐστία εὐδυνάτοιο Κρόνῃ θυγάτερ βασιλεια,
 Ἡ μέσον οἶκον ἔχεις πυρὸς αἰνάοιο μεγίστη,
 Τέσδε σὺ ἐν τελεταῖς ὅσις μύσας ἀναδείξαις,
 Θεῖσα αἰεθαλέας, πολυόλβης, εὐφρονας, ἀγνῆς,
 5 Οἶκε θεῶν μακάρων, θνητῶν σήριγμα κραταῖον.
 Αἰδίδε, πολύμορφε, ποθεινοτάτη, χλοόμορφε,
 Μειδιόωσα, μάκαιρα, τὰδ' ἱερὰ δέξο προθύμως,
 Ὀλβον ἐπιπνείῃσα καὶ ἠπιόχειρον ὑγείαν.

84. ΤΠΝΟΥ θυμίαμα, μετὰ μήκωνος.

Τπνε, ἀναξ μακάρων πάντων θνητῶν τ' ἀνθρώπων,
 Καὶ πάντων ζώων, ὅποσα τρέφει εὐρεῖα χθών.
 Πάντων γὰρ κρατέεις μένος, καὶ πᾶσι προσέρχῃ,
 Σώματα δεσμεύων ἐν ἀχαλκεύτοισι πέδῃσι.
 5 Λυσιμέριμνε, κόπων ἡδεῖαν ἔχων ἀνάπαυσιν,
 Καὶ πάσης λύπης ἱερὸν παραμύθιον ἔρδων.
 Καὶ θανάτῃ μελέτην ἐπάγεις, ψυχὰς διασώζων.
 Αὐτοκασίγνητος γὰρ ἔφους Λήθης θανάτῃ τε.
 Ἀλλὰ μάκαρ λίτομά σε κεκραμένον ἡδὺν ἱκάνειν,
 10 Σώζοντ' εὐμενέως μύσας θείοισιν ἐπ' ἔργοις.

85. ΟΝΕΙΡΟΥ θυμίαμα, ἀρώματα.

Κιλήσῃ σε μάκαρ τανυσίπτερε ἔλε ὄνειρε,
 Ἀγγελε μελλόντων, θνητοῖς χρησμάδ' ἐμέγιστε.
 Ἦσυ-

LXXXII, 6. πολυόλβε ΑΓ. θεῶν Voss. LXXXIII, 5. Οἶκαὶ
 omnes. LXXXIV, 4. ἀχαλκευτησι πέδῃσι Voss.

possunt. Notum hoc ex libris etiam nostris. Itaque faces et flammæ iactantur etiam ad speciem etc.

83, 5. Οἶκε contra libros omnes

reponere, res ipsa me coëgit. Vid. D'Oruill. ad Charito. p. 773.

83, 8. Nonne videtur poeta etiam hic ipsam naturam rerum προ-

Vnde genus fluuiorum, vnde et sale marmore halio
Atque aliud in terra scatebrarum ignobile volgus.
Te Februum lustrale vocamus Coeligenarum,
Finis telluris, margo amplae fornicis mundi,
Huc placidus venias sacrae gratissime turbac.

83. *Vestae suffimen, Aromata.*

Incluta Vesta senis Saturni casta propago
Quae nimis irrequietis habes meditullia flammae,
Hosce tibi pueros praestes ad sacra ministros,
Florentes, dites, castosque et pectore puro.
Huc ades ó Diuum constans fulmenta hominumque
Multipotens aeterna et amabilis, atque opiformis,
Ridens atque beata faue placidissima sacris
Fausla bona inspirans et amoenae dona salutis.

84. *Somni suffimen, cum papauere.*

Somne pater diuum omnigenum vnicus atque hominum rex
Et quaecunque fouet tellus animantia saecula,
Omnibus vnus enim regnas atque omnibus adstas,
Corporaque insidiator inermi compede vincis,
Curarum domitor, requies praeblanda laborum,
Moerores omnes aegro de pectore tergens
Qui mortis curas abigis animasque reseruas.
Nam vere mortis germanus es atque veterni.
Sed sub te placo miti aduentare fauore
Seruantem placidi nos sacrum ritum obeuntes.

85. *Somnii suffimen, Aromata.*

Obsecro te princeps celerem pernicipibus alis
Nuncius incerti, verax Carinentus hominum,

Nam

5. *ἔχων ἡδονήν* Voss.
Voss.

9. *ἰκαρύν* Voss.

10. *Συζών*

ἀποκοιῖν; Terra mater adspirat
nobis per vapores illos semper sur-
gentes, aëra quo vivimus, incre-
menta plantarum etc.

84. Compara, qui gustare poe-
ticam suauitatem potes, nostrum
Argon. 1002. et ex Latinis Sen. Herc.
fur. 1065. Ad v. 7 conf. hic 86, 3 sqq.

S 5

85, 5.

- 'Ησυχία γὰρ ὕπνῃ γλυκερῷ σιγηλὸς ἐπελθὼν
 Προσφωγῶν ψυχῇς θνητῶν, νόον αὐτὸς ἐγείρεις,
 5 Καὶ γνώμας μακάρων αὐτὸς καθ' ὕπνῃς ὑποπέμπεις,
 Σιγῶν σιγῶσαις ψυχῇς μέλλοντα προσφωγῶν,
 Οἷσιν ἐπ' εὐσεβήσῃ θεῶν νόος ἐδὼλός ὀδεύει,
 'Ως ἂν αἰεὶ τὸ καλὸν μάλλον γνώμῃσι προληφθὲν,
 Τερπωλαῖς ὑπάγῃ βίην ἀνθρώπων προχαρέντων,
 10 Τῶν δὲ κακῶν ἀνάπαυλαν, ὅπως θεὸς αὐτὸς ἐνίσπῃ,
 Εὐχολαῖς θυσίαις τε χόλον λύτῳσιν ἀνάκτων.
 Εὐσεβέσιν γὰρ αἰεὶ τὸ τέλος γλυκερώτερόν ἐστι,
 Τοῖς δὲ κακοῖς ἔδὲν φαίνει μέλλουσιν ἀνάγκην.
 'Οψις ὀνειρήεσσα, κακῶν ἐξάγγελος ἔργων,
 15 'Οφρα ἂν εὖρωνται λύσιν ἄλγεος ἐρχομένοιο.
 Ἀλλὰ μάκαρ λίτομαί σε θεῶν μηνύματα φράζειν,
 'Ως ἂν αἰεὶ γνώμας ἐρθῇς κατὰ πάντα πελάζῃς,
 Μηδὲν ἐπ' ἀλλοκίτοις κακῶν σημεῖα προφαίνων.

86. ΘΑΝΑΤΟΥ θυμίαμα, μάνναν.

- Κ** λῦθί μευ, ὅς πάντων θνητῶν οἴηκα κρατύνεις,
 Πᾶσι διδὼς χρόνον ἀγνοῖ, ὅσων πέρρῳθεν ὑπάρχεις.
 Σὸς γὰρ ὕπνος ψυχὴν θραύεις καὶ σώματος ὀλκόν,
 'Ηνίκ' ἂν ἐκλύῃς φύσεως κεκρατημένα δεσμά,
 5 Τὸν μακρὸν ζωῷσι φέρων αἰώνιον ὕπνον.
 Κοινὸς μὲν πάντων, ἄδικος δ' ἐνίσκισιν ὑπάρχων,
 'Εν ταχυτῇτι βίῃ παύων νεοήλικας ἀκμας.
 'Εν σοὶ γὰρ μένω πάντων τὸ κριθὲν τελεῖται.
 Οὔτε γὰρ εὐχαῖς σὸν πείθει μένος ἔτε λιταῖσιν.
 10 Ἀλλὰ μάκαρ μακροῖσι χρόνις ζωῆς γε πελάζειν
 Αἰτῆμαι, θυσίαις καὶ εὐχολαῖς λιτανεύων,
 'Ως ἂν ἔοι γέρας ἐδὼλόν ἐν ἀνθρώποις τὸ γῆρας.

LXXXV, 3. σιγηλός Voss. 6. προσφωγῶν Voss. προσφωγῶν
 PAI. προφαίνων coni. Lennep. ad Col. p. 140. ut hic v. 18 et
 7, 20. 8. μέλλων Lennep. l. c. pulchre. γνώμασι Voss.

85, 5. Hinc Iouis cum Maia h. e. postea deliberatio. Vid. Fr. 10.

85, 13. De illa ἀνάγκη poenarum dictum ad 68, 6. Ceterum hic ἔδὲν, et

Nam repens tacitus per amica silentia somni,
 Insinuansque animis hominum cis intima mentis,
 Et scita ad somnos legas decreta deorum
 Significans tacitis animabus futura,
 Cum quis rite colens diuos in pectore puro,
 Semper ut anticipans spem blandam mente sagaci
 Vitam hominum illecebris prolectes gaudia hiantum,
 Utque homines animum requiescant tristibus curis
 Suppliciisque deos et sacro munere placent.
 Namque piis semper stat dulcior excita finis
 Tantum celauit venientia fata nefastos
 Somnigena species, certissima nuntia damni,
 Ne qua foret noxae venientis cognita finis.
 Clinia sed te sancte precor promonstra Deorum,
 Notificos semperque offendens pectora pura
 Nunquam prodigiis acclarans omnia iniqua.

86. *Mortis suffimen, Manna.*

Huc adsis quae hominum moliris cuncta gubernas,
 Tantum producus acui, quantum eminus distas.
 Namque tuo exstinguis corpus animamque sopore,
 Quando perrumpis naturae viuida claustra,
 Coeca hominum signans aeterno lumina somno,
 Omnibus communis, aliis iniuria partim
 Florentes stinguens aetates funere acerbo,
 Omnia nam concreta in te sola absoluntur,
 Nam neque suppliciis, neque votis pectora frangis.
 Quare ô sancta veni longo post tempore vitae,
 Quod te suppliciis et votis obtestamur
 Ut felicem habeant homines claramque senectam.

10. αὐτὴς Θεῶν Voss. 14. διαρροισσα Voss. 16. μηνίμα-
 τα quidam ap. Henr. Stephanum, quod ipse non probat.
 LXXXVI, 8. τελευταί Voss.

et v. 13 μηδὲν pro simplici negatione ligi post καὶθ᾽α posse τῆς· sed ma-
 poni iam H. Stephano, obseruatum. gis placet Scaligerana ratio, καὶθ᾽α
 86, 9. Putabam aliquando, intel- pro καὶθ᾽α media voce.

IOS. IVSTI SCALIGERI
ANNOTATIONES
IN
INITIA ORPHEI,

quarum numeri sunt versibus ipsius Latinis interpositi.

Hic liber non proprie sunt ὕμνοι, sed τελευταί, nam in Hymnis natalia, gesta et eiusmodi narrantur: hic vero tantum inuocationes Deorum, quibus utebantur in mysteriis, qui sacris cuiuspiam Dei initiarentur; sunt etiam ad depellenda adiecti. Quae omnia tamen fiunt cognominibus mysticis. Sed Graeci in hoc prorsus sunt. Latine quidem *initia* inscribi potest, ut respondeat Graeco verbo τελευταί; sed quia totum cognominibus Deorum constat, melius inscribitur *Indigitamenta*. Veteres enim Latini, quos Graeci vocant ὕμναι, ipsi nominant *Affamenta*, quae scilicet separatim in aliquem Deum canuntur, in quibus gesta et virtutes eius Dei celebrarunt, ut alibi fusius diximus. At *indigitamenta* vocarunt, in quibus Deorum cognomina varia essent. Eorum Graeci duo genera fecerunt. nam ἀλητὰς ὕμναι vocarunt auxiliarium et fauentium Deorum, ἀποτροπαίαις autem nocentium, quae vocat Virgilius *saeva numina*, quorum primum ex vetere lingua Latina *Calatorium carmen*; alterum *auerruncale* vocare possumus. Quare, ut dixi, quia omnia Latine reddere volumus, tametsi titulus Graecae inscriptioni ὕμνοι non respondet, tamen *indigitamenta* inscripsimus; dictum autem *indigitare* pro indicitare, hoc est, vocare, Nam *citatum plebem* dicebant, quae illicitum vocata esset. Sic apud Varronem de lingua Latina, *quod incitatum antiquum oppidum exigebant*. legendum potius, *inducitatum*: quod est non Varronis, sed cuiusdam veteris poetae ἀκροτάτοτον. Et *citare* notum quid sit in forensicis et iudicialibus causis, et *citatum instrumentum* nuncupatum. Ergo *indicitare*, quod erat incitare, et *indigitare* idem; ut *subcitare* et *subagitare* in Casina Plauti: ut *inicare* in Varrone pro inigere. Tanta est cognatio inter C et G. sic *ingens* ex *incens*, quod scilicet censeferi non potest nec aestimari. Sic apud Varronem citante Nonio, *quia ad amissum diu gens non erat*. Lege *Duigens*, quod est *Duicensus* apud Festum, ut vetus Glossarium Sancti Germani.

(2) *Tenirae* sunt Deae, quas Festus ait a *Tenuira* ita vocatas. Ita Furias nominauimus. Sed veteres puto dixisse *Tesuiras* ut *Cesnas*, et *Pesnas* et pleraque eiusmodi. Itaque *Tesuirae* erunt τεσάνηραι, quae homines puniunt.

(3) *Te-*

(3) *Telamo* seu *Tellumo* idem est. Quos Graeci ἄτλαντας παρὰ τὸ τλῆναι vocarunt, eos Latini *Telamones*. Sed vt τελαμῶν Graecum est idem ipsum παρὰ τὸ τλᾶν: et *Tellamo* apud Varronem citante Augustino, quamuis ex Tellure deductum quasi χθόνιος θεός, tamen et ipse eandem originem habet: Nam et *Tellus* ipsa siue *Tellumo* παρὰ τὸ τλᾶν, vel vt vetustissimi Graeci τελάω, vnde *tello* Latinorum, quod posteris dictum *tollo* E in O. vt *E'era*, *olera*: *hemonem*, *homonem*, etc. et geminata consonante. nam veteres non geminabant consonantes; quin et ipsum Graecorum antiquum τελάω peregrinum est; est enim vt infinita alia ex Syriaca Lingua: nam in ea *Tal* est τλᾶν; pro ἔρα Syriaco *era*, Arabes et Hebraei *Erd*, quo nomine omnes pene ita vocant.

(4) *Ambarnualis* *Neptunus* quod ambiat arua.

(5) *Empanda* pro *Cerere* Varro apud Augustinum et Festus.

(6) *Dis* ex Graeco θεὸς pro ζεύς. vnde patrius casus *diós*. Vnde *Diionis* apud Varron. postea D periit, vt *Dianus*, *Ianus* vnde *Diana* mansit παρὰ τὸ δῖον. Nos in *Ioue* vt etiam in multis aliis communem opinionem secuti sumus a *Iuuando*.

(7) *Februus* est a Graeco φοιβάζαν, φοίβερος. Ita igitur *Phoebum* vertimus.

(8) *Nerienes*, *Mauortis* cognomen, *Sabinum* vocabulum παρὰ τὸ νεῦρα, aliquando videtur significare Deam comitem *Martis*. Itaque putamus nihil esse, quam νεράδα vel νεράνη *Nerienne* *Galathea*.

(9) *Parunda*. Varro apud Augustinum, Graeci ἀληθύναν vocant παρὰ τὴν ἔλυσαν, quod facile accedat iuuantibus puerperis, vel quod facile viam det partui, hoc ad verbum esset Latine *Venilia*, quae est a veniendo, vt ait Varro. sed alia est *Dea*: nos non respicimus potestates eorum numinum, sed nomina tantum. Inuocabant et *Nummeriam* Deam, vt ait Varro de liberis educandis, quod *numere* pro ταχέως, itaque τὴν ἀκύνεον *Nummeriam* vertimus.

(10) *Virae* sunt nymphae vt alibi ex Festo diximus, quasi χλωρίδες. *Querquetulae* δρυάδες.

(11) *Mammuria* est μνημοσύνη. *Mammurius* *Veturius*, seu *Mammuria* *Veturia* vide Varronem.

(12) *Carmentus* est vetus *Menuria*, vt vult Varro.

(13) *Nouensiles Camoenae*. Dii *Nonensiles*, vel, *Nouensides*, sunt nouem dii vna sedentes: a quo nomen habent apud Sabinos. Quinam sint illi, vide diuersas opiniones, quas ex veteribus scriptoribus adducit eruditissimus auctor *Arnobius*. *Nouensiles Camoenae* nihil aliud sunt quam ἑνία μῦσαι.

(14) *Muslea Venus*. Vide Varronem.

(15) *Lucumones* apud Festum videntur esse Genii infestantes loca, ad quae veniunt, quod proprium est *Larium*. Sed alibi diximus *Lucumones* nihil aliud esse quam τυχαίαι.

(16) *Grundulii* et *Grundules* *Larium* cognomentum omnibus impositum: vide *Cassii Hemionis* locum apud *Diomedem*.

(17) *Cor-*

(17) *Cortumio* est visus intimus. *Cortumio* Iuris dicimus ἐφθάλμις.

(18) *Iuritis* ἢ *Θέμις*. Gellius, quamquam apud Gellium legi poterat *Quiritis*; id est, λογχᾶτις *Θεά*. Lycophroni.

(19) *Fasta Dea*. *Θέμις*, *Fas* *Θέμις*. Nam *Fasti* duae quibus *Θέμις* fieri.

(20) *Mulciberi*. Ita *μυλκίχες* *Θεῶς* vertimus. Nam *mulciber* a mulcendo, sed id cognomen praecipue Vulcano attributum, quia igni ..... sic quod igni domitum est *Homerus* vocat *μαλισσόμενον*; et alibi dicit *πυρὶ μαλασσέμεν*.

(21) *Moneta* est πρόνοια a monendo dicta.

(22) *Manii* *Genii* ἀγαθοὶ δαίμονες, *Inui* κακοί, nam *Inuus* ὁ ἐφιάλτης *Serui*o.

(23) *Brumus* est βρόμιος, et *Brumalia* eius festa, et *bruma* ἀψήμεριναί τροπαί, quia circiter id temporis incidebant *Bacchanalia*.

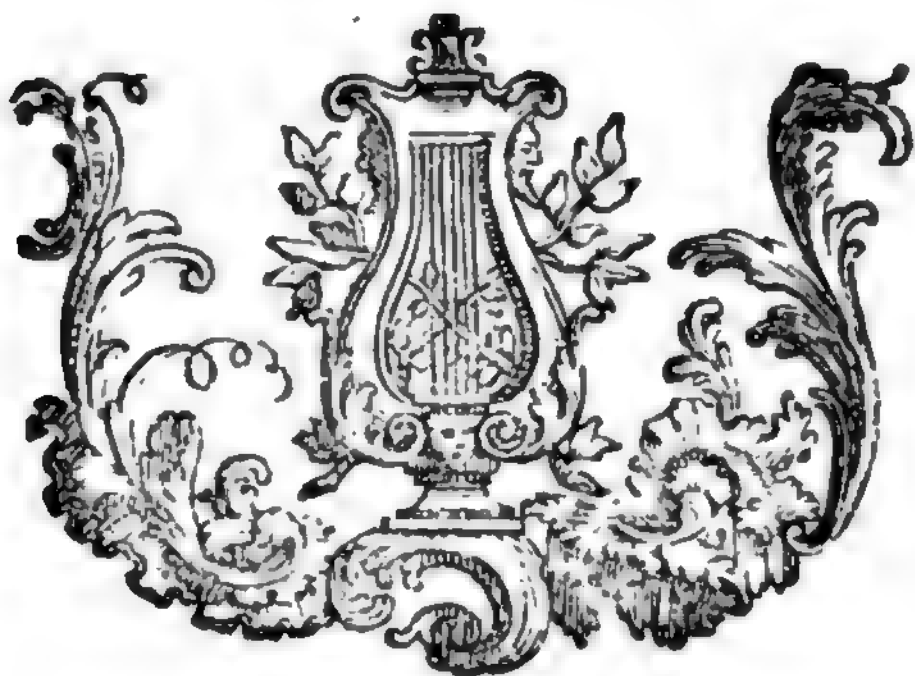
(24) *Graeca Nemesis*. Graecam vocamus, quia non habet nomen Latinum, ut ait *Plinius*, tamen nihil aliud est *Nemesis* quam *Vorticordia*. Sed et *Venus Vorticordia* celebratur Romanis.

(25) *Moesius* et *Maius* idem, id est, ὁ μείζων ὁ παλαιός. Vide coniectanea nostra in *Varronem*.

(26) *Paluda* est ἐλκεσίπτελος.

Corpore Tartarino prognata Paluda virago:

Sed in *Probo* legitur *palude*: ut intelligatur et *Minerua* nata ex *Palude*.

ΟΡΦΕΩΣ ΛΙΘΙΚΑ

ΟΡΡΗΕΙ

DE

L A P I D I B V S

L I B E R

INTERPRETATIONEM

V T C V N Q V E

ACCVRVIT ET EMENDAVIT

I O. M A T T H. G E S N E R V S.

Λ Ι Θ Ο Ι

ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ 18.

ΛΧΑΤΗΣ 4. 16. 17.

ΒΑΡΒΑΡΟΣ ΕΝ ΑΓΡΟΙΣ 6.

ΓΑΓΑΤΗΣ 12.

ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ 2.

ΙΑΣΠΙΣ 7.

ΚΕΡΑΣ ΕΛΑΦΟΥ 5.

ΚΟΡΤΦΩΔΗΣ 14.

ΚΟΥΡΑΛΙΟΝ 15.

ΚΥΤΣΤΑΛΛΟΣ 1.

ΜΑΓΝΗΤΙΣ 10.

ΝΕΤΡΙΤΗΣ 19.

ΟΠΑΛΛΙΟΣ 9.

ΟΣΤΡΙΤΗΣ 11.

ΟΦΙΤΗΣ V. ad 11 pt.

ΠΕΤΡΑΚΗΣ 3.

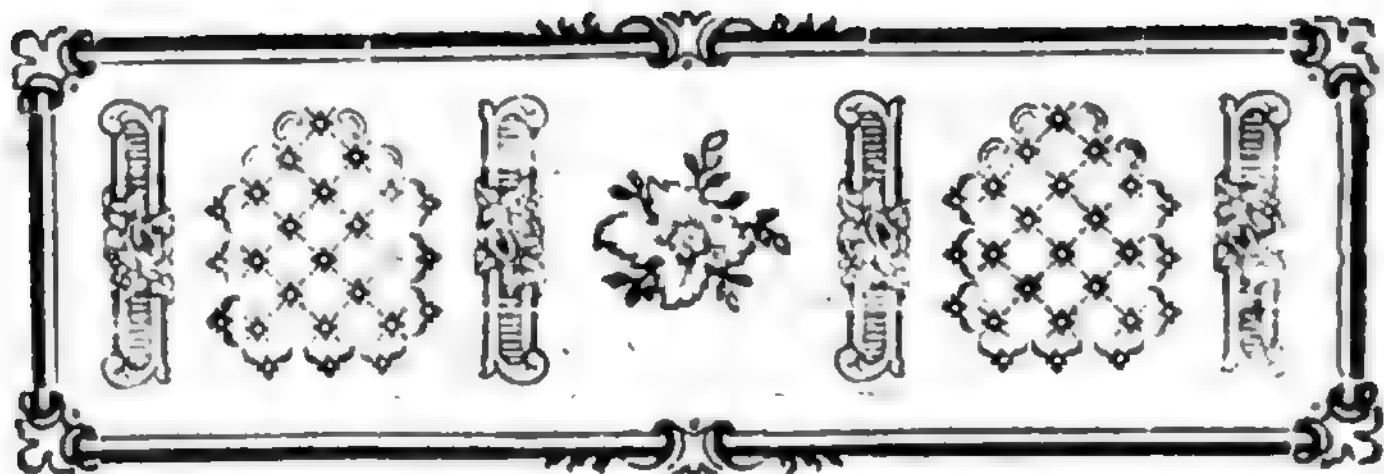
ΣΚΟΡΠΙΟΣ 13.

ΤΟΠΑΖΟΣ 8.

ΧΑΒΑΖΙΟΣ 20.

ΕΙΣ ΤΟ ΕΞΗΣ ΠΟΙΗΜΑ
ΟΡΦΕΩΣ
ΠΕΡΙ ⁽¹⁾ΛΙΘΩΝ
ΤΠΘΕΣΙΣ
ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΜΟΣΧΟΥ. ⁽²⁾

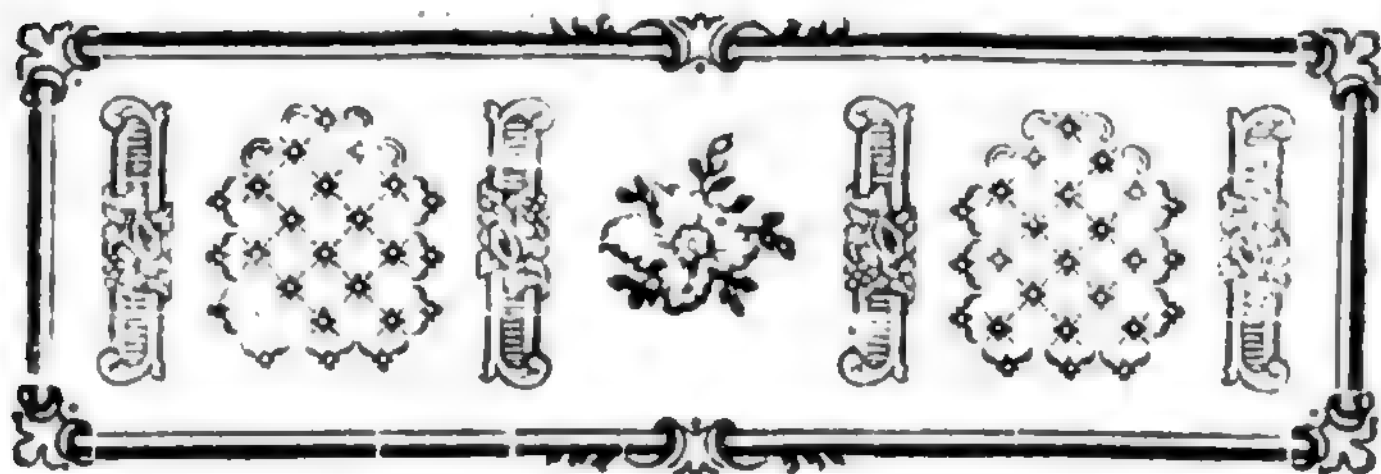
Θεοδάμαντι τῷ Πριάμῃ συνήντησεν Ὀρφεὺς μετὰ
τῶν ἐταίρων τινῶν πρὸς Θυσίαν Ἡλίου, ἣν ἐτέλει
κατ' ἔτος, εἰς ὄρος ἀνερχόμενος· καὶ αὐτῷ τῆς νε-
νομι-

(1) Λιθῶν nomine laudant pas-
sim Proclus, Stobaeus, Tzetzes. Gem-
mas porro, *Θυμιάματα* et *αἰρώματα*
sacrificiis adhibita, fuisse partem my-
steriorum, indicauimus ad Arg. 310 :
itaque non mirum est libellum hunc
delituisse ad ea fere tempora, qui-
bus mysteria, a Christianis detesta
et vulgata, mysteria esse desierunt.
Etiam hoc in limine libelli obser-
uasse profuerit, ut solis, lunaeque
admirabiles effectus et phaeno-
mena dederunt occasionem suspi-
candi credendique deinde similia
de ceteris corporibus caelestibus :
sic magnetis, crystallo, forte et
electri, qualitates, facilitatem cer-
te praebuerunt persuadendi impe-
ritis illarum quaedam miracula.

(2) Quisquis fuerit hic Deme-
trius Moschus vel Moschi, Gram-
maticus, haec, quam dedit, il-

belli *ὑπόθεσις* s. argumentum vti-
le subsidium est intelligendae il-
lius oeconomiae. Lectores noui hic
monendi sunt, ut meminerint,
Theodamantem enarrare Orpheo
virtutes gemmarum tum ceteras,
tum praesertim contra noxam ser-
pentum, ut subinde respiciat ad
casum et periculum Orphei iuuenis
a serpente, quem hac ipsa reme-
diorum commemoratione confirma-
re contra metum horum animalium
vellet.

Caeterum ipsum argumentum de
gemmis, earum nominibus, colo-
ribus, patriis, usu, plane non at-
tingimus, ne quidem quatenus a
Theophrasto, Plinio et reliquis hoc
argumentum tractatum Philologiae
opem expertum est, et forte adhuc
desiderat. Ut Poetam tractamus
scriptorem / sicut nobis videtur, in
hoc

IN SEQVENS POEMA
ORPHEI
DE LAPIDIBVS
ARGVMENTVM
DEMETRII MOSCHI.

Theodamanti, Priami filio, obuiam venit Orpheus, cum familiaribus aliquibus ad sacrificium, quod singulis annis Soli peragebat, in montem adscen- dens

hoc argumento vel maxime poetam, et nostros iuvenes ad poeticæ præsertim descriptionis, et velut picturae, laudem excitare et iuvare conamur.

Sed et hoc poeticum est in hoc libello, quod arte quadam intextur multum de historia, nomina-

tim pluscula de familia Laomedontis, et regum Troiae, dissentientia ex aliqua parte ab Homero. - Eane turbare lectores possint, in tabella Genealogica et subiectis illi annotationibus rem declaravi, ad quam respicere iubeo, si quis in personis illis haereat.

LAOMEDON

HICETAON	LAMPVS	BVCOLION	PRIAMVS	HESIONE ex Telamone Aiakis mater
MELANIPPVS (1)	DOLON	EUPHORBVS (2)		

HECTOR CASSANDRA PARIS THEIODAMAS HELENVS
(3)

(1) Melanippus La. 11, 93 *Ἀντιχλὸς* Priamo filium dat Melanippum Theodamantis: Hectoris et Dolonis Iliad. O, 554. Add. Od. O, 576. (2) Euphorbus (quem Homerus sem-

νομισμένης ταύτης ἐτησίῃ θυσίας τὴν αἰτίαν ἀφηγεῖται, λέγων ὑπὸ δράκοντος αὐτὸν παῖδα ὄντα ποτὲ ἀναιρεθῆναι κινδυνεύοντα, καταφυγεῖν εἰς τὸ ἐκεῖ πρὸ πλησίον ἱερὸν τῷ Ἡλίῳ. ὅφ' ἔκαστος καὶ σωθέντα ὡς ὁ πατήρ περιποιήσατο, τῆς τῷ παιδὸς σωτηρίας κατ' ἔτος ἦγεν Ἡλίῳ θύματα. μετασάντος δὲ ἐκείνῃ τῶν ἐντεῦθεν, αὐτὸς Ὀρφεὺς ἀντὶ τῷ πατρὸς τῆς τοιαύτης θυσίας καθίσταται διάδοχος· ἦν γὰρ ἀφροσύμενος ἀνέσι, συμπαραλαβὼν καὶ Θεοδάμαντα· ἔτος δὲ κατ' ὁδὸν τῷ ποιητῇ περὶ δυνάμεώς τε λίθων καὶ χρήσεως διεξέρχεται, οἵτινες αὐτῶν χρήσιμοι πρὸς τῶν θυόντων κρατήμενοι, ὅπως αὐτοῖς τὰ τῶν εὐχῶν ἐξανύοιτο, καὶ οἱ πρὸς τὰς ἰοβόλους τῶν δήξεων θεραπείας. ἔθεν οἶμα καὶ Νίκανδρος ὁ Κολοφώνιος ὑπερὸν ἐρμηθεὺς συνέγραψε τὰ θηριακά. Ἰσέον δὲ, ὡς δύο τινα προοίμια τῷ παρόντι προτίθεται ποιήματος· ἐν μὲν τῷ πρώτῳ αὐτὴν τε τὴν ἀρετὴν καὶ σοφίαν ἀπασαν ἐξυμνῶν, καὶ τὰς πάλαι τῶν ἡρώων, κατ' αὐτὴν γενομένης ἐνδόξεως, καὶ ἰσοθέως νομιζέμεντας, ὧν καὶ μητέρα τὴν ἀρετὴν προσείρηκεν· ἐν ταυτῷ δὲ καὶ τῶν ἰδιωτῶν καθάπτεται, ὡς ἐπιφθόνως ἐχόντων πρὸς τὰς τὴν ἀρετὴν διάκοντας, καὶ τέτοις αἰεὶ φιλαπεχθηνότως ἐπικειμένων. ἐν δευτέρῳ δὲ ὁ πρὸς αὐτὸν καὶ Θεοδάμαντα γίνεται διάλογος.

ΟΡΦΕΩΣ

semper Panthoi et Phrontidis facit filium) Βακολίδης nostro est L. 11, 119. Tzet. 13, 574 Εὐφορβὸς ὑραιότατος ἦν τις τῷ Τρώϊϊ γένει Τίος Πάνθη καὶ Φροντίδος, (sic scrib. non Φρόντιδος docet paru. schol. ad l. c.)

ὡς Ὀμηροῦ μοι λέγει (D. P., 40) Ὀρφεὺς δὲ (λέγει) Βακολίδης, καὶ τῆς Ἀβαρβαρήνης. De eadem re idem L. 228 Ὀρφεὺς δ' Ἀβαρβαρήν δὲ καὶ Βακολίδην λέγει. Abarbarea igitur aut duarum mulierum no-

dens, eique instituti annui sacrificii causam explicat, dicens: sibi, cum adhuc puer esset, maximum aliquando periculum imminuisse a dracone quodam, et parum abfuisse quin ab eo interfectus fuerit; se autem confugisse ad haud longe inde distantem aram Solis. Cuius ope, cum liberatum se pater intellexisset, singulis annis ob filium servatum Soli sacra ad illam aram fecit. Cum autem pater eius ex hac vita migrasset, ipse Orpheus patri in peragendo hoc sacro succedit: quod et nunc soluturus, in montem ascendit, abducens secum Theodamantem. Hic vero in itinere de viribus lapidum eorumque usu sermonem facit, quorum quidam sacra facientibus, si illos secum habeant, hoc conferunt, ut votis fruantur, quidam vero contra venenatos morsus medelam afferunt. Vnde, arbitror, etiam Nicander Colophonius motus, postea Theriaca composuit. Sciendum autem, duo prooemia auctorem praemisisse huic poemati. In primo quidem virtutem ipsam et omnem sapientiam carmine celebrat, et antiquos Heroes propter illam in pretio habitos, Diisque aequales aestimatos fuisse dicit, quorum etiam matrem Virtutem vocat. In eodemque graviter inuehit in vulgus, quod invidia prosequatur eos, qui virtutem sectantur, et hostiliter in eos affectum sit. In secundo vero describuntur colloquia, quae sibi cum Theodamante intercesserunt.

ORPHEI

men, aut una eademque Euphorbi et Theodamantis mater etc. Rursus Il. 7, 21 de Aesepo et Pedaso, ἄς ποτε νύμφη Νηϊς Ἀβαρβαρίη τέκ' αἰμύμονι Βαχολίανι, Βαχολίαν δ' ἦν υἱὸς ἄγκυρ' Λαομίδωντος κ. τ. λ.

(3) Theodamas vel Theiodamas L. 20, 14, Abarbareae F. L. 11, 117. Frater Hectoris L. 18, 46 et 55: et Cassandrae L. 19, 7. Dolonem ὁ αἰκοντα suum vocat L. 18, 54. De hoc etiam Il. K, 390 sqq.

ΟΡΦΕΩΣ ΠΕΡΙ ΛΙΘΩΝ

Π Ρ Ο Ο Ι Μ Ι Ο Ν *

- ὦρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖσιν ὁπάσσαι
 Κεκλόμενος Μάϊης ἐρίβνιος ἦλθε κομίζων
 Υἱὸς, ὅπως ἂν ἔχωμεν οἰζύος ἀτρεκέες ἄλκαρ.
 Γηθόσυντοι δέχυνθε βροτοί. πινυτοῖσιν ἐνίσπω,
 5 Οἷς ἀγαθὴ κραδίη, καὶ πείθεται ἀθανάτοισιν.
 Νηπιτύοισι δ' ὄνειαρ ἀκήρατον ἔθιμις εὐρεῖν.
 Τῷ δ' αὐτῷ καὶ πρόθεν ἀγαλλόμενος ἐπὶ δῶρῳ
 ὅτι τέ Λητοίδης ἀκεσίμβροτον ἀθανάτοισιν
 Ἰξεν ἄγων ἐς Ὀλύμπον ἀγάννιφον, ἠδὲ σαόφρων
 10 Παλλὰς Ἀθηναίη λαοσσόον Ἡρακλῆα.
 Ἄλτο δὲ καὶ Κρονίδης ταναὸν ὑπὲρ αἰθέρα Χείρων,
 Σευάμενος πρὸς Ὀλύμπον, ἐπεὶ μάθεν ἄμβροτα δῶρα.
 Ἀλλ' ἦτοι κείνους μὲν ἀμύμητοι Διὸς οἶκοι
 Χαίροντας δέξαντο, θεηγενέων ἔχ' ἀρίστους.
 15 Ἡμῖν δ' ἐν γαίῃ κέλεται Χρυσόρραπις ὄλβω
 Ζῶειν τερπομένοισιν, ἀπειρήτοις κακότητος.
 Ὅν δέ κεν ἀνθρώπων πεπνυμένον ἦτορ ἀνώγει
 Ἐς πολυήρατον ἀντρον ἐπελθέμεν Ἑρμείαο,

Ἐνθ'

* Hoc lemma om. Ald. et Iunta.

A D P R O O E M I V M.

2. Hic versus citatur a Tzetze ad Lycophr. 219. Ἐν τῇ ἀρχῇ τῶν λιθῶν, sed ex memoria, nec sine mutatione et corruptione, Δῶρον ἀλεξικάκοιο Διὸς θνητοῖς ὁπάσσαι καὶ κλίμενος μάϊης ἐρίβνιος ἦλθε κομίζων υἱός. ὅπερ μὲν ἔχομεν οἰζύος ἄλκαρ αἰνῆς.

10. Λαοσσός est plerumque aut

semper apud Homerum epitheton Mineruae et Martis, in quantum in bella commouent populos. Sed puto huic loco magis conuenire alteram significationem *seruator populorum* etc. Sic etiam mox v. 53.

17. Ὅν δέ κεν] Tzetzes hunc versum et quatuor proxime sequen-

tes

ORPHEI DE LAPIDIBVS

PROOEMIUM

Donum malorum depulsoris Iouis hominibus afferre
Iussus Maiæ filius valde utilis aduenit, apportans illud,
Vt haberemus contra aerumnas exploratum auxilium.
Laeti hoc recipite mortales. Prudentes alloquor,
Quorum animus est integer, et immortalibus obtemperat:
Insanis vero auxilium integrum reperiri non potest.
Hoc autem ipso, et olim delectatus dono,
Filium, Latonæ filius, homines sanantem, ad Deos
Perduxit in Olympum niuosum, et prudens
Pallas Minerua populorum seruatorein Herculem: (con,
Transiit vero etiam Saturnius extensum super Aethera Chi-
Irruens in Olympum, eo quod didicit diuina medendi munera.
Et sane eos pulchrae undique Iouis aedes
Gaudentes exceperunt, optimam Deorum sobolem.
Nos vero in terris iubet Mercurius, bonis
Viuerē laetos, inexpertes malitiæ.
Quem vero hominum prudentem animus impellit
In valde delectabile antrum Mercurii ingredi,

Vbi

3. ἀνέχωμεν editi.

tes citat, legens *ισελθόμεν*: docens etiam a poeta hic libros vocari *antrum Mercurii*. II. STEPH.

17. Hanc etiam de antro Mercurii narrationem in suas areolas derivauit Tzetzes Chil. 2, 859 itemque 12, 610, utroque loco Orpheo ἐν λιθαροῖς adscribens: posteriori loco addit, Τὰς βίβλους ἀντρὸν Ἑρ-

μῆ κακτονομάζων ἄντρ. Τὰς βίβλους autem Tzetzes vniuersim pro studiis literarum ac sapientiae nominare solet. Idem hic ἀντρὸν Ἑρμῆος intelliigi, de quo est Argon. 108, mihi vix dubium est: nec illud, hoc esse antrum Corycium, a quo Mercurius ipse est Corycius H. 22, 8. v. v. ΘΕΣΝ.

- "Ενθ' ὄγε παντοίων ἀγαθῶν κατέθηκεν ὄμιλον,
 20 Αἴψά κεν ἀμφοτέρησιν ὀνείατα πολλὰ κομίζων
 Οἴκαδ' ἀπείχαιοι, προφυγῶν πολύδακρυν ὀϊζύν·
 Οὐδέ ἔ νῆσος ἄκικις ἐνὶ μεγάροισι δαμάσσει,
 Οὐδ' ὄγε δυσμενέων ποθ' ὑποτρέσσας μένος αἰὼν
 "Αψ ἀναχωρήσει, προλιπὼν ἐργηθεῖα νίκην·
 25 Οὐδέ οἱ ἀθλητῆρι κονισσαμένῳ ἐν ἀγῶνι
 Ἀντιβίην τινὰ θυμὸς ἐφορμήσει μενεαίνειν,
 Οὐδ' εἰ χάλκεα γυῖα καὶ ἄγναμπτον θένος ἀνῆρ
 Ἀντικρυς σφάιτοιο πύθω κομίσας ἐριδαίνοι.
 Ναί μιν καὶ θήρεσσιν ὀρεσκάοισι λέοντα
 30 Δεινόν, καὶ λαοῖσιν ἑοικότα δαίμονι τεύξω.
 Καὶ οἱ καὶ βασιλεῦσι διοτρεφέεσσιν ὀπάσσω
 Ῥεῖα καὶ ἀλλοδαποῖσι μετ' ἀνθρώποισι τίεσθαι.
 Τὸν δὲ καὶ ἡῖθεοι τερενόχροες ἡμερτῆσιν
 Λιὲν ἐφορμήσασι περιπτύσσειν παλάμησι·
 35 Καὶ μαλακὴ χρύσειον ἐπὶ λέχος αἰὲν ἐρύσσει
 Ἀλμηκτον κέρη, ἐπιῖεμένη φιλότητος.
 Εὐχομένε τε πρὸς ἑατ' ἀφίξεταί αἰὲν ἑόντων
 Εὐχή· καὶ πόντοιο κυκωμένε ἐκ ἀλεγίζων,
 Βῆσέτ' ἐπὶ τραφερὴν ἀκυμάντοισι πόδεσσι.
 40 Τὸν καὶ ληϊστῆρες ἀνάρσιοι οἷον ἑόντα
 Φεύξονται· καὶ δμῶες, οἰόμενοι πατέρ' εἶναι,
 Τίσσας, καὶ οἶκον ἐὼ σέρξουσιν ἀνακτος.
 Ἰδμεναὶ αἶκε θέλησι, δαήσεται, ὅσσά τε φῶτες
 Κρυπτάδια σφετέρησιν ἐνὶ φρεσὶ μηχανόωντα,
 45 Ὅσσά τε κεκλήγασι μετὰ φρεσὶν ἡεροφῶϊτα,
 Ἀνθρώποις ἀφρασον ἰακχάζοντες αἰοιδὴν,

Οἰωνοί,

28. F. κονίσας. 29. Ναί μιν conl. H. Steph. 31. βασιλίττι A.

28. Κομίσας non habet casum rei, quam adferat aduersarius. Κονίσας legendum puto eo intellectu, quo modo v. 28 κονισσαμένῳ positum est. Κονίζω hoc, vt τανυθῆ, sumtum a luttantibus in puluere, pulueremque adeo suo motu excitantibus.

30. Verbo τεύξω nihil promittit

de se aliud, quam se verum dicere, qui sibi obsecutus in antrum Mercurii ingrediatur, eum ista comoda impetraturum. Sic praestandū verbo Romani vtuntur. Eadem ratio τᾷ ὀπάσσω.

45. Ὅσσά τε] Pro μετὰ φρεσὶν Tzetzes habet μετὰ σφίσσιν, quod magis

Vbi ille omnis generis bonorum copiam deposuit,
 Statim ambabus manibus innumera reportans munera
 Domum discedat, effugiens lacrimabiles aerumnas.
 Hunc neque morbus vehemens domi conficiet,
 Neque inimicorum metuens grauem impetum
 Domum redibit, exutus laeta victoria.
 Neque contra ipsum athletam luctantem in ludis
 Viribus quemquam animus stimulat insurgere,
 Neque si aheneorum membrorum et inflexibilis roboris vir
 Contra ipsum, coronae desiderio pugnans certet. (esset,
 Profecto ipsum et feris montanis leonem
 Timendum, et populis daemone similem praestabo.
 Et ipsum tam regibus a Ioue educatis,
 Quam aliis hominibus facile faciam venerabilem.
 Illum etiam iuvenes teneri, cum desiderio
 Semper certabunt amplecti manibus.
 Et mollis aureum ad lectum sollicitabit
 Assidue puella, amorem illius desiderans.
 Cumque preces fuderit, ad aures deferentur immortalium
 Eius vota. Et turbulentum pontum despiciens,
 Incedet per continentem inoffensis pedibus.
 Illum etiam praedones implacabiles, vel solum iter facientem,
 Fugient, et famuli, tanquam patrem suum
 Colent, domumque sui diligent domini.
 Scire si desiderabit, sciet quaecunque homines
 Occulta in mentibus suis machinantur,
 Et quaecunque clangent non sine ratione aërii agas,
 Hominibus occultam resonantes vocem,

Aues,

39. τραφ. χθόν' ἀπν. Dorv. ad Chariton. p. 260. 45. σφλεν Tzet.

magis placet; at σφλεν ex superiore versu pro σφλεν irrepsisse puto.

H. STEPH.

48. 'Ποιζῶντες καὶ χαμῶδες ἔρχομαι.] Hunc versum valde deprauatum esse animaduvertebam, sed qui emendari posset non videbam: donec

tandem in Tzetis locum incidi, qui germanam huius loci lectionem nobis profert. Est autem huiusmodi, 'Ποιζῶν τε ἑὴν καὶ χαμῶδες δράκοντες. Quam certe lectionem diuinatione assequi, non minus fortasse Oedipi fuisset.

H. STEPH.

- Οἰωνοί, μεγάλοιο Διὸς κραπνοὶ ὑποφῆται.
 ῥοῖζόν τε σῆσαι χαμαὶ ἐρχομένοιο δράκοντος
 Εἴσεται, ἢ δ' ὄφρων ἰὸν σβέσαι ἐρπυσήρων.
 50 Δώσω οἱ καὶ φῶτα ῥοπῇ πίπτοντα σελήνης
 ῥύσασθαι, καὶ νῆσον ἀτρετηρὴν ἐλέφαντος·
 Καὶ ψυχὴν ἐλάσαι τεθνεότος, αἶκεν ἐρεμνῶ
 Ἐξ αἶδος περμολῶσα ποτιχρίμπτοιο ἐκασῶ.
 Ἄλλα ἀπειρέσιαι πολυμήτιος Ἑρμείαο
 55 Δωτῖναι κομίσαντος ἐνὶ σπήλυγγι κέονται,
 Ἄμβροτοι, ἀτρεκέες, ῥίμφα πρήσσασαι ἑκάστα·
 Τάων ἡμίθεός τε καὶ ὀλβιος ὅστ' ἀφ' ἡκίται·
 Τὰς ἐμὲ κηρύσσειν λαοσσόος Ἀργειφόντης
 Ἀνθρώποισιν ἔρινε, μελιγλώσσοιο κελεύσας
 60 Φθόγγον ἀπὸ σήθεσφιν ἀοιδῶ γηρύσασθαι.
 Ἄλλ' ἔ πάγχυ βροτοῖσι σασφροσύνης ἀλεγίζειν
 Ἰμερος, αἶψα δὲ πρέσβυν δαημοσύνην ἀτίθω·
 Μητέρα δ' ἡρώων ἀρετὴν ἀπάτερθε κλύοντες
 Προτροπάδην φεύγουσιν, ἀσσητῆρα δὲ μόχθων
 65 Μόχθον ἀσσητῆρα βίη μάλα πεφρίκασιν.
 Οὐδέ σφι κρείων ἐνὶ δώμασιν ὀλβος ὀμιλεῖ,
 Οὐδέ τις εἶδε θεοῖς ὀπιζέμεν ἀθανάτοισι·
 Ἐκ δ' εἴγε πτολίων τε καὶ ἀνδρῶν ἤλασαν ἐσθλὴν
 (Ἄ δειλοὶ) σοφίην, ἐριένιον ὑβρίζοντες.
 70 [Ὡλετο δὲ προτέροις πεπονημένος ἡμιθέοισιν·
 Ἔργον δ' ἀργαλῆος καὶ ἀπεχθῆς αὐτίκα πᾶσιν
 Δῶκεν,
48. ῥοιζῶντες· καὶ χα. ante Eschenb. V. N. 49. ἰὼν Tzetz.

48. Nescio unde Eschenbachius habeat lesionem, quam dedi. Ego autorem hic sequor Tzetz. Chil. 2, 861, qui recitat sine alia varietate hic versus 43 - 49. et addit, Οὕτως Ὀρφεὺς ἠπίετο ἅπασαν θειοφροσύνην. GESN.

51. Eloquentissime et poetica pictura horribilem morbum describit Aretaens Chron. 2, 13.

57. Simplicissimum est, Τάων sumere pro τάτων, et intelligere ἥκα.

62. [Ἰμερος] Hic versus non stat, nec tamen quomodo restitui possit, perspicere queo, nisi forte in unam vocem conflaretur πρεσβυδαημοσύνην; sed ita scripsisse poetam, credere durum est. H. STEPH.

62. Laborat versus. Tolerabilior erit, si legas, αἶψα πρέσβυν δὲ δαημοσύνην ἀτίθω, cum plura prolata sint talium positionum corruptarum exempla, quamquam et ipsa exceptione non maiora. Laudat

Aues, magni Iouis veloces vates;
 Impetumque cohibere humum petentis draconis
 Nouerit, et serpentum extinguere venenum reptilium.
 Dabo ipsi, et hominem momento cadentem lunae
 Sanare, et pestilentem elephanticum morbum.
 Et animam abigere mortui, si quando nigro
 Ex erebo egressa, appropinquet cuiquam.
 Alia praeterea innumera dona prudentis Mercurii,
 Apportata, in antro iacent,
 Diuina, certa, et quae propere singula peragunt
 Horum. Semideus est et beatus, quicumque ad ea perueniet.
 Quae ut ego annunciem hominibus, solpicator populorum
 Argicida incitauit, dulcisoni iubens
 Cantoris vocem e praecordiis modulari:
 Verum nulla prorsus hominibus prudentiam curandi
 Est cupido, sed statim venerandam scientiam contemnunt.
 Matrem vero Heroum, Virtutem, vel e longinquo audientes,
 Citato cursu fugiunt. Auxiliatoremque laborum,
 Laborem auxiliatorem vitae, valde exhorrent.
 Neque ipsis meliores domi diuitiae sunt,
 Neque quisquam illorum scit Deos respicere immortales.
 Illi vero tam ex urbibus quam hominibus, expulerunt bonam
 (Aminiferi) sapientiam, Mercurium contumeliose spernentes.
 Perit vero, qui olim cum semideis versatus est.
 Laborem vero, difficilis (*ea re*) et exosus, statim omnibus
 Coin.

54. Ἀλλὰ τ' ἀπ. AI. πολυμήτ. Iunt. 60. γηρήσ. AI.

64. μόχθον coni. H. Steph. 65. Μόχθων AI.

dat versum, ut hic est, Stob. Ser. 4 p. 52, 12: versum vero 63 Tzet. ad Hesiod. p. 49, 2. GESN.

70. Locus difficilis. Loquitur in hoc Prooemio sine dubio Orpheus: et tamen a 70-74 fatum illius et mors in tertia persona deploratur. Igitur aut inculcatos esse carmini hos quatuor versus praeter sententiam auctoris dicemus: aut auctorem ipsum, ab affectu abreptum, hic paulum personam Orphei de-

posuisse, sumsisse illam amici et discipuli: aut denique, ne voluisse quidem serio pro Orphei carminibus haberi haec λήϊκῃ, Onomacritum, vel si quis alius auctor est. Orphei nomen non auctorem singulorum verborum, sed hoc indicare, esse hic propositam ipsam disciplinam ac mentem adeo Orphei: quo sumto non ineptum fuerit, hanc querelam s. lamentationem hic interpositam esse. Sed tere est, ut pri-

- Δῶκεν, ἐπωνυμίην λαοὶ τεύξεσι μάγοιο.
 Καί κεν ὁ μὲν κονίαισιν ὑπ' ἄορι κρατὸς ἀπενδῆς
 Λευγαλέῳ θανάτῳ δῖος Φῶς ἐκτετάνυσαι.]
- 75 Οἱ δ' ἱελοὶ θήρεσσιν, αἰδρίες, οἱ δ' ἀδίδακτοι,
 Χήτες δαιμονίοιο νοήματος, ἔθ' ὑπ' ἀρωγὴν
 Θεσπεσίην φυγέτην φαεσίμβροτον ἐκ κακότητος,
 Οὔτε τι θέσκελον ἔργον, ὃ κεν μάλα θαυμάζοιντο,
 Ἴσασ'· ἀλλὰ σφιν νεφέλῃ πραπίδεσσι κελαινῇ
- 80 Ἀμφιπεριπλαθεῖσα, βαδιζέμεν ἀνθεμόεντα
 Εἰς ἀρετῆς λειμῶνα πολυτέφανόν τε μεγάριον.
 Ἀλλ' ἐμ' ὑπὶ χνῶμαί κειμήλια πειθομένοισι
 Ἀφνειῷ χρυσοῖο πολὺ προφερέζερα δείξειν.
 Φῶτα δὲ δίζηται ταλακάρδιον, ὃς κεν ἐκάσθῃ
- 85 Ἐμμεμαῶς πειρῶτο μενοινήσει τε κάμοι τε,
 Ὃς τε διδάσκηται, καὶ ὥς εἰδότες ἐξερεεῖνοι.
 Οὐ γὰρ ἄτερ καμάτοιο τέλος μύθοισι καὶ ἔργοις
 Εὐρύοπα Κρονίδης ἐθέλει δόμεν'· ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ
 Ἐς δύσιν αἰνὰ πονῶντες ἀν' αἰθέρα λαμπετέρωσαν
- 90 Ἥελιον φαέθοντα ἐφ' ἄρματι πῶλοι ἄγχοι.

Η ΤΠΟ.

75. ἡδ' Stob. 77. F. φαεσίμβροτα. 85. μενοινήσει Stob.

primam opinionem veri similiorem
 putem. Nam ipsi versus, nisi mi-
 fere et insanabiliter corrupti sunt,
 male conciliati, et indigni reliquo
 carmine sunt, quod pluribus iam
 persequi non lubet. Interim sen-
 tentiam illorum videre mihi videor,
 quae iam qualicunque interpreta-
 tione expressa est. Πικροημένον esse
 etiam cum, qui multum in aliquo
 opere, cum certis hominibus, ver-
 satus sit, suspicor, non scio. Πρε-
 τέρως ἡμῶς potuisse dicere no-
 strum etiam vna modo aetate, ge-
 neratione vna se antiquiores, nihil
 dubito. Orpheum a suis ciuibus
 Ciconibus esse, nominatim a mu-
 lieribus discerptum, caput cum lyra
 in Hebros natale, fabula nota est.
 Magi appellationem apud Graecos
 mature infamiae aliquid habuisse,

contemptos a Philosophis, Socrate,
 Platone, ceteris, Orphicos suis cum
 τελεταῖς et mysteriis, satis constat.
 Sed haec omnia iam ad hanc Par-
 enthesin sanandam explicandam-
 que adhibere, nisi hariolari velim
 sciens, mihi difficillius. Interea
 quorundam lectorum causa mone-
 bitur, primum pro Magiae etiam
 auctore haberi Orpheae. Vir Aegy-
 ptius apud Pausa. El. 2 l. 6, 20 ad
 fi. ἕνα καὶ τὸν Ὀρφεα Ὀρφέα μα-
 γῆναι δανόν. Plin. 30 pr. Orpheae
 putarem e propinquo primum in-
 tulisse ad vicina usque (egerat de
 Thessalis matribus) superstitionem
 et Medicinae profellum, si non
 experts sedes eius, tota Thrace,
 Magices fuisset. Deinde satis anti-
 quam fuisse artis huius infamiam,
 intelligi ex Diod. Sic. 5, 55 vbi de
 Tel-

Commendauit: cognomen vero homines dabunt ei Magi.
 Et ille quidem in puluere ense, abscisso capite, nemine lugente,
 Tristi morte, diuinus vir, extensus iacet:
 Hi vero similes feris, ignorantes atque indocti
 Mentis indigentia diuinæ, neque ad auxilium
 Diuinum confugiunt Apollinis, prae malitia,
 Neque diuinum aliquod opus, admiratione dignum
 Norunt; sed nubes prae cordiis ipsorum atra
 Undique circumposita, progredi floridum
 Virtutis in pratum fertigerumque inuidet.
 Ast ego me polliceor thesaurum obtemperantibus
 Diuite auro longe praestantiorum indicaturum.
 Requirit autem virum laboriosum, qui singula
 Prointus experiatur, aveatque labore et
 Et qui docendum se praebeat et a scientibus sciscitetur.
 Non enim absque labore finem dictis et factis
 Altisonans Iupiter dare vult: sed etiam ipsi
 Ad occasum anhelantes per aethera splendidum
 Solem in curru lucentem equi perducant.

ARGV.

μετινήσεις coni. H. Steph. F. μετανήσαι. 89. ἀναπνῶντες Stob.

Telchinibus Rhodi incolis, Λίγον-
 ται δὲ ἔτοι καὶ γόντες γιγονίται, καὶ
 παράγαν ὅτε βέλονται νέφη τε καὶ
 ὄμβροι — Ταῦτα δὲ καὶ ἄλλοι καὶ
 τὰς Μάγας ποιῶν ἰσορῶν. αἱ δὲ αὐ-
 ταν δὲ καὶ τὰς ἰδίαι μορφᾷς καὶ
 εἶναι ΦΘΟΝΕΡΟΤΣ (malignos,
 maleficos) in doctrina artium. Add.
 Apul. apol. p. 291 Elmenh. Deni-
 que esse tamen in honore illud no-
 men Aristot. Metaph. 13, 4 p. m.
 1434. E, Φερεινύδης καὶ ἑτεροί τινες τὸ
 γιγνῆσαν πρῶτον ἄριστον τιθέντες, καὶ
 οἱ Μάγοι, καὶ τῶν ὑστέραν σοφῶν,
 οἷον Ἑμπεδοκλῆς τε καὶ Ἀναξαγό-
 ρας κ. τ. λ. Talis ille Gobryas in
 Axiocho Platónico c. 19, 20.

75-81. Habentur apud Stobaeum
 Ser. 4 p. 52, 17.

77. Hic quidem aperte Dualis
 numerus pro plurali ponitur, quod
 cupidinimis negasse Clarckium ab

Homero fieri, pulchre iam monuit
 Vir Summus Ernestus, qui ad Il. A.
 566 et hoc loco Orphico et Homeri
 ipsius pluribus prolatis ostendit,
 omnino etiam Duali vsos esse, ubi
 de pluribus ageretur.

Φασσιμβρότα puto verum esse,
 nomen Apollinis perpetuum. Sic
 mox ὕπ. 39 et 74.

82-86. Sunt apud Stobae. Ser. 3
 p. 38, 6. it. Ser. 29 p. 200, 17.

88. Ipse Apollo non sine labore
 magno suorum equorum diem ad-
 ducit ac reducit.

89. Ἐς δύειν] In vulg. edit.
 ἀναπνῶντες. hanc autem restitutio-
 nem αἰνὰ πονῶντες, Fr. Porto de-
 bemus, viro nouae quidem Grae-
 ciae alumno, sed doctrina vel an-
 tiquis Athenis digna praedito.

H. STEPH.

AD

Η ΤΠΟΘΕΣΙΣ*

- Μ**ἄλλον ἐγὼ πινυτοῖο παρὰίφασιν ἀνέρος εὐρῶν
 Τέρψομαι, ἥπερ χρυσὸν ἀπάντων κείρανον ἀνδρῶν.
 Ἡελίῳ γὰρ ἄγων ἱερήιον ἀντεβόλησα
 Ἀγρόθεν ἄστυδ' ἰόντι περίφρονι Θεοδάμαντι.
 5 Καί μιν ἐλὼν χερὶ χεῖρα προσηύδων ὦδ' ἐπέεσσι·
 „Ες πόλιν (εἰ μὴ πάμπαν ἐπισπέρχῃσιν ἀνάγκη)
 „Ῥηιδίως, ὦ ἑταῖρε, καὶ αὖριον ἔσσεθ' ἰκέσθαι.
 „Νῦν δέ σε μοι τείχοντι μετ' εἰλαπίνην θεὸς αὐτὸς
 „Ὡρέσεν ὑπαντιάσασθαι· τῷ μοι πρόφρων ὑπένευσεν
 10 „Ἐσπεῖσθαι. θυτ' αἱ ἱεροπρεπέες τελέθουσιν,
 „Ἄς ἀγαθοὶ ῥέζουσι βροτοί· γάνυται δὲ φίλον κῆρ
 „Ἀθανάτων, εὖτ' ἂν σφί χορὸς ἀνάγῳσιν ἄριστοι.
 „Ἀξω δ' ἔμμεκρην ἐς ἀταρπιτόν· εἰσεράας γὰρ
 „Ἡμετέρων με κλέοντα πρὸς ἀγρῶν ἀκρώρειαν.
 15 „Ἐνθα νεογνὸς ἔων ἔτλην ποτὲ μῆνος ἀνελθεῖν
 „Λαιψηρῷ πέρδικε μετασπόμενος προφυγόντε·
 „Οἱ δ' ἦτοι εἰως μὲν ἀκρόων ἔνομ' ἕκαστος
 „Ἰσάμενος μίμνεσκεν, ὀρεζάμενος δὲ δοκεῦσθαι,
 „Πρὶν μάρψαι χεῖρεσσιν, ἀλυσκάζων προφύγεσθαι.
 20 „Αὐτὰρ ἐγὼ σπῆδῃ κεν ἐπὶ σόμα κάππεσον ἐλθὼν·
 „Ἀψ δ' αὖθις γαίηθεν ἀναΐξας ἐδίωκον.
 „Ἀλλ' ὅτε δὴ κορυφῇδε μετασπόμενος κίον ἄκρην,
 „Οἱ μὲν ἄρ' ἐξαπίνης ἰαχὴν ὀξεῖαν ὀρῶντες

Λίγα-

1. παρὰίφασιν sphal. Esch. 10. Ἐσπεῖσθαι Iunt. 14. ἀτρώων

AD ΤΠΟΘΕΣΙΝ.

* Ὑπόθεσις non tam argumen-
 tum hoc in loco significat, s. sum-
 mam carminis, quam occasionem,
 quam breuiter declaratam dedit
 Demetrius Moschus.

sumtus, Ἀλλ' οὖτοι, σοφίης ἱρι-
 λαμπρὸς ἡγεμονίας, eum non ha-
 bent hodie libri. Potest vitium esse
 in ipsa Stobaei allegatione in mar-
 gine posita.

1 et 2. Sunt etiam apud Sto-
 baeum Ser. 3 p 38, 12. Sed qui
 subicitur, tanquam ex eodem
 Prooemio (sic certe ibi vocatur)

15. Cum non sit in omnium ma-
 nibus Tzetis opus, non ingratum
 quibusdam lectoribus fecero, si hic
 ponam versiculos, quibus in com-
 pen-

Argumentum.

Magis quidem prudentis viri colloquium nactus
 Delectarer, quam aurum, omnium rectorem hominum.
 Soli enim rem sacram peracturus incidi (tem,
 In redeuntem ex agro in urbem prudentem Theodaman-
 Et illum, apprehensa manu, his verbis affatus sum:
 In urbem, (nisi grauis vrget necessitas)
 Facile, o amice, et cras erit peruenire:
 Nunc vero te mihi, pergenti ad epulum, Deus ipse
 Occurrere mouit: itaque prompte annue
 Te me secuturum. Sacrificia diuina peragentur,
 Quae boni viri celebrant. Laetitia vero afficitur cor
 Immortalium Deorum, quando quidem ipsis choros ducunt
 Non longam te deducam in viam. Vides enim (boni.
 Euntem me in agrorum nostrorum montem;
 Quo, cum iuuenis essem, ausus sum aliquando solus ascendere
 Velocium par perdicum persequens, quae mihi aufugerant.
 Ex illis vero vtraque cum audiisset nomen suum;
 Restitit, et vocem agnouit; cum vero me extendissem ad ca-
 Antequam manu prehendere eam possem, aufugit. (prandum
 Ast ego prae studio in os procido,
 Rursusque e vestigio surgens, illas persequutus sum.
 Sed postquam in summum montis verticem perueni,
 Illae ex improviso sonum acutum edentes,

Iacu-

Ald. Iunt. 18. ὀρεζόμενον δὲ δοκείσας Fr. Portus ap. H. Steph.

22. ὀρώντες AL. ὀρώντες Esch.

pendium ille misit longiorem huius
 carminis narrationem. Sunt au-
 tem Chil. 4, 279 Ὀρφεὺς ὁ τῆς Με-
 νίπης παῖς, πατὴρ δὲ τῆς Οἰάγρης,
 Ἐπεὶ τελευτῶν μακάριον, ὄρνις θηράσας
 χρίζων, Ἦλθεν ὡς πρὸς ἀκρω-
 ρισαν, ἔπερ ἦν δράκων μέγας. Ὡς
 Ἦν Ὀρφεὺς ἀφώσα μὲν πρὸς θήραν
 τῶν περδίκων, Ὁ δράκων ὄρμα κατ'
 αὐτῆς σπάρας συχναῖς ἰλίσσων. Ἐθά-

δες τέττω κύνας δὲ δραμόντας βοῇ
 τέττω. Καὶ συμβαλόντες τῷ θηρὶ,
 ἀπόκταναν ἑκάον, Τὸν δ' Ὀρφεὺς
 ῥύοντα σαργῇ τῇ πρὸς ἑκάον.
 Ὡς περ αὐτὸς ἐν λιθικοῖς Ὀρφεὺς
 καὶ γράφει τέτο. Idem Chil. 8,
 hist. 157 Μένικπην Thamyridis F.
 appellat, et addit, Ἀθηγορεύοντες δὲ
 φασὶ παῖδα τῆς Καλλιόπης. Recte
 forte Tzetzes. Videmus obiter,
 Meni-

- „ Αἰγανέης ἔσονται θωότερον ἢ βελέμνε,
 25 „ Ὑψίκομον ποτὶ Φηγόν, ἐπεσύμενον προιδόντες
 „ Λινὸν ὄφιν, πετάσαντα γένυν πλείω θανάτῳ.
 „ Τὸν δ' ἐγὼ ἐγχειμφοθεὶς ὑπεναντίον αἰίζαντα
 „ Οὐκ ἶδον, ὀφθαλμοὶ δέ μοι ὀρνίθων ἀλάληντο,
 „ Πρὶν περ ἀναστήσαντος ἀπὸ χθονὸς αὐχένα δεινὴν
 30 „ Ἐφρασαμένη, ἥδη τε δέμας μεμαῶτα φυλάττει.
 „ Ἐνθ' εἴτις σπεύδοντα παλίσσυτον εἰσενόησεν,
 „ Οὔτέ με περδίκεσσιν ἀελλοπόδεσσιν ἔπεσθαι,
 „ Οὔτέ με ιηπιάχοισιν οἴσατο ποσσὶ φέρεσθαι.
 „ Κέκλετο γάρ μοι δαῖμα τανύπτερον αἰετὸν εἶναι,
 35 „ Καὶ πνοιὴν ἀνέμῃ. παρὰ γάρ πασσὶν κακὸν ἦεν.
 „ Πολλὰ κ' εἴματος ἄκρον ἐπιψαύεσκεν ἀκωνκῆς.
 „ Καί κεν ὑπ' ῥ' μιοῖράν με πελώριος ἀμφέχανεν θῆρ,
 „ Εἰ μή μοι νῆος ὤρετο θοῶς ἐπὶ βωμὸν ὀρεῖσθαι,
 „ Τὸν ῥα παλαιότεροι φαεσιμβρέτῳ ἰδρύσαντο.
 40 „ Τῷ δ' αὖ ἐπὶ τρύφος αὖτον ἐλαϊνέης ἐλέλειπτο
 „ Σχίζης, ἦν τε μαρνανθὲν ἀδηφάγον ἐξέλιπεν πῦρ.
 „ Τὴν ἐγὼ ἀρπάξας ὀλοῶ κατένωπα δράκοντος
 „ Ἐσρέφθην. μαίμησε δ' ὀρεσκάω μένος αἰνόν,
 „ Μαρνασθαι μεμαῶτα ἰδών. εἴλυτο δὲ πυκνῶς,
 45 „ Γνάμπτων εὐκύκλως ταναὴν ῥάχιν· αὐτὰρ ἐπ' ἄλλῳ
 „ Ἄλλος, ἔπειτα δ' ἐπ' ἄλλος ἐλισσομένη τροχὸς ἦεν.
 „ Ἡδ' ἐτι καὶ βωμῷ ὑπερ αὐχένας ἥρταζεν,
 „ Συρίζων βοόωντος ἐμῆς πολὺ μείζον αὐτῆς.
 „ Καὶ τύπτων ἄρρηκτον ὀρεσκάωιο κάρηνον,
 50 „ Ἀμφ' αὐτῷ θραύεσκον ὑπέκπυρον ἔζεν ἄκινιν
 „ Οὐ γὰρ μόρσιμος ἦε δαφονῶ θηρὶ δαμῆται.
 „ Τένεκεν αἰπολίοισιν ἀπέπροθι βροσκομένοισι
 „ Ἐσπομένῳ δύο πατρὸς ἐμῶς κύνε κεκλήγοντι· α
 „ Γνόντες ἐπεδραμέτην· μάλα γάρ σφισι μέλιχος
 ἔσθλον.

„ Χ' ὦ

30. λαφύζαι coni. Bernar. xδ Synes. de Febrib. p. 78.

Menipum hic vocari matrem Orphei. Unde hoc didicerit Tzetzes, an alia sit memoria, Orpheus alius, hic disputare nihil attinet. Noster Orphe-

Iaculo citius aut telo euolarunt,
 Altam quandam et frondosam ad fagum, proruentem videntes
 Horrendum serpentem, pandentem maxillam plenam mortis.
 Quem ego, appropinquans, ex aduerso desilientem
 Non vidi, oculi enim mei, auibus intenti, errarunt,
 Antequam erigentis sese ex humo ceruicem grauem
 Aduertissem, et insidiari iam paratum.
 Vnde si quis me fugientem retro vidisset,
 Neque me perdices veloces pedibus sequi,
 Neque me puerilibus putasset pedibus ferri.
 Iussit enim me timor velocem aquilam imitari,
 Et flatum venti. Ante pedes enim pernicies erat.
 Saepe etiam vestis extremitates lingua attigit,
 Et praeter fatum me deuorasset ingens bestia,
 Nisi me animus incitasset, celeriter ad aram confugere,
 Quam veteres Phoebō exstruxerunt.
 In qua fragmentum aridum oleagini relictum fuerat
 Trunci, quod deficiens vorax reliquerat ignis.
 Quod ego arripiens, fatalem directe me aduersus draconem
 Conuertere. Accensus vero est montani monstri furor grauis,
 Postquam pugnam me meditantem vidit, et in arctum se con-
 uoluit,
 Flectens in multas spiras prolixam spinam: ac super alium
 Alius, tum rursus alius se voluentis circulus erat.
 Denique et super aram ceruicem eleuauit,
 Et exhibilans, clamantis mei vocem longe superauit.
 Ego vero caput durum montanae bestiae percussi,
 Inque ipso fregi titionem, ramum infirmum:
 Non enim mihi fatale erat, a cruenta fera confici.
 Ideo, qui greges procul inde pascentes
 Sequebantur, duo patris mei canes, clamantem
 Agnoscentes, accurrerunt, valde enim ipsis initis eram.

Et

42. μαιήσας δ' ὀρεσκίων ΑΙ. 49. τύπτει ΑΙ.

Orpheus, ut nunc illo utimur, illo vel de illo traditur, est Oeagri
 quantum in his carminibus vel ab et Calliopae filius.

- 55 „Χ' ὦ μὲν ἄρ' ἔσσυτο τοῖιν, ἐγὼ δ' ἐς γαῖαν ὀρέσας
 „Προτροπάδην, ὥς τις τε Διὸς γαμψώνυχα Φεύγων
 „Αἰετὸν ἐν πυκινῇσι λαοὶ θάμνοισι λαγῶς,
 „Τῷ ἱκελός, μήλοισι μιγείς, ὅλοῦ ὑπὸ θηρὸς
 „Ἐκρύφθην, μέσσοισιν ἐνιπτύξας ἐρίφοισι.
 60 „Ὅφρα μὲν ἐν ἀνάκητα πατὴρ ἐμέθεν ζώεσκεν,
 „Αἰεὶ μόχον ἄγεσκεν ἐμὸν πρὸς ἀμύντορα βωμὸν,
 „Τίνων Ἡελίῳ ζῶάγρια παιδὸς ἐοῖο·
 „Αὐτὰρ ἐγὼν ἀγέληθεν ἐλάσσας πίονα μόχον
 „Εἰαρινὸν, θαλέθοντα νεήνιδος ἔθατι μητρὸς,
 65 „Ἐρχομαι εἰς ἀκρόρειαν ἄγων χορὸν ἠδὺν ἐταίρων·
 „Σύν δέ σφιν καὶ τῷδε δρακοντοφόνῳ κύνε βήτην
 „Αὐτομάτῳ. γλυκερὴ δὲ πέλει περὶ βωμὸν ἀνακτος
 „Τερπωλὴ, χλοερὸν τε πέδον, μαλακὰ τ' ἐπὶ ποῖα,
 „Καὶ λασία πτελέησιν ὑπο σκιῇ. ἄγχι δ' ἄρ' αὐτῶν
 70 „Ἰδὼρ ἀέναν λισσῆς ὑπὸ πυθμένα πέτρης
 „Λευκὸν ἀναβλύζον κελαρίζεται εἴκελον ὠδῇ.
 „Ἴομεν· ἔτοι δαῖτα θεῶν θέμις ἀρνήσασθαι.
 „Ὡς ἐφάμην. ὁ δ' ἐμ' ὠδε προσηύδα δαιμόνιος Φῶς,
 „Ἀλλὰ σε μὲν κρείων Φαεσίμβροτος ἐξ ἀλεγεινῆς
 75 „Αἰὲν ἄγοι κακότητος, ἀδακρύττιό τε πέμποι
 „Ὀλβον πρὸς μέγα δῶμα, φιλοφροσύνης ἕνεκα σφῆς.
 „Οὐδὲ μὲν ἔδ' ἐγὼ περ ἀμοιβῆς αὐτὸς ἀμείρτω·
 „Ἀλλ' ἐπεὶ ἐν ἄζων ἱερῆϊον εἰσαναβαίνεις,
 „Ὅφρα τοι εὐχόμενοις κλύει θεὸς, ἐγγυαλίζω.

Ι. ΚΡΥΣΤΑΛΛΟΣ.

Κρύσταλλον φαέθοντα διαυγέα λάξεο χερσὶ
 Λᾶαν, ἀπόρρεϊαν περιφεγγέος ἀμβρότις ἀγλῆς·
 Αἰθέρι δ' ἀθανάτων μέγα τέρπεται ἀφθιτον ἦτορ.
 Τὸν κ' εἶπερ μετὰ χεῖρας ἔχων περὶ νηὸν ἵκηαι,

Οὐτίς

57. F. λάθαι.

61. Αἰτὶ Iunk.

79. Nescio cur imperfectum hoc carmen dicat H. Steph.

1. Quod CrySTALLI commendatio

primum in hoc libello locum obtinet, illud forte spectavit auctor,

puritatem mentis et candorem atque

Et in iplos draco irruit. Ego vero per campum profugiens
 Citato cursu; quemadmodum Iouis vncunguem fugiens
 Aquilam, in densis lateat fruticetis lepus,
 Tali similis, ouibus immixtus, a conspectu perniciosae bestiae
 Latui, medios inter, membris contractis, hoedos.
 Quam diu itaque pater meus incolumis vixit,
 Semper vitulum adduxit ad meam vindicem aram,
 Soluens Soli praemium pro vita seruata filii sui.
 Ego vero a grege pinguem vitulum agens
 Vnum, crescentem sub iuuencae ubere matris,
 Venio in verticem, adducens suauem amicorum chorum.
 Cum his etiam duo canes, draconis iugulatores, ascendunt
 Sponte sua. Dulcis vero circa aram Regis
 Amoenitas, virescens campus, et molles adsunt herbae,
 Et densa sub vlnis umbra, iuxta vero illas
 Aqua perennis, cauae ad fundum petrae
 Limpida scaturiens, sonum fluendo edit similem cantus.
 Eamus, non fas est Deorum conuiuium renuere.
 Sic locutus sum. Ille vero me sic alloquutus est diuinus vir:
 At Phoebus te propitius ex omni molesto
 Semper liberet malo, ac lacrimis carentium te mittat
 Diuitiarum in magnam domum, humanitatis tuae causa.
 Sed neque ego te expertem patiar in vicem praemii.
Et quoniam rem sacram peracturus ascendis,
Vt te orantem audiat Deus, tibi tradam.

I. Crystallus.

Crystallum splendentem ac pellucidum accipe manibus
 Lapidem, radium lucidi diuini splendoris,
 Quo aethere maxime delectatur Deorum immortalium cor.
 Quem si in manibus gestans ad fanum accesseris,
 Nullus

65. ἀπερ. AI.

71. ἀβλύζων Esch.

que castitatem, quarum rerum nem. qui Deos adeunt, habere de-
 passim Symbolum faciunt crystal- beant.
 lum, primam esse, cuius ratio-

- 5 Οὐτίς τοι μακάρων ἀρνήσεται εὐχολῆσι.
 Κέκλυθι δ' ἔφρα μάθῃς μένος ἀργεννοῖο λίθοιο·
 Εἰ γὰρ ἄτερ κρατεροῖο θέλεις πυρὸς ἐς φλόγας ὄρσαι,
 Κέκλωμαι αὐαλέων μιν ὑπὲρ δαΐδων καταθεῖναι·
 Αὐτὰρ ὃ γ' ἡελίοιο καταντίον αὐγάζοντος
 10 Αὐτίχ' ὑπὲρ δαΐδων ἐλίγην ἀκτῖνα τανύσσει.
 Ἦ δ' ὅτε καρφαλέης τε θίγῃ καὶ πίονος ὕλης,
 Καπνὸν, ἔπειτα δὲ πῦρ ὀλίγον, μετὰ δὲ φλόγα πολ-
 λὴν
 Ὅρσει· τὴν δ' ἄρα φασὶ παλαιγενίης ἱερὸν πῦρ.
 Τάων ἔχ' ἑτέρας μᾶλλον φλογὸς ἔλπομ' ἔγωγε
 15 Ἀθανάτοισι ἔτω κεχαρισμένα μηρία καίειν.
 Πρὸς δ' ἔτι σοι καὶ τῷτο φίλος μέγα θαῦμα πιφαύσκω·
 Αὐτὸν ὅτις πέλεται φλογὸς αἴτιος, αἶψα μάλ' ὦκα
 Ἐκ πυρὸς ἀρπάξαις, ψυχρὸς πέλει ἀμφαφάαθαι,
 Ἀμφὶ δὲ καὶ νεφροῖσι δεθεῖς κάμνοντα σαώσει.

2. ΓΑΛΑΚΤΙΤΗΣ*.

- Δεύτερον εὐχομένω τοι ἀρηγόνα λαῶν ἐπάσσω,
 Θεσπεσίῳ γάλακτος ἐνίπλεον, ἥντε μαζὸν
 Πρωτοτόκῃς νύμφῃς ἢ μηλιάδος ἑθατείσης·
 Τὸν δ' αὖ παλαιγενέες μὲν ἀνακτίτιν ἀδάμαντι
 5 Κλεῖον, ὅτι γνάμπτει μακάρων νόον, ἔφρα θυηλαῖς
 Ἀζόμενοι ἐθέλωσιν ἐπιχθονίῃς ἐλεαίρειν·
 Ἦ δ' ἄρα μιν λήθαιον ἐφήμεσαν, ἔνεκεν αἰεὶ
 Μεμνῆσθαι κακότητος οἰζυρῆς ἀπερύκει
 Θνητὸς ἀθανάτους τε· ἰὸν δ' ἐριένιον εἶναι
 10 Θέλγει, ἐποτρύνων ἀγανὰ φρεσὶ βελεύεσθαι.

Ἄλλοι

6. μάθῃς γε ΑΙ. 7. F. ἐξ φλ. V. N. 8. ἀβαλίων ΑΙ.
 10. οὐλόγη ΑΙ. 12. οὐλίγον ΑΙ. 14. F. τοῖον ἔχ.

1, 7. Mihi videbatur hic locum habere non posse: tum in maiusculis antiquorum literis Σ et Ξ ita vicinae, ut lapsus nimis hic facilis sit.

1, 13. Παλαιγενίη, Dea antiqua,

quin Vesta sit, dubitare non potest, cui in mentem veniant *Cunae penetralia Vestae* Aen. 5, 741. cui primum immolare coeperunt, Porphyr. περὶ ἀποχῆς 2 p. 125 ἀρξάντα πρῶτον ἀφ' Ἑστίας τοῖς ἀθανάτοις θεοῖς

Nullus Deorum vota tua renuet.
 Audi igitur, ut discas vires splendentis lapidis:
 Quod si placet absque viuaci igne flammam excitare,
 Iubes aridas eum super faces deponere.
 Tum vero ille, sole ab opposita parte irradiante,
 Statim supra faces tenuem radium explicabit:
 Qui quum primum siccam et pinguem attigerit materiam,
 Fumum, deinde ignem exiguum, denique vero flammam
 magnam
 Excitabit. Hanc ergo dicunt esse Antiquae Deae sacrum ignem.
 Itaque non alia magis flamma spero ego
 Immortalibus tam grata femora vrere.
 Praeterea et hoc amicus miraculum magnum tibi narro:
 Ipsum, qui flammae causa est, quum primum
 Ex igne rapueris, frigidus tactu est,
 Et renibus appositus, dolorem leniet.

2. Galactites.

Tibi secundum praebeo lapidem, qui orantibus prodest,
 Diuino lacte plenum, inflar mammae
 Primum enixae puellae, vel vaccae uberosae.
 Quem veteres anacteten adamantem
 Appellarunt, eo quod Deorum animum flectat, ut sacrificiis
 Honorati, velint mortalium misereri.
 Quem et Letheum nominarunt, quoniam semper
 Meminisse mali aerumnosi prohibet
 Mortales immortalesque, animumque, ut propitius sit
 Mulcet, incitans iucunda animo concipere.

Alii

17. F. Αὐτός. 18. ἀπαίξας AI. II, * ΓΑΛΑΤΙΤΗΣ
 AI. 2. Θισσε. AI. 4. F. ἀνακτήτην V.N.

Στοις Δύαν. Huius extinctum casu
 ignem caelitus accendi solitum ope
 scaphil, h. e. speculi concaui, nar-
 rat Plutarchus in Romulo p. 66.

2, 4. Ἀνακτήτην legi vult Salmas.
 ad Soli. p. 97, a D. et illam ἀνάγκην

a carminibus explicat p. 264, a A.
 it. 768, b, C D. Mihi valde placet
 legere ἀνακτήτην, conciliatorem,
 ex ea significatione, qua suauissi-
 me Xenophonteus Cyrus 1, 3 ἵνα
 καὶ γὰρ ἀνακτήτομαι σε. Respondent
 pul-

- "Ἄλλοι δ' ἐσκήψαντο γαλακτίδα φέρτερον εἶναι
 Κικλήσκειν πέτρην, ὅθ' οἱ τοι τρίψαντι γάλακτος
 Ἐκπρέρει λευκοῖο πανσέκελος ἐνδοθεν ἰχώρ.
 Πῆρα δέ τ' οἱ καὶ τῷδε παρέσσεταί αἴνε θελήθαι.
 15 Οὔθ' αὖτα γὰρ μῆλων ὅτε κεν μινύθοντα ἴδῃαι,
 Πῶς ἔρξεις φίλε τέκνον; ἐπὴν ἐρίφοισι τεοῖσι,
 Οὓς ποτε θῆρα πέλωρον ὑπεκπροφυγεῖν ἰκέτευες;
 Τοῖσι παρασαΐης τετλήοσι, οἱ δ' ἐνὶ σπηκαῷ
 Ἀμφὶ σε λεπταλέοι γοερὸν περιμυκήσονται,
 20 Τῶν μὲν ἀκηχεμένας ἐπιτέλλεο μητέρας αἰὲν
 Λθεῖν πηγάων κυανοχετέων ἐν δίνῃσι,
 Στήσας δ' ἡελίῃ κατεναντίον ἀντέλλοντος,
 Ἀγνίζειν μὲν πρῶτον ἐποιχόμενος περὶ πάσας,
 Ἄλμην δ' ἐν κρητῆρι καὶ ἄλφειτα λεπτὰ λίθοιο
 25 Χευάμενος, διὰ πῶϋ καὶ ἀγῶν ἔρχε' ὄμιλον,
 Ῥαίνων καρποφόρον λάσιον κάτα νῶτον ἐκάσσης
 Θαλάῳ· τὰ δ' ἄρα πᾶσαι ἰανόμεναι περὶ σπηκῆς,
 Ἐξαπίνης μετὰ τέκνα φερεγλαγέες τελέθουσι·
 Οἱ δ' ἄρ' ὑπὲρ μαζοῖσι κρεσσάμενοι γαλαθῆνοι
 30 Σκιρτηθμῶν ἐξαυτὶς ἀναμνήσονται ἀγέρωχοι.
 Σὺν δὲ μελικρήτειο μετὰ γλυκεροῖο μιγέοντα
 Ὅρνυε πινέμεναι νύμφην, ἵνα νήπιον υἷα
 Μασοῖσιν μεθύοντα παρ' εὐναίοισι κομίζοι.
 Ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐχένι παιδὸς ἀερτάζουσα τιθήνη
 35 Λᾶαν, ἐρητύσει κακομήτιες ὅσσε Μεγαίρης.
 Καὶ δέ σε καὶ βασιλῆες ἀμύμονες αἰδέσσονται
 Ἐν χερὶ λᾶαν ἔχοντα, καὶ ἄπλετα φῦλ' ἀνθρώπων.
 Ἀθάναται δὲ μάλισα νόε καταθύμια σείο
 Πάντα τελευτήσουσιν, ἐπαράων αἰόντες.

3. ΠΕ.

12. τρίψαντο ΑΙ. 13. κακίχ. ΑΙ. 25. ἔρχε' ὄμ. ΑΙ. 29. Εἰ

pulchre, quae iam copiose de hoc lapide praedicat.

2, 16. Suavissime alludit Theodamas ad illam fugam Orphei pueri, Hypoth. 58 sq.

2, 21.

Alii vero praeceperunt, consultius esse Galactidem
 Appellare petram, quod ex eo, si quis conterat,
 Profluat lacti similis albo internus succus.
 Huius, si velis, experimentum tibi in promptu erit.
 Quum enim ouium vbera imminuta videbis,
 Quid ages, care puer? quando hoedis tuis,
 Ad quos, feram ut horrendam effugeres, aliquando supplex
 Adstiteris laborantibus, illi autem in stabulo (confugisti,
 Circa te macilenti gemebundum quid balauerint:
 Tum vero illorum aegrotantes iube matres
 Lauare in fontium fuscis (antiquos) canales habentium undis,
 Constituensque e regione solis emergentis,
 Primum singulas ordine accedens lustrabis,
 Et fassugine in cratere cum tenui puluere galactitae
 Fundens, per ouium et caprarum transi gregem,
 Conspergens supra dorsum fertile et villosum singulas
 Ramo. Vegetiores omnes in stabulis
 Statim foetibus suis lac copiose praebebunt,
 Illi vero sub mammis lacte satiati
 Subsultuum statim recordabuntur feroculi.
 Mulso vero dulci immistum galactiten
 Offer ad bibendum iuenculae, ut paruulum filium
 Mammis inebriatum ad cubile ferat.
 Et si nutrix collo pueri appendat
 Lapidem, arcebit male cogitantis oculos Megaerae.
 Quin etiam te Reges honorati venerabuntur,
 Si manu gestaueris hunc lapidem, et innumerac gentes.
 Dii vero maxime, quaecunque accepta erunt animo tuo,
 Omnia perficient, vota tua exaudientes.

3. Pe-

δ' ἄρ' ὑπερμαζῶσι Bern. ad Synes. de Febrib. pag. 40. F. ὑπὲρ
 μαζ. 32. πούμν AI. 36. σε βασιλ. AI.

2, 21. Sanabilis erit hic versus, ckiana etiam correptis Syllabis pro-
 si ex disciplina metricorum Clar- nuncies κναροχτῶν.

3. ΠΕΤΡΑΚΗΣ.

Χρὴ δὲ καὶ εὐπέταλον πετράκεα λαῶν ἔχοντας
Ἀρᾶσαι παρὰ βωμὸν ἐναιρομένης ἑκατόμβης.

4. ΑΧΑΤΗΣ.

- * **Κ**αὶ δένδροφύτοιο φέροις τρύφος ἐν χερὶ πέτρης,
Μᾶλλον καὶ τέρποιτο θεῶν νόος αἰὲν ἔόντων.
Δένδρεα γὰρ μάλα πολλὰ κατόψεα, ὡς ἐνὶ κήπῳ
Ἀνθεμίσεντι, κλάδοισιν ἐπασσυτέροις κομόωντα,
5 Τῆνεκά οἱ καὶ φῶτες ἀχάτη δένδρηντι
Θῆκαν ἐπωνυμίην, ὅτι οἱ τὸ μὲν ἔπλετ' ἀχάτης,
Ἄλλο δ' ἔχει λασίης ὕλης δέμας εἰσοράασαι.
Τόνδε τεοῖσι βόεσσιν ἀναχίζουσιν ἄρξαν
Ἀμφὶ κέραα δύο βαλέειν, ἧ καρτερὸν ἀμφὶς
10 Ὀμον ἀροτρεύοντος ἀτειρέος ἀγροιάτης.
Καὶ κεν ἀπ' ἐρανόθεν σαχυροπλόκαμος Δημήτηρ
Μεσὸν ἴοι φερέκαρπον ἐς αὐλακὰ κόλπον ἔχουσα.

5. ΠΕΡΙ ΚΕΡΑΤΟΣ ΕΛΑΦΟΥ.

- Σ**κέπτεο, καὶ θηητὸν ἔχων ἐλάφοιο πέλαζε
Ἀθανάτοισι κέρασ'· ποτὶ γὰρ νόος ἐρανιώνων
Μειδιάει, φύσιος πολυδαίδαλ' ἔργον ἰδόντων,
Ἐκ κεφαλῆς ἐλάφοιο. Φύει γε μὲν ἔ ποτὶ κόρσῃ
5 Πέτρῃ, ἀλλ' ἔμπης πέλεται κρατερὴ τε γε πέτρῃ.
Οὐδέ κεν ἂν γνοίης κέρασ' ἀτρεκέες ἢ λίθος ἐστὶ,
Πρὶν κέ μιν ἀμφαφύων εὖροις νημερτέα λαῶν.
Λίει τοι θῆσει λασίην ἐπὶ κράατι λάχνην,
Εἰ καὶ ψεδνοκάρηνος ἔοις. εἰ γὰρ μιν ἐλαίῳ
10 Τριβόμενον τρίβοις κροτάφους πάντ' ἡμάτα σείο,
Αἱ δὲ νέαι περὶ βρέγμα τέον τρίχες ἀνθήσασι.

Πρω-

IV, 1. Αἶκιν, vel *Ην δέ γε coní. Portus ap. Steph.

3, 1. Εὐπέταλον non a virote qui in πέταλα h. e. laminas fa-
foliorum dici puto, sed fissilem, cile diuidatur, vnde interdum
cultri

3. *Petraces.*

Oportet laminosum Petraceum lapidem habentes,
Precari ad aram, dum caeduntur hecatombæ.

4. *Achates.*

Si manu gestaueris fragmentum lapidis Dendrachatis,
Deorum immortalium valde animus delectabitur.
In quo arbores multas conspicias, velut in horto
Florente, densis ramis frondente,
Idcirco ei homines Achatis arborescentis
Cognomen imposuerunt, quoniam partim similis est Achatì,
Partim vero speciem præbet hirtæ siluæ.
Illum si bobus tuis proscindentibus terram
Circa gemina cornua imposueris, vel circa robustum
Humerum arantis duri agricolæ,
Tunc coelitus, spicis coronata Ceres
Plenum sinum habens in sulcum frugiferum ibit.

5. *De cornu cerui.*

Aduerte, et cum mirandum habueris cornu cerui,
Accede ad Deos immortales: mens enim coelestium
Exhilaratur, quum varium naturæ opus vident
Ex capite cerui. Producit quidem nunquam tempus capitis
Petram, sed tamen duro lapidi aliquid simile.
Neque dignoscere possis, cornu verum sit, an lapis:
Nisi prius contrectans, inuenias verum esse lapidem.
Semper tibi hirsutam excrescere faciet in capite lanuginem,
Etsi caluus fueris. Si enim cum oleo
Contriueris, eoque singulis diebus tempora inunxeris,
Tunc in caluaria tua pili recentes efflorescent.

Vxo-

3. κατέψεται ΑΙ. 9. κέρα ΑΙ. V, 4. F. ἔπειτα κόρα Πέτρην.

cultri, sacrificales præsertim, qua- τρυβῶν. Vid. Plinium 12, 25.
re hic adhibetur τρυβόμενον ἔκα-

V 5

6. T

Πρωτόγαμεν δ' αἰζηὸς ἄγων ἐς δέμνια κέρην,
 Τερπωλῆς ἐρατῆς ἐπιμάρτυρα τόνδε φέροιτο
 Λᾶαν· ὁ δ' ἀρρήκτοισιν ὁμοφρεσύνῃσιν ἅμ' ἅμφω
 15 Ὕστατον ἐς γῆρας καὶ ἐς ἥματα πάντα καθέξει.

· 6. ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΟΥ ΛΙΘΟΥ*,
 [τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων]**.

Ποιμένι δ' ἀγραύλων ταύρων, Διὸς αἰγίοχου
 Ὑιῇ κισσοχίτωνι, λίθον καταθύμιον εἶναι
 Βάρβαρον ἀγγέλω, συριηγενέος κελαδαινῶ
 Ὕδασιν Εὐφρήταο διαινόμενον ζαθέοισι·
 5 Ὅς τοι φυταλιῆς ἔνεκεν ῥέξαντι θυηλαῖς,
 Κλήμασιν αὐτίκα σείο φερεσαφύλῃσιν ἀλωαῖς
 Ἀμφιέσας, πολλὸν τοι ἀφύσσασθαι μέθυ δώσει.

7. Ι Α Σ Π Ι Σ.

Καὶ γλαφύρον κομίσας ἐαρόχροον αἶκεν ἱασπιν
 Ἰερὰ ῥέζοι τις, μακάρων ἰαίνεται ἦτορ,
 Καὶ οἱ καρφαλέας νεφέλαις κορέσθωσιν ἀέρας,
 Ἦδ' καὶ αὐχμηρῇσιν ἄγοι' πολὺν ὄμβρον ἀέρας,
 5 Αὐχμης δ' ἐκ πεδίσ ροθίων ἀπόεργε χάλαζαν
 Ἠμετέρῃ, καὶ κῆρας, ὅσῃ σιχόωσιν ἐπ' ἀγρῆς.
 Καὶ σε γάρ ἀθανάτων φιλέει νόος, ἐκ δ' ἄρα βωμῶν,
 Ἦύτε περ κρύσταλλος, ἄνευ πυρὸς ἐκ φλόγα πέμπεις·
 Ἐν δέ σοι ἀντίπαλεν κῆται μένος· ὅππότε δὴ πῦρ
 Νηδὺν

VI, * Hoc lemma om. AI.

** V. N.

L. duos Iant.

VII, 1. κεκόχ. V. N.

6. Τῶν ἐν ἀγροῖς αὐλιζομένων, quod tanquam lemmatis pars carmini praepositum est, glossa est τῶν ἀγραύλων, e margine exteriori in medium spatium improuide assumpta.

6, 1: Bacchus Cereris in inuenienda et tradenda agricultura adiutor. V. Spanh. ad H. Cer. v. 71.

7, 1. Salm. ad Soli. p. 143, a B

κεκόχρον, firmatque coniecturam ex Dionysii Perieg. v. 724 qui κερόισσαν vocat. Ipse tamen ἀερόχρον magis probare videtur: quod secutum puto Eschenbachium.

7, 4. Deleri vult hunc versiculum, ut inertem ac ταυτολόγον Ruhnck. Epist. 1 p. 28. Sed multum negotii sibi facessierit, qui ταυτολογία hoc genus ex antiquissimis

Vxorem iuuenis primum nubentem ducens in lectum puellam,
Delectationis amatoriae testem hunc secum habeat
Lapidem : hic eos indissolubili concordia ambos
Ad extremam senectutem perque omnes dies continebit.

6. De barbaro lapide.

Pastori vero taurorum agresium, Iouis Aegiochi
Filio hedera induto, iucundum esse lapidem
Barbarum dico, Syri resonantis
Euphratis in aquis madefactum diuinis:
Is, si vitium caussa rem sacram feceris,
Palmitibus vuis abundantibus tuam statim vineam
Cingens, efficiet ut multum vini haurire possis.

7. Iaspis.

Iaspidem politum atque aëri coloris si quis gestauerit,
Rem sacram facturus, Deorum exhilaratur cor,
Et hi sicca arua nubibus satiabunt.
Et inducet aridae multum imbrem terrae.
Tu vero siccitatem et ruentem impetu grandinem ab agro arce
Nostro, et pestium quaecunque inuadunt agros.
Nam te immortalium diligit animus, atque in aris
Haud secus ac crystallus, sine igne, flammam emittis.
Inque te contraria vis latet, ac quando ignis

Ven-

5. Αὔχνης — χάλαζαν AI. χάλαζαν etiam seruatum a Steph.
V. Not. 9. μὴ πῦρ AI.

simis quibusque Romanis, Graecis, Orientalibus expungere velit.
Deinde illud κοῖται v. 3 ad Deos
refertur, ἄγος v. 4 ad Iaspidem.

7, 5. Non dubito, quin dederit
poeta Αὔχνης δ' ἐκ πεδῆς, ῥόδιόν
τ' ἀπόργε χάλαζαν. Poeta, ut so-
let, conuertit se ad gemmam ipsam:
Χάλαζα, nihili nomen, festina-

tionem tantum praeteriisum et re-
lictum in Stephaniana. Vnde χά-
λαζαν accepit Eschenbachius, non
dixerim. Sed quid sibi vult inter-
pretatio huius versus ab illo data
vel retenta: Tu vero et siccitatis et
pluuiosarum grandinum ex agro
auerruncas Nostro, etc.

7, 8. Vid. 1, 7.

7, 10.

- 10 Νηδὺν ἀμφιέσῃ, ἔνιδε πλείοιο λέβητος,
Ψυχρὸν ἐπειγομένοιο προσμύμνει ἔνδοθεν ὕδωρ.
Εἰ δέ τις ἐν ψυχρῇσι λίποι κενήσῃ λέβητα,
Παφλάζει κρατεροῖο κυκωμένῃ ἔνδοθι χαλκῷ.

8. ΤΟΠΑΖΟΣ.

Ἐθλοὶ δ' αὐτ' ἐπὶ τοῖσι καὶ ὑαλοειδέες εἶναι
κλείονταί θνητοῖσι θυηπολίσσι τόπαζοι.

9. ΟΠΑΛΛΙΟΣ.

- Φημί δέ τοι τέρπειν καὶ ὁπάλλιον ἔρανίωνας
Ἀχλαὸν, ἱμερτὲ τέρενα χροῶ παιδὸς ἔχοντα.
Καί ἐ καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἀσσητῆρα τετύχθαι,
Καὶ πίτυος δάκρυσι λιθόμενον ὀψιανόιο,
5 Καὶ σμύρνην μίσγειν εὐώδεα, καὶ φολίδεσσιν
Ἀργυφέσιν λεπιδωτὸν ἀποσίλβοντα κελεύω.
Αὐτίκα γὰρ δώσῃσι θεοπροπίας ἀγαθῶν τε
Ἔσσομένων λυγρῶν τε καὶ εἴσεαι ἄσσε θέληθαι.
Καὶ νεύρων ἀλεγείναι πάθῃ λεπιδωτὸς ἀμύνει.
10 Δοιῶ δ' ἡελίῃ χρυσότριχε λάε πέλονται,
Ἀμφω θεσπεσίῳ θάμβος δέ τοι ἔσσετ' ἰδόντι.
Ἀμφοτέροισι ἀντῖνες ἐτήτυμοι ἐμπεφύασιν,
Ὁρθαί,

10. Edit. *ἐν δὲ* V. N.

IX, 4. λίθῃ μένος ὀψικόμοιο conl.

7, 10. Quid sibi velit hic *ἐν δὲ*, nemo temere dixerit. Sine fraude fuerit, nulla mutata litera dedisse *ἔνιδε*, ecce! Quinque locis ab Aemilio Porto in Lexico Dorico adductis *ἔνιδε* nihil aliud videtur esse quam Imperatius verbi *ἐνιδέω*. Decepit Portum, quod *ἔνιδε* etiam solum, forte apocopatam, est *εἶδε*.

9. Non de solo Opallio hic agi, sed alias quoque laudari gemmas, apparet. Eadem ratio est 10, 32.

9, 2. Plin. 37, 5 f. 22. *Paederota*

propter eximiam gratiam vocantur plerique Opalum.

9, 4. Πίτυος δάκρυσι λιθόμενον intelligam succinum, et porro ὀψιανόν illam s. lapidem s. gemmam, de qua est locus Arria. Periplo Maris Erythr. max ab initio p. 3 Geogr. Hudf. de insulis Aethiopiae, et alius ex auctore inedito de lapidibus, quem citat Salmas. ad Soli. p. 64, a F. Ὀψιανὸς λίθος — ὅς καὶ πίσσα καλεῖται διὰ τὸ προστριβόμενον αὐτὸν ὁσμὴν πορῶν πίσσης. Uterque scri-

Ventrein cingit ecce pleni lebetis,
 Frigida aqua intus manet, licet vrgeatur igne.
 Si quis vero vel in frigidis cineribus relinquat lebetem,
 Bullit robusto aestuante intus ahenō.

8. Topazius.

Boni etiam ad eadem haec hyalini coloris esse
 Dicuntur mortalibus sacra facientibus Topazi.

9. Opallius.

Dico vero tibi, delectare etiam Opallium coelestes,
 Splendidum, amabilis pueri teneram cutem habentem.
 Illumque et oculorum medicum esse,
 Et pini lacrimis lapidescentem Opsiani gemmam,
 Et myrrham bene olentem misceri, et squamis
 Albicantibus resplendescentem Lepidoton iubeo.
 Statim vero dabunt oracula bonorumque
 Futurorum et malorum, et scies quae desideras.
 Etiam nervorum molestos dolores Lepidotus arcet.
 Duae vero Solis auricomae geminae sunt,
 Ambae diuinae, stupebis vero quando eas videris.
 Ambabus veri radii insiti sunt

Recti,

Bernard. ad Tho. Mag. p. 198, b. 6. Ἀργυρίσσιν ΑΙ. 7. γὰρ
 τοι ΑΙ. 8. F. ἄσσε Ἰθίληθα.

scriptor ex arenis profundis ait
 erui. Igitur non emendandus est
 locus, quod placuit Cl. Bernardo
 ad Thomam M. p. 198, b, sed in-
 terpretandus ut ostendi.

9, 6. Plin. 37, 5 f. 62 *Squamas*
piscium varias coloribus imitatur.

9, 8. Quid sit ἄσσε Ἰθίληθα non
 temere quis dixerit. "Ασσε" (ἄσσεα)
 Ἰθίληθα est Ιλ. Α, 554.

9, 10. Sermo est de gemmis suc-
 cini similitudinem habentibus: quid
 si radios et stridorem electricum in-

telligit? Illam exaggerationem poe-
 tae facilius ignoscet, qui quorun-
 dam virorum doctorum enthu-
 siasmus in electricis Phaenomenis
 enarrandis non ignorauerit. Quid
 quidem ῥαϊζὸς φωτός v. 19 queat
 significare aliud, non video. Et quod
 v. 10 *Solis gemmas* dicit, quod
 electro proprium, cuius ipsum no-
 men ab Sole derivatum (v. Plin.
 37, 2) fabulam a Phaethonte duci,
 notum est. Si h. l. considerassem,
 cum scriberem praelectionem de
 ele-

- Ὀρθαί, λαμπετόωσαι· ἰδεῖν γε μὲν εἶον ἔθειραι,
 Εἶδος δὲ σφι λίθων ἄλλο. τὸ μὲν τε νοήσεις
 15 Κρύσαλλον κενεήν· ὃ δὲ χρυσολίθω δέμας ἄντην
 Εἵκελος εἰσιδέειν· εἰ δ' ἔκ ἔχεν ἔδ' ὅγ' ἐθείρας,
 Χρυσόλιθος κεν ἔην· ἀτὰρ ἐδὴ φημὶ τετύχθαι.
 Ἐν γάρ σφιν μέγα δῆ τι φερέσβιος ἔμβαλε πνεῦμα
 Ἥλιος, ῥοῖζον ἐρικυδέος αὐτίκα φωτός,
 20 Σεμνοτέρως τ' ἰδεῖν· καὶ τοι σέβας ἔσσεται αὐτῶν.
 Αἶψα γὰρ ἡρώων σφιν ἐπέρχεται εἶδος ἀγανὺν,
 Οἷτε θεῶ μέγα δῶρον ἐπισαμένως φορέεσι·
 Τόλμα δ' ἀθανάτης καὶ ἐνὴεῖ μαιλίσσεσθαι.

10. ΜΑΓΝΗΤΙΣ.

- Μαγνήτιν δ' ἐξοχ' ἐφίλησεν θέρως Ἄρης·
 Οὐνεκεν, ὅππότε κεν πελάσσι πολιοῖο σιδήρης,
 Ἦντε παρθενικῇ γλαγόφρονι χερσὶν ἐλῶσα
 Ἠΐθεον σέρνω πρὸς πτύσσεται ἡμερόεντι,
 5 Ὡς ἢ γ' ἀρπάζουσα ποτὶ σφέτερον δέμας αἰεὶ,
 Καὶ πάλιν ἔκ ἐθέλει μεθέμεν πολεμιστὰ σίδηρον.
 Ἦ τοι μὲν μιν φασὶ καὶ ἡελίοιο πέλεσθαι
 Ἀμφίπολον κέρης, ὅτε κεν θέλγητρα παλύνει·
 Καὶ μιν ὑπέρθυμός γε τεκνέτονος Αἰήταο
 10 Κύδηνεν κέρη πολυμήχανος. αὐτὰρ ἔγωγε
 Σῆς ἀλόχε κέλομαι σε δαήμεναί, εἰ ἔθεν ἀγνόν

Ἄν.

14. F. λίθων 15.

16. ἑκελος AI.

17. τετύχθαι Iunt.

electro in Comm. Soc. Gott. T. 3, maiori de sono illo electrico cum fiducia dicturus eram, et de ipsis scintillis, radiis, capillamentis electricis, nec meram halucinationem adpellassem p. 112.

9, 21. De sculptura facili harum gemmarum intelligo. Videmus hodieque plena beatorum Musea talibus artificiis. De statua ex electro Augusto posita Olympiae, Pau-

sa. Eliac. pr. f. 5, 12 vid. prael. citi p. 112.

9, 23. Quid sibi hic versus h. I. velit, non expeditum est docere. Breue et interpreti commodum, accusare corruptionis, absurditatis, suppositionis, quae non assequere. Sed interdum tamen et δύσκολα τὰ καλὰ. Videamus, an non τὸ ἐνὴεῖ sit idem quod ἐνὴεα Ιλ. P, 670, ubi parvus Schol. exponit πρῶτον. Dein-

Recti, splendentes, qui velut comae apparent:
 Species vero lapidum diuersa. Hunc quidem diceret
 Crystallum cauum, ille vero Chrysolithi speciem
 Refert. Et nisi etiam hic haberet crines,
 Chrysolithus erat. Ambos vero bonos esse dico.
 Illis enim magnum spiritum indidit vitae auctor
 Sol, et stridorem splendidae lucis
 Et formae maiestatem, licet ex se venerabiles sint.
 Celeriter enim heroum species veneranda illis accedit.
 Et hi Dei magnum munus scienter ferunt.
 Pariter et Audacia et Placiditate Deos conciliare sibi verum est.

10. *Magnes.*

Magnetem vero inmaxime amat bellicosus Mars:
 Quoniam, si quando appropinquauerit cano ferro,
 Haud secus ac virgo vlnis amplectens, lacteo
 Iuuenem pectori apprimit cupido,
 Ita hic lapis rapit ad suum corpus semper,
 Et nunquam rursus dimittere vult, bellicosum ferrum.
 Hunc quidem ferunt fuisse Solis
 Filiae famulum, cum demulcentia medicamina misceret,
 Atque illum magnanimi Aeëtae gnata interfecitrix liberorum
 In deliciis habuit puella audax. Ast ego (suorum
 Coniugem tuam iubeo te explorare, an castum

Ab

23. καλίσ. ΑΙ.

X, 9. F. ὑπερθύμας.

Deinde infinitum *μαλίσσεσθαι* imperatiuo modo accipiam, et totum locum ita explicem, Audendo pariter ac concedendo, fiducia atque obsequio DI aequae placantur: vt non modo gemmae durae et saxa imagines Deorum et heroum recipiunt, sed etiam, et facilius quidem, molles.

10. Citans h. l. Tzetzes 4; 403
 Ἡπερὶ (Μαγνήτιδος) ἐν λιθικῆς
 ἔγραψε τὰς δυνάμεις.

10, 1. *Μαγνήτις*] Non stat hic versus; staret autem ita legendo, *ἔξοχα μαγνήτιν φίλησεν θύριος ἄρης*. neque tamen affirmare ausim ita scriptum a poeta fuisse.

H. STEPH.

10, 6. Hanc formam accusatiui in α similibus exemplis probauit Casaub. Leßt. Theocritt. c. 10. vid. Argon. 1248.

10, 12.

- Ἄνδρες ἀπ' ἀλλετρίοιο λείχος καὶ δῶμα φυλάσσοι.
 Ἔς γάρ μιν κομίσας ὑπὸ δέμνια, κατ'θεο λάθρη,
 Χείλεσιν αἰείδων θελξίμβροτον ἀτρέμας ὠδήν·
 15 Ἡ δὲ κατακνώσσεσθαι καὶ ἠδέϊ περ μάλ' ἐν ὕπνῳ,
 Ἀμφί σε χεῖρ' ἐρέγχεσθαι ποτιπτύσσειν μενεαίνε·
 Εἰ δέ ἐ μαχλοσύνησιν ἐλαύνει δῖ' Ἀφροδίτῃ,
 Ὑψόθεν ἐς γαῖαν τετανύσσεται ἐκπροπεσῶσα.
 Καὶ δοιῶ μάγησαν ἀδελφειῶ φορεόντων,
 20 θυμὸν ἀπειρεσίης φυγέειν ἔριδος ποθέοντε.
 Καὶ λαὸς ἀγορήνδε συναγρομένους ὀπί καλῇ
 Θέλξεις, ἐν σήθεσιν ἄγων μελιηδέα πειθῶ.
 Καὶ τοι πολλὰ κεν ἄλλα δυνησόμενος καταλέξαι
 Θέσκελα, τοῖο λίθοιο, τί πλέον ἔραυιῶνων
 25 Φθέγγομαι, ὧν αἴψα καὶ ὑψόθι περ μάλ' ἐόντων
 Ἦτορ ἐπιγνάμπτει καὶ ἐφέλκεται, ὅφρα κε σέο
 Ὡκα μάλ', ὥστε τειχῆς, ἐέλδωρ ἐκτελέσωσι.
 Ἀλλ' ἦτοι τάδε μὲν καὶ ἐπαυτίκα πειρηθῆναι
 Πάντα μάλ', ὅσσ' ἀγόρευσα, παρέσσεται, εἴ κ' ἐπὶ βωμὸν
 30 Ἐλθωμεν. καὶ γάρ μοι ἐπισπόμενός μοι ὄγ' ἀνῆρ
 Ὡμοισι κρατερῶσιν ἰὼν φέροι αἰῶλον ὕλην.
 Νῦν δ' ἐπεὶ ἀτραπιτοῖο πολὺ πλέον ἄμμι λείλειπται,
 Σέο δέ τοι κλονίει κραδίην μέγα δέργμα δράκοντος,
 Μάνθανε καὶ δολιχῶν ὅφρων μὴ δεῖμεν ἰός.
 35 Τρίψαι γάρ λεπτὴν ὀφειήτιδα κέκλεο πέτρην,
 Ἦν ποτὲ τις κρατερῶσι πεπαρμένος ἔλθῃ ὁδῶσι,
 Καὶ μιν ἐφ' ἔλκει πάσσε· καὶ ἀτρεκέες ἔσσετ' ἐνείαρ.

11. ΟΣΤΡΙ-

12. σῶμα V. N.

13. κατ'θεο sph. Esch.

21. ὀπί κερῇ AI.

10, 12. Elegans sine dubio con-
 lectura Pierisoni Veris. p. 147. Sed
 illa optime σῶμα custodiet mulier,
 quae cupidos iuvenes, ne in δῶμα
 quidem admittit.

10, 24. Θέσκελα] Post θέσκελα
 non debuit poni interpunctio. Quum
 autem imperfectus sit hic versus,
 nihil ad illum explendum commo-
 dius reperio quam si post τί adda-
 mus καί, ut sit τί καὶ πλέον. sed

non placet φθέγγομαι, idque in
 futurum φθέγγεσθαι mutandum
 esse crediderim. Hic enim est (nō
 fallor) totius huius loci sensus, *Et*
quum alia multa lapidis huius mi-
racula recensere tibi possim, quid
ultra coelestes progrediar? quorum
licet altissimas sedes incolentium, hic
lapis mentem flectit et allicit, ita
ut primo quoque tempore desiderio
tuo satisfaciant, non secus ac si pa-
rentes

Ab alieno viro lectum et corpus seruet:
 Hunc enim lapidem ferens tecum sub stragulis clam depone,
 Cantillans intra labia demulcentem homines cantilenam.
 Illa vero suavi licet somno stertens
 Circa te manus extendens, amplecti conabitur.
 Quod si vero illam incontinentiis vrget diua Venus,
 Ex alto in terram exporrecta decidet.
 Tum etiam duo magnetem fratres secum ferant
 Iram immensae contentionis effugere cupientes.
 Atque etiam populum ad forum congregatum pulchra ora
 Demulcebis, in pectore versans mellitam suadam. (tione
 Et licet tibi alia multa possim recensere
 Miracula huius lapidis, quid vltra coelestes
 Dicam? quorum celeriter, licet altissimas sedes incolentium,
 Mentem flectit et allicit, ita vt tuo
 Quam primum, ac si parentes tui essent, desiderio satisfaciant.
 At certe horum quidem statim periculum facere
 Omnium, quae dixi, poterimus, si ad aram
 Peruenerimus. Etenim vir iste, qui me sequitur,
 In robustis humeris mihi fert variam harum rerum materiam.
 Nunc vero, quoniam nobis adhuc multum viae reliquum est,
 Tuumque cor turbat adhuc ingens species draconis,
 Disce etiam prolixorum serpentum non extimescere spicula.
 Iube paruum Ophiten lapidem in puluerem comminui,
 Si quando validis serpentis veniat aliquis dentibus punctus,
 Et illum in vulnus insperge, et praesens erit remedium.

ii. Ostri-

23. καταλύξω AI. 24. F. τίη πλέον. 31. F. φέρω. 33. μεταδῶμα V. N.

rentes tui essent. Sed illa verba
 τίη καὶ πλέον ἀραινύων φθίγγομαι,
 fateor me ad verbum non vertere,
 quod quum ad verbum sonent:
 Quid amplius vel ulterius coelesti-
 bus dicam, hoc tamen significant,
 Si commemorauero, quanta sit eius
 apud ipsos etiam deos auctoritas,
 (vel quantum eius erga deos robur)
 addendum ne quicquam fuerit?

H. STEPH.

10, 30. "Ελθωμεν] Pronominis
 μοι geminatio in hoc versu orta est
 ex alia quapiam deprauatione nihil
 occulta, cuius nec proxime sequens
 versus expers esse videtur.

H. STEPH.

10, 33. Ingenio Pierioni Verisf.
 p. 50 et haec digna coniectura, et
 est δῶμα cum hac relatione v. 49.
 Sed eam hic tanto minus admise-
 rim, quod δῶμα, notior vox, non
 ita

X

II. ΟΣΤΡΙΤΗΣ.

Νῦν δὲ καὶ ὀστρίτην οἶνω λίθον ἐντρίψαντας,
Ἀκρήτω κέλομαι πίνειν, ὀδυνήφατον εἰδώς.

Ο Φ Ι Τ Η Σ.

Ἀὐτοκασιγνήτη πολίῃς καὶ ὁμώνυμ' ἐχίδνης,
Ἡ γὰρ περ' εἰναετῇ λώβην ἀμενηνὸν ἔθηκεας
5 Ῥίμφα Φιλοκτήταο, Μαχαιονίης ὑπὸ τέχνης.
Οὐ μὲν πως κείνην Ποιάντιος ἔλπετο θυμῷ
Νῆσον ὑπεκφεύξεσθαι ἀταρτηρὴν, ποθέων περ'
Ἀλλ' ὅγ' ἀλεξικάκοιο μαθὼν παρὰ πατρὸς ἀρωγὴν
Λαῶαν, ὅτις κε πύθοιτο, βάλων ἐπὶ φάρμακα μηρῷ,
10 Σεῦεν ἐπὶ Τρώεσσιν Ἀλεξάνδροιο φονῆα.
Τὸν γὰρ μεθ' ὑσμίνην ἦκεν ποσσὶν ἀτρεμέεσσιν,
Πριαμίδης πάρος αὐτὸς ἀποθνήσκων περ' ἀπίσει.
Ἐκτανε δ' ἠπεροπῆα Πάριν Ποιάντιος ἥρως,
Κεκλομένῃς Δαναοῖς Ἑλένῃ Τροίηνδε κομίσσας
15 Λοιγὸν ἀδελφειοῖο μαιφόνον ἐκ Δήμνιοιο.
Τῷ γὰρ Ἀπόλλων φοῖβος ἔχειν λίθον αὐδήεντα
Δῶκε, σιδηρεῖτιν νημερτέα· τὸν γὰρ βροτοῖσιν
Ἦνδανεν ἄλλοισιν καλέειν ἄψυχον ὀφείτην,
Λυγρὸν, ὑποτρηχὺν, σιβαρὸν, μελανόχροα, πυκνόν.

Ἀμφι

XI, 2. ἄκρητον edit. 3. Αυτοκασιγνήτην edit. 4. εἰναετ' ἰλωβην AL

ita inter imperitos librariorum elidi potuit ab rariore *ἄκρητον*, quam conuersim. Respicit nempe ad ipsam Hypothesin carminis: Orpheus perterritus ab illo dracone, a quo diuinitus liberatus est, firmare vult aduersus similes euentus et pericula.

xi. Lemma ὀστρίτης non pertinet nisi ad v. 1 et 2, in quo *ἀκρήτω*, vino, legendum esse, non potest dubitari. Post v. 2 interposui novum lemma ὀφίτης, ipso totidem pene verbis iubente poeta. Quid enim potest aliud velle sibi illud *ὁμώνυμ*, ad *ἐχίδναν* relatum, si conseras praesertim v. 18 et 119,

vbi totidem litteris *ὀφίτης* nomen est, et obserues, apud Tzetzem, diligentissimum τῶν λυδικῶν lectorem, ad Lycophr. qui haec esse: Φιλοκλήτης κατὰ μὲν τὸν Ὀρφέα ὑπὸ Μαχάονος ἰάται τῇ Ὀφίτιδι πέτρῃ. Ceterum ex hoc ipso carmine discimus planissime, σιδηρεῖτιν vel σιδηρεῖτην v. 18. 46. 78 esse eundem qui ὀφίτης. Nec eundem esse ὀφίτην dubito v. 113, licet illud etiam suspicari subiret, forte ex scribentis errore demum ὀφίτης esse ortum. Quam facile confundi enim potuere Φ et Ρ. Sed antiquum oporteat esse errorem, si recte se habeat

II. Ostrites.

Nunc vero et Ostriten lapidem in vino contritum
Puro iubeo bibi, dolores cum lenire sciens.

O P H I T E S.

Germane et cognominis lapis candentis viperae,
Qui aliquando novenne vulnus innocuum reddidisti
Facile Philoctetae, Machaonia arte.
Non enim amplius Poeantius sperabat
Morbum perniciosum se effugere, licet ex animo optasset.
Verum hic a medico patre edoctus auxiliatricem
Geminam, (quod quis unquam audiat?) applicito femori hoc
Concitavit in Troianos Alexandri interfectorem. (remedio
Quem quidem in pugnam venisse firmissis pedibus,
Priamides, prius ipse ab illo moriturus, credere non potuit.
Occidit vero perfidum Paridem Poeantius heros,
Heleno iubente Danaïs, ut Troiam adducerent
Funestum fratris sui occisorem ex Lemno.
Illi enim Phoebus Apollo lapidem vocalem habendum
Sideriten verum dedit, quem hominibus
Aliis placuit vocare anima carentem Ophiten,
Funestum, subasperum, durum, nigrum, spissum.

Circa

8. παρὸς Ald. 12. παρὰ πίσα Al. 17. Δῶκε σιδή. Al.

habeat illud [Plin. 37, 10 c. 65 *Oritis et a quibusdam sideritis vocatur.*
Equidem iam deprecatus sum subtiliorem talium disputationem, cum praesertim hic non in ipsa natura rerum, sed in fabulis magicis versetur auctor. Nos poetam et naturae picturam venamus praecipue. Reliquorum [si quid ultro se offerat, non aspernamur.

11, 3. *Αὐτοκασιγνήτην*] Fortasse inter hunc versum et proxime praecedentem aliquid deest. nam cum *ὁμώνυμ'* pro *ὁμώνυμι* videtur legendum *αὐτοκασιγνήτην*. H. STEPH.

11, 9. *Λᾶαν*] Melius fortasse lege-

retur *ὁ τίς κε πύθοιτο*, includendo etiam parenthesi haec verba.

H. STEPH.

11, 10. Philoctetes interfecit Parin, Apollod. 3, 6 p. 212. Parthen. Erot. c. 4 p. 350.

11, 14. Similia Conon 34 p. 274. Tzetz. ad Lycophr. 911 *Ἑλένη - - αὐτομολήσαντες τοῖς Ἑλλήσι, καὶ ἄφησιν Ὀρφεύς τε καὶ Τρυφιδώρες.* Et ad 1048 *Ὁ δὲ παλαιὸς Ὀρφεύς καὶ μετὰ θάνατον Εὐρυπύλου ζῶντα παρειαγάγει τὸν Μαχάονα, ἰώμενον τὸν Φιλοκτήτην.* Cf. ad v. 45.

11, 17. Credo utrumque rectum *σιδηρεῖν* genere feminino, et alterum

X 2

rum

- 20 Ἀμφὶ δὲ μιν κύκλῳ περί τ' ἀμφὶ τε πάντοθεν ἴνες
 Εἴκελοι ῥυτίδεσσι ἐπιγράβδην τανύοντα.
 Ἦματα μὲν τρεῖς ἐφ' ἑπτὰ βίην Ἑλένιο πέπυσμα
 Θηλυτέρης τε λέχος φεύγειν καὶ κοινὰ λοετρὰ,
 Καὶ σεμνὸν ἀδίσαντον ἐδώδης ἐμψύχοιο.
 25 Ἀεναῶ δ' ἐπὶ πέτρῳ ἐχέφρενα πίδακι λέων,
 Φάρεσιν ἐν μαλακοῖσιν, ἅτε βρέφος, ἀλδήσασκε,
 Καὶ θεὸν ὥς ἐπ' ἀρῇσιν ἀρεσσάμενος θυέεσσι,
 Λᾶαν ὑπερμενέεσσιν αἰοδαῖς ἐμπνοον ἔρδεν.
 Ἐν καθαρῷ δὲ Φάος μεγάρῳ λύχνοισιν ἀνάπτων,
 30 Χερσὶν ἑαῖς ἀτίταλλε, θεοδῶα πέτρῳ αἰέρας,
 Μητέρι νήπιον υἱὸν εἰκῶς δὴ κατεχέσθῃ.
 Καὶ σὺ δ' ἐπὶν ἐθέλης ὅπα δαιμονίην ἐπακῆσαι,
 Ὡδ' ἔρδειν, ἵνα θαῦμα μετὰ φρεσὶ σῇσι δαείης.
 Ὅπποτε γάρ μιν πᾶγχι κάμης ἐνὶ χεῖρεσι πάλλων,
 35 Ἐξαπίνης ὄρη νεογιλῆ παιδὸς αὐτὴν,
 Μαίης ἐν κόλπῳ κεκληγότος ἀμφὶ γάλακτι.
 Χρὴ δέ σε τετλήῃσι νόῳ αἰνέμεν αἰεὶ,
 Μὴ πως ἠπεδανοῖο λυθεῖς ὑπὸ δείματος ἔξω
 Ἐκ χερὸς ἑδάσδε βαλὼν, χόλον αἰνὸν ὀρίνη
 40 Ἀθανάτων. τέλμα δὲ θεοπροπίην ἐρεΐνειν
 Πάντα γὰρ ἐξερέη νημερτέα. καὶ μιν ἔπειτα
 Πλησίον ὀφθαλμῶν, ὅτε κεν λήσῃς γε, πέλάσσας,
 Δέρκεο· θεσπεσίως γὰρ ἀπσιψύχοντα νοήσεις.
 Ὡδε μὲν Ἀτρεΐδῃσιν ἀλώσιμον ἔφρασε πάτρην
 45 Λαομεδοντιάδης Φοιβήτορι λαῖϊ πιθήσας.
 Σοὶ δ' ἔτι καὶ θένος ἄλλο σιδηρεῖταιο πιφάυσκω
 Ἐρπετῷ γὰρ δὴ πάμπαν ὑποτρομέοντι ἔοικε.

Σεῖο

21. ἰκελοι ΑΙ. 22. F. τρεῖς 23. πίδακι ΑΙ. 24. ἀλδῖο. ΑΙ.
 34. F. πᾶγχυ. 35. F. ὄρησιν. 36. Φαίης edit. 37. κηδαι-

rum σιδηρεῖται v. 46 et 75 vt nempe
 ὁ λίθος et ἡ λίθος. Nam discrim-
 men illud inter τὴν λίθον gemmam,
 et τὸν λίθον lapidem vulgarem,
 certe ex hoc ipso libello perpetuum
 non esse conuincitur, vt ecce in
 hoc ipso loco, λίθον ἀνδάντα etc.

ii, 36. Vnde sit in versione
 Eschenbachiana Nutricis in sinu,
 non habeo dicere. Sed nihil du-
 bitaui pro Φαίης reponere Μαίης.
 Literae initiales versuum praeter
 ceteras corruptioni obnoxiae.

Circa ipsum vero circulo ab omni parte vndique fibrae
 Rugis similes, insculptae extenduntur.
 Tres supra septem quidem dies Helenum audiui
 Feminae lectum refugisse et communia balnea,
 Ac religiose purum ab esu animalium.
 Perenni vero in fonte lapidem animatum lauans,
 Vellibus in mollibus, tanquam infantem, fouit,
 Et tanquam Deum, votis placatum, et
 Lapidem praepotentibus tandem hymnis spirantem reddidit.
 In casta vero domo lumen lychnis accendens,
 Suis manibus curauit diuinum lapidem gestans,
 Matri paruulum filium tenenti similis.
 Et tu, quandoquidem vocem Deorum vis audire,
 Sic facias, vt miraculum animo tuo intelligas:
 Quando enim valde laboraueris illum manibus iactare et com-
 Subito edet vocem recens nati infantis, (mouere,
 Nutricis in sinu plorando lac efflagitantis.
 Oportet vero te constanti animo curare eum semper,
 Ne forte infirmo timore solutus,
 E manibus in terram abiiciens, iram difficilem excites
 Immortalium. Tum aude de vaticiniis eum interrogare.
 Omnia enim exponet tibi vera. Eumque postea
 Propius ad oculos adinouens, quando laueris,
 Intuere: diuinitus enim exspirantem intelliges.
 Sic etiam Atridis expugnatam fore patriam indicauit
 Laomedontiades, terribili geminae fidem habens.
 Tibi vero et alias vires Sideritis recensebo:
 Serpenti ille quidem trepido similis est,

Tuo

λέμεν Bern. ad Thomam Mag. pag. 177, a. 39. ἑρὸς Iunt.
 42. λύσσει AL.

11, 37. In τετλήσει penultima li-
 center producta ob consonantem
 asperiores: sic mox 14, 8 prior
 in ὅπαι productur.

11, 45. Laomedontiades Helenus
 est, proditor ille patriae, de quo
 modo ad v. 14.

11, 46. Semper in hoc carmine
 ob oculos illud habendum, a Theo-
 damante agi cum Orpheo occasione
 terroris a serpente incussi.

11, 47. Corripienda inter scan-
 dendum vox, ἑπτῶ.

X 3

11, 49.

- Σεῖο δ' ἔχεν πολὺ μείζον ἀκοίμητόν τε νόοιο
 Δεῖμα Φιλοκτῆτης, μεμνημένους αἰὲν ἐχίδνης.
 50 Τένεκα Παλαμήδαο σαόφρονος ἔποτε νόσφι
 Ἦθέλεν εὐχεσθαι, γυνέμενος, ὄφρα τιν' εἴποι
 Θαλπωρὴν, εἰπὲρ ποτ' ἐπὶ χθονὶ μητέρα θνητῶν
 Ἔρχηται, πῶς κεν πολὺν γένος ἐκπροφύγησι.
 Τῷ δ' ὄγε Λητοῖδην ἐπέων ἐπιμάρτυρα Φοῖβον
 55 Κικλήσκων ἀγόρευε, τὰ δὴ νῦν σοι καταλέξω.
 Εὐτέ με παῖδ' ἐδίδασκεν Ἀκερσεκόμης ἀγορεύειν
 Μαντσύνας, μέγαν ὄρκον ἐκέκλετο πρῶτον ὁμόσσαι,
 Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι.
 Τένεκεν ἀτρεκέως μάλα τοι ἐρέω τὰ ἕκαστα.
 60 Φράζεο νῦν Ἥρωσ ἐκατηβόλε μῦθον ἐμῖο.
 „Αὐτὴ γαῖα μέλαινα πολυκλαύτοις βροτοῖσι
 „Τίκτει καὶ κακότητά καὶ ἄλγεος ἄλκαρ ἑκάσῃ·
 „Γαῖα μὲν ἐρπετὰ τίκτει, τέκεν δ' ἐπὶ τοῖσιν ἀρω-
 γήν·
 „Ἐκ γαίης δὲ λίθων πάντων γένος, ἐν δ' ἄρα τοῖσι
 65 „Κάρτος ἀπειρέσιον καὶ πικρίλον. ὅσσα δύνανται
 „Ῥίζαι, τόσσα λίθοι. μέγα μὲν θένος ἔπλετο ῥίζης,
 „Ἀλλὰ λίθος πολὺ μείζον' ἐπεὶ μένος ἀφθιτον αἰεὶ
 „Γεινομένῳ μήτηρ καὶ ἀγῆραον ἐγγυάλιζεν·
 „Ἡ δὲ καταθνήσκει τε, μινυνθάδιον θαλέθουσα,
 70 „Καὶ τόσον αὐτῆς καρπὸς, ἐφ' ὅππῃσον ἔμπνός ἐστιν·
 „Ἦν δέ κ' ἀποπνεύσῃ, τίς ἐτ' ἐλπωρὴ παρὰ νεκρῆς;
 „Ἐν μὲν δὴ βοτάνας ἦρι λυγρῶν τε καὶ ἐθλῶν
 „Δῆεις, ἐν δὲ λίθοις ἄτην ἔρῃά κεν εὖροις,
 „Ἦτοι ὅσαι βοτάναι, τόσσοι λίθοι.“ Ἀλλὰ σύ γ' ἦρωσ,
 75 Λαῖϊ σιδηρίτῃ πεφυλαγμένος, ἐρπετὰ πάντα
 Θαρσαλέως, εἰ καὶ τοι ὁμιλαδὸν ἀντίωσιν,
 Ἔρχεσθαι διὰ μέσσα, κελαινῆς ἐκ ἀλεγίζων

Λώβης.

11, 49. Haec infra v. 107. lucem accipient.

11, 53. Πολὺς etiam ferri color.

Lap. 10. 1.

11, 56. Hinc Palamedes loquitur,

et v. 60 ut tanto veracior fiat oratio, ipsius Apollinis orationem directe refert a 60 - 74.

11, 66. Ῥίζαι, ῥιζοτομῶν, ῥιζοτομία a radicibus ad omne genus et partes

Tuo vero habuit animum longe maiorem et implacabilem
 Timorem Philoctetes, memor semper viperae. (inertis
 Quamobrem etiam sine prudente Palamede nunquam
 Voluit preces fundere, supplicans, ut aliquod sibi indicaret
 Fomentum, quo, si quando terram matrem venans
 Peragraret, canum serpentum genus fugare posset.

Illi vero hic, Latonae filium Phoebum testem suorum verbo-
 Vocans, dixit ea, quae tibi nunc enarrabo: (cum
 Cum puerum me adhuc docuit intonsus Phoebus eloqui
 Vaticinia, magnum iusiurandum iussit primum iurare,
 Nunquam me dicturum falsum sermonem hominibus.
 Quamobrem vere tibi dico singula.

Nunc referas quaeso, ô Heros longe iaculans, sermonem

„ Ipsa terra nigra miseris hominibus (meum.

„ Parit et mala, et simul vniuscuiusque malî remedium:

„ Terra quidem reptilia peperit, peperit vero etiam aduersus ea

„ Ex terra vero omne genus lapidum, in quibus (remedia.

„ Immensum robur et varium insitum est. Quantacunque prae-
 stare possunt (bus,

„ Radices, tanta etiam lapides. Magna quidem vis inest radici-

„ Sed lapidibus multo maior, quandoquidem incorruptas vires

„ Nascenti lapidi mater, et nunquam senescentes praebuit:

„ Radix vero moritur, exiguum admodum in tempus virens,

„ Et tamdiu fructus ex ea haberi potest, quamdiu vitam habet.

„ Si vero exspirauerit, quaenam amplius spes a mortua?

„ Verno quidem herbas alias damnosas, alias utiles

„ Inuenies, in lapidibus vero aegre perniciem aliquam reperies.

„ Iam vero quot plantae, tot etiam lapides sunt.“ Tu vero

Lapide Siderite armatus, per reptilia omnia (heros,

Audacter, quamuis cateruatim tibi occurrant,

Media transi, nigram non extingescens

Mor-

partes medicamentosarum planta-
 tarum refertur. *Pigoro* veterum,
 sunt hodierna botanice. No-
 tum est, etiam septentrionalium
 populorum nomina, quibus medi-

cos et medicinam signant, Artzt,
 Artzney, ab iis deriuari solere,
 quae radicem significant.

11, 74. Hic, abrupta oratione
 Phoebi et Palamedis adeo, Theio-
 damas

- Λώβης. ἔ γὰρ ἔτι σφι θέμις μεμνηῖσθαι ὀδόντων,
 Οὐδ' εἴ κεν σείχοντες ἐνιχρίμπτοιτο πόδεσσι.
- 80 Οὐδὲ γὰρ ἔδὲ μένειν περ ἔτι πρὸφανέντα δύνανται,
 Ἀλλὰ μετὰ σφίσι θάμβος, ἐλαυνομένοισι δ' ὁμοῖα
 Ἔσονται. τὰ δὲ καὶ περ ἐναντίον αἰῶντα,
 Ἀψ' ὀπίσω παλίνορσα μεθερπύζειν μενεαίνει.
 Καὶ σφίσιν ἐξαπίνης ῥόδος ἴσαται, ἔδὲ τι πρόσσω
- 85 Νήχεται, ἀλλ' ὀρέγοντα πέλας περιμήκεα δειρὴν
 Γλώσσησιν μεμάασι περισαίνειν, σκύλακες ὥς.
 Πολλὰκι καὶ κατέδαρθε δαφαινῶν ἄγχι δρακόντων
 Ἀμφὶ κυνηγεσίησι μένων ἐν τάρφεσιν Ἰδης
 Θηρητῆρ Εὐφορβος, ἀρωγῇ τῇδε πεποιθώς.
- 90 Δῶκα γὰρ ἀντομένῳ λίθον ἱερὸν· ἔδὲ ποτ' αὐτῷ
 Ἐκ μάλα περ πολλῶν ἐλθεῖν κατεναντίον ἔτλη.
 Τέρπετο δ' Εὐφόρβῳ περιγαλλεῖ φέρτατος ἀνδρῶν
 Αἰχμητῇ Μελάνιππος, ἀνεψιὸς ἐδλὸς ἐμεῖο,
 Εἶδος ἀμώμητος, καὶ εἶδεῖ κάρτος ἀρείων,
- 95 Αἰζηῖ ποθέων, δερικλυτῖ, εὐπλοκάμοιο.
 Τένεκα καὶ μετὰ θήρας ἀλώμενος, ἔ ποτε νόσφι
 Ἔδενεν Εὐφόρβοιο φέρειν Ἰκετάονος υἱός·
 Ἀλλ' αἰεὶ λασίοισιν ἐν ἔρεσιν ἀντιθέοιο
 Καυχάλοων κέροιο μετ' ἵχνια σύν τε κύνεσσιν
- 100 Ἔσπετο σύν θ' ἐτάροις, ἔθελέν τε μιν οἶος ἔπεσθαι.
 Ἥμεν κέν μιν πολλὰ πατὴρ μενέαινεν ἐρύσσειν,
 Ἀχαλῶων ἔον υἷα φίλον θήρεσσι μάχεσθαι.
 Καὶ Πριάμοιο βίη μιν ἐρήτυεν· ἔδ' ὅγε θυμῷ
 Πείθετο. τίς κ' ἐθέλεσκε τότε Εὐφόρβοιο λιπέσθαι;
- 105 Ῥεῖά γε μὴν ἀέκοντα μέλας ἠρύκακεν ὕδρος,
 Νέρθεν ὑπὸ κνήμης ὀλεσίμβροτον ἰὸν ἐλάσσας·
 Τὸν μὲν ἔτ' ὦ ὀλοΐσερος ἔ λάθεν, ἔνεκ' ἔμελλεν
 Αὖθι λελεΐψεσθαι. τὸ ρά μιν καὶ μάλλον ἔτειρεν.
- Οἰκτεῖ-

79. F. γάχοντες.

94. καρπὸς ΑΙ.

damas firmare pergit contra serpentium metum Orphea.

11, 79. Multo sane γάχοντα viatorem vel venatorem hic cogitare

facilius est, quam serpentem. Taceo leges Grammaticas, contra quas sunt in promptu σοφαὶ φάρμακα.

11, 93. Quae hinc de Euphorbo et

Mortem. non enim illis fas amplius erit recordari dentium,
 Non, si vel maxime incedentis implicentur pedibus.
 Sed neque manere amplius poterunt, quando apparuerint:
 Verum tremor ea occupabit agitatique similia
 In cursum incitantur. Quaedam licet in te irruere velint,
 Propere retro cedere cupient.
 Et eorum confectum tumultus reprimetur, neque ulterius
 Procedet, sed extendentia appropinquando longam cervicem
 Linguis parata erunt adulari, haud secus ac catuli.
 Saepe dormiuit caedis audos iuxta dracones
 In venatione persistens in densitatibus Idae
 Venator Euphorbus, hoc fretus auxilio.
 Dedi vero ei supplicanti lapidem sacrum. Neque unquam ipsi
 Ex magno numero vel vnus occurrere ausus est.
 Delectabatur vero Euphorbo formoso pariter ac bellicoso
 Menalippus, consobrinus meus bonus, (optimus vir
 Specie emendatissimus, et forma valde excellens,
 Iuuenem anans, hasta inclutum, et eleganter comatum.
 Quamobrem etiam cum in venationem crumperet, nun-
 Euphorbo durare Icetaonis filius: (quam sine
 Sed semper hirsutis in iugis diuino
 Se oblectans puero, ferarum vestigia cum canibus
 Et sodalibus sequebatur, cupiuitque solus illum sequi.
 Sane quidem illum pater saepe studuit retrahere,
 Dolens, filium suum dilectum cum feris pugnare:
 Et Priami potentia eum retinuit. Neque vero hic animo
 Persuasus est. Quis enim tunc Euphorbum relinquere potuif-
 Facile tamen illum inuitum ater retraxit hydrus, (set?
 Sub tibia letale spiculum imprimens. (causam
 Ille vero eo esse perniciosius non ignorauit, quod hanc ob
 Rursus ab Euphorbo esset relinquendus, id quod adhuc magis
 cum afflixit. Ego

96. *αἰώνιος.*107. P. *αἰώνιος.*

et Melanippe dicuntur, ea lucem ac-
 ciunt ex Tabella genealogica, quam
 in principio huius libelli posuimus.

11, 108. Metuebat, ne post no-

uum vulnus immedicabile relinque-
 retur a sociis et amicis, ut prius
 ob vulnus ex sagitta Herculis desti-
 tutus fuerat.

X 5

11, 113.

- Οἰκτείρων δ' ὀρέγοντα χέρας ποτὶ γένατ' ἐμῆο,
 110 Αὐτῇ τῷδε λίθοιο διατρίψαντα κέλευσα
 Λεπταλέην ἄχνην ἐπιπασσέμεν ἔλκεϊ λυγρῷ·
 Καί ῥα μάλ' αὐτίκα φῶτα κραταιή κάλλιπε νῆσος·
 Τοῖον γαῖα βροτοῖσιν ἀρηγόνα τίχτεν ἐρείτην,
 Ὅστε καὶ ἔταμένοις ἄκος ἠρώεσσι κομίζει,
 115 Καὶ σείρησι γυναῖξί τεκν' ἰν Φίλα τέκνα δίδωσι.
 Ποικίλα γάρ θνητοῖσι θεὸς ἔρδειν ἀγορεύω.
 Ὡς καὶ ἐμῆς ποτε μητρὸς Ἀβαρβαρέης ἐπάκητας,
 Ἀνδρῶν εὖ μάλα νῆσον ἐπισαμένης ἀκέσασθαι,
 Βεκολίδης Εὐφορβος ἀγαυὸς φάσκεν ὀφίτῃ
 120 Φάρμακα, μὴ μῆνον ὄφρων κατένωπα δύνασθαι,
 Ἀλλὰ καὶ ὀφθαλμοῖσι φέρειν φάος, ἠδὲ βαρεῖαν
 Ἐκ κεφαλῆς ἔλκειν ὀδύνην. ἤδη δέ τιν' ἀνδρῶν
 Οὐάσι δηθύνοντα καθήρας ὥπασεν αἴψα
 Καὶ δὴ καὶ λεπτῆς ἐριήκοον ἔμμεν' αἰοιδῆς.
 125 Ἦδη καὶ τινα φῶτα, χόλῳ χρυσῆς Ἀφροδίτης
 Ἔργα πρὸς ἡμερόεντα γάμων ἀμενηνὸν ἔοντα,
 Μεμνηθῆαι φιλοτήτος ἀκεσάμενος προΐαλλεν.
 Ἐν πυρὶ δ' εἴ κε βάλοις μιν, ὀδωδὴν ἐρπετὰ τῷο
 Φεύζεται, ἔδ' ἔτι πῶ μενέει χερδόν, ἔδ' ἐνὶ χειρῇ.

12. ΓΑΓΑΤΗΣ.

- Φεύγει καὶ κνίσσῃσι γαγάτην ὀρνυμένησι
 Τείροντα θνητὸς ἐχεπευκέϊ πάντας αὐτμῇ.
 Χροῖῃ δ' αἰθαλόεις, πλατὺς, ὃ μέγας ἔλπετ' ἰδέσθαι·
 Καρφαλέῃ δ' ἵκελον πεύκῃ φλόγα δῖαν ὀρίνει.
 5 Ἀλλ' ὅλοον ποτὶ ῥίνας ἄγει μένος· ἔδ' ὅγε φῶτας
 Λήσεται, ὣν κ' ἐθέλοις ἱερὴν ἀπὸ νῆσον ἐρύξαι.
 Γνάμψει γὰρ σφέας αἴψα χαμαὶ προπρηγέας ἔλκων·
 Οἱ δ' ἄρ' ἀπὸ σφετέρῃ πεπαλαγμένοι ἀφρισμοῖο
 Στρα-

128. ὠδωδὴν AI.

XII, 3. F. ἐκλετ' Steph.

11, 113. Ὅρατ' hunc esse εἰδη-
 ρίτην, manifeste patet ex v. 75.
 Vid. No. ad lemma huius capitis.

12, 1. Φεύγει κνίσσῃσι, vt versu
 11. ἱλαύνων κνίσσῃσι.

12, 4.

Ego vero misertus eius, extendentis manus ad genua mea,
Iussi lapidis huius ipsius contriti
Exiguam lanuginem inspergere vulneri graui.
Et statim reliquit virum vehemens morbus.
Talem terra peperit hominibus auxiliatorem montanum,
Qui et vulneratis heroibus remedium affert,
Et steriles mulieres parere caros liberos facit.
Varia enim mortalibus Deos praestare dico. (ctus;
Quemadmodum etiam aliquando a matre mea Abarbarea edo-
(Quae in depellendis morbis hominum valde erat perita)
Bucolides Euphorbus, admirabilis dixit Ophitae
Pharmaca non solum aduersus serpentes valere,
Sed et oculis lumen asserre, grauemque
Capiti dolorem detrahere. Et certe virum quendam
Auribus tardum sanans, reddidit statim
Etiam exilis vocis acute audientem.
Tum etiam virum quendam, ira aureae Veneris
Ad opera desiderabilia nuptiarum imbecillum,
Recordari amoris fecit, sanumque a se diuinit.
In ignem si coniecero eum, odorem eius reptilia (latibulis;
Fugient, et nusquam fere persistere poterunt, nec in ipsis suis

12. *Gagates.*

Fugiant etiam (reptilia) Gagatem propter nidorem illius
Vexantia mortales omnes pestilenti afflatu. (surgentem
Colore igneo, planus, non magnus apparet.
Taedae aridae instar flammam diuinam excitat:
Sed ad nares exitiosum virus agit; neque hic viros
Ignorabit, quibus sacrum morbum depellere volueris.
Confestim enim eos incuruabit, praecipites humi trahens.
Hi vero sua spuma inquinati

Verfant

6. καθ' ἑλαις AL. ἑλκυσται Salm. ad Soli. p. 178, b E.

12, 4. De hoc versu vid. Salmas. ad Soli. p. 178, b E.

12, 8. Ἀφ' αἵματος hexametrum

finire nullo modo potest: nec, puto, sententiam quisquam tolerabilem exsculperit. Ἀφ' αἵματος, spuma, proprium

- Στρωφῶντ' ἔνθα καὶ ἔνθα κυλινδόμενοι κατὰ γαῖαν.
 10 Τοῖσι δὲ χωομένη φρένα τέρπεται, ὅππότε ἴδῃσι
 Πήματα πάχοντας κεραὴ πόδας ὠκεία Μῆνη.
 Θηλυτέρη δ' εἴ κεν πολυφάρμακον ἀμφιβεβῶσα
 Καπνὸν, ὑπὸ σπλάγχνοισιν αἰσθόντα δέχηται,
 Ἄθροος ἔνδοθεν ὦκα μέλας καταλείβεται ἰχῶρ,
 15 Ὅστε γυναικείῃ νεάτῃ μίμνων ἐνὶ γαστρὶ
 Κέκλεισαι. τότε δ' αὐτὸν ὑπὸ πνοιῇσι λίθοιο
 Δερκόμενοι γάννυνται, ἄφαρ θολὸν ἐκβλύζοντα.
 Νηδύος. ἐκ γὰρ νῆσον ἀπειρεσίην ἀλεείνει.
 Ἀλλά τε πόλλ' ἐπὶ τοῖσι γαγάτην θέσκελα ῥέζειν
 20 Οἶδα· σὲ δὲ κνίσσησιν ἐλαύνων ἔρπεται τέρψει.

13. ΣΚΟΡΠΙΟΣ.

Σκορπίε, σείο δὲ λαῶν ὁμώνυμον ἔμμεναι ἥρως
 Ἀγλαὸς Ὠρίων ἐκ ἔκλυεν· ἥ γὰρ οἴω
 Πικρῇσιν τότε γυῖα πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνησι,
 Μᾶλλον σφωϊτέρων κεν ἐκείνα θελεσκέμεν ἄσρων.

14. ΚΟΡΤΦΩΔΗΣ.*

- Οὐδ' ὄγε κορσιόεντα λίθον κλύεν, ἔνεκα μιχθεῖς
 Δριμέος ἐν σκροδόιο καρήατι, τοξευτῆρα
 Ἠπεδανῶν ὠκίσα βελέμνων σκορπίον εἶργει.
 Τὸν μὲν ἐγὼ κόρη μάλ' εἰκότα φημὶ βροτείῃ
 5 Πάυειν, ὄξυτάτῃ τετριμμένον ἄμμιγα βάκχῳ,
 Ἀμφί-

16. Κίχληται ΑΙ. 17. δόλον ed. V.N. XIII, 3.F. πεπαρμένον.

priam Epilepticorum symptoma et signum etc. Verbo venia dignus esse mihi videor, cum lectionem librorum omnium h. e. paucorum immutavi.

12, 10. Malefica hic Diana, venatrix, sagittatrix, gaudet supplicis a se immissis. Epilepticorum

paroxysmi a Luna h. e. Diana pendere, olim existimati.

12, 12. Illud ἀμφιβεβῶσα pulchre declaratur ex Ιλ. Α, 37 ubi ἀμφιβέβηκας est ex gestu v. g. patris sumtum, qui puerum uti tutum praestet, inter diuaticata genua recipit.

12, 17. Emendatio pulchra et vera

Verfant se hinc et inde volutantes in terra,
 His vero, irata, animo delectatur, quando videt
 Damna patientes, cornuta, pedibus celeris luna.
 Femina vero, si quando medicum eius excipiens
 Fumum, sub visceribus exsurgentem receperit,
 Confestim ex internis partibus nigra sanies destillabit,
 Quae in infimo ventre mulierum restans
 Includitur. Tunc vero illam ab afflatu lapidis
 Tam facile impuri feces ventris ebullire adspicientes,
 Gaudent, infinitum enim simul morbum effugit mulier.
 Praeter haec alia multa gagatem miracula efficere
 Noui, te vero fumo reptilia fugans, delectabit.

13. Scorpius.

Scorpie, cognominem tibi lapidem esse, heros
 Celebris Orion non audiuerat. Certe enim arbitror
 Tum cum amaris membra doloribus correptus esset, (fuisse.
 Illum potius, quam sua astra, appetiturum illa (*munera tua*)

14. Coryphodes.

Neque hic de crinito lapide quidquam audiuit, mixtum
 Acris allii capite iaculatorem
 Amarorum telorum scorpionum celerrime arcere.
 Hunc quidem ego capiti humano admodum similem dico.
 Sedareque, acerrimo tritum cum vino,

Mini-

XIV, * ΚΟΡΙΦΩΔΗ ΑΙ. 3. Πευκεδανῶν Bernard. ad Pallad.
 de Febr. p. 70. pulchre!

vera proposita a Bernardo V. C. ad
 Synes. de Febr. p. 127. Docere
 potest Foessiana Hippocratis Oeco-
 nomia, τὴν θάλασσαν esse proprie atra-
 mentum sepiae, θάλασσαν autem dici
 imprimis de imi ventris humoribus
 et fecibus turbidis, nigricantibus.
 Ipsa adeo θάλασσαν ἐπιμήνια sunt apud
 Hippocratem. Res mihi videbatur

manifesta adeo, ut recipere in con-
 textum Orphei eam, siue coniectura
 est, siue e MS. emendatio, non
 dubitarim.

14, 3. Certa emendatio Cl. Ber-
 nardi. Verbum utrumque Home-
 ricum. Sed πευκεδανὸς imbecillis,
 quod hic plane contrarium, πευκε-
 δανὸς mortifer.

14, 8.

- Ἀμφίπολον θανάτοιο κελαϊνῆς ἀσπίδος ἰόν.
 Μέτρῳ δ' ὅς κεν μίξειεν ῥοδόεντι ἐλαίῳ,
 Βάψας ἐκ πυρὸς ὀπὸν, ἐναυχενίαις ὀδύναισι
 Ἄλκαρ ἄγει· μέλιτος δὲ μετὰ γλυκεροῖο κεραθεῖς,
 10 Ὕδατος ἀττηρὴν ὀλέκει κατὰ γαστέρος ὕλην,
 Ἥ τε καταΐγδην ὑπὸ νέρτερα νηδύος ἀνδρῶν
 Δευομένη, φέρει ὄγκον αἰκία βεβώνεσσι.

15. ΚΟΤΡΑΛΙΟΝ.

- Ἰδι δ' ἀμαλδύνειν σκορπήϊα κέντρα δύνασθαι
 Καὶ Περσηίδαο μένος μέγα κεραλίοιο,
 Ἡδὲ παλαμναίην ἀνεμώλιον ἀσπίδα θείναι.
 Τῷδε δὲ μοι πάντων περιώσιον, ὅσσα φύονται,
 5 Φοῖβος ἀκειρεκόμης φύσιν ἔμμεναι, ἐξ ἑτέροιο
 Μυθεῖτ' εἰς ἕτερον σρωφώμενος εἶδος· ὅ τις τοι
 Ψεῦδος κεν φαίη, τὸδ' ἐτήτυμον αἴψα τετύχθαι.
 Χλωρὴ γὰρ βοτάνη πρῶτον φύει· ἐδ' ἐνὶ γαίῃ,
 (Ἦν γε φυτῶν ἴσμεν σερρεὴν τροφὸν) ἀλλ' ἐνὶ πάντῳ
 10 Ἀτρυγέτῳ, ἵνα φύκι, ἵνα βρύα γίνετ' ἐλαφρά.
 Αὐτὰρ ἐπεὶ κ' ἔλθῃσι μαραινομένη ποτὶ γῆρας,
 Ἥ τοι μὲν οἱ φύλλα περιφθιύθουσιν ἀφ' ἁλμης·
 Αὐτὴ δ' ἐν βένθεσσιν ὑποφλοίσβοιο θαλάσσης
 Νήχεται, ὅφρα κύματ' ἀποπτύσει αἰγιαλόνδε.
 15 Ἐνθα δ' ἄρ' ἐξαπίνης μιν ἀναπνεύσασαν ὑπ' αἴθρην,
 Βάζουσ', οἵπερ ἴδοντο, κρατυνομένην ὀράασθαι.
 Δηρὸν δ' ἔ μετέπειτα πάγῳ περιπαχνωθεῖσα
 Πετρῶται, καὶ χερσὶν ἐνιχειμφθέντα τεῇσι
 Ἀμφαφάεις λίθον, ὃ πρὶν ἔχων ὕγρον δέμας ἦεν.

Σχῆ-

8. Κάψας AL. XV, 2. Καίπερ σπιδας AI. 6. F. σρωφω-
 μέναι. σρωφώμενον coni. Steph. 7. ἄρα τετ. AL.

14, 8. In ὀπὸν primam produci
 propter asperitatem consonantis,
 iam dictum ad 11, 37. Sed quid
 sibi vult Βάψας ἐκ, vel ἐκβάπτω?
 An ὀπὸς ἐκ πυρὸς est succus feruens,
 ut est de igne vel ex igni ablatus?

Sed forte melior est altera lectio
 κάψας, sumens; glutuens. Mihi
 N. L. cum nec quis ὀπὸς hic ex la-
 pide paretur, videam.

15, 2. Cur Περσηίδαο nomen ha-
 beat, facile ex fabula intelligitur,
 quam

Ministrum nigrae mortis aspidis spiculum.
 Modice vero si quis miscuerit rosaceo oleo,
 Inungens se feruente hoc succo, colli doloribus
 Remedium affert. Et immixtus dulci melli,
 Aquae nociuam materiam per ventrem dissipat,
 Quae cum impetu ad inferiora ventris virum
 Delata, tumorem affert indecentem inguinibus.

15. Coralium.

Scias vero aculeos scorpionum obtundere posse
 Etiam Perleidis magnam vim Coralii,
 Atque mortiferam aspidem vanam reddere.
 Huius enim, ex omnibus quae nascuntur, nobilissimam
 Naturam esse, Phoebus intonsus, dum ex alia
 In aliam commutetur speciem, mihi dixit, quod quidem quis
 Falsum dixerit, sed tamen verum esse.
 Viridis enim herba primum nascitur; neque vero in terra,
 (Quam quidem plantarum nouius firmam esse nutricem) sed
 Sterili, vbi algae, vbi musci leues. (in ponto
 Sed postquam marcescens peruenerit ad senectutem,
 Tunc quidem folia eius corrumpuntur a mari;
 Ipsa vero in profunditatibus fluctuantis maris.
 Natat, donec fluctus eam exspuant in littus.
 Inde repente eam, spirantem ab aethere,
 Dicunt, qui viderunt, induratum apparere.
 Haud multo vero post, velut glacie superinducta
 Lapidescit, et manibus admotum tuis
 Contrectas lapidem, qui antea molle habebat corpus.

Figur-

14. F. ὄφρα ἔκλυε.

16. ὅπερ Iunt.

17. π. - Σίσυ AL.

18. ἰνὸντιθίττα AL.

19. F. ἦες.

quam graphice noster narrat v. 31 sq.

15, 6. Necessarium videtur legere 'σπυγμύτης', si qua est poetae etiam Grammatica necessitas.

15, 15. Audaci metaphora loquitur de curalio iam e marinis undis

emergente, tanquam de animali, quod eo ipso quo nascitur momento, irruente in nares ac pulmones aëre, respirare incipit.

15, 19. Ὅτι πρὶν ἔχειν ἦες h. e. ἔχει. Videtur illa Paraphrasis con-

- 20 Σχῆμα μὲν ἔν βοτάνῃς ἔτι οἱ μένει, οἷόν ἑν περ,
 Οἳ τε κλάδοι, ὅσα τέ σφιν ἀκρόδρυα προσπεφύασι,
 Ἥ τέ οἱ ἐβλάσησε καὶ ἐτράφη εἰν ἀλὶ ρίζα·
 Φλοιός θ' ὅσπερ ἦν, Φλοιός κεν λαΐνός ἐστι.
 Τερπώλῃ δ' ἰδία θεωμένῃς ἐς φρένα σείῃ
- 25 Βῆσεν· ἐγὼ δ' ἔκ οἷδ' ὅ, τι μοι θέλγητρον ἰδόντι·
 Αἰὲν ἐπὶ πραπίδας καταλείβεται· ἔδὲ δύνανται
 Ὅσσε κορεσθῆναι θεωμένῃς, ἀλλὰ γε θάμβος
 Σεύετ' ἐνὶ σέρνοισιν οἰομένῃς τέρας εἶναι·
 Καὶ οἱ πιτεύων περ, ἑολπά μιν εἶναι ἄπιστον.
- 30 Ἀλλὰ τε Γοργεῖν μὲν ἐτώσιον ἀνθρώποισι
 Σμερδαλέην κεφαλὴν φάτις ἔμμεναι· ἔδ' ἄρα Περσεύς
 Ὠκυπέτης πέλεται ψευδὲς τέρας ἠγήσασθαι.
 Γοργόνα γὰρ Περσίδα δρακοντοέθειραν ἀκέει
 Ἀτλαντος νεάτοισιν ὑπὸ κρημνοῖσι δαμῆναι,
- 35 Παρθένον ἀργαλέην ἐρεβώπιδα, κῆρα μέλαιναν
 Ἀνθρώπων, οἷσιν κεν ἐπ' ἀνδρεφόνῳ βάλεν ὅσσε·
 Οἳ μιν δαῖμα πέλωρον ἀνάχεται ἀθρήσαντες
 Αἴση λαΐνεοι τεθνεώτες ἐσήκασιν.
 Τὴν δ' ἔτ' εὐρύστερνος ἐναντίον Ἀτρυτώνῃ
- 40 Δέρκεσθαι μενέαινεν, ἀδείμαντός περ ἔσσα,
 Χρυσάερω Περσηϊ φονευομένην περ ἰδέσθαι,
 Οὔτε κασιγνήτῳ κέκλετο κρατεροφρονὶ φωτὶ·
 Ἀλλὰ δόλῳ θήρειον ἀφάρπασεν αὐχένα κέρης,
 Ἦκα μάλ' ἐξόπιθεν γαμφώνυχον ἔπειδ' ἔσσης
- 45 Ἀμφιβαλὼν ἄρπην κυλινθίδα λευκανίῃσι.
 Τῆς δ' ἄρα καὶ φθιμένης περ ὀλέθριος ἔσκεν ὀπωπὴ,
 Καὶ συγερεῖ Κρονίδαο μολεῖν ὑπὸ δῶμα κελαινόν
 Πολλοῖς αἰσιμον ἔπλετ' ἐναιρομένης ὑπὸ νεκρῆς.
 Ἀλλὰ τότε αἰγιαλόνδε φόνῳ πεπαλαγμένος ἦρως
- 50 Ἐλθὼν, εἰσόκε λύθρον ἀποπλύνειε θαλάσσης,

Θερ-

23. Ἥ οἷτ' ΑΙ. 24. δῆδ' ΑΙ. F. ἡδ' αἰκ. 25. Βῆσεται, ἐγὼ ΑΙ.
 27. ἔσσα Iunt. F. θεωμένῃς. 31. οὐδ' ἄρα Iunt. 37. ἀπώχεται

continuationem aliquam notare, diu
 habebas.

tandem est. Necessitatem etiam
 quandam significat v. 67.

15, 32. Πέλεται ἠγήσασθαι, γη-

15, 41 et 42. Transponendos cen-
 set.

Figura quidem herbae permanet ipsi, quae ante fuit,
 Tum etiam rami, et quicumque ipsi adnati fuerant fructus,
 Et quae illi germinavit et nutrita est in mari radix,
 Cortexque qualis erat, talis etiam est cortex lapideus.
 Delectatio vero pertentans animum tuum videntis
 Occupabit. Ego vero nescio quae illecebrae, quoties adspicio,
 Semper in pectus meum descendant. Neque possunt
 Oculi satiari spectantis; sed tamen stupor
 Quatit mentem arbitrantis portentum quoddam esse.
 Et licet ipsi credam, tamen fidem habere dubito.
 Gorgonis quidem vanum (mendax) hominibus
 Horribile adspectu caput fuisse fama est: ast minime Perseus
 Celer volatu, falsum monstrum putandus est.
 Gorgonem enim Persidem, draconibus crinitam, audis
 Atlantis extremis sub praecipitiis interfectam fuisse,
 Virginem superatu difficilem et infernalis adspectus, Fatum ni-
 Hominibus, in quoscunque truculentos iecit oculos, (grum
 Qui illam ut portentum monstrosum et insupportabile adspi-
 Fato lapidei mortui consliterant. (cientes,
 Illam vero neque robusta Minerua coram
 Adspicere ausa est, impauida licet,
 Neque suo Perseo, aurato ense insigni, interfectam ut adspice-
 Patri suo, iniunxit, magnanimo viro: (ret,
 Sed dolo serpentinam abstulit cervicem puellae,
 Subtiliter a tergo incuruam non aduertentis
 Iniiciens falcein mercurialem faucibus.
 Huius etiam, quamvis mortuae, adspectus perniciosus erat,
 Et horribilis Plutonis nigram in domum descendere
 Multis fatale fuit, ab occisa et mortua.
 Ast tunc ad littus, caede pollutus heros
 Accedens, donec piaculum in mari abluisset,

Cali-

Bernard. ad Synes. de Febr. p. 164. αἰθρῆς ΑΙ. 38. λαίνοι ΑΙ.
 44. ἐξόπιδε ΑΙ. 46. ἐλὶ θροῖς Sph. Esch. 47. μολῶν ΑΙ.

set, et 42 ponendum ante 41, sunt plura in his carminibus im-
 Pierse. Veris. p. 151. Et fuerit sic peditiora, quae ipse auctor non
 facilius constructionis ratio. Sed refugit.

- Θερμὴν ἐξ ὁμάδῃς κεφαλὴν ἔτι καὶ τρομέσσαν
 Γοργεῖν κατέθηκεν ἐπὶ χλοεραῖς βοτάναισι.
 Ὅφρα δ' οὐ γ' ἐν δίνῃσιν ἀνεψύχεσκε θαλάσσης,
 Στείχων ἐκ τ' ὀλοοῖο πόντος δολιχῆς τε κελεύθῃ,
 55 Τόφρα δὲ πορφυρέοιο διαινόμενοι κορέσαντο
 Αἵματος, οἳ ῥα κέχυντο χιρμαὶ ὑπὸ κράατι θάμνοι.
 Ἀμφὶ δ' ἄρα σφιν αἴψα θανά πόντοιο θύγατρες
 Λύθρον ἐπεσσύμεναι θάμνοις περιπήγνυον ὦραι
 Πήγνυον ὥστε σε πάγχυ λίθον σερεὴν οἴσαθαι.
 60 Οὐδέ τ' ἔην οἴσαθαι, ἐπεὶ σερεὴ λίθος ἦεν.
 Ἐκ δ' ὄλεσεν βοτάνης ὑγρὸν δέμας· ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 Οὐλομένης πάμπαν βοτάνης ἐκ ὤλεσεν εἶδος.
 Τὴν μὲν ἄρα χρονίην ἐξ αἵματος ἔχεν ἐρυθρὴν.
 Ἀμφασίῃ δ' ἥρωα λάβε θρασὺν, ὥς ἐνόησε
 65 Ἐξαπίνης μέγα θαῦμα· τὸ καὶ πέλας αἴψα κιῶσα
 Διογενὴς πολύμητις ἐθαύμασεν Ὀβριμοπάτρη.
 Θῆκε δ' ἀδελφειῷ κλέος ἄφθιτον, ὥς κε πέλοιτο
 Αἰεὶ κραλίῃς προτέρην φύσιν ἀλλάσσεσθαι.
 Ἐν δὲ βίῃν εἰ δῶκεν ἀπειρεσίην Ἀγελείη,
 70 Φῦλα φυλασσέμεναι κρυερὴν εἰς Φῦσιν ἰόντα.
 Ἦν δολιχὴν ἔρπων ἐς ἀταρπιτὸν εἰ μιν ἔχοι τις,
 Ἦ περὰ αἶα δῖαν εὐστέλμῳ ἐνὶ νηί.
 Καὶ γὰρ Ἐνυαλίῳ θοὸν δόρυ μαινομένῳ,
 Καὶ χίλον ἀνδροφόνον φεύγειν ἀπὸ ληϊσῆρων,
 75 Καὶ πολὺν Νηρῆα κυκώμενον ἐξυπαλύξαι
 Ἐδλὴ κραλίῳ βίῃ θνητοῖσιν ὀπάσσαι.
 Γλαυκὴν δ' ἐγρεκύδοιμον ἀταρβέα Τριτογένειαν
 Σφωιτέρων καμάτων ἐπαμύντορα κικλήσκουσιν.
 Φάρμακα δ' ὅσα πέλοντα ἀτάσθαλα, καὶ κατὰ δέσμοι,
 Ἄρα

52. χλορ. 1ph. Esch. 59. παγχυλίθον A. 63. F. χρονίην. 64. λάβεθρα

15, 70. Etiam de h. l. bene meritis Cl. Bernardus ad Synes. de Febrib. p. 95. Φύξιν hic solum locum habere; φύσιν esse nihili, vel sine libro potest ex contextu orationis intelligi.

15, 77. Nunc rationem reddit virium, quae tribuuntur curatio. Inuocant, qui hoc lapide utuntur, Minervam, quae illum monimentum suae de Gorgone victoriae esse voluit. Tale etiam est quod v. 96 dicitur.

Calidum adhuc ex tumultu caput et tremens
 Gorgonium deposuit super virides herbas.
 Dum vero in gurgitibus maris se refrigerat,
 Egressus ex periculoso labore et longa via:
 Interea purpureo humectati saturabantur
 Sanguine, qui substrati iacebant capiti, frutices.
 Circa vero eas, confestim celeres ponti filiae
 Horae accurrentes, cruorem firmiter compegerunt,
 Et ita compegerunt, ut solidum lapidem existimares.
 Neque vero opus erat existimare, siquidem solidus lapis erat.
 Perdidit vero ex planta viridem colorem. Sed nihilominus
 Omnino pereuntis plantae non perdidit speciem. (tamen,
 Colorem quidem ex sanguine habuit rubrum.
 Stupor vero heroem cepit intrepidum, postquam conspexit
 Ex improviso magnum miraculum, quod etiam statim accu-
 Ioue prognata, prudens admirata est Minerva, (rens
 Immortalemque fratris gloriam fecit, ut necesse sit
 Coralio, semper priorem naturam mutare.
 Facultatemque ipsi indidit immensam praedatrix Minerva
 Homines seruandi, miseram fugam ingredienti,
 Quam longam ingressus viam, si illud secum habuerit,
 Aut ingressus sit mare diuum bene compacta in naui.
 Et enim Martis celerem hastam furentis,
 Et homicidalem iram effugere praedonum,
 Et canum Nerea turbulentum cuitare,
 Egregia Coralii vis hominibus dare potest.
 Glaucam vero, turbas excitantem, intrepidam Tritogeniam
 Suorum laborum adiutricem inuocant.
 Venena vero quotquot reperiuntur perniciofa et defixiones,
 Dirae-

. σὺν. 68. κοραλ. Esch. 69. ἀγέλη AI. 70. φύζω V.N. 77. Γλαυκὴ AI.

dicatur de Ioue filium suum Per-
 sea honorante.

15. 79. Κατάδεσμαι nescio qui,
 vincula, quibus impediti homines
 non possunt vel maritalibus officiis

fungi, (das Nestel-Knüpfsen) vel
 quo velint pergere, nec hodie in
 obliuionem superstitionum venere.

Defixiones, credo, commodè hic
 reddi possunt. Contrarium est
 solvere.

Y 2.

15. 81.

- 80 Ἀρά τ' ἀγνάμπτοισιν ἐριννύσι πάγχυ μέλυσαι·
 Εἴτε μύσος κεύθων οἰκοφθόρον ἔκ' ἐνόησεν
 Ἄνῃ, εἴθ' ὅσα λύματ' ἐπὶ σφίσιν ἦδ' ἐπαιοιδᾶς
 Σχέτλιοι ἀλλήλοισι μεγαίροντες τελέθουσι,
 Πάντων ἀντίλυτρον δῆεις κρατερώτατον εἶναι.
- 85 Κόψας δὲ σπείρον ξανθῇ Δημήτερι μίσγων·
 Καὶ τοι λοιγὸν ἅπαντα τῆς ἀπάνερθεν ἀρέρης,
 Αὐχμὲς τ' ἐξελάσει σαχύων γλάγος ἐκπίνοντας·
 Ἀττηρὴν τε χάλαζαν, ἀπειρεσίοισι βελέμενοις
 Ἀγρῶ τραῦμα φέρουσαν ἀμήχανον, ἐξακέσαοθαί.
- 90 Βρωτήρων τ' ἐπὶ τοῖσι γένος πάντων ἀλαπάξει,
 Εὐλαῖς τε, κάμπας τε, καὶ αἰθερίην ἐρυσίβην,
 Ἦτε κατ' ἔρανόθεν πταμένη ποτὶ καρπὸν ἐρυθρῇ,
 Ἀμφὶ περὶ σαχύεσσι περισυνέχευσα κάθηται.
 Ἐκ τε μυῶν ἀγέλας, ἐκ τ' ἀκρίδος ἀπλετον ἔθνος
- 95 Ῥαίσει. καὶ Κρονίδαο παραΐσσοσι κεραυνοὶ,
 Παιδὸς ἐὼ κλέος ἔτοι ἐτώσιον ἀζομένοιο.
 Κεῖνο πολὺ πρῶτισον ἀνερχομένοις περάττηθεν
 Κεράλιον θνητοῖσι φέρων πόρεν Ἀργειφόντης.
 Τύνη δ' ἀκρήτοιο μετ' οἶν᾽ πινέμεν αἰεὶ
- 100 Μέμνεο, πευκεδανῷ ἐνεκ' ἀσπίδος, ὥσπερ ἔειπον.

16. ΑΧΑΤΗΣ.

Καὶ πολυειδέα πῖνε μετ' ἀκρήτῃ Βρομίοιο,
 Μορφὴν παντοίην ἐπιειμένον, ἐδλὸν ἀχάτην.
 Πολλὰ μὲν ἔν ῥέα γ' ἐστὶν ἀχάτῃ χρώματ' ἰδέσθαι·
 Ἐν γάρ οἱ δῆεις ὁρώων ὑάλωπιν ἱάσπιν,

Σάρ-

80. μύσος ΑΙ. F. κεύθων. 83. F. τελέθουσι. 84. ἀντίλυτρον ΑΙ.
 δῆεις ΑΙ. 89. τραῦμα Esch. 91. αἰθερίην ΑΙ. 92. κατὰ.

15. 81. Nescio an commode dica-
 tur aliquis occultare quod se habere
 nesciat. Nempe κεύθων passivè su-
 mitur, ut Sophocl. Aiac. Flagell.
 641 ἄδῃ κεύθων mortuus. V. Schol.
 ad eum locum. Est etiam in Oedi-
 po Tyr. 977 θανὼν κεύθα κατὰ δὴ
 γῆς.

15. 97. Primo legendum puto
 ἀνερχόμενος, ut ad Mercurium re-
 feratur, commeantem semper inter
 superos atque inferos. Fabulae, mon-
 stra, sacra omnia occulta, sunt pars
 inferorum. Sextus Aeneldos satis
 hoc docet. Quibus aut unde ἀνερ-
 χομένοις Curallum attulerit Mercu-
 rius,

Diraeque, quae inflexibilibus furiis penitus curae sunt,
 Vel si piaculum occultum, domus perniciem, non nouit
 Vir, vel quascunque noxas in se mutuo et incantationes
 Perniciosi homines, sibi inuicem inuidentes, peragunt:
 Omnium horum remedium praesentissimum esse inuenies.
 Comminutum fere flavae Cereri miscens.
 Et omnem tibi pestem ex aruis tuis
 Squaloresque expellet, spicarum succum exhaustientes,
 Noxiamque grandinem, infinitis telis
 Agro vulnus inferentem insanabile.
 Voracium insuper bestiarum omnium genus dissipat,
 Vermes erucasque: et aetheream robiginem,
 Quae coelitus delapsa, ad fructus, rubra,
 Et undiquaque circa spicas angens illas sedet.
 Muriumque agmina, locustarumque innumeram gentem
 Profligabit. Et Iouis praeteribunt fulmina,
 Filii sui gloriam non inanem honorantis.
 Illud longe excellentissimum, rediens ab inferis
 Hominibus coralium attulit Argicida.
 Tu vero cum mero bibere semper
 Memento, contra perniciosos serpentes, ut iam dixi.

16. Achates.

Et multiformem bibe cum mero vino
 Varias formas induentem pulchrum Achatem.
 Facile enim perquam multi colores in eo apparent.
 In illo enim inuenies adspiciens vitreae perspicuitatis Iaspidem,
 Sar-

Steph. et Eschenb.
 τὸν βρόμιον ΑΙ.

97. F. ἀνερχόμενος.

XVI, 1. ἀκρή-

rius, non temere aliquis docuerit.
 Illud *περάττηθεν* ad traiectum flu-
 uiorum infernalium pertinet: vel
 maiori cum latitudine ad illa spa-
 tia, quae lucem et *ἄδην*, conditio-
 nem eorum, quae in sensus nostros
 incurrunt, et quae latent, distin-
 guunt. Vnde *insulas* mortui inha-

bitant: de quibus est in Praelectio-
 ne nostra secunda dictum.

16, 4. Pro *ἄνους* malim ubique
ἄνους legere: illud tamen ita fre-
 quens esse video, ut tanto minus
 aliquid xudeam.

- 5 Σάρδιά θ' αἵματόεντα, καὶ αἰγλήεντα μάρμαρον.
 Ἐν δ' ὄγε μιλτοπάρεος· ἀτὰρ καὶ χαλκὸν ἐν αὐτῷ
 Δῆεις, καὶ χροὴν ἑαροτρεφέος μήλοιο.
 Ἀλλ' οἷος πάντων προφερέσματος, εἴνέ μιν εὖροις
 Εἶδος ἔχοντα δαφοινὸν αἵμαιμακέτοιο λέοντος·
 10 Τῷ καὶ μιν προτέροισι λεοντοσέρην ὀνομήναι
 Ἦνδανεν ἡμιθέοισι. κατὰς ἰκτος σπιλάδεσσι
 Πυρσαῖσιν, λευκαῖς τε, μελαιομέναις, χλοεραῖς τε.
 Τὸν δ', εἰ σκορπίην ὀλοφυρόμενός τις ὀκωκὴν
 Ἐλθοι, ἀερτάζειν περὶ ἑλκεῖ κέκλεο λυγρῷ,
 15 Ἥ μιν ἐπιπάσσειν· ἀπὸ γὰρ μινύθουσιν ἀνία.
 Ἰμερτὸν τε γυναιξὶ δυνήσεται ἀνέρα θείναι.
 Καὶ θέλξεις μύθοισι βροτῆς· καὶ πάντα κομίζων,
 Ἀσπὰ κεν αἰτήσας, ἀφίξεαι οἴκαδε χαίρων.
 Καὶ νῆσῳ κάμνοντα σαωθῆναι θέμις ἐστίν,
 20 Ὃς μιν ἐνὶ σφετέρῃσι λαβὼν χεῖρεσσι κατὰχοι·
 Δίξεθ' ἔτοι τὸν γε βιωσέμεν ἀρνήσοιτο.
 Ἀλλὰ νοεῖς σὺ τεῇσιν ἐνὶ φρεσὶν, ἔνεκεν αὐτῷ
 Ῥῆξε λίνον Κλωθῶ, τῷ δ' ἔρχεται ὕστατον ἡμᾶρ.

17. ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΑΧΑΤΟΥ.

- Οὐδὲ πυριφλεγέθων ἑτερήμερος ἄνδρα θαμίζων
 Ἥ κρυερὸς μάρπτων πυρετὸς παρ' ἄδην θείησι,
 Ἡὲ τεταρταίης πῆμα βραδύ, μήποτε λήγειν
 Βελομένης, ἀλλ' αἰὲν, ὅπη πελάσῃσι, μενέσῃς.
 5 Τὸν σύ γ' ἵησαοθαὶ δι' ἀμύμονος αὐτίκ' ἀχάτης.
 Οὐτὶς γὰρ προτέρων πολὺ φέρτερος. αἶψα δὲ σῆμα
 Ἐξε-

6. F. Ἐνθ' ὄγε.
 δράκοντος V. N.

8. Ἀλλ' ἔτος V. N.
 13. ὀσικορπίην AI.

9. αἵμαιμαχ. AI.
 22. F. ἡνία.

16, 6. De eo vix dubito, a poeta esse Ἐνθ' ὄγε, hoc loco, hac sui parte etc.

16, 7. Χροὴν μήλοιο ἑαροτρεφέος pallide rubentem intelligit: vnde Salmas. ad Soli. p. 102, bB μέλινον χρώμα recte videtur a malis matius pallide rubentibus deriuare.

16, 8. Salmas. ad Soli. p. 85 a D utitur lectione, quam in V. L. posui, non indicato auctore, ne facta quidem alterius lectionis mentione, ac deinde ostendit, pugnare hoc cum Plin. 7, 10 f. 54 *Leoninas pelli similes Achatae habere potentiam*

Sardainque sanguinei coloris, et fulgentem sinaragdum.
 Illic est miniatus, sed etiam aes in eo
 Reperies, et verni pomi colorem.
 Sed omnium vtilissimus est, si quidem repereris,
 Colorem habentem fuluum indomiti leonis.
 Ideoque illum Leontoserem appellare, antiquis
 Placuit semideis. Distinctus punctis
 Rutilus, albisque, nigrescentibus, viridibusque.
 Hunc vero, si scorpium dolens quis aculeum
 Venerit, alligari iube vulnere exitioso,
 Aut inspergi. Minuuntur enim dolores.
 Desiderabilem mulieribus poterit virum reddere.
 Verbisque homines demulcebis, et omnia auferens,
 Quaecunque petes, hilaris domum redibis.
 Et morbo laborantem feruari fas est,
 Qui eum manibus suis tenebit:
 Neque denegabit *Achates* operam dare, ut ille viuat.
 Sed tute in animo tuo nosti, quando ipsi
 Filium abruperit Clotho, tunc ultimam ei venisse diem.

17. De eodem.

Neque aestuans alternis diebus rediens
 Horrenda febris virum correptum ad inferos mittet,
 Aut quartanae exitium molestum, nunquam cessare
 Volentis, sed semper, quocunque iueris, tecum permanentis.
 Hanc tu sanabis statim optimo Achate. (signum
 Nullus enim inter priores multo est melior. Confestim vero
 Dicam,

XVII, 1. *Ei de conl. Steph. Σαρμα Ald. 4. ἀλλὰ ἴν*
ων ΑΙ.

tiam contra serpentes dicuntur.
 Vtrum rectius sit, disputare meum
 non est: illud modo monendum
 censui, fuisse videri penes Salma-
 sium exemplar a nostris diuersum.

16, 10. Idem Salm. p. 95, a F ad
 declarationem nominis *Λεοντοσέρης*

observat, in V. Gl. *σέρης, σέρης.*

18. Praescriptio illa, quae adhuc
 obtinuit, vix ad primum versum
 potest accommodari. Agit mani-
 festo carmen de Haematite, cuius
 nec nomen abest v. 21. Ergo mu-
 tauit lemma.

Y 4

18, 8.

Ἐξερέω, τό περ ὦκα βίην δείκνυσι λίθοιο·
 Ἐν γάρ μιν κρεάεσσι βαλὼν μέσον ἐψομένοισι,
 Τυτθὸν ἀναχέωμαι, τὰ δὲ τήκεται ἔνδοθι πάντα.

18. ΑΙΜΑΤΙΤΗΣ. *

- Οὐ μὲν τοι καὶ τόνδ' ἐρπετὰ φημι δύνασθαι·
 Ἄλλ' ἕτερον δώσω χατέοντί τοι ἱητῆρα
 Οὐρανόθεν γεγαῶτα· σὺ δ' ἐν φρεσὶ βάλλεο σῆσι.
 Εὔτε γὰρ αἰγλήεν σφέτερον δέμας εὐρύστερνος
 5 Οὐρανός, ὠμητῆρος ὑπὰ παλάμησι Κρόνοιο
 Δηωθεὶς, εἴλυσσεν ἀπειρεσίην ἐπὶ γαῖαν,
 Αἰθέρος ἐκ δίνης πεσέειν ἑδάσδε μενοινῶν,
 Ὅφρα κε πάντ' αἰδέηλα, πολύτριχον ἀμφιπετάσας
 Νῶτον ἔον, τεύξη, θῆν δ' Οὐρανὸν ἀσεροεντος.
 10 Θυμὸν ἀνιήσας Κρόνος ἔρανὸν εἰσέτι ναιῆ·
 Δὴ τότε ἀμβροσίῳ κατειβόμεναί φερόντο
 Αἵματος ἀπειλῆθεν ἐπὶ τραφερὴν ῥαθάμγγας,
 Τὰς δ' ὀμόσιμον ἦεν ἀπ' ἀθανάτοιο κίεσας
 Σώματος ὀλλυῶσαι· μενέμεν δ' ἐριβώλακι μοῖραι
 15 Ἐν γαίῃ προγόνοιο θεῶν σόον αἶμα κέλοντο.
 Μείνε μὲν ἔν, αὖτον δὲ περίγληνοι θέσαν ἵπποι
 Ἡελίε, καὶ κεν τις ἐπιψαύων, ἐρίσειε
 Λᾶαν ἔχειν ἐνὶ χερσίν, ἔχει δὲ μιν αἶμα πεπηγός.
 Ἐν γὰρ δὴ χρώς αὐτὸς ἐτήτυμος αἱματός ἐστιν,
 20 Ἐν δὲ καὶ ὕδατι ῥεῖα δαμαθεὶς ἀτρεκέες αἶμα
 Γίνεται· αἱματόεις δὲ καὶ ἔνομα λᾶας ἔτ' ἀνδρῶν
 Ἐκ προτέρων κέκληται. ἀκήρατα δ', ὥς ἐπέεικε,
 Φάρμακ' ἔχει· νημερτές ἀπόρροϊάν μιν αἰοῖδοι
 Οὐρανίην καλέουσιν ἐς ἀνθρώπους ἀφικέσθαι.

Οὐ

2. μέση ΑΙ. ΧVΙΙ, * ΕΤΙ ΠΕΡΙ ΑΤΤΟΥ. Ed. 1. F. πρὸς

18, 7. Copiosius narrat Diod. intelligam ad verbum *tergus pilosum*, h. e. involucrum nigrum, quo
 Sic, 1, 77. involuere omnia Caelus voluerit,

18, 8. Πολύτριχον νῶτον Caeli Τρίχων esse nigrum, observat Schol.

Dicam, quod statim vim indicabit lapidis:
Si enim eum in carnes, dum coquuntur, inieceris,
Paululum exspecta, omnes intus carnes dissoluentur.

18. Haematites.

Hunc quidem non aio aduersus reptilia aliquid posse,
Sed alium tibi indigenti medicum dabo
Coelitus genitum. Tu vero animum aduerte.
Quum enim splendens suum corpus, latus
Coelus, manibus crudelis Saturni
Laceratus, deuolueret in immensam terram,
E vorticibus aetheris in solum terrae decidere cupiens,
Vt omnia tenebricosa, circumiecto nigro
Suo tergo, redderet, diu vero stellati Coeli
Animum cum cruciasset Saturnus, caelum rursus habitaret
Tunc ambrosii destillantes ferebantur (Coelus:
Sanguinis ex cicatrice in terram guttae,
Quas non fatale erat ab immortali profectas
Corpore, perire. Permanere vero in glebosa (cae.
Terra progenitoris Deorum saluum sanguinem iusserunt Par-
Permansit igitur. Aridum vero fecerunt eum lucidi equi
Solis. Et si quis manibus attrectet, contendat
Lapidem se habere in manibus: habet vero illum (pro illo)
sanguinem concretum.
In eo enim color ipse verus sanguinis est,
Atque in aqua facillime subactus, verus sanguis
Fit. Et sanguineus lapis iam inde a maioribus
Hodienum nomine appellatur. Potentissima vero, ut conuenit,
Remedia in se continet. Vere riuium illum vates
Coelestem dicunt ad homines delatum esse.

Non

ἱερπιδά. ἰφ' ἱερ. coni. Steph. 6. Ἰλνξιν ΑΓ, 9. μὴν Ald. F. δὴν.

Schol. Eurip. Phoeniss. v. 329 τρί-
χστα ἰνδύματα, δυσέρφαια, σκό-
τια, μέλανα. Sed ibi de lectione
poetae ambigitur, ut docet doctiss.

Valckenaerius. Utamur potius loco
Apocalypseos nostrae 6,12 καὶ ὁ ἥλιος
ἐγένετο μέλας, ὡς σάκκος τρίχινος,

- 25 Οὐ γὰρ ὄγ' ἔτε νέην ἐθέλει θνητοῖσιν οἰζὺν
 ἔρχεσθαι προτὶ ἔσσε, παλαιοτέρην τ' ἀπερύκει,
 Μιγνύμενος λευκοῖο μετὰ γλάγεος· κεράσας τε
 Ἰχῶρι σφετέρῳ, γλυκερῷ μέλιτι δὲ διάνας,
 Ἐκ βλεφάρων ἀπὸ πᾶσαν ἄγει νόσον. ἀχαλαία γὰρ
 30 Εἵργεσθαι θνητὸς ὁράαν ἐρατεινὰ πρόσωπα
 Πρεσβυτάτῃ μακάρων εὐεβίλοβλεφάρῃ βασιλῆος.
 Καὶ γλήναισι τεῆσιν, ὁμιλήσας κυλίκεσσιν,
 Ἄνδρός τ' αἰδοίων ἄκος ἔσσεται, ὅς κε πῆσι.
 Καὶ μιν ἐγὼν Αἴαντι δαΐφρονι πόλλ' ἐπέτελλον,
 35 Ἐντεσι θηρινθίην ἀμύμονος ἀμφ' Ἀχιλῆος
 Ἐσσυμένῳ, νίκης ἐπαρηγόνα χερσὶ κομίζειν.
 Καὶ κεν Ὀδυσσεὺς ταλασίφρονος ἀντίον, αὐτῷ
 Κῦδος Ἀθηναίῃ περσέπτουλις ἐγγυάλιζεν·
 Ἀλλ' ἔοι μοῖρ' ἔσκε παραιφαιμένοιο πιθέσθαι.
 40 Τῆνεκα θεσπέσιόν μοι ἀθέριζεν ὄνειαρ,
 Λάξετο δ' ἐλοὸν ἄορ. αἰτάρ σύ γε τοῖο μὲν αἴσαν
 Ἄξεο, πρὸς δὲ μέλαιναν ὀλιθηροῖο γενέθλην
 Ἐρπετῷ αἱματόεντα δαεῖς λίθον, αἰὲν ἐταῖρος
 Πινέμεναι νύμφαις ἐνὶ νηϊάδεσσι κέλευε.
 45 Καὶ μὲν ἐγὼ λαμπρὸν ἐμὸν θεράποντα Δόλωνα
 Αὐτοκασιγνήτῳ μεμαῶς φίλον Ἑκτορι θεῖναι,
 Πρόφρων ὥπασα λαῶν Ὀλύμπιον αἰτήσαντι·
 Αὐτὰρ ὄγ' ἐξαπίνης Τρώων προπάροιθεν ἀπάντων
 Ἑκτορι πατρί τ' ἐμῷ κεχαρισμένος ἔπλεθ' ἐταῖρος.
 50 Τοῖο δ' ἐκητί μ' ἐκείνος ἀμοιβὰδὸν ἀρέσσασθαι

Ἰέμε-

27. γλαίκεος ΑΙ. 39. F. παραιφαιμένοις Steph.

18, 27. Participia κεράσας, et statim διάνας, tum v. 32 ὁμιλήσας videntur media quadam significatione dici, *admiscens se*, idque eo facilius in mentem venire poetae potuit, quo solemnius ipsi est vitam et actionem suis lapillis tribuere.

18, 31. Quid pulchri sit in εὐεβίλοις βλεφάρῃς, pineae nucis similitudinem habentibus, equidem

non intelligo: nisi quod forte decent antiquissimum deorum, et male a fillo habitum, adductissimum, non in arcum modo, sed in acutam hyperbolam, supercilium. Non magis pulchritudinem temere aliquis laudet in turbidis et velut procellosis supercilliis. Sed talia tamen sunt in antiquis personis, quas Terentianis fabulis adpictas inde

suas

Non enim ille neque novos permittit dolores
 In oculos hominum irruere, veteresque depellit.
 Immixtus albo lacti, et confusus
 Cum sero illius, dulci vero melle dilutus
 Ex palpebris omnem pellit morbum. Molestae enim fert
 Arceri homines a conspectu amabilium vultuum
 Maximi natu immortalium, palpebras distortas habentis Regis.
 Et pupillis tuis, poculis immixtus,
 Viriliumque medicina erit, si quis eum biberit.
 Illumque ego Aiaci bellicoso multum commendaui,
 Ad arnis contendendum cum pulchro Achille
 Conanti, victoriae adiutorem manibus ut secum ferret.
 Ac tolerantem contra Vlyssē ipsi
 Gloriam bellicosa Minerva dederat:
 Sed fata eius non concedebant ut admonentem audiret,
 Ideoque diuinum meum spreuit auxilium,
 Et ensē perniciosum arripuit. Tu vero tuam sortem
 Melius venerare, contraque nigram sobolem lubrici
 Serpentis, sanguineum edoctus lapidem, semper amicos
 Bibere tuos cum Nymphis Naiadibus (aqua) iube.
 Atqui ego velocem meum seruum Dolonem
 Fratri meo Hectori conciliare cogitans,
 Lubens donavi lapidem coelestem petenti.
 Ille vero derepente prae omnibus Troianis
 Hectoris et Patris gratosus factus est sodalis.
 Huius causa mihi ille vicissim gratificari,

Deside-

40. F. 310. πέρ με αἶθ. τόδε με vel τὸδ' ἐμῶ conl. Steph.

suae editioni intexuit Daceria, et de quibus peculiarem librum dedit Bergerus. Certe Simonis, Chremetis, Sannionis, personas intuens videor mihi προβιλοβλέψαρον Orphei Caelum videre et ridere posse. Tales sunt etiam personae Bacchicae in Marimor. Taurinens. P. I. p. 83.

18, 34. Meminerimus Theoda-

manta esse, qui loquens introducit.

18, 40. Non difficile est versum claudicantem, ut posui in V. L. vel alio modo, reponere. Sed, quid dederit poeta quacrimus, non quid potuerit, debueritue adeo.

18, 45. Inspice, qui dubitas, tabellam genealogicam, ad princ. huius libelli,

18. 80.

- Ἰέμενος, λιπαράϊον ἐπὶ κλησὶν παρὰ πατρός
 ὦπασεν ἀφνειοῖο λαβὼν λίθον, ὃν ποτ' ἄρ' αὐτὸς
 ἔλθων Ἰλιόθεν κρατερόν μετὰ Μέμνονα κῆρυξ,
 Σήματ' ἐμῆο παρόντος ἀνευρών, Ἀσσυρίηθεν
 55 Χρυσῷ τιμήεντος ἀρείονα δεῦρο κόμισσε,
 Μυρία κῆῖθι μάγοισι πορῶν πολυῖδμοσι δῶρα.
 Εἰ δ' ἄγε δέχνησο μῦθον· ἐγὼ δ' ἐδάην τά κε λέξω.
 Πρῶτα μὲν ἔν σπεύδοντας ἀναιμάκτων ἐπὶ βωμῶν,
 (Οὐ γὰρ ἄγειν θέμις ἐς ἱερὰ θνητὴν ἐμψύχοιο)
 60 Ἥλιον εὐρύσπασα κλήζειν ὕμνοισιν ἄνωγα,
 Καὶ χθόνα πείραν, πάντων τροφὸν ἔθατόεσσαν.
 Δεύτερον αὐτ' αἰθωνος ὑπὲρ λίθον Ἥφαίστοιο
 Τήκειν τόν γ' ἰδίῃ ταναῶς θέλγοντα δράκοντας
 Ὀδμῇ, τὴν ἄρα κῆνοι ἀνερχομένην ἐσορῶντες,
 65 Σπερχόμενοι ποτὶ βωμόν, ἀολλέες ἐκπρομολόντες
 Χηραμόθεν, ὁρώντα ἐφερπύζοντες αὐτμήν.
 Αὐτὰρ ἔπειτα λίνοιο νεοπλута φάρεα κῆροι
 ἔσσαντο τρεῖς (ὅξυ φέρων ἄμφηκες ἕκαστος
 Ἄσρ) ἀναρπάζειν ὄφιν αἰόλον, ὅς κε μάλισσά
 70 Κνίσσης ἱμεύρων πυρὸς ἐγγύθι δινεύεσκε.
 Τῷ δὲ διαμελεῖσι δαΐζειν ἐννέα μοῖρας·
 Τρεῖς μὲν κικλήσκων πανδερκέος ἡελίοιο,
 Τρεῖς δ' ἐτέρας γαίης ἐριβώλῃ λαοβοτείρης,
 Τρεῖς δὲ θεοπροπίης, πολυῖδμονος, ἀψαύστοιο·
 75 Τὰς δὲ λέβης κεράμοιο τετυγμένους αἵματοέστας
 Δεξάδω, καὶ δῶρον ἐλαῖνον Ἀτρυτώνης.
 Ἦδὲ μέθυ βρομίοιο καλεσσιχόρῃ καταχεύειν,
 Ἐν δ' ἄλλας ἀργεννῆς βαλέειν θεράποντας ἐδωδῆς·
 Ἐν δὲ σφιν καὶ δριμύν ἐπήλυδα κόκκον ἄνωγα
 80 Μίξαι χρυσοχίτωνά, μελαγχροῖν, ἐρίτιμον·
 Ἐν δὲ καὶ ὅσσά περ ἄλλα μετ' ἀλλήλοισι μγγέντα
 Ἴμερον ἐσπέμπουσιν ἐδητύος ἀνθρώποισι.
 Ὅφρα δ' ἐπὶ τρίποδος κρέα γαστέρι δάμνατ' ἐόντα,
 Τόφρα δὲ κικλήσκων μακάρων ἀρρήτην ἕκαστον

Οὐνε-

55. κόμισσε ΑΙ. Esch. 60. κληΐζαν ΑΙ. 63. Τήκειν, ἔδση ΑΙ.

18, 80. An haec sit descriptio malogranati, viderint consulti.

Desiderans Liparaeum nomine, a patre
 Diuite acceptum mihi donauit, quem quidem ille
 Illo profectus fortem ad Memnonem legatus
 Virtutes eius, me praesente, expertus, ex Assyria,
 Pretioso auro meliorem, huc secum attulit,
 Infinita illic Magis doctis clargiens dona.
 Sed accipe rem omnem. Expertus loquor.
 Primum quidem accelerantes ad aras incruentas
 (Non enim fas est victimam immolare animalem)
 Solem late splendentem celebrare carminibus iussi
 Et terram latam, omnium nutricem manimatam.
 Tum vero aestuantem in Vulcanum lapidem hunc
 Coniicere et liquefacere, proprio extensos demulcentem
 Odore. Hunc illi adspicientes adscendentem (dracones
 Festinantes ad aram, confertim erumpentes
 Ex suis latibulis, adreptantes adspectant vaporem.
 Sed postea pueri, nouis vestibus lineis
 Amicti tres (acutum ferentes singuli ancipitem
 Ensem) capiunt serpentem variegatum, qui maxime
 Odore delectatus, proxime ad ignem se circumagebat.
 Hunc vero membratim in nouem partes diuidebant:
 Tres quidem assignabant Soli omnia videnti,
 Tres alias terrae glebosae nutrici,
 Tres vero vatidicae, multifsciae, intactae (*virginis Mineruae*)
 Has vero lebes e testa fabricatus cruentas
 Recipiat, cum munere Tritoniae oliua.
 Tum vinum Bacchi ad choreas concitantis infunde,
 Candidosque sales iniicere ministros cibi,
 Iisdemque acrem et peregrinum coccum, iubeo
 Misceri auro tunicatum, nigricantem, pretiosum:
 Et quaecunque alia, inter se permixta,
 Appetitum excitant cibi hominibus.
 Postquam vero in ventre tripodis carnes coquuntur,
 Tunc vero inuocare arcana singula Deorum

Nomi-

73. *ἰσιβόλα* Al.
Iunt.83. *Ὀφρ' ἡδ' ἰσι* Ald. Iunt. *τρίπ. σφίμ*

- 85 Οὔνομα. τέρπονται γὰρ, ἐπὴν κέ τις ἐν τελετῇσι
 Μυσικὸν αἰδέησιν ἐπώνυμον ἑραυνίωνων.
 Ἀρᾶσαι δὲ Μέγαιραν ἀπόπροθι παφλάζοντος
 Σευέμεναι τρίποδος κακομήχανον· ἐς δ' ἄρα τέσ γο
 Πνεῦμα διίπετές ἐνδον ἄγειν ἱεραῖς ἐπὶ μοίρας.
- 90 Ὅπποτε δ' ἐψομένοισιν ἐπὶ κρεάτεσσιν ἴκωνται,
 Δαίνυσθαι τότε ἔπειτα κορέννυσθαι τε μεμαῶτας
 Λυτόθεν ἐκ τρίποδος· (τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτει)
 Καί σφιν ἐπισπῆσαι λευκὸν γάλα, καὶ μέθυ ἠδύ,
 Καὶ λίπα τ', ἠδ' ἑρατόν τε μελίσσης ἀνθιμον εἶδαρ.
- 95 Καὶ σέψαι πλέξαντας ἀκρόδρυα καρποφόροιο
 Παρθενικῆς ἀφελόντας ἐλαίης. μηδὲ κορέσσης
 Σφωιτέροισ πέπλοις ἐλέειν οἰκόνδε κίοντας·
 Μηδὲ μεταστρωφᾶσθαι, ἐπεὶ κ' ἀπὸ νόσφι τράπηδε·
 Ἀλλ' αἰεὶ προτέρην εἰς ἀτραπὸν ὅσσε φέροντες,
- 100 Ἐρχεσθ' ἐς μέγαρον. μηδὲ προτιμυθίσασθαι,
 Εἰ καὶ τις ζύμβληται ὀδίτης, ἔστ' ἂν ἰκέσθαι
 Ἐς δόμον. ἐνθα δ' ἔπειτα θυηλαῖς ἀθανάτοισιν
 Ἐξαῦτις ῥέζοντας, ἀρώματα ποικίλα καίειν.
 Ταῦτ' ἐγὼ ἐκτελέσας, ὅσα τ' ἔσσεται, ὅσα τε
 κῆφοι
- 105 Ὅρνιθες κλάζουσιν, ἐπίσάμα· ὅσα τε θῆρες
 Ὡμησαὶ τετράπεζοι ἐνὶ σφίσιν ὠρύονται.

19. ΝΕΥΡΙΤΙΣ.

- Ενθεν ἐγὼν ἐδάην καὶ βακχικὰ νευρίταο
 Δῶρα λίθῃ, Βρομίῳ κεχαρισμένα· τὸν περ ἔχοντες
 Ἄνθρωποι θυέων τε καὶ ἀράων αἰῶσιν
 Οὐρανίδαί. γυμνῷ δὲ ῥάχιν ποδὶ πευκεδανοῖο
 5 Εἴ κέν τις θλίψας ὄφις, διὰ σάρκας ἀκάνθη

Δηῶσοι

89. ἄρα ΑΙ. 94. λίπατ' ἑρατόν ΑΙ. 96. F. κορέσσης. 100. F. πο-

18, 85. Docet rationem Hymno-
 rum s. τελετῶν, quas nihil prope
 aliud habere, nisi nomen enar-
 rationem, videmus.

18, 96. Quid sibi κορέσσης hic
 velit, non intelligo. Iam dixerat
 v. 92, τὰ δὲ λείψανα γαῖα καλύπτει·
 nihil debet de hoc sacro auferrī,
 domum

Nomina. Delectantur enim quando quis in sacrificiis
 Mysticum cecinerit cognomen coelestium.
 Et precari iubeo ut Megaeram, a feruente
 Tripode, malorum machinatricem depellant: in eosque
 Diuinum spiritum immittant super sacras carnes.
 Quando vero super carnes coctas venerint,
 Epulari tunc satiarique cupide
 Illic ex ipso tripode, (reliquias vero terra occultet)
 Ad haec libare iubeo Diis album lac et merum dulce,
 Et pinguedinem, et amabiles apium odoratas dapes.
 Et coronare corollis ex ramis frugiferae
 Oleae Mineruae sacrae decerptis, nexis. Neque vero impertiar
 Vestimentis suis eos inuoluere quidquam domum redeuntibus,
 Sed nec respiciatis, licet a via deflectatis:
 Sed semper in viam, quae ante vos est, oculos conicientes,
 Pergite domum. Neque alloquimini,
 Si quis viator occurrat, donec perueniatis
 Domum. Ibi tunc postea sacra Diis
 Rursus facientes, aromata varia vrite.
 Haec ego postquam ita perfeci, quaecunque futura sunt, et
 quaecunque leues
 Aues clamant, intelligo. Et quaecunque ferae
 Crudeles quadrupedes inter se rugiunt.

19. Neuritis.

Inde noui ego etiam Bacchica neuritis
 Dona lapidis, Bromio grata. Quem habentis
 Hominis et sacrificia et preces exaudiunt
 Coelestes. Nudo vero pede, dorsum letalis
 Si quis presserit serpentis, et ille carnes eius aculeo

Lacse.

τιμὴν. XIX, 1. βαρχίδα AL 3. θύετε AL 4. ῥάχην AL.

domum portari, seruari in alterum
 diem. Verbo, legendum puto,
 μὴδὲ πορίσσης, Ne impertias cui-
 quam domum ferendum quidquam.

Totus apparatus hoc loquitur, ab
 hoc sacrificio nihil esse quasi eli-
 minandum.

Δηῶσι σφετέρας, ὀδυνήφατες ἔσσεται αὐτῷ
 Νευρίτις. ἔρδει δ' ἀλόχῳ πόσιν ἡμερόεντα
 Ἐνθεν καὶ κατένωπα κελαινῆς ἀσπίδος ἔγνων
 Καρτερὰ φάρμακα σείο βροτοσσόε θέσκελα πέτρη,
 10 Τῆς ὄνομα χροίη τε πέλει χλοεροῖο πράσοιο.

20. ΧΑΒΑΖΙΟΣ.

Ἐνθεν καὶ σέο δῖε χαβάζιε πειρηθῆναι
 Ἐν θυμῷ βαλόμην, καὶ σεῦ μένος εὖρον ἄριστον.
 Ἀμφω γάρ, καὶ νῆσον ἀναψύχεις πυρόεσσαν,
 Καὶ μοι σκορπιόθεν βεβολημένῳ ἦρα κομίζεις.
 5 Λητοῖδῃ, σέο μέχρις ἐμῷ Ποιάντις ἦρως
 Ἐσσύμενος τάδε πάντα ἀμήχανα φησὶ πιφάσκειν.
 Αὐτοκασιγνήτην κεχολωμένος Ἀργυρότοξος
 Κασσάνδρην ἐκέλευσεν ἀκρόντεσσιν ἀπαντα
 Θεσπίζειν Τρώεσσιν, ἐτήτυμά περ φρονέουσιν.
 10 Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ πρόθεν ἀπώμοσα καρτερόν ὄρκον,
 Ψευδέα μήποτε μῦθον ἐνισπεῖν ἀνθρώποισι
 Καὶ νῦν ἀτρεκέως μάλα τοι λέξαντος ἔκασα,
 Ἡμετέροισι ἦρως ἐκατηβόλε πείθεο μύθοις.
 Ὡς ἄρ' ἔφη Πριάμοιο διοτρεφέος φίλος υἱός,
 15 Ἀτρέεσσι θεράποντι φέρων χάριν Ἡρακλῆος.
 Νῶϊ δὲ ποιήεσσαν ἐς ἀκρόρειαν ἰῆσι
 Τρηχεῖαν μάλα μῦθοι ἀταρπιτὸν ἐπρήυναν.
 7. πόσον Iph. Esch. XX, 8. ἔπειτα Iac. Mewick. ad Tryphiod.

19, 8. Ἐνθεν καὶ κατένωπα] For-
 tasse haec de alio lapide dicuntur,
 et imperfecta sunt. Sic paulo ante,
 ΕΝΘΕΝ ἔγνων, et statim post
 ΕΝΘΕΝ καὶ σέο &c. H. STERN.

19, 10. De gemma χρυσοπράσῳ
 certe ita loqui potuit poeta.

20, 4. Ἡρα φέρων Homeric formula (vt Il. E, 131 est χαρίζεσθαι).

Quis autem bono medico est χά-
 ρίστερος;

20, 5. Hic quasi peroratio est
 opusculi, qua fidem dictis studet
 facere ex Theodamantis persona
 poeta. Philoctetes, ait, sero tan-
 dem ad credendum his viribus la-
 pidum a me inductus est. Cassan-
 drae

Laeferit, dolores eius mitigabit
 Neuritis. Facitque coniugi maritum desiderabilem.
 Inde etiam contra nigram aspidem, noui,
 Valida esse remedia, homines seruans diuine lapis,
 Cui nomen colorque est viridis porri.

20. Chabazius.

Inde etiam te, diuine Chabazie, tentare
 In animum induxi, tuamque vim expertus sum optimam.
 Pariter enim et morbum refrigeras igneum,
 Et mihi a Scorpio icto, remedium affers.
 Latonae Fili, haec tua omnia ad me vsque
 Poeantius heros audacter ait se impossibilia dixisse.
 Sorori meae iratus Apollo
 Cassandrae, iussit eam audientibus incredibilia
 Vaticinari Troianis, vera licet scientem.
 Ast et ego prius iuraui magnum iusiurandum,
 Falsum numquam me verbum dicturum hominibus:
 Igitur postquam singula admodum vere enarraui,
 Nostris, Heros longe iaculans, verbis placatus esto!
 Et ita loquutus est Priami diuini carus filius,
 Gratiam referens intrepidi Herculis famulo,
 Nobis vero herbosum ad verticem euntibus,
 Asperam admodum viam fabulae leniuerunt.

v. 408 p. 63 apud Bernard. ad Synes. de Febr. p. 120. Ipse
 vult ἀφάρτα. 9. Θεοπέζαν ΑΙ.

drae vaticinia ipso irrita Apollo fecit, et ἀπίστα at ego iuratus verum dixi. Et nunc nostris sermonibus (ambigue, μύθοις) tu idem Apollo obsecutus, vires quas ego praedicaui, praesta lapidibus, mihi autem fidem concilia.

20, 14. Nunc Orpheus sermonem

Theiodamantis et argumentum Il-
 belli finitum, more aliorum dialo-
 gorum declarat.

20, 15. Personam veluti facit
 aram; famulam Herculis (qui idem
 Sol est) vt Lap. ἵπ. 61 ἀμύντορες
 βωμόν dixerat. Sic Lap. 18, 78
 ἄλλες θεράποντες ἰδμενῆς.

Z

ΟΡΦΕΩΣ

ΟΡΦΕΩΣ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

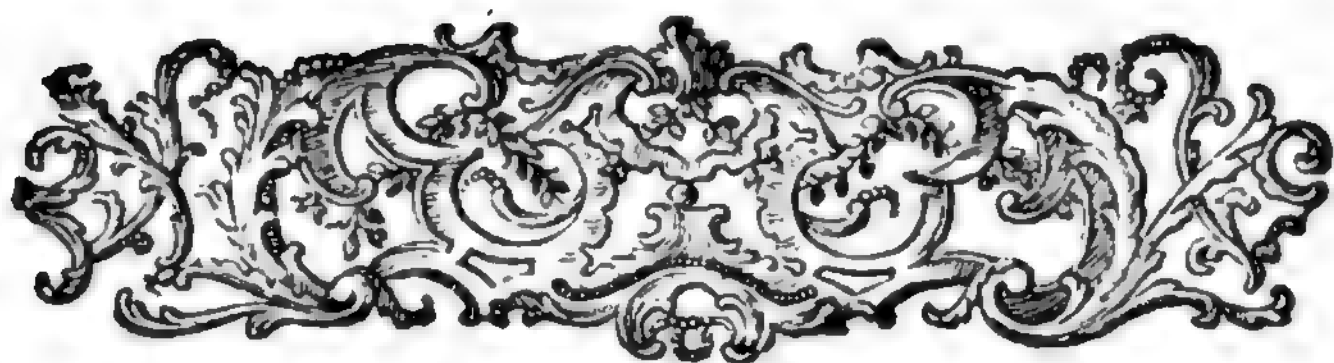

ORPHEI
FRAGMENTA
POETICA

POST HENR. STEPHANVM VNDIQVE
COLLECTA ET ILLUSTRATA

IO. MATTHIA GESNERO.

ΟΡΦΕΩΣ
ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΙΑ

I.

Iustinus Martyr in· παραινετικῷ λόγῳ· Ὁρφεύς, ὁ τῆς πολυθεότητος ὑμῶν, ὡς ἂν εἴποι τις, πρῶτος διδάσκαλος γεγονώς, οἷα πρὸς τὸν υἱὸν Μισσαῖον, καὶ τὰς λοιπὰς ἀνθρώπους ὕψερρον περὶ τῶ μόνου Θεοῦ κηρύττει λέγων, ἀναγκάειν ὑπομνήσαι ὑμᾶς. Ἐφη δὲ ἕτως.

Φθέγγομαι οἷς θέμις ἐσί· θύρας δ' ἐπίθεθε βε-
βήλοις
Πᾶσιν ὁμῶ· σὺ δ' ἄκχε, φαεσφόρε ἔγγονε
μήνης

Μισσαῖ· ἐξερέω γὰρ ἀληθεῖα, μηδέ σε τὰ πρὶν
Ἐν σήθεσσι φανέντα φίλης αἰῶνος ἀμέρῃ.
5 Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας τέτρω προσέδρευε,
Ἰθύων κραδίης νοερὸν κύτος, εὖ τ' ἐπίβαινε
Ἀτραπιτῶ, μένον δ' ἐσώρα κόσμοιο ἀνακτα.
Εἷς ἑς', αὐτογενής, ἐνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται·
Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περιγίγνεται· ἔδὲ τις αὐτὸν
10 Εἰσοράα θνητῶν· αὐτὸς δὲ γε πάντας ὁρᾷται.
Οὗτος δ' ἐξ ἀγαθοῦ κακὸν θνητοῖσι δίδωσι,
Καὶ πόλεμον κρυόεντα, καὶ ἄλγεα δακρυόεντα.
Οὐδέ τις ἔθ' ἕτερος χωρὶς μεγάλου βασιλῆος.

- Αὐτὸν δ' ἔχ' ὁρώ· περὶ γὰρ νέφος ἐσήρικται.
 15 Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνητὰὶ κόραϊ εἰσὶν ἐν ὅσοις,
 Ἀθηνέες δ' ἰοέειν Δία τὸν πάντων μεδέοντα.
 Οὗτος γὰρ χάλκειον ἐς ἔρανον ἐσήρικται
 Χρυτέω εἰνὶ θρόνῳ, γαίης δ' ἐπὶ ποσσὶ βέβηκε,
 Χεῖρά τε δεξιτερὴν ἐπὶ τέρματος ὠκεανοῖο
 20 Πάντοῦ ἐνέκτετακεν περὶ γὰρ τρέμει ἔρεα μακρὰ
 Καὶ ποταμοὶ, πολιῆς τε βᾶθος χαροποῖο θα-
 λάσσης.

Summus hunc locum ex Iustini Martyris Cohortat. edit. Ro. Stephani p. 18, Hutchini p. 77, et contulimus cum libro de Monarchia Steph. p. 166, et Hutchini p. 156, ubi a versu inde tertio repetitur: tum cum Clem. Alex. Cohort. p. 63 Poit. cum Eusebio Praep. 13, 12 Ro. Steph. p. 389: cum Cyrillo contra Iul. p. 26 et aliis, quatenus aliquid horum versuum habent. Et Eusebii quidem locum certa ratione totum mox exhibebimus, et sub hoc exemplo ostendemus, quomodo versati sint veteres scriptores in Orphei dictis referendis. Vid. ad Fr. 6, 10. Hic illud monemus, etiam Clementi hanc velut *παλινοδίαν πολυθεότητος* videri, p. 64 pr. *Χρόνῳ τέ ποτε συνῆκε πεπλανημένος. Ἀλλὰ σὺ μὴ μέλαινα, βροτὲ ποικιλόμητι, βράδυνε. Ἀλλὰ παλὶμπλήχκτος σρέψας, θρόνῳ ἰλάσκειο* Similia Theophilus Antioch. 3, 2. Monarchiam diuinam et *πολυθεότητα* Orphicam atque Platoniam, sibi non repugnare, nescio, an quis hodie dubitet.

1. *Βέβηλοι Πάντες* Steph. et plerique. Sed *βεβήλοις* quidam MSS. apud Clementem, it. apud Tatianum Or. ad Graecos p. 34 ed. Oxon. et Theodorit. Ser. 1 p. 19, 31. Et sensus ipse *βεβήλοις* postulat. *Ἐπιτίθενται θύρας*, valuis obiectis sibi arcanum procurant, profanos excludunt, qui intra opertum Dei sunt, non ipsi profani. Ceterum illud *πάντες ὁμῶς* vel *ὁμῶς* sponte consecutum est, cum semel admissum esset *βέβηλοι*. *Βέβηλοι* etiam legit haud dubie, quisquis inculcauit versum, et totum locum constituit ut est apud Eusebium.

2. *Ἐχγόνε* hic dedit Ro. Stephanus, et illius exemplo reliqui. Sed idem in Eusebio *ἔγγονε* et est perpetua fere utriusque appellationis, observata viris doctis, confusio. Ceterum hic placuit *ἔγγονε* propter locum Platonis de rep. 2 p. 424. D ubi post mentionem *Μασαίας καὶ Ὀρφείας* addit, *σελήνης τε καὶ μετ' αὐτὴν ἔγγοναν, ὥς Φασιν*. Sic omnes. De Lunae filiis nuper pluscula dedi ad Claudia. 24, 288.

3. Hinc omnia usque ad vers. 21 dedit Iustinus etiam de Monarch. Ro. Steph. p. 166 et Hutchin. p. 156 sine mutatione.

4. Hesiodica imitatio Scuto Herc. 331 *Εὐτ' ἂν δὴ Κύνων γλυκερῆς αἰῶνας ἀμείρῃς*. Sed *γλυκερὴ αἰὼν* vita naturalis est, *φίλη αἰὼν* carminis Orphici vita beata mystarum.

5. Refert hunc versum cum duobus sequentibus Clem. Strom. 5 p. 723 ita ut novi versus initium adiungat *Ἀθάνατον*.

6. Pto

6. Pro Ἰθύνων, Εὐθύνων Clem. et Eusebius.

7. Κόσμος τυπωτὴν Ἀθάνατον. παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τῆς φαίνας, et reliqua, quae mox damus, adiungit hic Eusebius.

8. Clemens Alex. Strom. 5 p. 692 extr. Ὁφθαλμοὶ δὲ θεολόγοι — αἰῶν, Εἰς ἐξ αὐτοτελῆς, ἑνὸς ἔκγονα πάντα τέτυκται, ἣ πέφυκεν (γράφεται γὰρ καὶ ἕτως) ἐπιφέρει. Οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσορῶν θνητῶν, αὐτὸς δὲ γε πάντας ὁρᾷ· σαφέστερον δ' ἐπιλέγει. Αὐτὸν δ' ἔχ' ὁρῶ, et quae sequuntur v. 14 et 15, pro nostro autem v. 16 habet hunc, Μικραὶ, ἐπεὶ εἴρκει καὶ ὁσέα ἐμπεφύκει. Pro αὐτογενῆς, αὐτοτελῆς etiam Eusebius v. 10. Sed Theodor. Ser. 2 p. 25 ext. Εἰς ἐξ αὐτογενῆς· αὐτὰ δ' ὑπο πάντα τελεῖται.

9. Pro περιγίγνεται, περιπίσσειται obit, circuit, Clemens, Eusebius, Theodoritus.

10. Ὁρᾷται, videt, vt Od. O, 61 Ὁφθαλμοῖσιν ὁρῶντο, li. e. ἰθύντο vt ait Schol. Sed Eusebius v. 12 Εἰσ. ψυχῶν θνητῶν, καὶ δ' εἰσορᾷται, mente videtur. Haec et alia plura non a scribarum errore sunt, sed ab his, qui emendare vellent.

11. Pro δίδωσι, φουτεύει Clemens Stro. 5 p. 723. Ἐξ ἀγαθοῦ vel hoc indicare potest, ea quae bona videntur hominibus, aliorum verti a Deo: vel post felicitatem incommoda diuinitus immitti. Ceterum mutata plane sententia Euseb. 13 Αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν ἐκ ἐπιτέλλει, de quo statim videbimus.

12. Χωρὶς μεγάλῳις ἀνάκτος est in Iustini libro de Monarchia.

14-16. Vid. dicta ad v. 8.

17. Clem. Strom. 5 p. 723 et Theodor. Ser. 2, 26 Αὐτὸς δ' αὖ μέγαν κῆδος ἐπ' ἀρανὸν ἐσήριχται. Euseb. 29 Αὐτὸς δὲ κ. τ. λ.

18. Γαίῃ δ' ἐπὶ ποσσὶ βέβηκεν Clem. Euf. Theod. quod significaret, sub pedibus Iouis terra progreditur: sententia, a qua non alienum fuisse Orpheam, aliunde probabile est. Sed Iustini lectio conuenit forte melius ad nostrorum librorum mentem, qui scamillum Dei terram faciunt, qui adeo pedibus terrae inscendit, in terra ponit vestigia. Et tamen Clemens ait, propositum fuisse Orphico παραφράζειν illud Esaiæ dictum de terra ὑποποδίῳ Iehouae.

19. Clemens bis citat hunc versum Strom. 5. Nempe p. 725, 13 sic, Χῆρὰ τε δεξ. περὶ τέρμασιν ὠκεανοῦ Ἐκτέτακιν, ὁρίων δὲ τρίμην βᾶσις ἐνδοθι θυμῷ (Theod. θυμῷ). Sed paulo post p. 727, 14 Χ. δεξ. ἐπὶ τέρματος αἶκ. Πάτοθεν ἐκτ. γαίῃ δ' ἐπὶ ποσσὶ βέβηκεν. Videtur Clemens duplex exemplum Orphici carminis habuisse: memoria nunc vnus, nunc alterius lectionem illi subiecisse. Cf. ad fr. 2, 32.

II.

Eusebius Praepar. 13, 12 ponit ista ἐκ τῶν Ἀριστοβέλου βασιλεῖ Πτολεμαίῳ προσπεφωνημένων.

„Φθέγγομαι οἷς θέμις ἐστὶ, θύρας δ' ἐπίθεθε βέ-
βηλοι (¹)

Φεύγοντες δικαίων θεσμὸς θείῳ τεθέντος

Z. 4

„Πᾶ-

„Πᾶσινόμῃ· σὺ δ' ἄκθε Φαεσφόρῃ ἔγγονε μήνης⁽²⁾
 „Μησαῖ· ἐξερέω γὰρ ἀληθέα, μηδέ σε τὰ πρὶν
 5 „Ἐν σήθεσσι φανέντα, φίλης αἰῶνος ἀμέρῃ,
 „Εἰς δὲ λόγον θεῖον βλέψας, τέτῳ προσέδρευε,
 „Ἰθύνων κρᾶδῆς νοερὸν κύτος· εὖ δ' ἐπίβαινε
 „Ἀτραπιτῆ, μένον δ' ἐσόρα κόσμοιο τυπωτὴν
 „Ἀθάνατον· παλαιὸς δὲ λόγος περὶ τῷδε φαίνει.
 10 „Εἰς ἐς' αὐτοτελής, αὐτῇ δ' ὑπο πάντα τελεί-
 ται, ⁽⁸⁾

„Ἐν δ' αὐτοῖς αὐτὸς περνίσσεται· ἔδῃ τις αὐτὸν
 „Εἰσοράα ψυχῶν θνητῶν, νῶ δ' εἰσοραᾶται.
 „Αὐτὸς δ' ἐξ ἀγαθῶν θνητοῖς κακὸν ἐκ ἐπιτέλλει⁽¹¹⁾
 „Ἀνθρώποις· αὐτῷ δὲ χάρις καὶ μῖσος ὀπιθεῖ,
 15 Καὶ πόλεμος καὶ λοιμὸς, ἰδ' ἀλγεα δακρυόεντα.⁽¹²⁾
 Οὐδέ τις ἔθ' ἕτερος· σὺ δὲ κενρέα πάντ' ἐσορήσῃς,
 Αἴ κεν ἴδῃς αὐτὸν πρὶν δὴ ποτε δεῦρ' ἐπὶ γαῖαν,
 „Τέκνον ἐμὸν, δείξω σοι, ὀπινίκα δέρκομαι αὐτῇ
 „Ἰχνια, καὶ χεῖρα σιβαρὴν κρατεροῖο θεοῖο.
 20 „Αὐτὸν δ' ἔχ' ὁρώ· περὶ γὰρ νέφος ἐσήρικται⁽¹⁴⁾.
 Λοιπὸν ἐμοί, σᾶσιν δὲ δέκα πτυχαὶ ἀνθρώποισιν.
 Οὐ γὰρ κέν τις ἴδοι θνητῶν μερόπων κραινόντα,
 Εἰ μὴ μενογενὴς τις ἀπορρώξ φύλῃ ἀνωθεν
 Χαλδαίων· ἴδρις γὰρ ἔην ἄστροιο πορείης,
 25 Καὶ σφαίρης κίνημ' ἀμφὶ χθόνα ὡς περιτέλλει
 Κυκλοτερές γ' ἐν ἰσῷ κατὰ σφέτερον κνώδακα.
 Πνεύματα δ' ἠνιοχεῖ περὶ τ' ἠέρα καὶ περὶ χεῦμα
 Νάματος· ἐκφαίνει δὲ πυρὸς σέλας ἰφίγενήτῃ.
 „Αὐτὸς δὲ μέγαν αὖθις ἐπ' ἔρανὸν ἐσήρικται⁽¹⁷⁾
 30 „Χρυσέω εἰνὶ θρόνῳ· γαῖη δ' ὑπὸ ποσσὶ βέβηκε.
 „Χεῖρα δὲ δεξιτερὴν ἐπὶ τέρμασιν ὠκεανοῖο
 „Ἐκτέτακέν ὄρεων δὲ τρέμει βάσις ἐνδοθι θυμῷ,
 Οὐδὲ φέρειν δύναται κρατερὸν μένος· ἔσι δὲ πάντως
 Αὐτὸς

Αὐτὸς ἐπὶ χθονὶ πάντα τελευτᾷ,
 35 Ἀρχὴν αὐτὸς ἔχων καὶ μέσσον ἠδὲ τελευτήν,
 Ὡς λόγος ἀρχαίων, ὥς ὑλογενὴς διέταξεν,
 Ἐκ θεοῦ γνῶμαισι λαβὼν κατὰ δίπλακα θεσμόν.
 Ἀλλῶς ὁ θεμιτὸν δὲ λέγειν· τρομέω δέ γε γυῖα
 Ἐν νόῳ. ἐξ ὑπάτης κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει.
 40 ὦ τέκνον, σὺ δὲ τοῖσι νόοισι πελάζεις, γλώσσην
 Εὖ μάλ' ἐπικρατέων, σέρνοισι δὲ ἐνθεο Φήμην.

De Aristobulo illo non habeo quod addam observatis a Fabric. B. G. 3, 11 in Catalogo Peripateticorum, et Wolfio B. Ebr. h. v. f. T. 3 p. 215. Dubitabam, an non ipsius quoque Eusebii fraus hic intercesse- rit, nec dum plane illum liberare ausim. Sed illud tamen ex annota- tione nostra quoque apparebit, Clementi iam Alexandrino, laudata esse ea, quae maxime suspecta sunt, ut v. 23 sq. Illud quidem conferenti utrumque locum apparebit, quae Iustinus protulit, ea facilius ad anti- qua Orphicorum carmina referri posse. Studioforum causa versibus hu- ius carminis apposui numeros praecedentis, ut conferri leuiore opera possint.

2. Hic versus, si quis alius, inculcatus mihi videtur vel a Iudaeo vel a Christiano homine. Pro δικαίων, magis placet δικίων h. e. δικῶν, quod dedit H. Stephanus in Poësi philol. p. 78. Sed tanto minus aliquid muto, quod hic scriptor etiam v. 9 in παλαιός penultimam corripit. V. ad Arg. 163. Grammaticae verba sic ordinanda, βίβηλοι φεύγοντες θεομας δικῶν θεία νόμα πᾶσι τιθέντος. Πᾶσιν ὁμᾶ dederat primus au- ctor versuum: interpolator ad suam rem accommodavit voces diuisas aliter.

11. Περιέσσεται hic ea significatione ponitur ut alias διήκων a Phi- losophis de omnipraesentia diuina, quam vocant Theologi.

13. Ἐπιτίλλει, credo, cum respectu ad sidera dici, quae mala et bona dum denunciant et ostendunt, videntur inferre. Sed quid Auctor sibi velit, cum quod hoc versu negare videtur, affirmat proximo, non dixerim, nisi quod sublata erit cum se ipso et cum Iustini carmine pugna, si omisso εἰ legamus, θνητοῖσι κακὸν ἐπιτίλλει· posteriorem syl- labam in κακὸν producente vel caesura, vel liquida litera.

18. Ὀπηνόει non modo temporis conditionem hic videtur indicare, sed etiam modum et causam adeo, quandoquidem.

20. Videtur comparare se cum aliis ita, Nubes mihi circa Deum firmata est, quo minus illum videre possim: sed vulgo hominum decem inuolucra obstant. Quod εἶπεν pro ἰσᾶσιν intransitiua significatione po- nitur, in hoc genere non valde requirendum. Nec durum esset mutare in εἶσαν h. e. ἔσησαν, aoristo secundo.

23. Μονογενὴς hic praerogatiuam Abrahami significare, credo, de- buit: Vid. Fabric. Cod. Apocr. V. T. T. 1 p. 368. ubi et de Astrologia Abrahami omnia. Forte fidiori huius versus simul obuersatus est ὁ μο- νογενὴς

ιογενῆς de sinu patris, qui solus vidit Deum et hominibus manifestavit. Caeterum hos versus a 23 ad 27 habet etiam Clem. Stro. 5 p. 723.

24. Astrum hic intelligi primarium, Solem, vix est dubium. Sed constructio versus proximi aliquantum impedita, ita puto ordinanda, ἰδρὺς ἔην, ὥς τὸ τῆς σφαίρης κίνημα, ἐν ἴσῳ κυκλοτερέῳ, περιέδρα ἀμφὶ τὴν γῆν.

27. Illud ipsum κίνημα, ille motus caeli circa terram etiam ventos regit, et ignem caelestem fulgurum profert, quem ἱφίγηντρον forte Orphica iam sapientia appellavit, vi quadam excussum nubibus, lignis attritis, silicibus.

32. Θυμὸν, et iram diuinam, poësis Orientis, et ipsa pene natura, nisi edocta a philosophia melius, tribuit motibus procellosis in aëre. Cf. Fr. 3, 5. Ceterum θυμῷ Roberti Stephani et Theodor. Ser. 2 p. 26, 10 malui, quam θυμῶ Clementis et H. Stephani.

35. Facile est sulcire versum, si pro μέσσον legas μέσσατον· et sic est apud Clementem: sed Theod. μέσσην. Apud Eusebium, qui haec repetit p. 401 Ro. Steph. ad fi. ita, ἕμα καὶ μέσον ἡδὲ τελευτήν.

36. Acui particulam ὥς, aperta de causa. Τὸν ὕλεγενῆ esse Adamum, ex informi gleba formatum, diceret: nisi legis duarum tabularum mentio nimis aperte signaret Moysen, qui in ὕλῃ illa s. filua papyri stirpium, in eo, quod ἔλος alias vocatur, expositus fuerat, de quo Sibyll. 3 p. 366 ἐν παρ' ἔλος βασιλίσσ' εὐρεῖσ' ἐκόμεζε. Δίπλακα Homericam vocem Ιλ. Γ, 126 et Ψ, 253 pulchre huc non tam transtulit, quam in domicilium suum reuocavit, quisquis versiculi auctor est.

38. Eusebius, ubi haec repetit p. 401 extr. Ἀλλ' ἔμιν θεμιστόν σε λέγειν. Ἄλλας ἔ θεμιστόν σε λ. est apud Clementem. Illa silentii commendatio Orphica est. In uniuersum illud sentire mihi videor, etiam quae hic inculcata et assuta suspicio est, esse tamen, quantum res patiebatur, veris Orphicorum antiquorum consarcinata et contexta. Male quidem cohaerere mihi v. 38 et 39 videntur.

III.

Clem. Alex. Strom. 5 p. 724, 11 ex quo repetit Euseb. Praep. 13, 13. Ro. Steph. p. 401 sq.

Αἰθέρος ἡδ' αἶδ' πόντε γαίης τε τύραννε,
 Ὃς βρονταῖς σείεις βριαρὸν δόμον ἐλύμποιο·
 Δαίμονες οὖν φρίσσει, θεῶν δὲ δέδοικεν ὄμιλος·
 Ὡς μοῖραι πείθονται, ἀμείλιχοί περ ἔσσαι.
 5 Ἀφθίτε μητροπάτωρ, ἔ θυμῷ πάντα δονεῖται
 Ὃς κυκλῖς ἀνέμεος, νεφέλῃσι δὲ πάντα καλύπτεις,
 Πρηστῆρσι χίζων πλατὺν αἰθέρα. σὴ μὲν ἐν ἄστροις
 Τάξις ἀναλλάκτοισιν ἐφημοσύναισι τρέχουσα·

Σῶ

Σὺ δὲ θρόνῳ πυρόεντι παρεσῶσιν πολύμοχοι
 10 Ἄγγελοι οἷσι μέμηλε. βροτοῖς ὡς πάντα τε, ᾤτα.
 Σὺν μὲν ἔαρ λάμπει νέον ἄνθεσι πορφύρεοισι.
 Σὺς χειμῶν ψ. χροῖσιν ἐπερχόμενος νεφέλαισιν,
 Σὺς ποτε βακχευτῆς βρόμιος διένειμεν ὀπάρας.
 Εἶτα ἐπιφέρει ῥητῶς παντοκράτορα ἐισμάζων τὸν
 θεόν

Ἄφθιτον, αἰθάνατον, ῥητὸν μόνον αἰθανάτοισιν.
 15 Ἐλθε μέγιστε θεῶν πάντων κριτερῇ σὺν ἀνάγκῃ,
 Φρικτὸς, αἰτήτῃτος, μέγας ἄφθιτος, ὃν σέφει
 αἰθήρ.

1. Τύραννος Clem. ed. Potteri. Sed maius sequi Eusebium Steph. quia videtur Hymnus esse, quo alloqui solent Deum.

2. Etiam hic malui sequi Eusebium, quam quod est apud Clem. *Βρονταῖς δὲ σάει.*

5. De θυμῷ dictum ad Fr. 2, 32.

8. Τριχάσαις MS. apud Clem. male.

11. Tres modo tempestates enumerat, recte: vid. ad H. 33, 17. Sed in hoc discedit ab aliis, quod omissa aestate autumnum ponit, quem ali inter aestatem et hiemem solent diuidere. V. quae disputata sunt ad H. l. c.

13. Ἄς, quod hic legebatur, in Σὰς mutare non dubitavi. Quanta sit spiritus asperi cum sibilo affinitas, docent, ut alia taceam, ἕξ, ἑπτὰ, ὕπερ, sex, septem, super. Vidit, et rationem reddidit ad Eusebium Vigerius. Βακχευτὰς quoque et Βρομῖας, quae sunt apud Clementem, ex Eusebio mutavi. Διένειμεν, Aoristus, vim sui nominis hic exserit, *distribuere solet.*

14. Non est necesse, ut hoc Iudaeum putemus, et ad ἀνεκφώνη-
 τον nomen referamus. Nota est lingua Deorum Homerica. Munus τῶν
 προφητῶν et θεολόγων Orphei vel maxime, nomina a DIS accepta tra-
 dere hominibus.

IV.

Macrob. Satur. 1, 18.

Solem Liberum esse manifeste pronunciauit Orpheus
 hoc versu.

Ἥλιος, ὃν Διόνυσον ἐπὶ κλησὶν καλέεσθιν.

Et

Et is quidem versus absolutior: ille vero eiusdem vatis operosior,

Εἷς Ζεὺς, εἷς Ἀΐδης, εἷς Ἥλιος, εἷς Διόνυσος.

Hunc laudans Iustinus M. addit et istum Coh. p. 78, 1 Hutchini,

Εἷς Θεὸς ἐν πάντεσσι, τί σοι δίχα ταῦτ' ἀγορεύω.

Plura de hoc vel Orphico versu vel oraculo congeffit nuper Pe. Burmanus Secundus V. C. Anthol. To. 1 p. 629, repetiitque inter alia gemmae Basilidianae inscriptionem, ΕΙΣ. ΖΕΥΣ. ΣΑΡΑΠΙΣ. ΑΓΙΟΝΟΝΟΜΑ. ΣΑΒΑΩ. ΦΩΣ. ΑΝΑΤΟΛΗ. ΧΘΩΝ.

V.

Ὅρκιοι Orphici

Iusti. M. Coh. p. 78, 23 et Cyrill. contra Iulia. 1 p. 23.

Οὐρανὸν ὀρκίζω σε, Θεῷ μεγάλῃ σοφῷ ἔργον,
Αὐδὴν ὀρκίζω σε πατρὸς, τὴν φθέγγατο πρῶτον,
Ἦνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς σφρίζατο βελούς.

Hanc αὐδὴν Iustinus interpretatur λόγον. Ἐνταῦθα, ait, τὸν λόγον αὐδὴν διὰ τὸ ποιητικὸν ὀνομάζει μέτρον· ὅτι δὲ τῷ ἔτῳ ἔχει, δῆλον ἀπὸ τῷ μικρῷ προσθεν, τῷ μέτρῳ συγχωρῆντος αὐτῷ, λόγον αὐτὸν ὀνομάζειν· ἔφη γάρ

Εἷς δὲ λόγον Θεῖον βλέψας, τέτῳ προσέδρευε.

Vid. fr. 2, 6.

Theo Smyrnaeus περὶ τῶν κατὰ μαθηματικὰς χρησίων εἰς τὴν τῷ Πλάτῳ ἀνάγνωσιν p. 164. (edit. Petau. 1644, 4) refert Ὀρφικὰς ὁρκὰς ἡσέε:

5 Ναὶ μὲν ἀθανάτων γεννήτορας αἰὲν ἔντας,
Πῦρ καὶ ὕδωρ, γαῖαν τε καὶ ἔρανον ἠδὲ σελήνην·
Ἥελιον τε, Φάνητα μέγαν, καὶ νύκτα μέλαναν·
et confert relatum ab Euandro ἐν Αἰγυπτιακῇ σήλῃ γραφὴν.

ΒΑΣΙ-

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΚΡΟΝΟΥ ΚΑΙ ΒΑΣΙΛΙΣΣΗΣ ΡΕΑΣ
ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ ΠΑΝΤΩΝ ΟΣΙΡΙΣ
ΘΕΟΙΣ ΑΘΑΝΑΤΟΙΣ. ΠΝΕΥΜΑΤΙ ΚΑΙ ΟΥΡΑΝΩ.
ΗΛΙΩ ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗ. ΚΑΙ ΓΗ. ΚΑΙ ΝΥΚΤΙ ΚΑΙ ΗΜΕΡΑ.
ΚΑΙ ΠΑΤΡΙ ΤΩΝ ΟΝΤΩΝ ΚΑΙ ΕΣΟΜΕΝΩΝ.
ΕΡΩ ΤΕ ΜΝΗΜΕΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΥ ΑΡΕΤΗΣ ΒΙΟΤ
ΣΤΗΝΤΑΞΕΩΣ.

Hermeti Trismegisto hunc ὄρκον, vel adiurationem et preces, tribuit Io. Malela Chronogr. p. 30 : sed solutis pene versibus: Ὀρκίζω σε, ἔρανε, Θεῶν μεγάλων σοφὸν ἔργον, ἵλαος ἔσο. Ὀρκίζω σε, Φωνὴ πατρὸς, ἣν ἐφθέγγετο πρῶτην, ἥνικα κόσμον ἅπαντα ἐσηρίζετο βαλῆ. Quae Orpheo rescribenda, et ita restituenda censet Bentleyus, Οὐρανὸν Ὀρκίζω σε, Θεῶν μεγάλων σοφὸν ἔργον. Ὀρκίζω σ' αὐδὴν πατρὸς, ἣν ἐφθέγγετο πρῶτον, ἥνικα κόσμον ἅπαντα ἐῷ σηρίζετο βαλῆ.

VI.

Proclus in Platonis Timaeum 2 p. 95, 34.

Ταῦτα πατὴρ ποίησε κατὰ σπέος ἡεροειδές.

Deinde v. 42 ὁ Ὀρφεὺς καὶ ὄνομα αὐτῷ προσήνεγκεν — ὁ γὰρ παρ' αὐτῷ Ζεὺς, ὁ πρὸ τῶν τριῶν Κρονιδῶν, ἔτος ἐστὶν ὁ τῶν ὅλων δημιουργός. Μετὰ γὰρ τὴν κατάποσιν τῆς Φάνητος αἱ ιδέαι τῶν πάντων ἐν αὐτῷ πεφύκασιν, ὡς φησὶν ὁ Θεολόγος,

Τένεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη
Αἰθέρος εὐρείης ἡδ' ἔρανε αἰγλαὸν ὕψος,
Πόντος δ' αἰτρυγέτης, γαίης δ' ἐρικυδέος εὖρη,
Ὠκεανὸς τε μέγας, καὶ νεῖατα τάρταρα γαίης,
5 Καὶ ποταμοὶ, καὶ πόντος ἀπείριτος, ἅλλα τε πάντα.
Πάντες δ' ἀθάνατοι μάκαρες θεοὶ ἡδὲ θεάιναι,
Ὅσα δ' ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕσερον ὀππὸς ἔμελλεν,
Ἐγγένετο. Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σύρρα πεφύκει.

Pergit Proclus v. 49 Τῶν δὲ ιδεῶν πλήρης ὢν, διὰ τῶν ἐν αὐτῷ τὰ ὅλα περιείληφε, ὡς καὶ τὸτο ἐνδεικνύμενος ὁ Θεολόγος ἐπήγαγε.

Ζεὺς

Ζεὺς πρῶτος γένητο, Ζεὺς ὕστατος ἀρχικέραυνος,
 10 Ζεὺς κεφαλὴ, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέ-
 τυκται.

Ζεὺς ἄρσιν γένητο. Ζεὺς ἄμβροτος ἔπλετο νόμῳ.
 Ζεὺς πυθμὴν γαίης τε καὶ ἔρανος ἀσερόεντος.
 Ζεὺς πνοὴ πάντων. Ζεὺς ἀκαμάτῃ πυρὸς ὀρμῇ.
 Ζεὺς πόντος ῥίζα. Ζεὺς ἥλιος ἠδὲ σελήνη.

15 Ζεὺς βασιλεὺς, Ζεὺς αὐτὸς ἀπάντων ἀρχιγέ-
 νεθλος.

Ἐν κράτος, εἰς δαίμων γένητο, μέγας ἀρχὸς
 ἀπάντων.

Ἐν δὲ δέμας βασύλειον, ἐν ᾧ τὰδε πάντα κυκλεῖται
 Πῦρ, καὶ ὕδωρ, καὶ γαῖα, καὶ αἰθήρ νύξ τε καὶ ἡμαρ.
 Καὶ Μῆτις, πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πο-
 λυτερπής.

20 Πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλῳ τὰδε σώματι κεῖται.
 Τῷ σὴ τοι κεφαλὴν μὲν ἰδεῖν, καὶ καλά πρόσωπα,
 Οὐρανοῦς αἰγλήεις, ὃν χρύσεια ἄμφοις ἔθειραι
 Ἀστρον μαρμαρέων περικαλλέες ἠερέθονται,
 Ταύρεα δ' ἄμφοτέρωθεν δύο χύσσια κέρατα

25 Ἀντολίῃ τε δύσις τε, θεῶν ὁδοὶ ἔρανεύων.
 Οὐρα καὶ δ' ἠελίος τε καὶ ἀντιόωσα σελήνη
 Νῆς δὲ οἱ ἀψευδής. Βασιλῆϊος, ἄφθιτος αἰθήρ.
 Ὡς δὲ πάντα κλύει καὶ φράζεται, ἔδὲ τις ἐστὶν
 Αὐδὴ ἐδ' ἐνοπή, ἐδ' αὖ κτυπος, ἐδὲ μὲν ὄσσα,

30 Ἥ λήθει Διὸς ἕως ὑπερμενέος Κρονίωνος.
 Ὡς δὲ μὲν ἀθανάτην κεφαλὴν ἔχεν ἠδὲ νόημα.
 Σῶμα δὲ οἱ περιφεγγές, ἀπείριτον, ἀσυφέλκτον,
 Ἀτρομον, ὀβριμόγυιον, ὑπερμενές. Ὡς δὲ τέτυκτο.

Ὡμοὶ μὲν καὶ σέρνα, καὶ εὐρέα νῶτα θεοῖο
 35 Ἄηρ εὐρυβίης· πτέρυγες δὲ οἱ ἐξεφύοντο
 Τῆς ἐπὶ πάντα ποταῖ· ἱερὴ δὲ οἱ ἔπλετο νηδὺς
 Γαῖα

Γαῖά τε παμμήτης, ὀρέων τ' αἰπηνὰ κάρηνα,
 Μέσση δὲ ζώνη βαρυηχέος οἶδμα θαλάσσης
 Καὶ πόντος· πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἐνδοθι ῥίζα,
 40 Τάρταρα δ' εὐρώεντα ἢ ἔχατα πείρατα γαίης.
 Πάντα δ' ἀποκρύψας, αὖθις Θάος ἐς πολυγηθὲς
 Μέλλεν ἀπὸ κραδῆς προφέρειν πάλι, θέσκελα
 ῥέζων.

In hunc locum contulimus, non tantum quae Proclus habet, quem velut fundum posuimus: sed etiam attexuimus, ex Eusebio, et Alexandrino Clemente, quae ad eundem locum pertinere iudicauit etiam Henr. Steph. Poet. philos. p. 81, atque Eschenbachius Epig. p. 68 sqq. Vtrum hic sint, quae Christianorum ingeniis debeantur, haud dixerim. Ad rem quidem suam illos verba Orphicorum, inuitis illis, traxisse apparet: quale quid nempe Proclum etiam facere, mihi non est dubium. Sed illud modo mihi pensum sumsi, vt, quantum possim, vel Orphici vel Orphicorum carmina colligam, et quam sententiam habeant, sine studio partium declarem. Ceterum non male ita coniunxisse H. Stephanum Eschenbachiumque haec carmina, non inde modo colligo, quod mihi etiam nondum consultis illis sic videbatur: sed maxime ob hanc causam, quod Io. Stobaeus eadem fere ratione vsus est, cuius locum e MS. publicatum in Miscellaneis Britannorum et Belgar. Obseruatt. Vol. 7 p. 190 emendatiorem dedit doctissimus Heringa Obsl. c. 11 p. 95 sq. Indicabitur autem hic, vnde quidque sumtum sit eorum, quae Proclo adiecta sunt, et si quae alia varietas non nimis minuta, ac nullius plane momenti, incidet. In principio mutavi interpunctionem, et ἡεροσδῆς dedi, vt ad σπέος conueniat, pro ἡεροσδῆς. Porro Phaneta illum Orphicum, omnium rerum principia, certe notiones, continentem, deuorauit ille, quem δημιουργόν, opificem et architectum vniuersi, itemque Ζῆνα, Δία, Ιουέντ, appellat, atque hinc ideas omnium rerum intra se habuit.

7. Ὅπως ἐμελλεν in ὀπρός recte mutauit H. Stephanus. Eschenbachius, qui non Proclum typis expressum habuit, sed MS. Augustanum, pro ὅπως dedit ὅσσα ἐμελλεν γίγνεσθαι κ. τ. λ.

8. Hunc versum ita scribit Steuchus de perenni Philos. 7, 10 et illum, vt suspicor, fecit Eschenbachius Epig. p. 70, γίγνεσθαι· Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι σπέρμα πεφύκα. Ac primum verbum forte ita fuit in Codice Steuchi et Augustano: editum enim a Grynaeo Ἐγένετο, quod nos mutare ausi sumus, suadente sententia, et postulante metro, in Ἐγγίετο. Alterum σπέρμα ex ingenio substituit Eschenbachius pro σπέρματι πεφύκα, quod in Augustano inuenerat: et σπέρμα dederat etiam Steuchus, cuius versio Eschenbachius vsus est. In edito est σπέρματι πεφύκα. Etiam hic veram lectionem vidit siue libro adiutus, siue suo σοχασμῶ, Stephanus: siue vidit locum alterum Procli, quem damus ad v. 20. Sed quid sibi vult vox monstrosa? Nihil vero habet monstri, verum tunc in Homericam praepositionis interposita ῥα enclitica. Emendemus, nisi iam occupatum est, Hesychium, Σύρρα, ἡμῶν αἰς τὸ αὐτό. Legendum vel ex hoc ipso

ipso loco, ὁμόσε. Nam σύμῃα πιφύκα est συμπιφύκα vel συνεπιφύκα ἢ h. e. concreuit, ὁμόσε vel πὶς τὸ αὐτὸ ἐπιφύκα.

9. Hic quidem locus sine dubio antiquus est, et Orphicus. Ab 9-15 laudatur tot verbis, nisi quod 11 et 12 transpositi sunt, ab Aristotele, antiquo certe auctore libelli de Mundo ad finem, cum pulchre declarasset illam propositionem Εἰς δὲ ὧν πολυώνυμός ἐστιν, addit, διὸ καὶ ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ἔκκακῃς λέγεται, Ζεὺς πρῶτος γένητο κ. τ. λ. Et 6 versibus subiicit statim duo, qui nobis hic sunt 41 et 42. Qui autem Latini versus his respondentes leguntur in libello Apuleii de Mundo, hos non ab Apuleio esse, sed a recentiori editore, docetur apud Cl. Burm. ad Anthol. 1, 5 p. 2. Memorabilis praesertim est locus Plutarchi de Orac. def. p. 436, Δύο πάσης γενέσεως αἰτίας ἔχουσι, οἱ μὲν σφάδρα παλαιοὶ θεολόγοι καὶ ποιηταί (horum pater sine dubio Orpheus) τῇ κρείττονι μόνῃ τὸν ἑὴν προσέχον εἶλοντο, τῷ δὲ τὸ κοινὸν ἐπιφθεγγόμενοι πᾶσι πράγμασι, Ζεὺς ἀρχὴ Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα πέλοντα· ταῖς δὲ ἀναγκαῖαι καὶ φυσικαῖς ἃκ' ἐτι προσήσαν αἰταῖς· οἱ δὲ νεώτεροι τῶν καὶ φυσικοὶ προσαγορευόμενοι τὰν κτῆν ἐκείνοις τῆς καλῆς καὶ θείας ἀποπλατηθέντες ἀρχῆς, ἐν σώμασι καὶ πάθεσι σωματίων κ. τ. λ. Totus ille locus consideratu dignissimus: sed nos eatenus tantum illo utimur, ut ostendamus, Physicis illis a Thalete et Pherecyde antiquis vetustiores Plutarcho iudice, qui hic falli non potuit, esse versus, quos tractamus Orphicos: quos τὰ Ὀρφείως vocat Eusebius Praep. 3, 9 et refert a 9-42. Versum 9 et 10 etiam simpliciter Orpheo tribuit Tzet. prolegom. Lycophr. ubi ἀργικέραυνος scribitur non minus quam apud Eusebium, et Proclum. Cumque variari videam etiam apud Aristotelem, pene est ut ἀργικέραυνον praeferam, quo candor ille et lux fulminis designatur; et quis non novit ἀργῆτα κεραυνὸν Ιλ. Θ, 133?

10. Hic versus paullo aliter laudatur a Plutarcho, ut modo vidimus: apud Proclum vero Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. Ζεὺς ἀρχὴ, Ζεὺς μέσσα, Διὸς δ' ἐκ πάντα τέτυκτα. Nec mirum, in his carminibus multum varietatis inesse, quae a tam remotis inde temporibus in ore potius quam in scriptis hominum essent.

11. Ob duplicem sexum διφυνῆς vocari Deos, monui ad Argon. 14. Pro ἄμβροτος, ἄφθιτος est apud Eusebium. Ceterum hic versus, itemque 13 et 14 absunt apud hunc pariter et Proclum, atque in solidum debentur libro de mundo et Stobaeo MS.

15. Pro ἀρχιγένηθλος apud Aristotelem ἀρχικέραυνος ex v. 9 repetitum temere.

16. Apud Clem. Alex. Strom. 5 p. 726, 14 est μέγας ἄρανὸς αἰθῶν, Ἐν δὲ τὰ πάντα τέτυκτα, ἐν ᾧ τ. π. κ. Procl. in Tim. 3 p. 174, 1 Δαίμων καὶ ὁ Δημιουργὸς ὠνόμασται παρ' Ὀρφείως, ἐν οἷς φησιν, Ἐν κρείττονι, πῶς δαίμων ἐγένετο μέγας ἀρχὸς ἀπὸ πάντων, quae emendare licet, μέγας ἀρχὸς ἐγένετ' ἀπὸ πάντων.

17 et 18. Etiam tanquam Orphei citantur a Stobaeo Ecl. Phys. 1, 13 pr. p. 25 nisi quod vitiose editum Ἐν δαίμασι.

19. Quae hinc sequuntur, sunt ex Eusebio Praep. 3, 9, nisi quod hunc versum habet etiam Proclus in Tim. 2 p. 102, 40 et lib. 3 p. 156, 2: Videtur autem masculino genere posuisse Μῆτιν, quae alias Dea est, non modo Platoni, qui Pori matrem facit eius, qui ex Penia Amorem pro-

progeneravit, Sympos. p. 328. A; sed, quod magis huc pertinet, Hesiodo, qui primam Iouis uxorem facit, quam ex se gravidam Minerva coniux deuorauit etc. Vid. Theog. 886; atque ipsis adeo Orphicis, Minerva, Ἀθηνᾶ, eadem, si credimus Eschenbachio Epig. p. 49. Mihi quidem non contigit in testem antiquum huius rei incidere. Nam Hesychiana συνανσμία, σύνσις, βελή, τέχνη, γνώμη, δόλοι, ἀπάτη, καὶ ἡ θεός, potest ad Hesiodicam Platoniceque Metin referri. Sed Μητιν non minus quam Φάνητα et Ἡρικαπαῖον esse masculina Dei nomina apud Orphicos, ex MSS. Damascii et Procli locis apparet, quos laudauit Bentleius in epistola ad Millium de Ioanne Malela p. 2 sq. vbi inter alia felici emendatione restituit versum, Μητιν σπέρμα φέροντα θεῶν κλυτὸν Ἡρικαπαῖον. Et p. 4 ex Procli MS. Ἀβρὸς Ἐρως, καὶ Μητις ἀτάδαλοι. Cf. Fr. 8, 1. Locum e Proclo in Timaeum, citatum Eschenbachio Epig. p. 55 Μητις τε κίλομαι καὶ κέρδισι, nondum obseruavi.

20. Procl. in Tim. 2 p. 94, 16 Orpheo tribuit hunc versum Πάντα γὰρ ἐν Ζηνὸς μεγάλῃ τᾷδε δώματι κᾶται, καὶ, Ζηνὸς δ' ἐνὶ γαστέρι συρράπιφύκα. Leg. μεγάλῃ σώματι. De altero vid. hic v. 8.

21. Eodem pertinet Procl. in Tim. 1 p. 50, 2 Ὀφειὺς τῶν δυνάμεων τάξιν ἐνδακνύμενος, Τῷ δ' ἦτοι κεφαλὴ μὲν, Φησὶν, Οὐρανὸς αἰγληήεις, Ὀμματα δ' ἡελίος τε καὶ ἀντιόωσα σελήνη. Itaque hic rescribam, τῷ δ' ἦτοι κεφαλὴ μὲν, ἰδὲ, κ. κ. π. vel sola interpunctione mutata, κεφαλὴ μὲν, ἰδὲν καὶ κ. π. et pulchri adspexu vultus. Vigerius ad Eusebium coniicit ἰδεις. sed sic sequi deberet Οὐρανὸν etc. Ceterum similis plane Orphico Ioui est Sarapis, qui de se apud Macrobi. Sat. 1, 20 ita respondit Nicocreonti,

Εἰμὶ θεὸς τοῖός σε μαθῶν, εἶπ' ἔγὼ ἄπω·
Οὐράνιος κόσμος κεφαλὴ, γαστὴρ δὲ θάλασσα,
Γαῖα δὲ μοι πόδες εἰσὶ, τὰ δ' ἔατ' ἐν αἰθέρι κᾶται,
Ὀμμά τε τηλαυγὲς λαμπρὸν φάος ἡελίοιο.

26. Ἀντιόωσα Lunae epitheton respectu Solis: quam non videmus, nisi quatenus Soli opposita et velut obuia, radios illius ad nos reflectit, vt aiunt philosophi, refert, reicit. Nescio vnde sit apud Cl. Heringam ἀνταυγῆσα, nam Stobaei locus refert ἀντιόωσα.

27. Νᾶς — ἀψευδής apud Proclum in Tim. 3 p. 164, 29 tum Eusebium et Stobaeum ll. cc. legitur sine varietate. Interea non sine veri similitudine Heringa dedit Οὗς ἀψευδές, βασιλῆϊον quod suadere videtur v. 30, et laudatum ad v. 21 Sarapidis oraculum, τὰ δ' ἔατ' ἐν αἰθέρι κᾶται. Mutare tamen nolui tres voces; in quibus libri consentiunt: cum etiam νᾶς huc pulchre conuenire, quin vnicé conuenire videatur huius intelligendi facultas. Etenim ὁ νᾶς etiam audit, videt: solus νᾶς est, non ἄς, qui φράζεται, intelligit, cogitat. Νᾶς vocari potest βασιλῆϊος, qui etiam in homine sit τὸ ἡγεμονικόν. Illa deinde tam verbose inculcata αὐδὴ, ἐνοπή, κτύπος, ὅσα ad ἄς referuntur. His versibus poterat vti Clarckius ad naturam spatii sui declarandam, quatenus illud sensorium quoddam Dei dici posse putauit. Qui hic νᾶς est, ille v. 31 νόημα vocatur.

28. Προ κλύα, κυκλῆ est apud Eusebium.

29. Οὗτ' ἐνοπή, ἔτε κτύπος, ἔτε μὲν ἴσσα, Euseb. Αὐδὴ, ἔτ' ἐνοπή, ἔτε κτύπος ἔδεν, Οὐ μίνος λήθα Stobaeus MS. Vnde fecit Heringa,

ἰδὲ πτόπος, ἡ μίτος ἰδὲν, *Ο λήθας. Scilicet non adhibuit Vir doctus locum Procli.

30. *Η λήθας legendum, pro *Ηλύθας, quod est apud Proclum, iam viderat H. Stephanus. Pro ἴας apud Eusebium legitur ὕας. Vigerius suspicabatur ὤτας. Nempe sententiam vidit: ἴας praeferat Criticus, etiam si absque Proclo et Stobaeo esset.

31. *Εχας Heringa. Bene, puto: sed nec alterum damnum. Stobaeus MS. pro ἡδὲ νόημα habet ἡ δ' ἐνι σημα Σῆμα δὲ οἱ κ. τ. λ. Vnde effinxit Heringa, ἡ δ' ἐπίσημον. Σῶμα δὲ οἱ. Scilicet Eusebium non contulit Vir eruditus, solo usus praestanti ingenio.

32. Partem horum versuum ita refert Proclus in Tim. 3 p. 153, 3 Ταῦτα ἂν ὁ θεολόγος αἰδῶς (elementa omnium rerum πρώτως, et per causam suam esse in opifice mundi) περὶ τῆ δημιουργῆ φησι, Σῶμα δὲ οἱ περιφειγγίς (sic ille pro Eusebiano περιφ. recte, puto) ἀπείριστον, αἰσυφίλακτον, et statim, *Ωμοι μὲν — εὐρυβάης. Et ceteris omissis Μίση δὲ ζῶν βαθυαχίος (sic pro meliori βαρυνηχ.) οἶδμα θαλάσσης. Πυμάτη δὲ βάσις χθονὸς ἐνδοθεῖ ρίζα.

33. Dedi lectionem H. Stephani, nisi quod ille habet ὀμβριμόγυιον. Apud Eusebium est *Οβριμον pro *Ατρομον. Sed Stob. MS. Ατρομον ὀμβρόγυιον, vnde ὀμβριμόγυιον fecit Cl. Heringa. Sed illud μ ante β semibarbaris librariis deberi, non dubito, in voce Homero Hesiodoque frequentata. Vid. Eustath. ad Od. A, 101 de Minerva ὀβριμοπάτερη, p. 26, 21.

36. Ποταῖται et ποχ παμμήταρα editum negligentius apud Eusebium, παμμήταρ Stob. MS. παμμήτηρ lectionem H. Steph. tuetur Δημήτηρ. Sed παμμήταρα est in Hymno Homérico 29, 1.

39. Πυμάτη — γαίης habet Proclus etiam in Tim. 3 p. 211, 2 et inde conficit in Demiurgo προὔπαρχαν τὰ αἶτια.

42. Hos duo versus habet Proclus in Tim. 2 p. 99, 14 ita, Πάντα ταῦτε κρύψας, αὐτῷ καλεῖσθαι ρίζαν. Ultimum sic Procl. in Tim. 2 p. 64, 3 ἔμελλεν ἀπὸ κραδῆς προφέρειν πάλι θέσκελα ἔργα. Πάλι pro πάλιν est etiam H. 2, 10. Apud Aristotelem l. c. ad v. 9 ita eduntur, Πάντας γὰρ κρύψας αὐτίς φ. α. π. Ἐξ ἱερῆς κραδῆς ἀνιέγκατο μέγμερα ρίζαν. Eodem modo Clem. Alex. Stro. 5 p. 722, 23 nisi quod hic est π' αὐτῷ. Ro. Stephanus in Eusebio sic ut dedimus, nisi quod καλεῖσθαι, vna voce scriptum. In Stobaeo MS. Πάντα δα . . . κρύψας αὐτῷ φαῖος ὑπολύγηθε Μίθας ἀπὸ κραδῆς καίλας θέσκελος ρίζαν. vnde Heringa, Πάντα δ' ἀποκρύψας, αὐτῷ φαῖος ἰς πολυγηθῆς Μίθας ἀπὸ κραδῆς ἀνιέγκας θέσκελα ρίζαν. Cogitet lector hic etiam, quod de magna illa varietate ad v. 9 monuimus.

VII.

Ex Macrobio Sat. 1, 18

De Phanete h. c. Sole ac Dionysio.

Τῆκων αἰθέρα θεῖον, ἀκίνητόν περ εἶντα,
Ἐξανέφημε θεοῖς ὥραν κάλλιπον ἰδέσθαι,

*Ον

- “Ον δὴ νῦν καλέεσι Φάνητά τε καὶ Διόνυσον,
 Εὐβελῆα τ’ ἄνακτα, καὶ Ἀνταύγην αἰετὶ δῖον.
 5 Ἄλλοι δ’ ἄλλο καλέουσιν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων.
 Πρῶτος δ’ ἐς Φάος ἦλθε, Διόνυσος δ’ ἐπεκλήθη,
 Οὐνεκα δινεῖται κατ’ ἀπείρονα μακρὸν Ὀλυμπον·
 Ἀλλαχθεῖς δ’ ὄνομ’ ἔχου, προσωυμίας τε ἕκαστον
 Παντοδαπὰς κατὰ καιρὸν, ἀμειβομένοιο χρόνιο.

Et quibusdam interiectis,

Orpheus Liberum atque Solem unum esse Deum eundemque demonstrans, de ornatu vestituque eius in sacris Liberalibus ita scribit:

- 10 Ταῦτά γε πάντα τελεῖν ἱερᾷ σκευῇ πυκνὰ σάντα,
 Σῶμα θεῷ πλάττειν ἐριαυγῆς Ἡελίοιο.
 Πρῶτα μὲν ἀργυφέαις ἐναλίγκιον ἀκτίνεσσιν
 Πέπλον φοινίκιον πυρὶ εἴκελον ἀμφιβαλέσθαι.
 Αὐτὰρ ὑπερθε νεβροῖο παναιόλῃς εὐρὺ καθάψαι
 15 Δέρμα πολύσικτον θηρῆς, κατὰ δεξιὸν ὦμον,
 Ἄσρων δαιδαλέων μίμημ’ ἱερῷ τε πόλοιο.
 Εἶτα δ’ ὑπερθε νεβρῆς χρύσεον ζωστῆρα βαλέσθαι,
 Παμφανόωντα, περίξ σέρων φορέειν, μέγα σῆμα
 Εὐθύς ὅτ’ ἐκ περάτων γαίης φαέθων ἀνορέσων
 20 Χρυσείαις ἀκτίσι βάλλῃ ῥόον ὠκεανοῖο,
 Αὐγὴ δ’ ἄσπετος ἦ, ἀνὰ δὲ δρότῳ ἀμφιγυῖσα
 Μαρμαίρῃ δίνῃσιν ἐλίσσομένη κατὰ κύκλον
 Πρόθε θεῷ, ζώνῃ δ’ ἄρ’ ὑπὸ σέρων ἀμετρήτων
 Φαίνεται ἄρ’ ὠκεανῷ κύκλος, μέγα θαῦμα ἐσιδέσθαι.

Et 1, 23

Solem esse omnia et Orpheus testatur, his versibus:

- 25 Κέκλυθι τηλεπόρθῃ δίνῃς ἐλικάυγέα κύκλον
 Οὐρανίαις σροφαλιγῇ περίδρομον αἰὲν ἐλίσσων,
 Ἀγλαὲ Ζεῦ, Διόνυσε, πάτερ πόντε, πάτερ αἴης,

Αα 2

Ἡλια

Ἦλιε παγγενέτορ, παναίολε, χρυσεοφειγγές.

Et i, 17 p. 195.

Apollinem πατρῶν cognominauerunt, ut auctorem
progenerandum omnium rerum — ut ait Or-
pheus:

Πατρός ἔχοντα νόον καὶ ἐπίφρονα βελήν.

1. Quis sit ille τέκων αἰθέρα, ex ipsa re intelligitur, nempe primus
Opifex rerum et Demiurgus. Sed quid sit τέκων τὸν αἰθέρα, solus forte
redux ab inferis Orpheus dixerit. Metuo enim, ne, si omnia denuo
conducam et componam, quae conduxit Pauli Leopardi Eschenbachique
diligentia, et ex MSS. protulit Bentleius (Epist. ad Millium sub Io.
Malela p. 3) de Phanete illo Orphico, de quo, e quo ille profiliit etc.
tamen nihil ad hanc rem proficiam. Itaque contentus ero apposuisse
solum hoc, quod e MS. Damascio dedit Bentleius, Οὐχὶ δὲ καὶ Ὀρφεὺς
ἀπὸ τῆς Ὠᾶς παρέγχετο καὶ τῆς Νεφέλης ἐκείνης τὸν πολυτίμητον Φάιντα
κ. τ. λ. Τέκων αἰθέρα et ἐκείνην Νεφέλην hic quidem videntur mihi
synonymia: mirum fuerit, si hodie sic loquatur Philosophus. Sed co-
gitemus, quas notiones antiquum vulgus et hodiernum nomini *caeli* ad-
iunxerit. *Phaneta, aetheris filium*, statim videbimus. Quae alioqui
sunt in Orphicis carminibus, ea commodius leguntur ad Argon. 15 et
ad H. 5. et mox Fr. 8.

2. Ἐξ ἀνέφνης θεοῦς convenit cum verbis Damascii de principiis apud
Wolffium Anecd. 3 p. 209 pr. "Ο, τε γὰρ Ἐλλήνων θεολόγος Ὀρφεὺς
πρῶτον ἐποίησε τὸν Φάιντα καθοριόμενον ὑπὸ τῶν θεῶν. Procl. in Tim. 2
p. 132, 25 cum dixisset nomine χροῖς (color) significari τὸ ὄρατόν, addit
exemplum, Θαύμαζον καθοριῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἄελπτον, Τοῖον (sic
leg. pro τὸ ὅν) ἀπέσιλβε χροῖος ἀθανάτοιο Φάιντος. Pro ὦραν reponere
cogitabam Ὠρον, quod Solis apud Aegyptios, Praeceptores Orphei et
discipulos, nomen esse, ipse docet Macrobius 1, 21. Sed retinui, quod
Orphicam esse hanc appellationem nondum observaui, et quod commode
et Graece dicitur Φάνης ὦραν κλέιδος. De illa pulchritudine Phanetis
Procl. in Tim. 2 p. 132, 8. Διὸ καὶ παρ' Ὀρφεῶς — ὁ Φάνης περικαλέσας
αἰθέρος υἱὸς ἐνομάζεται, καὶ ἀβρὸς Ἔρας — διὸ καὶ κλέιδος ἐνομάζεται.
Aetheris igitur filius est Phanes. Ad eum refert Lactantius 1, 5. 5 ver-
sum Orphei Πρωτόγονος φάειντος περιμηκτός ἦτορ υἱός. Addit, Aliud enim
amplius quous diceret, non habebat. Hunc ait esse omnium Deorum pa-
rentem, quorum causa caelum condiderit — Ἐκτισιν ἀθανάτοις δόμον
ἄφθιτον.

3 et 4. Τε ac τ' reposui pro δὲ et δ' sententia postulante, et anti-
quis exemplaribus. Εὐβελίας quos alias vocet, ostendit Index. Ἀν-
ταυγῆς siderum generale epitheton H. 6, 5 v. v. Itaque etiam hic ma-
xim αὐταυγῆ.

10. Operosa praeceptio de ornatu et vestitu sacerdotis, remotae
antiquitatis et pene Mosaeicae indicium.

14. 15. Παναίολον δέρμα malim, et πολυτίκτα θερός.

17. Νε-

17. Νεβρῆ est pellis hinnulei, νεβρῆ, vt λεοντῆ e. i. g. a. Vltatius νεβοῖς, νεβοῖν puto adhuc Lexicis exsulat. Supra hinnuleam pellem a dextro humero suspensam balteus induendus est aureus. Hunc ζωστήρα fert circa ipsa praecordia, περιζέσθων. Alia est ζώνη v. 23 ὑπὸ σέσθων.

18. Hic habitus debet symbolum esse Solis orientis, et praecedentis eum aurorae.

23. Ἀμετρήτης malim, vt ad Oceanum referatur.

VIII.

De Phanete ac Titanibus ex Proclo et aliis. Conf.

ad Fr. 6, 19 et 7, 3.

In Tim. 2 p. 102, 37.

Πάλαμ ὁ Θεολόγος ἐν γε τῷ Φάνητι τὴν δημιουργικὴν αἰτίαν ἀνύμνησεν. Ἐκεῖ γὰρ ἦν τε καὶ προῖν, ὥσπερ ἔφη καὶ αὐτός,

— Βρόμιός τε μέγας, καὶ Ζεὺς ὁ πανόπτης.

Et paucis interiectis habet versum, (de quo ad Fr. 6, 19)

Καὶ Μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ Ἔρως πολυτερπής,
αὐτός τε ὁ Διόνυσος καὶ Φάνης καὶ Ἡρικεπαῖος συνεχῶς ἐνομάζεται.

Et p. 99, 9.

Ὡς τότε πρωτογόνοιο χανὸν μένος Ἡρικεπαῖς
τῶν πάντων τε δέμας εἶχεν ἐνὶ γαστέρι κοίλῃ.
5 Μίε δ' ἐοῖς μελέεσσι θεῶ δύναμιν τε καὶ αἰκλήν.
Τένεκα σὺν τῷ παντὶ Διὸς πάλιν ἐντὸς ἐτύχθη.

Ex Athenagora apol. p. 72.

* Ἄν δὲ Φάνης ἄλλην γεγενῆν τεκνώσατο δεινὴν
Νηδύος ἐξ ἱερῆς, προσιδεῖν φοβερωπὸν ἔχιδναν,
ἧς χαῖται μὲν ἀπὸ κρατὸς καλὸν τε πρόσωπον
10 Ἦν ἐσιδεῖν, τὰ δὲ λοιπὰ μέρη φοβεροῖο δράκοντος
Αὐχένος ἐξ ἄκρῃ.

Proclus in Tim. 3 p. 137, 11.

Ὁ Θεολόγος μόνον παράγει* τὸν Φάνητα,
Σπέρμα φέροντα Θεὸν κλυτόν. —

Οὐρανὸς μὲν γὰρ μετὰ τῆς γῆς πρόεισιν,
Ἡ δὲ πάλιν γαῖάν τε καὶ ἔρανὸν εὐρὺν ἔτικτε —

Κατὰ τὴν τρίτην γονὴν ἡ γῆ προήγαγεν (conf. v. 21)

Ἐπτά μὲν εὐειδεῖς κέρασ, ἐλικώπιδας, ἀγνάς,
15 Ἐπτά δὲ παῖδας ἀνακτας ἐγείνατο λαχνηέντας.

— Ὁ δὲ γε Φάνης μόνος τε πρόεισιν, καὶ ὁ αὐτὸς
ἀνυμνεῖται, θῆλυς καὶ γενέτωρ —

Αὐτὸς ἑὺς γὰρ παιδὸς ἀφείλετο κέριμον ἀνδρός

Et ibid. p. 137, §26.

Τὰ λόγια τὸν μέγιστον τέττον Θεὸν (Φάνητα) πηγὴν
πηγῶν προσαγορεύει, καὶ μόνον ἀπογεννήσας τὰ
πάντα φησὶν.

Ἐνθεν ἄδην θρώσκει γενεαὶς πολυποικίλῃς ὕλης,
Ἐνθεν συρόμενος πρηνὴρ, ἀμυδρῶ πυρὸς ἀνδρός,
Κόσμων ἐνθρώσκων κοιλώμασι. Πάντα γὰρ ἐνθεν
20 Ἀρχεταεῖς τὸ κάτω τείνειν ἀκτῖνας ἀγητάς.

Et L. 5 p. 295, 30 conferenda cum v. 14 sq.

Τίκτει ἡ γῆ λαθῶσα τὸν ἔρανόν, ὥς φησιν ὁ Θεολόγος,
Ἐπτά μὲν εὐειδεῖς κέρασ, ἐπὶ δὲ παῖδας ἀνακτας.
Θυγατέρας μὲν, Θέμιν καὶ εὐφρονα Τηθύν,
Μνημοσύνην τε βαθυπλόκαμον, Θείαν τε μάκαιραν
Ἡ δὲ Διώνην τίκτεν, ἀριπρεπὲς εἶδος ἔχουσαν,
25 Φοίβην τε Ῥεῖην τε, Διὸς γενέτειραν ἀνακτος.

Παῖδας δὲ ἄλλας τρεῖς τε,

Κοῖόν τε Κροῖόν τε μέγαν, Φόρκυν τε κραταῖον,
Καὶ Κρόνον, Ὠκεανόν θ' ὑπερίονά τ' Ἰαπετόν τε.

Deinde, in fine paginae, de Caelo s. Vrano,

Ὡς

Ὡς ἐνόησ' αὐτὰς ἀμείλιχον ἦτορ ἔχοντας,
Καὶ φύσιν ἐκνομίην·

30 Ῥίπτε βαθὺν γαίης ἐς τάρταρον·

Et statim p. 296, 1.

Τῶν ἄλλων Τιτάνων εἰς τὴν κατὰ τῆ πατρὸς ἐπι-
βελὴν ἱεμένων, ὁ Ὀκεανὸς ἀπαγορεύει τε πρὸς
ταῖς τῆς μητρὸς ἐπιτάξεις, καὶ ἐνδοιάζει περὶ
τῆς τάξεως.

Ἐνθ' ἔν' Ὀκεανὸς μὲν ἐνὶ μεγάροισιν ἔμιμνεν,
Ὀρμαίνων, ποτέρωσε νόον τράποι, ἢ πατέρα
Ὀν γνῶσι τε βίης, καὶ αἰτάθ' αὖ λα λωβήσεται
Σὺν Κρόνῳ ἠδ' ἄλλοισιν ἀδελφοῖς, οἱ πεπρωτο
35 Μητρὶ Φίλῃ, ἢ τὸς γε λιπὼν μένοι ἐνδον ἔκηλος.
Πολλὰ δὲ πορφύρων, μένεν ἡμέρος ἐν μεγάροισι,
Σκυζόμενος τῇ μητρὶ κασιγνήτοισι δὲ μᾶλλον.

*Idem in Tim. 1 p. 57 extr. de Titanibus, victos esse
ab Olympiis,*

Καὶ κρατεροί περ ἑόντες ἀμείνωνος ἀντιάσαντες,
Ἵβριος ἀντ' ὀλαῖς καὶ αἰτάθ' αὖ λα λωβήσεται.

Athenag. apol. p. 66.

40 Κέρως δ' ἔβρανίωνας ἐγένεατο πάτῃα γαῖα,
Οὓς δὴ καὶ Τιτῆνας ἐπὶ κλησὶν καλέουσιν,
Οὔνεκα τισάθ' ἡν μέγαν ἔβρανὸν αἰσερόεντα.

Procl. in Tim. 2 p. 100, 3

Οἱ Ζηνὶ βροντὴν τε πόρον, τευξάν τε κεραυνόν.
Πρῶτοι τεκτονόχειρες, οἳ Ἡφαίστου καὶ Ἀθήνην
45 Δαίδαλα πάντ' ἐδίδαξαν, ὅς' ἔβρανὸς ἐντὸς ἔεργει.

Procl. in Tim. L. 3 p. 184, 47

Ἐπὶ δὲ πάντα μέρη κέρως (Bacchi) διμοιρήσαντο,
Φησὶν ὁ Θεολόγος περὶ τῶν Τιτάνων.

Id. L. I — apud Eschenb. Epig. p. 55

ΤΙΤΗΝΕΣ ΚΑΚΟΜΗΤΟΙ, ὑΠΕΡΒΙΟΝ ἦΤΟΡ ἔΧΟΝΤΕΣ.

Contulimus huc Stephani exemplo pluscula de Phanete ac Titanibus: non quo cohaerere ea putemus, aut vilo modo in vnum velut corpusculum coire posse: qua in re frustra laborarunt Chrysippus, Proclus, Eschenbachius: sed ut hoc ipsum, si cui lubeat, eo facilius queat inquirere et cognoscere.

3. De famoso hoc Orphicorum Ericapaeo vid. ad Hym. 5, 4. Nempe pro ἤρικε παῖον, rescripsi Ἡρικεπαῖα.

6. Est hoc initium eius fragmenti, quod dedimus n. 6. Vnde etiam hic posuimus σὺν τῷ παντί, pro inepto σὺν τῷ παρὰ.

8. De hac ἰχίδνη s. dracone plura Athenag. p. 65.

* Orpheus inducit in carmine suo Phaneta solum sine coniuge generantem omnia. Sed mox Οὐρανὸς μετὰ γῆς πρόειπιν, procedit ad generandum: rursus ἡ γῆ προήγαγεν, Terra produxit, genuit, filias. Et v. 16 ὁ Φάνης μόνος πρόειπιν.

17. Ἄδην θρώσκεα legendum, i. copiose, affatim profilit, pro ἄδην θρώτκεα quod hic est, aut ἄρδην θρώτκεα ut habetur in eod. versu apud Procl. in Tim. 2 p. 118. 22. Bentleius in epistola ad Mill. sub Io. Malela p. 3 ex Damascio MS. dedit Ἐνθεν ἀποθρώτκεα γένεσις πολυπιδάκκ ὕλης. Πολυποίκιλον ὕλην habet ter. Proclus.

21. Εὐώδαι est in Proclo. Sed sine dubio praeferendum quod ex eodem dedimus v. 17. Non puto voluisse virum hic etiam versus ipsos Orphei referre, quos reconcinnare facile alioquin fuerit: sed verba, omillis quibusdam, posuisse e memoria. Caeterum in hac genealogia Hesiodus quaedam mutavit Theog. 134 sq. Nec per omnia conuenit Apollod. Bibl. 1, 1, 3, qui tamen easdem septem Titanidas habet. Qui hic est Κραῖος, apud Hesiodum Κρῆος, et apud Apollodorum Κρῖος scribitur.

26. Κραταῖον reposui versus causa pro κρατερόν.

32 et 33. Corrupti videntur duo versus: restituantur, si legere placeat, τὲ πατέρ' ὃν Γυμνώση. Sic τέρ' produci possit propter literam asperam et asperum, qui statim sequitur, spiritum. Γυμνῶν βίης est viribus, tanquam armis, nudare.

34. Oceanum etiam ab illa coniuratione liberat Apollod. 1, 1, 3.

IX.

Procl. in Tim. 4 p. 83, 11

Luna ἀντίχθων

Μήσατο δ' ἄλλην γαῖαν ἀπείρατον, ἦν τε σελήνην
Ἀθάνατοι κλήζουσιν, ἐπιχθόνιοι δέ τε μήνην
Ἡ πόλλ' ἔρε' ἔχει, πόλλ' ἄσσα, πολλὰ μέλαθρα.

Addit

Addit Eschenb. Epig. p. 164 ex eod. libro.

*Οφρ' ἐν μηνὶ τρέπη ὅπερ ἥλιος εἰς ἐνιαυτόν.

X.

Procl. in Tim. 2 p. 63, 49 Dei Opificis cum No-
cte deliberatio.

Ὁ τῷ παντὸς ποιητῆς — πρὸς τὴν Νύκτα τῷ Θεο-
λόγῳ πεποιήται λέγων

Μαῖα, θεῶν ὑπάτη, Νύξ ἄμβροτε, πῶς τάδε,
Φράζε.

Πῶς δεῖ μ' ἀθανάτων ἀρχὴν κρατερὸφρονα θέσθαι;
καὶ ἀνέει παρ' αὐτῆς,

Αἰθέρι πάντα περίξ ἀφάτῳ λάβε, τῷ δ' ἐνὶ μέσῳ
Οὐρανῷ —

καὶ περὶ πάσης ἐξῆς ἀναδιδάσκεται τῆς κοσμοποιίας.

Πρὸς δὲ τὸν Κρόνον πάλιν, μετὰ τὰς δεσμὰς †,
μόνον ἔκ εὐχόμενος, φησὶν.

*Ορθε δ' ἡμετέραν γενεὴν, ἀριδείκετε δαῖμόν.

Similis dialogismus est apud eundem in Tim. 2 p. 96, 2

5 Πῶς δέ μοι ἐν τι τὰ πάντ' ἔσαι, καὶ χωρὶς ἑκαστον;
Αἰθέρι πάντα περίξ ἀφάτῳ λαβέ· τῷ δ' ἐνὶ μέσῳ
Οὐρανόν· ἐν δέ τε γαῖαν ἀπείριτον, ἐν δὲ θάλασσαν,
Ἐν δέ τε τείρεα πάντα, τὰ τ' ἔβρανός ἐσεφάνωτο.

Καὶ δὴ καὶ περὶ τῶν ἄλλων ἀπάντων ὑποδεικνύει
δημιουργημάτων, ἐπήνεγγεν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ δεσμὸν κρατερόν ἐπὶ πᾶσι τανύσης,

10 * Σειρὴν χρυσεῖν ἐξ αἰθέρος ἀρτήσαντα.

1. Apud eundem Proclum in Tim. 4 p. 294, 16 hic versus ita finitur, Πῶς τάδε φράσεις; Ceterum quod Μαῖα hic vocatur Nox, videri potest, eam velut obstetricem intelligi rerum omnium genitarum, ut in H. 2 pr. θεῶν γένετα καὶ ἀνδρῶν, et v. 2 γένετι πάντων appellatur.

3. Etiam haec paullo aliter referri alias, mox videbimus v. 7.

†) Postquam in vincula Saturnum coniecerat Iupiter, qui hic Demiurgus s. Opifex mundi est, ipsius consilium, quasi suppliciter precans, sibi expetit.

5. Apparet, etiam hic consuli a Demiurgo *Nolle*, quam forte ex hac ipsa fabula *consilii matrem* fecere iuniores; nisi potius hoc ipsum quoque hac fabula innuere voluit Orpheus, noctis silentium consiliis agitandis accommodatum esse. V. ad H. 8, 8.

6. Secundum haec Aether extremum continens omnium rerum: intra hunc Caelum: in hoc denique Terra, Mare, Sidera. Vid. ad 19, 4.

10. Hunc versum adieci ex Proclo in Tim. 3 p. 146, 41. Huc etiam pertinet Procl. in Tim. L. 3 p. 173, 52. Κρατερός μὲν γὰρ καὶ ὁ δεσμός ὁ ἀπὸ τῆς καὶ ψυχῆς, ὡς καὶ Ὁρφεύς φησιν, ἀθάλα μίσζων ἢ τῆς χρυσῆς σφραῖς ἴσῳσι, καὶ μαζόνων τοῖς πᾶσι ἀγαθῶν αἰτία. Aurea talis catena Homero quoque placuit Il. Θ, 19 quam Irridere solet Lucianus.

XI.

Stobaeus Sermon. 77 p. 455, 28.

Iustitia Dei.

Ζεὺς δ' ἐνορᾷ γονέων ὅποσοι τίσι θέμισας,
Ἥδ' ὅσοι ἐκ ἀλέγεσιν, ἀναιδέα θυμὸν ἔχοντες
Καὶ τοῖς μὲν πρόφρων καὶ ἥπιος ἐσθλὰ δίδωσι,
Τοῖς δὲ κακὰ φρονέων νεμεσίζεται Εὐμενίδεσσι.
5 Δεινὰ γὰρ κατὰ γαῖαν Ἐρινυῖες εἰσὶ τοκήων.

4. Duriusculus hic versus. Εὐμενίδεσσιν (vid. H. 68 et 69) debet esse Darius instrumenti vel modi adeo, hac sententia, Iupiter malis irascitur per Furias h. e. Furis immittendis eos punit. Iupiter poetarum ethicus iniuriis in parentes liberos viciscitur, physicus ipse patrem delicit etc.

XII.

Sextus Empir. contra Math. 2, 31 et 9, 15.

Vita ante leges.

Ἦν χρόνος, ἡνίκα Φῶτες ἀπ' ἀλλήλων βίον εἶχον
Σαρκοδακῆ· κρείσσων δὲ τὸν ἥττονα Φῶτα δαίζε.

Dixit, quae debent et possunt dici, ad utrumque locum Fabricius.

XIII.

XIII.

Plato Philebo extr. p. 94, H. et Plutarch. p. 391, C.

Ἐκτὴ δ' ἐν γενεᾷ (Φησὶν Ὀρφεὺς) καταπαύσατε
κόσμον* αἰοιδῆς.

Prouerbi instar utroque in loco poni videtur, ut post quinque genera vel gradus adeo, nihil superesse sextum indicetur. Sed an eadem sententia posuerit auctor, non dixerim. Seuerior Neander in Theognidem p. 292 med. Operis aurei, putat Orpheam hunc versum posuisse, de nobilibus illis VI millenorum annorum aetatibus, de quibus multa Iudaei et ex his Christiani. Vid. Fabric. Cod. Pseudepigr. V. T. p. 1079 sq.

* Plut. Συμὸν.

XIV.

Plato Cratylo p. 265, A vbi Orphicam et Heracliticam Philosophiam comparat.

Λέγει δὲ πρ καὶ Ὀρφεὺς, ὅτι

Ὠκεανὸς πρῶτος καλλιρρόος ἤρξε γάμοιο,
Ὅς ῥα κασιγνήτην ὁμομήτορα Τηθύν ὄπυιεν

Io. Stobaeus Ecl. Phys. 1, 13 p. 25 repetit emendatius,
ut videtur,

Ὠκ. πρῶτις καλλιρρόος κ. τ. λ. et addit,

Γαῖα δέ τοι πρῶτον μὲν ἐγένεατο ἴσον ἑαυτῇ

5 Οὐρανὸν ἀσερόενθ', ἵνα μιν περὶ πάντα καλύπτῃ,
Ὅς ῥ' εἴη μακάρεσσι θεοῖς ἔδος ἀσφαλὲς αἰεὶ.

Sequuntur apud Stobaeum aliquot Iambici, quos his subnexuit et pro Orphicis dedit Eschenbachius: quos nos quoque referemus, non pro Orphicis quidem: videntur enim Tragici antiqui potius esse: sed quod omniscientiam diuinam, licet formulis incommodis et parum exquisitis, describunt, et quod paullo emendatiores qui legantur, digni sunt: puto autem sic:

Ὅν ἀδὲ εἴς λείληθεν, ἀδὲ ἐν ποιῶν.
Οὐδ' ἂν ποιήσων, ἀδὲ πεποιηκὼς πάλας,
Οὔτε θεός, ἀδ' ἄνθρωπος, ἔτος εἰμ' ἰγώ.
Ἄϊρ' ὃν ἂν τις ὀνομάσσει, καὶ Δία.

Ἐγώ,

Ἐγὼ, ἧ θεῶ ἔιν ἔργον, αἰὲ πανταχῶ,
 Ἐνταῦθ' ἐν Ἀθήναις, ἐν Πάτραις, ἐν Σικελίᾳ,
 Ἐν ταῖς πόλεσσι πάσαις, ἐν ταῖς οἰκίαις
 Πάσαις, ἐν ὑμῖν πᾶσιν· ἧ ἔστιν τόπος,
 Οὐ μὴ ἔιν αἴρῃ· ὃ δὲ παρὸν ἀπανταχῶ
 Πάντ' ἐξ ἀνάγκης οἶδε πανταχῶ παρῶν.

XV.

Dio Chrysof. Corinth. p. 458.

Ἐγένετο δὲ καὶ τῶν νεῶν ἄμιλλα· καὶ Ἀργῶ ἐνίκαι·
 καὶ μετὰ ταῦτα ἔν' ἐπλευσεν, ἀλλ' αὐτὴν ἀνέ-
 θεκεν ὁ Ἰάσων ἐνταῦθα (Corinth) τῷ Ποσειδῶ-
 νι, καὶ τὸ ἐπίγραμμα ἐπέγραψεν, ὃ λέγουσιν
 Ὀρφείως εἶναι·

Ἀργῶ τὸ σκάφος εἰμι, θεῶ δ' ἀνέθεκεν Ἰάσων,
 Ἰθμία, καὶ Νεμέοις σέψάμενον πίτυσιν.

Ultimum actum fabulae Argonauticae, et Medae furores Corin-
 thum vulgo referri a Tragicis, notum. Noster Orpheus Argon. 1366
 Iolcum reducit Iasonem et Argo. Consentit alter Sophista Aristides, qui
 in Isthmiaca, To. 1 p. 24 Iebb. tribuit Corintho aedificationem Argūs,
 causam coniecturae interserens, ὃ γὰρ ἡγεμὼν αὐτῆς — φαίνεται δὲυρὸ
 τε καταγόμενος αὐτὴν, καὶ δεῦρο ὀρμιστάμενος· ponit ut certum, appu-
 lisse Iasonem Corinthi, et nauem ibi subduxisse.

2. Στεψάμενον media voce et ad σκάφος relatum hoc indicare vi-
 detur, nauem a se ipsa, h. e. a suis vectoribus, coronatam esse: et so-
 let sic Pindarus de sacrorum certaminum victoribus.

XVI.

Clemens Alex. Cohort. p. 17 extr. et hinc Euseb. Praepar. 2, 3.
 Baubo Cererem exhilarat.

Παραθήσομαι δὲ σοι αὐτὰ τῇ Ὀρφείως τὰ ἔπη, ἵν'
 ἔχῃς μάρτυρα τῆς ἀναισχυντίας τὸν μυσαγωγόν.

Ὡς εἰπῶσα πέπλος ἀνέστυρατο, δειξέ τε πάντα
 Σώματος ὅδε πρέποντα τύπον· παῖς δ' ἦεν Ἰακχος,
 Χεῖρά θ' ἐλὼν ῥίπτεσκε γελῶν Βαυβῆς ὑπὸ κόλπες.
 Ἡ δ' ἐπεὶ ἔν' εἶδησε θεὰ, μείδῃσ' ἐνὶ θυμῷ,
 5 Δέξατο δ' αἰόλον ἄγχος, ἐν ᾧ κυκεὼν ἐνέκειτο.

Arno-

Arnobius aduersus gentes L. 5 p. 175.

Ipsos in medio ponemus versus, quos Calliopes filius
ore edidit Graeco, et cantando per saecula generi
publicauit humano.

Sic effata, sinu vestem contraxit ab imo,

Obiecitque oculis formatas inguinibus res:

Quas caua succutiens Bacchi manu: nam puerilis

Olli vultus erat, plaudit, contrectat amice.

10 *Tum Dea desigens augusti luminis orbes,*

Tristitias animi paullum mollita reponit:

Inde manu poculum sumit, risuque sequenti

Perducit totum cyceonis laeta liquorem.

Orpheo tribuunt sine dubitatione hos versus Clemens et Arnobius, et Eleusiniorum sacrorum, quorum ille Mystagogus, partem faciunt. Quantumuis leues sunt et turpiculi, multum tamen et forte plus satis elaborarunt viri docti in illorum vel lectione vel sententia constituenda. Paulus Leopardus emendatt. 6, 25, Da. Heinsius ad Clementem, Salmas. ad Soli. p. 527 sq. et Io. Corn. de Pauw ad Anacr. p. 181: quem suo more et iure hic exagitauit Doruillius Vanni Crit. p. 397 sqq. quae potest, cui volupe est, excutere. Nobis Orphica ista ex Orphicis explicare visum est iam nuper ad Claudia. 33, 16: sed paucis, et quantum sufficiat τοῖς μεμνημένοις. Ex Hymno 41 constat, λύσιον (Lyaeo cognatum nomen) et θεσμοφόρον Διόνυσον Eleusine coli: et H. 49, 7 it. 51, 9 non λύσιον ληναῖον modo dici; sed, quod vnice huc pertinet, πανσίλυνον, φιλάπονον, et statim ἱπάρχιον, a verbo ἱφάρπτομαι. Tages a tangendo feliciter reddidit Scaliger: simplicior aliquis vocaret contrectatorem. In his versibus, vt illos proposui, Iacchus s. Bacchus, per id ipsum quod ἱπάρχιος est, sit πανσίλυκος et φιλάπονος. Potuit in illa infantia et nuditate corporum ac verborum generis humani tam absurdum, vt nobis nunc videtur merito, commentum probari, potuit religiosas in cerimonias irrepere, non minus quam Θεσμοφορίαι illae antiquorum et ritus alii, quos nemo non rideret vel despiceret, nisi religione et vsu saeculorum consecrati essent.

1. Greg. Naz. in Iulia. 1 s. Orat. 3 p. 104, 6 sic dedit Ὡς ἀπ᾽ αὐτῆς θεᾶς δοῖας ἀνεύρατο μηρῆς. Sed aperte iniquus est et calumniator, cum Deae tribuit factum Baubûs, et cum addit, secisse hoc Deam, ἵνα τελείη τὰς ἱφάρχας etc.

3. Χαρί τε μιν ῥίπτασκε legunt apud Clementem et Eusebium viri docti, et interpretantur puerum Iacchum a sua matre in sinum et complexum Baubûs missum: de qua re tamen nihil Arnobius: et quid sibi vult γελῶν, masculini generis Participium, quod verbo iungendum esse nemo, puto, dubitat. Hic audaciorem me fuisse fateor, quod cogitabam, a librario Iotacista eam mutationem inter distandum fuisse inductam.

4. *Μαίδησε* bis in hoc versu vulgatum est. Sed sic nihil in Graecis respondet versui, *Tum Dea desigens augusti luminis orbes*, et quid sibi vult ignava repetitio verbi *μαίδησε*; Et iam Salmasius in Soli. p. 528, a *Α ἄδησε* reposuit.

7. *Formatas inguinibus res* videtur interpres Latinus, siue est ipse Arnobius, siue antiquior, dixisse ut exprimeret nomen *τύπον*.

8. Heinsius coniiciebat, *Quas caua succutiens Baubús manus*.

9. *Olli* legebatur apud Arnobium olim, quod ex MS. in *Ollis* mutavit Heraldus. *Baubo* et *Bacchi* tenuissimo discrimine distare, apertum. *Casum* mutavit, qui *Baubus* hic nomen esse debere, praesumerat.

XVII.

Clemens Alex. Cohort. p. 15, 8.

Symbola quaedam mysteriorum Bacchi s. Dionysi.

‘Ο τῆς τελετῆς ποιητῆς Ὀρφεύς φησιν ὁ Θράκιος
Κῶνος καὶ ῥόμβος καὶ παίγνια καὶ πεσίγυια,
Μῆλα τε χρύσεια καλὰ παρ’ Ἑσπερίδων λιγυ-
φώνων.

Arnobius adu. Gentes L. 5 p. 169.

— ut occupatus puerilibus ludicris distractus ab Titanibus Liber sit — Cuius rei testimonium — suis prodidit in carminibus vates Thracius, *Talos, speculum, turbines, volubiles rotulas, et teretes pilas, et virginibus aurea sumpta ab Hesperidibus mala.*

Non voluit, puto, Arnobius versus Orphicos interpretari: sed sumisse videtur hanc rerum ludicarum enumerationem ex Alexandrino Clemente, qui statim post versus, quos damus, ita pergit, *Καὶ τῆς δὲ ὑμῶν τῆς τελετῆς τὰ ἀχρεῖα σύμβολα ἕκαστον εἰς κατήγνωστα παραδέδωκεν, ἀσκήλατος, σφαῖρα, εὐρέβιλος, μῆλα, ῥόμβος, ἑσπετρον, πέκεν.* Quid sibi singula illa symbola voluerint, quaerere hodie, credo, serum est.

XVIII.

Clemens Alex. Strom. L. 6 p. 738, 10.

Orphici versus ab Homero viurpati.

Ὀρφεὺς ποιήσαντος.

Ως

Ὡς ἔκύντερον ἦν καὶ ῥίγιον ἄλλο γυναικός·

Ὅμηρος ἀντικρὺς λέγει (Οδ. Λ, 426)

Ὡς ἔκ. αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός.

Εἰ p. 751, 22

Εὖροις δ' αὖν καὶ Ὅμηρον, τὸν μέγαν ποιητὴν, ἐκεί-
να τὰ ἔπη,

Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθελὲς ἐλαίης, (Ιλ. Ρ, 53)
καὶ τὰ ἐξῆς, κατὰ λέξιν μετενηνοχότα παρ' Ὀρ-
φέως ἐκ τῆς Διονύσου ἀφανισμῷ· ἐν τε τῇ Θεογονίᾳ
ἐπὶ τῷ Κρόνῳ Ὀρφεὺς πεποιήται

Κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, καδδέ μιν
Ἥρι πανδαμάτωρ. (ὕπνος)

Ταῦτα δὲ Ὅμηρος (Οδ. Ι, 372) ἐπὶ τῷ Κύκλωπος
μετέθηκεν.

Athenag. Legat. c. 15 p. 64 Dechair.

Ὅμηρος μὲν λέγοντος (Ιλ. Ξ, 201 εἰ 302)

Ὀκεανόν τε θεῶν γένεσιν καὶ μητέρα Τηθύν.

Ὀρφέως δὲ, — ὦ καὶ Ὅμηρος τὰ πολλὰ, καὶ περὶ
θεῶν μάλιστα ἔπεται, —

Ὀκεανός, ὅσπερ γένεσις πάντεσσι τέτυκται.

Iusti. M. Cohortat. c. 16 p. 81 extr. Hutchini.

Τῷ Ὀρφέως

5 Μῆνιν ᾄειδε Θεὰ Δημήτερος ἀγλαοκάρπῃ

ἐν ἀρχῇ τῆς ποιήσεως εἰρηκότος, αὐτὸς

Μῆνιν ᾄειδε Θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος

γέγραφεν.

Clem. Alex. Strom. L. 5 p. 718, 30

Τιὲ Διὸς μεγάλοιο, Πάτερ Διὸς αἰγιόχοιο.

5. Quam μῆνιν Δήμητρος cecinerit Orpheus, colligitur ex locis Cle-
mentis Alex. et Arnobii, quae damus ad Argon. 17.

7. Locus Clementis corruptus, aut truncatus, aut perturbatus videtur, quod hic persequi non licet. Sed hoc apparet, voluisse efficere, in Deo esse Patrem et Filium etiam de Orphel et Homeri sententia.

XIX.

Phyfica quaedam et Geographumena.

Proclus in Timaeum L. I p. 29, 29.

Καὶ φύσεως κλυτὰ ἔργα μένει, ἢ ἀπείριτος αἰὼν.

Clementis Alex. Strom. L. 6 p. 746, 11

Ὁρφέως ποιήσαντος

Ἔσιν ὕδωρ ψυχῇ θάνατος δ' ὕδάτεσσιν ἀμοιβή.

Ἐκ δ' ὕδατος γαῖη, τὸ δ' ἐκ γαῖης πάλιν ὕδωρ.

Ἐκ τῆ δὲ ψυχῇ, ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσει.

Ἡράκλειτος ἐκ τούτων συνισάμενος τὰς λόγους, ὡδὲ πως γράφει, ψυχῇσι θάνατος, ὕδωρ γενέσθαι· ὕδατι δὲ θάνατος, γῆν γενέσθαι· ἐκ γῆς δὲ ὕδωρ γίνεται, ἐξ ὕδατος δὲ ψυχῇ.

Idem Strom. 5 p. 672 extr. e Dionysio Thrace Grammatico mentionem facit symboli τῶν θαλάων (rainorum) τῶν δεδομένων τοῖς προσκυνοῦσιν, additque,

Φησὶ γάρ Ὁρφεὺς ὁ Θράκιος,

5 Θαλάων δ' ὅσσα βροτοῖσιν ἐπὶ χθονὸς ἔργα μέμνηται.

Οὐδὲν ἔχει μίαν αἴσαν ἐπὶ φρεσίν, ἀλλὰ κυκλεῖται πάντα πέριξ· σῆναι δὲ καθ' ἐν μέρος ὁ θέμις ἐστίν.

Ἀλλ' ἔχει, ὡς ἤρξαντο, δρόμον μέρος ἴσον ἑκάστος.

οἱ θαλαοὶ ἦτοι τῆς πρώτης τροφῆς σύμβολον ὑπάρχουσι κ. τ. λ.

Ibid. p. 673, 25

Βέδου τὰς φρέγας τὸ ὕδωρ φησὶ καλεῖν, καθὸ καὶ Ὁρφεὺς,

Καὶ

Καὶ βέδν νυμφάων καταλείβεται ἀγλαὸν ὕδωρ.

Procl. Tim. 1 p. 38, 7 Οὐ μόνοι οἱ Μαθηματικοὶ λέγῃσι περὶ τῶ μὴ πᾶν κλίμα πρὸς ἀνθρώπων οἰκῇσιν σύμμετρον, ἀλλὰ καὶ Ὀρφεὺς ἔτῳσι διερῶν. Διῶρισε δ' ἀνθρώποις

10 Χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων ναίειν ἔδος. ἢ μέσος αἶζων
Ἡελὶς τρέπεται ποτινέμενος. ἔτε τι λῆν
Ψυχρὸς ὑπὲρ κεφαλῆς, ἔτ' ἔμπυρος, ἀλλὰ με-
σηγύς.

Ad hos versus alludere videtur Sextus Emp. Pyrrh. 3, 30 Ὁρομῆ-
πριτος ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς πῦρ καὶ ὕδωρ καὶ γῆν principia rerum omnium
dixit. Repetit adu. Math. 9, 361.

2. Abrupta breuitas obscurum reddit versum. Sed quod Heracli-
ticum dogma continere dicitur, facile est illum supplere, adhibita prae-
sertim illa etiam obseruatione, in quam frequentissime incidimus de
vna voce duas velut personas sustinente, h. e. semel posita, bis intelli-
genda, nunc eodem intellectu, nunc diuerso. Nempe hoc dicit Orphi-
cus versus, *Aqua mors est animae* h. e. aëri, dum in illam densatur,
sed *mors* etiam *aquis* sunt *vices*, dum illae rursus in aëra extenuantur.
Non immoramur hic in Heraclitico dogmate illustrando: sed monemus,
his versibus firmari, quae de illo disputauimus in Comm. Acad. Scientt.
Gotting. T. I. vbi de animabus Hippocratis h. e. Heracliti.

3. Versum vacillantem fulcias, si pro τὸ legas τότε.

4. Ψυχὴ ὅλον αἰθέρα ἀλλάσσει significare videtur, aër omne spa-
cium circumfusus telluri (hic enim est aether) mutat in suam natu-
ram, vt pro aqua, vaporibus, nubibus nihil nisi aër esse videatur.
Iam 10, 6 αἰθὴρ videtur ita poni, vt non tam elementum fluidum,
quam spatium, quo continentur omnia, notet.

5. Aenigmatis instar hic locus habet. Vniuersim quidem incon-
stantiam illam et illum fluxum omnium rerum Heracliticum, explicari
his versiculis, videtur. Sed quid proprie sibi voluerit Symbolum θαλαῶν,
suo *rami*, neque Grammaticus Dionysius, neque Clemens satis docent;
multo minus quae sint ἔργα θαλαῶν. Si interpretari verbotenus locum
velis, ita fuerint verba ordinanda, Ὅσα ἔργα θαλαῶν ἑσποῖσιν ἐπὶ χρο-
νὸς μεμνηλὲν, ἐκείνων (hoc enim pronomen supplendum est) Οὐδὲν ἔχει
μῖαν αἶσαν ἐπὶ φρεσίν. Aut nihil dicit, aut θαλαῶν intelligit ipsos ho-
mines, quatenus virent, vigent, procedunt, sed etiam arescunt, ab-
scinduntur subito. Secundum haec fuerit talis sententia: Quaecunque
curant agitantue homines, illorum nihil ne in animis quidem illorum
vnam constantemque sortem vel rationem habet etc. Caeterum inter
antiquissimos Orphicorum ritus fuisse θαλασφορίαν, Dionysio propriam,
credibile est: cuius ritus imitationem etiam Iudaeis placuisse, putat
Spencerus de Legib. Ebr. ritual. 4, 5 et Lakemacherus Obseruatt. 1, 2
de ritibus quibusdam Bacchicis. Dionysius et Clemens tamen, cum

δεδομέναι τοῖς προσκυνῶσι θαλάς memorant, speciatim ramos illos oliuae, supplicantium gestamen, intellexisse videntur.

9. De voce Βίδυ, aquam notante, plura sunt ex Didymo Grammatico apud Clem. l. c.

XX.

Proclus in Platonis Theol. 6, 8 p. 363, 20

Dice s. Iustitia.

Ὁ Ὀρφεὺς — ἤδη βασιλεύοντι [τῷ ὅλων δημιουργῷ]
καὶ διακοσμεῖν ἀρχομένῳ τὸ πᾶν ἔπειθ' αἶψ' ἔφησι
τὴν ὅλην Δίκην

Τῷ δὲ Δίκη πολύποινος ἐφείπετο πᾶσιν ἀρωγός.

Hunc versum sic restituit Aem. Portus, cum esset πολύποινος ἐφείπετο, quomodo etiam legitur in Tim. 5 p. 310, 32 Ἐστὶ γὰρ ὁπαδὸς τῇ Διὶ κ. τ. λ. Ceterum hoc, puto, voluit auctor carminis, operibus diuinis omnibus adiutricem adfuisse Δίκην, Iustitiam, aequis omnia ponderibus librantem, eandem quae poenas exercet etc.

XXI.

Scholia ad Apollo. Argon. 3, 1

Musae.

Ὅτι θαλιῶν εἰσι προσάτιδες αἱ Μῦσαι, ἐν τοῖς Ὀρ-
φικοῖς δεδήλωται.

Οὐδέ τι λήγονται Μῦσῶν βροτοὶ, αἱ γὰρ ἔασι
Κοίρανοι, αἰσι μέμιλε χορὸς, θαλία τ' ἐρατενά.

Et in ox, Ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς εὐρέτις ὁρχήσεως ἢ Ἐρα-
τῷ παραδίδοται.

XXII.

Schol. Apollo. 3, 26

Ἐν τοῖς εἰς Ὀρφέα (in his quae ad Orpheum aucto-
rem referuntur) Κρόνος [παῖς ὁ Ἐρως] γενεαλογεῖται.

Αὐτὰρ Ἐρῶτα Κρόνος καὶ πνεύματα πάντ' ἐτέ-
κνωσε.

vid. Arg. 14.

Πιύ-

Πνεύματα poni in praedicamento substantiae, ὡς σχολαστικὸν ἔπος αἰπὸν, et subolem ea assignare Saturno, mirabor si sit Orphicum.

XXIII.

Procl. in Plato. Polit. p. 380, 6
Species quibus se videndos praebent Dii.

Οἱ θεοὶ πολλὰς ἑαυτῶν προτείνουσι μορφάς, πολλὰ δὲ
χήματα ἐξαλλάττοντες φαίνονται — Καὶ ταῦ-
τα καὶ ἡ θεοπαράδοτος * μυσαγωγία παραδίδω-
σι. Ταῦτα γάρ φησιν ἐπιφωνήσασα,

Πῦρ ἱκελον σκιρτηδὸν ἐπ' ἡέρος οἶδμα τιταῖνον,
Ἡ καὶ πῦρ ἀτύπωτον, ὅθεν φάνην προΐευσαν,
Ἡ φῶς πλησίον ἀμφιγύην ῥοιζαῖον ἐλιχθέν.
Ἀλλὰ καὶ ἵππον ἰδεῖν φωτὸς πλέον ἀσράπτοντα,
5 Ἡ καὶ παῖδα θοοῖς νώτοις ἐποχέμενον ἵππεσ,
Ἐμπυρον, ἢ χρυσῷ πεπυκασμένον ἢ πάλι γυμνόν,
Ἡ καὶ τοξεύοντα καὶ ἐσηῶτ' ἐπὶ νώτοις,
καὶ ὅσα τέτοις ἐφεξῆς τὰ λόγια προσίθουσιν, ἔτε ἀλ-
λοῖωσιν, ἔτε ποικιλίαν, ἀλλὰ τὰς μεθέξεις αὐ-
τῶ (int. Θεῶ) διαφέρουσ ἐπιδεικνύοντα.

* Mihi non est dubium, quin eam intelligat Proclus, quam Theol. Plat. 6, 8 p. 363 med. τὴν Ὀρφεὶκὴν μυσαγωγίαν appellat, ac de qua in Tim. 2 p. 97, 6 οἱ ἐκ τῆς θεοπαράδοτης θεολογίας ὀρμώμενοι* et p. 124, 35 ἡ θεοπαράδοτος θεολογία* quam mox τὰ λόγια vocat, quae λόγια, qualiacunque sint, ex eadem certe officina cum antiquis illis Orphicis videntur prodierisse. Sententiam illorum utcunque expressi h. m.

*Qualem ignem subsultim per fluctus aëris se extendentem,
Aut etiam ignem informem, indeque splendorem procurentem,
Aut lucem prope claudum illum streperum volutam,
Sed etiam equum adspellu luce plenum, fulgentem,
Aut etiam puerum velocibus tergis inuehentem equi,
Igneum, vel auro tellum, vel rursus nudum,
Vel etiam sagittantem, et insistentem in tergis.*

2. Φάνης ἰθαμψας interpretatur Hesychius. Euripides apposite ad hanc rem Rhefo v. 943 Μυστηρίων δὲ τῶν ἀπορρήτων φάνης Ἐδούεν Ὀρφεύς.

3. Πλέσιον, quod, quid sibi vellet, non comminiscabar, mutaul in πλησίον* et ῥοιζαῖον simili causa in ῥοιζαῖον. Puto autem intelligi ignem, qualis circa Vulcanum cum stridore voluitur.

5. Θεοῖς νῶτοις melius intelligebam, quam Θεοῖς, et

6. Ἑμπυρον quam Ἐλκυρον. Itaque sic interea mutavi: quod in tali re sine fraude esse debere arbitror. Sic πάλι γυμνὸν diuisis vocibus dedi, et

7. Ἐσηῶτ' pro ἔσιῶτ'. Sententiam huius loci, quem Proclus tractat, concinne expressit Eustath. Prooem. in Iliada p. 1, 31. ubi de fabulis poetiis ἐνοειῶν εὐγενῶν σκιαὶ αἰεὶ καὶ περιπετάσματα.

XXIV.

Proclus in Timaeum L. 2 p. 124, 33

Deus pater animarum.

— Γλυκερὸν δὲ τέκος Διὸς ἐξεκαλεῖτο.

Ei mox, cum prouocasset ad τὴν Θεοπαράδοτον
Θεολογίαν,

Λέγοι γὰρ ἡ ψυχὴ περὶ τῆς Διὸς — τῆς δημιουργή-
σαντος τὸ πᾶν,

— — — Μετὰ δὲ πατρικᾶς διανοίας
Ψυχὴ ἐγὼ ναίω, θρεπτὰ ψυχῶσα τὰ πάντα.

Κατέθετο γὰρ

Νῆν μὲν ἐνὶ ψυχῇ, ψυχὴν δ' ἐνὶ σώματι ἀργῶ,
5 Ἡμᾶς ἐγκατέθηκε πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

1. Illud ἐξεκαλεῖτο sorte aliquis comparet cum illa nostrorum formula, ubi Deus καλεῖν, καλεῖν ἐξ ἧς ὄντας dicitur, quae iubet exsistere.

3. Est apud Proclum ita: θρεψήχουσα τὰ πάντα, vacillante versu, et verbo mihi ignorabili. Verba κατέθετο γὰρ sunt Procli ad lucem sententiae addita: quorum vis est etiam in ultimo versu, in quo Animae plurium numero loquuntur. Secundum hanc philosophiam ψυχὴ, Anima est, qua viuunt, spirant, aluntur τὰ ἐμψυχα. Νῆς, Mens est diuinus quiddam, quibusdam animabus superadditum, siue inditum adeo. Sed aliter id Procl. in Tim. 3 p. 208, 29 de Anima, Ψυχῇ, Μένετα κατὰ τὸ θεότατον αὐτῆς, καὶ ὡς φησιν Ὀρφεὺς, τὴν ἑαυτῆς πεφιλῆν ἐνιδρύσασα τῷ νῷ, πρόσθεν ἐντεῦθεν.

XXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 4, 32.

De natura, φύσει, loquens ait,

Τοιαύτη δὲ ἔσα προελήλυθεν ἀπὸ τῆς ζωογόνου Θεᾶς.

Νῶτοις

Νώτοις δ' ἀμφὶ θεᾶς φύσις ἀπλετος αἰώρηται —
 Ἄρχει δ' αὖ φύσις ἀκαμάτη κόσμων τε καὶ ἔργων,
 φησὶ τὸ λόγιον,

Οὐρανὸς ὅφρα θεῇ δρόμον αἰδίου κατασύρων.

Hunc versum habet etiam, et τοῖς λογίοις tribuit in
 Tim. 5 p. 323, 17. Et ibid. p. 308 extr. de Sole

Τῷτον γὰρ ἐπέστησε τοῖς ὅλοις ὁ Δημιουργός,
 Καὶ φύλακ' αὐτὸν ἔτευξε, κέλευσέ τε πᾶσιν
 ἀνάσσειν,
 ὡς φησιν Ὀρφεύς.

Orphica haec esse, non dubito. Sed quae esset illa ζωογόνος θεᾶς,
 mater naturae, quaerere distuli. Nisi fallor, Μῆτις est, de qua, vel
 quo, ad Fr. 6, 19 dictum.

XXVI.

Proclus in Tim. L. 5 p. 336, 7

Εἶπε περὶ τῆς μονάδος τῶν νέων θεῶν ὁ Ὀρφεύς,
 Κραῖνε μὲν ἔν Ζεὺς πάντα πατήρ, Βάκχος δ'
 ἐπέκραινε.

Et mox, φησὶ δὲ καὶ τὸ λόγιον,

Ταῦτα πατήρ ἐνόησε, βροτὸς δὲ αἱ ἐψύχωτο.

Ex Proclo etiam adfert H. Steph. p. 107 hos duo:

Τῷ πυρὶ γὰρ βροτὸς ἐμπελάσας θεοῦ ἐν φάος ἔξει.
 Et

Διθύοντι βροτῷ κραιπνοὶ μάκαρες τελέθουσι.

XXVII.

Procl. Theol. Plat. 4, 16 p. 206.

Adrastra.

Παρ' Ὀρφεῖ φερεῖν λέγεται (Ἀδραστία) τὸν ὅλων*
 δημιουργόν, καὶ

Χάλκεα ῥόπτρα λαβῆσα, καὶ τύμπανον
αἰγείηκες **

ἔτως ἤχῃν, ὥς τε πάντας ἐπιστρέφειν εἰς αὐτὴν τὰς Θεάς.

Id. in Tim. 5 p. 323, 24.

Καὶ γὰρ ὁ Δημιουργός, ὡς ὁ Ὀρφεύς φησι, τρέφεται
μὲν ἀπὸ τῆς Ἀδραστείης, συνέσι δὲ τῇ ἀνάγκῃ,
γεννᾷ δὲ τὴν εἰμαρμένην.

* Sic leg. pro ὅλων.

** Αἰγείη editum est, quod neque versum explet, neque explicari a me quidem potest. In mentem venit, si sit forte epitheton tympani de αἰγείῃ h. e. pelle caprina, in quo duae syllabae posteriores eam vim habeant, quam in illo Homérico gladii epitheto κανύηκες, similem productioni ηνικῆς in nominibus διηνικῆς, δαρηνικῆς, κεντρηνικῆς, ποδηνικῆς. In quibus omnibus extensionem quandam et productionem notare videtur. Sed est etiam alla coniectura, αἰγανηχῆς, ut significetur tympanum ab intenta αἰγείῃ sonorum: ut ἀληχῆς est quod in mari sonat, ὑψηχῆς altisonum.

XXVIII.

Io. Diac. Allegor. in Hesiod. p. 305, a

Nomenclaturae Deorum.

Μαρτυρεῖ καὶ ἐν τῷ μικροτέρῳ κρατῇρι Ὀρφεύς, τὰ-
δε λέγων·

ΕΡΜΗΣ δ' ἑρμηνεὺς τῶν πάντων ἄγγελός ἐστιν·
ΝΥΜΦΑΙ ὕδωρ· ΠΥΡ ΗΦΑΙΣΤΟΣ· ΣΙΤΟΣ
ΔΗΜΗΤΗΡ·

Ἡ δὲ θάλασσα ΠΟΣΕΙΔΩΝ μέγας, ἡδ'
Ἐνοσίχθων·

Καὶ πόλεμος μὲν ΑΡΗΣ, εἰρήνη δ' ἐς ἈΦΡΟΔΙΤΗ·
5 Οἶνος, τὸν φιλέεσι θεοὶ, θνητοὶ τ' ἄνθρωποι,
Ὅν τε βροτοῖς εὖρεν λυπῶν κηλήτορα πασῶν
Ταυρογενὴς ΔΙΟΝΥΣΟΣ, εὐφροσύνην πόρε
θνητοῖς

Ἡδίστην, πάσῃσι τ' ἐπ' εἰλαπίνῃσι πάρεσι.

Καὶ

Καὶ ΘΕΜΙΣ, ἥπερ ἅπασι θεμιτεύει τὰ δίκαια,
 10 Ἡλῖος, ὃν καλέουσιν ΑΠΟΛΛΩΝΑ κλυτότοξον,
 ΦΟΙΒΟΝ ἐκίβελέτην, μάντιν πάντων ἐκάεργον,
 Ἰητήρα νόσων, ΑΣΚΛΗΠΙΟΝ· ἐνθάδε πάντα.
 Ὅτι δὲ ἐκ τῆς Μνημοσύνης αἱ Μῦσαι γεννῶνται, καὶ
 ὅτι ὁ Ζεὺς καὶ Αἰθήρ λέγεται, ἄκθε τῷ εἰρημένῳ
 Ὀρφέως.
 ΖΕΥΣ δέ τε πάντων ἐσὶ θεὸς, πάντων τε κεράσης,
 Πνεύμασι συρίζων, Φωναῖσί τε αἰερομήκτοισ.
 Ἥ γὰρ ὁ δῆλός ἐστι τὸν αἰθέρα καλῶν ἔτως;
 15 Ταυτὸ ἢ ἀρμονία Μουσῶν, τά τε ὄργανα πάντων
 Μνημοσύνη πάντων πρῶτον πόρεν, ἔτ' ἀνεφάνθη.
 Ἀλλὰ χρόνον λήθη κατεχρήσατο ἢ κατέκρυψε.
 Νῦν δὲ τέχνηαι τε, λόγοι τε νόμοι θ', ὅσα τ' ἔργα
 τέτυκται,
 Πάντα διὰ μνήμην διασώζεται ἀνθρώποισιν.

10. Conf. Procl. in Platonis Theol. 6, 12 p. 376, 24 Καὶ αὐτὸς, ὡς περ
 Ὀρφεὺς, τὸν ἥλιον εἰς ταυτὸν πως ἔχει τῷ Ἀπόλλωνι, καὶ εἰς τὴν κοινω-
 νίαν πρὸς βεῖς (alloquitur tanquam coniunctos) τέτων τῶν θεῶν. Ἐκείνος
 (Orpheus) μὲν γὰρ διαβρέδην λέγει, καὶ διὰ πάσης ὡς ἅπλιν ποιήσεως.
 Caeterum similes Deorum nomenclaturas et Synonymias damus Fr. 34.
 De Sole Apolline speciatim v. 10.

13. Non dubito, quin haec sit Iouis, quem et Pana vocabant (τὸ
 πᾶν) descriptio. Vid. H. 10, 12 vbi Pan est ἀληθής. Ζεὺς ὁ κεράσης.
 Nomen illud, cum deriuarent a κεράννυμι misceo, tempero, et κρατῆρα
 quendam fingerent naturae, deinde symbolo cornuum, quae Pani dedere
 (κεράτων, vnde κρατίζαν) occultarunt.

14. Eodem pertinet illud συρίζαν, sibilo vocare: quorsum data Pani
 σύριγξ sua, qua concordem illam rerum discordiam, illam pugnantis
 secum naturae harmoniam pingunt. Nec tamen Proclus non ingeniose
 vtrumque hoc, τὸ κεράσαι et τὸ συρίζαν ad aethera refert et ventos, qui παν-
 σπερμίαν illam, illum thesaurum seminum omnium miscent, et quocunque
 versus transferunt. Difficile interdum est non μυθολογεῖν et ἀλληγορεῖν· sed
 infinitum, et fluctuans nimis, et ab instituto nostro alienum.

15. Pro πάντων vid. leg. πᾶσιν· refertur enim ad Μουσῶν.

17. Λήθη editum in Heiniana, quod turbat sententiam. Λήθη
 aliquamdiu oppressit et occultavit Muscam s. eruditionem.

XXIX.

Procl. in Tim. L. 1 p. 41, 17 de Minerva.

Ἡδε γὰρ ἀθανάτων προφερεσάτη ἐστὶν ἀπασῶν
ἵσον ἐποίχεσθαι, φησὶν Ὀρφεύς.

Id. in Tim. L. 1 p. 51, 34 Mineruam e capite Iouis
nascentem facit

Ὅπλοις λαμπομένην χαλκήϊον ἄνθος ἰδέσθαι.

Ibid. p. 52 pluscula de eadem, et v. 17 Λέγει ἔν ὁ
Θεολόγος, ὅτι παρήγαγεν αὐτὴν ὁ Πατήρ,

Ὅφρ' αὐτῷ μεγάλων ἔργων κράντειρα γένοιτο.

Et v. 34 de eadem Minerva, ἀρετῆς δ' ἔνομα ἑοδὸν
κλήζεται, φησὶν Ὀρφεύς.

De ead. in Plato. Polit. p. 377, 30.

5 Δεσνὴ γὰρ Κρονίδαο νόσ κράντειρα τέτυκται.

Et p. 387 exir. Καὶ γὰρ οἱ πρῶτισι Κερῆτες τάγος
ἄλλα τῇ τάξει τῆς Ἀθηνᾶς ἀνεῖνται*, καὶ πε-
ριετέφθαι λέγονται τῷ θαλάτῃ τῆς ἐλαίας, ὥς
φησὶν Ὀρφεύς.

Io. Stobaeus Ecl. Phys. Ser. 3 p. 38, 13 ex Prooemio
de Gemmis laudat versum, quem ibi non inuenio:

Ἀλλὰ Θεοὶ σοφίης ἐριλαμπέος ἡγεμονῆες
Κέκλυτε.

In his Mineruam esse, non est dubium.

Cf. cum his fragmentis H. 31.

* Ἀπῆνται, et mox περιεστῆθαι editum erat.

XXX.

Falso adscripta Orpheo.

Gregor. Nazianz. in Iulia. s. Or. 3 p. 104, A.

Ὀρφεύς παρίτω μετὰ τῆς κισθάρας, καὶ τῆς πᾶν-
τα ἑλκυσσῆς ὥδης, ἐπιβρεμέτω Διὶ τὰ μεγάλα
καὶ

καὶ ὑπερφυῖ τῆς θεολογίας ῥήματα καὶ νοήματα

Ζεῦ κύδιζε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ,

ὅση τὲ μηλείη, ὅση τὲ ἵππων, ὅση τὲ ἡμιόνων· ἵν' ἐν-
τεῦθεν οἶμαι δειχθῇ τὸ ζωογόνον τῷ θεῷ καὶ φε-
ρέσβιον.

Sed verius forte, certe emendatius Philostratus He-
roic. 2, 19 p. 693 pr. ubi Homerum praeferit Or-
pheo, Musaeo, Pampho, καὶ μὲν καὶ Παμφῶ
σοφῶς μὲν ἐνθυμηθέντος, ὅτι Ζεὺς εἶη τὸ ζωογο-
νῆν, δι' ἧς ἀνίσταται ἐκ τῆς γῆς πάντα, εὐηθέσε-
ρον δὲ χρησαμένῃ τῷ λόγῳ, καὶ καταβεβλημένα
ἔπη ἐς τὸν Δία ἄσαντος· ἐσι γὰρ τὰ τῷ Παμ-
φῶ ἔπη,

Ζεῦ κύδιζε, μέγιστε Θεῶν, εἰλυμένε κόπρῳ

Μηλείη τε καὶ ἵππειη, καὶ ἡμιονεΐη· κ. τ. λ.

Sic Geoponic. 2, 35 ex Didymo, Φέρεται καὶ Ὀρφέως
ταῦτα ἔπη,

Δειλοὶ, πάνδειλοι, κυάμων ἄπο χεῖρας ἔχεθε,
καὶ

5 Ἴσόν τοι κυάμῃς τε φαγεῖν κεφαλὰς τε τοιήων.

Quos versiculos ad Empedoclem auctorem refert
Gell. 4, 12

XXXI.

Io. Tzetzes ad Hesiodi Erg. 504 p. 125, 3

Τὰ δὲ ἔπη ἐκ τῶν Ὀρφέως μετεβλήθη· φησὶ γὰρ
Ὀρφεύς·

Πολλὰ δ' ἔρ' ἀνύθεν καὶ ἐπάρτεες ἐκ νεφελῶν
Τῆμος ἐπόρυννται Φηγῶϊς καὶ δένδρεσιν ἄλλοις,
Οὔρεσί τε, σκοπέλοις τε, καὶ ἀνθρώποις ἐριθύμοις
Πηγυλίδες, καὶ ἔσονται ἀμειδέες· αἳ δὲ γὰρ οὕτως

5 Τρύβειν καὶ Θῆρας ἐν ἔρεσιν, ἔδ' ἐ τίς ἀνδρῶν
 Προβλώσκειν μεγάρων δύναται κατὰ γυῖα δα-
 μαθεῖς
 Ψύχει λευγαλέω· πάχνη δ' ὑπὸ γυῖα μέμυκε.

4. Editum ἀμαβίς. Sed ἀμαδῖς legi voluerunt Heinsius et Grae-
 uis. Hesych. ἀμαδῖς, ἀγέλατος.

XXXII.

Io. Malela Chronographiae p. 88
 (ed. Oxon. 1691. 8)

ex Θεογονίᾳ Orphei has illius preces refert,

᾿Ω ἄνα, Λητῆς υἱ', ἑκατηβόλε, Φοῖβε, κραταίε.
 Πανδερκὲς, θνητοῖσι καὶ ἀθανάτοισιν ἀνάσσων,
 Ἥελιε χρυσέαισιν αἰερόμενε πτερύγεσσιν,
 Δωδεκάτην δὲ τήνδε παραί σεο ἔκλυον ὀμφήν,
 5 Σεῦ φαμέν· σὲ δέ γ' αὐτὸν, ἑκηβόλε, μάρτυρα
 θεῖον.

Idem p. 91 de conditione hominum, qui brutis ani-
 malibus non sint meliores, istos de pluribus ver-
 sus ponit:

Θῆρες τ' οἰωνοί τε, βροτῶν δ' ἀλιτήρια φῦλα,
 Ἀχθεα γῆς, εἰδῶλα τετυγμένα, μηδαμὰ μηδὲν
 Εἰδότες, ἔτε κακοῖο προσερχομένοιο νοῆσαι
 Φράδμονες, ἔτ' ἀποθε μάλ' ἀποσρέψαι κα-
 κότητος,

10 Οὐτ' ἀγαθῶ παρεόντος ἐπισρέψαι τε καὶ ἔρξαι
 Ἰδρυες, ἀλλὰ μάτην αἰδαήμονες, ἀπρονόητοι.

Habetur utrumque hoc fragmentum etiam apud Ge. Cedrenum,
 qui se debere illud ait Timotheo Chronographo, quo Malela quoque
 usus est. Hunc porro sequi placuit, tum quod Cedreno antiquior est,
 tum quod commodius sic adhibere licebat Benteianas observationes,
 quas ille suae ad Io. Millium epistolae, Chilmeadianae editioni adiectae,
 intexuit. Dedi igitur utrumque fragmentum, ut a Benteio restitutum
 est. Locum Cedreni totum posuit Eschenbach. in Epig. p. 87 sqq.

3. Conf. Hy. 5. 2.

6. Ἀλτῶσια editum erat.

7. Μῆτε τι ἰδλόν.

9. Ἐπίον.

XXXIII.

Procl. ad Euclid. Elem. 2 p. 43 post med. dum suo more Θεολογεῖ de circulo, citat haec Orphei,

— — — Τὸ δ' ἀπειρέσιον κατὰ κύκλον
Ἀτρύτως ἐφορεῖτο.

Citat etiam Eschenb. Epigene p. 78 ex Procli in Platonis Parmenidem septimo, MS.

XXXIV.

Nomenclaturae quaedam et Synonymiae Deorum (cf. Fr. 28)

Io. Diac. allegor. ad Hesiodi Theog. p. 268 med.

Εὐρίσκω, τὸν Ὀρφέα καὶ τὴν ΤΥΧΗΝ ΑΡΤΕ-
ΜΙΝ προσαγορεύοντα (Hymno 71, 3) ἀλλὰ καὶ
τὴν ΣΕΛΗΝΗΝ ΕΚΑΤΗΝ

Εἰνοδίην Ἐκάτην κλήζω, τριοδίτιν ἔραυνήν.

Procl. Theol. Plato. 5, II p. 267, 43 Κατ' Ὀρφέα τῶ
μὲν Κρόνῳ συνῆσα — ΡΕΑ καλεῖται· τὸν δὲ
Δία παράγασα, καὶ μετὰ Διὸς ἐμφαίνεσα τῆς
τε ὅλης καὶ τῆς μερικῆς διακόσμου τῶν Θεῶν,
ΔΗΜΗΤΗΡ.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326 nescio unde.

ΡΕΙΗ τοι νοερῶν μακάρων πηγὴ τε ῥοή τε.

Πάντων γὰρ πρώτη δυνάμει κόλποισιν ἀφράστοις
Δεξαμένη γενεὴν ἐπὶ πᾶν προχέει τροχάεσσαν.

Procl. in Tim. 2 extr. p. 139, 9

Καὶ γὰρ ὁ Θεολόγος τὴν κόσμον ΜΟΥΝΟΓΕΝΕΙ-
ΑΝ εἶωθε προσαγορεύειν. Sic certe H. 28, 2.

1. Pro ἰφανὴν, quod nihili esse putarem, posui ἱερὰν, epitheton, quod si minus Hecatae, certe Lunae ac Triviae convenire, nemo temere negauerit. Sed totus versus sic, ut conieceram, legitur in Εὐχῶν v. 45.

XXXV.

Procl. in Tim. L. 1 p. 53, 29

Οἱ θεολόγοι — φασὶ — τὸν Ἀτλαντα ἐν τοῖς πρὸς
Ἐσπέραν τόποις ἰδρύσθαι, ἀνέχοντα τὸν ἔρᾶν.
Ἀτλας δ' ἔρᾶν εὐρὺν ἔχει κρατερῆς ὑπ'
Ἀνάγκης.
Πείρασιν ἐν γαίῃς.

Idem in Parmenidem Platonis L. 4, ut dedit e MS.
Eschenbach. Epig. p. 78.

Αὕτη δὲ, Ζηνὸς ἢ ἐν ὄμματι, πατρὸς ἀνακτος,
Ναῖεσ' ἀθάνατοί τε θεοὶ, θνητοὶ τ' ἀνθρώποι,
Ὅσσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕπερον ὅσσα ἔμελλεν.

XXXVI.

Voces quaedam Orphicae.

Tzetz. ad Lycophron. 83

Δρύκαρπα πᾶσαν ὀπώραν, ὥς περ φησὶν ἐν ταῖς δω-
δεκαετηρίσιν Ὀρφεὺς

Βάλλειν ἔρνεα πάντα, τὰ δὲ ΔΡΥΤΟΣ ΑΚΡΑ
λέγεσθαι.

Ibid. ad 523 Δείκνυσι δὲ καὶ Ὀρφεὺς τὴν τέτων δια-
φορὰν, ἔτῳσι λέγων ἐν ταῖς δωδεκαετηρίσιν,

Ἐσα δ' αὖτις ἀνὴρ ἢ ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ἢ ΤΥΡΑΝΝΟΣ,
ἢ ΒΑΣΙΛΕΥΣ, ὃς τῆμος ἐς ἔρᾶν ἵξεταί αἰπύν.

Procl. in Tim. L. 5 p. 293, 21 Τὴν ἔνωσιν καὶ συμ-
πλοκὴν τῶν δυνάμεων ἀδιαίρετον — εἰώθασιν ΓΑ-
ΜΟΝ οἱ θεολόγοι προσαγορεύειν — καθ' ἃ
φησιν

φησιν ὁ Θεολόγος. ΠΡΩΤΗΝ γὰρ ΝΥΜΦΗΝ ἀποκαλεῖ τὴν γῆν, καὶ ΠΡΩΤΙΣΤΟΝ ΓΑΜΟΝ τὴν ἔνωσιν αὐτῆς πρὸς τὸν ἑρᾶνόν κ.τ.λ.

Id. ibid. L. 1. p. 35, 27 Οἱ Θεολόγοι τὴν ἡλιακὴν πρῶ-
νοιαν καὶ εἰς τὰ θνητὰ διὰ τῶν ΔΑΚΡΥΩΝ
(allegoriam fabulae Phaethontis persequitur) ση-
μαίνουσι

ΔΑΚΡΥΑ μὲν σέθεν ἐς πολυτλήτων γένος ἀνδρῶν.

In libro Θεολογόμενα ἀριθμητικὰ p. 37 fi.

Τὴν ΕΞΑΔΑ ΟΛΟΜΕΛΕΙΑΝ προσηγόρευον
οἱ Πυθαγόρειοι κατακλῆθῆντες Ὁρφεῖ.

Procl. ad Hesiodi Dies p. 168, b fi.

Ὁ μὲν ἐν αὐτῇ (τῇ ἀρχῇ primus dies mensis) παρ'
Ὁρφεῖ προσαγορεύεται ΜΟΝΟΚΕΡΩΣ ΜΟ-
ΣΧΟΣ. Ἀπλῶς μὲν γὰρ ὁ ΜΗΝ λέγεται
ΒΟΥΣ κ.τ.λ. et add. si tanti est Io. Protospath.
ibid. p. 182, b med.

Pollux 2, 59 de cranio,

Τὸ ἔγκοilon αὐτῆ κορυφῇ, ὃ καὶ ΜΕΣΟΚΡΑΝΟΝ
ἐν τοῖς Ὁρφικοῖς ὀνομάζεται μέτροις.

1. Hic versus habetur etiam in carmine Maximi, quod dedit Fa-
bricius B. Gr. To. 8, ubi est 490. Idque, ut cetera in illo carmine, ob-
servavit Wesselingius Probab. c. 17 p. 136. Sed ibi legitur λέγονται.
Verum λέγεσθαι apud Tzetzen rectum est, et conuenit cum βιάσθαι.
Quod ibi legitur ἔρεά τε, et λέγεται, manifestae aberrationes sunt. Non
ausim antiquo illum Orpheo tribuere, sed inuenisse tamen illum puto
sub hoc nomine Tzetzen, et Maximum, qui illum cum aliis suo carmini
intexuerit. Caeterum hoc versu non tam δρύκαρκα nomen, quam ἀπρέ-
δον declarari, attendentibus apertum est.

XXXVII.

Tzetz. Chiliad. 12, 150 probaturus, Orphea fuisse
Astrologum, ad libros illius prouocat.

Καὶ τῶν μὲν ἐφημερίδων Ὁρφέως ἀρχὴ τόδε·

Πάντ' ἐδάης Μισαῖε θεόφραδες, εἰ δέ σ' ἀνώγει
Θυμός,

Θυμός, ἐπωνυμίας μῆνης κατὰ μοῖραν αἰῖσαι,
 ῥεῖά τοι ἐξερέω, σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῆσιν.

Τῶν δωδεκαετηρίδων δὲ ἡ καταρχὴ τοιαύδε.

Δεῦρό νυν ἔατά μοι καθαρὰς ἀκοάς τε πετάσας,
 5 Κέκλυθι τάξιν ἅπασαν, ὅσιν τεκμήρατο δαίμων,
 Ἐκ δὲ μιᾶς νυκτός, ἡδ' ἐξ ἐνὸς ἡματος αὐτῶς.

XXXVIII.

Procl. in Tim. 3 p. 155, 48 ex iis, quae vocat λόγια.

Ἔργα νοήσας γὰρ πατρικὸς νόος αὐτογένεθλος,
 Πᾶσιν ἐνέσπειρεν δεσμὸν περιβριθῇ ἔρωτος,

καὶ τὴν αἰτίαν προσέθηκεν,

Ὅφρα τὰ πάντα μένει χρόνον εἰς ἀπέραντον
 ἐρῶντα.

Μηδὲ πάσι τὰ Πατρὸς νοερῶς ὑφασμένα φέγγει.

διὰ γὰρ τῆτον τὸν ἔρωτα πάντα ἤρμους ἀλλήλοις,

5 Ὡς ἐν ἔρωτι μένη κόσμος σοιχεῖα θέοντα.

XXXIX.

Ioannes Diac. Allegor. ad Hesiodi Theog. p. 278, b med.

Ἔσιν δὲ πάντων ἀρχὴ Ζεὺς· Ζεὺς γὰρ ἔδωκε,
 Ζῶά τ' ἐγέννησεν· καὶ ΖΗΝ' αὐτὸν καλέεσι,
 Καὶ ΔΙΑ τ' ἡδ', ὅτι δὴ διὰ τῆτον ἅπαντα τέτυκται.
 Εἰς δὲ πατὴρ ἔτος πάντων, θηρῶν τε βροτῶν τε.

2. Apparet etymon indicare voluisse auctorem nominis Ζῆν vel Ζην, ἀπὸ τῆς ζῆν· itemque Δία dictum, quia διὰ propter illum, sint omnia. Propter posui eo sensu, quo Ciceroniana descriptio parentis est, propter quem vivit filius. Quam antiquum sit, alludere in nominibus propriis, Plato, et Moses adeo, testantur.

XL.

Plutar. Sympos. 8, 4 p. 723, E

Ὁ Φοῖνιξ μακρόβιον ἔστιν ἐν τοῖς μάλιστα τῶν φυτῶν,
ὥς πρ καὶ τὰ Ὀρφικά ταῦτα μεμαρτύρηκε

— — Ζῶον δ' ἴσον ἀβροκόμοισι
Φοινίκων ἔρνεσσι.

Reisk. Animaduerſſ. p. 455 ſuſpicatur ἀβροκόμοισι, vel
ἴσα μακροκόμοισι.

Longaeuitatem aureae aetatis, vel Macrobiorum Orphicorum ita
celebratam eſſe, non dubito.

XLI.

Ἀσρολογόμενα quaedam.*

Io. Tzetzes ad Hes. Ἔργα καὶ ἡμ. p. 170, b repre-
hendens Hesiodum, ait illum ſcripſiſſe δεινῶς καὶ
συγκεχυμένως, ἔτι δὲ ψευδῶς· καὶ ἔχ' ὥσπερ ὁ
μέγας Ὀρφεὺς διδασκαλικῶς τε καὶ τεταγμένως
πρὸς εὐκρίνειαν, καὶ τὸ πλέον τεχνικωτέρως,
καὶ ἀληθῶς. Ἐκείνος μὲν ἔτω φησί·

Πρῶτον μὲν πρῶτῳ ἐνὶ ἡματι φαίνεται Ἄρης.
Μῆνι δ' εἰς τ' Ἀρὴν ἐπιτέλλεται. ἰχθεὺς δ' ἔργων,
Τὴν δὲ γὰρ ἐξανύσασα φύσις δίκερων ἀναφαίνει.
Αὐτὰρ ἐπὴν τρίτον ἡμᾶρ ἀπόπροθεν ἡελίοιο,
5 Πᾶσιν ἐπιχθονίοισι φυτοσπόρος αἰτὶς ἀλκῆς.
Τετράδι δ' αὖξομένη πολυφεγγέα λαμπάδα
τείνει,

καὶ καθεξῆς πέντε, ἕξ, μέχρι τῆς λ κ. τ. λ.

Id. ibid. p. 175, a. Ὀρφεὺς δὲ ἐκείνος ὁ Θράκιος ἐν
τῇ περὶ γεωργίας ἔ τὴν ἀπλῶς ἡμέραν τῆς σελή-
νης τὴν τοιάνδε λέγει λυσιτελεῖν, ἢ καὶ ἀνάνητον·
ἀλλ' ὅταν τοιῶσδε χηματιῶῃ καὶ συντρέχη ζωδίοις
τε καὶ τοῖς ἀσράσιν.

Et

Et p. 178, b Εἰ δὲ, ὡς φησὶν Ὀρφεύς, τῇ αὐτῇ ἀνείτα
ἢ ἑπτακαίδεκάτῃ, καὶ διὰ τῆτο τῇ τε τομῇ τῆς
ὑλῆς ἐστὶν οἰκεία, καὶ τῇ τῷ καρπῷ γυμνᾷται τῶν
περικαρπίων.

Id. ad Erg. p. 130, b Ὀρφεύς μαθηματικῶς πάν-
τα παρακελεύεται δρᾶν· οἷον σελήνης τρεχέσης
περὶ παρθένον, πάντα φυτεύειν πλὴν μόνων ἀμ-
πέλων· μισεῖ γὰρ ἢ παρθένας τὸν ἀμπελον, διὰ
τὸν πατέρα Ἰκάρου. Διὸς ὑδροχόου (f. ὑδροχόου)
περιπολεύοντος, μὴ πλεύσης· χαλεπὴ γὰρ τότε
λίαν ἐστὶν ἢ θάλασσα. Τῷ αὐτῷ Διὸς ἐν ἰχθύ-
σιν ὄντος, καλὸν γάμος ποιεῖν, καὶ τὰ λοιπὰ
ὁμοίως.

• Locus hic eo memorabilior, quod illa dierum electio hodie adhuc
calendarios nostros foedat: licet forte nemo de ratione illa veteri et Or-
phica cogitet.

1. An, et cur primus uniuscuiusque mensis dies Marti assignetur?
nec recordor, nec quaerere volupe vel otium est. Hoc video, secun-
dum mensis diem tribui hic Lunae, quae in Martem, primi dominum
illucescat. Eadem vocatur *δίκερως* bicornis, ut prima *μονόκερως* (vid.
ad Fr. 36)

4. *Ἀπόπροθεν* ad digressum Lunae a Sole pertinet etc.

XLII.

De Saturno quaedam.

Procl. ad Hesiodi Erg. p. 44, b post pr. ὁ Ὀρφεύς τῷ
ἀργυρῷ γένει βασιλεύειν φησὶ τὸν Κρόνον.

Ibid. p. 39, a fi. Τὸν Κρόνον αἰεὶ μελαίνας ἔχειν τὰς
ἐπὶ τῷ γενεῖ τρεῖς, φησὶν Ὀρφεύς.

Et in Plato. Theol. 5, 10 pr. Καὶ ὁ τῶν Ἑλλήνων θεο-
λόγος Ὀρφεύς — αἰεὶ μελαίνας τὰς τῷ Κρονίῳ
προσώπῳ τρεῖς μυθικῶς λέγει, καὶ μηδαμῶς
γίγνεσθαι πολιὰς. Deinde refert verius illius
truncatos, de hominibus saeculi Iouis (argentei,
ut modo)

— — — — ὑπὸ Ζηνὶ Κρονίῳ
Ἀθάνατον αἰῶνα καμῖν, καθαρῶς γενεῖα.

-- διε-

— — — διεραῖς χαίτας εὐώδεις, ἔδῃ
[f. Γήραος] ἤπεδανοῖο μιγήμεναι ἄνθει λευκῷ.
Ἄλλ' — — — ἐριθιλέα λάχνην.

XLIII.

Hippa

Procl. in Tim. 2 p. 124, 25.

Ἡ μὲν γὰρ Ἴππα τῷ παντὸς ἔσα ψυχὴ, καὶ ἔτα
κεκλημένη παρὰ τῷ θεολόγῳ — λίκιον* ἐπὶ τῆς
κεφαλῆς θεμένη, καὶ δράκοντι αὐτὸ περισρέψα-
σα τὸ κραδίαῖον, ὑποδέχεται Διόνυσον, — ὁ δὲ
ἀπὸ τῷ μηρῷ τῷ Διὸς πρέσιν εἰς αὐτήν. — διὸ καὶ
συλλαμβάνεσθαι καὶ Ἴππα λέγεται τίκτοντι τῷ
Διί. Vid. Hyin. 48, 1

* Quid? si λίκιον conveniat cum Latino, aut sit ipsum Latinum *li-
cium*, panniculus fronti atque capiti, coronae instar vel diadematis
circumpositus, et serpente pro taenia alligatus: idem κραδίαῖον, e ficul-
neis foliis plexum.

XLIV.

Eustath. ad Dionys. Perieg. 1

Καθὰ καὶ Ὀρφεὺς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Ἡρας φησὶ
λέγων,

Κύκλον ἀκαμάτῃ καλλιρρόῃ ὠκεανοῖο,
Ὃς γαῖαν δίνῃσι πέριξ ἔχει ἀμφιελίζας.

ὡς τῷ ὠκεανῷ περιελιφότος τὴν γῆν. (cf. p. 4π. l. 7.)

XLV.

Procl. in Tim. 5 p. 330., 17 de vita beata agens,

Ἦς καὶ οἱ παρ' Ὀρφεὺς τῷ Διονύσῳ καὶ τῇ Κόρῃ τε-
λέμενοι τυχεῖν εὐχονται

— — Κύκλῳ δ' ἂν [vid. leg. αὖ] καὶ ἀναπνεῦσαι
κακότητος.

Cc

XLVI.

XLVI.

Tzetz. ad Lycophr. 275, ubi Poeta memorat Λειβη-
θρίην δ' ὑπερθε Πιμπλείας σκοπὴν· citat versum
Orphei

Νῦν δ' ἄγε μοι κέρι Πιμπληϊᾶς ἔννεπε Μῆσα.

Et in fine Scholii addit, 'Επεὶπερ Ὀρφεὺς, ἀρχὴ
καὶ πατὴρ ὑπάρχων τῶν ποιητῶν, κατῴκει περὶ
τὸν Ἑλικῶνα καὶ τὸ Λειβήθριον, ἐμυθολογήθη,
ὡς αἱ Μῆσαι περὶ τὰς ἐκεῖσε τόπους οἰκῶσι.

Idem ad vl. 410 repetit versum: et pro Πιμπληϊᾶς
habet Λειβηθριάς. Sed Chil. 7, 949 Λειβηθρίης.
Rursus Πιμπληϊᾶς est in carmine Maximi v. 141:
de quo Wesseling. Probab. c. 17 p. 135. Vid. ad Fr.
36, 1 et Argon. 50.

XLVII.

Lactant. 1, 13, 11 Orpheus — aperte Saturnum in
terra et apud homines regnasse commemorat.

Πρώτιστος μὲν ἀναξ ἐκ ἐπιχθονίων Κρόνος ἀνδρῶν·
Ἐκ δὲ Κρόνου γένητ' αὐτὸς ἀναξ μέγας εὐρυόπα
Ζεὺς.

XLVIII.

Franc. Patric. Discuss. Peripatt. 3, 5 p. 326.

Τύνη δ' ἐσσί πατὴρ, καὶ μητέρος ἀγλαὸν εἶδος,
Καὶ τεκέων τέρεν ἄνθος ἐν εἶδεσιν εἶδος ὑπάρχων,
Καὶ ψυχὴ, καὶ πνεῦμα, καὶ ἀρμονίη, καὶ ἀριθμός.

XLIX.

Porphyr. de antro Nymphar. p. 118 Barnes.

Οὕτω παρὰ τῷ Ὀρφεῖ ἡ Κόρη, ἥπερ ἐστὶ παντὸς τῆς
ἀπειρομένης ἔφερος, ἰσχυρῶς παραδίδεται. —
Παρά

Παρά τῷ Ὀρφεϊ ὁ Κρόνος μέλιτι ὑπὸ Διὸς ἐνε-
δρεύεται. πληθεὺς γὰρ μέλιτος μεθύει καὶ σκο-
τῆται, ὡς ἀπὸ οἴνου, καὶ ὑπνοῖ — ἔπω γὰρ
οἶνος ἦν. Φησὶ γὰρ παρ' Ὀρφεϊ ἡ Νύξ τῷ Διὶ
ὑποτιθεμένη (vt consiliaria V. Fr. 10) τὸν διὰ μέ-
λιτος δόλυν,

Εὖτ' ἂν δὴ μιν ἴδῃαι ὑπὸ δρυσὶν ὑψοκόμοισιν
Ἔργοισιν μεθύοντα μελισσάων ἐριβόμβων,
Αὐτίκα μιν δῆσον.

Ὁ καὶ πάχεσσι Κρόνος, καὶ δεθεὺς ἐκτέμνεται, ὡς
Οὐρανός.

L.

Etymol. M. Voc. Γίγας ex octavo τῷ ἱερῷ λόγῳ.

Οὓς καλέεσσι γίγαντας ἐπώνυμον ἐν μακάρεσσιν,
Οὔνεκα γῆς ἐγένοντο καὶ αἵματος ἐρανίοιο.

*Monadici versus, quorum de contexto dicere ope-
rae pretium visum non est.*

Procl. Tim. 2 p. 121 pr.

1 Ἐς ἂν Ρεῖη τέκοι παῖδα Κρόνω ἐν Φιλότῃτι.

Versus esset, si liceret Ρεῖα legere: quod bonum
auctorem an habeat, dubito.

Procl. in Tim. 1 - - ap. Eschenb. Epig. p. 99

2 Ἡ δὲ πάλιν γαῖάν τε καὶ Οὐρανὸν εὐρὺν ἔτικτε.

Athenag. Legat. p. 79, 26

3 Ἡνίκα κόσμον ἅπαντα ἑαῖς σιγίζατο βελαῖς.

In fragm. Esch. p. 245, 1.

4 Καὶ τὸ δικαιοσύνης τε καὶ εὐσεβείης μέγ' ὄνειαρ.

Ibid. ex Iustino M.

5 Πᾶσιν γὰρ θνητοῖς θνηταὶ κόραϊ εἰσὶν ἐν ὅσοις.

Ex Apollo. Schol. ad 3 - - Eschenb. Epig. p. 105.

6 Καὶ τότε δὴ Ἑκάτην Διὶ τέκεν εὐπατέρειαν.

Ex Procl. Tim. 1 - - Esch. Epig. p. 55.

7 Μῆτις τε κέλομαι, καὶ κέρδεσι.

8 Οἷσιν ἐπεμβεβαῶς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπ' ἵχνη

ex Proclo MS. Bentr. ad Mill. p. 4 pr. (cf. Frag. ined. p. 408. l. 2.)

9 Κρίας, ταυρεῖς, ὄφις, χαροπὸς τε λέοντος

[κεφαλαῖς] fert Φάνης Orphicus Procli ap. Eschenb. Epig. p. 77.

10 Τῷ λαμπρῷ βλέπομεν, τοῖς δ' ὀμμασιν ἔδεν ὀρῶμεν

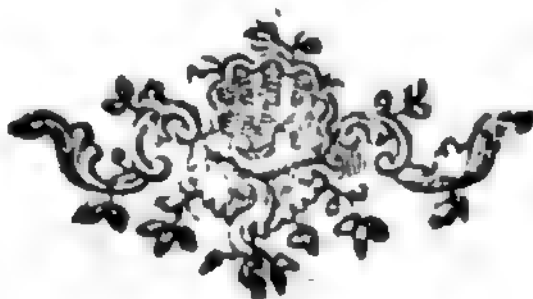
Stob. Ecl. Phys. 1 p. 121 pr.

11 Τὸ γὰρ Ὀρμήθη δ' ἀνὰ κύκλον αἰθέσφατον,

περὶ ταύτης εἴρηται τῷ Θεολόγῳ τῆς Θεότητος Procl. in Tim. 3 p. 160, 40 de figura mundi sphaerica agens.

12 Ἦδ' ὕλην πρώτης αἰχρῶν δώτειραν ἀπάντων,

pro Orphico laudat Fr. Patric. Discuss. Peripat. 2, 6 p. 238.

ΟΡΡΗΕΙ
FRAGMENTA INEDITA

Hermias Commentario MS. in Platonis Phaedrum.

Οὐδένα γὰρ ἐνθουσιασμόν ἄνευ τῆς ἐρωτικῆς ἐπιπνοίας συμβαίνει γίνεσθαι. Ὁρᾷς πῶς ὁ Ὀρφεὺς πάσας ἐπιτηδεύσας φαίνεται, ὡς δεομένας καὶ ἐχομένας ἀλλήλων; τελεσικώτατον μὲν γὰρ αὐτὸν καὶ μάντικώτατον παρειλήφαμεν, καὶ ὑπὸ τῷ Απόλλωνος κινέμενον, ἔτι ποιητικώτατον, ὃν γε δι' αὐτὸ τῷτο καὶ Καλλιόπης υἱὸν γενέσθαι φασίν. Ἐρωτικώτατός τε ἐστίν, ὡς αὐτὸς λέγων φαίνεται πρὸς τὸν Μυσαῖον καὶ προτείνων αὐτῷ τὰ θεῖα ἀγαθὰ, καὶ τελειῶν αὐτόν.

Ibid.

Καὶ τρεῖς δὲ λέγονται Ὀρφεῖς παρὰ Θραξὶ γενέσθαι.

Ibid.

Οὐ πρῶτος δὲ ὁ Πλάτων ἡνίοχον καὶ ἵππης παρέλαβεν, ἀλλὰ πρὸ αὐτῶ οἱ ἐνθεοὶ τῶν ποιητῶν, Ὅμηρος, Ὀρφεὺς, Παρμενίδης.

Ibid.

Αὐτῷ δὲ τῷτῳ πρῶτῳ τῷ δεσπότῃ Φάνητι καὶ πτέρυγας δίδωσι. Χρυσέαις πτερύγεσσι φορευμένος ἐνθα καὶ ἐνθα.

Ibid.

Τετραῖς δὲ ὁ Φάνης, ὡς Ὀρφεὺς φησὶ, Τέτρασιν ὀφθαλμοῖσιν ὁρώμενος ἐνθα καὶ ἐνθα.

C o 3

Ibid.

Ibid.

Ὁ γάρ τοι Ὀρφεὺς περὶ τῆς νυκτὸς λέγων, θεῶν γὰρ ἔχει φησὶ (sic), καὶ μαντοσύνην δέ οἱ δῶκεν ἔχειν αἰψευδέα πάντα. Pro πάντῃ alio loco legitur πάντων.

Ibid.

Ἐξω γὰρ προῆλθον πρῶτοι ἀπὸ Φάνητος ἕρανός καὶ γῆ δείξαι τ' ἐξ ἀφανῶν φανερός οἱτ' εἰσὶ γενέθλην. καὶ πρῶτος καταλάμπεται ὁ ἕρανός ὑπὸ τῇ θεῇ φωτὸς τῇ Φάνητι. τὴν γὰρ νύκτα ἠνῶσθαι αὐτῷ φησι πρωτόγονόν γέ μεν ὅσις ἐσέδρακεν ὀφθαλμοῖσιν, εἰ μὴ νύξ ἱερὴ μένη, οἱ δ' ἄλλοι ἐθαύμαζον καθορῶντες ἐν αἰθέρι φέγγος ἀληπτον· τοῖον ἀπέσραπται χρὸς ἀθανάτοιο Φάνητος. Binos posteriores versus, paulo aliter scriptos, citat Bentleius Epist. ad Millium p. 3.

Ibid.

Τριῶν γὰρ παραδεδομένων νυκτῶν παρ' Ὀρφεῖ, τῆς μὲν ἐν αὐτῷ μενέσης τῆς πρώτης, τῆς δὲ τρίτης ἔξω προελθούσης τῆς μέσης τέτων, τὴν μὲν πρώτην μαντεύειν φησὶν, ὃ ἐστὶ τῆς ἐπισήμης, τὴν δὲ μέσην αἰδοίην καλεῖ, ὃ ἐστὶ τῆς σωφροσύνης. τὴν δὲ τρίτην ἀποτίκτειν φησὶ τὴν δικαιοσύνην.

Ibid.

Ἀδράσεια κεκλημένη, διὰ τὸ τὰ ὑπ' αὐτῆς τεθέντα καὶ νομοθετηθέντα ἀναπόδρασα εἶναι. διὸ καὶ πρὸ τῇ ἀντρὸς τῆς νυκτὸς ἡγεῖν λέγεται· παλάμησι δὲ χάλκεα ῥόπτρα δῶκεν Ἀδρασείῃ. ἐν τοῖς προθύροις γὰρ τῇ ἀντρὸς τῆς νυκτὸς κἀθήται ὁ Φάνης· ἐν μέσῳ δὲ ἡ νύξ, μαντεύουσα τοῖς θεοῖς θεσμός. (cf. Fr. 27.)

Proclus Commentario in Platonis Parmenidem.

Αὐτὸν τὸν Δία καὶ τὸν Διόνυσον παῖδας καὶ νέεας ἡ θεολογία καλεῖ, καίπερ ὄντε νέω, φησὶν ὁ Ὀρφεύς.

Ibid.

Ibid.

Ὁ μὲν γὰρ Ὀρφεὺς μετὰ τὴν κατάπρσιν τῷ Φάνητος ἐν τῷ Διὶ τὰ πάντα γεγονέναι φησί. ἐπειδὴ πρῶτως μὲν καὶ ἠνωμένως ἐν ἐκείνῳ, δευτέρως δὲ καὶ διακεκριμένως ἐν τῷ δημιεργῷ τὰ πάντων ἀνεφάνη τῶν ἐγκοσμίων αἰτία. ἐκεῖ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ ἡ σελήνη, καὶ ὁ ἕρως αὐτὸς, καὶ τὰ στοιχεῖα, καὶ ὁ ἔρως ὁ ἐνοποιὸς, καὶ πάντα ἀπλῶς ἐν γεγονέναι. Ζηνωνὸς (sic) δ' ἐνὶ γαστέρι σύρρα πέφυκε. v. Benti. Ep. ad Mill. p. 3. (cf. Fr. 6, 8.)

Ibid.

Οὐκ ἂν θαυμασώμεθα τῶν Ὀρφέως ἀκρόντες ἐπῶν, ἐν οἷς φησιν ὁ Θεολόγος·

Αὕτη δὲ Ζηνὸς καὶ ἐν ὄκμασι (sic) πατρὸς ἀνακτος
Ναῖισ' αἰθάνατοί τε θεοὶ, θνητοὶ τ' ἀνθρώποι,
Ὅσα τε ἦν γεγαῶτα, καὶ ὕσερον ὅπως ἔμελλε.

Scr. ἐπὶ πῶς' vel sic leg. ut ante ἄσσα. (cf. Fr. 6, 7. et Fr. 35.)

Ibid.

Χρόνος δὲ ὑπὸ Ὀρφέως ὀνομάζεται, κατὰ δὴ τινα θαυμαστὴν ἀναλογίαν. γινέσκει γὰρ ὁ Θεολόγος τῶν ἀγεννῆτων μυθικὰς παραδῶς, καὶ τὸ αἴτιον τῆς ἐκφάνσεως τῶν θεῶν χρόνων συμβολικῶς ἀνόμασεν. ὅπερ γὰρ γένεσις, ἐκεῖ καὶ χρόνος.

Proclus Comm. in Alcibiadem I.

Ὁ Θεολόγος ὁ παρ' Ἑλλήσιν, ἀνόματον ἀποκαλεῖ τὸν ἔρωτα ἐκείνον· Παιμαίνων πρᾶπίδεσσιν ἀνόματον ὠκὺν ἔρωτα.

Ibid.

Καί μοι δοκεῖ καὶ ὁ Πλάτων, εὖραν παρ' Ὀρφεῖ τὸν αὐτὸν τῷ τεττον θεὸν καὶ ἔρωτα καὶ δαίμονα μέγαν ἀποκαλέμενον. ἀγαπήσεια καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ ἔρωτος τὸν τοιῦτον ὕμνον. περὶ μὲν γὰρ τῷ νοητῷ νῦν λέγων ὁ Θεολόγος,

Cc 4

ἀβρὸς

αἶβρος ἔρως φησὶ, καὶ μῆτις ἀτάσθαλος, καὶ πάλιν, αἷσιν ἐπεμβεβαῶς δαίμων μέγας αἰὲν ἐπίχνη· (sic duo MSS. cf. p. 4. 4. 8.) περὶ δὲ τῆ νερεΐ νῆ καὶ ἀμεθέετς, καὶ μῆτις πρῶτος γενέτωρ, καὶ ἔρως πολυτερπής (cf. Fr. 8. 2.). καὶ πάλιν, ἐν κράτος, εἰς δαίμων γένετο μέγας ἀρχὸς ἀπάντων. v. Bentl. Ep. ad Mill. p. 3. 4.

Ibid.

Παρά τῷ Ὀρφεϊ λέγει πρὸς τὸν ἑαυτῆ πατέρα τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς· Ὀρφθ δ' ἡμετέρεην γενεὴν ἀριδείκετε δαίμων. (cf. Fr. 10, 4.)

Ibid.

Καὶ μοι δοκεῖ, καθάπερ Ὀρφεὺς ἐφίσησι τῷ βασιλεῖ Διονύσῳ τὴν μονάδα τὴν Ἀπολωνιακὴν ἀποτρέψασαν αὐτὸν τῆς εἰς τὸ Τιτανικὸν πλῆθος προόδου, καὶ τῆς ἐξαναστάσεως τῆ βασιλείου θρόνου, καὶ φρενῆσαν αὐτὸν ἀχραντον ἐν τῇ ἐνώσει, τοιαῦτα δὴ καὶ ὁ Σωκράτης δαίμων περιάγει μὲν αὐτὸν εἰς τὴν νεραὴν περιωπὴν, ἐπέχειν δὲ τῶν πρὸς τῆς πολλὰς συνουσιῶν.

Ibid.

Πάρεδρος ὁ νόμος τῆ Διὸς, ὡς φησιν ὁ Ὀρφεύς.

Olympiodorus Comm. in Alcibiadem I.

Ἀλλὰ μὴν καὶ ὕλῳι λέγονται, οἱ τήνδε τὴν ὕλην ἐξάπτοντες τῆς τῶν ἑρηνίων, καὶ διὰ τῆς φρενῆς αὐτὴν, καὶ μὴ συγχωρῆντες ῥευσὴν ἔσαν, πάντα φθείρεται. φησὶ γάρ καὶ ὁ Ὀρφεύς· Ὑλῆς ἑρηνίης καὶ ἀσερείης καὶ ἀβύσσου.

Olympiodorus Comm. in Phaedonem.

Καὶ ἔστι τὸ μυθικὸν ἐπιχείρημα τοιοῦτον παρὰ τῷ Ὀρφεϊ. τέσσαρες βασιλεῖαι παραδίδονται. πρώτη μὲν, ἡ
τῆ

τῷ Οὐρανῷ, ἣν ὁ Κρόνος διεδέξατο, ἐκτεμὼν τὰ αἰδέσια τῷ πατρός. μετὰ δὲ τὸν Κρόνον, ὁ Ζεὺς ἐβασίλευσεν καταταρταρώσας τὸν πατέρα. εἶτα τὸν Δία διεδέξατο ὁ Διόνυσος, ὃν φασὶ κατ' ἐπιβελὴν τῆς Ἥρας τὴν περὶ αὐτὸν Τιτᾶνας σπαράττειν, καὶ τῶν σαρκῶν αὐτῷ ἀπογεύεσθαι. καὶ τέτις ἐργιδεῖς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν, καὶ ἐκ τῆς αἰθάλης τῶν αἰτμῶν τῶν ἀναδοθέντων ἐξ αὐτῶν, ὕλης γενομένης γενέσθαι τὴν ἀνθρώπων.

Ibid.

Διόπερ καὶ παρωδεῖ ἔπος Ὀρφικὸν τὸ λέγον, ὅτι ὅσις δ' ἡμῶν ἀτέλεστος, ὥσπερ ἐν βορβόρῳ κείσεται ἐν ἄδῃ.

Ibid.

Καὶ ὅτι τὸ ζῶν καὶ τὸ τεθνεὺς ἐξ ἀλλήλων, κατασκευάζει ἡ λέξις, ἐκ τῆς μαρτυρίας τῶν παλαιῶν ποιητῶν, ἀπὸ Ὀρφέως φημὶ λέγοντος· Οἱ δ' αὐτοὶ πατέρες καὶ υἱέες ἐν μεγάροισιν ἠδ' ἄλοχοι σεμναὶ κεδναὶ τε θυγατρὲς. πανταχῶ γὰρ ὁ Πλάτων παρωδεῖ τὰ Ὀρφέως.

Ibid.

Ὁ Διόνυσος λύσεώς ἐστιν αἴτιος. διὸ καὶ λυσεὺς ὁ θεός. καὶ Ὀρφεὺς φησιν·

— Ἄνθρωποι δὲ τελήεσσας ἐκατόμβας
Πέμψουσιν πάσῃσιν ἐν ὥραις ἀμφιέτησιν*
Ὀργία ἐκτελέεσσι, λύσιν προγόνων αἰθεμίσων
Μαιόμενοι. σὺ δὲ τοῖσιν ἔχων κράτος, εἰς κ' ἐθέ-
ληθῃ

Λύσεις ἐκ τε πόνων χαλεπῶν καὶ ἀπείρονος οἴσεθ

* — τις αὐτῶν MS.

Ibid.

Ὅτι παλαιὸς ὁ λόγος, Ὀρφικός τε γὰρ καὶ Πυθαγόρειος, ὁ πάλιν ἄγων τὰς ψυχὰς εἰς τὸ σῶμα, καὶ πάλιν ἀπὸ τῆς σώματος ἀνάγων, καὶ τῆτο κύκλῳ πολλάκις.

Ibid.

Ὅτι οἱ παραδιδόμενοι τέσσαρες ποταμοὶ κατὰ τὴν Ὀρφέως παράδοσιν, τοῖς ὑπογείοις ἀναλογῶσι δ. σοιχείοις τε καὶ κέντροις, κατὰ δύο ἀντιθέσεις. ὁ μὲν γὰρ Πυριφλεγέθων, τῷ πυρὶ καὶ τῇ ἀνατολῇ, ὁ δὲ Κωκυτός, τῇ γῇ καὶ τῇ δύσει, ὁ δὲ Ἀχέρων, αἴρι τε καὶ μεσημβρίᾳ. τέτταρες μὲν Ὀρφεὺς ἔτω διέταξεν, αὐτὸς δὲ τὸν Ὠκεανὸν, τῷ ὕδατι καὶ τῇ ἀρκτῷ προσοικειοῖ.

Olympiodorus Comm. in Philebum.

— ἐν δὲ γε τῷ Φανερῷ ὁ νῦν βασιλεύει· διὸ καὶ Ὀρφεὺς φησί· νῦν δὲ οἷα ψευδὴς βασιλήϊος.

Ibid.

— εἴτε (μνήμη) ἡ θεὸς αὐτὴ, ἀφ' ἧς πᾶσα ἡ ιδιότης ἐπιγίνεται, εἴτε ἡ παρὰ τῷ Ὀρφεῖ Μνήμῃ, εἴτε καὶ ἄλλῃ τις ἔσα τυγχάνει.

Ibid.

Καὶ μὲν ἐν τοῖς Ὀρφικοῖς ἐν τῷ μυθευομένῳ ὧν, τὰς τρεῖς ἐκφανῆναι μονάδας φησὶν.

Orion Thebanus περὶ ἐτυμολογιῶν, MS. in Bibl. Reg.

Χεῖρες ἀπὸ τῆς χρήσεως, ὡτανεὶ χρήσιες ἔσαι, ἡ χρῆσις. ἑδεμία γὰρ τέχνη προκόπτει δίχα χειρῶν. Ὀρφεὺς· Χειρῶν ὀλλυμένων ἔρρεν πολυεργὸς Ἀθήνη.

Etymo-

Etymologicum MS. Bibl. Regiae:

Μίνθη, ἣν τινες ἡδύσμον καλῶσιν. ἔστι δὲ καλὰ μιν-
θος ἄγριον ἡδύσμον, ὅπερ λυπεμένη ἢ Δημήτηρ ἰδῶσα ἐμ-
σητε καὶ ἄκαρπον ἐποίητε. Ὅρφεύς· Τὸ πρίνιον μέγα
δένδρον ἐπὶ χθονὶ καὶ φερέκαρπον. Locus est mutilus.

Scholiasles MS. in Dionysium Perieges. vi. 1.

Καὶ Ὅρφεύς ἐν τῷ περὶ Διὸς καὶ Κέρης Φησὶν· Κύκλον
τ' αἰέναν καλλιρρόον ὠκεανοῖο, γαῖαν δίνῃσι περίνιν ἔχει
ἀμφιέλισσε. Hoc fragmentum aliter legitur apud Eu-
statium l. c. (cf. Fr. 44.)

Scholiasles MS. in Aphthonii Progymnasinata.

Ὅρφεύς ὁ παῖς Οἰάγρου πρὸς Φησὶν ἐν λόγοις·
Ἐν θήρεσσι λέοντες ὀρειλεχέες χαμαιεῦναι
Γίνονται, δάφναι δ' ἐν δένδρεσιν ἡϋκόμοισι.

Orphei Argonautica collata cum Cod. Regio 2763.

- vñ. 13 ὅς Ἰλοχ.) ὡς Ἰλοχ.
 16 καλέσαι) κικλίσκασαι
 24 Μήχε καὶ) Μήλα τε καὶ
 43 ὅσον) ὅς ἐν
 61 περιώσαι) In margine hoc
 Scholium: πλέιν, περισσῶς
 τῶν ἄλλων. περιέληται δὲ
 καὶ ἀντὶ τῆς μέτρης, ὡς Ὀμη-
 ρος. Οὔτε σε νακίῳ περιώ-
 σιον ἔτε κελύω. καὶ ἄλλῃ
 Λερναίων ἀδύτων περιώσιες
 ἀργιοφάντης. v. Anthol. IV.
 p. 509. ed. Brod. vnde sum-
 tus hic versus. Sed, utro-
 que loco legendum ἀργιο-
 φάντης.
 68 ἤνυσσε) ἤνυσε
 74 πολυήρατον) glossa inter-
 linear. πολύενκτον
 96 ἐπιήρανος) glossa interlin.
 σύντοδος
 121 Θισπασίων) Θισπείων
 Ibid. Τελμισσοῖο) Τελμισοῖο
 133 Ἐρύτον) Εὐρύτον
 Ibid. Ἐχίονα) Ἐγχίονα
 134 Μερετοῖο) Μινέτοιο
 137 ἀντιπόρῃας) gloss. interlin.
 ἥλθεν.
 162 Παρεσίην) Ταρσιτήην
 164 Βοιβηίδα) Φοιβηίδα
 184 Αἰγίν) Αἰγίην
 Ibid. ἀλίσσεφας) ἀλίσσεφας
 187 Φερίτις) Φερήτις
 191 Σύγχοστος) glossa interlin.
 γαυνίζων.
 193 Αἰθήποιο) Ἀσμποῖο
 202 ἄκελον) ἱκέλεν
 204 Τεράπτας) glossa interlin.
 αἰγιαλάς
 213 Καὶ μὴν) Ναὶ μὴν
 223 ἰλάσσαι) ἰλάσαι
 226 Ἀργοντῆς ἐρύθνης παρήϊδος
 sic MS.
 vñ. 266 ἀνιέρθη δὲ) δὲ abest a MS.
 271 Φρέν) Φρένας
 273 ἐπάρτις) ἐπ' ἔρτια
 286 μᾶνον) μᾶνοι
 294 ἦδη) ἦδα
 296 ἐπετσομένους) ἐπ' ἰσσομέ-
 νοις
 318 βύρση καὶ) βύρση τε
 338 χρυσοτάρσαις) χρυσοτάρ-
 σοις
 445 Φρέν) Φρένας
 458 Πισσάκη) Παισσαίη
 465 ἄβρητα δὲ βροτοῖσιν Sic MS.
 468 ἐκίτοις) ἐκάσος
 475 ἱμερον) ἡμίρον
 481 μόχθη) μόχθας
 485 Ἀβαρνιάδας) Ἀβορνιάδας
 531 προῆκε) οἱ πηκ
 548 ἔκτανε) ἔκτανε
 567 πλακίσσιν) πλατίσσαι
 570 κατεκαίαθον) κατεκίαθον
 635 κναμὸς) κνάμος
 641 ἰξήκετο) ἰξίκετο
 653 καλέσσαι) καλέσαι
 656 ἐπεράσσαιμιν) ἐπεράσσομεν
 696 δηήθη) διειύντα
 734 ἄλυσ) ἄλυσ
 739 Τιβάρην) Στυβάρην
 759 ἰκρίον) ἰκρίων
 778 συνθῆναι) συθῆναι
 785 ἄλειτο) ἄλειτο
 789 μέγα) μέγα
 791 θυώδεος) θηώδεος
 834 εἰδέτοι) εἰδέ τι
 843 ἀποφθίσαν) ἀποφθίσαι
 861 νώτω) νώτων
 893 ὀργαῖων) ὀργυῖων
 902 τελεταῖς) τελεταῖς
 904 Κυτηρίαις) Τητίαις
 908 ἐπιπνέχαι) ἐπιπνέχαι
 909 πυμάτων) πυμάται
 914 κύπερον) κύπερον
 935 ἡμῖν) ἡ μὲν

νλ. 952 ἦνυσα) ἦνυσα
 962 μίζ δ' ὠμαίς) δ' αὖ μίζας
 965 ῥήξασα) ῥήξα
 966 Ἀληκτώ) Ἀληκτώ
 977 ἔφν) ἔφν
 1000 χέλους) χέλους
 1001 πέμπων) πέμπων
 1004 Κυτηῖθα) Κυτηῖθα
 1016 κῶας) κῶα
 1040 σκοπερῇ) σκοπερῇ
 1048 Πειάνθῃ) Πειανθῇ
 Ibid. ἔνθα δὲ) ἐνθάδε
 1050 Σαράγγαις) Σαράγγῃς
 1052 ἱλασιόμῃ) ἱλασιόμῃ
 1058 πρῶτ' ἱσαφικάνομεν) πρῶ-
 τας ἱσαφικάνομεν
 1060 καὶ Γυμναίαις) τε καὶ Γυ-
 μναίαις
 1123 ἐπισκιάζουσα) ἐπισκιάζουσα
 1129 χρυσορόας) χρυσορόας
 1130 ὕδος προρέων) αἶδος προρέων

νλ. 1132 τε καρπὸς) Abest τε
 1159 Οὔκιν) Ἡ καί
 1163 ἀργεννῇ) ἀργεννῇ
 1167 ἔξειδ') ἔξειδ'
 1173 αἰνολέχῃ) αἰνολέχῃ
 1180 θύελλα) θύελλαν
 1184 ὀπτόθ') ἔπτόθ'
 1196 τέρημνα) τέρημνα
 1202 ἀνέτρεχε) ἀνέτρεψε
 1224 τίνα σοι) τί νύ σοι
 1225 ἴκειδε) ἴκναιδε
 1233 λύγρῳ) λύγρῳ
 1239 λισάμεναι) λισσάμεναι
 1242 Διονύσιον) Διονύσιον
 1244 δ' ἀντολίαισιν) γὰρ πε-
 λίασιν
 1247 ἰκόμεθ') ἴζομεθ'
 1248 Λιλύβαιον) Λιλύβηον
 1260 ἱκδύτο) ἱκδύτο
 1267 ἀκκῶ) αἰκῶ
 1361 ἀποβρύψεσθαι) ἀποβρύψεσθαι

*Orphei Hymni collati cum Codd. Reg. 2763
 et 2765.*

(Paginae sunt ex edit. Eschenbachii.)

p. 94 MS. A. τῇ αὐτῇ πρὸς Με-
 σαῖον. εὐτυχῶς χρῶ ἱταῖρε.
 96 l. 9 συνευκατῆρας) συνευκατῆ-
 ρας A.
 — l. 20 κλήξω) κλήξω A.
 — l. 23 Περίαν Φιλόρημον ἀγαλ-
 λομένην ἱλάφουσιν,
 Νυκτερίαν ἀκυλακίτιν etc. Sic
 MS. A.
 100 l. 1 ὑμνοδέταρα) ὑμνοδέτα-
 ρα A.
 — l. 8 νικαυγῆς) νικαυγῆς A.
 — l. 18 μύση) μύτι A.
 102 l. 8 κατακίσμων) κατὰ κέ-
 σμων A.
 — l. 17 κυκλόντες) κλόντες A.
 — l. 18 πυράντες) πυράντες A.
 104 l. 9 καλῶν) καλῶς B.
 — Ib. ζαιωνῆς) δυσμινῆς A. B.
 — l. 13 αἰολόδοκτε) αἰολόδοκτε A.

p. 104 l. 14 χρόνῃ πέραις) χρόνῃ πέρ-
 αις A. χρόνῃ περὶ B.
 — l. 20 σὺν) Abest ab A. B.
 106 l. 1 ἄστρῳσι) ἄστρῳσι A.
 — l. 3 χαροδῶτι) χαροδῶτι A.
 — l. 9 Ἐγρῶν) Οὐρανία A. B.
 — l. 11 τετιμῆνα) τετιμῆνα A.
 — l. 14 ἄψορον) ἄψορον A.
 — l. 27 πολύκτις, πότνια) πο-
 λύκτις ποττία A. B.
 108 l. 10 * κόσμῳ) νόμῳ, κό-
 σμῳ A. B.
 — l. 16 ἔκκαλῃ) ἔκκαλῃ A.
 — l. 18 σύσχορε) σύγχορε A.
 110 l. vlt. γένῃ) γένῃ A.
 112 l. 6 ἄρμα) ἄρμα B.
 — l. 7 MSS. A et B interferunt
 hunc versum: Μῆτερ Ζητοῖ
 ἀνακτες, εἰλυμπίε, αἰγιό-
 χου.

- p. 114 l. 3 ἐνημμένη) ἐνημένη A.
 — l. 6 μὲν διεῖν) μὲν. μάτερ
 A. μὲν μερῶν B.
 — l. 24 Πλάτωνα) Τιφῶνα A.
 116 l. 8 ὁ κρατεῖς) ὁ κρατεῖς A.
 118 l. 2 πτησασαν) πτησασαν A.
 — l. 9 MSS A et B interse-
 runt: Εἰρήνην τε θεὸν κα-
 ρότροφον, ἀγλαότιμον.
 — l. 17 ἀτραπία) ἀτραπία A.
 — l. 19 νεφελῶν) νεφῶν A.
 120 l. 25 Τριτώνων) Τριτώνων A.
 122 l. 1 ὑδροδρόμοι) ὑδροδόμοι A.
 — l. 13 ἐν) Abest ab A.
 124 l. 10 Ἰσία) Ἐσία A.
 — l. 24 Κωρυκίῳ) Schol. mar-
 ginal. ἀπὸ τῆς Κωρυκίης ἄν-
 τρκ ἐν Παρνασσῷ ἐν ᾧ αἱ μῦ-
 σαι ἱτιμῶντο.
 126 l. 13 πνοιῇσι) πνοιῇσι A. B.
 — l. 17 Περσιφόνεια) Περσιφόν-
 η A.
 — l. penult. Ὀρμαῖδιον) Ὀρμα-
 ῖδιον A.
 — Ibid. βοτρυφόρον) βοτρυφό-
 ρον
 128 l. 1 ἀρρήτοις) ἀρρήτοις B.
 — l. 2 ἐπίενυσον ἐνῆς) ἐπίενυ-
 σον ἀμεινῆς A. ἐπίενυσον
 ἀμεινῆς B.
 — l. 18 οἰτρῶσα) οἰτρῶσα A.
 — l. 20 Φυγόμεκτε) Φυγόμε-
 κτε A.
 132 l. 15 λαχῶσα) λαβῶσα A. B.
 — l. penult. Κλησία) Κλησία A.
 136 l. 5 ὀρμαίνωνται) ὀρμαίνον-
 ται A.
 — l. 9 φύλων) γυνῶν A.
 — l. 11 Ζητός) Διός A.
 — l. ult. ἐκπῆκτε) ἐκπῆκτε A. B.
 138 l. 20 βρίθασα) βρύσασα A.
 — l. penult. γυάλοισιν) ἐν γυά-
 λουσιν
 140 l. 1 λαχῶσα) λαβῶσα A. B.
 — l. 3 θητῆς) θητοῖς A.
 — l. 15 σὺν σῇ) σὺν σοι A.
 — l. 24 δροσερεῖς) δροσεῖς A.

- p. 140 l. 24 πολυθέρπτων) πολυθέρ-
 πτων A. B.
 142 l. 21 θυροαχθῆς) θυροί-
 χθῆς A.
 — l. penult. Νύσιον) Νύσιον
 144 l. 6 βῆκχα) Abest a MS. A.
 — l. 14 σαβασία) σαβαζία A.
 146 l. 22 κορυνίτιδες) κρουνίτιδες
 A. B.
 — l. penult. Νύσια) Νύσια A.
 148 l. 2 ἀξίτροφοισιν) ἀξίτρο-
 φοισιν A.
 150 l. 6. γερανίς) γεραρός A. B.
 — l. 18 ἐπεζεύξ-ο) ἐπεζεύξας A.
 152 l. 14 καλ' ἐπήρ.) μάλ' ἐπήρ.
 A. B.
 154 l. 2 ἀνυπότροφον) ἀνυπότρο-
 φον A.
 — l. 9 ὑπνοδάτω) ὑπνοδοταίρα A.
 156 l. 9 μορσίμω) μορσίμων A.
 — l. 22 ἔλθ' ἔλαβ' A. B.
 158 l. 12 πάντα) καὶ πάντα A.
 — l. 18 παλιδερκίος) πανδερκίος A.
 160 l. 8 τὸ σὸν) τὸν σὸν A.
 — l. penult. οἶκα) οἶα A.
 162 l. 2 νομίμοις) νομίμοις A.
 — l. 13 αἰκὴν) αἰκὴν A.
 — l. 25 ἐπὶ λοιβαῖς) ἐπιλοιβαῖς A.
 — l. 26 ὅπαι) ὅπαις A.
 164 l. 4 ὑγίαν) καὶ ὑγίαν A.
 — l. 17 εὐθαλῆς) ἀσθαλῆς A.
 — l. penult. εὐράσασα) εὐάσα-
 ρα A.
 166 l. 1 ἔχασα) ἔχοντες
 — l. 7 ἀκυδρομοὶ θ') θ' abest a
 MS. A.
 172 l. 22 In MS. A. defunt ψυ-
 χαῖσι σύνοικον εὐδύνατον,
 κρατερόν, θνητῶν.
 174 l. 6 ἀγνῷ) ἀγαιῷ A.
 176 l. 8 MS. A sic: ῥοπίζων ἐκ-
 μάσι νοτεραῖς ἀμβρίγους
 ὕδωρ.
 176 l. penult. ἱεροῖς χαρίεντα) ἱε-
 ροῖς χαρίεντα. A. B.
 180 l. 23 πάντων) πάντας B.
 — l. 26 ἐκλύης) ἐκλύης A.

Orpheus de Lapidibus collatus cum MS. Reg.

2764.

(*Paginae sunt ex edit. Eschenbachii.*)

p. 186 l. 10 γράφεται) γίνεταί

— l. 14 Scholion MS. ἤλθε κομίζων ὁ τῆς Μαιῆς υἱὸς Ἑρμῆς δῶρον τῆ ἀλαζικᾶς Διὸς κελεύων μοι τῆτο δῶναί τοις ἀνθρώποις, ὅπως ἔχωμεν ὥφειλε δὲ ἔχουσιν εἶπεν βοή-
θαι ἐν τοῖς ἐπιγινόμενοις ἡμῶν χαλεποῖς ἀσφαλῆ.

188 l. penult. τεραφερῆν) A prima manu, πόα φερῆν

190 l. 8 ροίζόν τε σῆσαι) ροιζῶντες καὶ χαμαί

— l. 12 Schol. καὶ τὰ δαιμόνια διώκων, ἃ τινι πλησιάζουσιν. ταῦτα δὲ ψυχὰς τῶν ἀποθανόντων ἄπειν.

— l. 22 πρέσβην) πρέσβαν

— l. vlt. πεπονημένος) πεπονημένον

192 l. 2 Schol. Τάτω δὲ οἱ λαοὶ τῶν ἰδιωτῶν ὀνόματα μάγῃ ἀποδιδόασιν, ὡς μάγον αὐτὸν ἀποτρεπόμενοι.

— l. 4 Schol. ὁ ἴσι ποδάκις τῆς τοιᾶναις οἱ ἰδιῶται ὑπ' ἀγνοίας καὶ φθόγῃ ἀποκτάνουσι.

— l. 12 ἔμ) ἐμέθεν

— l. 14 δίζηται) δαίζηται

— l. 19 αἰνὰ πονῶντις) ἀνκυστῆν-
τες

— l. vlt. εἰχόντι) εἰχόντα

— Ibid. Schol. Τοῖστο καὶ τὸ Δημόδηνες ἐν Ὀλυμθιακοῖς προοίμιον. ἀντὶ ποδῶν ἂν ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι χρημάτων ἡμᾶς ἱλέδαί νομίζω εἰ φα-
νερὸν γένοιτο, τὸ μέλλον συν-
εἶσαν τῇ πόλει περὶ ὧν νυνὶ
σκέπῃτε. σύγκρισιν γὰρ ἀγα-
θῆς βελῆς καὶ χρημάτων
πάνταυθα κακῆ.

194 l. 10 δοκεῖν) δοκεῖσαι

— l. 14 κίον) ἰόν

p. 194 l. 26 Schol. ὁ γὰρ φόβος με
ἠνέγκασε καὶ αὐτὸν καὶ πλοῦν
ἀνέμῃ γίνεσθαι, ταχέσι, τα-
χύτατον.

196 l. 8 Schol. ποδάκις κύκλῳ
καὶ πλοκάς περισφόμενος
ἱποῖσι.

198 l. vlt. πιφαύσκω) παφάσκω

200 l. 20 Schol. Καὶ ὁ ποιητὴς
ἐν Ὀδυσσεῖ· δῶρον τοι καὶ
ἐγὼ τέκνον φίλε τῆτο δίδωμι.

202 l. 2 θαλάτῃ) θαλάσσῃ

— l. 14 πετράκης) Abest a MS.

— l. 20 κατόψεται) κατόψεται

204 l. 13 Schol. Τρίψας αὐτὸν
μίσγει σὺν ἑλαίῳ, καὶ τῆτον
τὸ βρέγμα ἀλαφόμενος τρί-
χας ἱπποναφύσει.

— l. 15 Schol. Νέος δὲ παρθένον
εἰς γυναῖκα ἄγων, τῆτον αἰ
φέροιτο πρῶτον αὐτῇ συγγε-
νόμενος, αἵτιος αὐτοῖς ὁμο-
νοίας ἔσται.

— l. 21 Schol. Τῷ Διόνυσῳ κισσο-
χίτωνι ἤγεν κισσοφόρῃ τῇ
Διὸς νύῃ, τῇ αἰγιόχεσσι ἄγ-
γέλει ἥτοι προλήγῃ τὸν λί-
θον εὐάριστον εἶναι. βάρβαρον
δὲ ὅτι ἐν Σιφίᾳ παρὰ τὰ
ρεῖματά τῃ ποταμῷ εὐρίσκε-
ται. διὸ καὶ φησὶ τοῖς ζα-
θέοις αὐτὸν ὑδασι βρεχόμε-
νον.

206 l. 6 Schol. ῥόθον κυρίως τὸ
κύμα.

— l. 10 δὴ πῦρ) μὴ πῦρ

— l. 17 θυπολίῃσι) θυπολίταις

— l. 22 πίττει) πίττει

— l. 23 μίσγειν) σμίγειν

— l. 24 ἀποσίλβοντα) ἀποσά-
χοντα

— l. 25 γὰρ δώσας) γὰρ τοι δώ-
σει.

p. 208 l. 24 Schol. ἡ τὰ τέκνα φε-
νεύσασα τὰ ἑαυτῆς.

210 l. 9 καταλέξαι) καταλίξω

214 l. 4 ὀρίνη) ὀρίνης

— l. 7 λῆσθαι γε) λύσθαι

216 l. 14 εἰχόντες) εἰχόντες

218 l. 10 μὴν) μὴν

— l. 14 οἰκτείρων) οἰκτείρω

— l. 27 ἔλκων) ἔλκω

220 l. 11 Λήσεται ὦν κ' ἐθέλοις)

Λίσσεται ὦν καθέλοις

— l. 20 γυναικίη) γυναικίης

— l. 21 κέκλειται) κέκληται

222 l. 4 Schol. καὶ ὁ αὐτὸς Ὀρίων

περὶ τῆ λίθου ἤκκεν ὡς ὠφε-

λᾶ τὰς σκορπιόδηκτας.

[— l. 10 Schol. ὁ αὐτὸς τὰς ἐν

αὐχένι ὀδύνας πύει μυχθὰς

ρόδιλαίῳ καὶ ὀπῷ.

— l. 11 βάψας) κάψας

— l. 23 αἶψα) ἄρα

224 l. 6 ἐνιχυρμυθύντα) ἐνιχυρ-

μύντα

— l. 12 δ' ἰδία) δῆδια

— l. 16 σείειτ' ἐν) σείηται

— l. 16 οἰομένον) οἰομένον

— l. 21 Περσίδα) Περσηίδα

226 l. 4 ὀλέθροις) ὀλέθριος

— l. 11 ὅγ' ἐν δότῃ) ὅ γε δότῃ

— l. vlt. περὶα) περὶαν

228 l. 17 ταῦμα) τραῦμα

— l. 21. περισπύχουσα) περισπύ-

χουσα

p. 230 l. 2 ἀκρήτα βρομίοιο) ἀκρή-
τοιο βρόμιοιο

— l. 23 Schol. Τῷτο δηλονότι πα-

ραὶ σεαυτῇ νοῖς εἶπε, πρῶ-

τον αὐτῷ θανῆν πάντας ἀπο-

θανῆται. (Sic)

232 l. 5 μέσον) μέσων

— l. 13 εἴλωσεν) ἔλαξεν

— l. 16 τεύξῃ, θῆν δ') τεύξῃ,

μηδ'

— l. 17 ναίη) ναίει

234 l. 3 Schol. Οὔτε νέαν οἰζύν

ἤγεν ταλαεπωρίαν καὶ ἄβρω-

σίαν ἀφίησι τοῖς ἀνδράποισ

ἐπελθῆν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς.

καὶ τὴν παλαιὰν ἀποκωλύει

ὁ τοῖκτος λίθος.

— l. 6 ἐχῶρι. τῷ οἶον ἀφρῶ. οἷ-

μαί δὲ ἀντίτῃ πτυέλῃ λαμ-

βάνεσθαι.

— l. 22 Γυέμναι) Πυέμναι

236 l. 8 κλήζον ὕμνοισιν) κληέ-

ζον ὕμνοις

— l. 11 τήκων τὸν γ' ἰδίῃ) τή-

κων ἡδίῃ, omisso τόνγ'

— l. 20 κικλήσκων) ἐπικικλήσκων

238 l. 2 ἄβρητον) ἄβρηκτον

— l. 7 ἄγαν) ἄγας

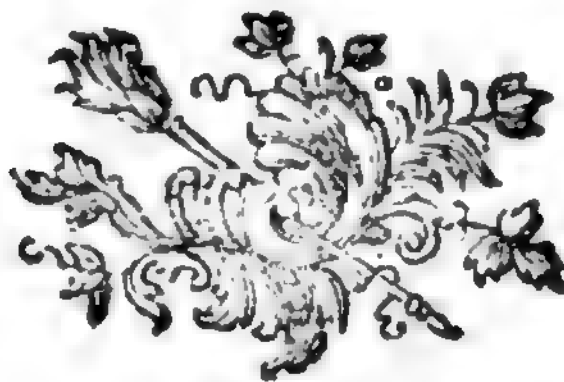
— l. 9 τε) Abest a MS.

— l. 12 ἡδ' ἐρατὸν τε) ἐρατὸν

αὐτε

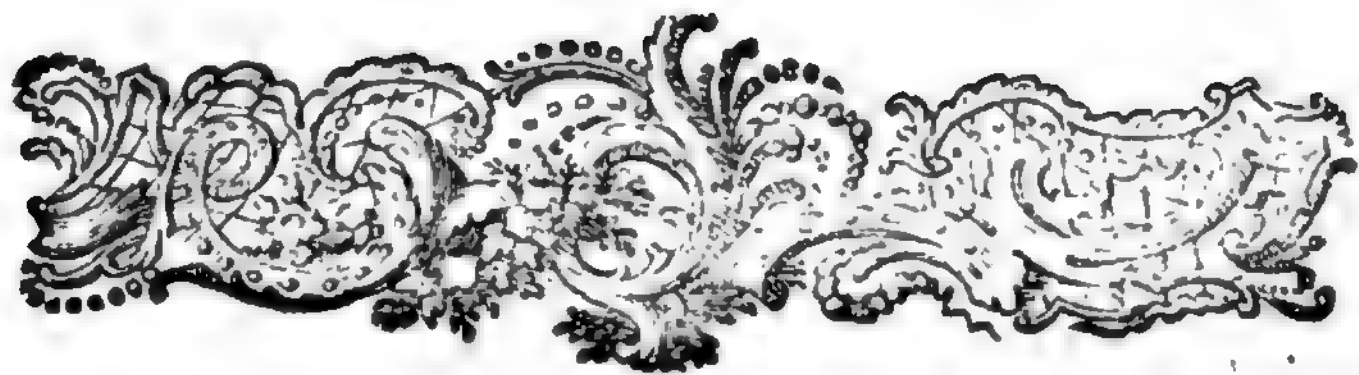
— l. 25 βακχικῇ) βακχίδα

— l. penult. θύων τε) θύετε.

IO. MATTHI. GESNERVS
DE PHOENICVM
NAVIGATIONIBVS
EXTRA
COLVMNAS HERCVLIS.

IO. MATTH. GESNERI
DE
PHOENICVM EXTRA COLUMNAS
HERCVLIS
NAVIGATIONIBVS
PRAELECTIO I

HABITA V. DEC. CIOIOCCCLV.*

Cum de electro apud vos commentarer, Sodales, meministis, in illam me disputationem incidere, qui factum sit, ut res notae Homero Herodotoque, electrum et *κασσίτερον* s. stannum, earumque patriae, posteriori se aetate velut subdacerent, et in obliuionem venirent? eiusque rei causam coniectam esse in calamitatem Phoenicum, nominatim Sidoniorum, qui soli extra Herculis columnas dextro flexu nauigare ausi, non tantum ad Cassiteridas insulas Britannorum, sed ad Aesthiorum quoque Glessariam s. Electrída peruenerint: atque ut soli illud vectigal, redditum illum, haberent, diligenter, etiam monstrosis forte mendaciis, itineris rationem texerint. Quare non mirum fuisse, quod cum interitu illius reipublicae, etiam nauigationis istius memoria interciderit, ignota manserit mercium patria; donec nouum suum velut

Dd 2   saecu-

*) Vid. Comment. Soc. Scientt. Gotting. To. III p. 67 sqq.

saeculum, novam sortem s. *μετέραν* vtraque res nata, ex suo *ἔδῃ* denuo emerit. Ab illo inde tempore AA. sapius quam alias et studiosius tum de fide Herodoti, quando illa ab iunioribus destituitur, tum praesertim de navigationibus Phoenicum, Argonautarumque extra columnas Herculis et cogitavi et quaesivi: praeter cetera illud, *An simpliciter fabulosum sit, e Ponto Euxino vel Maeotide palude adeo peruenisse Argonautas in Oceanum Germanicum? circumnavigatam a Phoenicibus Africam?* Quid maxime mihi probabile videatur, sine ambage ulteriori declarabo. Neque vereor, ut apud vos AA. aut si alii ista cognoscent viri eruditi, fraudi mihi sit haec disputatio, obiciaturque illud, quod in euagantem nimis libere commentationem dicitur (Aristid. Aegypt. T. 2 p. 354 pr.) *Ἐξω σηλῶν καὶ Γαδείρων ὁ ὕψος*. Hic neque vobis iniucundum, spero, fuerit, extra columnas dextrorsum pariter et sinistrorsum mecum euagari.

§ 1

Antiquissimi scriptores ambiri terram omnem Oceano tradidere.

Iam primum illud satis constat inter eos, qui antiquos scriptores paullo norunt familiarius, esse illam communem his, qui rerum originibus suere propiores, sententiam, ut dicant, terras omnes ambiri Oceano. Tractavit hunc locum Bochartus (Canaan 1, 36 p. 707) quo minus opus est, nos ei hic immorari. Unum modo alterumque ab illo praetermissum iuvat adicere, ut illud, quod Strabo, demonstraturus in ipso operis ingressu *ἀρχηγέτην εἶναι τῆς γεωγραφικῆς ἐμπερίας*, ducem et auctorem primum esse Geographicae peritiae, Homerum, pluribus poetae locis conficit, dictam ipsi fuisse tellurem, uti reuera sit, Oceano circumfluam (*ὠκεανῷ περικλυτον, ὥσπερ ἐστὶν*). In Orphicis Hymnis, quorum certe materia priscam illam et prunam, de qua nobis constet, aetatem refert,

fert, (10, 15) vocatur Ὠκεανός τε περίζ ἐν ὕδασι γαῖαν ἐλίσσων, quod pulchre Scaliger fecit *Et terram Oceanus lustrans anfractibus salis*. Porro Oceanus (82, 3) celebratur, Ὁς περικυμαίνει γαίης περιτέρμονα κύκλον, qui fluctibus circum circa agit orbem suum terrae finitorem. Sic enim paullo disertius explices hunc versum, quam factum est Scaligeri carmine, *Quī circumfluis anfracta ambarualia terrae*. Istam poetarum doctrinam fictam simpliciter esse, nec fundamentum habere et quasi solum in ipsa rerum naturae, qua tum nota erat, historia, vix potest in mentem venire, nisi ei, qui parum illos priores Graecorum doctores, parum historiam antiquissimam noverit. Et Pomponius Mela non sine causa (3, 5 fin.) Physicos et Homerum iungit, *qui uniuersum orbem mari circumfusum esse* dixerint. Quid apertius loco Aristotelis, vel quisquis auctor est libri de mundo (c. 3), ubi dicit, vulgus distribuisse orbem nostrum in continentes et insulas, cum ignoret totam habitabilem vnā esse insulam, ὅτι καὶ ἡ σύμπασα μία νῆσός ἐστι, ὥς τῆς Ἀτλαντικῆς καλεμένης θαλάσσης περιζέρομένη. Cum de Africae extremis praesertim quaeratur, ponamus hic statim Herodoti locum, quo deinde etiam vtemur (4, 42) Λιβύη μὲν, inquit, δημοῖ ἐωϋτὴν ἔσθαι περίρρυτος, πλὴν ὅσον αὐτῆς πρὸς τὴν Ἀσίαν οὐρίζει, indicat Africa et manifesto de se declarat, se esse circumfluam, praeterquam qua parte Asiae contermina est. Loquitur vt de re, quae sensu ipso et experientia adeo cognita sit, cognosci ab vnoquoque possit. Quantum sit huic dicto patris historiarum tribuendum, vt pateat, videamus, AA. quomodo de simili re, sed de qua minus ipsi constabat, paullo post loquatur (c. 45). Ἡ δὲ Εὐρώπη πρὸς ἑσπερίων φανερὴ ἐστὶ γνωστομένη, ἔτε τὰ πρὸς ἥλιον ἀνατέλλοντα, ἔτε τὰ πρὸς βορρην, εἰ περίρρυτός ἐστι. Negat a quoquam manifesto exploratum esse, vtrum Europa vel ad orientem vel ad septentriones circumflua sit. Quanta sit Herodoti modestia, quam circumspēcta fides, apparebit, si quis animaduertat, quam contra asseuerate posterū

de re non magis comperta, sed sibi forte minus quam priscis illis cognita, pronunciauerint. Aristides, ut eum adpellemus, qui post peragratum victoriis Graecis et Romanis orbem terrarum, Antoninorum aevo scripsit, dum quatuor illos sinus commemorat, quibus Oceanus in medias terras irrumperere tum adhuc putabatur, de Caspio s. Hyrcano mari non aliter, quam de mediterraneo mari, Arabicoque et Persico sinibus loquitur (Aegypt. T. 2 p. 354 Iebb.) Nempe Strabonis fiducia, qui non minus asseuerate ea de re narrat (l. 2 p. 83, 25). Redimus ad Herodotum. Simili ille modestia de eadem re, de extremis Europae ad septentriones et ad orientem solem, unde tamen stannum et electrum venire nouerat, loquitur (3, 115) Οὔτε δὲ ἔθενός αὐτόπτεω γενομένης ἢ δύναμαι ἀκῆσαι, τῆτο μελετῶν, ὅπως θάλασσα ἐστὶ τὰ ἐπέκεινα Εὐρώπης. ἐξ ἐχάτης δ' ὧν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ, καὶ τὸ ἤλεκτρον. Negat ex oculato teste se, licet hoc agentem, audire posse, quomodo mare sit ultra Europam, ex qua vltima et stannum nobis veniat et electrum. Haec, nisi egregie fallor, indicant, quae asseuerate adeo de Africa extrema dicit, ea certa fide illum habuisse cognita, non tantum ex illa generali poetarum opinione collecta. Ipse Strabo, cuius tempore, ut videbimus, pene interciderat circumnavigatae Africae memoria, tamen (lib. 2 p. 89, 22) Indiae terminos assignat τὴν τε ἐώαν θάλατταν, τὴν τε νοτίαν, τῆς Ἀτλαντικῆς, mare eorum s. orientale, et australe, partem maris Atlantici. Nempe ellipticam puto dictionem Strabonis, ita supplendam, τὴν τε νοτίαν (θάλατταν, μέρος ἔσαν) τῆς Ἀτλαντικῆς. Ne miremur, Atlantici maris partem vocari illud mare, quod Indiam terminat, cogitemus contra, Pindarum (Pyth. 4, 447) Argonautas etiam in Rubro mari fuisse dicere. Nempe acque late patebant haec nomina: utroque interdum signabant totum Oceanum a meridie et ab occidente complexum terras. Itaque synonyma, ut solet, iungit Pindarus, ἐν τ' ὠκεανῷ πελάγισσι, πόντῳ δ' ἐρυθρῷ. Si Atlantici maris pars
est

est illud, quod meridionalia Indiae litora alluit, peninsulam esse Africam oportet. De continentia enim altera ad orientem sola hic sermonem esse ne putemus, illud τὴν τε geminatum prohibet. Hoc ergo primum esto, notum fuit antiquissimis, ambiri totum illud, quod terrarum orbem vocamus, Oceano. Sapienter Strabo (lib. 1 p. 4, 11) contra fictos et mendaces quorundam Periplos disputans, negat eos, qui a tentata illa Africae circumnavigatione re infecta redierint, a continente quodam sibi obiecto repulso; sed ob deserti litoris inopiam cursum, transmittente licet illos mari, relegisse. Οἷτε γὰρ περιπλεῖν ἐπιχειρήσαντες, εἴτα ἀναστρέψαντες, ἔχ' ὑπὸ ἡπείρου τινὸς ἀντιπιπτέσης, τὸν ἐπέκεινα πλεῖν, ἀναγκασθῆναι φασίν, ἀλλὰ ὑπὸ ἀπορίας καὶ ἐρημίας ἐδὲν ἥττον τῆς θαλάττης ἔχθους τὸν πόντον. Dilectiora etiam deinde dabimus.

§ 2

Primi, de quibus constat, inter primos quidem navigarunt Phoenices: soli forte, quamdiu floruerunt, extra columnas Herculis, idque primo dextrorsum, ut dextra haberent litora Hispaniae.

De Phoenicibus ita Herodotus, Diodorus Siculus, ceteri, narrant, ut illos metallorum, mercaturae, navium, coloniarum in insulas et remota litora deductarum, tum literarum ac rationum auctores monstratoresque faciant¹). Hoc cum dubitet, quod sciam, nemo hodie, post Rocharti vastae eruditionis copias huic rei impensas, testimoniis probari, nihil atinet: cum ille enumeratione coloniarum instituta rem in clara luce collocaverit. Quod autem disputat vir summus contra Herodoteam in ipso

D d 4

operis

1. Non aduersatur his locus Strabonis (l. 1 p. 33, 12) ubi Bacchum, Herculem, Thesea, Perithoum, Dioscuros, magnis terra marique susceptis expeditionibus locum fa-

bulis secisse ait, Minoisque θαλαττοκρατίαν eodem refert: cum Cadmus Bacchi avus e Phoenice venerit in Graeciam etc.

operis principio narrationem, quam ille Persarum fide proponit, Phoenicum maiores a mari inde Rubro venisse ad mediterraneum mare, ut quae narrationi Mosaicae repugnet, quae αὐτόχθονας Palaestinae faciat: illa forte pugna componi potest. Vere dixit Moses, quae de Canaane et posteris illius commemoravit. Forte ab his etiam Israeliticae migrationis tempore coloni ad meridionalia Asiae litora venerint. Sed haec nihil impediunt, quo minus navigationis illi auctores Phoenices, illi Sidonis conditores, a Rubro mari venerint. Plane ut Mosi credimus, primos colonos ex Asia accepisse Graeciam: neque tamen fidem negamus Graecis scriptoribus, qui propriae Graeciae h. e. Europaeae colonos esse Graecos in Asia, vno ore testantur. Quid si non nugacem auctorem secutus Stephanus Byzantinus, de Azoto scripsit, ταύτην ἔκτισεν εἰς τῶν ἐπανελθόντων ἀπ' ἐρυθρᾶς θαλάσσης φυγάνων; Ἐπανελθῆν quidem proprie dicuntur, qui redeunt in locum, unde venerant. Orientalem fuisse hominem, illa etymologia indicat, qua nomen urbis ab Ἄζα deducit, ἄζαν autem ιν, capram interpretatur. Schol. min. ad Od. Δ, 81 Sidonios, quos poeta medio loco inter Aethiopas et Erambos memorat, interpretantur, τὰς παρὰ τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, ὅθεν μετώκισαν οἱ Φοίνικες. Haec forte ex eodem fonte sunt, unde apud Hesychium est Σιδόνοι Φοίνικες καὶ οἱ τὴν ἐρυθρὰν οἰκόντες θάλασσαν. Sequitur in laudatis scholiis, Ἐρεμβῆς, τὰς τρωγλοδύτας — οἱ δὲ τὰς Ἰνδῆς κ. τ. λ. De Sidoniis ad mare rubrum h. e. Indicum vid. Reland, Diss. de mari Rubro p. 100. Phoenices nomine suo se fatentur esse πυρρῆς, rufos, russeos: rubri maris accolae, ab Esauo, Edomo, Rufo illo dictos, licet Bocharto displiceat, probabile est, nec poenitet hoc fateri, cum videam sic arbitrari etiam Fourmontium (Reflexions critiques 2, 5 p. 139) non poenitendum remotissimae antiquitatis arbitrum, et Newtonum Chronol. ad A. 1048 p. 12 coll. A. 1045 p. 13. Quid si ipsum Sidonis vel Sindonis nomen patriam illorum notat Sind, quod nomen esse, quo fluvium suum, Indum, hodie

hodie vocant Indi, credendum est Relando p. 78. Σίνδοι Hefychio Ἐθνος Ἰνδικόν. Quod litera *n* excidit, non mirantur, qui *Sindonem* Graecorum et Latinorum, cum *Ἰνδο* conuenire, et ad *Indos* forte et ipsam referendam esse, cogitant. Cum Iacobus testamentum illud suum Propheticum faceret, iam nobilem navigationibus fuisse Europaeam *Sidonem*, constat ex Gen. 49, 13. Nec impedit, aut conuellit illam coniecturam diuersitas primae literae. Norunt, qui ista tractant, quam facilis sit sibilantium permutatio, et orientis non aliam literam Graecos quam Σ frequentius permutare. Caeterum Tyriorum et Sidoniorum originem a Phoenicibus longe a mediterraneo mari remotis arcessit etiam Iustinus ex Trogo (18, 3) *Tyriorum gens condita a Phoenicibus fuit, qui terrae motu vexati relicta patriae solo Assyrium stagnum primo (lacum Tiberiadis?) mox mari proximum litus incoluerunt, condita ibi vrbe, quam a piscium ubertate Sidona appellarunt. Post multos deinde annos - Tyron - condiderunt.* Fidem itaque habeo non Herodoto modo, (in ipso exordio historiarum) sed et doctis Persarum viris, qui Herodoto percunctanti dixerunt, Phoenices a Rubro inde mari ad hoc Graecorum et mediterraneum mare delatos, regionem, quam prodente Herodoto tenebant, habitationibus occupasse, statimque longis navigationibus dare coepisse operam, cum Assyriorum Aegyptiorumque merces ad alias regiones transferrent. Fidei causa ponamus Graeca, Περσέων οἱ λόγιοι Φοίνικας φασι — ἀπὸ τῆς Ἐρυθρῆς καλεομένης θαλάσσης ἀπικομένους ἐπὶ τήνδε τὴν θάλασσαν, καὶ οἰκήσαντας τῶτον τὸν χώρον, τὸν καὶ νῦν οἰκέουσιν, αὐτίκα ναυτιλίῃσι μακρῇσιν ἐπιθέσθαι, ἀπαγινέοντας δὲ φορτία Αἰγύπτια τε καὶ Ἀσσύρια, τῇ ἄλλῃ χώρᾳ ἐσαπικνέεσθαι. Antiquos quidem Phoenicas mari rubro nauigasse, adiunctis etiam Salomonis ciuibus, tanto facilius libris nostris credere par est: et illud simul cogitare, quod, cum nec ante ignotum esset, plane peculiari dissertatione (inter Miscellaneas secunda) probatum dedit Hadr. Relandus, Rubri s. Erythraei maris appellationem non esse

ad Sinus Arabici angustias adstringendam; sed adeo illam late patere, ut vniuersum Meridionalem oceanum (quin Atlanticum adeo) complectatur. Tanta profecto vis est coloniarum Phoeniciarum, ut eas omnes ex illa Palaestinae lacinia, quae peculiariter Phoenice vocatur, egressas, certe colonos omnes ibi natos alitosque esse pene ultra fidem sit. Nec scio, an soli circa Tyrum et Sidonem Phoenices intelligendi sint, cum Persarum regis copias nauales Phoenicibus vel constitisse solis, vel certe eos maximum in his momentum habuisse, narret Herodotus (3. 19). His enim bellum gerere contra suos colonos Carthaginienes recusantibus, οἱ λοιποὶ ἐκ ἀξιώμαχοι ἐγίνοντο, reliqui Cambysis focii nauales non digni erant, quibus bellum tale committeretur. Addit causam, Καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἦρτητο στρατός. Hoc non significat, quod est in Gronouiana interpretatione, *ex illis nauticus omnis constabat exercitus*, verum, *ex illis pendebat omnis exercitus*. Adiuncta demum Phoenicia classe, satis firmus censeretur exercitus Cambysae, quem huius classis opera traieciturus erat scilicet. Cum ergo summa naualis rei penes illos esset, ausi sunt egredi maris interni ad Occidentem terminos, et ultra columnas illas Herculis enauigare, et vrbes condere, quod Strabo (l. 1 p. 33 med.) paullo post Troicas res factum memorat. Ponamus et hic verba, Θρύλληται, (ἢ τεθρύλληται) ἡ Φοινίκων ναυτιλία, οἱ καὶ τὰ ἔξω τῶν Ἡρακλείων σπηλῶν ἐπῆλθον, καὶ πόλεις ἐκτίσαν κακεῖ, καὶ περὶ τὰ μέσα τῆς Λιβύας παραλίας, μικρὸν τῶν Τρωικῶν ὕπερον. Illam porro extra columnas nauigationem licet in duas partes distinguere, eam, quae anfractu dextro in Septentrionem tendens, et alteram, quae sinistrorsum Africae oras persequabatur. Ac de hac quidem deinde. Phoenicum expeditiones et collocatas in litore Hispaniae colonias asseuerate memorat Strabo (3 p. 103 seq.) et persecutus est, ne alios commemoremus, post Bernardum Adretum (in opere eruditissimo *Variae Antiquedades de Espanna, Africa y otras provincias* Antu. 1614. 4) summus Bochartus, qui alteram

alteram Geographiae S. partem, Canaanis nomine appellatam impendit Phoenicibus; priorem autem illius librum illorum coloniis, et nuper Floresius in Hispania sacra (*Espanna sagrada*) quo minus nos hic in ea re immorari opus est. Sed ultra progressos ad extrema Hispaniae, flexoque ad orientem cursu stannum petiisse ex Britannorum insulis, electrum autem s. succinum a Borussiae hodiernae litoribus, in nostra de electo veterum commentatione (§. 8) satis, puto, probabili ratione (inuietas enim demonstrationes nemo, puto, in tali re quaerit) ostensum est.

§ 3

Argonautarum reditus in Orphico carmine hinc explicatur.

Iam iuuat eandem rem ex reditu Argonautarum, ut illo in Orphico carmine descriptus est, confirmare, eademque illius carminis auctorem, quisquis est, in isto reditu non simpliciter ac monstrose mendacem fuisse; sed quae fieri per rerum, qua tum cognitae erant, naturam potuerint, siue ex traditione antiqua facta sint, venusto carmine et multum probabilitatis habente, admixtis tamen fabulis s. mythis, exposuisse. Statim in rem praesentem veniamus, h. e. ipsum carmen consideremus, quatenus reditum Argonautarum ex Ponto post Maeotidem quoque paludem lustratam describit. Primum vero hoc obseruemus, Phoenicum etiam partes in hac fabula esse. Vidit hoc olim Rochartus (Chan. 2, II p. 820) et cum vestigia linguae persecutus est, tum illud non neglexit monere, quod maxime ad rem nostram pertinet, Ancaeum illum, qui post Tiphyn Argonauim gubernauit, Phoenicis, quem Agenoris filium faciunt, nepotem memorari. (Vid. Catalogus Argonautarum Burmannianus) Nempe credibilior sit nauigatio, si gubernatorem habeat ex ea gente, penes quam fere solam, certe praeter ceteras omnes, erat illius artis gloria. Et tamen ne hunc quidem facit tam portentosi conatus auctorem:

ctorem: sed ira Deorum et nemesi ob interfectum Medae scelere Ablyrtum, iactari fingit illos (v. 1033 seq.) per litora Ponti Euxini et paludis Maeotidos. Tot autem populos nominat, suisque epithetis distinguit, ut appareat, quod etiam Herodotum legentes obseruant, longe plura antiquissimis Graecorum innotuisse de populis ad occidentem et septentrionem Ponti et Maeoticae paludis, qui tum fere Scytharum nomine comprehendebantur, quantumuis genere et moribus diuersi, nunc vero Russorum imperii pars sunt, eosque populos tum cultiores habitos longe quam postea, siue quod re ipsa ita esset, siue quod alii populi cum his comparati non meliores aut quibusdam rebus etiam magis feri viderentur. Ut quod Maeotas αἰβεο-
χίτωνας appellat (v. 1038) molliter et delicate tunicatos. Persequi vero Argonautarum omnem velle illum errorem, aut populis, qui memorantur, sedes assignare suas, plane fuerit hominis intemperanter abutentis ingenio, literis, otio²), in tanta rerum obscuritate et interrupta per migrationes populorum, linguarumque mutationes tam longo temporis intervallo, mutationibusque vel hominum manu vel per eluiones et terrae motus illatis historia, in linguarum, quibus forte illi populi vsi sunt, ignorantia, in defectu monumentorum aliorum, in corruptione denique carini-

2. Transferas huc merito illud lepidum Eratosthenis apud Strabonem 1 p. 16, 40 Τότ' ἂν εὐρέανται, καὶ Ὀδυσσεὺς πεπλάνηται, ὅτ' ἂν εὖροι τὸν σκυτία τὸν συβράφαντα τὸν τῶν ἀνέμων ἀσκόν.

3. Si enim Onomacrito et Pistrati temporibus etiam attribuiamus hoc carmen, tamen interceserint sexcenti minimum anni oportet inter Argonautarum expeditionem et hoc poema.

4. De praecipuo consilio carminis, Orphicam totam scenam, τελεταί, mysteria, commendandi, alias agimus.

5. Valde probabilem memorat Diodorus Siculus 4. 56, sensisse illos, occupata esse nauibus Colchicis Ponti ostia.

6. V. 1036. Οὔτε κατευθὺ Πόντον ἰπ' ἰχθυόεντα, καὶ τόμα Φάτιδος εὐρὺ Ἰέμεθ', ἀπλακίη δ' ἰφρορύνεθα ποταμὸν ὀπίσσω Λιέν ἀναπλάοντες. Illud ὀπίσσω et ἀναπλάοντες significat, non versus Propontidem et meridiem, sed versus Septentriones et Maeotin Argonautas partim in litore, partim in fluminibus in Pontum se exonerantibus nauigasse. Hoc de fluminibus indicat illud v. 1042 Μισσάχιοι πεδίοιο.

carminis ipsius Orphici, quod locis quibusdam aperte vitiatum est atque insanabiliter. Ipse, nisi fallor ego, poeta ⁽³⁾ non habuit notitiam locorum eam, qua nixus posset probabile ab omni parte iter Argonautis assignare: sed cum rem teneret, nempe quosdam ex Ponto vel palude adeo Maeotide versus aestiuvum occidentem progressos, tandem in Oceanum delatos, atque inde per Herculis columnas atque internum mare redisse in Graeciam, vnde fuerant profecti. Hunc deinde velut fundum narrationis exornavit intextis nominibus historiisque, seu fabulis malis, gentium et locorum, de quibus vndecunque aliquid acceperat: adscito Deorum ministerio et miraculo navis, cuius carina loquax et fatidica illos moneret, quae interdum animalis instar motus ederet *αὐτομάτης*, vel quibus opus esset, vel quibus ad perdendos vectores suos videretur rueri, (vt v. 1077. 1104) ab his omni opera impediendos ⁴⁾. Ceterum in his tenebris et turbis hoc tamen mihi diligenter attendenti liquido apparebat, et spero sic visum iri etiam caeteris, reditus Argonautarum rationem ab auctore Orphici carminis hanc describi. Cum a Phasidos ostiis proxima in Graeciam via per litora Colchidos, Ponti, Paphlagoniae, Bithyniae ad Propontida duceret, illi quacunque de causa ⁵⁾ dextro flexu septentrionem ⁶⁾ versus nauigarunt

Nota. An ipso quoque Phaside aduerso? Sic quidem videtur. Non enim continentem plane Maeotidi facit septentrionalem Oceanum, quae postea persuasio obtinuit non minus quam de mari Caspio. Vid. Plin. 2, 67 et 6, 13. Sed iungit potius Phasidi Sarangen, partem forte et ipsum Araxis illius, quem Wolgae hodierno respondere, pulchre ostendit amicus, dum viueret, meus The. Sigefr. Bayerus Comment. Acad. Petrop. Tom. 1 p. 394. Nisi tamen Tanais est potius, cuius mentio hic omitti non debuit. Scilicet continentes faciebant ma-

gnos in ea regione fluuios antiqui, quod laudatus modo Bayerus ostendit. Non habebat ille ad manum, cum ista scriberet, haec Argonautica Orphica: alioquin quod volebat, facile confecturus erat verbis illis v. 747.

Ἐνθάδ' Ἀράξ' ῥέῃμα μεγάβρε
μέτ' ἑποταμοῖο,

Ἐξ ἑ Θερμῶδων, Φάσι, Τάναις
τὲ βίβουσιν.

Apparet, illum Thermodoonta, Phasin et Tanain facere brachia s. ostia vniús Araxis. Phasidis fluenta a septentrionibus deducit etiam Vitruuius 8, 2 p. 155.

uigarunt ad oras, quas habitant Cercetae (v. 1044) et populi Caucaſo ⁷⁾ vicini, ſicque venerunt (v. 1057) ad Maeotas, Gelonos, Sauromatas, Arimaſpos: et per infandos errores, in quibus etiam Boſporum ⁸⁾ Cimnerium videre et Scythas ſagittiferos, et Tauros homicidas, (v. 1073) qui triſtia ſacra h. e. humanas victimas offerunt Munychiae ſ. Dianae, et Nomadas, Caſpiosque et Macrobiorum (v. 1105) gentem beatam ac portentose longaeuam, aliasque gentes, quas ordinare hodie non licet, perueniunt tandem (v. 1079) ad Oceanum, quem Cronion Pontum vocant, Hyperboreum item et mortuum mare, homines. In hac via et errore interdum exeunt naui (v. 1093) et funibus deligatam a proſa ipſi currentes in litore trahunt. Ponamus ipſos verſus:

Πρύμνῃς ἐξ ὑπάτης δολιχὴν μῆρινθ' αἰετὸν βαλόντας,
 Ἄργος τ' Ἀγκῆϊός τε, καὶ ἀρχαῖς δῶκαν ἐλέσθαι
 Ἡρώων (vid. leg. Ἡρώων) τοὶ δ' αἰψὰ δι' αἰγιαλοῖο θέοντες
 Σῦρον ἐπεγόμενοι, σὺν δ' ἔσπετο πεντοπύρεος νηὺς.

Add.

7) V. 1046. Καυκάσιον παρὰ πρῶν, πρῶν ſ. πρῶν non ſimpliciter verticem montis notat; ſed extremum, quod procurrat et quaſi promuntorium. Sic etiam Heſiod. Scut. Herculis v. 437 poſitum eſſe hoc nomen, attendenti apparebit.

8) De hoc ponemus quaedam verba carminis a v. inde 1054 aliquanto emendatius et explicatius, quam factum in Eſchenbachianis exemplaribus: Δις αἰὲς δ' ἐν τριμύροισι βοὸς πόρον ἐξικόμεθα, Λίμνης ὄντα (ſic leg. pro ὄντε) μεσηγυῖ, βοοκλῆπος δ' (ſic leg. pro δ') ποταμὸν Τίταν Τάυρ' ἐφ' ἱζόμενος βριαρῶ πόρον ἔχισσε λίμνης. Primo fateor, illud me τριμύροισι, quid ſibi velit, non intelligere, niſi quod aut temporis nomen in eo latere ſuſpicor, aut manus ſynonymum, ut ſit ſimilis φῆσι illi, quae habetur v. 1085 Ἡ δ' Ἰθόρην δις αἰὲς βριαρῶ μένη παλάμῃσι, Proſiliit nauiſ utriſ-

que manibus noſtris ac remigio viam ſibi faciens. Itaque ſic locum interpretari licet: Vtriusque vero manus remigio ad bonis traiectum (Boſporum) peruenimus, qui eſt inter Paludem (Maeotin et Pontum) boum abactor ubi olim Titan, tauro inſidens robuſto, traiectum fidit Paludis. Apparet, rationem reddi nominis Boſporus. Titan fidit, ſ. fiſſo iſthmo interiecto aperuit tranſitum Paludi, ut defluere in Pontum poſſet. Sed quis eſt hic Titan, βοοκλῆπος. Poſſit aliquis cogitare Herculem, qui Titan vocatur a ſcriptore Orphico, Hymno in ipſum p. 110, 1, qui idem fretum Gaditanum aperuiſſo praedicatur, qui Geryoni boves abduxit ex Erythia. Quid ſi Erythia et illa et haec quae hic memoratur, v. 1046, colonia Phoenicia eſt, idque etiam nomine ſuo (vid. ante § 2 diſta) indicat? Hoc forte

Add. v. 117. 126. De portata humeris Argonautarum naui
 mox (§ 4) aliquid dicetur. Ceterum non licet, ut fassus
 modo sum, ordinare viam, nomina reddere gentibus,
 fluuiis, lacubus, quae nec peruenerunt forte vera ad poe-
 tam, et si etiam vera aliquando fuerunt, situm forte et
 continentiam olim aetas aboleuit. Expertus hoc est in
 Scythicis laudatus ante Bayerus, et tentare potest, cui vo-
 lupte est, in omni fere parte Geographiae. Fabulas se
 texere, satis indicat poeta, cum praeter Macrobios illos,
 monstrose felices, in via ista memorat etiam (v. 1140)
 Ἀρρήκτες αἰδάο πύλας καὶ δῆμον ὀνείρων, *Conuelli ne-
 scias inferorum portas et populum somniorum.* Ex fabu-
 losis illis versus septentrionem regionibus (in quibus Scan-
 dinavia⁹⁾ debet fuisse, si ita nauigatum est) paludibusque
 tandem vtcunque eimerſi, praeteruehuntur Hiberniani
 (v. 1179: Παρ' δ' ἄρα νῆσον ἄμβειβεν ἱερνίδα¹⁰⁾). Hinc a
 procella correpti iactantur, neque quisquam illorum per XII
 dies

forte non male: sed Herculem in-
 telligere Τίτωνα βακλόπον vix li-
 cet, cum ipse inter Argonautas
 hos fuerit (vid. v. 116). Itaque
 probabilius est, Titana hic memo-
 ratum esse Apollinem. Hunc Ti-
 tana indigitat Hymnus Orphicus
 p. 130, 3. Hic, id est, sol siue
 Mithras βακλόπος dictus in sacris
 Mithriacis apud Porphy. de antro
 nymphar. p. 119 Barnesi et abactor
 boum a Firmico de err. profa. re-
 lig. p. 413 Gron. ad quem defen-
 dendum contra Barthli accusatio-
 nem ad Stat. Theb. 1 extr. prola-
 turus adhibere poterat hunc Or-
 phici scriptoris locum Phil. a Turre
 Monum. vlt. Antii p. 165. Est enim
 hic manifeste Τίταν βακλόπος in
 scripto multum antiquiore. Mer-
 curium βακλόπον excellentia qua-
 dam esse constat, et Titanem a
 materno genere licet facere: sed
 Apollini tamen Titani nomen ma-
 gis proprium.

9) Sed nauigatio illa multo po-
 tuit esse facilior, quam nunc est, si
 fidem habeamus, h. e. si argumen-
 tis moueamur, quae afferunt viri
 docti, nominatim Cl. Dalinus Hi-
 stor. Suec. c. 1 praesertim § 5 pro
 decrementis marium illius regio-
 nis: vnde efficitur, Argonautarum
 tempore non fuisse tot ibi scopulos,
 freta, lacunas; sed perpetuum ma-
 ris et continentem Oceanum, et
 portuosa forte litora. Cf. Andr.
 Celsii Anmerk. von Verminderung
 des Wassers in der Ostsee im 5 Th.
 der Abhandlungen der Schw. Acad.
 der IV. n. 5. Hic inter alia § 30
 p. 36, ante bis mille annos, cum
 Pytheas Massiliensis haec loca in-
 uiseret, aquam XLV, vlnis altiore
 in Suecia fuisse.

10) Hanc esse Hiberniam et soni
 affinitas suadet, et situs atque fa-
 bulosae licet nauigationis ratio.
 Hanc Aristid. Aegyptia. T. 2 p. 355
 post

dies ubi essent intelligit, donec Lynceus e longinquo Cœreris insulam conspicit, vnde rapta est olim a Plutone flores legens Proserpina. (v. 1190) Haec extra columnas Herculis est, (longe diuersa a Sicilia, cuius deinde fit mentio) Atlanticae forte Platonis pars, quae certe hic ab illo collocata est, Ptolemaei ἀπρόσιτος inter Fortunatas prima, nubibus inuoluta, inaccessa, importuosa, quo nulla nauis appellere humana potest. Itaque hinc auertit nauem Aeneas, (v. 1205) ad Circes domum et Lycaeam terram, insulam, (v. 1226) ibi exscendunt, nec inhumaniter tractantur a Circe; sed mox discedere iubentur, et a vento atque fluctu ad ostium Ternesii (v. 1240) veniunt, appellantque ad columnas Herculis, ἀνὰ σόμα Τερνησοῖο ἰκόμεθα σήλαισι δ' ἐκέλευμεν Ἡρακλεῆος.

Ternesius ille, siue *Tartessus* ¹¹⁾ forte fuit in antiquis libris, si non tota illa ora priscam faciem penitus perdidit, Baetis debet esse, a cuius deinde ostio facilis ad Herculis columnas appulsus est. Pernocant ad Bacchi promuntorium ¹²⁾, Ἀχρεῖς ἀμφ' ἱεραῖσι Διωνύσοιο ἀνακτος: veniunt deinde in Sardoum mare, ad sinus Latinorum, insulasque Ausonias, Tyrrhenaque litora, Trinacriam, Aetnam, Charybdin, Sirenum Insulam, Corcyram, sinum Ambra-cium, Cretam, Maleam etc. vt appareat, auctorem carminis in his, quae vulgo nota tum erant, ordinem seruasse, vnde colligas, in aliis etiam eandem legem secutum, vt, quae tum exstarent notitiae, earum rationem haberet. Summa haec est: Argonautae, a Phoenicibus edocti, vel ducibus illis vti, ex Ponto, qua Bosporum contingit et paludem Maeotida, fluminibus primo aduersis, deinde secundis (vt si aduerso Borysthene tractam: nauim transferrent in Vistulam) perueniunt ad septentrionale mare: hinc post longos variosque labores et difficultates lectis Hiber-

niae

post med. τὴν μεγάλην νῆσον τὴν ἀντικέραν Ἰβήρων vocat: in eamque sua aetate nauigatum quotidie a Gadibus, narrat.

11) Quam fluctuent nomina Geographica huius etiam terrarum anguli antiqua, notum est. Vid. Cellar. p. 124.

12)

niae litoribus, ad Hispaniae oram occidentalem et columnas Herculis. Nec solum personatum Orphea fuisse huius navigationis auctorem, docet illustris locus Diodori Siculi, quem adscribere totum non poenitet de libro 4, 56 p. 300 pr. Τα καταλειπόμενα τῆς περὶ τῶν Ἀργοναυτῶν ἱστορίας προδήσομεν. Οὐκ ὀλίγοι γὰρ τῶν τε ἀρχαίων συγγραφέων, καὶ τῶν μεταγενεσέων (ὧν ἐστὶ καὶ Τίμαιος) φασὶ, τὰς Ἀργοναύτας, μετὰ τὴν τῷ δέρατος ἀρπαγὴν, πυθόμενους, ὑπ' Αἰήτε προκατειληφθαι ναυσὶ τὸ σῶμα τῷ πόντῳ, πράξιν ἐπιτελέσασθαι παράδοξον καὶ μνήμης ἀξίαν. ἀναπλεύσαντας γὰρ αὐτὰς διὰ τῷ Ταναΐδος ποταμῷ ἐπὶ τὰς πηγὰς, καὶ κατὰ τὸπον τινὰ τὴν ναῦν διελκυσάντας, καὶ ἑτέρῳ πάλιν ποταμῷ, τὴν ῥύσιν ἔχοντας εἰς τὸν ὠκεανόν, καταπλεῦσαι πρὸς τὴν θάλασσαν· ἀπὸ δὲ τῶν ἀρκτων ἐπὶ τὴν δύσιν κομιθεῖναι, τὴν γῆν ἔχοντας ἐξ εὐωνύμων, καὶ πλησίον γενομένους Γαδείρων, εἰς τὴν καὶ ἡμᾶς θάλασσαν εἰσπλεῦσαι. Addit deinde ἀποδείξεις, demonstrationes, quas ferant, harum rerum plures, a nominum quorundam similitudine et traditionibus antiquis. Haec refert et in medio relinquit: certe nullo verbo refellit. Scymnum antiquum historicum eadem tradidisse, mox videbimus. Illud quidem videre mihi videor, antiquiorem esse sententiam illam, quae per Herculis columnas reducit Argonautas, ideo, quia verior, et eo tempore tradita, cum Phoenicum navigationes et fabulae essent recentiores.

§ 4

Apollonius breviori via domum reducit Argonautas.

At Apollonius moderatior videri vult, et cum magis magisque obsoleuisset illa memoria, elegit viam ille quidem

12) Vtrum hoc sit promuntorium, qui nunc legunt litora Hispaniae, quod *sacrum* simpliciter vocatur, eos prius ad illud, quam ad Baetis ostia venire non dixerim: sed illud apparet,

dein mirificam et ipse, sed multo tamen breuiorem, et uti tum res erat probabiliorem. Ponamus etiam hanc, non quod valde ad rem nostram pertineat, sed ut hoc intelligatur certe, ex antiquissima traditione Argonautas non qua via venerant in Colchida, sed per ignoratas ante eum diem vias atque ambages in Ionium mare rediisse. Ergo fugam ex Colchide reditumque in patriam parantibus Argonautis recordantibusque praedictum sibi a Phineo (2, 423) diuersa via reditum, Argus, Tiphys successor (4, 259) aliam dicit esse nauigationem, quam Aegyptii sacerdotes ostenderint: illos enim dicere (272) aliquem regum suorum obiisse armis omnem Asiam et Europam, et superesse monimenta (280 γραπτὰς κύβιας scriptas vel pictas columellas) in quibus omnes vel viae vel termini notati sint maris et continentis, — esse porro fluuium, supremum cornu Oceani, nauigabilem, Istrum nomine — qui (288) Thracum et Scytharum ingressus fines bifariam scindatur, et alias aquas huc (in Ponto Euxino res agitur) versus mare Ionium (h. e. Graecum, Hellespontum, deinde Aegeum) mittat; alias autem per profundum sinum Siculo mari imminentem (mare Adriaticum) qui Graecorum terrae adiaceat, ubi Achelous exit. Hunc ergo Istrum petunt Apolloniani Argonautae: hac via perueniunt in sinum Adriaticum, qui Κρονία ἄλς *Saturnium mare* hic (v. 327) vocatur, quod alluat Italiam, regna Saturno quondam regnata, quod pulchre etiam in veteribus scholiis¹³⁾ adnotatum est. Praeueniunt illos eodem, per aliud in Ponto ostium Istri ingressi persequentes Medeam Colchi. Ibi in Adria demum interficitur dolo Absyrtus. Sed reliqua ad nostram disputationem non pertinent, neque tota adeo Apollonii narratio, nisi ad hoc, ut intelligamus, partem hanc fuisse narrationis de Argonautis, ut ita dicamus, essentialem, quae ad ipsum velut corpus illius pertineret, illos non per Helle-

13) Κρονία ἄλς τὸν Ἀδρίαν φησὶ, ἵνα αὐτὰ γὰρ τὸν Κρόνον κατὰ κή-
πιναι. Longe diuersus est Κρόνος ante vidimus ex Orph. 1079.

14) Ean-

Hellespontum et Aegeum mare, sed per admirabiles ambages in Thessaliam suam redisse. Placet ad hoc ostendendum adscribere, licet paullo longior sit, locum antiqui interpretis Apollonii ad 4, 283 Οὐδεὶς δὲ ἰσορεῖ διατὰ τῆς (de Istro sermo est) τῆς Ἀργοναύτας εἰσπεπλευκέναι εἰς τὴν ἡμετέραν θάλασσαν, ἔξω Τιμαγῆτος, ᾧ ἠκολούθησεν Ἀπολλώνιος· ὁ μὲν γὰρ Σκύμνος αὐτῆς διὰ Ταναΐδος πεπλευκέναι εἰς τὴν μεγάλην θάλασσαν, ἐκεῖθεν δὲ εἰς τὴν ἡμετέραν ἐληλυθέναι· καὶ παρεμβολεύεται, ὡς ἄρα ἐλθόντες ἐπὶ τὴν ἡπειρον οἱ Ἀργοναῦται ἐπὶ σαυρωτήρων ἐκόμισαν τὴν Ἀργώ, μέχρι δ' ἐπὶ θάλασσαν παρεγένοντο. Ἡσιόδος δὲ φησι διὰ Φάσιδος αὐτῆς πεπλευκέναι. Ἑκαταῖος δὲ ἐλέγχων αὐτὸν ἰσορεῖ, μὴ ἐκδιδόναι εἰς τὴν θάλασσαν τὸν Φάσιν, ἔδ' ὡς διὰ Ταναΐδος ἐπλευσαν, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτὸν πλῆν, καθ' ὃν καὶ πρότερον· ὡς Σοφοκλῆς ἐν Σκύθαις ἰσορεῖ, καὶ Καλλιμάχος, ὅθεν καὶ τῶν Σκυθῶν τῆς μὲν εἰς τὸν Ἀδρίαν πεπλευκότας μὴ εὐρεῖν τῆς Ἀργοναύτας κ. τ. λ. Secundum haec igitur in via Argonautis, quam descripsimus, assignanda Timagetem secutus est Apollonius. Scymnus per Tanain in Oceanum illos deduxit, et hinc in mediterraneum, (quae Orphica etiam longior fuerit nauigatio) et illud per excursum memoravit, ipsos in continentem delatos hastis s. vectibus impositam nauem portasse, donec ad aquam peruenissent: Hesiodus per Phasin nauigasse illos ait: Hecataeus illum refellens negavit in mare (septentrionale) exonerari Phasin, ac de Tanai quoque negavit, sed redisse, qua via venerant, idemque Sophocles et Callimachus dixere ¹⁴⁾, inde esse, quod illi Scytharum, qui in Adriam nauigarint, Argonautas non inuenerint. Itaque secundum hos tamen Scythae (quo nomine hic Colchos etiam venire apparet) per Istrum venire in Adriam. Nauigationem porro illam Argonautarum ex Ponto per Istrum in Adriam non simpliciter da-

E c 2

mna-

14) Eandem fuisse Homeri sententiam caue colligas ex Od. M, 70, ubi in reditu ab Aeete petras periculi plenas transisse dicitur Argo:

nam illae Homeri πλαγκταί non sunt Ponticae Symplegades, verum inter Italiam Siciliamque.

innare audet ipse Strabo (1 p. 31 extr.) τὰ δὲ ἔκ ἀπιθάνως
 ἔδ' ἀπίσως λέγοντες. Quamquam deinde (p. 39, 30)
 communem antiquorum errorem vocat, qui putarint esse
 cognominem Istro fluvium, et ab illo velut scissum, qui
 in Adriam influat, a quo Istorum gens (hod. Histria) no-
 men acceperit, per quem Iason e Colchis redierit. Dio-
 dorus Siculus, qui illum Orphicum reditum, ut modo vi-
 dimus, non refellit, bene rationem, de qua nunc agimus,
 ἔκ ἀνεξελέγκτον (sine refutatione) praetermittendam sibi
 ait, et ostendit, Istri illius Adriatici fontes non ultra XL
 stadia a mari abesse. Ceterum navis Argonautarum hu-
 meris portatae mentio etiam apud Pindarum Pyth. 4, 44 ex
 persona Medeae Δώδεκα δὲ πρότερον αἰμέρας ἐξ ὠκεανῆς
 (de mediterraneo mari) φέρομεν νώτων ὑπὲρ γαίας ἐρή-
 μων εἰνάλιον δόρυ. Quod ita explicat scholion vetus ad v. 15
 Εἰς τὴν Σύρτιν ἐμπεσόντες οἱ Ἀργοναῦται ἔφερον διὰ Λι-
 βύης ἐπ' ὤμων τὴν Ἀργὴν, εἶτα καθῆκαν εἰς τὴν θάλασσαν.
 Sed late enarrat et exornat Apollo. 4, 1375 seq. Hic
 non minus, quam Orphicorum auctor v. 1344 Syrticas il-
 las difficultates refert ad reditum, cum procella reiiceren-
 tur e sinu Ambracio. Sed Herodotus 4, 179 illud conti-
 gisse ait, antequam soluerent versus Colchida, cum Iason
 oraculi Delphici consulendi causa circa Maleam veheretur.
 Illud undique apparet, de fabulis Argonautarum forte ipsis
 non satis inter se consentientibus, vno fortius mentiente
 aliis, diversa arripuisse scriptores diversos, manente tan-
 tum illa velut substantia, vel essentia, in qua consentiunt
 uniuersi. Sic diuersa est fabula Pisandri apud Zosimum
 5, 29, vbi aduerso Istri ostio euectam quousque potuit, ac
 deinde machinis inpositam Argo dicuntur via quadringen-
 torum stadiorum ex Istro in mare ad Thessalorum litora
 traduxisse. Illud quidem videtur ipsum quoque in fundo
 illo-

15) Hoc nomen Homericum ἰλ.
 K, 153 varie interpretantur. Conf.
 viri docti ad Thucyd. 2, 4, p. 100, 76
 Duk. de ευρακίῳ. Hic esse hastilla,

perticas, vestes, quarum ope por-
 tari onus possit, apparet.

16) Hic diuersus memoratur.
 Diodorus Sic. 4, 41 quinquaginta
 fuisse

illo fabulae Argonauticae fuisse, portatam interdum humeris, machinisue promotam nauim. Ac sane antiquos mores reputanti non plane absurdum debet videri, promotam machinis, vel quod ex Scymno repetentem Apollonii scholiastem modo vidimus, portatam ἐπὶ σαρωτήρων ¹⁵⁾ Argo nauim. Quantum ad alia exempla antiquorum Graecorum, Thucydide non vtor sciens. Quas enim ille memorat (3, 15. 3, 81 et 4, 8) translatas per Isthmum naues, in iis ὅλκοι, machinae forte operosae, et aliae praeter vectores manus adhibitae: quamquam quis coegerit poetam illas memorare, si forte etiam Argonautae sint vsi? Sed potius tamen, et ad rem nostram accommodatius est, ut Strabonem audiamus (2 p. 341 extr. seq.). Memorat ille in vicinia Macotidos paludis ac Bospori Achaeos et Heniochos: hos pro Argonautarum posteris haberi narrat: tum naues illis esse refert leues, viginti ad triginta hominum capaces, quas καμάρας vocent. Harum nunc classes faciunt, ut pergit, quibus vel naues aliorum vel litora infestent, nunc ἀναθέμενοι τοῖς ὅμοις τὰς καμάρας ἀναφέρουσιν ἐπὶ τὰς δρυμὲς — καταφέρουσι δὲ πάλιν, ὅταν ἡ καιρὸς τῷ πλεῖν. τὰ δὲ αὐτὸ ποιεῖσι καὶ ἐν τῇ ἀλλοτρίᾳ κ. τ. λ. Habemus posteros Argonautarum, qui, prout opus est, suam nauim humeris portant et deducunt. Si dicas; At hae sunt nauiculac (non dissimiles forte eorum lintrium, quibus vtuntur tali ratione Americani hodie) viginti, summum triginta hominum capaces; Argonautae plures. At ego non magis numerum ¹⁶⁾ Argonautarum, aut vnā modo nauim ¹⁷⁾ defendo, quam loquacem carinam, et portenta caetera. Illud modo quaeritur, Sitne plane absurdum, homines aliquot Graecos, a Phoenicibus instructos, per varias aerumnas ex palude Macotide, aduerso Borysthene translata humeris an plaustris, cylindris,

E c 3

rotis,

fuisse refert, quem numerum habet etiam Val. Flaccus: in Orphicis sunt LII, apud Apollonium LIV.

17) Eustath. Parecb. ad Dionys. 687 ἰσορεῖ Χάραξ τὰς Ἀργοναύτας ἑ μὴ νηὶ, ἀλλὰ ποδαῖς πλοίοις ἀσπλεῦσαι τὸν Εὐξανον κ. τ. λ.

roti, naui vna, aut pluribus peruenisse tandem ad flumen, cuius secundo agmine in Oceanum, quem hodie Oriental in vocamus, in litora Germaniae septentrionalia delati sint. Nam historicum quiddam, et veluti corpus subesse Argonauticis non minus quam Troianis fabulis, sapientissimi homines senserunt, qua de re deinde aliquid dicetur.

§ 5

Sinistra circa Africam nauigatio, vel illi contraria ab Erythraeo mari ad columnas nec ipsa improbabilis est.

Ista quidem satis expedita forte videbuntur. Sed non maioris operae est, alteram circa extremum australe promuntorium nauigationem, et fidem ea de re Herodoti, defendere. Otium hic nobis praestiturus erat Pe. Daniel Huetius, si in publicam lucem prolatum esset opus, quod a se scriptum ait in Commentario de rebus suis (p. 143) de nauigationibus Salomonis: inceptum modo fatetur alio loco (Hist. du Commerce et de la Nauigation pr.) sed extra dubitationem ibi a se constitutum ait, Caput Bonae Spei Salomonis aetate cognitum esse, saepeque frequentatum et superatum ab eo inde tempore et aliquamdiu post a Phoenicibus. Suspiciari aliquis posset, *νεαυριστον* fuisse promissum, quod forte Bocharti praeceptoris et amici area et pluteis confusus dederit: sed senex, non tentatum a se tale opus, sed perfectum, scripsit. Porro non ausus est ipse Bochartus, circumnauigatam esse Africam, defendere: nihil, quod mihi constet, de hoc argumento scriptum reliquit Huetius. Nos quosdam per gradus incedamus, et quantum eius fieri poterit caute, ne vel temere fingamus, credamusue, quod nusquam est, vel fidem bonis viris, optimo certe viro Herodoto, sine causa idonea negemus. Ac primo illud est ab laudato nobis aliquoties, qui nunquam satis laudari potest, Bocharto productis idoneis ex antiquitate testibus extra dubitationem positum, la-

tus

tus et litus occidentale Africae a freto inde, bonam partem, coloniis Phoenicum fuisse occupatum, quas hic recensere nihil attinet. Satis potest esse hic laudasse Strabonem (l. 1 p. 33, 23 it. l. 3 p. 103 seq.) Deinde hic meminimus eorum, quae in ipso ingressu huius disputationis dicta sunt de toto orbe terrarum ex antiquissimorum sententia circumfluo. Addamus hic de Africa ipsa primo Homeri, Geographorum etiam principis, sententiam. Hic (Od. A, 23) Aethiopas (homines ad austrum remotos a Graecis eodemque Atlantici maris accolae) ita describit extremos hominum, qui bifariam divisi sunt, alii versus occidentem solem habitantes, alii versus orientem: Οἱ διχθαῖ δεδαΐαται, ἔχαστοι ἀνδρῶν, Οἱ μὲν δυσσομένεσσι ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος. Grammaticorum de hoc loco disputationes, a Strabone (lib. 1 p. 21) memoratae nihil habent melius, quam notum fuisse Homero latus utrumque Africae, etiam qua valde in meridiem vergit. Addit Strabo (p. 22, 33) quod vehementer ad totam disputationem nostram pertinet, Πάντες οἱ παραπλεύσαντες τῷ ὠκεανῷ τὴν Λιβύην, οἷτε ἀπὸ τῆς ἐρυθρᾶς καὶ οἱ ἀπὸ τῶν σιληῶν, μέχρι ποσὶ προελθόντες, εἴτα ἀνέστρεψαν, ὑπὸ πολλῶν ἀτοπιῶν κωλύμενοι· ὥστε καὶ πῖσιν κατέλιπον τοῖς πολλοῖς, ὥς τὸ μεταξὺ διεύργοιτο ἰσθμῷ. Καὶ μὲν σύρρεεσσι ἡ πᾶσα Ἀτλαντική θάλασσα, καὶ μάλιστα ἡ κατὰ μεσημβρίαν. ἅπαντες δὲ ἔτοι τὰ τελευταῖα χωρία, ἐφ' ἃ πλέοντες ἦλθον, Αἰθιοπικὰ προσηγόρευσαν κ. τ. λ. Qui litora Africae in Oceano legerunt tum a rubro mari, tum a columnis inde profecti, ii aliquousque prouecti cum essent, incommodis pluribus impediti cursum relegerunt: itaque fidem fecerunt vulgo, isthmum inter utrumque litus intercedere (qui impediat, quo minus circumnavigari Africa, et ab orientali eius litore transiri ad occidentale possit, vel contra) Atqui confluit et continuum est mare omne Atlanticum, et maxime quod est ad meridiem. Ceterum hi omnes, qui utramque ad oram nauigarunt, extremas regiones, ad quas peruenere, Aethiopias dixerunt: ea nempe ratione,

qua Celtas et Scythas et Indos vocabant, qui ad occidentem et septentrionem et orientem, incogniti sibi populi, habitarent. Recte igitur secundum haec Aethiopas bifariam habitare dixerit Homerus ad orientem et ad occidentem. Haec Strabo. Est et alius locus Homeri (Od. Δ, 81) de Menelai erroribus, ad quem explicandum adhibent Grammatici apud eundem Strabonem (l. 1 p. 16 pr.) τὸν περίπλυν τὸν διὰ Γαδείρων μέχρι τῆς Ἰνδικῆς, nauigationem ex Nilo per mediterraneum et Gades sinistrorsum usque ad Indiam, cui octo annos assignet Poeta: et negat Strabo illum περίπλυν esse ἀδύνατον, quamquam nec opus illo putat ad defendendum poetam. Antiquos auctores secutus, credo, Arislides (in Aegyptia. To. 2 p. 354 post med.) Ἡ ἐρυθρὰ θάλασσα, inquit, διβύην καὶ Αἴγυπτον χερρόνησον ποιεῖ. Ad ipsas historias, et quae facta esse ab historicis dicuntur, veniendum est. Hic antiquitatis et fidei causa, humanae etiam, qua historiarum continetur veritas, primae debentur libris Hebraeorum sacris. Potuerunt certe Salomonis et Tyrionum naues (de quibus 1 Reg. 10 v. 22 et 2 Par. 9, 21) intra tres annos commode vel soluere e Rubri maris portu, et superata Africa Tyrum adire, vel cursum retro legentes e Tyro nauigare in portum Idumaeae. Repetiit non pari successu nauigationem Iosaphatus, de quo ipsa verba ponemus (2 Par. 20, 36) Societatem iniit cum Achazia Iosaphatus לַעֲשׂוֹת אֲנִי וְאֶחָזְיָה בְּנֵי הַמֶּלֶךְ הַיְּהוּדִי וְיֵשׁוּעַ בֶּן-נִחֲמִיָּה וְיֵשׁוּעַ בֶּן-נִחֲמִיָּה וְיֵשׁוּעַ בֶּן-נִחֲמִיָּה. Si תִּישׁוּעַ est Tartessus, de quo non valde dubitant post Bochartum homines eruditi, et tu securos nos facis, Michaelis, Vir Clarissime; si Etzlongeber est in intimo sinu Arabico: quid planius est sententia huius loci, paratam a duobus regibus classem,

18) De Hannone breuiter Plin. 2, 67 *Hanno, Carthaginiis potentia flore, circumuectus a Gadibus ad finem Arabiae, nauigationem eam prodidit scripta.* Derisus passim Hannonis periplus propter γεγραλογίας, vid. Dodwelli Diff.

§ 10. Sed nescio, an hoc ipsum, circumnauigatam Africam, quisquam riserit. Qui hodie exstat Periplus, quemque verum et antiquiorem ipso Homero iudicat Is. Vossius ad Melam 3, 9 p. 594 in illum conuenit, quod Mela dicit, *Hanno*

classen, quae Tartessum iret: naues eas porro aedificatas in portu Etziongeber? Ex quo illud consequens est, ut ea classis vel per Neronis fossam intrare Nilum, et per hunc mare internum debuerit (qua de re magna dubitandi vel negandi potius causa est Herod. 2, 158) vel circumnavigare Africam. Superest, ut aliquis tui similis, sed ubi est tui similis? relinquitur ergo, ut tu, qui nuper suis ex latibulis produxisti Troglodytas, et Ophiram vindicasti felici Arabiae, Idumae suae Phoenices, scrupulum remoueas, e loco 1 Reg. 22, 49 exorientem, qui parallelus illi, in quo versamur, videtur, ubi parasse dicitur Iosaphatus *אניור חרשש ללבר ארמור*, naues Tharsis ituras Ophiram. An dicemus, illas obiter in itu, vel in reditu, dum litora legunt Arabiae, Ophiram adisse? Haec tu, Vir Cl, si videtur, constitues. Proxime memorandi erant Hannonis illius antiqui et Scylacis commentarii, si, qui hodie exstant sub his nominibus libelli, illorum hominum essent, quorum mentionem faciunt antiqui; certe eam navigationem describerent, de qua nobis sermo est¹⁸⁾. Verum cum alia omnia Dodwellianae disputationes, quin perfunctoria quoque ipsorum opusculorum inspectio doceat: videndum est, ecquid fidei hic mereatur Herodotus, et quos ille auctores habuit¹⁹⁾.

§ 6

Herodoti narratio proponitur et examinatur.

Ante vero quam ipsius narrationem audiamus, illud cogitandum est, qui aequi iudices volunt esse, quod vulgo fabularum non minus quam historiae pater audit, hoc non

Ee 5

esse

Hanno Carthaginensis exploratum missus a suis, cum per Oceani ostium exisset, magnam partem eius circumuectus, non se mare, sed comitatum defecisse memoratus retulerat. Meminerimus etiam hic, si qua etiam detesta sint haec na-

igatione, interesse sua putasse Poenos, ne in vulgus ea exirent.

19) Nondum videre mihi contigit librum, *Antigüedad marítima de la República de Cartago con el Periplo de su General Hannon*, tra-

esse a vanitate quadam ipsius viri, sed potius ab exacta historicae rationis, quam ille veram putabat, quamque nemo iure reprehendat, obseruatione. Propositum viro fuit, non modo, quae gentes tum orbem terrarum habebant, inspicere coram, et quid cognouisset in notitiam suorum ciuium et posterorum perferre, sed praeterea cum fide memorare, quid vnaquaeque gens, hoc est, quid viri sapientes, sacerdotes praesertim vniuscuiusque gentis, suis de originibus et rebus sibi retulissent: qua in re diligenter sibi cauere solet, ne pro compertis tradere videatur, quae aliena fide refert, ne ipse credere, quae sint incredibilia. Qua quidem cautione illud perfecit, uti, si quid cum asseueratione dicat, fides ei tanto minus negari debeat temere. Sed passim defenditur et merito suo Herodotus hodie. Narrationem ipsam videamus, et utrum aliquid indignum fide habeat? In breui totius terrarum orbis descriptione, et comparatione magnarum trium illius partium, Africae, Asiae, Europae (4, 42) ponit illud, quod supra iam citauimus (§ 1) et quam vim habeat, declarauimus, Λιβύη δὲ τοῦ ἐαυτὴν ἔχουσα περιέχουσα. Addit, hanc illius conditionem primum, quos ipse norit, demonstrasse Neconem Aegypti regem. Diserte, asseuerate ait, Νεκὼ τῷ Αἰγύπτου βασιλέως πρῶτος τῶν ἡμεῖς ἴδμεν, καταδέξαντος. Subiiciamus etiam quae sequuntur, cum valde ad rem nostram pertineant, ὅς ἐπεὶ τε τὴν διώρυχα ἐπαύσατο ὀρύσσων, τὴν ἐκ τῷ Νείλῳ ἔχουσαν εἰς τὸν Ἀράβιον κόλπον, ἀπέπεμψε Φοίνικας ἄνδρας πλοίοις, ἐντειλάμενος εἰς τὸ ὀπίσω δι' Ἡρακλείων σπηλέων ἐκπλέειν²⁰) ἕως εἰς τὴν βορρην θάλασσαν καὶ ἔτι εἰς Αἴγυπτον ἀπικνέεσθαι. Relicta fossa, (conf. Herod. 2, 158) quam a Nilo ad Arabicum sinum ducere coeperat, misit homines (piscium instar, quos magna in veneratione habent, mari adfuetos, nautas velut a natura, verbo) Phoenices nauibus, (emensores scilicet sinum

traducido del Griego a ilustrado por de Pedro Rodriguez Campo manes etc. Madrid 1756. 8. pag. 300,

de quo refertur Mem. de Trev. Aout 1757 p. 403 seq.

20) Displicebat aliquando [hoc ver-

sinum Arabicum, quantus est, dextrum litus legentes Africae) iubens, retro (non qua venerant, per sinum Arabicum sed circumnavigata scilicet tota Africa) per columnas Herculeas enavigare ad mare usque boreale (h. e. mediterraneum qua a septentrione Aegyptum alluit) et sic in Aegyptum reuerti. Quid igitur Phoenices? Faciunt scilicet, quod rex iubet, cuius tum in ditioe erant: soluentes e rubro mari proprie dicto, nauigant oceanum meridionalem. Cum autumnius incideret, appulsis nauibus semen-tem faciunt iis locis Libyae, ubi cum maxime versarentur, et ibi exspectant messem, qua facta, cum frumentis nauigarunt. Transactis ita duobus annis, tertio anno flexu circa Herculeas columnas facto in Aegyptum redeunt. Hoc enim volunt Graeca: Ὁρμηθέντες ὧν οἱ Φοίνικες ἐκ τῆς ἐρυθρῆς θαλάσσης, ἔπλεον τὴν νοτίην θάλασσαν. ὥς δὲ γένοιτο φοινικόπωρον, πρὸχόντες ἂν σπείρουν τὴν γῆν, ἵνα ἐκάστοτε τῆς Λιβύης πλέοντες γενοίεντο, καὶ μένεσκον τὸν ἀμητόν. Θερίσαντες δ' ἂν τὸν σῖτον ἔπλεον ὥς δὲ δύο ἑτέων διεξελθόντων, τρίτῳ ἔτει κάμψαντες Ἑρακληΐας σήλας ἀπίκοντο ἐς Αἴγυπτον. Sequitur nunc apud Herodotum illud, quod eo magis ad fidem illi conciliandam facit, quo minus ipsi sphaericae doctrinae, quam vocamus, rationes fuisse cognitae, apparet, quibus illud, quod referebant Phoenices, plane congruit. Sic nempe pergit Pater historiae Graecae, Καὶ ἔλεγον ἐμοὶ μὲν ὃ πιστα, ἄλλα δὲ δὴ τέω, ὡς περιπλάωντες τὴν Λιβύην, τὸν ἥλιον ἔχον ἐς τὰ δεξιά. Dixerunt, inquit, illi nautae, quae mihi credibilia non videntur; sed forte alii cuiquam videantur, se in ipso anfractu Libyae solem habuisse dextrum. Si imbutus fuisset elementis Sphaericae Herodotus, hoc ipsum habiturus erat argumentum verae narrationis, cum in zona temperata australi occidentem respicientibus sol necessario dexter esse debeat, ut nobis necessario sinister est. Haec
finigi

verbum, quod habent libri omnes, cum *ισπλάων* requirere, sententia videretur. Sed forte Herodotus illam a columnis nauigationum ut

nouae expeditionis initium cogitauit, quod illo verbo commode exprimitur.

fingi profecto tum non poterant. Facilius erat terrae motum diurnum pariter atque annum circa solem coniectura adsequi, quam diuinare, imum Africae promuntorium esse ultra zonam torridam. Quae de Perisciiis, Heterosciis, Amphisciiis, Asciis denique disputarunt Geographi, nec Herodoto cognita erant, nedum his; a quibus de illa Phoenicum nauigatione cognouerat. Poterat ille in Elephantine vrbe, quo se progressum memorat (2, 29) ipso solstitii die solem dextrum h. e. umbram versus meridiem proiectam aliquantum videre. Sed vitandi forte aestus causa brumae tempus ad eam excursionem delegerat. Nec de illo Syennae miraculo, umbra carentis et habentis puteum vndique illustratum, solstitii confecti die, (de quo Strabo l. 17 p. 562, 20 et Plin. 2, 73) obseruatum erat prodente Herodoto, quod ille memorare nunquam erat intermissurus, qui nempe nec Thaletis, viri genere²¹⁾ Phoenicis inuentorium quidquam inaudisset, praeter illam praedictam ab ipso eclipsin²²⁾. Sic est, ΛΑ. olim fuit coelum, et tota rerum natura: sed certis modo temporibus atque locis existunt curiosi obseruatores et ratiocinatores boni causarum atque effectuum. Maneat hoc, quod fidem Phoenicum suspectam facit Herodoto, illud ipsum nobis eam confirmat. Neque illa vel dubitatio vel suspicio mouit Herodotum, ut totam rem in dubium vocaret. Sic enim asseuerate claudit illam narrationem, Οὕτω μὲν αὐτῇ (Λιβύῃ) ἐγνώθη πρῶτον.

Plane confirmat haec altera narratio, quam a Carthaginienensibus acceptam repetit (1, 43) quamque in pauciora verba contractam hic referemus: Setaipes de Achaemenidarum gente poenae causa iussus fuerat a Xerxe contraria illi,

21) Sic Herod. 1, 170 τὸ ἀνέκαστον γένος ἰόντος Κοίνικος. in quo frustra illum malignitatis postulat malignus ipse in Herodotum Plutarchus.

22) Plura forte sciremus hodie

de hoc genere obseruationum, si ad nos peruenisset liber Polybii περὶ τῆς περὶ τὸν ἱσημερινὸν οἰκίσσεως, de quo Fabr. B. G. 3, 30, 8 p. 763. In hoc libro illud fuisse videtur, quod reprehendit Posidonius apud Strabon.

illi, quam modo vidimus, nauigatione, ex Aegyptio portu maris mediterranei circumuectus omnem Africam, in Arabicum sinum redire. Ille euectus ultra columnas et Syloëntis promuntorium, difficultatibus deinde deterritus retroëgit cursum, redit ad Xerxem, mentitur nauim non ultra progredi potuisse, τὸ πλοῖον τὸ πρόσω εἰ δυνατόν ἔστι εἶναι προβαίνειν. Xerxes, qui intelligeret, illum non dicere vera, in crucem agit hominem, veteremque ab illo poenam exigit. Sic interpretor verba, ἃ οἱ συγγινώσκων λέγειν ἀληθέα, obscuriuscula ob negantis particulae transpositionem, quae ita cohaerent, συγγινώσκων οἱ, ἃ λέγειν ἀληθέα. Mitis alioquin ingenii rex non videtur faciturus fuisse in amittae suae filium, cui illius rogatu sub magni et memorabilis facinoris conditione, poenam suprae per viam virginis nobilissimae, remiserat. Sed nempe cognouerat Xerxes de illo Phoenicum sub Necone Periplo; ignauum hominem, qui plus auderet in libidine, quam in facinore honesto et memorabili, poenae iustae reddendum decreuit. Sapientiae antiquae pars, magna potentium hominum peccata expiare difficilibus ausis, sed vtilibus et honestis. Nos iam hoc agamus. Sciebat Xerxes, circumnauigari posse Africam anfractu e columnis Herculis sinistro, quia circumnauigata erat flexu dextro e rubro mari, atque ideo sibi imponi a Setaepe non patitur.

§ 7

Refelluntur obiectiones.

Sed imponit nobis Herodotus: parum ab erat, quin ita putarem; deceptum quidem certe virum credebam, qui
vide-

don. l. 2 p. 67, το τὴν ὑπὸ τῷ Ἰσημεριῶ οἴκησιν ὑψηλοτάτην. Quid si ille iam obseruauit, quod ratione collegit de figura telluris Newtonus, confirmarunt terrarum coelique mensores nuperi. Fidem in talibus

Polybii augent, quae de suis ipso peregrinationibus refert l. 3 p. 251, D ubi memorat suam πλάνην τὴν κατὰ Λιβύην καὶ κατ' Ἰβηρίαν, ἔτι δὲ Γαλατίαν καὶ τὴν Ἰζωθιν ταύταις ταῖς χώραις συνκόμεας θάλατταν.

viderem, tam constanter a Strabone praesertim magna parte libri secundi refelli Eudoxi Cyziceni et Ephori, et Pythae adeo atque Euemeris Bergaei Periplos, et de rebus illis narrationes: ideinque fieri passim ab aliis: atque cum explicari nihil viderem a Geographis ultra Atlantem, summum ultra illud Hesperion ceras, quod cum capite h. e. promuntorio viridi comparant: Igitur nec mouebant valde, quae Plinius tradit (2, 67) praeter illud, quod de Hannone paullo ante retulimus, *In Arabico sinu res gerente C. Caesare Augusti filio, signa nauium ex Hispaniensibus naufragiis feruntur agnita* — Praeterea Nepos Cornelius auctor est, Eudoxum quendam sua aetate, cum Lathurum regem fugeret, Arabico sinu egressum Gades usque peruectum: multoque ante eum Caelius Antipater, vidisse se qui nauigasset ex Hispania in Aethiopiam commercii gratia. Illud de Eudoxo copiose narrat Strabo l. 2 p. 67 ex Posidonio. Eadem aut similia Mela habet (3, 9) in quendam observationes scribit Vossius, simpliciter fabulis adnumerat, quidquid de circumnauigato Capite Bonae Spei apud antiquos legitur. Et meministi, Hollmanne, Vir Clarissime, cum vno aut altero abhinc anno in hoc ipso loco in illam quaestionem incideremus, te adferre Herodotum, me Strabone et omni Geographorum choro laudato, in dubium vocare fidem non Herodoti quidem, sed quos ille auctores habuisset. Verum enim vero, cum, quod in ingressu huius commentarii dicebam, illa de Electro disputatio hoc me docuisset aperte, nauigationes Phoenicum in septentrionem Homericis temporibus frequentes, postea vero intermissas fuisse: ea ipsa re admonitus cogitare coepi, hoc forte totum de nauigationibus veterum patere latius, et posse tum Argonautarum fabulam, hoc est, illius quasi fundum, tum Herodoteas de circumnauigata Africa narrationes, aliquid et lucis et firmamenti ex eadem observatione accipere. Quo igitur argumento constat falsam esse Herodoteam narrationem? Tria fere esse video, quae obiciantur: certe, quae ego non diu est, cum illi solebam

bam opponere, posteriorum historicorum et fide dignorum de ea re silentium, rei ipsius difficultatem, vanitatem et mentiendi libidinem Phoenicibus praeter ceteros obiectam. Primo igitur non est, aiunt, vero simile, intermissam esse navigationem, si coepta esset; perisse notitiam rei, non adhibitam esse a Geographis, ne rationem quidem eius in tabulis habitam. Legit Herodotum Strabo non minus quam nos hodie: sesqui mille annis Herodoto et rebus ab eo narratis fuit quam nos, propior. Ergo et de scriptore, et de rebus melius iudicare, quam nos hodie, potuit. Sed quid iudicavit? nihil, quod meminerm contra fidem Herodoti. Verum, cum suo tempore et diu ante, nemo illas Africae partes fide dignus homo inspexisset, descripsisset; non putavit hanc esse operis sui materiam: tacuit, ignota esse, silentio indicavit: probaturus et defensurus fidem Herodoti haud cunctanter, si experimenta post facta illi innotuissent, nedum, si nunc videret reduces quotidie ab illo Periplo gentium plurimum nautas. Si iam idonea possit ratio reddi intermissae navigationis, abolitaeque pene illius memoriae, quid est, cur fidem negemus viro alias veraci, cui debemus, quae scimus de antiquis factis, pene omnia? cuius haec ipsa narratio cum rerum natura, et his quae manibus hodie tenentur, plane convenit. Eam vero rationem iam tertio abhinc anno (1753. 3 Febr. Comm. To. 3 p. 89) cum de electro apud vos A. A. disputarem, reddidisse mihi videor. Idem, breuiter repetam, Phoenices, de quibus hic nobis sermo est, a septentrionibus attulere *κασσίτερον* s. stannum et electrum, res qua aetate ipsi florebant, notas, post, cum nauigare illi desissent, paulatim ex usu et memoria adeo hominum abolitas, donec Romanorum expeditionibus paulatim reuocarentur. Navigatio illa, de qua nunc agimus, Neconis iussu suscepta est sub ipsam finem florentis Phoenicum conditionis, nec frequentata forte, quod non responderet lucrum impensae temporis atque laborum: post interitum deinde potentiae illius, et regna exorta merca-

toriae

toriae reipublicae inimica, omnino atque penitus intermissa est: ut magis mirandum sit, seruata illam veterem et vnicam forte ab Herodoto rei memoriam, quam aliam illius mentionem omnem intercidisse. Quod est de difficultate talis nauigationis, non ego illam negauerim. Agnouit Xerxes, esse illam tantam, ut non iniuste ea extremum supplicium, crux, redimatur: Setaesper tantam putauit, ut redire cum periculo capitis sui domum mallet, quam illam conari absolvere. Fecit, ut modo dicebam, ipsa difficultas, ut experimentum sub Necone factum non vellent lucri sui causa Phoenices repetere: homines, qui per maria omnia, periculaque quaerere diuitias non dubitabant. Sed quidquam eam nauigationem habere, quod rerum naturae repugnet, atque ideo credi non possit, nemo, qui pensi quid dicat, habeat, affirmauerit. Illi inter litus legendum quotidiani appulsus et exscensionis, illa tempora itineri impensa, illa durities hominum, illa in victu simplicitas, illi labores remigandi, quos nemo neque dux neque socius recusaret, illa nugarum h. e. otiosorum corporum absentia, et quidquid in tali re considerandum est; in eo conueniunt omnia, ut absurdum aut repugnans quidquam non facilius hic, quam in scirpo nodum inuenias. Itaque Strabonem audiuius nihil hic ἀδύνατον, nihil quod fieri non possit, inuenientem. Obiectam Phoenicibus mentiendi libidinem, non est, quod negemus: Φοινικικὸν ψεῦσμα in prouerbio fuisse, Aristidae (Aegyptia. To. 2 p. 356 pr.) facile credimus. Inuitantur peregrinatores ad strenue mentiendum a studio vulgi paradoxa audire cupientis. Aristoteles (apud Athenaeum 1, 6) memorat, qui δημηγοροῦντες ἐν τοῖς ὄχλοις κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι, καὶ πρὸς τὰς ἐκ τῆ Φάσιδος ἢ Βορυσθένης καταπλέοντας, qui fabularum audiendarum studio totos dies in populo versentur, audiendorum portentorum causa ab his, qui a Phaside vel Borysthene redeunt. Habuisse Phoenices causas mentiendi eaque ipsa ratione arcendi suis a praesepibus aemulos, vltro agnoscimus.

inus. Itaque facile credimus Straboni 3, p. 117 vulgatam studio a Phoenicibus famam de columnis Herculis sui s. Tyrii et fine terrarum, ultra quem nihil sit, διαβοηθῆναι παρεσκεύασαν, ὡς τῆτ' εἶναι καὶ γῆς καὶ θαλάττης τὸ πέρας. Nec valde mihi dubium est, illam de Atlantica Platonis (in Timaeo p. 525, c. it. Critia p. 559, d) fabulam a Phoenicibus primum excogitatam, qui ita vellent a navigationibus extra columnas abstertere alios. Submersae sunt, aiebant, felices, de quibus audistis, terrae, lutum madidum et palus immeabilis est extra columnas etc. Νῦν ἄπορον, καὶ ἀδιερεύνητον γέγονε τῆκεῖ πέλαγος, πηλῶ καταβραχέος (malim καταβρεχέος) ἐμποδὼν ἔντος. Non dubitat Appianus Ibericor. s. rerum Hispanicarum principio, frequentes fuisse Phoenicum in occidentalia ac borealia Iberiae litora navigationes, colonias in iis constitutas plures; cum idem neget Romanos aut parentes Romanis populos illum oceanum navigasse aut navigare, nisi quod aestu maris adiuuante in Britanniam (e Gallia) traiciant. Redimus ad nautarum, qui iidem mercatores, mendacia. Quis hodie μυσηριοκρυψίας mercatorum non valde antiquas de rebus, quae inter nos iam vulgares sunt, de spermate ceti, de coccinella, de sego, de Thea ipsa ne dicam, ignorat? Mentiantur igitur Phoenices: an ideo nihil plane veri ab ullo Phoenice potuit expectari? An Aegyptii et Persae, a quibus res Phoenicum accepit Herodotus, nihil veri potuere dicere? An ideo, quod in Mandeuillii et aliis id genus itinerariis monstruosa quaedam narrantur, quod antiqui Graeculi, quorum commenta refert Plinius, multa de portentosis populorum quorundam formis mentiti sunt, fidem omnem iis abnegamus eorum etiam, quae fieri posse, quae ita se habere, hodie plena fide nouimus? Quod de dissensionibus historicorum sapienter monet Strabo, quo libenter in hac disputatione utimur, illud vel maxime ad fabulas historiis admixtas transferendum est (lib. 1 p. 13 extr.) Οὐτ' εἰ μὴ συμφωνῶσιν οἱ τὴν ἰστορίαν τῶν τόπων διαδιδόντες, εὐθὺς ἐκβάλλειν δεῖ τὴν

σύμπασαν ἰσχυρίαν, ἀλλ' ἔδ' ἔτε καὶ πισῶσαι τὸ καθόλου
 μάλλον ἔστιν κ. τ. λ. Non, si parum consentiunt, si falsa
 quaedam admiscant, qui notitiam locorum tradidere, sta-
 tim eiicere omnem historiam oportet: sed est, ubi tanto
 magis firmare fidem vniuersae rei licet. Quantae sunt
 dissensiones in relationibus de mari Caspio, et illius de-
 lineationibus? quantae de continentia vel Oceani vel ter-
 rarum circa axem borealem? An ideo omnis fabulosa per-
 egrinatorum ac nautarum historia?

§ 8

Fabula de Argonautis fundum tamen habet historicum.

Quin licet hoc ipsum per vestram A. A. sapientiam at-
 que animi aequitatem ad fabulas quoque poetarum appli-
 care, ad res Troicas, et quod proxime ad hanc ipsam di-
 sputationem pertinet, ad Argonautas. Nisi fundum ha-
 buisset historicum illius, nunquam gentes non nimis ab
 aetate Homeri remotae illum arbitrum suarum de finibus
 controuersiarum, testem sui generis, cognitorem iuris sui
 adsciuisent. Argonautarum expeditionem non totam esse
 confictam, vel vestigia historica apud Strabonem (lib. 1
 p. 31) ne de Apollonio Rhodio dicam, qui venari hoc ge-
 nus observationes historicas videtur, satis declarant. Et
 quam ipsa Argonautici carminis, quod Orphei nomen ha-
 bet, et librorum Apollonii dissensio comparisonem ad hi-
 storiam et Geographiam habeat; paullo ante indicatum
 est. Neque vero illud in iudicio antiquissimae historiae et
 geographiae mythicae non diligenter tenendum est, quod
 ipsum quoque praeclare animaduersum ab eodem Strabone
 (l. 1, p. 41, 21) melius non nunquam esse causam conii-
 cere in mutationes locorum, quam in ignorantiam scri-
 ptorum vel mendacia, βέλτιον αἰτιαῶσαι μεταβολὴν, ἢ
 ἀγνοίαν ἢ κατὰ ψευσιν τῶν τόπων κατὰ το μῦθῶδες. Cui
 praecepto fidem faciunt tot mutationes insignes orbis ha-
 bitabilis, quae ibi commemorantur, et quarum plures ab
 eo

eo inde tempore similes accidisse partim nouimus, partim rebus necessariis colligimus, partim signis quibusdam suspicamur merito. Verissimum historia teste, quod pulchre obseruat Aristot. Meteorol. 1, 14, 1 Οὐκ αἰεὶ οἱ αὐτοὶ τόποι τῆς γῆς ἔτ' ἐνυγροὶ εἰσιν, ἔτε ξηροὶ, ἀλλὰ μεταβάλλουσι κατὰ τὰς τῶν ποταμῶν γενέσεις, καὶ τὰς ἀπολείψεις, διὸ καὶ τὰ περὶ τὴν ἡπειρον μεταβάλλει καὶ τὴν θάλατταν. καὶ ἐν αἰεὶ τὰ μὲν γῆ τὰ δὲ θάλαττα διατελεῖ πάντα τὸν χρόνον· ἀλλὰ γίνεται θάλαττα μὲν ὑπὸ χέρσεσ, ἐνθα δὲ νῦν θάλαττα, πάλιν ἐνταῦθα γῆ κ. τ. λ. Cui non vestrum A A. hic in mentem veniunt illa, quae hodie a Cl. Dalino disputantur de sua Suecia, cuius bonam partem multo, quam alii cines sui, recentioreni facit, aquisque paulatim decrefcentibus emersam, vt non diu ante Christi nati aetatem habitari coepisse videatur. Illud quidem videtur confectum, ancoras et nauium fragmenta quam longissime a mari inuenta indicare, quondam ibi nauigatum esse. Videtis A A. quam late hic locus pateat: et illa altera admonitio quanti momenti sit, quam Polybii verbis efferemus, non quo magis vera sit sententia, quam ille comes atque amicus Scipionis Africani dixit, sed vt obiter sapientiam viri videamus, et quantum ita circumspecto historico tribuendum sit? Dicit autem (3, 58 p. m. 210 extr.) difficilem esse locorum et regionum externarum notitiam διὰ τὸ τὰς μὲν ἐκβαρβαρῶσθαι, τὰς δὲ ἐρήμους εἶναι τόπους. Ergo Polybio prodente regiones erant cultae olim humanitate et literis, tum prolapsae vel relapsae in barbariem, erant regiones copiosae olim, nunc suis ab incolis desertae. Hoc quale sit, facile intelligit, si quis nunc veterem Graeciam, vel Africam et Aegyptum, vel Palaestinam adeo, compareret cum his, quae in libris de antiqua illarum conditione habemus. Sed quid, si etiam locorum hominumque, quos Phoenices adiere vel Argonautae, diuersa longe fuit conditio ab ea, quae fuit florente literis Graecia? Quis hodiernam Alexandream agnoscit in illis Strabonis (l. 2 p. 81, 7) Τῶν ἐξ Ἀλεξανδρείας ἐμπόρων

σόλος ἤδη πλεόντων διὰ τῆς Νείλου καὶ τῆς Ἀραβίας κόλπου,
 μέχρι τῆς Ἰνδικῆς. Classem dicit nauium mercatoriarum
 ex Alexandria per Nilum et sinum Arabicum commeare
 in Indiam: tum addit, se comperisse praesentem cum Aelio
 Gallo Aegypti Praefide, centum et viginti naues e Myos
 horino s. portu Muris in sinu Arabico, soluere in Indiam,
 cum prius Ptolemaeorum aetate nauigare et inerce Indica
 implere naues pauci auderent. Sic Plinius 2, 67, *A Gadi-*
bis, inquit, columnisque Herculis, Hispaniae et Gallia-
rum circuitu totus hodie nauigatur occidens. At Appia-
 nus, qui vix saeculo serius scripsit, idem, vt paullo ante
 iam indicauimus, negat in principio Ibericor. (p. 423 To. 2)
 τὸν ἐσπέριον καὶ τὸν βόρειον ὠκεανὸν ἔπερῶσιν. Et mox
 ἔτε Ῥωμαῖσι ἔτε τὰ ἔθνη τὰ ὑπὸ Ῥωμαίοις περῶνται τέττα
 τῶ ὠκεανῶ. Ista forte Traiano imperante scripta. Au-
 tonini Philosophi tempore Aristides (Aegypt. T. 2 p. 355)
 quotidie nauigari ait extra columnas: nominatim mentio-
 nem facit τῶν εἰς τὴν μεγάλην νῆσον περαισμένων τὴν ἀν-
 τιπέρας Ἰβήρων, quam Hiberniam esse apparet, additque
 στρατεύματα τε εἰς αὐτὴν ἐκάστοτε παντοῖα διαβαίνει καὶ
 ἀναχωρεῖ τοῖς καθήκονσι χρόνοις, καὶ ἄρχοντες καὶ ἰδιῶ-
 ται μύριοι διαβαίνουσιν ἐκάστοτε. Exercitus hominum, ait,
 in illam variorum transire et redire statis temporibus, ma-
 gistratus et priuatos innumerabiles (sic μύριοι hic videntur
 intelligi) semper traicere. De temporibus quisque suis
 vera loqui potuerunt Plinius, Appianus, Aristides. Sum-
 ma esto et finis, suscipi peragique potuerunt a Phoenici-
 bus, ab Argonautis, quae saeculis interiectis, mutatis lo-
 cis atque hominibus fieri potuisse difficile creditu est.

D E
VETERVM NAVIGATIONIBVS
E X T R A
C O L U M N A S   H E R C V L I S
P R A E L E C T I O   I I

HABITA VII MAI. CIOCCCLVII.

Videmur A A. satis apud aequos quidem et intelligentes iudices, quales nobis in hoc coetu contigisse gaudemus, quod nobis propositum erat, confecisse, nauigata esse olim oceani litora, a rubro inde mari ad Germaniam extremam naues ambulasse. Hoc vero dum agebamus, subinde incidimus in quaedam argumenta ita coniuncta huic nostro, ut ad illud vel confirmandum vel illustrandum certe vim habere nonnullam viderentur. Atque alia quidem superiori praelectioni intexuimus. Alia corollaria quaedam disputationis nostrae placuit nunc proponere, cum praesertim per se ipsa aliquid non iniucundae considerationis habeant, quae detinere uti me, sic forte alios etiam cum aliqua voluptate possit. Non sunt noua, quae adferam, ex libris desumpta illis, qui omnibus patent; sed hoc nescio, an sit animaduersum, quam ea vim ad nostram disputationem habeant. Tria autem velut corollaria dabimus, quibus firmari videtur posse fides illarum nauigationum de quibus diximus: primo in veteri *de beatorum insulis* fabula esse aliquid, quod ad illas nauigationes referatur, ostendemus, deinde adhibebimus eodem consilio *Hyperboreos*. Volebam etiam peculiare caput constituere de fide Pythae Massiliensis praesertim, tum aliorum, qui in hoc argumento vel laudantur testes, vel re-

felluntur a posterioribus. Sed video id longius esse, si velim progredi qua licet, quam ut pars huius fieri disputationis possit. Et de Pythea provocare forte licebit simpliciter ad eruditam Bougainvillei *) dissertationem, qui fidem illius, credo, expediuit; credo, inquam; diligentius enim ponderare omnia nondum licuit. Hoc ergo argumento vel amisso vel dilato, in praesens ab *historia praedonum Francorum*, aliquid praesidii his quae nuper disputata sunt, arcessemus.

*) V. Memoires de literat. de l'Acad. des Inscriptt. To. 19 p. 143. Hic modo breuiter rationem reddam, cur nondum audeam simpliciter et velut compromisso ad V. C. provocare. Argumentum, quo is utitur p. 148 ad constituendam Pytheae aetatem, eiusmodi est. Pytheas primus obseruauit, habitari adhuc terram circa gradum latitudinis LXVII. Iam vero Aristoteles (Meteorol. 2, 5) ait esse gentes, quibus nunquam occidat corona Ariadnes: at hi debent esse constituti in hoc gradu. Ergo prodidit ante Aristotelem Pytheas. Nihil dicam aliud, (neque enim hic longe digrediendi locus est) nisi hoc vnum: Non dicit Aristoteles, quod dicere illum vult vir doctus. Lo-

quitur de terminis zonae temperatae, his ipsis verbis, quae sola coronae mentionem habent: Φέρεται δὲ καὶ ὁ εἰς ὅσον κατὰ τῆτον τὸν τόπον. φαίνεται γὰρ ὑπὲρ κεφαλῆς γινόμενος ἡμῖν, ὅταν ᾖ κατὰ τὸν μισημβριόν. Citra tropicum cancri, intra zonam temperatam esse coronae borealis sidus, constat: iam vero hoc sidus vertici nostrorum in meridiano est, imminere, constat ipsam quoque: ergo quibus hoc euenit, illi sunt adhuc in zona temperata. Conferant haec, vel potius totum locum Aristotelis, quibus videtur, cum oratione viri docti. Equidem argumenta, quibus fides Pytheae defenditur, clariora esse opto ac certiora. Agamus ergo, quod proposuimus.

I *De Insulis beatorum*¹⁾.

De perenni animorum humanorum natura, producta certe ultra haec viuendi spatia duratione, et diuersa bonorum malorumque sorte, tantus est populorum omnium consensus, ut illam opinionem vel inter eas, quas *κοινὰς ἐννοίας* vocare solemus, referendam, vel ab antiquissima traditione generis nostri auctoribus impertita, deriuandam facile credas²⁾.

Sed cum in hac velut summa conueniant, Superfunt corpori animae, et eo quidem loco et conditione, ut bonis bene fit, male malis: de cetero sunt tot fere sententiarum diuortia, quot enarrare non minimi laboris fuerit. De Aegyptiorum antiquissima doctrina, respicientibusque ad illam ritibus et loquendi formulis, cum trans flumina et maria transuehit mortuos, quos id meruisse indicatum sit, ad feliciorē vitam docerent, egit vir magnus, quem ego saeculo nostro vniuersum, peculiariter vero mihi Collegam in Professorio munere, et in Societate Regia sodalem gratulari vehementer soleo, Io. Duid. Michaelis in Epimetro ad praeclarum Eowthi opus De poesi sacra Hebraeorum (P. I p. 194 sqq.) ita ut originem totius de Insulis Beatorum fabulae ex illis velut incunabulis eruat. Quod si non potuit plane ad liquidum perducere, (quid enim in talibus plane liquidum est?) hoc tamen perfecit, quod maius est, ut aliquot poetarum sacrorum locis lucem ex isto

Ff 4

Aegy.

1) De hoc pariter capite et quae de Hyperboreis deinde disputabuntur, illud in vniuersum semper cogitare aequos lectores optamus, quod est apud Diod. Siculum (4, 44. extr.) *Καθόλα τὰς παλαιὰς μυθὰς ἐκ ἀπλῆν ἄτε συμπεφανημένην ἱστορίαν ἔχον συμβέβηκεν.* Voluerunt primi illi, sub inuolucris quibus-

dam latere ut philosophiam, sic historiam: quam recte voluerint, ad nostram rem iam nihil attinet: voluerunt certe, eaque in re ingenio quisque suo indulserunt.

2) Sententiam ea de re dixi in Memoria Axelii Wilh. Comitiss Wachtmeister A. S. LV hic mortui.

Aegyptiorum more et persuasione insignem intulerit.' In Orphicis carminibus neque Elysi, neque Insularum Beatorum nomen inueniri puto. Sed *Μακρόβιοι* (Argon. 1106 sqq.) ita describuntur, vt facile credam, illam imaginem ad conditionem beatorum marium pertinere. Popularis Romanorum sententia, ab antiquissimis, vt videtur, longa traditione accepta, beatas animas in coelo collocat, et nominatim in lacteo illo circulo s. galaxia, vbi Africanum suo cum patre et auo loquentem ponit Cicero. Hausta videtur a Pythagoricis antiquis magnae Graeciae colonis. Ipse Pythagoras (ap. Porphy. de antro Nymph. p. 121 Bernes.) *συνάγεσθαι*, inquit, *τὰς ψυχὰς εἰς τὸν γαλαξίαν κ. τ. λ.* Plutarchi Syllas a Saturni sacerdotibus edoctus, (in libello de facie in orbe Lunae ad finem) utrorumque et bonorum et malorum animis locum in Luna assignat: Homerus et Virgilius inferos quosdam sub terra comininiscuntur, discretas bonorum malorumque sedes. Ceterum ita inter se differunt et dissentiunt, qui supra terram vel eminentem e mari regionem certam assignant beatis, vt appareat, voluisse quosdam certe illorum *γεωργαφείν*, et felicem aliquam telluris partem, remotam alias a cognitione hominum, ita describere. Vid. Tzetz. ad Lycophr. 1204, et Eustath. ad Odyss. Δ, 563. Non est huius loci, totum hoc persequi, et ostendere, qui in Aegypto (praeter ea, quae iam dicta sunt, Dio. Chrys. Troic. p. 188, C.) qui ultra Aegyptum ad Oasin (Herodot. 3, 26) qui Thebis Boeoticis (Lycophr. 1204 add. Tzetz. ad 1194) qui in Messenia (vide Lakemach. Obs. P. II, 3) posuerint sedes illas et insulas beatorum, qui Cretam (vid. Meurs. Creta 1, 5) hoc nomine laudarint, quique locauerint ad Indos (Dio Chrysost. Or. 35 p. 434 seq.) Fabulas similes, de insula quadam beata dabit Diod. Sic. 2, 55 sq. alias idem 3, 127. Talis est Meropis Aeliani V. H. 3, 18, vbi vid. Perizo. no. 7. Cur illa ante *Borysthenem Achillea*, s. Leuce dicta, sit etiam Macaron insula, vid. Plin. 4, 13 s. 27 conf. Eustath. ad Dionys. 545. Nos in praefens de his

his modo videamus, qui iis posuere locis, de quibus cogitare non poterant, nisi notitia, fama certe, earum navigationum, de quibus hic agimus, ad eos peruenisset.

§ 2

Hic egressis cogitatione Herculis columnas statim quidem occurrit Atlantica illa Platonis, de qua ante dicebamus (Prael. I § 7) sed quam ille beatorum sedem non facit. Verum reliquiae illius videri possunt illae Fortunatae Insulae, quas τῶν μακάρων νήσους appellat Strabo (I p. 2, 20) quasque ab Homero ait respici Odyss. Δ, 563. Repetit et disertius explicat alias (I. 3 p. 104 pr.) ubi memorat poetas μακάρων τινὰς νήσους κατονομάζοντας, αἷς καὶ νῦν δεικνυμένας ἴσμεν, ἃ πολὺ ἄποθεν τῶν ἀκρῶν τῆς Μαυροσίας, τῶν ἀντικειμένων τοῖς Γαδείροις. Τὰς δὲ Φοίνικας λέγω μηνυτάς. καὶ τῆς Ἰβηρίας καὶ τῆς Λιβύης τὴν ἀρίστην ἔτοι κατέχον πρὸ τῆς ἡλικίας τῆς Ὀμήρου κ. τ. λ. Non multum remotas ait ab extremis Mauritaniae partibus, quae Gadibus ex aduerso iacent: earumque Homero Phoenicas fuisse indices, qui Hispaniae pariter atque Africae optimam partem ante Homeri aetatem obtinuerint. Reliqua harum insularum vel μυθολογόμενα vel γεωγραφόμενα nihil ad hanc disputationem. Videant, quorum interest, Vossium ad Melam (3, 10, 12). Illud apparet, ante Homerum et Graecos nauigatum esse mare Atlanticum.

Eiusdem generis est, et eandem vim habet illa Diodori Siculi insula, navigatione aliquot dierum versus occidentem a Libya remota, fertilissima, pulcherrima, a Phoenicibus tempestate eo delatis detecta, quam sibi Carthaginenses seruauerint perfugium rebus suis forte perditis, ideoque excluderint colonos alios. Cum illius narratione (L. 5, 19 et 20) confert merito Cl. Wesselingius similem fabulam ex mirabilibus auditionibus, quae Aristoteli tribuuntur. (p. in. 1157, B.)

Atlanticas insulas duas decies mille stadiis ab Africa distantes describit Plutarchus Sertorio (p. m. 571 sq.) in quas rebus afflictis conferre se voluerit Sertorius, quae ob felicitatem soli et coeli Beatorum appellarentur, addit ὥστε μέχρι τῶν βαρβάρων διῆχθαι πίσιν ἰχυράν, αὐτόθι τὸ Ἠλύτιον εἶναι πεδίον, καὶ τὴν τῶν εὐδαιμόνων οἴκησιν, ἣν Ὅμηρος ὕμνησεν, ad barbaros vsque penetrasse firmam fidem, esse ibi Elysium campum, cantatamque Homero beatorum habitationem. Ac ne putemus, Graeculam recentiorum fabulam esse, refert ex Sallustio eadem Acro ad Horat. Epod. 16, 41, qui mirum est, nisi ad hoc ipsum Sertorii consilium ibi respexit. Philostratus de vita Apollo. 5, 3, cum ait, Φασὶ δὲ καὶ τὰς τῶν μακάρων νήσους ὀρίζεσθαι τῷ Λιβυκῷ τέρματι, indicat, sibi nihil certi constare, qui tamen Oceanum Gallicum a se visum, paulo ante (c. 2) affirmet.

§ 3

Quae protulimus adhuc, ea ad egressum e columnis Herculis cum aliquo ad sinistram flexu pertinent. Sed dextrum etiam anfractum ad occidentale litus Hispaniae non ignotum fuisse priscis illis, simili ratione intelligitur. Promittit Proteus Homericus (Od. Δ, 563) Menelaō:

Ἀλλὰ σ' ἐς Ἠλύτιον πεδίον καὶ πείρατα γαίης
Ἀθάνατοι πέμψουσιν. —
Τῇ μὲν ἐήϊση βιοτὴ πέλει ἀνθρώποισιν,
Οὐ νιφετὸς, ἔτ' ἄρ' χειμῶν πολὺς, ἔτε πότ' ὄμβρος,
Ἀλλ' αἰεὶ Ζεφύροιο λιγυπνεύοντος αἴητας
Ωκεανὸς ἀνίησιν, ἀναψύχειν ἀνθρώπους.

Elysium campum, quo mittent Menelaum propter Helenam uxorem D.I., ponit ad *extremos fines terrae*: hic facilli-

3) Placet hic sequi Ioannis Tzetzae narrationem sumtam, ut videtur, e Procopii Gothic. 4, 20. altera Isaacii nomen praeferebat hic

obscura certe, si non corrupta est, quod hic quaerere non lubet: ut nec illud, quod Ioannes ad v. 173 dicit, auctore, quem vage modo per

cillimus victus hominibus est: hic raræ niues, nunquam multa hiems, aut imber; sed *semper* emittit *Oceanus* argutos *Zephyri* flatus recreandis hominibus. De hoc loco ita Strabo 3 p. 103, 44 Ὁ ποιητὴς τὰς τοσαύτας στρατιάς (de Phoenicum in Hispaniae litora occidentalia expeditionibus dixerat) ἐπὶ τὰ ἔχματα τῆς Ἰβηρίας ἰσερηκῶς, πυνθανόμενός τε καὶ πλεῖστον καὶ τὰς ἄλλας ἀρετάς, (οἱ γὰρ Φοίνικες ἐδήλουν τῶτο) ἐνταῦθα τὸν τῶν εὐσεβῶν ἐπλασε χώρον, καὶ τὸ Ἠλύσιον πεδῖον. Didicisse ait Homerum illas Phoenicum expeditiones, audisse diuitias et virtutes regionis ipsis narrantibus, et hinc fingendi occasionem fuisse. Persequitur ista scriptor, si quis alius diligens et curiosus, et addit inter alia (p. 1104, 14) suspicari fas esse, longaeuitatem illis hominibus, regibus certe, et in his Arg.athonio Tartessi tributam esse ob felicitatem: ὑπολαίβοι τις ἂν, ἐκ τῆς πολλῆς εὐδαιμονίας καὶ μακροΐωνας ἐνομαθῆναι τὸς ἐνθάδε ἀνθρώπους. Inueniemus, nisi egregie fallor, in his locis deinde etiam Hyperboreos. Iam lubet Elysios campos, ac beatorum insulas ultra persequi, non quo valde ad rem nostram pertineant, quae supersunt; sed ne quid curiositati vestrae A A aut lectorum inuidisse videamur. Nempe Isaacus Tzetzes (ad Lycophr. 1204) et Ioannes Tzetzes ad Hesiodum (ἔργων 171) quo utroque loco beatorum insulae simpliciter inemorantur, hunc ipsum Homeri locum, de quo Strabonis sententiam posuimus, ad Britanniam pertinere volunt, et firmandae huius sententiae causa miram referunt aliunde historiam.³⁾ de piscatoribus quibusdam, in litore Oceani Britanniae opposito habitantibus, qui tributi loco munus habeant traiciendi animas defunctorum in Britanniam. Utitur hac narratione, et aliis argumentis ad vindicandam Britanniae suae gloriam Jos. Barnesius (ad Euripidis Helenam v. 1692) eadem

per nos designat, Caesarem, cum una triremi Euro flante eo traiecisset, delectatum pulchritudine regionis, ἀρραδίοντα τῇ λίαν περιπαθεῖν

εἰς τὴν τῆς χώρας, ibi voluisse sedem ponere, κατοικῆσαι: inuitum verò expulsum esse ab incolis.

dem nempe ratione, ut (ad Odyss. Ω, 11) Homeri λευκάδα πέτραν, et ἡελίοιο πύλας, et δῆμον ὀνείρων in patria sua inuenit. Illud, credo, veri ex dissidentibus inter se narrationibus relinquitur, diu ante Homerum nauigatum esse Oceanum, cum fabulae id genus fundum certe aliquem, quo nitantur, historicum soleant habere. Similem esse fabulae de Hyperboreis rationem, iam demonstrabimus.

II De Hyperboreis.

Volebam initio paucis defungi, ac de Hyperboreis, Pindari praecipue, illa modo huc adferre, quae si fidei non faciant, suspicionem certe moueant non leuem, quaedam illorum non simpliciter conficta, sed e nautarum, qui Oceani litora, Hispaniae oram occidentalem praecingentia, nauigarant, sermonibus primum accepta. Sed cum quaerendi subiret voluntas, si plura forte deprehenderem, quam quae se ultro obtulerant, eius rei vestigia: factum est, ut qui vrceus institui coepisset, exiret amphora, ut omnia pene, quae de Hyperboreis relata sunt, dum considerarem, luberet eadem ita disponere, ut iustae de nomine et populo tam peruagato disputationis locum tueri posset, quae vel plura haberet, vel ordinatiora, vel certiora, h. e. magis idoneis auctoribus probata, illis, quae adhuc a summo Viro Ez. Spanhemio, ad Callim. H. in Del. 281 p. 489 sq. tum a Gedoino in Commentt. Acad. Inscriptt. To. X. p. 176 sqq. et Banerio ibid. p. 198 sqq. more cuiusque suo collecta et prolata sunt.

§ I

Nominis consideratio.

Iam ut inde incipiamus, nomen ipsum consideratione dignum est. Quid sibi vult illa Hyperboreorum appellatio, quae iam Herodoto admirabilis, h. e. absurda, nisi

nisi fallor, visa est. Is enim (4, 32) prooemium suae de Hyperboreis, priinitias nescio quas in Delon mittentibus, narrationi hoc facit, Ὑπερβορέων δὲ περὶ ἀνθρώπων ἔτε τι Σκύθαι λέγουσι, ἔτε τινες ἄλλοι τῶν ταύτῃ οἰκημένων, εἰ μὴ ἄρα Ἰσηδόνες. ὥς δ' ἐγὼ δοκέω, ἔδ' ἔτοι λέγουσι ἔδεν. Hoc, puto, dicit de hominibus Hyperboreis (qui tamen secundum Deliam illam fabulam Scytharum vicini, per hos versus Graeciam, legatos illos sacros Delon mittunt) neque Scythae quidquam dicunt, neque alii hic habitantium praeter Issedonas verum, ut ego puto, ne hi quidem *quidquam* (intellige, ut solet, *probabile* aut fide dignum quidquam) dicunt: deinde longiusculam de illa legatione vel θεωρία relationem claudit, ut neget se quidquam, de Abaride Hyperboreo, cum sagitta sua terrarum orbem obeunte, velle dicere, et, εἰ δὲ εἰσὶ τινες Ὑπερβόρειοι ἀνθρώποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι. Illudit, credo, toti commento: negat magis probabile esse, habitare quosdam ultra boream, arcton, cardinem septentrionalem, quam ultra alterum mundi cardinem notum. In quo illud non indignum observatu est, fuisse, si non prius, certe septingentis amplius annis post, qui ὑπερνότις appellatione, quam ridet Herodotus, serio vteretur. Dionysius quidem Periegetes (v. 151) duo promuntoria Ponti Euxini inter se opposita describens, ὑπερνότιην Carambin facit, βορειότερον Criumetopon. Scilicet putavit Dionysius, illud ὑπὲρ non esse urgendum hoc modo, ut aliquid esset ipso borea magis septentrionale, magis adeo frigidum, aut magis noto meridionale, calidiusque: sed simpliciter notare relationem illam ad plagam. Ac sane septentrionem illis frequenter assignari, mox videbimus: et quam vim τῇ ὑπὲρ tribuerit nominationi Pindarus, deinde declarabimus (§ 8). Diodorus Siculus (2, 47) nomen derivat ἀπὸ τῆς πορρώτερω κεῖσθαι τῆς βορέας πνοῆς. Pausaniae (Eliac. i l. 5, 7) dicuntur οἱ ὑπὲρ τὸν ἀνέμον οἰκῆσαι τὸν βορέαν.

§ 2

Non fuit certae et definitae gentis unum et constans nomen.

Nunc illud monemus, quod considerandis conferendisque inter se locis omnibus, quae adhuc nobis oblata sunt, videmur plane intelligere: non fuisse gentem aliquam certam atque vnam, quae hoc nomine suo, ut Getae, ut Colchi, ut Thraces, ab aliis distinguerentur. Fatetur Herodotus, cuius modo locum protulimus, sibi ignotam esse, diligenter requirenti, eam gentem: historia de huius gentis rebus gestis nusquam vlla memoratur. Strabo (7 p. 204, 16) *Διὰ τὴν ἄγνοιαν*, inquit, *τῶν τόπων τέτων* (de Getis agit) *οἱ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη καὶ τὰς Ὑπερβορέας μυθοποιῶντες, λόγῳ ἡξίωσαν.* Propter ignorantiam locorum homines, ait, dignatos esse fabulas de Ripaeis montibus et Hyperboreis, quarum rationem haberent. Non habet hoc nomen pater geographiae et historiae, Homerus. Nam quod ex Hymno in Bacchum mox laudabimus, argumentum potius praebet, non esse illum Hymnum Homeri. Herodoti locum ponemus totum, (4, 32) *Ἡσιόδῳ μὲν ἐστὶ περὶ Ὑπερβορέων εἰρημένα.* De his nihil hodie superest: *ἐστὶ δὲ καὶ Ὀμήρῳ ἐν Ἐπιγόνεισι, εἰ δὲ τὰ ὄντι γε Ὀμηρος ταῦτα τὰ ἔπεα ἐποίησε.* Dubium ergo, an Homero aliquid de Hyperboreis innotuerit: siquidem in his, quae haud dubie illius sunt, nullum eorum vestigium est, ubi autem id nomen habetur, ea dubia fide patri poetas assignantur. Quid fuerit ab Hesiodo proditum, nescimus. Fabula ipsa, quatenus per ceteros poetas, historicos, geographos sparsa superest, tam multa habet, vel cohaerentia male, vel plane pugnantia, ut nihil in ea vel locis, vel temporibus, vel alio caractere ita con-

4) Imaginabantur quidam specum, polo vicinam, e qua erumperet aquilo. Sic certe Plin. 7, 2 f. 2. *Iuxta eos, qui sunt ad septentrionem*

versi, haud procul ab ipso aquilonis exortu, specuque riuus disto, quem locum Gesclithron (γῆς κλάθρον, terrae clausum) appellant,
pre-

constans ac definitum sit, ut illam tanquam substantiam aliquam et fundum quasi reliquorum attributorum assumere possis, cui reliqua adstructa vel adficta videantur. Quod enim de Hecataeo memorat Schol. Apollon. 2, 677 Ἐκαταῖος μέχρι τῆ αὐτῆ χρόνῃ εἶναι φησὶ τὸ τῶν ὑπερβορείων ἔθνος, ἔστι δὲ βιβλία αὐτῷ ἐπιγραφόμενα περὶ τῶν ὑπερβορείων, hoc parum valet ad fidem historiae in tanta magnis nominibus vel libros, vel librorum titulos, vel locos subiiciendi licentia. Erit vero deinde § 5 de Hecataei Hyperboreis videndi opportunitas. Aliam igitur viam huius disputationis placuit ingredi, et enarrare ordine quodam, quibus aliis narrationibus velut adhaerescant et admisceantur Hyperborei, dum eo perueniamus, ut illud ipsum explicetur, quod in ea videatur esse maxime historicum.

§ 3

Hyperborei cum Argonautis exstitisse videntur.

Antiquissimum Graecorum facinus, in quo celebrando elaborarunt posteri, Argonautarum illa expeditio, aut peperisse videtur Hyperboreos, aut certe vulgasse. Apud Diodorum Siculum (4, 51 p. 294, 16 it. 46) Medea dissimulata forma sua, Peliam deceptura, fingit se adesse ἐξ ὑπερβορείων. Hyperboreos in sua expeditione adierunt Argonautae; sed eos iam duplici in genere: alios versus extremum septentrionem, et ultra origines⁴⁾ velut boreae venti, habitantes vel vagantes. Hos memorant Orphica illa Argonautica v. 1075 et 1080. Nempe in illo carmine ex vetustiore traditione (vid. Diss. 1) veniunt Argonautae per extremum, qui notus erat, septentrionem in Germanicum Oceanum. Sed Apollonius breviori via (Diss. I § 4) illos Istro aduerso ad sinum Adriaticum et Eridani ostia

produntur Arimaspi, quos Hyperboreorum sodales mox videbimus. Idem Plin. 4, 12 s. 26 Gelida aquilonis conceptacula cum Ripaeis

montibus coniunxerat, et pone eos montes utraque Aquilonem locauerat gentem felicem Hyperboreos.

ostia deducit. Itaque consequens erat, ut in hac via poneret Hyperboreos, quos abesse sua a fabula nollet. Manifesto autem illos ad Eridani ripas collocat, et de electro, post narratam Heliadum Phaëthonta fratrem Iugentium fabulam, addit, aliam quoque esse narrationem accolarum, quos Celtas appellat. 4, 611

— Κελτοὶ δ' ἐπὶ βάξιν ἔθεντο,
 Ὡς ἄρ' Ἀπόλλωνος τὰδε δάκρυα Λητοῖδαο
 Ἐμφέρεται διναις, ἅτε μύρια χεῦε πάροιθεν
 Ἥμος Ὑπερβορέων ἱερὸν γένος εἰσαφίκανεν,
 Οὐρανὸν αἰγλήεντα λιπὼν κ. τ. λ.

Apollinem cum coelo relicto ad sacram Hyperboreorum gentem venisset: hic multa millia lacrimarum (Aesculapii a Ione fulminati causa) fudisse. Nec illud alias inauditum. Memorat Scholiastes Apollonii (ad 2, 677) Posidonio auctore, Hyperboreos οἰκεῖν περὶ τὰς Ἀλπεὶς τῆς Ἰταλίας, habitare ad Italiae Alpes. Quin illos Romae victores Gallos Heraclides Ponticus non multum ab illis temporibus remotus, si Plutarcho fides (in Camillo p. 140 Λ) Hyperboreos dixit. Non mirum est, incertas esse Hyperboreorum sedes, cum nec certas ipse Boreas habeat. Thrax est ille raptor Orithyiae Boreas, e Thrace spirat Aegei maris et Graeciae tyrannus. Hymnus Orphicus (79) in Boream, Κρυμοπαγῆς βορέα χιονωδέος ἔλθ' ἀπὸ Θράκης, Huc Aquilo glaciali relinquens ninguida Thrace, ut conuertit Scaliger. Hic rapta Athenis Orithyia (apud Ouid. Met. 6, 709)

*Non prius aërii cursus suppressit habenas,
 Quam Ciconum tenuit populos, sua moenia, raptor.*

Cicones Thraciae populum, urbem illorum Ismarum, docent Geographi. Si ergo Boreae domus est in Thracia, Hyperborei qui esse possint Eridani Italici accolae, apparet. Sed nec dissimulandum est, non deesse, qui Orithyiam multo abreptam longius diceret. Sophocles (apud Strabo. 7 p. 204, 13) latam esse canit

Ὑπέρ

Ἵπὲρ τε πόντον πάντα ἐπ' ἔχματα χθονὸς,
 Νυκτὸς τε πηγὰς, ἔρανθ' ἀναπτυχὰς,
 Φοῖβος τε παλαιὸν κῆπον.

Super mare vniuersum, ad vltima terrae, ad fontes noctis, ad coeli aperturas, et *veterem Phoebi hortum*, cum allusione quadam, credo, ad illam Phoebi cum Hyperboreis societatem, de qua deinde dicemus (§ 7). Hic illud adiiciemus, ne Thraciae quidem nomen non fluctuare. Sic Strabo (L. 7 p. 204, 30) Getas pro Thracibus a Graecis habitos, memorat.

§ 4

Quam vagum esset Hyperboreorum nomen.

Quo inius mirandum, tam licenter vagatum Hyperboreorum nomen esse. Quo potius teste vtamur quam eodem Strabone? Hic igitur (L. II p. 349, 50) post mentionem veterum Graecorum (οἱ παλαιοί, dixerat, τῶν Ἑλλήνων) οἱ δὲ ἔτι παλαιότεροι, inquit, τὰς ὑπὲρ τῆς Εὐξείνης καὶ Ἰστροῦ καὶ Ἀδρίας κατοικοῦντας Ὑπερβορέας ἔλεγον, καὶ Σαυρομάτας, καὶ Ἀριμασπές. Promiscue vltos vult Hyperboreorum et Sauromatarum et Arimasporum nominibus in his, qui supra Euxinum, Istrumque et Adriam habitarent. Auctor Hymni in Bacchum (inter Homericos 6, 29) Tyrrhenum praedonem Baccho minantem ita introducit:

* Ἡ Αἴγυπτον ἀφίξεται, ἥ οὔγε Κύπρον,
 * Ἡ ἐς Ὑπερβορέας, ἥ ἐκαστέρω —

Aegyptum et Cyprum ad Austrum terminos suae navigationis indicat, ad septentrionem vero vel Hyperboreos, vel ultra hos. Est ergo aliquid in rerum natura etiam ultra Hyperboreos. Eadem ratione Pindarus (Isthm. 6, 34) dum ait, Καὶ πέραν Νείλοιο παγαῖν, ultra Nili fontes, Καὶ δὲ Ὑπερβορέας, lineam ab intimo meridie ad ipsum

extremum septentrionem duxisse videtur. Sic quatuor plagas signat Callimachus (in Delum 280): Choros enim ducunt Apollini vrbes,

Αἶτε πρὸς ἠοίην, αἳ δ' ἔσπερον, αἴτ' ἀνὰ μέσσην
Κλήρεσ' ἐσήσαντο, καὶ εἰ καθύπερθε βορέης
Οἰκία θινὸς ἔχουσι —

Vltimos nominat, qui super boreum litus, ad Hyperboreum ergo mare, domus habent, de quorum in Delum legationibus deinde pergit capere. Eadem ratione Hyperboreum Oceanum Geographus Marcianus appellat (p. 56 pr. et 57 fin. Hudson.). Sic Hyperboreos et Indos sibi opponit tanquam extremos Lucianus (Herimot. c. 27 To. 1 p. 767, 48). Haec res forte mouit Theophilum Sigefridum Bayerum, ut (in Comm. Acad. Petrop. T. 3 p. 345 it. T. 1 p. 401) Hyperboreos coniiceret esse colonias Graecorum in ora Ponti septentrionali, et hoc praesertim referret ad eos, quorum in Delon legationes commemorantur, assentiente Cl. Wesselingio (ad Diod. Sic. 2, 47. n. 14): quae ut ingeniosa est sententia, et aliquid forte veri habet, ita illam cum reliquis, quae in hac ipsa disputatione vera puto, conciliare nondum possum. Viderit lector.

§ 5

Hyperborei tamen populus ob clima suum beatus.

Geographi Latini, vno pene ore hoc nomen ipsi velut cardini septentrionum adscribunt, (vt Mela, 3, 5 pr. vt Plin. 4, 12 l. 26, et 6, 13 l. 14, vt Soli. 16) iidem tamen felicitatis etiam alicuius, et felicitatis ab eo climate non expectandae, ac pendentis inde longaeuitatis portentosae, velut charactera adiiciunt. Res est nota: ne hic plane absit, ponamus modo verba antiquioris, *Melae, Hyperborei super aquilonem Rhipaeosque montes sub ipso siderum cardine iacent: ubi sol non quotidie*

die, ut nobis, sed primum verno aequinoctio exortus, autumnali demum occidit, et ideo sex mensibus dies, et totidem aliis nox usque continua est. Terra augusta, aprica, per se fertilis. Cultores iustissimi, et diutius quam ulli mortalium et beatius viuunt. Quippe festo semper otio laeti, non bella mouere, non iurgia: sacris operati maxime Apollinis, de quibus deinde videbimus. Habitant lucos silvasque, et ubi eos viuendi satietas magis quam tedium cepit, hilares, redimiti fertis se ipsi in pelagus ex certa rupe praecipites dant. Id eis funus eximium est. Sunt in hac descriptione, a qua non multum aliae Plinii et Solini abhorrent, γεωγραφεμένα quaedam s. γεωμετρεμένα ex hypothese illa, habitare homines sub polo: alia, ut videtur, a mercatoribus et nautis conficta, qui mercium suorum commendandarum causa talia mentirentur. Ceterum ad illam longaeuac felicitatis fabulam pertinet, quod apud Strabonem (p. 15, 489 post med.) Onesicritus ait, esse suos etiam Indis Hyperboreos, Περὶ τῶν χιλιετῶν Ὑπερβορέων τὰ αὐτὰ λέγειν Σιμωνίδῃ καὶ Πινδαρῷ καὶ ἄλλοις μυθολόγοις. Quin simpliciter felicitatis nomen esse videtur Aelchylo (Choëphor. 371) Κρείσσονα χρυσὸν Μεγάλῃς τε τύχῃς καὶ ὑπερβορέῃς Μείζονα. Ad septentrionales illos pertinet, quod est apud Alexandrinum Clementem (Strom. 1 p. 359, 28 Pott.) Τῆς Ὑπερβορέας Ἑλλάνικος ὑπὲρ τὰ Ῥιπαῖα ὄρη οἰκεῖν ἰσχυρεῖ. διδάσκουσαι δὲ αὐτὰς δικαιοσύνην, μὴ κρεωφαγεῖν, ἀλλ' ἀκρεοδρύοις χρωμένους. Τῆς ἐξήκονταετέας ἔτοι ἐξω πυλῶν ἄγοντες ἀφανίζουσιν. Obseruemus tamen iungi ea, quae ad barbararum, qua vulgo notus erat, septentrionem vix pertinent, *abstinere carnibus; solis arborum fructibus vesci*: quod autem sexagenarios educere extra portas dicuntur et interficere, an alias de Hyperboreis illis iustis et felicibus memoretur, non memini. Differi quibusdam partibus a reliquis Diodori Siculi (2, 47) narratio, quam ille se ab Hecataeo dicit sumisse, sed in hoc tamen conuenit, quod τὰ

περὶ τῶν Ὑπερβορέων μυθολογούμενα vocat, et Hecataeum suum in numero τῶν τὰς ἀρχαίας μυθολογίας ἀναγεγραφέντων ponit. Insulam porro illis habitandam assignat Sicilia non minoreni Hecataeus, ἐν ταῖς ἀντιπέραν τῆς Κελτικῆς τόποις κατὰ τὸν ὠκεανόν: Britanniam signari putet: sed non respondent cetera. Esse illam ait εὐγείον καὶ πᾶμφορον, ἔτι δὲ εὐκρασία διαφέρουσαν, duplices in anno ferentem fructus: quod cum illa certe facie Britanniae, quae fuit, cum Graecis Romanisque innotuisse eam constat, et cum climatis portione non conuenit. Sed quatenus Celtas etiam Hispaniae tribuunt veteres, illa Mauritaniae extrema, vbi Hesperidum horti sunt et Atlas, illa appellatione possunt signari: aut, si vrgeas insulae appellationem, vna alteraque earum, quae peculiariter Fortunatae vocantur. Haec de sede Hyperboreorum vaga illa quidem, et valde incerta. Iam de illorum cum Apolline necessitudine dicamus.

§ 6

Hyperborei Apollinis peculium.

Quae passim de Apolline ab Hyperboreis culto sunt apud Poetas, iam statim ordinanda, eorum vel primam originem, vel physiologiam adeo quandam, vberiore certe, quam alias inuenias, declarationem habet ex Hecataeo et aliis Diodorus Siculus (2, 47): Μυθολογῶσιν, inquit, ἐν αὐτῇ (in descripta modo insula) τὴν Λητὴν γεγονέναι: διὸ καὶ τὸν Ἀπόλλω μάλιστα τῶν ἄλλων θεῶν παρ' αὐτοῖς τιμᾶσθαι. Esse illos quosdam velut sacerdotes Apollinis, eo quod hunc Deum quotidie perpetuo cantu celebrent. Esse in insula sacrum Apollinis τέμενος μεγαλοπρεπές, et aedem, καὶ ἄξιόλογον, donariis multis ornata, forma rotunda, σφαιροειδῆ τῷ χήματι. Urbem esse sacram huius Dei, eiusque incolarum plerosque citharistas, perpetuo psallere, hymnosque cantare Deo, quibus

bus actiones illius ornent. Habere suam sibi propriam quandam dialectum Hyperboreos : Graecis in primis antiqua necessitudine quadam coniunctos esse, *πρὸς τὰς Ἑλλήνας οἰκειότατα διακείσθαι*, maxime autem Atheniensibus atque Delis. Fabulantur Graecorum quosdam ad Hyperboreos peruenisse, donariaque reliquisse magni pretii, Graecis inscripta literis. Deinde de Abaride. Aiunt porro (ut intelligamus *μῦθον* narrari), Lunam ex hac insula conspici omnino parum a tellure distantem, et in qua terreni quidam colles manifeste appareant. Dicitur vero etiam, sic pergit Diodorus, Deum interiectis vndeicenis annis venire in insulam, *δι' ἐτῶν ἐννεακαίδεκα καταντῶν εἰς τὴν νῆσον*. Cui hic non statim illa Graecorum a Metone et Phaino Enneadecaëteris in mentem veniat? non potest fieri profecto, ut non, qui primus huius partis fabulae auctor est, eam in mente habuerit. Res dubio omni carebit, si pergamus ad reliqua. De his enim nouendecim annis addit, *ἐν οἷς καὶ αἱ τῶν ἄστρον ἀποκαταστάσεις ἐπὶ τέλος ἄγονται. καὶ διὰ τῆτο τὸν ἐννεακαίδεκαετη χρόνον ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων μέγαν ἐνιαυτὸν ὀνομάζεσθαι*. Iam, si ipsum Diodorum (12, 36) sequamur, ille nouendecim annorum cyclus, Enneadecaëteris illa a Metone producta est Apseude Archonte, Olymp. 86, circa tempora adeo postrema Herodoti, de qua Diodorus, pro vulgi nempe opinione et vñ Graecorum civili, dicit, intra eam astra ad eandem comparisonem redire : *ἀποκατάσασιν* etiam hic vocat, et magnū s. Metonis annum. Ergo haec pars fabulae aut recentior est Metone et Herodoto, aut, quod fere est ut malim, diu ante Metonem obseruatum est, Lunae solisque cursum intra illos XIX annos ad idem velut principium commune redire. Tanto hoc est probabilius, cum ille annus non sit ita longus, ut observationem fugere diu potuerit. Et animaduersum iam a Theophrasto, (de signis aquarum et ventorum principio) a Phaino accepisse suum annum Metonem. Cum igitur manifesto hic Astro-nomi sunt Hyperborei et sic cognati Apollini, astrorum

principi; quidni eodem referamus templi rotunditatem, sphaericae figurae coeli et terrae symbolum, et observatos Lunae montes, quam ἀντίχθονα et habitabilem esse, Orphicum Pythagoricumque dogma est. Superest illud apud Diodorum, quod non tantum citharis suorum Hyperboreorum colitur, sed etiam, κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν ταύτην, in illo anfractu enneadecaëteridum, qua venit ad Hyperboreos, praesens ipse *Deus* sua felicitate laetus psallit, κιθαρίζει, et saltat pernoct, χορεύει συνεχῶς τὰς νύκτας ἀπὸ ἰσημερίας ἑαρινῆς ἕως πλειάδος ἀνατολῆς, a verno aequinoctio ad Pleiadis ortum, quod Hesiodus (ἐργ. 383) messis initium facit, messem autem illius climatis in nostrum Maium incidere, constat. Si quis cogitet caelestem Musicam Pythagoreorum, et magnum illud Apollinis heptachordum⁵⁾, si quis illam Pythagorae cum Abaride Hyperboreo amicitiam, facile videbit, etiam in hac parte fabulae esse aliquod φιλοσοφούμενον. Sed quod etiam per noctes saltat, illud forte eo pertinet, quod apud Hyperboreos, in quantum polo subiecti sunt, sol ab aequinoctio inde verno non occidit. Puto autem, A. A. esse apud Diodorum hic aliquid vel ipsius festinatione et attentionis remissione peccatum, (quod fit in vocabulis contrariis etiam facilius) vel a librario, recurrentibus iisdem vocibus, omis- sum. Quisquis est fabulae auctor, hoc voluit, saltare noctibus Apollinem ab aequinoctio verno ad autumnale, siue ab ortu Pleiadum usque ad occasum, quod παχυλῶς et poetice loquentibus idem esse apparet ex Virg. Ge. 4, 232. cf. Servius hic et 4, 100, et ad utrumque locum la Cerda. Sic doctissimus Pontedera in tabula antiquissima anni solaris Graeci (Antiquitt. Latinarum Graecarumque enarratt. Tab. XII. p. 247) Vergiliarum ortum matutinum ponit Nonis Maiis, et occasum matutinum IV Id. Nou. Haec posui non immemor eorum, quae de illo intervallo XL ali-

quot

5) Macrob. Sat. 1, 19 *Lyra Apollinis chordarum septem tot caelestium sphaerarum motus praestit* intelligi, quibus solem moderatorem natura constituit,

quot dierum inter ortum et occasum Pleiadum habentur apud Hesiodum Op. 283 et Varr. R. R. 1, 28, 2 et quae ad utrumque locum disputantur. Neque vero hoc negauerim, si cui id magis placeat, ipsum Diodorum de illo Hesiodico intervallo cogitasse, et illud male huc transtulisse. Antiquam valde hanc de comineatu illo Apollinis fabulam esse, apparet ex Apollo. Rhodio, (2, 677), ubi versantibus in meridiano Ponti Euxini litore Argonautis *Λητῆς υἱὸς ἀνερχόμενος Λυκίηνθεν Τῆλ' ἐπ' ἀπείρονα δῆμον ὑπερβορέων ἀνθρώπων Ἐξεφάνη*, in reditu e Lycia sua ad Hyperboreos illis apparuit Apollo. Porro Hyperboreorum regionem *veterem Apollinis hortum* appellari a Sophocle, vidimus (§. 3).

§ 7

Origo huius necessitudinis.

Origo mythistorica vel genealogica adeo necessitudinis Hyperboreorum cum Apolline videtur indicata a Pherenico Heracleote. Hic scriptor non valde notus cum sit, et cum, quae de illo adhuc observauimus, ad hoc argumentum apprime conueniant, ea hic breuiter subiiciemus. V. Scholiastes igitur Pindari (ad Ol. Γ, 28) *τῆς Ὑπερβορέως τῆς Τιτανικῆς γένους Φερένικος φησὶν εἶναι, γράφων ἔτως,*

*Ἀμφὶ δ' Ὑπερβορέων, οἳτ' ἔχατα ναμετάσσι
Ναῶ ὑπ' Ἀπόλλωνος, ἀπείρητοι πολέμοιο,
Τῆς μὲν ἄρα προτέρων ἐξ αἵματος ὑμνήσῃσι*

(Non dubito quin legendum sit ὑμνεῖσσι)

*Τιτῆων βλασόντας ὑπὸ δρόμον (leg. δόμον) αἰθρήεντα
Νάσσαθα Βορέας γέναν (sic leg. pro γῆν) Ἀριμασπὸν
ἀναντα.*

Loquitur poeta de Hyperboreis, qui extrema orbis terrarum habitant ad templum Apollinis, bellorum expertes,

quos canunt ex veterum sanguine Titanum germinasse, sub serena domo Boreae terram inhabitare: Arimaspum illis fuisse regem. Primos duo versus laudat etiam Io. Tzetzes (Chili. 7, 144 v. 677) simpliciter Pherenicum appellans: ab Athenaeo (Deipnos. 3, 5 p. 78, B.) dicitur Φερένικος ὁ ἐποποιὸς, Ἡρακλεώτης τὸ γένος, in quo loco ipso quoque Titanum mentio est, ut forte opus suum Τίτανικὰ inscripserit. Iam vero Titanis nomine etiam Apollinem venire, superiore dissertatione ostensum §. 3 s. ad Argon. 1055, quod in hac re tanto minus dubitationis habet, cum in Titanibus etiam proprie dictis Hyperion h. e. Sol, Phoebus Apollo, fuerit. Apud Tzetzem l. c. etiam hoc video, citari ibi ex Simmiae Apolline, h. e. libro illius nominis, hos versus:

Τηλιγετῶν δ' ἰαφνειὸν ὑπερβορέων ἀνὰ δῆμον,
Τοῖς δὲ καὶ τότε ἀνάξῃ ἥρως παρεδαίσατο Περσεύς·

per diuitem longinquorum Hyperboreorum populum, apud quos etiam Perseus Heros epulatus est. Ad hanc Apollinis et Hyperboreorum societatem pertinet etiam locus Cic. de N. D. (3 c. 23) ubi Apollo *tertius* memoratur *Ioue tertio natus et Latona, quem ex Hyperboreis Delphos ferunt aduenisse*. Pausanias in Phocicis (s. 10, 5) laudat Boeonem indigenam mulierem, h. e. Delphicam. Haec Βοιωτὴ ἐπιχωρία γυνὴ ποιήσασα ὕμνον Δελφοῖς, ἔφη, κατασκευάσασθαι τὸ μαντεῖον τῷ Θεῷ τὰς ἀφικομένους ἐξ Ὑπερβορέων τὰς τε ἄλλας καὶ Ὠλήνας. Oleneim conditorem oraculi Delphici facit Boeo, et alios Hyperboreos, quorum etiam nomina plura fuisse in illo Hymno refert Pausanias, V. G. παῖδες Ὑπερβορέων Πάγασος καὶ δῖος Ἀγυιεύς. Graeca haec sunt nomina, alterum etiam Apollinis in vicis (ἀγυιαῖς) culti epitheton. Etiam Ilithyia ex Hyperboreis venit, si Pausaniam audimus (Att. s. 1, 18), qui post mentionem templi Ilithyiae s. Lucinae addit: ἣν ἐλθούσαν ἐξ Ὑπερβορέων εἰς Δῆλον γενέσθαι βοηθὸν ταῖς Λητῆς ὥδῃσι. Τὰς δὲ ἄλλας παρ' αὐτῶν φασὶ τῇ Εἰλειθυίᾳ Δήλιοι, καὶ ὕμνον αἰδοσιν

ἄδου Ὀλῆνος, Venisse ait Ilithyiam ad partum Latonae iuuandum in Delo: diuersam ergo ponit a Diana, quae cum Apolline tum nata est: diuersam etiam a Iunone, cuius tum iris vexabatur Latona, nomen Ilithyiae ab Hyperboreis allatum etc. hic enim modo Hyperboreorum cum Apolline necessitudinem persequimur. Ad hanc etiam illud pertinet, quod apud Diodorum (3, 59 p. 228, 86) aiunt quidam, Τὸν Ἀπέλωνα τῆς Κυβέλης ἐραθύντα συμπλα-
νηθῆναι ταύτῃ μέχρι τῶν Ὑπερβορέων, Cybeleu diu amore illius captus sequitur, cum illa ad Hyperboreos vsque oberrasse. Addamus et hoc, ipsum carum Apollini caput dici posse Orphea, sacrorum Eleusiniarum conditorem Hyperboreum, Thracem nempe, et ita praeterea Pythagorae, Apollini inter homines ἐπισημῶντι, et Pythagoreis coniunctum, ut his passim Orphica adscribantur. Haec forte sunt τὰ ἐκ τῶν Ὑπερβορέων, quae ab Atheniensibus recepta memorat Chrysostomus (in Epist. ad Tit. hom. 3 Tom. XI opp. p. 744, E. Montfaucon.). Sed non lubet euagari longius. Abaridem quidem, amicum Pythagorae, hic praetermittere non licet, quem Scytham fere vocant, qui eius mentionem faciunt, sed nempe Scythae etiam sunt Hyperborei, quod vel ex eo patet, quod Alexandrius Clemens (Protrept. p. 25 Pott.) ὀνομαζόμεναι illas, de quibus innox dicitur, illis tribuit: Hyperboreum quidem diserte appellat Plato in Charmide (p. 237, E), Scythem vero ex Hyperboreis, Apollinis, qui ibi colitur (τῷ ἐκείνῳ Ἀπόλλωνος) sacerdotem Iamblichus (c. 19 s. 90 sq.). Hic ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος ἀποστρέφων (malim ἀναστρέφων) εἰς τὰ ἴδια, ἵνα τὸν ἀγαθόντα χρυσὸν τῷ θεῷ ἀποδῇται εἰς τὸ ἐν Ὑπερβορείοις ἱερὸν, rediens domum e Graecia, ut corrogatum aurum in templum Dei apud Hyperboreos reponeret, obiter in Italia cum esset, videretque Pythagoram, illum agnouit suum esse Apollinem. Poenitet fabuloli huius Agyrtae Herodotum (4, 36), cuius verbis videtur vox vna temere addita, quam hic inclusi: Τὸν περὶ Ἀβάριος λόγον τῷ λεγομένῳ εἶναι Ὑπερβορέω, ἢ λέγω, [λέγων] ὡς τὸν οἰ-
Gg 5
509

τὸν περιέφερε κατὰ πᾶσαν τὴν γῆν ἔδ' ἐν σιτεόμενος. Sed quid Apollini Delo sua carius? ubi vero frequentius Hyperboreorum nomen eodem Herodoto teste (qui frustra illos apud Scythas requisierat) auditum, quam apud Delios? Parcimus illam annuam Hyperboreorum in Delum legationem ex Herodoto (4, 33-35) et Callimacho praesertim (H. in D. l. m. 283-306) aliisque persequi, de qua πάντα περὶ πάντων dedit ad Callimachum Spanhemius, et per eam occasionem, quidquid fere usquam est de Hyperboreis relatum, congeffit. Ad consilium nostrum modo pertinet iter, quod huic sacrae legationi adsignatur, Callimacho consentiente, ab Herodoto. Sed hinc capimus disputationis, propter quam omnem, nec illum persunctorium de Hyperboreis quaerendi laborem sustinuimus, exordium.

§ 8

Hyperborei in Hispaniae Libyaeue litore occidentali.

Cum dixisset Herodotus (4, 32) nihil Scythas eorumque vicinos memorare de Hyperboreis: addit, eo plura de iis narrare Delios, dicentes: ἱερὰ (Graece enim ponemus, quae maxime ad rem pertinent) ἐξ Ὑπερβορέων φερόμενα ἀπικνέεσθαι ἐς Σκυθίας, ἀπὸ δὲ Σκυθέων ἤδη δεκόμενες αἰεὶ τῆς πλησιοχώρης ἐκάστης κομίζειν αὐτὰ τὸ πρὸς ἑσπέρας ἐκασάτω ἐπὶ τὸν Ἄδριον. ἐνθεῦτεν δὲ πρὸς μεταμβρίην προπεμπόμενα πρῶτον Ἑλλήνων Δωδωναίους δέκεσθαι. ἀπὸ τούτων δὲ καταβίνειν ἐπὶ τὸν Μηλιέα κόλπον, καὶ διαπορεύεσθαι ἐς Ἰούβριαν κ. τ. λ. Dicebant igitur Herodoti aetate Delii. facta illa, quaecunque fuerint, ab Hyperboreis ad Scythas peruenire, ab his accepta vicinos quosque portare longissime versus occidentem ad Adriam, s. sinum

Adria-

6) Προπεμπόμενα significat comitarum aliquem et publicam deductionem, qualis in Germania su-

pereft, praesertim in insignibus imperii ad locum coronandi Imperatoris Francofurto et Aquisgrano deducen-

Adriaticum: hinc versus meridiem deducta ⁶⁾ primos Graecorum excipere Dodonaeos, ab his ea ad Maliacum sinum descendere, traici in Euboeam, perque vrbes illius ad extremam illarum versus Orientem Carystum, a Carystiiis in Tenuum insulam deferri, ab his denique in Delum. Haec via, ita designata accurate, ostendit, n. si fallor, Hyperboreos illos Delios et Apollinares, non venisse, certe directo itinere non venisse a septentrionibus Graeciae, e Scythia. Vidisse videntur hanc repugnantiam illi Prasienses (Atticae populus est, ne quis de Prasiensibus ad Argolicum sinum cogitet) apud Pausaniam (Att. l. 1, 31), qui ea de causa aliud iter illi pompae s. legationi assignarunt. Secundum hos enim ab Hyperboreis per Arimaspos et Issedonas, ad Scythas perueniebant, ab his Sinopen, et hinc per Graecos in Prasiense templum Apollinis, vnde Athenienses in Delum deferebant. Antiquior est et fontibus suis propior Herodotea Callimachoque consentiens narratio, quae in Adriam ducit Hyperboreos, per quem redisse Argonautas canit Apollonius. Recordemur hic A. A. quod modo de Abaride obseruauimus, illum e Graecia cum rediret in patriam suam, obiter Italiam inuississe et Pythagoram. Cogitemus et illud, quod apud Halicarnassensem Dionysium (l. 1 p. m. 34 sq.) narratur, Latinum suscepisse Herculem ex Hyperborea puella, quam oblidem a patre acceptam secum duceret, ἐκ τινος Ὑπερβορέδος κόρης, ἣν πατὴρ εἰς ὀμνρίαν δόντος ἐπύργετο. Reliqua de hac puella, Palantho, qui desideret, adire poterit Salmasio ad Solinum (p. 10, b F) disputata ex Scaligero ad Festum (V. Palatium). Nunc seriem modo obseruemus fabulae apud Dionysium. Graeciam suam Hercules repetiturus et Argos, cum Hyperborea sua venit in Italiam, gravidam ex se facit, nuptum dat Fauno, apud quem illa conceptum

c)

ducendis, et praesidio tuto atque honorifico *conducendis*: hoc enim, sicut etiam *saluum conditum* vocant, qui forte iustus, monente etiam Cl. Wachtero nostro, *discessus* *Geleit* vel *Gleit* exprimere volunt: *saluus* diceretur.

ex Hercule Latinum peperit. Qui ista vel excogitarunt vel retulerunt sacrorum ad Delium Apollinem legatorum, Abaridis, Herculis, itinera, illi non expertes sensus communis nugatores fuere; sed qui locorum certe et regionum peritiam haberent eam, ut scirent, qui a Ponto Euxino Delum peterent, vel e Graccia ad Scythas iter pararent, his non esse Italia neque Adriatico mari opus. Quid igitur? Sunt Hyperborei, nisi me fallit animus, etiam in Oceani s. externi maris litore Occidentali: hoc volo, adeo late patuit, adeo fluctuauit nomen Hyperboreorum, cum homines longe remotos, felices tamen eosdem et DIs caros, regionis non satis notae incolas signaret, ut etiam de illis, quos Occidentalis Oceanus alluit, vel Africanis vel Iberis adhiberetur. Hoc ita se habere, iam Pindari uno alioque loco demonstrabimus. Incipiamus a fabula antiquiore. Tractans (Pyth. I, 46 sqq.) locum de felicitate hominum suis circumscripta terminis, quos egredi ac transire nemini liceat, *Ναυσί τ' ἔτε πεζὸς ἰὼν ἂν εὖρεαι ἐς Ὑπερβόρεον ἀγῶνα θαυμαστὰν ἑδὴν*. Ponit Hyperboreos ultra finem orbis terrarum, qui tum cognitus esset, ultra columnas Herculis, Neque nauibus, inquit, neque pedibus incedens admirabilem illam ad Hyperboreorum illos ludos (ad perpetuam quae apud illos celebratur festiuamque hilaritatem) viam inuenias. Deinde arripit occasionem orandi oden suam descriptione gentis et aetorum Persei: *Παρ' οἷς ποτε Περσεὺς ἐδαΐσατο λαγέτας, δώματ' εἰσελθὼν, κλειτὰς ὄνων ἑκατόμβας ἐπιτόσσαις θεῷ ῥέζοντας*. Apud Hyperboreos olim Perseus epulatus est; cum illos inueniret solemnes asinorum Hecatombas facientes Apollini. De his asinorum hecatombis non repetam alio tempore in hac Societate a me prolata (Comin. To. 2 p. 33 sq.). Vnum addam locum, in quem postea incidi, Antonini Liberalis, qui (c. 20) Boeo et Simmia (eodem puto, cuius paullo ante e Tzeitze locum dedimus) auctoribus narrat fabulam Clinis cuiusdam Babylonii, qui cum in templo Hyperborei Apollinis vidisset *ἱερεγυμένας* illi *θυσίας τῶν ὄνων*,

ὄντων, voluit ipse in vrbe sua, Babylone, eadem ratione sacrificare Deo, statuitque asinorum hecatomben ad altare: sed cum interminatus esset illi Apollo, ne faceret, dicens, sacrificium asinorum sibi illud solum placere, quod apud Hyperboreos fieret, destitit: persistentibus autem in conatu filiis, asini ab Apolline in furorem concitati etc. longior enim est, et nihil huc pertinet, fabula reliqua. Iam illud cogitemus, magno consensu negare cum Herodoto (4, 28 et 129) Aristotelem et ceteros, (quos videre licet ap. Plin. 8, 43 f. 68) esse asinum septentrionalium regionum, Scythiae et ultra incolam, quod etiam hodie ita se habere Sueci confirmant: non solent autem ita mentiri boni poëtae, qualis Pindarus, Callimachus, et quos illi auctores habent, Delphinum vt siluis appingant, fluctibus aprum. Quam ferax vero nobilium asinorum sit extremus Africae et Hispaniae Occidens, notum est. Memorat, vt vno exemplo vtar, Plinius (8, 43 f. 68) *afinas in Celtiberia singulas quadringentena millia nummum enixas*. Columella meus, Gaditanus qui esset, vidit, quae scribit (7, 1, 2): *Huius animalis tam exiguae tutelae plurima et necessaria opera supra portionem respondent, cum et facilem terram, qualis in Baetica totaque Libye sit, leuibus aratris proscindat, et non nimio pondere vehicula trahat*. Sed non soli asini apud Hyperboreos Perlei Pindaricos sunt, quos ad septentrionem frustra quaeras, verum dat illis poëta etiam laureas coronas (v. 61 Δάφναι χρυσεαὶ κόμας ἀναδύσαντες) quae nusquam pulchriores quam in illis partibus: et cum hac apud beatam gentem commemoratione proxime (v. 72) coniungit Gorgonium et Medusae capitis abscissi fabulam, cuius theatrum esse ad Atlantem et Libyam et Oceanum Atlanticum, Apollodorus (Bibl. 2, 4, 2 p. 85) et alii docent: nominatim, quos laudat scholiastes ad hunc ipsum locum (v. 72) ἐπὶ τῶν περάτων τῆς Λιβύης ἃ εἰς πρὸς δύνει. Nec lauros tantum habent Pindarici Hyperborei; oleas ita habent, vt ea arbor inde in Graeciam et

Pisas

Pifas translata fit 7). Pindarus in Originibus Olympiorum solemnium describendis (Ol. Γ, 55) oleam, de qua coronabantur ea tempestate victores, allatam dicit ab Hercule ex Hyperboreis. Sed propius considerandus est totus ille locus, non tantum propter hanc causam, in qua versamur, sed quod saepius in hoc poëta fieri obseruo, vt primum intuenti vel nihil dicere, vel alia omnia dicere, et plane nugari videatur, quam rem strenue adiuvant quidam interpretes; accuratius vero consideratus vel acutos, vel veros certe sensus, et constantis hominis phantasias habeat. Age, quas hic offerat, videamus. Oleam, ait (v. 25) Ἴστρο ἀπὸ σκιερῶν παγῶν ἔνεικεν, ab umbrosis Istri fontibus attulit, idque vt sibi liceret, persuasit Hyperboreorum populo, famulo cultorique Apollinis. Haec qui obiter legunt, qui cogitant exeuntia Istria in Pontum Euxinum ostia, possunt hic septentrionales cogitare Hyperboreos: oleam quidem ad totum, quam longus est, Istri decursum sua iponte non nasci, satis constat: quae res euertere videtur argumentum nostrum, quo mitiori Hispaniae Africaeque, ubi vicinae sunt, atque occidentem spectant, plagae transcribere Hyperboreos conamur. Sed illis tantum videri potest, qui non meminerunt veteris de Istro opinionis, quam satis fuerit ex Herodoto (2, 33) apponere. Diserte ille Ἴστρος τε γὰρ ποταμὸς ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν καὶ Πυρρηνίης πόλεως, ῥέει μέσσην χιζῶν τὴν Εὐρώπην. Οἱ δὲ Κελτοὶ εἰσὶ ἔξω τῶν ἡρακληϊῶν σελίων, ὁμορίῃσι δὲ Κυνησίοισι, οἱ ἔχαστοι πρὸς δυσμέων οἰκέσσι τῶν ἐν τῇ Εὐρώπῃ κατοικημένων. Istri origines ponit apud Celtas (vtrum nomen propriorum Celtarum h. e. Gallorum, vt sit, extendit? an de illorum coloniis inauduit?) et Pyrrhenae ciuitatem (Pyrenacis hanc montibus cognatam et affinem, soni suadere similitudo videtur)

7) Possis ad totam hanc disputationem contra Hyperboreos soli septentrioni assignatos accommoda-

re illos Tzetis versiculos (Chil. 7. 144 v. 710):

detur) porro Istrum flumine suo totam secare dicit Europam. Celtas illos ponit extra columnas Herculis, confines illis dat Cynesios, qui omnium Europae incolarum extremi ad Occidentem habitant. Constat sibi pater historiae, cum (4, 49) reperit, 'Ρέει γὰρ, inquit, διὰ πάσης Εὐρώπης ὁ Ἴστρος, ἀρξάμενος ἐκ Κελτῶν, εἰ ἔχαστοι πρὸς ἡλίας δυσμέων μετὰ κύνητας (iidem sine dubio, quod Stephano Byzantino etiam sic videtur, qui Κυνήσιοι) οἰκέουσιν ἐν τῇ Εὐρώπῃ. Meminerimus hic etiam illius opinionis, qua brachium Istri exonerari putabant veteres in Adriam, (Prael. 1, 4) et eo facilius videbimus, Pindaricos Hyperboreos non esse ad frigidum septentrionem quaerendos. Sed videamus cetera Poëtae. Impulit (v. 45) Herculem animus, ut in *Istriam terram* (quam nunc Hispaniam intelligimus) cum Eurysthei imperio insignem aureis cornibus ceruam persequeretur: in quo venatu Appollodoro teste (Bibl. 2, 3) qui cursu solo vincere et viam capere vellet, annum integrum consumpsit. Hanc igitur persequens (v. 55) τὰν μεθέπων, ἴδε κακείναν χθόνα πνοιᾶς ὀπιθεν βορέα ψυχρῇ, vidit illam terram post boream, ubi nihil amplius licet boreae: quo videtur interpretari illud ὑπέρ, ut sit regio Hyperboreorum, *supra* ultraque vim ventorum nocentium elata ac remota, eo situ, ut ad eam pertinere boreas non possit. Τόθι δένδρεα θαύμαινε σαθεῖς, τῶν γιν γλυκὺς ἡμερος ἔχεν κ. τ. λ. Hic inquam consistens admiratus est arbores, quas cupiit in Olympiaco stadio suo ferere ad umbram et honorem certantium. Per has poeticas ambages cecinit Thebanus vates, quod paucis verbis indicat Pausanias (Eliac. 1, s. 5, 7 ext.) λέγουσιν Ἡλείων οἱ τὰ ἀρχαιότατα μνημονεύοντες — κομιοθῆναι ἐκ τῆς Ὑπερβορέων γῆς τὸν κότινον ὑπὸ τῇ Ἡρακλέος

Ὑπερβορέοις τόποις δὲ καὶ τοῖς
ψυχροῖς ὁ Τζέτζης
Μεγάλως ἰχυρίζεται μὴ γίνε-
σθαι τοιαῦτα

Ἐν γῇ τῇ Λιβύῳ δὲ, Ἰνδία
καὶ Αἰγύπτῳ
Καὶ γαῖς ὁμοιοτέρεσι δὲ, φέ-
ρεται φρεῖ τοιαῦτα.

κλέος εἰς Ἑλλάδας. Antiquissima igitur apud Eleos memoria cum Herodoti narratione haecenus consentit, appor-
tatam ab Hercule ex Hyperboreis oleam, ex iisdem, nisi
fallor, regionibus, vnde etiam Hesperides attulit s. citros,
qua de re videre licet Salmasium ad Solinum p. 760, b.
Reuoceinus, si videtur, huc etiam, quae supra (§ 5) de
Hecataei regionibus Celticae oppositis dicta sunt. Com-
meatum aliquem inter extremam Hispaniam et loca ultra
Pontum olim credidisse oportet, qui mentionem faciunt
apud Strabonem (8 p. 42. 13) Ἰβήρων τῶν ἐσπερίων εἰς
τὰς ὑπὲρ τὸν Πόντον καὶ τῆς Κολχίδος τόπῃς μετωκισμέ-
νων. Tractauit hunc locum Iac. Perizonius (Aegypt. Origg.
c. 24 p. 470 sqq.) et probabili admodum ratione ostendit,
traductam a Nebucadnezare coloniam Iberorum Hispani-
corum ab Herculis inde columnis in Asiam. Fuit quidem
posterior aliquot saeculis Nebucadnezar Herculis et Argo-
nautarum temporibus. At ea temporis intercapedo argu-
mentationem nostram non infirmat: nam illud cere relin-
quitur, quod vnum hic spectamus, non debere αἰδύνατον
putari talem commeatum, ne improbabilem quidem vide-
ri, si quis diuersam adeo ab hodierna et orbis terrarum fa-
ciem, et gentium viuendi agendique rationem in consilio
habeat. Ceterum in tantis Geographiae antiquissimae te-
nebris, quas studiose aliis obiecisse videntur, qui soli fere
nauigabant mercatores Phoenicii, eo minus mirandum est,
fluctuare fabulas. Illud quidem manet, extra columnas
Herculis in extremo Occidente vel Libyae vel Iberiae, vel
vtriusque adeo, nauigatum Oceanum⁸⁾, allatos inde in
Graeciam, ne de aliis dicamus, fructus mitiores: Hyperbo-
reos autem dictos notione obscura et parum definita regio-
num remotissimarum et felicium incolas, a quorum prac-
dica-

8) Hunc ipsum Occidentalem Oceanum, hoc ipsum Atlanticum mare intellexisse videtur doctissi-
mus poeta Claudianus. (3 Conf.

Honorii 7, 54) de Theodosio comite,
Imperatoris Theodosii patre canens,
*Ille leues Mauros, nec falso
nomine Pillos*

dicatione suas merces commendarunt mercatores, religionem suis sacris quaerere sacerdotes Delii et Olympii, auctoritatem portentis suis quidam Pythagorei.

III *De praedonibus Francis.*

Imperator Probus inter alias barbaras Germaniae nationes Francos iam ante imperium deuicerat, Francici inde cognomen meritis (Zosim. 1, 68. Vopiscus c. 11). Horum quidam sedes ab illo petierant atque impetrauerant in Thracia et locis Ponto Euxino vicinis. Reliqua iam ipsis Zosimi verbis dicemus in fine libri primi, Καὶ Φράγκων τῶν βασιλεῖ προσελθόντων, καὶ τυχόντων οἰκήσεως, μοῖρᾳ τις ἀπασᾶσα, πλοίων εὐπορήσασα τὴν Ἑλλάδα συνεταιράξεν ἅπασαν. καὶ Σικελία προχῆσα καὶ τῇ Συρακοσίῳν προσμίζασα πολὺν κατὰ ταύτην εἰργάσατο φόνον. ἤδη δὲ καὶ Λιβύη προσορμιθεῖσα, καὶ ἀπακροθεῖσα, δυνάμεως ἐκ Καρχηδόνος ἐπενεχθείσης οἷα τε γέγονεν ἀπαθείης ἐπανελθεῖν οἴκαδε. Iam eandem historiam referat Eumenius (Paneg. Constantii s. 4, 18, 3) *Recurfabat in animos illa sub Diuo Probo et paucorum ex Francis captiuorum* (h. e. in sedes alias victoris arbitrio translatorum, ut Iudaei fuisse dicuntur in captiuitate Babylonica) *incredibilis audacia, qui a Ponto usque, correptis nauibus, Graeciam Asiamque populati, neque impune* (sine poena ac damno eorum quos inuaderent) *ipsas postremo naualibus nobiles ceperant Syracusas, et immenso itinere peruecti Oceanum, qua terras irrupit, intrauerant.* Qui nihil vellem praetermittere, quod ad memorabilem historiam pertineret, inspexi etiam Vopisci Probum. Ille rem ipsam, sed sine nomine Francorum, breuiter indicare videtur c. 18: *Facta*

*Edomuit, Scotumque vago mucrone secutus
Fregit Hyperboreas remis audacibus undas.*

Ex Mauritania classe si petiit Britanniam, praeternauiat illos Hispaniae Hyperboreos.

*Facta pace cum Persis ad Thracias rediit, et C millia Bastarnarum in solo Romano constituit, qui omnes fidem seruauerunt. Sed cum et ex aliis gentibus plerosque pariter translulisset, id est, ex Gepidis, Gautunnis, et Vandalis, (vtrum in his Franci etiam comprehendi potuerint, quærere modo non possum) illi omnes fidem fregerunt, et occupato bellis tyrannicis Probo, per totum pene orbem pedibus et nauigando vagati sunt, nec parum molestiae Romanae gloriae intulerunt. Quos quidem ille diuersis vicibus variisque victoriis oppressit, paucis cum gloria domum redeuntibus, quod Probi euassissent manus. His inter se collatis, apparet, Francos illos de Ponto post traiectum totum quam longum est internum mare, dextro flexu, lectis Hispaniae Galliaeque, tum Belgicae litoribus, in patriam suam Germaniam maritimam (qua Oceanus terras irrupit) redisse, quam illis Leibnitius inter Rhenum et Albiū assignauit. Hanc verò antiquam illorum patriam intelligendam esse, vel hoc satis indicat, quod reditus in Pontum ipsos Probi potestati non exemisset, sed subiecisset. Habemus nauigationem valde similem Argonauticae illi, tumultuarie illam quidem et temerario ausu susceptam, exitu tamen pro tam longo per Oceanum cursu insperato. Neque enim praesidiorum plus habuere Franci, quam illi Minyae, quin aliquanto forte minus, intermissis diu illis mercatoriis antiquorum nauigationibus. Breuissima forte responsio quibusdam videbitur, etiam hoc de Francis confictum vel nimis auctum esse. Sed eadem omnem licebit historiam vna plaga euertere, spongia vna delere. Hoc vero tanto fuerit audacius, importuniusque, quod haec non prima fuit Germanorum maritima expeditio. Iam sub Gallieno, si Eutropio credimus (9. 6), Germani vsque in Hispanias penetrauerunt et Tarraconem ciuitatem nobilem expugnarunt. Orosio (7, 22) teste, Germani ultiores (ab Italia remotiores quam Rhacti et Alamanni) abraza potiuntur Hispania. Eodem respiciens (7, 41) Ir-
ruptae*

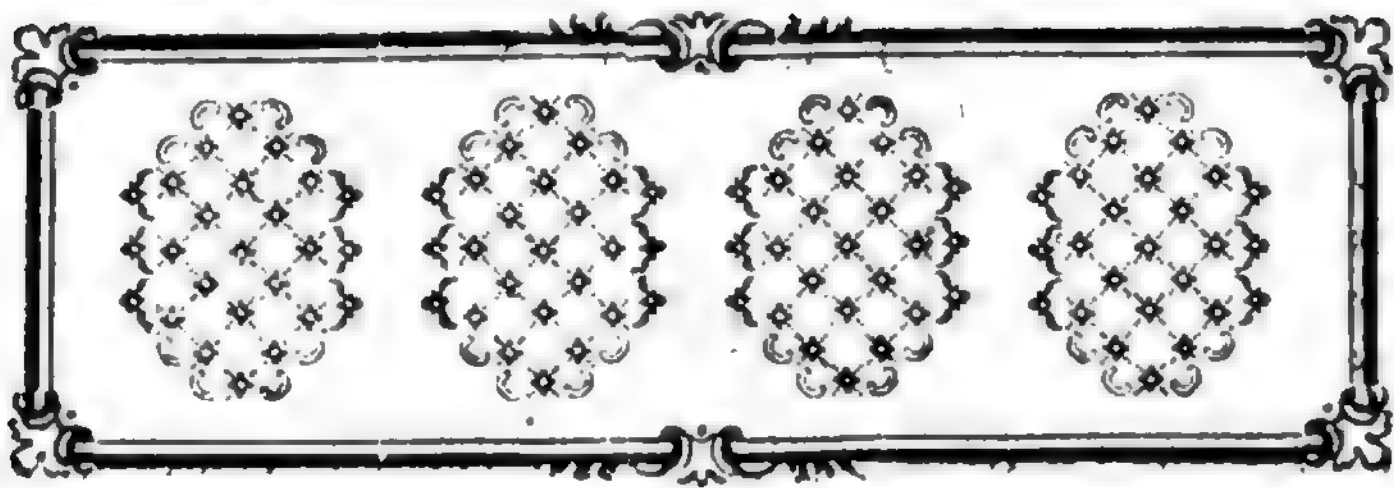
ruptae sunt Hispaniae — sustinuerunt a barbaris — quod etiam sub Gallieno Imperatore per annos prope duodecim Germanis evertentibus exceperunt. Ne dubitemus Francos fuisse hos Germanos, facit Nazarius (Paneg. 9, 17). Franci ipsi, inquit, praeter ceteros truces, quorum vis cum ad bella efferveret, ultra ipsum Oceanum (suum in mare internum per columnas Herculis) aestu furoris euecta, Hispaniarum etiam oras armis infestas habebat. Nempe a suis inde Germanici maris litoribus totam Belgicam Gallicamque oram, totam deinde Hispaniam a tribus oris circumuecti Tarraconem venerunt. Quo minus inuito, quod modo dicebam, Francos praedones in antiquam patriam suam, quae tunc erat maritima Germaniae inferioris, redisse, postquam vidi Io. Riuum in historia nauali media (lib. 2 p. 94) illum locum aliter accepisse: Columnis egressi, inquit, omnia in auerso Africae et Hispaniae litore foedum in modum depredabantur, spoliisque onusti nemine interpellante in Pontum ad suos redierunt. Estne vero probabile, eos vel tuto relegere cursum priorem per totum internum mare potuisse, vel praeteruectos post Hispaniam Galliamque ostia Rheni et Albis, interiectamque inter ea patriam suam, per antiquas Argonautarum ambages in regionem, cui poenae causa, aut certe, ut observari custodiri que possent, assignati fuerant, redisse? Ut sit, primus hic error peperit longe maiorem. Post verba, quae modo dedimus, addit statim Riuus: Cum his Carausius tot coeli regionibus disiunctis societatem et foedus iniit. Itaque Franci (horum enim iam, non Getarum aut Scytharum nomen in ore hominum esse coeperat) ne foederato suo deessent, cum pari qua prius classe egressi (ex Ponto scilicet, superatoque quam longum est interno mari) ad fretum Gaditanum veniunt, id unum agentes, ut Carausio iungerentur. Mirificam deinde historiam narrat, et Constantium cum Francis, quibus in Oceano extra fretum Gaditanum occurrit, classe facit congregari, eosque internecino

Hh 2   praelio

*praelio sic deleri, nunquam ut deinceps Francorum nomen in regione Pontica, unde tum veniebant, auditum fuerit. Bene est, quod mox interfecit illos Ponticos Francos orbi terrarum graues bonus Riuus, sed poterat illos non reducere in Pontum, quod breuius erat, et fidei eorum, qui proximi his temporibus fuere, Eumenii, Aur. Victoris, Eutropii et aliorum conuenientius. Non inauditum nec insolitum adeo fuisse saeculo quarto exeunte, e Germaniae fluiis Rheno praesertim soluentes praeter Belgicam, Galliam, Hispaniam, superatis columnis Herculis legere hinc Hispaniae litora, hinc Africae, apparet etiam ex loco Claudiani B. Gildou. 372: *Germania cuncta feratur Nauibus, et socia comitentur classe Sicambri: Pallida translaticiam sentiat Africa Rhenum.**

INDEX

A

A βαντιάδα 147
 'Αβαντιάδης 139
 'Αβαντος 185
 'Αβαρβαρέης L. 11, 117. V. N.
 'Αβαρτιάδης 485. Vid. Steph.
 Byzant. et ad eum Holste-
 nius.
 ἀβλάπτως H. 63, 10.
 ἀβροκόμη H. 55, 2
 ἀβρός 226
 ἀβροχίτωνας 1058
 'Αβύδα 483
 ἀγαθῶν L. π. 19
 ἀγακλειτή 1316
 ἀγακλειτοῖς 1568
 ἀγακλείτας 69, 397
 ἀγαλλόμεναι H. 23, 4
 ἀγαλλομένην H. 48, 2
 ἀγαλλόμενον H. 5, 2
 ἀγαλλόμενος L. π. 7
 ἄγαλμα νυκτός H. 8, 2
 ἀγανὰ L. 2, 1α
 ἀγάννιφον L. π. 9
 ἀγανόφρον H. 1, 3
 ἀγαπαζέμεν 386 Homericum.
 ἀγκέρροος 45

ἀγανυῖς 475.
 ἄγγελος H. 27, 1. 85, 2
 ἀγγελία H. 77, 3
 ἄγγελοι πολύμοχοι F. 3, 10
 ἄγγελον ἑραυῶνων, Mercurium
 E. 22
 ἄγγελος πάντων Ἑρμῆς F, 28, 1
 ἀγέλας μυῶν L. 15, 94
 'Αγελείη L. 15, 69
 ἀγέληθεν L. υ. 63
 (ἐκ δ') ἄγεν, 1078 V. N.
 ἀγενυῖς L. 18, 78
 ἀγέρωχοι H. 68, 6. L. 2, 3α
 ἀγερώχων 1044
 ἄγεσκειν L. υ. 61
 ἀγέτω κάμων H. 51, 7
 'Αγηναρίδαο 678
 ἀγήραον E. 11, 68
 ἀγήραος 646
 ἀγητὰς ἀκτῖνας F. 8, 2α
 'Αγκῶον 196
 'Αγκῶος 205, 1084, 1090, 1143.
 1178, 1271
 'Αγκάϊω 577, 725
 ἀγκαλίσσασσι 384, 443
 ἄγκισ 431
 H h 3

ἀγκη

I N D E X

- ἄγκη 79
 ἄγκυλομήτα H. 12, 9
 ἄγκύρας 495
 ἄγκωνα 752. 1127. v. Apoll. 2, 369. Ἀγκῶνα et κνήμην puto ad flexum aliquem montium valliumque referri, qui cum genu vel cubito conferri possit.
 ἀγλαὰ 160. ἀγλαὰ Ζεῦ F. 7, 27
 ἀγλαίητε H. 59, 3
 ἀγλαόκαρποι H. 50, 11. F. 18, 7
 ἀγλαόμορφε H. 13, 4. 28, 9. 55, 7. 78, 7.
 ἀγλαομόρφε H. 61, 1
 ἀγλαὸν 128. 202. H. 4, 5
 ἀγλαότιμος H. 17, 17. 31, 11. 33, 2
 ἀγλαότιμοι H. 59, 1
 ἀγλαότιμον H. 11, 8. 66, 6
 ἀγλαότιμος H. 39, 10
 ἀγλαόφημοι H. 30, 4. 75, 2
 ἀγναὶ H. 82, 5
 ἀγναῖς μαινάσι H. 44, 3. Nempe ἀγνὸς vel ἀγνὸς ad ipsam naturae diuinae puritatem et simplicitatem refertur, unde omnium, dearum tamen in primis, apud Orphea epitheton est.
 ἀγνάμπτοιςιν L. 15, 80
 ἄγναμπτος θένος ἀνὴρ L. π. 27
 ἀγνή H. 9, 8
 Ἀγνιάδη 540
 Ἀγνιάδην 120
 ἀγνίζειν L. 2, 23
 ἄγνισμα H. 82, 6.
 ἀγνὸν μένος Ἡφαίστη E. 10. Igni purgantur omnia.
 ἀγνοπόλον 38
 ἀγνοπόλε H. 17, 12
 ἀγνοτελῇ θέμιν 547
 ἀγνοταρῆς H. 53, 4
 ἄγοι ἐκ κακότητος L. v. 75
 ἀγόρευσα 330. L. 10, 29
 ἀγορὴν L. 10, 21
 ἄγος δαίμονας caelum circum-agentes stellas H. 6, 2
 ἄγασα H. 73, 10. 77, 1
 ἄγασαμ H. 75, 12
 ἀγραύλων L. 6, 1
 ἄγριε H. 33, 5
 ἀγριόθυμε H. 11, 4
 ἀγριόμορφος 977. Commune nomen ad genus princeps videtur referri, Leonem. Porphy. de abstin. l. 3 p. 287 med. Ἡ Ἐκάτη Ταῦρος, κύων, λέαινα ἀκῆσα μάλλον ὑπακῆει.
 ἄγριον H. 29, 3
 ἀγρόθεν L. v. 4
 ἀγροῖῳται 1043
 ἀγροῖῳτε L. 4, 10
 ἀγροτέρην 936. Dianae epitheton apud Aristophanem aliquoties. V. Schol. ad Equit. 657
 ἀγροτέρης σύας 505
 ἀγρῶ L. 15, 89
 ἀγρῶν L. v. 14
 ἀγυιαῖς 1135
 ἀγχίαλος 460
 ἀγχισεύς 222
 ἀγχόθεν 1353
 ἀγχόθι 154
 ἄγχος αἰόλον F. 16, 5
 ἄγχηρος 122. Vicinum potest significare. Sed Vid. Not.
 Ἀγχισαν 960
 ἄγων L. v. 3

ἀγων

I N D E X

- ἄγωνι L. π. 25
 ἄγωνος 575
 ἀδαήμενες 836. F. 32, 11
 ἀδαιδύλοισι 401
 ἀδακρύτοιο L. υ. 75
 ἀδάμαντα L. 2, 4
 ἀδάμας H. 3. 7. 9, 3. 11, 2. 64, 2
 ἀδείμαντος L. 15, 40
 ἀδελφείοιο L. 11, 15
 ἀδελφείῃ 1302. L. 15, 67
 ἀδελφείῳ L. 10, 19
 ἀδευκέα 710. Oδ. Δ, 489 ὤλετ'
     ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ.
 ἄδην 767 diserte; vt nihil
     desit ad intelligentiam F.
     8, 17
 ἄδην H. 17, 9. L. 17, 2
 ἀδήριτον 844
 ἀδηφάγον L. υ. 41
 ἀδιακρίτῳ H. 60, 7
 ἀδίκαντον L. 11, 24
 ἀδίκαντος 913
 ἀδιάστροφος H. 63, 9
 ἀδίδοκτοι L. π. 75
 ἀδίκοις H. 61, 4
 ἄδικος H. 86, 6
 ἀδίκων H. 61, 9
 ἀδμήτῳ H. 54, 25
 ἀδμήτοις 930
 Ἄδμητος 173
 Ἄδρασεια custos vniuersi F. 27
     locus class.
 Ἄδρησειαν E. 36
 ἀδύτοιο 954
 Ἄδωνείην 30
 Ἄδωνι H. 55, 4
 Ἄδωνιδος H. 55
 Ἄδωνιν H. 54, 26
 Ἄδωνιν ἀγνόν E. 41
 ἄεθλα 575
 ἄεθλοῖς H. 41, 11
 ἀειγνήτης 15 quae semper fuit,
     aeternae. Formatum no-
     men vt κασίγνητος.
 ἀείδουσιν L. 18, 86
 ἀειθαλέας H. 83, 4
 ἀειθαλέας H. 42, 5. 59, 5
 ἀεικέα L. 14, 12
 ἀείραντες 491
 ἀείρας L. 11, 30
 ἀείρω 411
 ἀειρομένους 845
 ἀέκυσαν 1306
 ἀέλαις 123
 ἀέλη 838
 ἀελλοπόδεσσιν L. υ. 32
 ἀελλοπόδων 1275
 ἄελπτον 935
 ἀέναοι 37, 22
 ἀενάοιο H. 83, 2
 ἀεναοῖς H. 56, 11
 ἀέναον L. υ. 70
 ἀενάω H. 25, 9
 ἀεξιτρόφοισι H. 50, 17.
 ἀέριοι H. 58, 17
 ἀεροιδεῖς H. 37, 22
 ἀερόμορφος H. 13, 10. 15, 1
 ἀερόμορφοι H. 80, 6
 ἀέρος H. 20, 4
 ἀεροφεγγῆ H. 19, 2
 ἀερόφοιτος 47
 ἀερτάζειν L. 16, 14
 ἀερτάζουσα L. 2, 34
 ἄζαλέαις 967
 ἄζαλέης 328. 950
 ἄζω L. 18, 42
 ἄζομενοι L. 2, 6
 ἄζομένοιο L. 15, 96
 ἀήταις 496. 1345
 ἀήτης 627.
     H h 4
     ἀήτ-

I N D E X

- αἷτητος F. 3, 16
 ἀθανάτοιο L. 18, 13
 ἀθανάτοις L. π. 67
 ἀθανάτοιςιν 220
 ἀθάνατον ῥητὸν μόνον ἀθανά-
 τοίςιν F. 3, 14
 ἀθανάτω κόσμῳ H. 25, 4
 ἀθανάτων γεννήτορας 5, 5
 ἀθέριξεν L. 18, 40
 Ἀθηναίη L. π. 10. L. 18, 38
 Ἀθηναῖς H. 31
 Ἀθήνη 537
 Ἀθήνης 31
 ἄθλα H. 11, 12
 ἀθλητῆρι L. π. 25
 ἄθλοισι H. 11, 2
 ἄθλον 831
 ἀθλοφόρῳ 585
 ἄθλων 346
 ἄθραυστος H. 62, 5
 ἀθρεῖτε 375
 ἀθρήσαντες L. 15, 37
 ἀθρήσας 1016
 ἄθρησεν 397
 ἀθρόος L. 12, 14
 Ἄθω 463
 Αἰακίδην 128
 Αἰακῶ 183
 αἶαν 485
 Ἄαντι L. 18. 34
 αἶγα 640
 αἰγανέης L. υ. 24
 αἶγδην 1278 V. N.
 αἰγεῖρων 951
 αἰγήκεις F. 27, 1 leg. αἰγεῖηκεις
 vel αἰγειηχέες.
 αἰγιαλοῖς H. 54, 23
 αἰγιαλοῖσι H. 21, 4
 αἰγιαλὸν L. 15, 49
 αἰγιαλόνδε L. 15, 14
 Αἶγιν' 184
 Αἰγίνης 128
 αἰγιόχοιο L. 6, 1
 αἶγλη Φωσφόρος 1244
 αἰγλήεν L. 18, 4
 αἰγλήεντα 1196
 αἰγλήεντα σμάραγδον L. 16, 5
 αἶγλην 118. H. 18, 2. 69, 7
 αἶγλης 1120. L. 1, 2.
 αἰγομελές H. 10, 5
 αἰγονόμοις H. 10, 8
 Αἰγυπτίων 32, 43
 Αἰγύπτῳ H. 41, 10. 54, 19
 Αἰγύπτῳ 100
 αἰγῶν L. 2, 25
 αἶδαο πύλας H. 17, 15
 αἶδαο πύλας H. 28, 4
 αἰδέσσονται L. 2, 36
 αἶδεω H. 68, 8
 αἶδηλα 17. 427. ἀφανισικὰ, vt
 Il. B, 455. it. Od. X, 165.
 Sed L. 18, 8 credo ἀφανῆ,
 ἔδηλα vt apud Hesych.
 αἶδην' H. 2, 11. 40, 5.
 αἶδης H. 67, 6
 αἰδήσιμον 1335
 αἶδία H. 9, 21. 60, 3
 αἶδιε H. 11, 3. 83, 6
 αἶδιοι H. 69, 8
 αἶδναὶ κῆρες 1027. Hesych.
 Αἶδνὸν μέλαν καὶ ἀφανισ-
 κόν. Vide quae ibi VV. DD.
 αἰδολῶν L. 18, 33
 αἰδομένη 1222
 αἶδος 41. L. π. 53
 αἶδρεῖη 1159
 αἶδριες L. π. 75
 αἰετὸν L. υ. 34. 57.
 αἰζήος L. 5, 12
 αἰζῆς L. 11, 95

I N D E X

- αἷος πάτερ F. 7, 27
 Αἰήταο 768. 775. 8 8. 1213. 1298.
 1301. L. 10, 9. De genere
 illius V. N. ad 570
 Αἰήτω 987. 1362
 Αἰήτης 54. 809
 αἰθαλής H. 12, 1
 Αἰθαλίδη 131
 αἰθαλός H. 7, 13
 αἰθαλόεις L. 12, 3
 αἰθαλόεντος H. 18, 12
 αἰθαλόεσσα 969
 αἰθέρα H. 33, 11. 79, 5. L. π. 89
 αἰθέρα δῖαν 312
 αἰθέρι L. 1, 3
 αἰθερόπλαγκτον H. 5, 1
 Αἰθέρος H. 4
 αἰθέρος H. 57, 5 L. 18, 7
 αἰθέρος ἐν γυάλοισι H. 18, 16
 Αἰθήρ H. 4, 4. 65, 6. ὃν εἶπει
 αἰθήρ F. 3, 16
 αἰθήρην L. 15, 15
 αἰθρία H. 79, 5
 αἰθύσσα 899. Cognatum verbo
 αἰθύσσω.
 αἰθωνος L. 18, 62
 αἶκω L. 1, 17
 αἶκην H. 64, 8 impetum, in-
 fultum.
 αἶμα 80, 252. L. 18, 15. 20
 αἶμασι H. 44, 3
 αἶματι H. 64, 4
 αἱματόεις L. 18, 21
 αἱματόεντα L. 16, 5
 αἱματόεντα λίθον L. 18, 43
 αἱματοέσσας L. 18, 75
 αἵματος H. 71, 4. L. 15, 56. 63
 αἵματος ἀμβροσίοιο L. 18, 12
 αἱμαχθέντα H. 38, 6
 αἱμονίης 78
 αἰνὰ L. π. 89
 Αἰνεΐδης 138
 αἰνέμεν L. 11, 37
 αἰνή 593
 Αἰνήτη V. Αἰνίπη
 Αἰνήος 501
 Αἰνίπη 502. Leg. Αἰνήτη
 αἰνόγαμος 669. 1337
 αἰνόγαμος Μήδεια 865
 αἰνοδέτεια 350. αἰνολετ. conl.
 Ruhnck.
 αἰνολέτην 424
 αἰνολεχῆ 1173
 αἰνολεχῆς 876 Medeae epi-
 theton, infausti lecti, h. e.
 coniugii.
 αἰνομόροις H. 56, 6
 αἰνόν L. π. 23. v. 26
 αἰνόποτος 1014
 αἰνότερον F. 18, 2
 αἰέχυντα L. v. 27. L. 11, 82
 αἰολίδικτε (f. δε) H. 7, 12
 αἰολόμορφε H. 3, 7. 11, 3. 14, 10.
 31, 11. 35, 12. 49, 5
 αἰολόμορφει H. 59, 5. 68, 8
 αἰολόμορφον H. 38, 5
 αἰαλόμορφος 973
 αἰολον L. 10, 31
 αἰόλον L. 18, 69. ἄγχος F. 16, 5
 αἶοντες 434. L. 2, 39
 αἶσιν L. 19, 3
 αἶπεινὰ 79. 378. F. 6, 37
 αἶπεινήν 30
 αἶπολική H. 50, 11
 αἶπολίσιτιν L. v. 52
 αἶπὺν ὄλεθρον 1065
 αἶτα πεπραμένη H. 9, 26
 αἶσαν L. 18, 41
 αἶση 828. δαίμενος αἶση V. N
 1123. L. 15, 38
 Hh 5

I N D E X

Αἰσῆτοι 142. 193
 Αἴσητος 486
 αἴσιμα 1116. H. 18, 20
 αἴσιμον L. 15, 48
 Αἰτονίδα 56
 Αἰτονίδη 95
 Αἰτονίδη 825
 Αἰτονίδην 944 1358
 Αἰτονίδης 81. 278. 611
 Αἴσωνος 64. 1014
 Αἴσωνος υἱός 1174
 αἴτσουντα L. 12, 13
 αἴτσουντο 515
 αἴτσουνται 967
 αἴτῳσαντο 471. cf. ἤτῳσα.
 αἰτήσεας L. 15, 18
 αἴτιος L. 1, 17
 Αἰτναίη 1250
 αἰτῆμα H. 86, 11
 αἰφνίδιον H. 18, 9
 αἰχμητῇ L. 11, 93
 αἰώρηται F. 25, 1
 αἰψα 569. 797. 925. L. π. 20.
     62. L. 15, 7
 αἰώνια H. 65, 3
 αἰώνιον ὕπνον H. 86, 5
 αἰῶνος E. 28. Φίλης F. 1, 4
 ἀκάκητα L. v. 60
 ἀκαλαρρείτης 1050
 ἀκαλαρρόος 1185
 ἀκίμῃ H. 7, 3
 ἀκάμαντα H. 17, 9
 ἀκάμας H. 11, 9
 ἀκαμάτοις H. 65, 12
 ἀκάματον H. 65, 1
 ἀκαμάτῃ H. 10, 14
 ἀκαμπέα 171. 997
 ἀκάνθη L. 19, 5
 ἄκκτος quidam legunt 221
 ἀκάτοις 489 de Argo nauī.

ἄκατον 1261
 ἀκίτῃ 627
 ἀκίχῃτο 1222
 ἀκίρακόμῃς L. 15, 5
 ἀκίοντες 1229
 ἀκίρακόμῃς L. 11, 56
 ἀκίσασθα L. 11, 118
 ἀκίσίμβροτον L. π. 8
 ἀκίσματι vid. ἀκίμ.
 ἀκίτσάμενος L. 11, 127
 ἀκίμασι 379 f. ἀκίμασι
 ἄκῃ 11
 ἀκίην 824 plane Homericum
 ἀκίρατα L. 18, 22. Homeri-
     cum, integra, in quae fato
     nihil licet, certe nihil dum
     licuit.
 ἀκίρατον L. π. 6
 ἀκίχεμένους L. 2, 20
 ἀκίχέμενοι 1087
 ἄκίκιν L. v. 50
 ἄκίκίς L. π. 22
 ἀκίκινῃ H. 63, 4
 ἀκίμας H. 86, 7
 ἄκίμητοι 362
 ἀκίμητον L. 11, 48
 ἀκίονώνητα H. 9, 9
 ἄκίοις 360
 ἀκίονιτον 920
 ἄκίος H. 49, 6. L. 11, 114. 18, 33
 ἀκίόντεσσιν L. 20, 8
 ἀκίων L. v. 17
 ἀκίραῃ 1148. venti surgentis,
     secundi epitheton Home-
     ricum, vt Od. B, 421 et
     Apollo. 1, 605
 ἀκίρας 483
 ἄκίς δ' ἀμφὶ Διωνύσοις 1242
 ἄκίρητι 1155
 ἀκίρητοις L. 15, 99

ἄκίρη-

I N D E X

- ἄκρητον L. 11, 2
 ἄκρητε βρομίῳ L. 16, 1
 ἄκρίδος L. 15, 94
 ἄκριτον H. 17, 9
 ἄκροδρυα L. 15, 21. 18, 95
 ἄκροκόμοισι F. 40
 ἄκρώρειαν 600. L. υ. 14. 65.
     L. 20, 16
 ἄκρωρείς H. 31, 4
 ἄκταίς 342
 ἄκτας 110. 332
 ἄκτῇ 458
 ἄκτῃ 666
 ἄκτῃσιν 371. Sed ἄκτῇ Δήμη-
     τρος ἀλφίτῃ 321 donum Ce-
     teris, mola falsa, plane
     Homericum, v. g. Od. Ξ,
     429
 ἄκτινα L. 1, 10
 ἄκτινες L. 9, 12
 ἄκτινέσσιν 1218. F. 7, 12
 ἄκτισι H. 7, 15
 ἄκτισιν 812
 Ἄκτοριδος 136
 Ἄκτορίων, Ἀκτορίωνος 177
 ἄκυμάντοισι L. π. 39
 ἄκωκαῖς L. υ. 36
 ἄκωκὴν σκορπίην L. 16, 13
 ἄλα L. 15, 72
 ἀλάληντο L. υ. 28
 ἀλάλητο 1256
 ἀλαπάζει L. 15, 90
 ἄλας L. 18, 78
 ἀλάσσεσθαι L. 15, 68
 ἀλάτορα H. 72, 3
 ἄλγεος H. 85, 15. L. 11, 62
 ἄλγεσίθυμον H. 64, 6
 ἄλγη H. 35, 16
 ἀλγινέσσαν H. 32, 3
 ἀλδήσασκε L. 11, 26
 ἀλέαιντο 602
 ἀλεγεῖναι L. 9, 9
 ἀλεγεῖνῃς L. υ. 74
 ἀλεγίζειν L. π. 61
 ἀλεγίζων 348. L. π. 38. L. 11, 77
 Ἄλεκτῳ 966
 ἀλεξικάκοιο L. π. 1. L. 11, 8
 Ἄλέκ 148
 ἀληθείας H. 61, 5
 Ἀλεξάνδροιο L. 11, 10
 ἀλητείας 101
 Ἀλθαίῃ 157. 159
 ἀλίγκιοι 1218
 ἀλίδεπε H. 16, 4
 ἀλίδεπος H. 57, 7
 ἀλίῃ 234
 ἀλικλύσειο 331
 ἀλικλύς 204
 ἀλικροκάλας 353
 ἀλιμυρέα 67. 342. epitheton
     aquarum in mare, vel in
     mari fluentium.
 ἀλιμυρέας 735
 ἀλιμυρές 460
 ἀλίῳ 1258
 ἀλιπλάγκτοιο 1292. 1346
 ἀλιβρόθιοι H. 23, 8
 ἀλιβρόθιοιο 1286
 ἄλις ἔπλετο θυμὸς ποτὶ 232.
     404 quasi esset nomen ad-
     iectivum, satur.
 ἀλισεφέας 1206
 ἀλισεφές 143
 ἀλισεφέος 184. ἀλισεφέος est
     sphalma Esch. V. Pierf.
     Verif. p. 109
 ἀλιτημοσυνάων 1315. conf. ἡλι-
     τοποιόν.
 ἀλίτησεν 642. aberravit.
 ἀλιτροσύνης 1229

ἀλιτρο-

I N D E X

- ἄλιτροτάτας H. 60, 12
 ἄλκω L. π. 3. L. 11, 62. 14, 9
 Ἀλείδην 293
 ἄλκιμα H. 12, 2. 64, 1
 Ἀλκινόοιο 1304
 Ἀλκίνοος 1294. 1313
 Ἀλκινόη 1341
 Ἀλκμήνη 117
 ἄλκυα 920
 Ἀλκωνος 142
 ἄλκυσσασα H. 60, 4
 ἄλκυστος I. π. 56
 Ἀλκυστὴν H. 68, 2
 ἄλκυστοις I. π. 52
 ἄλκυστος 285
 ἄλκυστοις H. 70, 7
 ἄλκυστοις H. 83, 18
 ἄλκυστοις Φοδίαται H. 9, 23
 ἄλκυσ 362
 ἄλκυσ L. 2, 24
 ἄλκυσ L. 13, 12
 ἄλκυσ H. 16, 6
 Ἀλόπη 132
 ἄλους ἢ ἄλυσ 734
 ἄλόχοιο 42
 ἄλόχη I. 10, 11
 ἄλόχη I. 19, 7
 ἄλτο 272. 786. L. π. 11
 ἄλυσκάζοντες 435
 ἄλυσκάζων I. υ. 19
 Ἀλφειοῖο 211
 ἄλφισα L. 2, 24
 ἄλφισα 321
 ἄλυσια H. 39, 5
 ἄλυσ L. 6, 6
 ἄλυσμενος L. 11, 96
 ἄλυσμον L. 11, 44
 ἄμῃ ἢ ἄμῃ Φέρειν ἔρος 482 i.
 ἄμῃ ἢ ὅτ.
 Ἀμαδυναῖος H. 50, 13
 Ἀμαζονίδων 738
 ἄμαιμακέτοιο L. 16, 9.
 ἄμαιμακέτοιον 175
 ἄμαιμάκετον 853. E. 48. H. 18, 11
 ἄμαιμακέτης 23
 ἄμαλδύνειν L. 15, 1
 ἄμβλύζων 1128
 ἄμβελίην 773
 ἄμβροσίω ἔμματος L. 18, 11
 ἄμβροσιον 187
 ἄμβροτα I. π. 12
 ἄμβροτα H. 29, 7. γύξ F. 10, 1
 ἄμβροτέρη H. 35, 9
 ἄμβροτοι L. π. 56
 ἄμβροτον H. 54, 26
 ἄμβροτος L. 1, 2
 ἄμειγρταν 12. 1063
 ἄμειβει 909. succedit, mutat
 faciem regionis.
 ἄμειβειν 262 transire. V.
 ἄμειψαι.
 ἄμειβεν 122 mutabat
 ἄμειβόμενοι 853. iter rele-
 gentes.
 ἄμειβόμενος 94
 ἄμειδέα 1073
 ἄμειδήτοιο 965
 ἄμειλικτοί μοῖραι F. 3, 4
 ἄμειλιχον F. 8, 28
 ἄμειψαι 819. transire
 ἄμειψας 906. transgressus
 ἄμεμφος H. 80, 5
 ἄμεμφῇ H. 14, 10. 16, 10
 ἄμεμφως H. 42, 11
 ἄμενην 914
 ἄμενην L. 11, 4. 126
 ἄμερτη χίτωνος F. 1, 4
 ἄμερται ἄμοιβῆς L. υ. 77
 ἄμετάρηται H. 58, 17
 ἄμετρήτων F. 7, 23

ἄμῃ-

I N D E X

ἀμήχανα L. 20, 6
 ἀμήχανον L. 15, 89
 ἀμίαντε H. 7, 13. 12, 2
 ἀμίαντον Φῶς H. 65, 6
 ἄμμιγ' 1144. it. 565 in Var.
 Lect.
 Ἄμμιγα 335. L. 14, 5
 ἄμμιν 1325. pro ἀπ' μιν et hoc
 pro ἀπό μιν ἀγέσθω.
 ἄμμοροι 1120
 ἄμμορος 930
 ἄμνης 315
 ἀμειβαδὲν L. 18, 50
 ἀμοιβὰς 1301
 ἀμοιβῆς ἀμέρσω. L. v. 77
 ἀμολγῆ H. 33, 12. Homeri-
 cum τὸ νυκτὸς ἀμολγὸν v. g.
 Il. Λ, 173
 ἄμοτον 468. Consideratis, quae
 de hac voce habent Gram-
 matici, in primis vero in-
 ductiōne HomERICA, mihi
 liquet verum esse, quod ait
 Phauoginus, Ἀποτελευτᾶ
 δὲ ὁ νῆς τῆς λέξεως εἰς τὸ
 λίαν. It. ἄμοτον, τὸ ἐντελὲς
 καὶ πληρέστατον. Homerus
 fere summam contentio-
 nem conantium vel ira-
 scentium eo nomine ad-
 uerbialiter posito exprimit.
 Vid. Not.
 ἄμοτον ἐῆριν H. 64, 5
 ἄμπαυσαν 1282
 ἀμπαύσας 369
 ἀμπέλαγος 685. 1167
 ἀμπέλκ 606
 ἀμπέχετο 199
 ἀμπλακίη 1038
 ἀμπλέξαντες 1088

ἀμπλήσας 325
 Ἄμπρακίη 1543
 ἄμπυκι 126
 Ἄμπυκίδην 721. 946
 ἀμυδρὸς πυρὸς F. 8, 18
 ἀμύητε ᾠδίνων H. 35, 4
 Ἄρυκτος 657
 ἀμύμονες L. 2, 36
 ἀμύμονος 1338. L. 17, 5. 18, 33
 Ἄμυμώνης 270
 ἀμύνει L. 9, 9
 ἀμύντορα L. v. 61
 ἄμυξιν 24
 ἀμφαδὸν 474
 ἀμφασίη L. 15, 64
 ἀμφαφάσθαι L. 1, 18
 ἀμφαφάεις L. 15, 19
 ἀμφαφάων L. 5, 7
 ἀμφ' - ἔδησαν 633
 ἀμφέκλυθεν 271
 ἀμφέχε 1221
 ἀμφέχανεν L. v. 37
 ἄμφεχεν 1040
 ἄμφηκες L. 18, 68
 ἀμφήριτον 1314
 ἀμφ' ἱμάσιν ἔδησαν 633
 ἀμφιβαλέσθαι F. 7, 13
 ἀμφιβελών L. 15, 45
 ἀμφιβεβῶσα L. 12, 12
 ἀμφιγύην, Vulcanum F. 23, 3
 ἀμφιελῖξας F. 44
 ἀμφιελιστῶν 1198
 ἀμφιέσας L. 6, 7
 ἀμφιέση L. 7, 10
 ἀμφιετῇ H. 52, 1
 ἀμφιέτηρ H. 51, 10
 ἀμφιθαλή H. 45, 2
 ἀμφικύπελλον 577
 ἀμφιμυγῖσα 7, 21
 ἀμφινέμενται 1042

ἀμφ.

I N D E X

- ἀμφιπαρμένος L. 13, 3
 ἀμφιπεριπλαθεῖσα L. π. 80
 ἀμφιπετχσας L. 18, 8
 ἀμφιπλακῆσα 879
 ἀμφιπλεκῆς 605
 ἀμφιπολεύει 928
 ἀμφιπολεύεις H. 54, 17. 56, 5.
 ἀμφιπόλοισι H. 41, 10
 ἀμφίπολον L. 10, 8. 14, 6
 ἀμφιπόλων 1021
 Ἀμφιτρίτην 336
 ἀμφιφορεῦσι 399
 ἀμφιχυθέντες 566
 ἀμφιχυθέντας 316
 Ἀμφίων 214
 ἀμφοτέρῃσιν L. π. 20
 ἀμύμητοι L. π. 13 domus vni-
 dique perfectae epith.
 ἀμώμητος L. 11, 94 ad pulchri-
 tudinem refertur, vt
 ἄμωμον δέμας 194
 ἀν' - ἔβαινον 652
 ἀν' - ἔπτατο 984
 ὦ ἄνα F. 32, 1
 ἀνὰ δ' ἔπτατο 984
 ἀνὰ πρῶνα ἔβαινον 652
 ἀναβλύζων L. υ. 71
 ἀνάγκαι L. υ. 6
 ἀνάγκαις H. 1, 9. 27, 9. 54, 13.
 68, 6
 ἀνάγκη 140. 877. H. 58, 18
 ἀνάγκη H. 69, 5. κρητερῇ F. 3, 15
 ἀνάγκην H. 85, 13
 ἀνάγκης H. 38, 10. 56, 1
 ἀνάγκης ἀπὸ θνητῆς H. 40, 8.
 ἀνάγκης μητρὸς H. 54, 3
 ἀναγνίσκοισιν 1229
 ἀνάγωσι H. 42, 8
 ἀνάγωσιν L. υ. 12
 ἀναδείξαις H. 83, 3
 ἀναδύσεσθαι 1255
 ἀναιδέα 931
 ἀναΐθων H. 18, 4
 ἀναιμάκτων L. 18, 58
 ἀναΐξας L. υ. 21
 ἀνακλίναντες 760
 ἀνακλίνας 312
 ἀνακτίτιν L. 2, 4
 ἀνάκτορας H. 37, 20
 ἀνάκτων H. 85, 11
 ἀναλλάκτοισιν F. 3, 8
 ἀναμνήσονται L. 2, 31
 ἀνάπαυλαν H. 85, 10
 ἀνάπαυμα H. 1, 10. 67, 7
 ἀναπλώσαντες 1142
 ἀνάπαυσιν H. 80, 2. 84, 5
 ἀναπλεύσεσθαι ὁλέθρου 1182
 ἀνάπεμπ' H. 28, 17
 ἀναπνεῦται κακότητος F. 45
 ἀναπνέυσασαν L. 15, 15
 ἀνάπτων L. 11, 29
 ἀνάπυσσιν 1307
 ἀνάπυσον 1159
 ἀναρπάζειν L. 18, 69
 ἀναρπάξαντα 782
 ἀνάρσιοι L. π. 40
 ἄνασσα H. 69, 6. 75, 6
 ἄνασσαν E. 36. H. 18, 21. 21, 2.
 39, 20. 41, 3
 ἀνάσσειν 280
 ἀνάσσεις H. 15, 7. 67, 11
 ἄνασσειν 129
 ἀνάσσω 77
 ἀνασῆσαντος L. υ. 29
 ἀνάχεται L. 15, 37
 ἀναχίζεσθαι L. 4, 8
 ἀνατλήναι 171
 Ἀναύρη 112 Nomen proprium
 fluvii docet Holst. ad Apol-
 lo. Hoelz, p. 363, 1.

ἀνα-

I N D E X

ἀναφαίνει 382
 ἀναφαίνῃ H. 74, 7
 ἀνα-Φαίνων 100
 ἀναφαίνων H. 33, 9. 53, 10
 ἀναχωρήσει L. π. 24
 ἀναψύχεις L. 20, 3
 ἀναψύχοντες 1089
 ἀν δ' ἄρα τύμβον ἔχευαν 568
 ἀνδάνει 280
 ἀνδέχεται 1131
 ἀνδρὸς L. 10, 12
 ἀνδροφόνῳ H. 64, 4
 ἀνδροφόνῳ L. 15, 36
 ἀνδρείδατε H. 75, 7
 ἀνέδραμε H. 46, 5
 ἀνείσα H. 39, 9
 ἀνείτα τῇ Ἀτῇ ἡμέρᾳ F. 41 ad fi.
 ἀνέμῃς L. v. 35
 ἀνέμῃς 338. E. 38
 ἀνεμώλιον L. 15, 3
 ἀνέμων H. 15, 4. 33, 25
 ἀνευείκατο 75. 767. 816. 841
 ἀν-ἐπέβαλλον 956
 ἀνεβρόχθησε 704. resonuit, de
 tumultu aquarum. Sim-
 plex βρόχθαι est de eadem
 re Od. E, 402. et Od. M, 60.
 Factum ex ipso sono, ut
 βρόγχος.
 ἀνερχομένην L. 18, 64
 ἀνερχομένοις L. 15, 97
 ἀνεσονάχησαν 1284
 ἀνεσύρατο F. 16, 1
 ἀνέτρεχε 1202
 ἀνευρών L. 18, 54
 ἀνεφαίνετο 891
 ἀνεφάνθη F. 28, 16
 ἀνέφηνας H. 78, 8
 ἀνεχάσσατο 270
 ἀνεψιός L. 11, 93

ἀνεψύχεσθε L. 15, 53
 ἀνῆέρθη 266
 ἀνήμερα H. 11, 7
 ἀνῆπτον 240
 ἀνῆρείψαθε 288 rapuistis, ra-
 pere instituistis. Verbum
 Homericum illustratum ab
 Alberto ad Hesych. V. ἀν-
 ερίψαντο et ἀνῆρείψαντο ex
 Il. v, 234 et Od. α, 241
 itemque Hesiodo et Apol-
 lonio.
 ἄνθεα H. 37, 13
 ἄνθεμοειδέσι H. 42, 4
 ἄνθεμόεντα L. π. 80
 ἄνθεμόεντι L. 4, 4
 ἄνθηται L. 5, 11
 ἄνθιμον L. 18, 94
 ἄνθος H. 33, 23. 49, 6. κῆρι-
 μον F. 8, 16. χαλκήϊδον F.
 29, 3 splendor aeris po-
 litī. Sic ἄνθος μανίας Soph.
 Trach. 1017
 ἄνθων H. 42, 6
 ἀνία H. 1, 11. L. 16, 15
 ἀνίη H. 40, 3
 ἀνίην H. 67, 13
 ἀνιήτας L. 18, 10
 ἀνίκητον H. 18, 9. 19, 4
 ἀνκαλέω H. 17, 19
 ἀνομοῖα H. 61, 5
 ἀνόμοις H. 63, 11
 ἀνόμοροι 857
 ἀνόρεσε 398
 ἀνορέσων F. 7, 19
 ἀνσάντες 233
 ἀνσήσασθαι 1147
 Ἀνταΐα H. 40, 1
 ἀνταΐαις H. 70, 9
 ἀνταυγεῖς H. 6, 5

ἀνταυ-

I N D E X

- ἀνταυγή H. 5, 9. 69, 7
 ἀνταύγην i. φάνητα F. 7, 4
 ἀντεβέλητα L. 2, 3
 ἀντεβόλησε 494
 ἀντέλλοντος L. 2, 22
 ἀντεπόρησε 137 occurrit, vltro
 venit. V. N.
 ἄντην 893. L. 9, 15
 Ἀντιάνειρα 187
 ἀντιέχων 817 et 826. Priori
 certe loco praepositio non
 vices significat, sed dire-
 ctionem, vt ἀντιβλέπειν etc.
 ἀντιβίην L. π. 26
 ἀντιθέοιο L. 11, 98
 ἄντικρυς L. π. 28
 ἀντίλυτρον L. 15, 84
 Ἀντιοφῆμα 306
 ἀντιόωσα σελήνη F. 6, 26
 ἀντιόωσιν L. 11, 76
 ἀντιτάλοισι H. 32, 3
 ἀντίπαλον L. 7, 9
 ἀντίσπασοι H. 20, 5
 ἀντολίαις H. 77, 5
 ἀντολίαισιν 1244
 ἀντολίαις 565. 1122
 ἀντολίην 562
 ἀντολίης 1047
 ἀντολιῶν H. 11, 12
 ἀντομένοις 615
 ἀντομένω L. 11, 90
 ἀντροδίαιτα H. 31, 3
 ἄντρον 74. 108. 1372
 ἄντρον Ἑρμεία L. π. 18
 ἀντροχαρεῖς H. 50, 5
 ἀντροχαρές H. 10, 12
 ἄντρον H. 58, 4. 68, 4
 ἀνυπότροφον H. 56, 1
 ἄνωγα L. 18, 60
 ἄνώγει L. π. 17
 ἄνωθεν F. 2, 23
 ἀναφελῆ H. 67, 8
 Ἀξείνοιο 197. 783. Sic et A-
 pollo. 2, 350
 Ἀξείνον Φῶσιν 223
 Ἀξείνυ 84
 ἄξινυ 757
 ἄξινυ 52
 ἄξων μέσος ἡλίου F. 19, 10
 ἄξων ἰσοήϊον L. υ. 78
 αἰοδῶς L. 11, 28
 αἰοδῆν L. π. 46
 αἰοδῆς L. 11, 124
 αἰοδιμον H. 71, 5
 αἰοδοί L. 18, 23
 αἰοδῆ L. π. 60
 αἰοδέες L. 18, 65
 ἄορ L. 18, 41. 69
 ἄορα 317. 978
 ἄορι L. π. 73
 αἰοσητήρα L. π. 64. 65. L. 9, 3
 ἀπαλῶ H. 50, 12
 ἀπαλεξίκακ' H. 66, 5
 ἀπαλῆν 793
 ἀπάνερθεν L. 15, 86
 ἀπατράπτισαι H. 69, 6
 ἀπάταις H. 27, 5
 ἀπάταισι H. 70, 4
 ἀπάτερθε L. π. 63
 ἀπάτωρ H. 9, 10
 ἀπειθής 245
 ἀπείρατον F. 9, 1
 ἀπειρεσίαις 1298
 ἀπειρεσίην L. 12, 18
 ἀπειρεσίης L. 10, 20
 ἀπειρέσιοι H. 58, 1. L. π. 54
 ἀπειρέσιον H. 10, 13. L. 11, 65
 ἀπειρήτοις κακότητος L. π. 16
 ἀπείριτον 20. 99. 336. H. 33, 11.
 F. 6, 32. F. 19, 1

ἀπείρι-

I N D E X

- ἀκείριτος H. 11, 13
 ἀκείρονα 1210. H. 58, 5. 68, 14
 ἀκείρονος H. 58, 10
 ἀκέκερσε 606
 ἀπέκρυφθεν 458
 ἀπενθήs L. π. 73
 ἀπενόσφισαν 674
 ἀπέπτατο 47. 587. 1236
 ἀπερύκει L. 2, 8. 18, 26
 ἀπερύκετε H. 37, 5
 ἀπ-ερύξα L. 12, 6
 ἀπεχθέα 963
 ἀπεχθής L. π. 71
 ἀπημαύρωσας H. 5, 6
 ἀπηνέες 971
 ἀπηνέος 1311
 ἀπήνην ὑποζεύξαθαι 787
 ἀπηρήρειο 393
 Ἀπιδάνοιο 162
 Ἀπιδος 45
 ἀπίσει L. 11, 12
 ἄπισον L. 15, 29
 ἀπλάτοις 928. Add. 991 no.
 ἄπλετα L. 2, 37
 ἄπλετον 25. 1017. L. 15, 94
 ἄπλετος Φύσις F. 25, 1
 ἀπλήσως H. 62, 7
 ἀπλώσας ἰσία 358 pandere
 ἀπλώτοισι 1049
 ἄπο, sine 572
 ἀπὸ θυμὸν ὄλεσσε 595
 ἀπὸ νῆσον ἐρύξα L. 12, 6
 ἀποβλύει 1065
 ἀποδοχμήσας F. 18, 4
 ἀποθρίσματα 958
 ἀποιοχόμενην 1021
 ἀποκλείοις H. 22, 6
 Ἀπόλλων L. 11, 16. ἥλιος F.
 28, 10
 Ἀπόλλωνι 186. 1296. H. 23, 12
 Ἀπόλλωνος H. 33. 66, 6
 ἀπομνίσθαι L. 16, 15
 ἀπονοσῆσωμεν 938
 ἀποπαύσορα H. 38, 3
 ἀπόπεμπε H. 57, 10. 76, 11
 ἀποπέμπει H. 38, 9
 ἀποπέμψας H. 46, 3
 ἀποπλύνει L. 15, 50.
 ἀποπλώσει 506
 ἀποπνέουση L. 11, 71
 ἀποπροέηκε 1209
 ἀπόπροθεν F. 41, 4
 ἀπόπροθι L. υ. 52. L. 18, 87
 ἀποπρολιπῆσα 261
 ἀποκτύσοι L. 15, 14
 ἀπόρυσαν 703
 ἀπορρίψεσθαι 1361
 ἀπόρροισιν L. 1, 2. 18, 23
 ἀπορρώξ F. 2, 23
 ἀπορρώσασθαι 1318
 ἀποσεΐσης H. 77, 9
 ἀποσπαδάην H. 17, 13. Malim
 ἀποσπαδίην detractam.
 ἀποσεΐχοι L. π. 21
 ἀποσίλβοντα L. 9, 6
 ἀπόστροφοι H. 69, 8
 ἀποτροπίοις 479
 ἀπο-Φεύγειν L. 15, 74
 ἀποφθιμένοις 1137
 ἀποφθιμένον 792
 ἀποφθινύθαι H. 67, 3
 ἀποφθίσειν 843
 ἀποφθίσωσι 1172
 ἀποψύχοντα L. 11, 43
 ἀπρονόητοι F. 32, 11
 ἀπρόσμαχον H. 71. 4
 ἀπροσόρατοι 971. de Pandora
 et Hecate.

I N D E X

ἀπροσόρατον H. 38, 2. Cory-
bantis epith.
ἀπροφανές 785
ἀπροφάτως 621. 663. celeriter,
q. d. non praedicto, vt al-
ter cauere non possit. Sic
Apollo. 268 sq.
ἀπώμοσα L. 20, 10
ἀραῖ L. 15, 80
Ἀράξ 747. Erras s. Aras Per-
sice fluuium notat -- hinc
tot Araxae, ex Relandi
diss. de Paradiso c. 17, West.
ad Diod. Sic. 14, 29 no. 93
Ἀραξῶν 749. Accolae Ara-
xis nescio an memorati
alias.
ἀραῖθα L. 3, 2
ἀράσων de lyra 380. Add. 396
ἀράων L. 19, 3
ἀργαλέην L. 15, 35
ἀργαλέος L. π. 71
Ἀργάνθ 636
Ἀργειφόντα H. 27, 3
Ἀργειφόντης 135. L. π. 58. L.
15, 98
ἀργενεῆς fuit 226 pro ἀργεννῆς
ἀργενναῖς 649
ἀργεννῆς 226. 1163
ἀργεννοῖο L. 1, 6
ἀργήεσσιν 125. Epitheton κα-
ραυνῆ poëticum ap. Lucia.
Timō. pr.
ἀργῆσιν ἀέλας 683. Spumosas
h. e. spumam efficientes
intelligo.
ἀργῆτα H. 18, 17
Ἀργοναῦται Orphici recen-
sentur ab 116-227 quibus
accedunt Iason ipso et Or-

pheus, vt fiant quinqu-
aginta memorati v. 298. Ho-
rum hic damus Catalo-
gum, in quo singulis no-
minibus adscripsimus ver-
sus nostri poëtae nume-
rum. Cui, quae ibi ha-
bentur, non sufficiunt, ille
πάντα περὶ πάντων inueniet
in Catalogo Burmanniano
praefationi in Valerium
Flaccum intexto.
Acastus 221 (Anchisteus)
Aetion 177
Admetus 173
Aethalides 131
(Alaus) Talaus 146
Amphion 214
Ancaeus I, 156. Ancaeus
II, 205
(Anchisteus) Acastus 221
Areus 146
Asterion 161
Asterius 214
Augeas 212
Butes 12. 138
Calais 220
Canthus 139
Castor et Pollux 125
Cepheus 195
Coronus 136
Echion 133
Eneus 168 omissus Burm.
Erginus 150
Erythus 133
Euphemus 203
Eurydamas 164
Hercules 116
Hylas 225
Idas 178

Idmon

I N D E X.

- Idmon 185
 Iphiclus I, 137
 Iphiclus II, 158
 Iphidamas 148
 Iphitus 144
 Laodocus 146
 Lynceus 179
 Meleager 156
 Menoetius 190
 Mopsus 126
 Nauplius 200
 Oileus 191
 Palaemonius 208
 Peleus 128
 Periclymenus 21
 Phalerus 142
 Pollux 125
 Polyphemus 166
 Talaus 146 (Alaus)
 Telamon 182
 Tiphys 120
 Zetes 220
 Graeca nomina suis locis in
 Indicem relata cum sint,
 hic denuo ponere nihil ne-
 cesse fuit.
 Ἄργος 236. 265. 272. 604
 Ἄργος εὐμμελὴς 859
 ἄργυροειδὲς 597. 1130.
 ἄργυρόπεζα 383
 Ἄργυρότοξος L. 20, 7
 ἄργυφέαις F. 7, 12
 ἄργυφέσιν L. 9, 6
 ἄργω εὐλάλος 242 (vt λάλος
 τρόπις 707. Cf. 264. 487. 707.
 1154) 257 γομφωθεῖσαν. 360
 ἐπείγετο ἐς πλόον. 1289 παρ-
 αμειψα πότμον.
 ἄργαυσι 1155
 ἄργαυ 1261
 Ἄργώας 222
 Ἀργώη 85
 Ἀργώης 532
 ἀρεΐνης 31
 ἀρειοτέροισιν 280 ἀρειότερον 289
 Ἄρες H. 64, 3
 ἀρέσασθαι 552
 ἀρέσθαι 93. 451
 ἀρεσσάμενος L. 11, 27
 ἀρέσασθαι L. 18, 50
 ἀρετὴν H. 75, 4. L. π. 63
 ἀρετῆς H. 62, 11. 68, 11. L. π. 81
 ἀρηγόντα L. 2, 1. 11, 113
 Ἀρηγονίς 127
 Ἀρήϊα 517. H. 37, 1
 Ἀρήϊον H. 29, 4. 38, 2
 Ἀρήϊος 146 Laodoci ac Talai
 frater
 ἀρηΐφεται 512
 ἀρηΐφάτοισιν 842
 Ἄρην F. 41, 2
 ἀρηρότα 189. 273
 ἀρηρότες 529
 ἀρηρῶς 209
 Ἄρης L. 10, 1. πόλεμος F. 28, 4
 ἄρησθαι 288
 ἀρήσιν L. 11, 27
 ἀρήτειρα 903
 Ἀρήτη 1312. 1316
 ἀριδείκατε F. 10, 3
 ἀρίδης H. 55, 3
 Ἀριμάθης 1061
 ἀριπρεπὲς 793. F. 8, 24
 ἀρισερέων 914
 ἀρισηνὲς 563
 ἀρισην 111
 ἀριφραδέως 934
 Ἀρκαδίηθαι 195
 Ἀρκαδίας 196
 ἀρκεῦθαι 950
 Ἄρκτα

I N D E X

- ἄρκτος 199
 ἄρκτωσις 513. 1067
 ἄρκυες 1043 *populus ad Phasin.*
 ἄρμα H. 7, 19. 13, 2. 16, 5. 26, 3
     39, 14
 ἄρμα πάγγεον H. 58, 8
 ἄρμασι H. 54, 18
 ἄρματι H. 54, 23⁸ L. π. 90
 ἄρμόσεις H. 33, 17
 ἄρμονίαν H. 10, 6
 ἄρμονίην H. 33, 20
 ἄρνήσασθαι L. υ. 72
 ἄρνήτεται L. 1, 5
 ἄρνήσοιτο L. 16, 21
 ἄροτῆρα H. 39, 8
 ἄροτρεύοντος L. 4, 10
 ἄρότρις H. 33, 3
 ἄρῆραις L. 7, 4
 ἄρῆραν 150. L. 4, 8
 ἄρῆρας L. 7, 3
 ἄρῆρης H. 62, 14. L. 15, 86
 ἄρκαγιμῶνα H. 28, 14
 ἄρπάσσασα L. 10, 5
 ἄρπάξις L. 1, 18
 ἄρπάξας L. υ. 42
 ἄρπαχθεῖσα 1068
 ἄρπην L. 15, 45
 ἄρρενα καὶ θῆλυν H. 41, 4
 ἄρρήκτ' H. 64, 1
 ἄρρήκτα 465
 ἄρρήκτοι 1140
 ἄρρήκτοισιν ὁμοφροσύνῃσιν L.
     5, 14
 ἄρρήκτεν H. 18, 11. L. υ. 49
 ἄρρήτ' H. 11, 4. 31, 3
 ἄρρήτοις λέκτροισι H. 29, 7
 ἄρρήτοιςι H. 28, 7
 ἄρρήτον H. 5, 5. 29, 3. 41, 3.
     51, 5. L. 18, 84
 ἄρρήτης 28
 ἄρρήτης f. κτας H. 12, 4
 ἄρσενόμορφε H. 35, 7
 ἄρσην καὶ θῆλυς H. 8, 4. 31, 10.
     Cf. F. 6, 11
 Ἄρσωπας 1061 *ignorabile mi-*
     hi vel populi nomen, vel
     Arimasporum Arimastho-
     rumue epitheton
 Ἄρτακίη 492
 Ἄρτέμιδος 981. H. 35
 Ἄρτεμιν 900. 942. H. 34, 4
 Ἄρτεμιν ἡγεμόνην (τύχην)
     H. 71, 3. F. 34
 Ἄρτεμις H. 1, 12
 ἄρτήσαντα F. 10, 10
 ἄρτήσαντες 275
 ἄρτήσαντο 1094
 ἄρτήσας 238
 ἄρτιγένεθλον 384
 ἄρχαί H. 36, 4
 ἄρχαίς 419
 ἄρχαίς H. 24, 2
 ἄρχῇ H. 14, 7. 22, 4. 33, 15
 ἄρχῇ πόλις H. 82, 7
 ἄρχην E. 42
 ἄρχης H. 58, 10
 ἄρχιγένεθλος H. 13, 7. F. 6, 15
 ἄρχικέραυνος Ζεὺς F. 6, 9
 ἄρχος πάντων F. 6, 16
 ἄρωγῆς H. 11, 6
 ἄρωγῇ L. 11, 89
 ἄρωγην L. π. 76. L. 11, 8. 63
 ἄρωγος F. 20
 ἄρώμιατα L. 18, 103
 ἄσεβέντων H. 69, 4
 ἄσκηθεῖς 672. *Vox Home-*
     rica, ἀβλαβῆς, ὑγιής. ἀσκη-
     θεῖα νόσον dixit Apoll. 2,
     692
 Ἄσκληπιε H. 66, 1
 Ἄσκλη-

I N D E X

- Ἀσκληπιόϊο 176
 Ἀσκληπιὸν βασιλῆα μέγαν E. 37. F. 28, 12
 ἄσμενοι 466
 ἀσπασίως 114
 ἄσπετος 362. 993. F. 7, 21
 ἀσπίδα L. 15, 3
 ἀσπίδος L. 15, 100
 ἀσπίδος κελαινῆς L. 14, 6. 19, 8
 ἄστ' ἐθέλησθα L. 9, 8
 ἄσσα L. 16, 18
 Ἀσσυρίηθεν L. 18, 54
 Ἀστυρίων 752
 ἀσπίχες H. 62, 8
 ἀσασίαςον H. 63, 4
 ἄσατον H. 60, 4
 ἄσατος H. 73, 5
 ἄσσα πυκνὰ 753
 ἀσεμφῇ 660. Domus epitheton quatenus opponitur σαθμοῖς.
 Ἀσέριος 214
 Ἀσερίων 161
 ἀσεροόματον H. 33, 13
 ἀσεροπαῖς 813
 Ἀσερόπη 1215
 ἀσεροΦεγγές H. 4, 5
 ἀσεροΦεγγῆς H. 2, 3
 ἄσρα 339
 ἀσραγάλοισι H. 9, 7
 ἀσραπαῖς H. 14, 9
 ἀσραπέως H. 19
 ἀσραπτέα H. 19, 5
 ἀσράπτοντα H. 19, 3. F. 23, 4
 ἀσράρχη H. 8, 10
 ἀσροδίαιτα H. 10, 5
 ἀσροθέτην H. 63, 2
 ἀσροχίτων 511. 1026
 ἄσρων H. 6, 1. 25, 8. L. 13, 4
 ἄσυ 143. 155
 ἄσυδ' L. v. 4
 ἄσυφέλικτον F. 6, 32
 ἄσυφέλικτος H. 11, 13
 ἀσφόδελος 912
 ἀρχαία L. 18, 29
 ἀρχαίων 694. L. 11, 102
 Ἀσώποιο 183
 ἀταρβία L. 15, 77
 ἀταρπιτὸν 113. L. v. 13. L. 15, 71. 20, 17
 ἀταρκοῖς 35
 ἀταρπὸν H. 6, 7
 ἀταρκὸς 534
 ἀταρτηρὴν L. π. 51. L. 11, 7
 ἄτας H. 11, 15
 ἀτάσθαλα Φάρμακα, noxia L. 15, 79. Sic F. 8, 33
 ἀτασθαλίας 414
 ἀτασθαλίῃσι 863
 ἀτάσθαλον 53. Horum locorum inductio docet, noxae et nocendi notionem, quam etymon suadet, esse principalem.
 ἀτειρεῖς 822. H. 6, 9. 58, 17
 ἀτειρέος L. 4, 10
 ἀτειρές H. 3, 1
 ἀτέκμαρτον 1148
 ἀτελῆς H. 9, 8
 ἄτην L. 11, 73. τῇ Ἀτῇ ἀνείτα ημεῖρα F. 41. ad fi.
 Ἀτην ἅπασαν 673
 ἀτηρὴν L. 14, 10. 15, 88
 ἄτιμοι 105
 ἀτίσιν L. π. 62
 ἀτιτάλλειν 386
 ἀτίταλλεν 777. L. 11, 30
 Ἀτλαντικὸν 1167
 Ἀτλαντος E. 28. L. 15. 34. vid. F. 35
 ἄτλη-

I N D E X

- ἄτλητον H. 3, 6
 Ἀτρακηίδα λίμνην 138
 ἀτραπιτοῖο L. 10, 32
 ἀτραπιτῆ F. 1, 7
 ἀτραπὸν L. 18, 99
 ἀτραπὲς 86. 262
 Ἀτρεΐδῃσιν L. 11, 44
 ἀτρεκέες L. π. 56
 ἀτρεκέες L. π. 3. L. 10, 37. 18, 20
 ἀτρεκέως 46. L. 11, 59. 20, 12
 ἀτρέμας L. 10, 14
 ἀτρεμέεσσιν L. 11, 11
 ἄτρεσσα I. 20, 15
 ἄτρομας H. 9, 26
 ἄτρομον F. 6, 33
 Ἀτραπᾶ H. 58, 16
 ἀτρυγέτοιο 1031 et ἀτρυγέτω
 L. 15, 10 maris epitheton,
 de cuius significatione flu-
 ctuant Grammatici, v. g.
 Eustath. ad Il. α, 316. Aucto-
 rem carminis de Lapidibus
 accepisse, pro sterili, unde
 vindemia fieri non potest,
 ex ipsa oppositione ap-
 paret.
 ἀτρύτω 183
 Ἀτρυτώνη L. 15, 39
 Ἀτρυτώνης L. 18, 76
 ἀτρύτως F. 33
 Ἀττίδος H. 17, 14
 Ἀττην E. 40
 αὐαλέης 606
 αὐαλέοις 244
 αὐαλέων L. 1, 8
 αὐγάζοντες H. 6, 10. L. 1, 9
 Αὐγείας 212
 αὐγή H. 46, 4. F. 7, 21
 αὐγῇ H. 43, 4
 αὐγὴν 340
 αὐγήτειρα H. 8, 5
 αὐδάχθης H. 26, 9
 αὐδῇ H. 19, 3
 αὐδήεντα I. 11, 16
 αὐδὴν πατρὸς F. 5, 2
 αὐλακα L. 4, 12
 αὐλακι 869
 αὐλήν 391
 αὐλιν 679 habitaculum, ca-
 stra Il. I, 232
 αὐλιον 433
 αὐλιθέντες 668 castra noctur-
 na metati, pernoctaturi.
 αὐλῶν E. 39
 Αὐλῶνας 204
 αὐλῶνας 1077
 αὐλῶνες 745
 αὐλωνιάδες H. 50, 7
 αὐλώνων 1045
 αὕξεις H. 12, 3
 αὕξησιν H. 9, 30
 αὕξητᾶ H. 10, 11. 14, 8
 αὕξιθαλῆς H. 25, 3. 39, 10.
 55, 6. 66, 5
 αὕξιτρόφοι H. 50, 12
 αὕξιτρόφων H. 9, 17
 αὕξοις H. 77, 13
 αὕξομένη H. 8, 4
 αὕξασα H. 76, 5
 αὕον L. υ. 40
 αἶραι H. 80, 1
 αὔραις 338. H. 65, 2
 αὔραισι H. 79, 1
 Αὐσονίας 1247
 αὐτάρκεια H. 9, 13
 αὐταυγείς vid. leg. H. 6, 5
 αὐτὴν L. 11, 35
 αὐτῆς L. υ. 48
 αὐτίκα 950. 968
 αὐτίς 351

αὐτμή

I N D E X

- αὐτμῆ Φλογός 1219
 αὐτμῆ L. 12, 2
 αὐτμῆν L. 18, 66
 αὐτογένεθλος F. 38, 1
 αὐτογενής F. 1, 8
 αὐτόθι 1254
 αὐτοκασιγνήτην L. 11, 3. 20, 7
 αὐτοκασιγνήτης H. 84, 8
 αὐτοκασιγνήτω L. 18, 46
 αὐτοκράτειρα H. 69, 8
 αὐτολετήρας H. 37, 14. Sed
     leg. αὐτ' ὀλετήρας.
 αὐτομάτω L. v. 67
 αὐτοπάτωρ H. 9, 10
 αὐτοτελῆ 422
 αὐτοτελής F. 2, 10
 αὐτοφόνω 873
 αὐτοφύης H. 7, 3. 11, 9
 αὐτως H. 37, 8
 αὐχένα L. v. 29. L. 15, 43
 αὐχένος L. v. 47
 αὐχένι H. 60, 5. L. 2, 34
 αὐχμηρῆσιν L. 7, 4
 αὐχμης L. 7, 5
 αὐχμης L. 15, 87
 αὐφαιρέτιδες H. 58, 18
 αὐφαρτήσαντος 641
 αὐφανείς H. 50, 7. 58, 17. 68, 9.
     80, 6
 αὐφανής H. 1, 7. 54, 10
 αὐφρ 981. 1011
 αὐφρ εἶμιο L. 8. Sed vid. No.
 αὐφάρπασεν L. 15, 43
 αὐφάτω αἰθέρι F. 10, 3
 αὐφελόντας L. 18, 96
 αὐφθεγκτον 1001 indisertum,
     obscurum, murmur ma-
     gicum.
 αὐφθιτα E. 21
 αὐφθιτα H. 9, 5. 14, 1. F. 3, 5
 αὐφθιτον H. 82, 1. L. 1, 3. F.
     3, 14. 16
 αὐφθογγος 531
 αὐφθονον 506
 αὐφίκανε 173
 αὐφικάνει H. 37, 12
 αὐφικανον 109
 αὐφικέσθαι 833. L. 18, 24
 αὐφίκηται . L. π. 57
 αὐφίξαι L. 16, 18
 αὐφίξεσθαι L. π. 37
 αὐφίξιμένοις 284
 αὐφνειοῖο L. 18, 52
 αὐφνειὸν 53 adiect. 155 proprium
     urbis Phrygiae. V. Steph.
     Byz.
 αὐφνειῶ L. π. 83
 αὐφορμηθέντες 665. 1126.
 αὐφραδέσι 1040.
 αὐφραδίῃσι 522
 αὐφρασον L. π. 46.
 αὐφρισμοῖο L. 12, 8
 αὐφρογενής E. 11
 Ἀφροδίτη 1320. H. 54, 1. L. 10,
     17. εἰρήνη F. 28, 4
 Ἀφροδίτην 30.
 Ἀφροδίτης H. 45, 3. 56, 4. L.
     11, 125
 αὐφρός 457
 αὐφρῶ 363
 αὐφύκτοις 528
 αὐφύσσασθαι L. 4, 7
 ἀχαλινώτοισιν H. 54, 13
 ἀχαλκεύτοισι H. 84, 4
 ἀχάτη L. 4, 5
 ἀχάτην L. 16, 2
 ἀχάτε L. 4, 6. 17, 9
 Ἀχέρονθ' H. 17, 10
 Ἀχέρων 1129. V. Apoll. 2, 354
     sq. it. 730. 740. it. 903
     Ii 4 /   ἀχθρα

I N D E X

ἄχθαι γῆς F. 32, 7
 ἄχθεις H. 45, 7
 Ἀχιλλῆος L. 18, 35
 Ἀχιλλεύς 412. 445
 ἄχλιν 339
 ἄχλυν 1125
 ἄχνην L. 11, 111
 ἄχος 853
 ἄχρντος 1322
 ἄψ L. π. 24
 ἀψύμενοι 1295
 ἀψύτοιο L. 18, 74
 ἄψα 737
 ἄψορος 858. 1236
 ἄψοφον H. 9, 7
 Ἀψυρτίδας 1032
 Ἀψύρτοιο 1161. 1028
 Ἀψύρτω 1022
 ἄψυχον L. 11, 18
 ἄωτον 133. Vnice huc faciunt
 verba Eustathii ad Od. A,
 444 vbi οἶος ἄωτον explicat
 τὸ ἐξ ἐρίων ὕφασμα, ἢ
 τὸ ἀπλῶς, ἀλλὰ τὸ ἀνθυ-
 ρόν — οἶον τὸ ἀπὸ λίνε κάλ-
 λιστον ἔργον λίνοιο λεπτὸν
 ἄωτον λέγεται. Hoc igitur
 in loco tapetem ex auro
 textili, regii luxus supel-
 lectilem, accipio.

B.

Βιδιζέμεν L. π. 80
 βάζω L. 15, 16
 βάθρον H. 22, 5
 βαθυδίνης H. 37, 17
 βαθύκολον H. 43, 2
 βαθυκόλπε H. 59, 3
 βαθυκύμονας H. 74, 2

βαθυπλόκαμον F. 8, 23
 βαθύσκιον H. 17, 2
 βαθυσκοπέλοι 636
 βαθυσκοπέλα 462
 βαθύσπορον H. 10, 14
 βαθύτερον H. 25, 6
 βαθυτέροιο H. 16, 3
 βαθυτέρον H. 73, 3
 βαθυχαῖτα H. 55, 7
 βαθυχαίτων 1059
 Βάκχαις H. 53, 9
 Βάκχε H. 44, 4. 49, 1. 3. 52, 8.
 56, 3. 74, 1
 Βακχεῖον H. 29, 2. 53, 8
 Βακχεῦ H. 44, 2. 51, 1
 Βακχεύεσθαι H. 23, 3
 Βακχεύεσθαι E. 47
 Βακχευτὰ H. 10, 5. 21. 46, 6
 Βακχευτῆς βρόμιος F. 3, 13
 Βακχεύων H. 51, 8
 Βακχευόροιο H. 56, 3 et 74, 1
 Βακχήϊον H. 52, 4
 Βακχιακὰς H. 78, 9
 Βάκχια H. 53, 7
 Βακχικὰ L. 19, 1
 Βάκχοιο 427. H. 23, 11. 50, 3.
 54, 7
 Βάκχοις H. 53, 6
 Βάκχον H. 45, 2. 46, 1. 47, 2.
 52, 1
 Βάκχε 28. E. 34. H. 43, 8. 48, 1
 Βάκχω 192. H. 50, 15. L. 14, 5
 Βάλεν L. 15, 36
 βάλλω L. 18, 3
 Βαλόμην L. 20, 2
 βαπτίζετο 510
 Βάρβαρον 89
 Βάρβαρον L. 6, 3
 βαρυηγεῖς H. 68, 7
 βαρυβρεμέταιρα H. 9, 25
 βαρυηγεῖ

I N D E X

βαρυηχέϊ 1350

βαρυηχέος F. 6, 38

βαρύθυμα H. 8, 6

βαρύθυμον H. 18, 11

βαρύκτυπα H. 16, 4

βαρύμηνι H. 44, 5

βαρύμηνιν H. 19, 4

βαρύμηνις H. 10, 12

βασιλεια H. 8, 1. 54, 16. 70, 10

βατίλειαυ E. 48

βασιλεὺς, κοίρανος, τύραννος
differre, F. 36, 2 et 3

βασιλεῦτι L. π. 31

βασιλεύτατε H. 47, 5

βασιλεύτερος 849

ΒΑΣΙΛΕΩΣ Κρόνος καὶ βα-
σιλείτης Ρέας Inscr. F. 5

βασιλῆα H. 19, 5. 38, 1

βασιλῆα μέγαν Ἀσκληπιὸν E. 37

βασιλῆες L. 2, 36

βάσις F. 6, 39

Βάσσαρε H. 44, 2. 51, 12

Βχυβῆς F. 16, 3

βᾶψας I. 14, 8

βέβαιον βίον H. 62, 9

βεβᾶρητο 243

βεβήλοις F. 1, 1

βεβολημέναι 36

βεβολημένος 540

βεβολημένω L. 20, 4

βέβριθε 1133

Βεβρύκεσσιν 637

Βεβρύκαν 664

βέδυ, ὕδωρ F. 19, 9

βελέσσι H. 18, 6

βελέμνοις L. 15, 88

βελέμνη L. υ. 24

βελέμωνων I. 14, 3

βέλος H. 18, 9. 12

Βένδις ad H. 8, 8

βένθεα 180

βένθεσσιν L. 15, 13

βένθη 67

βέρεθρα 180

Βερέθρα 965

Βερέθρων 1369

βήματα H. 30, 1. 45, 4

βήσετ' L. π. 39

βήτην L. υ. 66

βιᾶται 1264

Βιθυνῶν 666

βίη L. 15, 76

βίην 116. L. 15, 69. 17, 7

βίην Ἐλένοιο L. 11, 22

βιησαμένη 1085. Passiue et-
iam alias poni hac forma,
obseruatum in Lexicis
V. N.

βιοδῶτι H. 28, 3. 54, 12

βιοδώτορα H. 72, 2

βιοθρέμμονα H. 33, 19

βιοθρέπτειρα H. 26, 13

βίον H. 18, 22. 37, 16. 39, 9

βίον βέβαιον H. 62, 9

βίον τῶν πρόφαινε H. 7, 20

βιοτῆς H. 61, 11. 63, 7. 72, 9

βιάταιο H. 19, 6

βίοτον ἐργάσιμον H. 77, 12

βίотος H. 71, 6

βιότῃ H. 12, 10. 24, 8

βίη L. π. 65

βιοφθορίην H. 72, 8

Βισονίη 77

Βισονίης 677

βίω H. 28, 19. 71, 9

βιωσέμεν L. 16, 21

βλάσημα H. 4, 5. 11, 9. 12, 6.
78, 2

βλαστοῖς H. 28, 13

βλαψίφρονος H. 76, 3

I i 5

βλεφά-

I N D E X

- βλεφάρων H. 77, 9. L. 18, 29
 βλοσυρονύχια H. 69, 9
 βλύζετ' 597
 βοχύλιε 436
 βόεσσιν L. 4, 8
 βοή H. 37, 11
 βόθροις 570
 βόθρον 949
 Βοικυττός 737. Leg. Δοιάν.
 Βοιβηίδα 164. Vid. Burm. ad
 Val. Fl. 1, 449
 βοοκλόπος 1055
 βοός πόρον 1054
 βοόωντος L. v. 48
 Βορέα H. 79, 2
 Βορέα 216
 βόσκει H. 23, 5. 57, 6
 βοτκομένοις L. v. 52
 βόσπων H. 10, 20
 βοτάνεισι L. 15, 51
 βοτάνης L. 11, 72
 βοτάνη L. 15, 8
 βοτάνης L. 15, 20. 61. 62
 βοτρυόκομος H. 51, 11
 βοτρυφόρον H. 29, 5
 βιβώνεσσι L. 14, 12
 βυκολίδης Εὐφορβος L. 11, 119
 βυκόλας E. 52. H. 30, 7
 βυλαῖς H. 43, 5. 61, 7
 βυλαῖσι H. 45, 6. 68, 5
 βυλεύεσθαι L. 2, 10
 βυλῇ H. 58, 20. 69, 1. 73, 9.
 78, 11
 βυλομένοις τὸ πλεόν H. 61, 7
 βυνόμας 1043 Populus ad
 Phasin.
 βυς, ὁ μὲν F. 36 post 4
 βύταις H. 10, 8
 βύτης 138
 βυφάγος 136. πελυφάγος He-
 lych.
 βυών H. 39, 8
 βρυβεύεις H. 60, 8. 62, 4
 βρυβευτής H. 17, 16
 βρύχης 150
 βρυτμὺς H. 46, 3
 βρέγμα L. 5, 11
 βρέτας 607
 βρέφος L. 11, 26
 βριαραιῖσι H. 62, 7
 βριαρὸν δόμον ἐλύμπιοις F. 3, 2
 βριαρὸς 1298
 βριαρῶ 1056
 βρίθασα H. 39, 18
 βρίθασι H. 57, 5
 βριμῆς 17. 427
 βρίσχετ' 254 Vrgete funes,
 nitimini. Grauem se stu-
 det reddere, qui nititur.
 βρόμι' H. 49, 8
 βρομία H. 35, 2
 βρομίοιο L. 18, 77
 βρομίοιο ἀκρήτης L. 16, 1
 βρομίοισι H. 39, 10
 βρόμιος F. 8, 1
 βρομίων L. 19, 2
 βρονταῖα H. 20, 3
 βρονταῖς H. 14, 9
 βρονταῖσι H. 18, 3
 βροντὰς E. 39
 βροτείη L. 14, 4
 βρότεον H. 58, 6
 βροτέω 1074
 βροτοῖς 100
 βροτοῖσιν H. 44, 6
 βροτοπτόνς H. 64, 2
 βροτοσσός L. 19, 9
 βρύχας 595
 βρύα L. 15, 10
 βρυάζων H. 52, 10. 72, 4
 βρυάζων θαλίαισι H. 32, 7
 βρύκτα

I N D E X

βρύσχα H. 25, 3
 βρύκτα ἄστροισι H. 8, 7
 βρύσχα καρποῖσι H. 28, 10
 βρύσσης H. 21, 8
 βρύων H. 51, 13. 55, 2
 βρύων ἄθλεισι H. 11, 2
 βρωτήρων L. 15, 90
 • Βύζηρας 754. Apoll. 2, 398
 βύθια H. 23, 2
 βυθὸν H. 23, 6
 βυθὸν σαρδῶον 1246
 βυθὸς 704
 βυθῆ 1064. 1252
 βυθῆς H. 74, 2
 βυθῶ H. 54, 7
 βύκταισι 123 et βυκτᾶων 1101.
 Ventorum epitheton Ho-
 mericum Od. κ. 20. Vi-
 detur ὀνομαποιηθῆν, q. d.
 mugientes.
 βύρση 318
 βυσσόθεν 708
 βώμιος 990
 βώμων L. 18, 58

Γ

Γαγάτην L. 12, 1. 19
 γαῖα H. 13, 9. 14, 4. 18, 13.
 25, 1. 62, 16. L. 11, 61. 63.
 γαῖαν H. 20, 7. 37, 9. 84, 7. L. u.
 55. L. 15, 6
 γαῖηθεν L. u. 21
 γαιήοχος H. 16, 1
 γαιήοχον 1364
 γαῖης H. 17, 4. L. 18, 73,
 γάλα L. 18, 93
 γαλαθῆνοι L. 2, 19
 γάλακτι L. 11, 36
 γαλακτίδα L. 2, 12

γάλακτος L. 2, 2. 12
 γαληνὰς H. 51, 8
 γαληνιόων H. 53, 11
 γαληνιόωσα H. 21, 5
 γαλινοῖς 908
 γάμος quid Theologis F. 96
 post 3
 γαμοσόλες H. 54, 8
 γαμψώνυχα L. u. 56
 γαμψώνυχον L. 15, 44
 γάμων L. 11, 126
 γάννυνται L. 12, 17
 γανέωντι H. 52, 9
 γάννυται L. u. 11
 γὰρ videtur παρέλκειν 528
 γασέρι L. 18, 83
 γασέρας L. 14, 10
 γαστρί L. 12, 15
 γεγαῶτα 408. L. 18, 3. F. 6, 7
 γεγένητο 222
 γέγηθας H. 1, 6
 γεγηθότες 256
 γεγηθυσίας H. 46, 6
 γειναμένη H. 34, 4
 γεινομένω L. 11, 68.
 γελάων δακρυάεν 445
 γελωνόν 1059
 γενάρχα L. 12, 8. 84, 3
 γενεὰ H. 36, 6
 γενέθλην L. 18, 42
 γενέθλης 252
 γένεθλον H. 56, 3
 γενειάδας 881
 γενέσεις κειρῶν H. 42, 12
 γένεσιν H. 5, 3. 82, 2
 γενέτειρα H. 54, 2
 γενέτειρα H. 59, 4
 γενέτειραν H. 2, 1
 γενετῆρες H. 6, 5
 γενέτης 149

γενέ-

I N D E X

- γενέτωρ H. 7, 4. 10, 10. πρῶ-
 τος Μητρί F. 6, 19
 γέννα H. 12, 7
 γένναν 130
 γενναῖς H. 54, 5
 γεννητόρας ἀθανάτων F. 5, 5
 γεννοδότρια H. 54, 12
 γένος 137. H. 54, 15
 γένυν L. v. 26
 γέρχ 545
 γερανός, al. γεραρός H. 53, 4
 γέρχς H. 81, 4. 86, 12
 γεράσμια 624
 γερῆραι 614
 γέρων H. 67, 10
 γέτας 1060
 γεύειν 326
 γήθει H. 77, 10
 γήθουντι H. 15, 10
 γῆθος H. 44, 7
 γηθόσυνοι L. π. 4
 γηθόσυνος H. 26, 14
 γηθῆσα H. 48, 7. 54, 16
 γήραϊ 103
 γηραιός 157
 γηραιῶν 1227
 γῆρας H. 28, 19. 86, 12. L. 5, 15.
 15, 11
 γηρύσσης 430
 γηρύσαι 1266
 γυρύσασθαι L. π. 60
 γίγαντας F. 50
 γιγάντων 18. 427
 γιγάντων ἱππελάτρια H. 31, 12
 γίγασιν 514
 γινέμεναι L. 18, 44
 γλάγεος L. 18, 27
 γλάγος 315. L. 15, 87
 γλαγόφρονι L. 10, 3
 γλαυκὴν 336. Amphitritae e-
 pith.
 γλαυκώπιδα H. 21, 1
 γλαυκώπιδι 490
 γλαυκῶπις 692
 γλαυκῶφ' H. 31, 17
 γλήναισι L. 18, 32
 γλυκεῖα H. 9, 15
 γλυκερώτατον H. 32, 5
 γλυκερώτερον H. 85, 12
 γλάσσης ὄπλον H. 27, 10
 γλώσσησιν L. 11, 86
 γνάμπτει L. 2, 5
 γνάμπτων L. v. 45
 γνάμψει L. 12, 7
 γνόντες L. v. 54
 γνῶεν 1211
 γνώμαις H. 57, 9. 61, 6. 10.
 62, 4. 63, 9. 85, 17
 γνώμαισιν H. 38, 7
 γνώμας H. 60, 12. 85, 5
 γνώμη H. 60, 6
 γνώμην H. 76, 7
 γνώμησι H. 85, 8
 γνώση βίης F. 8, 33. i. κατα-
 γνώση.
 γασρόν L. 2, 19
 γομφωθεῖσα 257 clavis con-
 fixa et compacta.
 γοναῖς H. 28, 7
 γονίμην H. 34, 3
 γονίμην ᾠδῖνα H. 43, 8
 γονιμάδα H. 54, 19
 γόνον 210
 γόνος 670
 Γοργεῖην L. 15, 30. 52
 Γοργένα L. 15, 33
 γοργοφόνει H. 31, 8
 γυνασάμεθα 616
 γυνάσωνται 941
 γύνχτ' L. 11, 109
 γυνῆμενος L. 11, 51

I N D E X

Γρύνις H. 33, 4
 γυάλεισιν Homericæ vox, con-
 caua. H. 39, 6, 40, 4
 γυάλοισι αἰθέρος H. 18, 16
 γυῖα L. π. 27. F. 2, 38
 γυμνάζεσθαι H. 31, 7
 γυμναίης 1060
 γυμνάσιν H. 27, 5
 Γυμνοὶ 1043 nomen populi ad
 Phasin. Forte horum po-
 steri habuere urbem, quæ
 Gymnias est Xenoph.
 Anab. p. 838, E, aut Gy-
 mnasia Diod. Sic. 14, 12
 γυναικὸς ἢ κύντερον ἄλλο F. 18, 1
 γυναιξὶ L. 11, 115. 16, 16
 Γύρτωνος 143

Δ

Δ αδέχθαι H. 8, 3. 35, 3
 δαείης L. 11, 33
 δαεῖς L. 18, 43
 δαημέναι L. 10, 11
 δαῆμον H. 9, 11
 δαημοσύνην L. π. 62
 δαημοσύνησι 726
 δαήσεται L. π. 43
 ἔτι δαητὸν 974 quod nec co-
 gnoscere velis, infandum.
 δαιδαλέων ἄσρων F. 7, 16
 δαῖδαν L. 1, 8. 10
 δαῖζε F. 12, 2
 δαῖζειν L. 12, 2
 δαῖζειν L. 18, 71
 δαῖμον H. 1, 1. 16, 8. 22, 3. 33, 5.
 55, 1
 δαίμονα H. 72, 1. a quo εὐδαί-
 μονες et κακοδαίμονες.
 δαίμονα ἡγάθεον E. 31

δαίμονα πῆμονα θνητῶν E. 31
 δαίμονας 341
 δαίμονας ἑρηνίης, ἡερίης, ἐνύ-
 δρης, χθονίης, ὑποχθονίης,
 πυριφοίτης E. 32. f
 δαίμονες H. 37, 14. F. 3, 3
 δαίμονι L. π. 30
 δαιμονίοιο L. π. 76
 δαίνυσθαι L. 18, 91
 δαῖτα L. υ. 72
 δαΐφρονι L. 18, 34
 δάκρυα quid Theologis F. 36
 ad 4
 δακρυόεν 445
 δακρυόεν γελοῶν 445
 δακρυόεντα ἄλγεα F. 1, 12
 δακρυότιμς H. 55, 6
 δάκρυσι L. 9, 4
 δάμαρ H. 28, 3
 δαμασθεῖς L. 18, 20
 δαμάσσατο 868
 δαμάσσει L. π. 22
 δαμῆναι 523. L. υ. 51. L. 15, 34
 δάμναι L. 18, 83
 δαμνίππων 738
 Δαναοῖς L. 11, 14
 δαπανᾷς H. 12, 3
 δαπέδω H. 78, 9
 Δαρδανίην 484
 δασπλήτης 867. Est et Ὀδ. O,
 234 vbi Schol. δυσπρόσπé-
 λατος
 δάφναι 911
 δαφνοῖον L. 16, 9
 δαφνοῶν L. 11, 87
 δεδάσσι H. 60, 5
 δέδαεν 124
 δεδάηκας 46
 δέδοικεν F. 3, 3
 δεδπότος 533. 1161. Est Ho-
 meri-

I N D E X

- mericum. Il. Ψ. 679. Apol-
lo. ι, 1304. Hesych. inter-
pretatur τεθνηκότος, πε-
πτωκότος. Qui cadunt, so-
lent sonum dare cadendo
etc.
- δεθεῖς L. ι, 19
δεῖδίστατο 55
δεῖλον 1124
δειέμαν L. 10, 34
δειλοι, πάνδειλοι F. 30, 4
δεῖμα 772. 775. 785. L. υ. 34.
L. ιι, 49. 15, 37
δειμαίνοντες 352
δείματος L. ιι, 38
δεινόβιον 64
δεινοκάθεκτε H. 9, 6
δεινολεχῆς 904
δεῖξαι 85
δειρῆν L. ιι, 85
δειρῆς 594
Δελφικῆ H. 33, 4
Δελφικῶ H. 78, 4
Δελφῖνες H. 23, 8
δέμας 48. H. 28, 13. 38, 7. 55, 11.
L. υ. 30. L. 4, 7. 9, 15. 10, 5.
15, 19. 61. 18, 4
δέμνις L. 5, 12. 10, 13
δένδρεα H. 37, 8. L. 4, 3
δένδρη H. 37, 18
δενδρήεντα 431
δενδρήεντι L. 4, 5
δενδροφύτοις L. 4, 1
δεξάμενη γενεήν F. 34, 4
δεξιᾶ H. 7, 4
δέξο H. 17, 3. 83, 7
δέρας 888. 925
δέργμα L. 10, 33 forte a δέρκω,
spectaculum quod visum
feriit. V. N.
- δέρκεο L. ιι, 43
δέρκομαι F. 2, 18
δερχόμενοι L. 12, 17
δέρμ' 938
δέρμα 199
δασμὰ κακρατημένα H. 86, 4
δασμεύων H. 84, 4
δασμοῖσι 528
δασμός H. 46, 5
δασμός H. 12, 4
δέσποινα H. 34, 6. 73, 8
δέσποτα H. 66, 1
δέσποτα κόσμη H. 7, 16
δευομένη L. 14, 12
δεῦρο H. 71, 1. L. 18, 55
δέχεται L. 12, 13
δέχυνθαι L. π. 4
δέχυνσο L. 18, 57
Δὴ τότε δὴ 1268. Forte etiam
1262
δήας L. ιι, 73. 15, 84. 16, 4. 7
δηθύνοντα ἕασι L. ιι, 123
δηθύνοντι F. 26, 4
δηῖοι 565
δήϊος 47
δηλήεντα 921
δηλήσεται 348
Δήλι' H. 33, 8
Δήλω H. 34, 5
Δήμητερ H. 39, 2
Δημήτερι ξανθῇ L. 15, 85
Δημήτερος H. 17, 12. ἀγλαο-
κάρπη F. 18, 7
Δημήτηρ L. 4, 11. σῖτος F. 28, 2
et Ῥέα quid differant F. 34
Δήμητρος 26. 321. 1188
Δημιεργός Ζεὺς F. 6 ad 1. F. 27
δήμος ὀνείρων 1140
δήας H. 17, 15
Δηοῖ H. 50, 15

I N D E X

Δήες H. 22, 5. 38, 7
 Δήες ἔργα H. 64, 8
 δῆριν ἄμυσον H. 64, 5
 δῆριν θῆναι L. 18, 35
 δῆρισαν 416
 δῆρισαν 1275
 δῆρίσω 406
 δῆρὸν L. 15, 17
 δῆται 357
 Δηὼ H. 39, 1
 δῆωθεις L. 18, 6
 δῆώσοι L. 19, 6
 Δί' 1033
 δι' ἐκ μεγάραν ἤλθε 874
 δῖα H. 8, 1. 31, 2
 δία H. 54, 22
 Δία μειλίχιον H. 72, 2
 Δία, ὅτι διὰ τέτον F. 39, 3
 διάγεις H. 31, 4
 διαινόμενοι L. 15, 55
 διαινόμενον L. 6, 4
 δια-κλάζων 1274
 διάκοσμος H. 51, 12
 διάκοσμον H. 33, 18
 διακρίνας H. 33, 22
 διάκτορα H. 27, 3
 δια-λελαθῆσα 874
 διαμείψαμεν 1064
 διαμελεῖσι L. 18, 71
 διαμπερές 1357
 διάνας L. 18, 28
 διανθέα τάπητα 584 floridum
 interpretor, non valde fo-
 llicitus, quo sensu Nican-
 der Ther. 533 ἀσφοδέλοιο
 διανθέος mentionem fece-
 rit: hoc tamen video, quos
 nobis Asphodelos depin-
 xere Dodonacus et Bo-
 daeus a Stapel, eos cau-

lem habere totum floribus
 oblitum et sic διανθέα, vt
 hic tapes.
 διάνοιαν H. 60, 11
 διανοίας H. 75, 5
 - πατρικὰς F. 27, 3
 διαπρήσσοντες 1240
 διαπρήσσας 628
 διαπρήσσασα 1343
 διαρῥαισθεῖσαν 1157
 διαρῥήξας H. 18, 16
 διασώζων H. 84, 7
 διατρίψαντα L. 11, 110
 διανυγέα L. 1, 1
 διαφοινῶ L. v. 51
 διδάσκηται L. π. 86
 διδυματόκα H. 34, 1
 διδυμεῦ H. 33, 7
 δίδυμοι H. 37, 23
 διένειμεν F. 3, 13
 διέποντες H. 6, 7
 διέπτατο 592
 διέρπων H. 11, 12
 διερῶν H. 15, 4
 διεσκέδασεν 1278
 δίζεθ' L. 16, 21
 δίζετο 207
 δίζηται Verbum et forma Ho-
 merica, quaerit, requirit.
 L. π. 84
 διζόμεθ' 935
 διζόμενος 1210
 δι-ἤλθε 874
 διῴτετες L. 18, 89
 δίκαι H. 60, 9
 δικαίοις H. 60, 3. 61, 9. 62, 2
 Δικαιοσύνη H. 62, 3
 Δικαιοσύνης E. 14
 Δικαιοσύνης ὄμμα H. 7, 18
 δικαίων pen. corr. F. 2, 2
 δικα-

I N D E X

- δικασπολίας 382
 δικασπολίη 379
 δικασπόλοι H. 68, 15
 δίκερως H. 55, 6
 δικέρωτ' H. 33, 25
 δικέρωτα H. 29, 3
 Δίκη 350. H. 9, 13. 42, 2. F. 20
 Δίκην E. 25. H. 61, 8
 Δίκης H. 58, 9. 68, 15
 Δίκης ὄμμα H. 61, 1. 68, 15
 δίκτα H. 7, 16
 δίκταμον 917
 δίκτυνα H. 35, 3
 διμάτωρ H. 49, 1. 51, 9
 δίμορφον H. 29, 3
 δίναις 1031. H. 39. 15
 δίναισι H. 6, 4
 δίναισιν H. 3, 4
 δίνας 735
 Δίνδυμον 551. 600
 δινεῖται F. 7, 7
 δινεύσκε L. 18, 70
 δινεύμασι H. 18, 10
 δινεύμασιν H. 7, 7
 δινεύντο 979
 δινεύσασ H. 9, 22
 δινεύων 992
 δινῆεις H. 5, 7
 δινῆεντα 789
 δινῆθη 696
 δίνης L. 18, 7
 δίνησι L. 2, 21
 δίνησιν L. 15, 53. F. 7, 22
 διογενῆς L. 15, 66
 Διόνυσος E. 9. H. 44, 1
 Διόνυσον H. 29, 1. 45, 1. 47. 52, 1
 Διόνυσον i. Φάνητα F. 7, 13
 Διόνυσον, f. 68 H. 41, 1
 Διόνυσος οἶνος F. 28, 7
 Διονύσας H. 73, 2. Cf. Διώνυσ.
- Διὸς H. 19. 40, 7. 58, 14. 81, 4.
 L. v. 56. L. π. 1. 13, 47. L. 6, 1
 Διὸς χθονίοιο H. 69, 2
 Διὸς ὄμμα H. 58, 13
 διοτρεφέσσι L. π. 31
 διοτρεφέος L. 20, 14
 δίπλακα θεσμὸν F. 2, 37
 δισσοὶ ῥέεθρα 1048
 δισσῶν H. 38, 6
 δισώματον H. 70, 5
 διφρευτὰ H. 7, 6
 διφυῆ 14. H. 5, 1. 29, 2. 38, 5.
 41, 4. 57, 4
 δίχα Fr. 4, 3
 διώγμων H. 2, 9
 διώκει H. 58, 8
 διώκων H. 16, 5
 διώκων μάστιγι ἄρμα H. 7, 19
 διωλύγιον 406. Hesych. διωλ.
 ἤχεν ἐπὶ πολὺ, καὶ σφοδρὸν,
 διατεταμένον.
 Διωναίη 1320
 Διώνην E. 19. F. 8, 24
 Διωνύσοιο 1242. H. 56, 3
 Διωνύσας H. 43, 3. 74, 1
 Διώνυσος Fr. 4. F. 7, 6
 δμῶας L. π. 41
 δμωτ' 1329
 δνοΦερῆ 1180
 δνοΦεροῖο H. 38, 8
 δοιαντίδος 737 pro βοιαν. V. N.
 δοιω 813
 δόκεν 581 pro ἔδωκεν. V. N.
 δοκεύει 925 obseruat
 δοκεύμενοι 1348
 δοκεύομεν 889 intelligimus
 δοκεῖσθαι L. v. 18
 δόκιμον H. 58, 6
 δολιχὴ 119. δολιχῆς 120
 δολιχὴν 712

δολιχὴν

I N D E X

- δολιχὴν μῆρινθ' 1095
 δολιχῶν L. 10, 34
 δολόδαπε H. 64, 3
 δόλον L. 12, 17. Sed leg. θόλον.
 Δολόπεσσιν 129
 δολοπλόκα H. 54, 3
 Δόλοπος 459
 Δολόπων 500
 Δόλωνα L. 18, 45
 δόμεν L. π. 88
 δόμοισιν H. 52, 3
 δόμον 102. H. 56, 5
 δονακώδεος 798
 δονέμενον H. 81, 2
 δονεῖται F. 3, 5
 δονῶν H. 79, 1
 δόξα H. 58, 9
 δόξαν H. 68, 17
 δόξαν πλάττ' H. 14, 11
 δοράτεσσιν 1334
 δόρπειο 404
 δόρπον ἐφοπλισσάμεθα 668
 δόρυ L. 15, 73
 δορυσσεῖαι 822
 δέρατ' 267
 δερατέαισι 237
 δερατέην 372
 δερικλυτῆ L. 11, 95
 δρέκκινα H. 31, 11
 δρέκοντας L. 18, 63
 δρακοντείοισιν H. 39, 14
 δρακοντείων 871
 δρακοντοέθειραν L. 15, 33
 ἐρέκοντος H. 38, 8. L. π. 48.
 L. υ. 42. L. 10, 33
 δρακοντοφόνῳ L. υ. 66
 δρακόντων L. 11, 87
 δρεπάνοις H. 39, 11
 δρέπασαν 1190
 δρέψατο 998
 δριμέος L. 14, 2
 δριμύν L. 18, 79
 δρομάδες H. 50, 6
 δρόμοισι H. 21, 5
 δρόμον H. 6, 13
 δροσεροῖο 225
 δροσερῆς H. 42, 6
 δροσοείμονες H. 20, 6. 50, 6
 δρόσῳ F. 7, 21
 δρυμὰ 676
 δρυμενία H. 35, 12
 δρυμῆς H. 35, 10. 45, 4
 δρυὸς 379
 δρυπτομένη 594
 δρυσὶν 257
 δύην 93. 1063. Laborem ac mo-
 lestiam, f. quia subeunda
 est, notat.
 δύνασθαι L. 11, 120
 εὔνεν 535
 δυνησόμενος L. 10, 23
 δύσαγνος H. 40, 6
 δυσαινήτοις 1337 V. N.
 δύσεθ' 1257
 δίσιν L. π. 89
 δύσκριτα H. 61, 7
 δυσμενέων 872. L. π. 23
 δῶκεν L. 15, 69
 δῶμα L. υ. 76. L. 10, 12. 15, 47
 δώμασιν L. π. 66
 δώματος 858
 δωμήσατο 609
 δῶρα L. π. 12
 δῶριον H. 33, 18. 23
 δῶρον L. 9, 22
 δῶρῳ L. π. 7
 δωτῖναι L. π. 55

Kk

E

I N D E X

E

Pro'E 1024 restituendum ὅς.
 1110 abundat, refertur
 enim ad κείνην ἄλλα
 ἢ pro σφᾶς ἰ. αὐτὰς 803
 εἰκῶ 875. 1221 Velo. Penul-
 tima utrobique correpta,
 quod Homero perpetuum
 in substantiuo esse, docet
 Clark. ad Il. Γ, 385
 ἐκροτρεφέος L. 16, 7
 ἐκρόχρον L. 7, 1
 ἔασι 20
 ἐβλάστησε L. 15, 12
 ἔβραχεν 993
 ἐγγένετο F. 6, 8
 ἔγγονα H. 31, 1. F. 1, 2
 ἐγγυάλιξεν L. 11, 68. 18, 38
 ἐγγυαλίξω L. v. 79
 ἐγεγώνυει 649. 817. 826
 ἐγείρει H. 63, 7
 ἐγείρεις H. 56, 9. 85, 4
 ἐγείροις H. 52, 5
 ἐγέρηρεν 503
 ἐγήθεα 114
 ἐγήθει 271
 ἐγήθειον 1018
 ἐγκατέθηκεν H. 24, 6. F. 24, 5
 ἐγκατέραψας H. 47, 3
 ἔγκλαδοιο 1249
 ἐγκυκλία H. 2, 9
 ἐγκύκλια 979
 ἐγκυκλίοις H. 6, 4. 39, 15
 ἐγρανία H. 9, 2
 ἐγρεκίδοιμον L. 15, 77
 ἐγρεμάχην E. 38
 ἔγρεο 541
 ἐγρόμεκον H. 52, 2
 ἔγχεσι H. 64, 5

ἐγχριμφθεῖς L. v. 27
 ἐγχριμφθεῖσα 243
 ἔδᾱη 206
 ἔδᾱην erat 33. L. 18, 57. 19, 1
 ἔδᾱης 33 F. 37, 1
 ἔδαμάθη 864
 ἔδάμασσε 140. 477
 ἔδαμνάμεθ' 1086
 ἔδεύετο 1243
 ἔδέχυντο 562
 ἔδησαν 274. 633
 ἔδητύος L. 18, 82
 ἐδίδαξε H. 78, 6
 ἐδίδασκεν 160
 ἐδίωκον L. v. 21
 ἔδνον 871
 ἔδος 551. H. 54, 17
 ἔδραν H. 17, 7
 ἔδρανα H. 16, 9
 ἔδρανον H. 18, 3. 25, 4
 ἔδρην H. 22, 1
 ἐδριόωντας 802
 ἔδυνον 517
 ἔδωδῆς L. 18, 78
 ἔδωδῆς ἐμψύχοιο L. 11, 24
 ἔδωμήσαντο 568
 ἐέλδωρ L. 10, 27
 ἐέλπετο 532
 ἐεργομένης 626
 ἔην 938 pro ἡμετέραν in pa-
 triam quisque suam.
 ἔητον 813 pro ἦθον, quod an
 alias etiam inueniatur, ne-
 scio.
 ἐθάμβεα 438
 ἔθειρα 1217. L. 9, 13. F. 6, 22
 ἐθείρας L. 9, 16
 ἐθείρεται 927 ornatur.
 ἔθειλον 259
 ἐθέληθη L. 9, 8

ἔθεοθ

I N D E X

ἔθνεα H. 37, 16
 ἔθνηκαν 300
 ἔθνεα H. 65, 8
 ἔθρῳσκοντο 433
 εἰαρινὰ H. 42, 3. 80, 3
 εἰαρινή H. 28, 12
 εἰαρινὸν L. v. 64
 εἰχροτερπεῖς H. 50, 14
 εἶδ' ἄγε 253. Homericum est
 V. N.
 εἶδα 116 vbi Homerus εἶδον,
 ἴδον, εἰσίδον. Illud εἶδα simi-
 le τῷ εἶπα pro εἶπον. For-
 ma nescio an alias observa-
 ta, praeterquam apud τὰς ὁ.
 εἶδαρ L. 18, 94
 εἶδει L. 11, 94
 εἶδης vidit F. 16, 4
 εἶδος H. 54, 27. L. 9, 14. 21.
 11, 94. 15, 6. 62. 16, 9
 εἶδότης L. π. 86
 εἶδωλα τετυγμένα F. 32, 7
 εἶκελα 513
 εἶκελοι 220. L. 11. 21
 εἶκελος L. v. 71. F. 7, 13
 εἶκελος L. 9, 16
 εἰκυῖα 1329
 εἰλαπίνουσι 509
 εἰλαπίνην L. v. 8
 Εἰλατίδης 652
 εἰλατίνοισι 67
 Εἰλείθυια E. 13. H. 1, 9. 12
 εἰλεῖται H. 25, 9
 εἰλυμοῖς H. 37, 12
 εἰλίποδας 504
 εἰλίσσασα H. 9, 7
 εἰλκετο δεῖμα 785
 εἰλυμένε leg. εἰλημένα F. 30, 7
 εἰλυσσεν L. 18, 6
 εἰλυτο L. v. 44

εἵματος L. v. 36
 εἵναετῇ L. 11, 4
 εἵνᾶλεος Ζεὺς H. 62, 16
 εἵναλία H. 9, 14
 εἵναλίαν E. 46
 εἵναλίας 1279
 εἵνάλιοι H. 37, 2
 εἵνχλίοις H. 16, 6
 εἵνᾶλιον 29
 εἵναλίης 341
 εἵναλίων H. 36, 5. 77, 11
 εἵνοδίαν E. 45. F. 34, 1
 εἵνοσίγαιον 1364
 εἵνοσίφυλλον 385
 εἵραΦιώτην H. 47, 2
 εἵργεσθαι L. 18, 30
 εἵρεσίην 361
 εἵρεσίης 1035
 εἵρεσίησιν 370
 Εἵρήνη H. 42, 2
 εἵρήνη H. 28, 18. 39, 4. 62, 9
 εἵρήνην H. 13, 12. 14, 11. 22, 7.
 64, 9
 εἵρήνης ὄπλον H. 27, 1
 εἵρύσιμόν 915
 Εἷς Ζεὺς, εἷς αἰδης κ. τ. λ. F. 4
 εἵσχιοντος 690
 εἵσαναβαίνεις L. v. 78
 εἵσαναβάντες 551
 εἵσαΦίκανεν 153
 εἵσαΦίκτηται H. 56, 7
 εἵσεαι L. 9, 8
 εἵσέβραμον erat 463. Sed leg.
 εἵσέδρακον.
 εἵσέδρακα 130
 εἵσέδρακεν, pro εἵσέδραμεν 801.
 vid. legendum.
 εἵσεδράκον restitutum 463
 εἵσενόητα 125. 216
 εἵσενόησεν 1186. L. v. 91

I N D E X

εἰσεπέρησαν 354. 406
 εἰσεπέρησε 74. 905
 εἰτιδέειν L. 9, 16
 εἰσίδον 40
 εἰσόκε L. 15, 50
 εἰσοπέρησα 1372
 εἰσορχία F. 1, 10
 εἰσορχίας L. υ. 13
 εἰσορχίαθα L. 4, 7
 εἰτορχαται F. 2, 12
 εἰτορόωντες 235
 εἶως L. υ. 17
 ἐκ δ' ἄγεσθαι 1340
 ἐκ δ' ἀνέφηνε 1354
 ἐκ δ' ἐκοψαν 1034
 ἐκ δ' ἐταλείτο 1027
 ἐκ νῦσον ἀλεείνει L. 12. 18
 ἐκ δ' ὅπλα χέοντες 1151
 ἐκ θεόθεν F. 2, 37
 ἐκ πολλῶν ἤλασαν L. π. 68
 ἐκ φλόγα πέμπεις L. 7, 8
 ἐκέργας H. 33, 7. F. 28, 11
 ἐκάτερθεν 276. 1034
 Ἑκάτη 975
 Ἑκατηβόλα, 1. L. 20, 13
 Ἑκατηβόλα ἥρως L. 11. 60
 Ἑκάτην E. 45. F. 34, 1
 ἐκατόμβης L. 3, 2
 ἐκχτονταετήρων 1106
 ἐκβλύζοντα L. 12, 17
 ἐκγεγαῶσαν H. 71, 4
 ἐκγονα F. 1, 8
 ἐκδύνοντο 240
 ἐκδυτο 1280
 ἐκβελέτην Φοῖβον F. 28, 11
 ἐκεδάθη 555
 ἐκέδασσε 268
 ἐκέκλετο 229. 356. 852
 ἐκέλσαμεν 469
 ἐκέλσαμεν αἰγιαλοῖσιν 1207

ἐκέρασσ' 250. 1273
 ἔκερταν 697
 ἔκευθε 903
 ἔκευθεν 49
 ἔκηβόλα H. 33, 6
 ἔκηβόλος 1353
 ἔκηλος F. 8, 35
 ἔκητι L. 18, 50
 ἐκ-θάμβεον 1216
 ἐκ-θέσθαι 358
 ἔκειχεν 71. 1025.
 ἔκλαγε 1154
 ἐκλελάθοντο 478
 ἐκ-λιπών 156
 ἔκλυε 264. L. 13, 2
 ἔκλυε 791
 ἐκλύης H. 86, 4
 ἐκ-λύοντ' 1341
 ἐκ-λῦσαι πυρσὸν ἔρωτος 1319
 ἐκνεύσαντες 456
 ἐκνίψηθε μῦσος 1230
 ἐκνομίην φύσιν F. 8, 29
 ἐκνομον 59
 ἐκόμιζον 799
 ἐκόμισσε 869
 ἐκοψαν 1035
 ἐκπαγλε H. 10, 7
 ἐκπάγλως 1227
 ἐκπέμπειν H. 70, 11
 ἐκπέμπων H. 10, 23
 ἐκπίνοντας L. 15, 87
 ἐκπροθορόντα 344
 ἐκπροκαλήμα H. 6, 1
 ἐκπρολιπόντος ὄλεθρον 699
 ἐκπρολιπών 48. 151
 ἐκπρομολόντες L. 18, 65
 ἐκπροπασσῆσα L. 10, 18
 ἐκπρορέει L. 2, 13
 ἐκπροφαίνεσα H. 70, 7

ἐκπροφύ-

I N D E X

ἐκπροφύγησι L. ii, 53
 ἐκράϊται L. 15, 94
 ἐκρύφθην L. v. 59
 ἐκταδίοις 357
 ἐκτελέσας L. 18, 104
 ἐκτέτακται F. 1, 20
 ἐκτατάσσου L. π. 74
 ἔκτισεν 143
 ἐκτοπίης H. 57, 10
 Ἐκτορι L. 18, 46. 49.
 ἐκυκλῆντο 436
 ἐκύλιθεν 676
 ἐκφαίνει F. 2, 28
 ἐκφάσασα H. 28, 13
 ἐκ-χέοντες 1151
 ἐκώκυεν 594
 ἐλαίης 323. L. 18, 96
 ἐλαϊνέης L. v. 40
 ἐλαῖον L. 18, 76
 ἐλαίω L. 5, 9. 14, 7
 ἐλάττω L. π. 52
 ἐλάσιππε H. 2, 7. 7, 18
 ἐλάσσαι 223 de navigatione
 V. N.
 ἐλάσσας H. 72, 7. L. v. 63. L.
 11, 106
 ἐλάσματο H. 43, 4
 ἐλάτης 605
 ἐλάττησι 170
 Ἐλάτοιο 166
 ἐλαύνει H. 63, 6. L. 10, 17
 ἐλαυνόμενοι L. ii, 81
 ἐλαυνόμενος 10
 ἐλαύνων L. 12, 20
 ἐλαφηβόλα H. 33, 10
 ἐλάφοιο L. 5, 1. 4
 ἐλαφρά L. 15, 10
 ἐλαφρίζουσα 267
 ἐλαφροτάτη H. 10, 17
 ἐλαχ' 1340

ἐλδομέναις 473
 ἐλδομένοισι 819
 ἐλααίρειν L. 2, 6
 ἐλέειν L. 18, 97
 ἐλειονόμῃ 1052
 ἐλειονόμης 155
 ἐλείπατο 118
 ἐλέλειπτο L. v. 40.
 Ἐλένοιο Βίην L. 11, 22.
 Ἐλένης L. 11, 14
 Ἐλευσινίας H. 39
 Ἐλευσῖνος H. 17, 15. 39, 6. 40, 4.
 41, 5.
 ἐλέφαντος L. π. 51
 ἐλθεῖν ἐπὶ μύτῃ H. 40, 10.
 ἐλθοιτ' H. 80, 5
 ἔλικας 504
 ἐλικχυγέα F. 7, 25.
 ἐλίκης 743. 1102
 ἐλικοβλεφάρε H. 56, 4
 ἐλικοδόμος H. 8, 10.
 ἐλικώπιδας F. 8, 14
 ἐλίκωπον H. 5, 9
 ἐλιλαίετο 409
 ἐλισσόμενοι H. 23, 7. F. 7, 22.
 ἐλισσόμενος H. 46, 2
 ἐλισσομένῃ L. v. 46.
 ἐλίσσων H. 10, 15.
 ἐλιχθεῖς 991.
 ἐλιχθέν πῦρ F. 23, 3
 ἔλκει L. 11, 111. 16, 14
 ἔλκει L. 10, 37.
 ἔλκειν L. 11, 121
 Ἐλῆσποντον 482. 493
 Ἐλισάμην 964. 1364
 ἔλξατα 256
 ἐλοχεύθη H. 26, 7
 ἐλοχεύσασα H. 70, 2
 ἐλόχευσα vii, 134. 157
 ἐλόχευσεν vii 13. femina 182

I N D E X

ἐλπεί f. ἐπλ. L. 12, 3

ἐλπτο L. 11, 6

ἐλπίδι H. 58, 6

ἐλπομ' L. 1, 14

ἐλπόμενοι 88

ἐλπωρή L. 11, 71

ἐλὼν L. v. 5

ἐμβάδα 591 cothurni genus, sed humile, docet esse Polux 7, 85 et vocat θράχιον εὔρημα, quod pulchre ad h.l. conuenit.

ἐμβασίλευεν H. 78, 5

ἐμβύθιοι 332

ἐμέμικτο 320

ἐμχδόμαθ' 887

ἐμήτιαν 303

ἐμίγη H. 70, 4

ἐμικτο 478

ἐμιμνεν 234

ἐμιμνον 854

ἐμμεμαώς L. π. 85

ἐμολε 205

ἐμπαλι H. 72, 5

ἐμπαλιν H. 12, 3

ἐμπέδα 305

ἐμπέδον 345. 608. 708

ἐμπελάσας F. 26, 3

ἐμπασε 1079

ἐμπεφύασιν L. 9, 12

ἐμπης L. 5, 5

ἐμπνοον L. 11, 28

ἐμπνοος L. 11, 70

ἐμπυλῆν 900

ἐμπυρον F. 23, 6

ἐμυθεόμην 115

ἐμυθήσαντο 1339

ἐμφύλοιο 1161

ἐμφύχοιο L. 11, 24. 18, 59

ἐν προ σὺν 152. 208

ἐναγώνια H. 27, 2

Ἐναγώνιον H. 32, 2

ἐναιεν 162

ἐναϊρουμένης L. 3, 2. 15, 48

ἐναλίγκιοι 514 F. 7, 12

ἐναντίον L. 15, 39

ἐναργής H. 74, 8

ἐνάριθμος 107

ἐναρμόνιον H. 7, 9

ἐναύλη 460. V. N. Homericum nomen quod torrentem, f. aquarum per angustum alueum decursum notat. Proprie quidem ipsum alueum et quasi canalem significare videtur. Sic ἐναύλης ὑλήεντας 637. Cum eodem epitheto ponitur Hymno Homer. in Bacch. f. 25, 8 et recessum angustum notat: σκίοεντας habemus Hy. Hom. in Ven. f. 4, 74 et 124

ἐναυσμα H. 4, 3. 10, 16

ἐναυχανίαις L. 14, 8

ἐνδαπλής 789

ἐνδάπιος 906

ἐνδοξον H. 72, 9

ἐνδωκεν L. 15, 69

ἐν-ἐδήσαμεν 1208

ἐι εἰκα 58

ἐν-εἶργασι 1121

ἐνέκειτο F. 16, 5

ἐνέκλετο 229. Sed leg. ἐκέκλ.

ἐνέσπειρεν F. 38, 2

ἐν δ' ἔπεσ' 649

ἐνγεί L. 9, 23

ἐνγής H. 29, 8

ἐνῆκα 308

ἐνήλαξας H. 38, 7

ἐνημ-

I N D E X

ἐνημμένη H. 15, 1
 ἐνῆρεϊσαντο 1088
 ἐνθεος H. 17, 17
 ἐνθεο F. 2, 41
 ἐνθρονος H. 9, 24
 ἐνθρώσκων F. 8, 19
 ἐνιαυτὸν E. 18 Deum i. Solem.
 H. 54, 25
 ἐνιαυτῶν H. 17, 5
 ἐνίκησε H. 46, 4
 ἐνίοισιν H. 86, 6
 ἐνιπῇ 860
 ἐνικλαγχθεῖς 643
 ἐνίπλεον L. 2, 2
 ἐνιπτύξας L. v. 59
 ἐνισπεῖν L. 11, 58. 20, 11
 ἐνισπεν 297. 559
 ἐνίτπη H. 85, 10
 ἐνίτπω 850
 ἐνίχανεν 443
 ἐνιχρίμπτοιτο L. 11, 79
 ἐνιχριυφθέντα L. 15, 18
 ἐν-κόλπωσα 1181
 ἐννεπε 539
 ἐννεστήτην 105. 266. 693. 1361
 ἐνναΐοντες H. 36, 3
 ἐννοσίγαια H. 16, 4
 ἐννοσιγαίῳ 201
 ἐνοσίχθων F. 28, 3
 ἐννύμεναι H. 42, 6
 ἐννυχία H. 8, 3. 9, 6
 ἐννύχιοι H. 6, 11
 ἐνοδῖτιν H. 71, 2
 ἐνόησα 40
 ἐνοπή F. 6, 29
 ἐνοπῆς 258
 ἐνόπλια H. 30, 1
 ἐνόπλης E. 70
 ἐντεσι L. 18, 35
 ἐντομα 569. 956. 1368. Vbique

de inferiis et sacris mor-
 tuorum causa factis. Ob-
 secutus Orpheus noster an-
 tiquis, a quibus Eust. ad
 Od. Λ, 23 p. 416, 49 repre-
 hensum ait poetam, quod
 ἱερήϊα dixisset τὰ ἐν ᾧδε σφά-
 για ἐπὶ χοῦ νεκρῶν. Φασὶν
 οἱ παλαιοὶ ἐκ ὀρθῶς εἰρηάζαι
 τῆτο, ἐπὶ γὰρ νεκρῶν τόμια
 Φασὶ καὶ ἔντομα. Quod me-
 dio loco epithetice dicit ἐν-
 τομα θύματα, intelligimus,
 sua natura adiectivum esse,
 et vbi solum ponitur, θύ-
 ματα subaudiri.
 ἐντρίψαντας L. 11, 1
 ἐντυνε 302. 442
 ἐντύνειν ἵππους 787
 ἐντύνοντα 71
 Ἐνυαλίοιο L. 15, 73
 ἐνυχάλιον 871
 ἐνύδρης δαίμονας E. 32
 ἐνώμα 812. 997
 ἐξ ἁλὸς ἔρξα 1357
 ἐξάγγελος H. 85, 14
 ἐξ-ἀγεσθαι 1340
 ἐξάγοι L. v. 75
 ἐξαγορεύειν 1116
 ἐξαγορεύσω 1344
 ἐξέκεσασθαι L. 15, 89
 ἐξέκλαωσα 670
 ἐξαλείνει L. 12, 18
 ἐξᾶλτο 1090
 ἐξ-ἀνέφηνε 1354. F. 7, 2
 ἐξανύοντα 113
 ἐξάπαφον 1191
 ἐξαπίνης L. v. 23. L. 2, 28. 15,
 15. 65. 18, 48
 ἐξερύοντες 1112

I N D E X

- ἐξὰς, ὁλομέλεια F. 36 post 4
 ἐξαῦτις L. 18, 103
 ἐξεγένοντο 19
 ἐξείης 232
 ἐξ-έκοψαν 1034
 ἐξελάσει L. 15, 87
 ἐξέλασον H. 11, 15
 ἐξελόχευσα genui, metaphor.
 43. ὅπα ἀπὸ 5ηθίων 251
 ἐξελόχευσα 127 reperit. Cf.
 ἐλόχευσα.
 ἐξενάριξεν 872
 ἐξεπέρησα post 50
 ἐξεραεῖνοι L. π. 86
 ἐξερέη L. 11, 41
 ἐξερέω F. 1, 3
 ἐξ-έρξαι 1357
 ἐξεσάωθεν 1346
 ἐξέσθ' 1167
 ἐξέσσυτο ὕπνῳ 784
 ἐξ-εστελεῖτο 1027
 ἐξετράφης H. 45, 7
 ἐξεφύοντο F. 6, 35
 ἐξήκετο 641
 ἐξ-ήλασαν L. π. 68
 ἐξίκανε 192
 ἐξίκεν 390
 ἐξίκατο 1291
 ἐξικόμεθα 1054. 1104
 ἐξιν 389
 ἐξονόμηναν 1279
 ἐξόπιθεν L. 15, 44
 ἐξοχ' L. 10, 1
 ἐξοχα 63. 159
 ἐξοχον 252
 ἐξοχος πασι 293
 ἐξυπαλύξαι L. 15, 75
 ἐξυπάλυξις 682
 ἐξώκειλαν 634
 ἔολπα L. 15, 29
 ἐπ' αἰθέροισι τελέεσσα H. 41, 11
 ἐπ' εὐχαῖς κικλήσκω H. 45, 1
 ἐπ' ἱκρίον χαλάσσαι 759
 ἐπὶ λυγρὸν ὄλεθρον φέροι 1309
 ἐπαγάλλεαι H. 41, 8
 ἐπαγεν 511
 ἐπάγεσα H. 32, 9
 ἐπάγεσαι H. 42, 11
 ἐπαθον Μινύαισιν ὁμῇ αἰήταις
 1345
 ἐπακτεῖς H. 60, 8
 ἐπακῆσαι L. 11, 32
 ἐπακῆσας L. 11, 117
 ἐπακτίῳ Ἀπόλλωνι 1296. ἐπ-
 ἀκτια πώεα Apoll. 2, 659
 quae in litore pascuntur.
 Sic ἐπάκτιος βωμὸς 2, 691
 ἐπάλξεις 897
 ἐπάμειψα 420
 ἐπαμπλήξασθαι 317
 ἐπαμύντορ L. 15, 78
 ἐπαντεῖνας 60. 330
 ἐπαιδαῖ L. 15, 82
 ἐπαράων L. 2, 39
 ἐπαρεσσάμενος L. 11, 27
 ἐπαρήγοις H. 21, 9
 ἐπαρηγόνα 88. L. 18, 36
 ἐπαρηγόνες 346
 ἐπαρτέες F. 31, 1
 ἐπαρτήσαντο 1334
 ἐπάρτια 273
 ἐπαρωγὴ H. 1, 2. 10, 7. 35, 4
 ἐπαρωγὴ ἐργασίαις H. 27, 9
 ἐπαρωγὸν H. 38, 4
 ἐπαρωγὸς H. 1, 13. 47, 6. 73, 8
 ἐπασσυτέροις L. 4, 4
 ἐπαυάζεσαι H. 68, 6
 ἐπάφει H. 49, 7. 51, 9
 ἐπαχυνώθη 690

I N D E X

ἐπέβαλεν L. 15, 36
 ἐπαβήσατο 1193
 ἐπέβριθεν 241
 ἐπέγειρε H. 76, 9
 ἐπεγείρεις H. 61, 8
 ἐπεγείρεσθαι H. 76, 8
 ἐπεδραμέτην L. v. 54
 ἐπεζεύξαο H. 54, 4
 ἐπέθηκεν 140
 ἐπεὶ pro ἔπειτα 182. 675
 ἐπείγεται 70. 360
 ἐπείγομαι 105
 ἐπειγομένη 268
 ἐπειγομένοις L. 7, 11
 ἐπειγομένοις 1238
 ἐπειγομένως 277
 ἐπακέκλετο 60. 450
 ἐπακλώσαντο 709
 ἐπέκρανα F. 26, 1
 ἐπαλάσθαι 886. H. 36, 8
 ἐπελθεῖν H. 40, 10
 ἐπεμαίετο 119 inuaserat, occupa-
 uerat. Hesych. ἐφήπτα-
 το, quod forte ad hunc
 ipsum locum pertinet.
 ἐπεμβαίνουσα H. 61, 8
 ἐπεμβάτω H. 30, 3
 ἐπεμνήσαντο 481
 ἐπενεισάμεθ' 715. V. νέεσθαι.
 ἐπένησαν 724
 ἐπένειμον 325 f. ἐπένειμα.
 ἐπέοικε L. 18, 22
 ἐπαπλώομεν 750
 ἐπέρησα 108
 ἐπέρησεν venit 139. 158. 161
 ἐπερρόθαι 292
 ἔπεσθαι L. 11, 100
 ἐπέσπετο 365
 ἐπεσσομένοις 625 et ἐπεσσομέ-
 νοισιν 296 leg. ἐπ' ἑσα.

ἐπέσσυθεν 975
 ἐπεσσύμεναι L. 15, 58
 ἐπεσσύμενον L. v. 25
 ἐπεσφίγγοντο 275
 ἐπέχομεν 1248 seq. 1262
 ἐπετείρετο 1089
 ἐπετέλλετο 65. 1022. 1313
 ἐπέτελλον L. 18, 34
 ἐπευάζουσα H. 78, 9
 ἔπεχον 361
 ἐπήγειν 1183
 ἐπήλυθα L. 18, 79
 ἐπήνδανε 771
 ἐπήνεον 291
 ἐπήπυσεν 526
 ἐπήρανον 821
 ἐπήρατον H. 54, 27
 ἐπί-βαλεν 198
 ἐπι-βαλόντας 632
 ἐπιβρίθουσα H. 61, 4
 ἐπιβρομέουσα 264. 1154
 ἐπιγνάμπτει L. 10, 26
 ἐπιγνάμψαντες 1165
 ἐπιγράβδην L. 11, 21
 ἐπιδέξι' 484
 ἐπιδύεται 1074 indiget, h. e.
 implendus est.
 ἐπιδραμάδην 559 H. 20, 5
 ἐπιδυμένον L. 16, 2
 ἐπιζείων 457
 ἐπιήρανος 96
 ἐπιήρατον 86
 ἐπιθαρσύνουσα 1015
 ἐπι-θρόναι 304
 ἐπίθρονα F. 1, 1
 ἐπιθῆγον 843
 ἐπιθρώσκει τείχος 897 et ἐπι-
 θρώσκει 1264. Metaph.
 ut Ouid. Fast. 4, 419.
 Terra tribus scopulis vastum
 K k 5 pro-

I N D E X

- procurrit in aequor.* Sed
 propriè 487
 ἐπι-μένει L. π. 36
 ἐπι-καλέω H. 71, 1
 ἐπικέκλιται 1122. 1125
 ἐπικέκλωμαι E. 17
 ἐπί-κελσε 632
 ἐπι-κίκλησκω H. 45, 1
 ἐπίκλητιν L. 18, 51. F. 4, 1
 ἐπικοίρανον 292. Sed vid. Not.
 ἐπίκυροι 345
 ἐπίκυρον 51
 ἐπικροτέοντες 405
 ἐπιλήνις H. 49, 1
 ἐπιμαίεται 930
 ἐπιμάρτυρα L. 5, 13. 11, 54
 ἐπιμάρτυροι 349
 ἐπινήχυντα 39, 310. Hesych.
   νῆχυντον, πολύ.
 ἐπιπάσσειν L. 16, 15
 ἐπιπασσέμεν L. 11, 111
 ἐπίπεμπε H. 22, 7
 ἐπιπέμποις H. 56, 12
 ἐπιπλήθυσαν H. 71, 10
 ἐπιπλώνοντα 1195
 ἐπιπλώσαντες 741
 ἐπιπλώσασιν 284
 ἐπιπνεύσας H. 80, 5. 83, 8
 ἐπίπνευσον H. 29, 8
 ἐπιπνοοί H. 37, 25
 ἐπι-πόροι 639
 ἐπιπροέηκε 359
 ἐπικροθέατα 1078
 ἐπισκήψαντες f leg. 625
 ἐπιτκείσας L. 18, 92
 ἐπίτρεο 261
 ἐπισπέρχεται L. υ. 6
 ἐπίστυ 677 Homericum, vt
   Il. B, 359 vbi Schol. κατα-
   λάβη.
 ἐπισπόμενος 642. L. 10, 30
 ἐπιστείων 439
 ἐπιστάμενος H. 24, 4
 ἐπισταμένως 386. 1152. L. 9, 22
 ἐπιστείβοντες 1118 vrgentes.
 ἐπιστείβωσι 941 vrgent.
 ἐπίστυψαντες 625
 ἐπισρωφῶντες 828
 ἐπιτάβροθον 344
 ἐπιτάβροθος H. 60, 10. 67, 12
 ἐπιτελέεσα H. 41, 11
 ἐπιτέλει F. 2, 13
 ἐπιτέλειο L. 2, 20
 ἐπιτιτταίνει H. 13, 2
 ἐπί-τυπτον 455
 ἐπίφασκον 10
 ἐπιφάσκων H. 49, 9
 ἐπι-Φέροι 1309
 ἐπιφρίσσοντα 1147
 ἐπίφρονα 194 F. 7, 29
 ἐπι-χαλάσσαι 759
 ἐπίχειρες 739
 ἐπιχθονίοις 38
 ἐπιχθονίης L. 2, 6
 ἐπιψάυσκειν L. υ. 36
 ἐπιψάυν L. 18, 17
 ἔπλεθ' L. 49
 ἔπλετ' L. 15, 48
 ἔπλετο 98, 404
 ἐποικτείρησα 1223
 ἐποίχεσθαι ἰξόν F. 29, 2
 ἐποιχόμενος L. 2, 23
 ἐπονέυμην 955
 ἔπορε 188
 ἐπόρευσε 164 venit: modo non
   legendum sit ἐπέρησε.
 ἐπόρυννται F. 31, 2
 ἐπόρυνεν 399
 ἐπορεύοντο 230

ἐπο-

I N D E X

ἐποτρύνει 8
 ἐποτρύναν L. 2, 10
 ἐπόψιον 1033
 ἐποχόμενον F. 23, 5
 ἐπρήνναν L. 20, 17
 ἔπτατο 984
 ἑπταφαιῖς H. 6, 8
 ἐπωνυμίαις H. 33, 24
 ἐπωνυμίας μήνης F. 37, 2
 ἐπωνυμίην L. π. 72. L. 4, 6
 ἐπώνυμον L. 18, 86
 ἐπ-ῶρσεν 475
 ἐρανναῖς 335
 ἐραννῆ 989
 ἐραννῆν E. 45
 ἐραννὸν 788
 ἐρασιπλοκάμῃς H. 55, 9
 ἐράτμια H. 59, 4
 ἐράσμις H. 33, 5
 ἐράσμιον H. 57, 1
 ἐρασὸν H. 45, 3
 ἐρατεινὰ L. 18, 30
 ἐρατεινῇ H. 62, 8
 ἐρατεινῆν H. 59, 19
 ἐρατὴν H. 35, 15
 ἐρατοῖς 477
 ἐρατοπλόκαμ' H. 54, 10
 ἐρατοπλόκαμς H. 28, 5
 ἐρατοπλόκαμον H. 43, 2
 Ἐρατῶ H. 75, 9
 εὐρέτις τῆς ὀρχήσεως F. 21
 ἔργα τὰ Διὸς H. 64, 8
 ἐργασίαις H. 39, 4
 ἐργασίαις ἐπικρωγέ H. 27, 9
 ἐργάσιμον βίοτον H. 77, 12
 ἐργατίμῃς H. 68, 11
 ἐργασῆρ H. 65, 4
 Ἐργῖνος 150
 ἔργοις H. 24, 8. 32, 9. 65, 11.
 84, 10

ἔργον L. π. 71. 78. L. 5, 3
 ἔργων H. 17, 16. 85, 14
 ἔρδει L. 19, 7
 ἔρδειν L. 11, 116
 ἔρδεν L. 11, 28
 ἔρδων H. 84, 6
 ἐρεβεννῶν H. 21, 7
 ἐρεβώπιδα L. 15, 35
 ἐρεΐνειν L. 11, 40
 ἐρεΐνεις 95
 ἐρεΐνων 115
 ἐρεζον 956
 ἐρειδομέναις 318
 ἐρεῖσαι 171
 ἐρεΐσας 319
 ἐρεΐσατε 254
 ἐρεμνῆς 151 sed leg. ἐρυμνῆς.
 ἐρεμνῆ L. π. 52 αἶδος.
 ἐρέταισιν 298
 ἐρετμοῖς 67. it. 298. V. L.
 ἐρετμῆς 276
 ἐρετμώσαντες 356
 Ἐρεχθῆος 217
 ἐρημοπλάναν H. 38, 4
 ἐρητύει 1250
 ἐρήτυεν L. 11, 103
 ἐρητύσει L. 2, 35
 ἐριαυγῆς F. 7, 11
 ἐριβόμβων F. 49
 ἐριβρεμέτῃς H. 28, 8
 ἐρίβρομῃς H. 44, 4
 ἐρίβρομοι H. 20, 3. 68, 1
 ἐρίβρομον H. 29, 1. 47, 2
 ἐριβώλακι L. 18, 14
 ἐριβώλῃ L. 18, 73
 ἐριβώλῳ 129
 ἐριγδέποιο. H. 75, 1
 ἐριγχεθέα L. π. 24
 ἐριδαινέμεν 410
 ἐριδαῖνοι L. π. 28

ἐρίδος

I N D E X

- ἔριδος H. 32, 6. L. 10, 20
 ἐριήκοον L. 11, 124
 ἐρίηρας 1209
 ἐρίηρες 834
 ἐριθύμοις F. 31, 3
 ἐρικλυτῆ 1028
 ἐρικυδέος L. 9, 19
 ἐριλαμπέος σοφίας F. 29, 6
 ἔριν λυσσῶσαν ἑήτον H. 64, 6
 Ἐριννύες 350 τοκήων F. 11, 5
 Ἐριννύν 1173
 Ἐριννύς 867. 1160
 Ἐριννύσιν 1164. Sed vid. Not.
 L. 15, 80
 ἐρίκνις H. 27, 8. Mercurii
 nomen, lucri et utilitatis
 Dei.
 ἐρίκνιον L. π. 69. L. 2, 9
 ἐρίκνιος L. π. 2
 ἐρίσεις L. 18, 17
 ἐριθενέες H. 68, 7
 ἐριθενέων 326
 ἐρισμάραγον H. 19, 1
 ἐρίτιμον L. 18, 80
 ἐρίφοισι L. υ. 59. L. 2, 16
 ἔριψαν 495
 Ἐρμῶνος 381
 Ἐρμεία H. 27, 1
 Ἐρμείαν E. 23
 Ἐρμείαο 130. L. π. 54
 Ἐρμείαο ἄντρον L. π. 18
 Ἐρμῆ H. 56, 3
 Ἐρμῆς ἑρμηνεύς F. 28, 1
 Ἐρμηνεῦ H. 27, 6
 Ἐρμιονίη 1134
 Ἐρμῆ H. 27, 56
 ἐρυσίπεπλον H. 29, 5
 ἔρνος 605. H. 45, 3. 51, 5. 55, 8
 ἔρξαι 1357. F. 32, 10
 ἔρξεις L. 2, 16
 ἐρόεντας 323. Nomen Homerici-
 cis hymnis familiare.
 ἐρπετὰ L. 11, 63. 75. 128. 12, 20.
 18, 1
 ἐρπετόν H. 77, 10
 ἐρπετῆ L. 18, 43
 ἐρπετῶ f. -πτω L. 11, 47
 ἐρπυσήρων L. π. 49
 ἔρπων L. 15, 71
 ἐρρύχων 1299
 ἐρρίζηντο 708
 ἔρση 1112
 ἐρυθαινομένη H. 77, 2
 ἐρυθείας 1046
 ἐρύθην fuit 226, vbi restitui-
 mus ἐρύθηνε.
 ἐρυθρή L. 15, 92
 ἐρυθρήν L. 15, 63
 ἐρυκομένη 244
 ἐρυμνῆς 151. 1314
 ἐρυμνὸν 84. 762
 ἐρυμνῆς 462. Tutum ab situ,
 vel manu munitum.
 ἐρύξαι L. 12, 6
 ἐρύσαι 527
 ἐρυσίβην L. 15, 91
 ἐρύσσει L. π. 35
 ἐρύσσειν L. 11, 101
 Ἐρυτον 133
 ἔρχεο H. 26, 11
 ἐρωδιὸν 693
 ἔρως H. 51, 10. πολυτερπῆς F.
 6, 19
 ἔρωτα 422
 Ἐρωτα H. 57, 1. F. 22
 ἐρωτομανῶν H. 54, 14
 ἔρωτος H. 55, 8
 ἐρωτοτρόφη 866
 ἐρωτοτρόφος 476
 ἐρώτων μητερ H. 54, 8

I N D E X

- ες Φλόγας ὄρσαι L. 1, 7
 ἐσαθρήσαντες 516
 ἐσαθρήσας 784
 ἐσαθρήσασαι 644
 ἐσάντα 842
 ἐσαφικάνομεν 1058
 ἐσάωσε 101
 ἐσέδρακεν 839. 1220
 ἐσηκύναντο 352
 ἔσθενεν L. 11, 97
 ἐσκήψαντο L. 2, 11
 ἔσκηψεν 776
 ἐσκομίσας L. 10, 13
 ἐσμαράγει 968. ἐσμαράγησε
     994
 ἐσμαράγην 434
 ἐσορᾶς H. 60, 8
 ἐσορήσας F. 2, 16
 ἐσ-όρσαι L. 1, 7
 ἐσορώσας H. 60, 2
 ἐσπασε H. 70, 5
 ἐσπέμπουσιν L. 18, 82
 ἔσπερ' 757. V. N.
 Ἐσπερίδων F. 17, 2
 ἐσπέριοι 1243
 ἔσπεροι 668
 ἔσπεσθαι L. v. 10
 ἔσπετο L. 11, 100
 ἐσπομένω L. v. 53
 ἐσσάμενοι L. 18, 63
 ἐσσάμενος 963
 ἔσσεται H. 24, 5
 ἐσσομένων L. 9, 8
 ἐσσυμένη 555
 ἐσσύμενος L. 20, 6
 ἐσσυμένω L. 18, 36
 ἐσσυμένως 239
 ἔσσυνται L. 11, 82
 ἔσσυντο L. v. 24
 ἔσσυτο L. v. 55
 ἐσάξαντο 18
 ἔτευτο 431. Sed - vid. leg.
     ἔσσυτο
 ἐσεφάνωται 45. 1188
 ἐσεφάνωτο F. 10, 8
 ἐσήρικται H. 10, 13. F. 1, 14. 17.
     F. 2, 29
 ἐσήριξας θρόνον H. 17, 8
 ἔσησε H. 46, 3
 ἐσηῶτ' ἐπὶ νώτοις F. 23, 7
 Ἐσία H. 83, 1
 ἐσρέφθην L. v. 43
 ἐσύθην 1370
 ἐσύσερον 894
 ἐσφίγγοντο 529
 ἐσχατιαῖς 1185
 ἔσχισε 1056
 ἐταῖρος L. 18, 49
 ἔταξε 831. H. 14, 5
 Ἐταρος, 224 ἐταῖρος Herculis
     Hylas.
 ἔτειρεν L. 11, 108
 ἐτέκνωσε F. 22
 [ἐκ δ'] ἐτελείτο 1027
 ἐτερήμερος L. 17, 1
 ἐτέρπετο 613
 ἐτέτμετο 362
 ἐτέτυκτο 932
 ἔτευξ' 176
 ἐτήτυμα L. 20, 9
 ἐτήτυμοι L. 9, 12
 ἐτήτυμον 932. L. 15, 7
 ἐτήτυμος L. 18, 19
 ἐτίετο 805
 ἔτικτεν 131
 ἐτίταινε 1178
 ἔτλη L. 11, 91
 ἔτλην L. v. 15
 ἐτράπετ' 554
 ἐτράφη L. 15, 22

ἐτυμη-

I N D E X

ἐτυμηγόρον 4, 1176
 ἐτώσιον 698. L. 15, 30. 96
 εὐῖερα H. 6, 2
 εὐαγγέλοις V. N. 601
 εὐάδα H. 48, 1
 εὐχέστα H. 39, 15
 εὐχέων H. 44, 4. 52, 7. 53, 11
 εὐάνθεια H. 9, 11
 εὐανθή 589
 εὐάντη H. 2, 13
 εὐάντητε H. 1, 5. 35, 7
 εὐάντητοι H. 30, 7
 εὐάντητον H. 40, 10
 εὐάντητος H. 35, 14
 εὐασμα H. 53, 8
 εὐάσειρα H. 50. 8. 68, 1
 εὐάσερα H. 8, 3. 11
 εὐχσῆρα H. 29, 1
 εὐχσῆρες H. 30, 2
 εἰατῆς H. 53, 5
 Εὐβοίαν 1280
 Εὐβοίηθεν 139
 εὐβοτος 1134
 εὐβελ' H. 17, 12. de Plutone
 29, 6. de Libero patre, qui
 idem Phanes.
 εὐβελ H. 55, 3. de Adonide.
 εὐβελει H. 51, 4 de Baccho,
 qui potest etiam intelligi
 40, 8
 Εὐβηληα F. 7, 4 Phantem.
 Εὐβηληος H. 28, 8 de Baccho.
 41, 2 de eodem. 71, 3 de
 Plutone: κατ' εἰρημισμὸν
 Sch. Nicandri Alex. 14.
 Quin mortuos consalere,
 euocare manes, antiquissi-
 ma superstitio: Adicio
 locum Pausa. Att. f. 1, 14.
 p. 34 Ἐπη ἄρετα Ὀρφέως,

ἀδὲ ταῦτα Ὀρφέως, ἐμοὶ
 δοκεῖν, ὄντα, Εὐβελει καὶ
 Τρικτολέμῳ Δυσαύλην πα-
 τέρα εἶναι. Hic igitur vnus
 de antiquissimis Eleusiniis
 nomen est.
 εὐγενάμπτες 495
 εὐδεινοῖς H. 21, 5. Idem quod
 Εὐδεινός ab Εὐδεία. Vindi-
 cat Doru. ad Charit. p. 292
 εὐδεις H. 7, 14
 εὐδίοι H. 37, 24
 εὐδιον H. 4, 6
 εὐδιος 494
 εὐδόξοις H. 6, 13. 32, 9
 εὐδόξω H. 32, 7
 εὐδρομε H. 7, 6. 35, 6.
 εὐδρομον H. 16, 9. 57, 2
 εὐδυνάτη H. 75, 10
 εὐδυνάτοιο 17. H. 75, 6. 83, 1
 εὐδύνατον H. 28, 20. 32, 1. 73, 2.
 76, 5
 Εὐδώρε 502. Sed vid. Ευσώρε
 εὐειδεῖς an εὐωδεῖς F. 8, 21
 εὐειδῆ 160. H. 43, 2. Vid. lo-
 cus Eustathii ad 879 lau-
 datus.
 εὐεργέα 604
 εὐζώνοισι H. 29, 9. 52, 6
 εὐήνορα 893
 εὐθαλέεσσι 910
 εὐθαλῆς 741. H. 67, 7
 εὐθυδρόμοις H. 21, 10
 εὐθύμοισιν H. 18, 22
 εὐίε H. 49, 3. 8
 εὐίερα H. 6, 2
 εὐίεροις H. 10, 22. 52, 10. 74, 3
 εὐίερον H. 41, 3. 43, 9. 70, 12
 εὐίερα H. 6, 12. 23, 11. 76, 10
 εὐίερες H. 65, 10. 78, 12

εὐίε-

I N D E X

εὐῆρῳ H. 40, 10, 56, 8
 εὐῖον H. 29, 4
 εὐκαμπές 586
 εὐκαρπε H. 49, 4
 εὐκαρπες H. 42, 11
 εὐκλειαν H. 75, 12
 εὐκταΐα H. 59, 6
 εὐκταυστάτη H. 67, 7
 εὐκτιμέναις 1135
 εὐκτιμένην 1366
 εὐκύκλως L. υ. 45
 εὐλαγέος 165
 εὐλαλον 242
 εὐλάς L. 15, 91
 εὐλιβάνη H. 54, 17
 εὐλίθῳ H. 58, 4
 εὐμενέας E. 43
 εὐμενέοντα H. 74, 4
 εὐμενέες H. 41, 11
 εὐμενέες H. 15, 10
 εὐμενέες H. 80, 5
 εὐμενέες E. 52. H. 71, 9
 εὐμενές H. 63, 13
 εὐμενέων H. 82, 8
 εὐμενέως H. 14, 10
 Εὐμενίδες H. 69, 1
 Εὐμενίδεσσι F. 11, 4
 Εὐμενίδων H. 28, 6
 εὐμήκεις 911
 εὐμμελῆς 859 *hasta bene
 vtens, Hesiodeum epi-
 theton.*
 εὐνάζων 1009
 εὐναίοισι L. 2, 33
 εὐνηθεῖσα 211
 εὐννήτως 507
 Εὐνομίη H. 42, 2
 εὐνομίην H. 39, 19
 Εὐνομίης H. 59, 2
 εὐνόμη H. 58, 10

Εὐξείνοιο 714
 εὐξέσοισι 894
 εὐοινύσοις 601
 εὐόλβοις H. 71, 10
 εὐέλβοισιν H. 9, 29
 εὐπάλαμον H. 57, 4
 εὐπατέρεια H. 54, 10
 εὐπατέρεια H. 58, 16
 εὐπατέρειαν H. 78, 1
 εὐπέταλον L. 3, 1
 εὐπλοκάμοιο L. 11, 95
 εὐπλοκάμοισιν H. 52, 2
 εὐπλόκαμον E. 19
 εὐπνοοι H. 20, 6. 37, 24. 50, 10
 εὐπολέμεια 131
 εὐπολύβαλε H. 29, 6
 εὐπύργοιο 145
 εὐπωλον 59
 εὐράσειρα H. 68, 1
 εὐρεῖα H. 84, 2
 εὐρεσίτεχνος H. 31, 17
 εὐρηκε H. 5, 3. *Sed vid. N.*
 εὐρυβία 1259 *Thetidos Epi-
 theton, late potens. Ut
 εὐρυβίην Τρίωνα 537 dixit
 post Hesiodum.*
 εὐρυβίης ἀήρ F. 6, 35
 Εὐρυδάμας 164
 εὐρυμενῆς 1050
 εὐρυμενῆς 985
 εὐρύνοπα L. π. 88. L. 18, 60
 εὐρίσερνος L. 15, 39. 18, 4
 εὐρυσέρμη 421
 εὐσεβέσιγ H. 85, 12
 Εὐσεβίης E. 14 *tanquam de
 Dea.*
 εὐσεβίῃσιν H. 26, 14. 85, 7
 εὐσέλμοις H. 73, 9
 εὐσέλμω 97
 εὐσκοπε H. 10, 9

εὐσσήλ.

I N D E X

- εὐστάλμω L. 15, 72
 εὐσαχυν 485
 εὐσεφάνη H. 45, 3. 73, 2
 εὐσεφάνω H. 41, 7
 εὐτρέπτοιτι 237
 Εὐτῶρα leg. pro εὐδῶρα 502 ex
 Apollo. 1, 949 et Il. Z, 8
 εὐτεκνη H. 39, 13
 εὐτεκνον H. 34, 3
 εὐτερπέα 250
 Εὐτέρπη H. 75, 8
 εὐτοκίησι H. 1, 8
 εὐτραφῇ H. 49, 4
 εὐτροχα H. 21, 2
 εὐτύκτοις 609
 εὐύδροιο 154
 εὐφεγγής H. 28, 11
 εὐφήμοις H. 50, 16
 εὐφήμοισι H. 30, 6
 εὐφημος 203
 εὐφήμος H. 42, 10
 Εὐφόρβιο L. 11, 97. 104
 Εὐφορβος L. 11, 89
 Εὐφορβος βακολίδης L. 11, 119
 Εὐφόρβω L. 11, 92
 Εὐφρήταο L. 6, 4
 εὐφρονα H. 45, 2
 εὐφρονας H. 83, 4
 εὐφρονες H. 6, 11
 εὐφρονι H. 73, 9. 78, 11
 εὐφροσόν' H. 59, 4. 8, 8
 εὐφροσύνας H. 68, 13
 εὐφρασύνη Noctis nomen H.
 2, 5. Lunae nomen, V. ad
 H. 8, 11
 Εὐφροσύνη H. 59, 3
 εὐφρων H. 8, 11. 27, 3. 45, 8. 61, 9
 εὐφρων H. 11, 3. 49, 8
 εὐχαῖς H. 86, 9
 εὐχαρι H. 68, 12
 εὐχετάαθ' 287
 εὐχή L. π. 38
 εὐχήν E. 2
 εὐχόμεθ' 837
 εὐχομένοιο L. υ. 79
 εὐχομένης L. π. 37
 εὐχος H. 32, 5. 71, 4
 εὐχωλαῖς H. 85, 11. 86, 11
 εὐχωλὰς 799
 εὐχωλήσιν 62. L. 1, 5
 εὐώδεια L. 9, 5
 εὐώδεις H. 50, 10. Cf. F. 8, 21
 εὐώνυμε H. 7, 4
 ἐφ' ἥμερον ὤρσεν 475
 ἐφ' ὅκποσον L. 11, 70
 ἐφαίνεν 538
 ἐφάνθη 16
 ἐφαπλώσαντες 455. 1333
 ἐφεζόμενος 1056
 ἐφαίπετο F. 20
 ἐφέλκεται L. 10, 26
 ἐφεξείης 325
 ἐφερπύζοντες L. 18, 66
 ἐφέςπετο 62. 144. 272. 890
 ἐφεσηκυῖα H. 69, 5
 ἐφετμαῖς, 6. H. 10, 18
 ἐφημερίων 36
 ἐφήμερον Venenum Medeae
 ap. Nic. Alex. 249
 ἐφήμισαν L. 2, 7
 ἐφημοσύναις 651
 ἐφημοσύναισι 236. 1293. F. 3, 8
 ἐφηνεν H. 24, 2
 ἐφήρροσα 999
 ἐφίλησεν L. 10, 1
 ἐφόδοισι H. 70, 9
 ἐφοπλισσάμεθα ὄρπον 668
 ἐφορᾶτε H. 68, 15
 ἐφορεύμεθα 1038
 ἐφορμαίνεσθαι H. 92, 5. 73, 7
 ἐφορμήσει

I N D E X

ἐφορμήσει L. π. 26
 ἐφορμήσασι L. π. 34
 ἐφρασάμην L. υ. 30
 ἐφύπερθε H. 9, 25
 ἔφυσεν 423
 ἐφ-ῶρσεν 475
 ἐχεπευκέϊ L. 12, 2. Homericum.
 ἔχειν πέμψω 1235 Pleonasmus, si cum Latina vel nostra lingua compares.
 ἔχευαν 568
 ἐχέφρονα L. 11, 25
 ἔχιδναν F. 8, 8
 ἐχίδνης L. 11, 49
 ἐχίδνης πολιῆς L. 11, 3
 Ἐχίονα 133
 ἐχολώσατο 549. f. ἐχολώσατε vt Od. Θ, 205
 ἔχυσα σὺν H. 25, 11
 ἔχων H. 65, 13
 ἐψομένοισι L. 17, 8. 18, 90
 ἐψύχωτο F. 26, 2

Z

Zαθέην 29
 Ζάθεον 948
 ζαμενεῖς 1006
 ζαμενῆς 675. H. 7, 8
 Ζεῦ H. 7, 13. 14, 1. 17, 3. 18, 1
 ζεύγλαισι 868
 ζεύκτειρα H. 54, 3
 ζευξάμενος 1193
 ζεύξασα H. 39, 8. 54, 13
 Ζεὺς ὁ κεράτης H. 10, 12
 Ζεὺς πόντιος εἰνάλεος H. 62, 16
 Ζεὺς πρῶτος cum longo attributorum catalogo F. 6, 9
 Ζεφυρίτιδες H. 80, 1

Ζέφυρος 483
 Ζεφύρος H. 80
 ζήλον H. 75, 12
 ζηλῶσα H. 62, 9
 Ζήνα H. 72, 3. F. 39, 2
 Ζηνί 117
 Ζηνί πανομφαίῳ 1296
 Ζηνὸς 360. H. 37, 21. 59, 2. 61, 2. 75, 1. 76, 1
 Ζηνὸς Κρονίοιο H. 70, 3
 Ζήτης 220
 ζοφερὴν H. 77, 4
 ζοφοειδέα H. 6, 10. 17, 8. 70, 9
 ζοφον 90
 ζυγὸν 525. H. 60, 5. 62, 6
 ζωάγρια L. υ. 62
 ζῶειν L. π. 16
 ζώεσκεν L. υ. 60
 ζωή H. 9, 27. 28, 15
 ζωῆν H. 18, 21
 ζωῆς H. 15, 5. 86, 10
 ζώνας H. 6, 8
 ζωοὶ 347
 ζωογόνοι H. 37, 3
 ζώνη μέσση F. 6, 38. F. 7, 23
 ζῶν 172
 ζωοτάμνων 313 f. ζωοταμῶν, sed μὴν non necessario positionem faciunt.
 ζωσῆρα F. 7, 17
 ζῶων H. 62, 15

H

Hβη E. 13
 ἥβης H. 68, 12
 ἡγάγεν 102
 ἡγάζετο 63
 ἡγαθέην 44
 ἡγάθεον E. 31. H. 47, 4
 Li ἡγεμόνευα

I N D E X

- ἡγεμόνεια 907
 ἡγεμονεύειν H. 56, 11
 ἡγεμόνη H. 9, 12
 ἡγεμονῆες F. 29, 6
 ἡγεμόνην E. 50
 ἡγεμόνην Ἀρτεμιν H. 71, 3
 ἡγερέθοντο III. 228
 ἡγερέθην II. 4. 442. 560
 ἡγήτεια H. 77, 6
 ἡδ' 660
 ἡδὴ 294 sciebat, Homericum
     vt statim II. α, 70
 ἡδυέπειαν E. 36
 ἡδύπνοοι H. 80, 2
 ἡδυπνόοις H. 25, 7
 ἡδυπνόοισι H. 21, 3
 ἡδυπρόσωποι H. 42, 5
 ἡελίοιο L. 1, 9. 10, 7. 18, 72
 ἡέλιον L. π. 90
 ἡελίη H. 68, 10. L. 2, 22. 9, 10
 ἡελίω L. υ. 3. 62
 ἡεν 293
 ἡέρα H. 79, 1. 80, 4
 ἡερέθοντα F. 6, 23
 ἡέριαι H. 68, 9. 80, 6
 ἡερίοισιν H. 70, 6
 ἡερίης δαίμονας E. 32
 ἡεροειδές F. 6, 1
 ἡεροειδῆ 391
 ἡερόεντα 90. H. 55, 10
 ἡερόεντι H. 68, 4
 ἡερόμηκες 922
 ἡερόπλαγκτοι H. 6. 8
 ἡέρος H. 79, 3. 81, 1
 ἡεροφοῖται H. 80, 1. L. π. 45
 ἡεροφοῖτι H. 8, 2
 ἡερόφοιτοι H. 50, 5
 ἡεροφοίτοις H. 2, 9
 ἡερόφοιτον H. 81, 4
 ἡέρταζεν L. υ. 47
 ἡῖθα sedes, habitationes 215.
     1323
 ἡῖα vt mox ἡῖον 1284. Sed E. 7
     est epitheton Apollinis iaculatoris: nisi ob spiritum
     lenem potius ab εἶμι deri-
     uare, et Eanum s. Ianum
     velis reddere.
 ἡῖθεοι L. π. 33
 ἡῖθεον L. 10, 4
 ἡῖον 234
 ἡῖόνεσσιν 308
 ἡῖόνος 368
 ἡῖωσσε 662. Cf. αἰσώσαντο
 ἡκα L. 15, 44 clam, vt non
     sentiatur. Schol. ad II. Γ,
     155 ἡρέμα, ἡσυχως.
 ἡκ' 1015
 ἡκα 587
 ἡλασαν L. π. 68
 ἡλεκτρὶς H. 8, 6
 ἡλεύατο 174
 ἡλθε δι' ἐκ μεγάρων λελαθῆσα
     874. i. διηλθε.
 ἡλίβατος 1199
 ἡλιβάτα, 2
 ἡλιβάτης 260. 703
 ἡλιον L. 18, 60
 ἡλιος H. 65, 6
 ἡλιτόποιον 1362
 ἡλπαστο 1183
 ἡλπέμεθα 1352
 ἡλυθεν 143
 ἡμαρ H. 61, 11. 77, 1. L. 16, 23
 ἡματα H. 31, 14. L. 5, 15. 11, 22
 ἡμειψα 630. 707
 ἡμενοι 232
 ἡμέτερος pro Ἐμὸς, vt ἐγὼ
     μολπήσι παρήπαφον ἡμετέ-
     ρησι 702
 ἡμιθέοις

I N D E X

- ἡμιθέοις 107
 ἡμιθέοισιν L. π. 70. L. 16, 11
 ἡμίθεος L. π. 57
 ἡμιτελής H. 2, 8
 ἥμος ὅτε 118
 ἥνασσα 145
 ἥνδανεν L. 11, 18. 16, 11
 ἥνειός 168 inter Argonautas,
 omisus aliis, nec est in
 Catalogo Bur.
 ἥνεμόεσσα 367
 ἥνιοχῆι F. 2, 27
 ἥνιοχῶν 749
 ἥνοιγεν 365
 ἥνορέην 202. 806
 ἥνορέησι 167
 ἥντο 1177
 ἥνυσα 952
 ἥνυσσε 68
 ἥονα 560
 ἥς 756
 ἥπεδα νοῖο L. 11, 38
 ἥπειγον 988
 ἥπερόπευε 57
 ἥπεροπῆα L. 11, 13
 ἥπιόδωρε H. 66, 3
 ἥπιόδωτην E. 37
 ἥπιόθυμοι H. 58, 15
 ἥπιόχειρ H. 28, 18
 ἥπιόχειρον H. 83, 8
 ἥπλώθη 622
 ἥπλώσαντο 276 protenderunt
 ἥπλωται 923
 ἥπύσω, 6
 ἥρα H. 15, 2
 ἥρα L. 20, 4
 ἥραρεν 982
 ἥρακλέεος 224
 ἥρακλεῖος ἐήλαισι 1241
 ἥρακλέης 637
 ἥρακλέος μένος ἥ E. 13
 ἥρακλες 11, 1
 ἥρακλῆα L. π. 10
 ἥρακλῆι 415. 581
 ἥρακλῆος 24. 116. L. 20, 15
 ἥρακλῆος μένος 655
 ἥρασσα 396. Sic ἀράσων de
 lyra
 ἥρατο 873
 ἥρείσατο 722
 ἥρείσαντο 698
 ἥρη 360
 ἥρην 60
 ἥρήρεισαι 1135
 ἥρι L. 11, 72
 ἥργένεια 365. 1183
 ἥρικαπαῖος F. 8, 3
 ἥρικε καὶ H. 51, 6. Sed V.N.
 ad H. 5, 4
 ἥρμόσσατο 1155
 ἥρύκακεν L. 11, 105
 ἥρωα 64. L. 15, 64
 ἥρώεσσιν 86. L. 11, 74 114. 13, 1.
 15, 49. 20, 5. 13
 ἥρως Ἑκατηβόλε L. 11. 60
 ἥρώων L. π. 63. L. 9, 21
 ἥσυχία H. 85, 3
 ἥσυχίαισιν H. 33, 13
 ἥχυνεν 1325
 ἥτορ 36. 114. H. 25, 11. 27, 2.
 29, 9. 63, 13. L. π. 17. L. 1, 3.
 7, 2
 ἥ E. 13
 ἥπωλον 70
 ἥυτε L. 2, 2
 ἥφαις H. 65, 1
 ἥφαισος H. 65, 7. L. 18, 62.
 γόνον 210
 ἥφαισος πῦρ F. 28, 2
 ἥφαις μένος E. 10
 L 1 2
 ἥχέτα

I N D E X

ἡχέτα 1248
 ἡχῆς H. 10, 9
 ἡχὼ H. 37, 19
 ἡῶ μεσάτην 647. H. 11, 11
 ἡῶοι 656
 ἡώρητο 1218
 ἡώρητο 764
 Ἡὼς H. 77, 2

⊖ ἄλασσα H. 26, 8. 82, 4
 θαλάσσης H. 16, 7. L.
 15, 13. 50
 θαλέθοντα λ. υ. 64
 θαλέθουσα L. 11, 69
 Θάλεια H. 59, 3. 75, 8
 θαλερὴν E. 16
 θαλερόμματον H. 79, 5
 θαλίαισι H. 32, 7. 54, 8
 θαλίησιν H. 67, 9
 θάλει H. 67, 4
 θαλαῖην 724
 θάλαοντα H. 18, 22
 θάλασσ H. 28, 18
 θαλαῶ L. 2, 27
 θαλαῶν F. 19, 5. ramorum
 symbolicorum.
 θάλος H. 28, 5. 35, 11. 49, 3.
 55, 4. 8. 66, 6
 θαλπωρὴν L. 11, 52
 θάμβεον 1217
 θάμβησαν 1282
 θαμβήτεια 971
 θάμβος L. 9, 11. 11, 81. 15, 27
 θαμίζων L. 17, 1
 θαμινὰς 268
 θάμνοι L. 15, 56
 θάμνοις L. 15, 58

θάμνοισι L. υ. 57
 θανάτοιο H. 66, 4. L. υ. 26
 θανάτη H. 17, 11. 84, 7. 8
 θανάτω L. π. 74
 θαρσαλέως L. 11, 76
 θάσσοντι 579. Sed V. N.
 θαῦμα L. 1, 16. 11, 33. 15, 65
 θαυμάζοιντο L. π. 78
 θεὰ βόσκει H. 57, 6
 θεηγενές 1344
 θεηγενέων L. π. 14
 θεηγόρον 539
 θεῖαν F. 8, 23
 θεῖαι 1129 currit.
 θεῖησι L. 17, 2
 θεῖνε 628
 θεῖναι L. 15, 3. 16, 16. 18, 48
 θεινόμενοι 496
 θεινόμενον 170
 θεινόμενος 1031
 Θειοδόμαντι L. υ. 4
 θείοιο 116
 θέλγει L. 2, 10
 θέλγητρα L. 10, 8
 θέλγητρον L. 15, 25
 θέλγοντα L. 18, 63
 θέλγων H. 66, 2
 θελεσκέμεν L. 13, 4
 θέληθα L. 2, 14
 θελκτήρια H. 11, 14
 θέλξαι 942
 θέλξεις L. 10, 22. 16, 17
 θελξίμβροτον L. 10, 14
 θελξίφρονι 479
 θελχθέντες 480
 θέμεθλα H. 16, 3
 θέμενος 869
 Θέμιδος H. 42, 1
 θέμιν 658. F. 8, 22
 Θέμιν E. 23. H. 78, 1

θέμις

I N D E X

- Θέμις L. 11, 78
 Θέμις L. 16, 19. F. 28, 9
 Θεμισκύρης 737. V. Apoll.
     2, 371
 Θέμις 1033
 Θεμισεύει F. 28, 9
 Θεμισεύεσσα H. 78, 4
 Θεμισοσύνης H. 78, 6
 Θεοῖς L. π. 67
 Θεοπροπίης L. 9, 7
 Θεοπροπίην L. 11, 40
 Θεοπροπίης L. 18, 74
 Θεότιμος H. 26, 1
 Θεοδέα L. 11, 30
 Θεοδής 915
 Θεοφραδής F. 37, 1
 Θεός μελιχίης E. 30
 Θεράπναις 204. Locus Laco-
     niae. Sed 1206 et Θεράπνην
     948, locum sacrum. V.
     Eschenb.
 Θεράποντα L. 18, 45
 Θεράποντας L. 18, 78
 Θεράποντι L. 20, 15
 Θερείοις H. 39, 11. 18
 Θέρεος H. 33, 21
 Θέρμης H. 58, 3
 Θερμώδων 734. 748. Apoll.
     2, 370
 Θέσις 34
 Θέσκελα L. 10, 24. 12, 19. 19, 9.
     F. 6, 42
 Θέσκελον 87. L. π. 78
 Θεσκέλω 263
 Θεσμοδότειραν E. 25
 Θεσμοῖς 550
 Θεσμὸν δίπλακα F. 2, 37
 Θεσμοφόρον f. -ρου H. 41, 1
 Θεσμοφόρος 27
 Θεσπεσιέων 121
 Θεσπεσίην L. π. 77
 Θεσπεσίω L. 9, 11
 Θεσπίζειν L. 20, 9
 Θεσπίζεσιν 35
 Θεσσαλίην 59
 Θεσσαλός 81
 Θέσφατα 55. 100
 Θέσφατον 188
 Θέτιδος 395
 Θέτις 383
 Θηγητήρ H. 10, 9
 Θηητέν L. 5, 1
 Θηθύν E. 26. H. 21, 1
 Θῆκαν 273. 300 constituerunt
 Θῆκας L. 15, 67
 Θῆλυν καὶ ἄρρενα H. 41, 4
 Θῆλυς καὶ ἄρσην H. 31, 10
 Θῆλὺς τε καὶ ἄρσιν H. 8, 4
 Θηλυτέραις 471
 Θηλυτέρη L. 12, 12
 Θηλυτέρης L. 11, 23
 Θῆν L. 18, 9
 Θῆρ L. v. 37
 Θῆρα 937. L. 2, 17
 Θῆρας L. 11, 96
 Θῆρειον L. 15, 43
 Θῆρες H. 18, 14. H. 37, 10. L.
     18, 105
 Θῆρεσσιν L. π. 29. 75. L. 11, 102
 Θηρήσκειτο 639
 Θηρητήρ L. 11, 89
 Θηρί' L. v. 51
 Θηροκτόνε H. 35, 9
 Θηρόπεπλοι H. 68, 7
 Θηροτρόφος H. 21, 6
 Θηροτύποις H. 23, 5. 53, 8
 Θηροτύπος H. 38, 8
 Θηρσίν H. 16, 8. 50, 11
 Θηρῶν H. 54, 14. L. 11, 52
 Θητεία 21
     L1 3
     Θητεύων,

I N D E X

Σητεύων 174
 Σίασ H. 53, 4-
 Σίγη L. 1, 11
 Σῖνα 453
 Σῖνας H. 54, 23
 Σῖνες 271
 Σινός 650
 Σλίψας L. 19, 5
 Σνητῆς ἀπ' ἀνάγκης H. 40, 2
 Σνητῶν E. 31
 Σόασμα H. 48, 6
 Σοή 267
 Σολὸν leg. pro δόλον L. 12, 17
     V. N.
 Σοὸν 242
 Σοός 156
 Σόρυβος H. 37, 11
 Σηριον 855
 Σήριος L. 10, 1
 Σοῶς 307. 371
 Σοώτερον L. v. 24
 Θράκης H. 79, 2
 Σρασύτητος H. 68, 11
 Σραύει H. 86, 3
 Σραύεις H. 62, 5
 Σραύεσκον L. v. 50
 Σραύουσ' H. 21, 4
 Σραύουσα H. 62, 12
 Σραύσας 314
 Σρέπτειρα H. 39, 7
 Σρέπτειραι H. 75, 5
 Σρέπτειραν H. 73, 2
 Θρήκην 1370
 Σρήνης 32
 Σρόνον H. 26, 5. 39, 15. 61, 2
 Σρόνον ἐσῆριξας H. 17, 8
 Σρύον 914
 Σρώσκει F. 8, 18
 Συγατέρες H. 69, 2
 Σύγατρος L. 15, 57

Συέεσσι 616. L. 11, 27. Ad
     suffimenta maxime per-
     tinet.
 Σύελλα 1180
 Συέων L. 19, 3
 Συηλας L. 2, 5. 6, 5. 18, 102
 Συηλήν L. 18, 59
 Συηπολίην E. 1. 44
 Συηπολίης 468
 Συηπολίησι L. 8, 2
 Συμαίνει 1320
 Σύματ' 956
 Συμόν H. 18, 18. L. 10, 20.
     18, 10
 Συμός 8, 246
 Συμῶ 479. H. 70, 5
 Ουνηίδα 712. Sic Apollo. 2,
     350 et 550
 Σῦνον 1367
 Συόεντι H. 41, 5
 Συρσαχθῆς H. 44, 5
 Συρσομανῆ H. 49, 8
 Συρσοτινάκτα H. 51, 4
 Συρσοφόροιο H. 43, 3
 Σύθλα 902. 1073
 Συσία L. v. 10
 Συσίαίς H. 85, 11. 86, 11
 Συσσανόεσσαν 811
 Συώδεος 954
 Σώκοισι 454. 619

I

Ια 1137
     Ιαίνετα L. 7, 2
     Ιαινόμενα L. 2, 27
     Ιακχάζοντες L. π. 46
 Ἰακχον H. 41, 4
 Ἰακχος F. 16, 2
 Ἰαπετόν F. 8, 27

Ἰάσονος

I N D E X

- Ἰάσονος 246. 1170
 Ἰασπιν L. 7, 1
 Ἰασπιν ὑάλωπιν L. 16, 4
 ἰαύων H. 52, 3
 ἰαχὴν L. υ. 23
 ἰάχησε 995
 ἰάχοισι H. 48, 3
 ἰδ' restit. 73 ex 160. 214. F. 2, 15
 Ἰδαίης θεός E. 22
 Ἰδαίων 25 V. N.
 Ἰδας 178
 ἰδέαις H. 24, 3. 70, 7
 ἰδέσθαι L. 12, 3
 ἰδεῖν L. 2, 15
 Ἰδης H. 48, 5. L. 11, 88
 ἰδῆσι L. 12, 10
 ἰδίᾳ L. 15, 24
 ἰδμεναι L. π. 43
 ἰδμοσύνησι 607
 Ἰδμων 185
 Ἰδμωννα 721
 ἰδριες 1292. F. 32, 11
 ἰδριν 725
 ἰδρύσαντο L. υ. 39
 ἰδρῶ 1089
 ἰεῖ 461
 ἰέμεθ' 1038
 ἰέμενσι 701
 ἰεμένοις 823
 ἰέμενος L. 18, 51
 ἰέντα H. 33, 25
 ἰερά H. 17, 3. 28, 2. 83, 7. L. 7, 2
 ἰερεύσας 957
 ἰερὴ νηδὺς Iouis F. 6, 36
 ἰερήϊα 307
 ἰερήϊον L. υ. 3. 78
 ἰερνίδα 1179
 ἰερνίσιν restituendum 1164
 ἰεροθαλαῖς H. 39, 17
 ἰεροῖς H. 81, 6
 ἱερὸν H. 68, 4. L. 11, 90
 ἱεροπρεπές L. υ. 10
 ἱερὸς ὄρθρος 364
 ἱεροσκοπον E. 23
 ἱερότροχον H. 13, 2
 ἱερὸν πόλοιο F. 7, 16. Solet in
 Orphicis ἱερὸν dici, quid-
 quid naturae pars est.
 ἱερώτατα H. 17, 17
 ἱζει H. 61, 2
 ἱήϊα H. 33, 2
 ἱήσασθαι L. 17, 5
 Ἰήσων 70. 271. 1208. 1310
 ἱητήρα L. 18, 2. F. 28, 12
 ἱθύν' 1083
 ἱθύνεν 1271
 ἱθύντειρα 350
 ἱθύντορα 120
 ἱθύντωρ 489. 1202
 ἱθύνων F. 1, 6
 ἱκάνειν H. 84, 9
 ἱκάνω 78
 ἱκελοι L. π. 75
 ἱκελον 813. L. 12, 4
 ἱκελος 138 L. υ. 58
 ἱκέλης 803
 ἱκέσθαι L. υ. 7
 Ἰκεία 106. Supplicium forte
 Iouem, vt Hospitalem, di-
 xeris.
 Ἰκετάονος L. 11, 97
 ἱκέτας H. 8, 12
 ἱκέτευες L. 2, 17
 ἱκετηρίδα H. 2, 13. 12, 9
 ἱκετηρίδι H. 33, 27
 ἱκηαι L. 1, 4
 ἱκμάδες H. 82, 5
 ἱκμάσι H. 79, 4
 ἱκμενον 623
 ἱκόμην 99
 L 1 4
 ἱκρίον

I N D E X

- ἰκρίον* 759
ἰκτ' 1017
ἰκτο 1180
ἰλασθαι 942
ἰλάσκονται 900
ἰλασμοῖς 552
ἰλασμός 39
Ἰλιόθεν L. 18, 53
Ἰλιον 484
Ἰλιππῶ 218
Ἰλκ 177
Ἰλύος 1261. Turbidum mare videtur significare, quale ibi erat.
ἰμάσιν 275. 633. 663
ἰμείραν L. 18, 70
ἰμερέντα H. 39, 9. L. 11, 126
ἰμερέντι L. 10, 4
ἰμερόεσσ' H. 39, 7. 67, 1
ἰμερόεσσαι H. 59, 6
Ἰμερον 866. L. 18, 82
ἰμερόνως H. 55, 8
Ἰμερος L. π. 62
ἰμερτήσιν L. π. 33
ἰμερτοῖσι 778
ἰμερτόν L. 16, 16
ἰμερτῶ L. 9, 2
Ἰνες L. 11, 20
Ἰνώ E. 35
Ἰξε 1010 L. π. 9
Ἰξομαι 106. 1164
Ἰξομεν 1127 Homero frequens Aor. 2.
ἰοβόλοις H. 11, 16
Ἰοί L. 4, 12
Ἰομεν L. υ. 72
Ἰόν 867. L. π. 49. L. 11, 106. 14, 6
Ἰλλος 226
Ἰλς L. 10, 54
ἰοχέαιρα H. 35, 6
ἰοχέαιραν H. 34, 4
Ἰππα, τῆ παντός ψυχῇ F. 43
Ἰππαν Bacchi nutricem H. 47, 4. 48, 1
ἰππασίης 582
ἰππελάτειρα γιγάντων H. 31, 12
Ἰππιδ H. 16, 2
ἰππόδαμον 125. 945
Ἰπποι L. 18, 16
Ἰπποισιν H. 17, 14
ἰππότα 374. 443
Ἰππας ἐντύνειν 787
Ἰσας L. π. 79
Ἰσιδ H. 41, 9
Ἰσμεν H. 18, 19. L. 15, 9
Ἰσον H. 33, 21
ἰσοπαλές 1012
ἰσοβροπίαισιν H. 62, 13
ἰσότητι H. 62, 10
ἰσότητος H. 61, 5. 62, 2
ἰσοφρίζειν 408
Ἰσάμενος L. υ. 18
Ἰσανεν 899
Ἰσαται L. 11, 84
Ἰσε 289
Ἰσία H. 26, 9. f. Ἰσία.
Ἰσόν 274. ἐποίχεσθαι F. 29, 2
ἰσοκράτῃαν 694
Ἰχύν 25
Ἰφθιμος 149
Ἰφι μάχεσθαι 823
Ἰφιγενέτη πυρός F. 2, 28
Ἰφιδάμας 148
Ἰφικλος 137. 158
Ἰφίτος 144
Ἰχθυόεντα 1037
Ἰχθυόεσσαν 336 Amphitriten.
Ἰχνεσι H. 30, 3
Ἰχνεσι κῆφαι H. 50, 6
Ἰχνια 254. L. 11, 99

Ἰχωρ

I N D E X

ἰχῶρ L. 2, 13. L. 12, 14
 ἰχῶρι L. 18, 28
 Ἰωλκόν 833. 1366

K

Καβείρας E. 20
 Καβείρων 27
 καγχαλόων L. 11, 99
 καδδέ μιν ἤρει F. 18, 4
 Καδμείοισι H. 46, 2
 Καδμηΐδα H. 43, 1. 73, 1
 Καδμηΐς H. 43, 10
 καθάρματα 903
 καθαρμοῖς 1230
 καθαρμόν 38
 καθαρμῶν 1363
 καθάρσις H. 14, 8
 καθᾶψα F. 7, 14
 καθέλη 56
 καθέξει L. 5, 15
 καθηγῆται H. 75, 6
 καθήρας L. 11, 123
 κάθηται L. 15, 93
 καθίζανον 454
 καθοδηγέ H. 7, 8
 καθορά H. 58, 11. 69, 4
 καθορώσα H. 61, 3
 καθυπέρτερον H. 77, 8
 καίειν L. 1, 15. 18, 103
 Καινήος 168
 καιρῶν γενέσεις H. 42, 11
 κακίην H. 62, 12
 κακοῖς H. 85, 13
 κατομήτιος L. 2, 35
 κατομήτοι F. 8, 47
 κατομήχανον L. 18, 88
 κακόποτον H. 67, 13
 κακότητα H. 63, 11. L. 11, 62
 κακότητος L. π. 16. 77. L. υ. 75
 L. 2, 8

κακῶν H. 85, 10
 καλα 309
 Κάλαϊς 220
 καλεσσιχόρα L. 18, 77
 καλέω σ' ἐπ' εὐχαῖς H. 71, 1
 καλιῆς 437
 καλλιέθειρα H. 49, 7
 Καλλιόπεια 681
 Καλλιόπη H. 75, 10
 Καλλιόπη H. 23, 12
 Καλλιόπης 76
 καλιπάρχον H. 47, 4
 καλιπάρχος 502
 κάλιπς L. 11, 112
 καλιπλοκάμοιο H. 69, 3
 καλιπλόκαμον H. 35, 15
 καλιρρόον γάμοιο F. 14 1. ὠκε-
 νοῖο F. 44
 καλιτέκνοισι H. 22, 3
 καλίχορον 729
 καλόν 85, 8
 καλός τ' ἐς λιμένας 631
 Κάλπιος 1121
 Καλυδῶνα 156
 καλυκώπιδα H. 78, 2 de The-
 mide.
 καλυκώπιδες H. 23, 1 Nereides
 H. 59, 6 Charites. *Florum
 hiantibus calycibus vide-
 tur comparare oculos.*
 καλυψάμενα H. 58, 7
 καλυψαμένη 875
 κάλως 253
 κάλως 621
 κάλωσι 237
 καμάτοιο L. π. 87
 καμάτς H. 80, 2
 καμάτων L. 15, 78
 κάμης L. 11, 34
 L1 5
 κάμνον-

I N D E X

κάμνοντα L. 1, 19
 κάμοι L. π. 85
 κάμπας L. 15, 91
 καμπεσίγυια παίγνυια F. 17, 1
 παναχεῖ 1066
 παναχηδόν 1052
 κανθόν 931
 Κάνθος 139
 κάπασον 920 quae herba esset,
 nec inuenio, nec diuinare
 possum.
 καπνόν L. 1, 12. 12, 13
 κάππεσον L. υ. 20
 Καραμβιακὴν 733 Apoll. 2, 361
 κάρδαμον 918
 κάρη H. 31, 7. 58, 12
 καρήατι L. 14, 2
 κερηβχρέων 1013
 κάρηνα 50
 κάρηνον L. υ. 49
 κάρπιμε H. 7, 12. 10, 11. 52, 8
 καρποῖς H. 39, 18
 καρπόν H. 49, 4. 62, 14
 καρπός L. 11, 70
 καρποτρόφοι H. 20, 1. 50, 4
 καρποτρόφος H. 81, 7
 κερπὲς H. 25, 10. 28, 17. 35, 14.
 55, 11
 καρποφόροιο L. 18, 95
 καρποφόρον L. 2, 26
 καρτῶ 438
 καρτερός 185
 καρτερόχειρ H. 11, 2. 65, 3
 κάρτισον 289
 κάρτος L. 11, 65
 καρυηχέα 1000
 καρφαλέας L. 7, 3
 καρφαλέη L. 12, 4
 καρφαλέης L. 1, 11
 κασιγνήτην 1023. F. 14, 2

κασιγνήται L. 15, 41
 κασιγνήτων H. 38, 6
 κάσιος 1227
 Κάσπιον 1075
 Κασσάνδρην L. 20, 8
 Κάσορα 125. 945
 Κάσορι 583
 κατάγκσα H. 39, 19
 κατάγων H. 66, 3
 καταδέκμα 1148
 κατάδεσμοι L. 15, 79
 κατάθῃται H. 76, 7
 καταθνήσκει L. 11, 69
 καταθύμια L. 2, 38
 καταθύμιον L. 6, 2
 καταιβάτα H. 14, 6. Est Bar-
 manni peculiaris de eo
 disputatio.
 καταιβάτη H. 18, 12
 καταίγδην 1180. L. 14, 11. Cf.
 αἶγδην.
 κατακνώσσεισα L. 10, 15
 καταλείβεται L. 12, 14. 15, 26
 καταλέξαι L. 10, 23
 καταντία 415
 καταπαύσασθαι F. 13
 κατάποσις τῆ Φάνητος F. 6 ad 1
 κατάσκιον 376. 910
 κατάσικτος L. 16, 11
 κατασύρων F. 25, 3
 κατάχοι L. 16, 20
 καταυγάσειρα H. 8, 6
 καταφθιμένοισι 847
 καταφθίωθαι 720
 καταχθονίων E. 12. H. 70, 10
 κατέδαρθε L. 11, 87
 κατέδειξε H. 78, 3
 κατειβόμενα L. 18, 11
 κατείργοντες 530
 κατειρυμένα 683

κατει-

I N D E X

κατειρύσσει 242
κατεκαΐαθον 570
κατέκρυψε F. 28, 17
κατέλεξε 681. 934
κατέμαρψε 1011
κατεναντίον L. 2, 22. 11, 91
κατένευσαν 351
κατένευσε 1308. 1329
κατένηραν 664
κατένωπα L. υ. 42. L. 11, 120. 19, 8
κατέπαυσας H. 11, 7. 40, 4
κατέπεφνον 414
κατερήτυ' 1175
κατερήτυεν 1168
καταρνές 916
κατερύκακον 645
κατέχευεν 1254
κατευθύ 1036. 1204
κατέφαινε 368. 636. 763
κατεχέσσει L. 11, 31
κατεχρήσατο F. 28, 17
κατηρεφέας 912. V. N.
κατιθύνειν 124
κατρανόθεν L. 15, 92
κατόψεαι L. 4, 3
Καυκάσιον 1046
καῦσιν H. 65, 13
καχλάζοντι 1253
καΐξαι 847. Οδ. M, 388 Τῶν
δ' ἐγὼ-νῆα-κερκυῖα-καΐσαιμι.
κεδνὴ H. 28, 3
κέδρε 950
κειμήλια L. π. 82
κεῖντο 269
κεῖται 104
κέκασαι 389
κέκλειται L. 12, 16
κέκλειο L. 10, 35. 16, 14
κέκλειτο L. υ. 34. L. 15, 41
κεκλήγασιν L. π. 45

κεκλήγοντα L. υ. 58
κεκληγότος L. 11, 36
κεκλιμένοις 499
κέκλομαι L. 1, 8
κεκλόμενος L. π. 2
κέκλυθι F. 7, 25
κεκμηκόσιν 248
κεκμηκότας 1144
κεκμηῶσιν 437
κεκραμένη H. 15, 6
κεκραμένον H. 4, 6. 48, 9
κεκρατημένα δεσμά H. 86, 4
κέκρυφας 1060
κελαδεῖ H. 37, 19
κελαδεῖν L. 6, 3
κελαδοδρόμον 900. Dianae epi-
theton.
κελαινή 1130
κελαινήν 302
κελαινῆς L. 11, 77
κελαινῆς ἀσπίδος L. 14, 6. 19, 8
κελαινοχρῶτα H. 77, 4
κελαρύζεται 1149. L. υ. 71
κέλεται L. π. 15
κελεύθαι L. 15, 54
κέλσεν 1032
κέλτε δ' ἐπ' αἰγιαλῷ 632
κενεήν L. 9, 15
κενεῶνας 965
Κενταύροις 169
Κενταύρων 377. 413
κέντρα L. 15, 1
κέονται L. π. 55
κέραα L. 4, 9
κεραή L. 12, 11
κεραήν 640
κεράμοιο L. 18, 75
κέρας L. 5, 6
κέρας ἐλάφοιο L. 5, 2
κεράσας H. 33, 20

κερα-

I N D E X

- κεραθεῖς L. 14, 9
 κεράτης ζεύς H. 10, 12
 κερατής πάντων F. 28, 13
 κερασφόρε H. 52, 8
 κέρατα ταύρεα Iouis Oriens et
   Occid. F. 6, 24
 κεραύνιε H. 14, 9
 κερκυνία H. 18
 κεραυνοὶ L. 15, 95
 κεραυνός H. 18, 5
 κερδέμπορε H. 27, 6
 Κερκετικὸν 1044 Populus ad
   Phasin: memorat etiam
   Dion. v. 682
 Κέρκυραν 1291
 κερόεσσα H. 28, 11
 κέ τις L. 18, 85
 κεύθεα 172. H. 28, 4
 κεύθεσιν H. 50, 2. 68, 3
 κευθμῶνα 91
 κευθμῶνι H. 78, 4
 κευθμῶσιν H. 22, 6
 κεύθων L. 15, 81. f. ov.
 κεφαλάς H. 35, 16
 κεφαλὴν H. 14, 3. 15, 31. 51
 κεφαλῆς L. 5, 4. 11, 121
 κεχαρημένη H. 78, 11
 κεχαρημένον E. 43
 κεχαρημένος H. 51, 13
 κεχαρηότα H. 17, 19
 κεχαρηότι 780. E. 52. H. 30, 7.
   50, 16
 κεχαρισμένα H. 28, 2. 45, 8. L.
   1, 15. 19, 2
 κεχαρισμένη H. 26, 14
 κεχαρισμένος H. 82, 8. L. 18, 49
 κεχαρμένα H. 50, 5
 κεχολωμένος L. 20, 7
 κεχορευμένα H. 45, 4
 κέχυντο L. 15, 56
 κήδε' H. 72, 7
 κηδομένη 62
 κηλήθη 445
 κηλήσω 73
 κῆμος 918
 κήπω L. 4, 3
 κῆρα L. 15, 35
 κήρας H. 11, 16. 13, 13. 66, 4.
   L. 7, 6
 κῆρες 1027
 κήρυκες 1304
 κήρυξ L. 18, 53
 Κηφεύς 195
 κηρύσσειν L. π. 58
 κίεν 1068
 κίε νηός 1143
 κιθάρη H. 33, 16
 κιθάρην 71
 κικλήσκειν L. 2, 12. 18, 84
 κικλήσκουσιν L. 15, 78
 κικλήσκω H. 19, 1. 23, 9
 κικλήσκω ἐπ' εὐχῶς H. 45, 1
 κικλήσκων L. 11, 55
 Κικόνασσι 77
 Κιμμερίοισι 1118
 κινδύνος H. 37, 5
 κίνημα F. 2, 25
 κινησιφόρε H. 9, 21
 κινῶν H. 52, 7
 κίον L. v. 22
 κίοντα L. v. 14
 κίοντας L. 18, 97
 κίῶσα L. 15, 65
 κίῶσας L. 18, 13
 Κίρκην 1214
 Κίρκης 1205
 κισσόβρυον H. 29, 4
 κισσοχαρῆς H. 51, 12
 κισσοχίτωνι L. 6, 2
 κιττοφόροισιν H. 53, 6
 κίχω 103

κλάγ-

I N D E X

- κλάγξα 1000
 κλαδεῶσιν 923
 κλάδοι L. 13, 21
 κλάδοισιν L. 4, 4
 κλάδον H. 11, 15
 κλάζουσιν L. 18, 105
 κλάζων διὰ ὕμνον 1274
 κλειδῶχ' H. 1, 5
 κλειδῶχον E. 49
 Κλεινήν 598 (Κλειτήν)
 κλεινοῖο 161. H. 26, 4
 κλεῖον L. 2, 5
 κλείοντα L. 8, 2
 κλεισία H. 35, 7
 κλειτήν 130
 Κλειώ H. 75, 8
 κλέος H. 32, 6. 9. L. 15, 67. 96
 κλήξειν L. 18, 60
 κλήζεσθ' H. 37, 23
 κλήζουσιν H. 33, 24
 κλήζω πρὸς H. 65, 10
 κληίδας 1369. H. 17, 4. 24, 1. 57, 4
 κληίδες H. 72, 6
 κλήμασιν L. 6, 6.
 κληῖξα 1002
 κληῖξω E. 45
 κληῖσαι 614
 κλίμακα 372. 527
 κλινθῆναι 401
 κλονεῖς H. 22, 5
 κλονεῖοι L. 10, 33
 κλύδωνος 686
 κλύεν 59. 593
 κλύζουσι 152
 κλύθι 1, 1. 13
 κλύμενος 913
 κλύοι L. v. 79
 κλύσσα H. 2, 12
 κλυτή 217
 κλυτόφημος 214
 Κλωθῶ H. 58, 16. L. 16, 23
 κναμὸς 635 V. N.
 κυῆκον 959
 κυήμης L. 11, 106
 κυημὸν 600. V. κναμὸς.
 κνίσσης L. 18, 70
 κνίσσησι L. 12, 1. 20
 κνώδακα F. 2, 26
 κνώσσονται 537
 Κοιαντὶς H. 34, 2
 κοῖλα 1256
 κοιλώμασι F. 8, 19
 κοιμίζει H. 52, 4
 κοιμίσσας 1005
 κοινὸς H. 86, 6
 κοινωνεῖς H. 15, 6
 Κοῖον F. 8, 26
 κοῖραν H. 27, 2
 κοῖρανοι Μῆσαι F. 21
 κοῖρανον 2971. 300. L. v. 2
 κόκκον L. 18, 79
 κόλποισιν 778. H. 15, 1. 62, 15
 κόλπον L. 4, 12
 κόλπα 745 de toto Ponto Eu-
 xino.
 κόλπος Βαυβῆς F. 16, 3
 κόλπω H. 20, 4. L. 11, 36
 κόλπωσε 1181
 Κόλχοισιν 842
 Κόλχος 96
 Κόλχων 58. 1299
 κολῶναι βαθυσκοπέλοι 636
 κολῶνας 155
 κολώνη 367 de Pelio monte,
 quem mox κολωνὸν vocat
 375, proprium Apollo. 2,
 652
 κολώνη 259 f. κολωνῶ.
 κολωνὸν 375. 1271 Eustath. ad
 Il. N. p. 917, 20 Κολώνη καὶ
 κολῶ-

I N D E X

- κολώνεια, καὶ κολωνός, τὰ
 λήγοντα μὲν εἰς ὄξυ, μὴ ἀκρι-
 βῶς δὲ ἀποξυμμένα.
 κομήτης 161
 κομίζοι L. 2, 33
 κόμιζον 569
 κομίζων L. π. 20. L. 16, 17
 κομίσκντος L. π. 55
 κομίσας L. π. 28. f. vi
 κομίσας L. 10, 13
 κομίσσας L. 11, 14
 κομίστρια H. 9, 16
 κομόωντα L. 4, 4
 κοναβίζετε H. 37, 9
 κονίασιν L. π. 73
 κονίη H. 37, 12
 κονίη 564
 κονίησι L. 7, 12
 κονισσαμένω L. π. 25. Respon-
 det verbum Hebr. קנייה.
 κόπρω μηλείη, ἱππείη, ἡμιονεῖη
 F. 30, 3
 κόπων H. 84, 5
 κόρα H. 23, 3. 68, 8. F. 1, 15
 κόραισιν H. 22, 2
 κοραλίς L. 15, 68
 κόρε H. 55, 4. 66, 5. de Aescu-
 lapio, vt κέρη de Deabus
 vetulis.
 κορέννουσθαι L. 18, 91
 κορέσαντο L. 15, 55
 κορεσθῆναι L. 15, 27
 κορέσκσιν L. 7, 3
 κορεσσάμενοι L. 2, 29
 κορέσσης L. 18, 96
 κόροι H. 37, 21
 κόρον H. 31, 16
 κόρτη L. 14, 4
 κόρτην L. 5, 4
 κορσιόεντα L. 14, 1
 Κορύβαντας E. 20
 Κορύβαντες H. 37, 20
 Κορύβαντος H. 38
 Κορυβάντων 25
 κορυνίτιδες H. 50, 9
 κορυφῆνδε L. v. 22
 κορυφώδης L. 14
 Κόρωνος 136
 Κόσμος H. 3, 3
 κοσμήτειρα H. 9, 8
 κοσμήτορες H. 30, 4
 κόσμοιο H. 12, 8. 26, 5. 65, 4
 κοσμοκράτωρ H. 7, 11. 10, 11
 κόσμον H. 10, 20. 12, 4. 18, 1
 κόσμον αἰοῖδης 250. 1273
 κόσμος H. 67, 5
 κόσμη E. 39. H. 33, 14. 26. 79, 1
 κόσμη ἀθανάτη H. 25, 4
 κόσμη δέσποτα H. 7, 16
 κότσειν 1359
 κοτέεσκε 533
 κραλλοιο L. 15, 2. 76. 97
 κῆρε 76. H. 33, 5
 κέρη de Deabus, credo, omni-
 bus, nuptis etiam, vetu-
 lisque, vt de ipsa Rhea,
 H. 13, 3. 43, 10. 55, 4. 78, 12.
 L. π. 36. L. 10, 10
 κέρην 22. 43, 1. 48, 1
 κέρης L. 10, 8
 Κερῆτες H. 30, 1. 37, 1. 20
 Κέρητα H. 38, 3
 Κερῆτας E. 20
 κέριμον ἄνθος F. 8, 16
 κέριον 1336
 κῆροι L. 18, 67
 κῆρος 228
 κροτρόφ H. 35, 8. 39, 2. 13
 κροτρόφον E. 50. H. 64, 9

κρο-

I N D E X

- κροτρόφον ποθέων H. 11, 8
 κῆφα ἴχθυες H. 50, 6
 κῆφον H. 80, 4
 κῆφόπτεροι H. 80, 6
 κῆφω H. 54, 23
 κράτι L. 5, 8. 15, 56
 κραδαινόμεν' 994
 κραδαινόμενα 696
 κραδίη L. π. 5
 κραδίην 314. L. 10, 33
 κραινε - επέκραινε F. 26, 1
 κραίνει περὶ πάντα F. 2, 39
 κραινευ 53
 κραίνεσκε 473. 1294
 κραίνοντα F. 2, 22
 κραιπνοί L. π. 47, F. 46, 4
 κραιπνός 648
 κραιπνῶ 1030
 κραναῇ H. 34, 5
 κραναήν 1355
 κραναῆς 1354
 κράνεια 911
 κράντειρα H. 9, 12. 26, 2. F. 29, 4 et 5
 κράντειραν H. 71, 1
 κραντήρα 311
 κῤῥαίν H. 7, 5
 κραταιέ H. 65, 9. F. 32, 1
 κραταιή νῆσος L. 11, 112
 κραταιὸν H. 83, 5
 κρατέεις H. 15, 7. 32, 6. 67, 11. 84, 3
 κρατέοντα H. 26, 8
 κρατερόφρονι L. 15, 42
 κρατερόφρονα ἀρχὴν F. 10, 2
 κρατὶ H. 11, 11
 κρατίς H. 9, 25
 κράτος H. 18, 19
 κρατὸς L. π. 73
 κρατύνει H. 2, 11
 κρατύνει οἶηκα H. 63, 8
 κρατύνεις H. 57, 8. 86, 1
 κρατυνομένην L. 15, 16
 κρέα L. 18, 83
 κρεάεσσι L. 17, 8
 κρεάτεσσιν L. 18, 90
 κρεῖα 402
 κρείων L. π. 66. L. υ. 74
 κρέκων H. 10, 6
 κρημόθεν 995. V. N.
 κρημοῖσι L. 15, 34
 κρηπίς 990
 Κρήτη 1347
 κρητήρα 582
 κρητήρι L. 2, 24
 κριθὲν H. 9, 24. 86, 8
 κρίναντες 849
 κρίνας H. 33, 19
 κριῖ 861
 Κροῖον F. 8, 26
 κροκάλαις 497
 κροκάλησιν 184
 κροκάλουσιν 1099. 1231
 κροκόπεπλον E. 46. H. 70, 1
 κρόκος 918
 Κρόνος H. 12, 5
 Κρονίδαο L. 15, 95
 Κρονίδαο συγεῖα L. 15, 47
 Κρονίδην 343
 Κρονίδης L. π. 11, 88
 Κρόνιος H. 14, 6
 Κρονίης ἀλὸς nomine Apollo.
 4, 510 Hadriaticum intelli-
 gere videtur, in quod ex-
 oneratur Eridanus.
 Κρονίοιο H. 43, 5
 Κρονίοια Ζηνὸς H. 70, 3
 Κρόνιον πόντον 1079
 Κρονίωνι 117
 Κρονίωνος F. 6, 30

Κρό-

I N D E X

Κρόνοιο L. 18, 5
 Κρόνον 13. 424. E. 26. V. F. 8,
 27 it. F. 42
 Κρόνος L. 18, 10. ἐτέκνωσε πνεύ-
 ματα F. 22
 κρονότακνος H. 3, 8. Caeli epi-
 theton, quia suo motu facit
 Χρόνον, Κρόνον.
 Κρόνος H. 13, 4. 26, 12. 47, 1.
 83, 1
 ΚΡΟΝΟΥ βασιλέως Inscri-
 ptio F. 5
 κροτάφης L. 5, 10
 κροτολύρα H. 30, 3
 κρυερήν L. 15, 70
 κρυερὸς πυρετὸς L. 17, 2
 κρυμοπαγῆς H. 79, 2
 κρυμοχρεῖς H. 50, 12
 κρύοντα πόλεμον F. 1, 12
 κρυπτάδιχ I. π. 44
 κρύσταλλον L. 1, 1. 9, 15
 κρύσταλλος L. 7, 8
 κρυφία H. 54, 9
 κρύφιον H. 5, 5. 29, 3. 51, 5
 κρυψίγονον H. 49, 3
 κρυψίδρομοι H. 50, 3
 κτεάνων H. 71, 7
 κτεάτεσσι H. 13, 12. 71, 2. 10
 κτέρεα κτερεῖξαι 544. vt Od.
 A. 291 parentare, iusta fa-
 cere.
 κτήματα H. 37, 16
 κυανχυεῖς H. 23, 8
 κυαναυγέτιν H. 22, 1
 κυαναυγῆς H. 2, 3
 κυανέαις 680. 1158
 κυανέοις H. 15, 1. 54, 20
 κυανόπεπλε H. 34, 1
 κυανέπεπλον H. 21, 2
 κυανότριχας 1192

κυανοχαῖτα 1276. E. 5. H. 16, 1
 κυανοχαίτην 343
 κυανοχετέων L. 2, 21
 κυανόχρως H. 3, 7
 κυανόχρωτοι H. 69, 6
 κυανώπισιν H. 54, 22
 Κυβέλοις 22
 κυβερνήτειρα H. 9, 3
 κυκλαῖσι H. 54, 21
 κυδαίνεσκεν 61
 κυδαίνων 239
 κύδηνεν L. 10, 10
 κυδιάνειρα H. 9, 5
 κύδιμε H. 33, 5. 47, 1
 κύδος 873. L. 18, 38
 κυδρὸν 14
 Κυδωνιάς Diana a loco cultus
 H. 35, 12
 Κύζικον 522. 567
 Κύζικος 499
 Κυζίκης 593
 Κυθερείη H. 41, 7
 κυκεών F. 16, 5
 κυκεῶνος 319. 325 Potus misti.
 Conf. Il. Λ, 630
 κυκλάδες H. 59, 6
 κυκλαμῖς 915
 κυκλάσιν H. 52, 7. 55, 5
 κυκλεῖται F. 6, 17
 κυκλίοισι H. 42, 8
 κυκλοέλιχτα H. 7, 11
 κύκλον H. 82, 3. F. 7, 25. ὠκεα-
 νοῖο F. 44
 κυκλοτερῆς H. 9, 23. F. 2, 26
 κυκλόμενον 895
 κύκλος 206. ὠκεανῆ F. 7, 24.
 Sed 323 intelligo orbes,
 quales inter σκεύη τραπέ-
 ζων τὰ πρὸς τροφῆς ὑπηρε-
 σίαν memorat Pollux 10, 82
 κυκλεῖται

I N D E X

κυκλῆται 744
 κύκλω L. 11, 20
 Κύκλωπας 175
 κυκώμενον L. 15, 75
 κυκωμένον L. π. 38. L. 7, 13
 κυλινδόμενοι L. 12, 9
 Κυθήνης 135
 Κυθηνίδα L. 15, 45
 κύμα 1265
 κυμαίνεσσαν H. 21, 2
 κύμασι H. 16, 8. 73, 4
 κύματ' L. 15, 14
 κύματα H. 21, 4
 κυμοθαλής H. 16, 5
 κυναγεσίοις H. 55, 7
 κύνη L. υ. 53, 66
 κύνεσσιν L. 11, 99
 κυνηγεσίησι L. 11, 88
 κυνηγέτι H. 35, 5
 κύντερον F. 18, 1
 κύπειρον 914
 Κύπριδος H. 21, 7. 55, 8. 64, 7
 Κύπριν H. 2, 2
 Κύπρις 476
 κυπρογενές H. 54, 15
 Κύπρον 30. 1280
 Κύπρω H. 41, 7. 54, 24
 Κύρβαντ' H. 38, 2
 κύρμα 1182
 κύσεν 398. 880
 κυτηΐξιν 904
 κυτηΐδα 819. 1004. V. Apoll.
     2, 401 it. 1271
 κύτος 354. κραδίης F. 1, 6
 κῶας 58. 763. 832. 929. 1016
 Κωκυτῆ H. 56, 1. 70, 2
 κῶμα 541. κῶμ' 555. de somno
     naturali 1011. de medicato
     somno draconis

κῶμον τριετῆ H. 52, 5
 κῶμης H. 64, 7
 κῶμων ἀγέτα H. 51, 7
 κωπήεντα 317. 978
 κωρυκίῳτα H. 27, 8. Mercurii
     epith. Corycaeus. Sed
     V. N.
 κωφαὶ 1101

Λ

Λᾶαν L. 1, 2. 2, 1. 35. 37.
     3, 1. 5, 7. 14. 11, 9. 28. 13, 1.
     18, 18. 47
 Λᾶας L. 18, 21
 Λάασι 609
 λαβῶν κατὰ F. 2, 37
 λαγῶς L. υ. 57
 Λᾶε L. 9, 10
 Λάζεο L. 1, 1
 Λάζετο 727. L. 18, 41
 λαζομένους (ποτι) 833
 Λάζοντο 1177
 λαθέσθαι 141
 Λάθρα 642
 λαθριδίη 886
 Λαῖ L. 11, 45. 75
 Λαίλαπας H. 18, 5
 λαῖνες L. 15, 38
 Λαῖνος L. 15, 23
 Λαῖνμα 456. Homeric vox,
     cui respondere videtur
     Aequor.
 Λαῖφδα 759
 λαψηροῖς 1290
 λαψηροῖσι 110
 λαψηρόν H. 81, 1. L. 18, 45
 λαψηρὸς 338
 λαψηρῶ L. υ. 16
 Λάλος τρόπις 707
 M m

λαμ-

I N D E X

- λαμπάδα 327
 λαμπαδόεσσ' H. 39, 11
 λαμπετή H. 8, 9
 λαμπετόωσα L. 9, 13
 λαμπετόωσαν L. π. 89
 λαμπόμενα H. 65, 2
 λαμπομένη H. 8, 12
 λαμπροφάης H. 77, 2
 λάμπων H. 55, 5
 λαοβοτείρης L. 18, 73
 Λαοδόκος 146
 Λαοθή 134
 Λαομεδοντιάδης L. 11, 45
 λαοσσόον L. π. 10. Homeri
 scholiaetae et concitato-
 rem populorum et serva-
 torem interpretantur. Puto
 Herculem potius caelum
 ascendisse, quatenus ser-
 uator est.
 λαοσσόος L. π. 58
 Λαπίθα 414
 Λαπίθαις 169
 λαρόν μέθυ dulce. Homer. 1235
 λασία σκιή L. υ. 69
 λασίης L. 4, 7
 λασίοισιν ἔρρεσιν L. 11, 98
 λάσιον 199. L. 2, 26
 λασίων 75
 Λατίνων 1246
 λάχες, 2
 Λάχεσι H. 58, 16
 λαχνήεντας F. 8, 15
 λάχνην L. 5, 8
 λαῶν H. 33, 10
 λειβέμεν 546
 λέβης L. 18, 75
 λέβητα L. 7, 12
 λέβητος L. 7, 10
 Λειβηθρίας vel Λειβηθρία F. 46
 Λειβήθρων 50. 1371
 λειμῶνα H. 17, 2. L. π. 81
 λειμωνιάδες H. 42, 3. 50, 4.
 80, 3
 λειμωνιάσιν H. 28, 12
 λειμῶνος H. 17, 13
 λειπομένη H. 8, 4
 λείριον 251
 λείψανα L. 18, 92
 λείψας a λείβω 315
 λέκτρα 476
 λέκτροις H. 70, 3
 λέκτροισι H. 29, 7. 55, 9
 λεκτροχαρής H. 54, 9
 λέκτρων H. 40, 7
 λελαθῆσα 874
 λελάθεθε 1225
 λέλειπται L. 10, 32
 λελείψεσθαι L. 11, 108
 λελημένοι 635
 λελίητο 1259. V. ἐλιλαίετο 409
 Λελίων 1071
 λελογχῶς 80
 λέοντα L. π. 29
 λέοντος L. 16, 9
 λεοντοσέρην L. 16, 10
 λεόντων H. 26, 3
 λεπιδωτὲν L. 9, 6
 λεπιδωτός L. 9, 9
 λεπταλέην L. 11, 111
 λεπταλέοι L. 2, 19
 Λέρνη 208
 λευγαλέω θανάτω L. π. 74. ψύ-
 χει F. 31, 7. i. ὀλεθρίω, Ho-
 mericum.
 λευκανήσι L. 15, 45
 Λευκοθέαν H. 73, 1
 Λευκοθέην E. 35
 λευκὸν ὕδωρ H. 58, 3
 λευκώλενος 772
 λεύσεις

I N D E X

λεύσεις H. 33, 11
 λευχείμονες H. 50, 10
 λεύσοι 770
 λέχη H. 28, 14
 λεχοί H. 1, 10
 λέχος L. π. 35. L. 10, 12. 11, 23
 λεχῶν H. 1, 2
 λεῶν 821
 λεῶν F. 728
 λήγειν L. 17, 3
 Λήθαιον L. 2, 7
 λήθαι H. 60, 6
 λήθην H. 76, 11
 λήθης H. 84, 8
 ληθομέριμν' H. 2, 6
 ληϊσῆρες 827. L. π. 40
 ληϊσῆρων L. 15, 74
 Λημνιάδεσσι 475
 Λήμνοιο L. 11, 15
 Λῆμνον 29
 Λῆμνω 470
 ληναῖα H. 53, 9
 ληναῖς H. 40, 5. 51, 2
 λήσεται L. 12, 6
 Λητοῖδῃ L. 20, 5
 Λητοῖδην L. 11, 54
 Λητοῖδης L. π. 8
 Λητῆς υἱά F. 32, 1
 Λητώ E. 19. H. 34, 1
 λιανθέα 584. Sed leg. vid.
 διανθέα
 λιβανομάνναν H. 19, 21
 Λιβύη 100
 λίγ' 594
 λιγείαν 417
 λιγνύς 969 fuligo.
 λιγύν 359. 1100 ἄρον. Semper
 venti epitheton apud no-
 strum. Eustath. ad Il. O. p.
 1040. Λιγνύς ἀπλῶς ἐπὶ φω-

νῆς ὀξεῖας ὅθεν καὶ λιγνύς
 ἄνεμοι.
 λιγυρά H. 50, 9
 λιγυρὲς 1238
 λιγύφωνον, 5
 λιγυφώνες H. 76, 2
 λιγυφάνων ἐσπερίδων F. 17, 2
 λιθάκισσι 611. Homericum
 non minus quam λιθάδες.
 λίθοι L. 11, 66
 λίθοιο L. 1, 6. 2, 24. 11, 110.
 12, 16
 λίθοις L. 11, 73
 λίθον L. 11, 90. 15, 95
 λίθος L. 5, 6
 λιθάμενον L. 9, 4
 λίθων L. 11, 64
 λικνῖτα H. 51, 3
 λικνίτην H. 45, 1
 Λιλιβαῖον 1248
 λιμένας 631
 λιμένος 270. 358
 λιμένος μυχῶ 1303
 λιμένων 372
 λιμνακίδων 644
 λίμνη 1198
 λίμνην 158
 λίμνης ἐρανίας H. 58, 2
 λίνοιο L. 18, 67
 λίνον L. 16, 23
 λίπα L. 18, 94
 λιπαρῶν L. 18, 51
 λιπαρᾶς H. 68, 12
 λιπαροκρήδεμος 623. Homeri
 sunt λιπαρὰ κρήδεμνα Od. A,
 334 de velo Penelopes.
 Hic turricam Rheae vel
 Cybeles coronam indicat.
 Nempe etiam Od. N, 388
 M m 2 sunt

I N D E X

- sunt Τροίης λιπαρὰ κρή-
 δεμνα.
 λιπαυγῇ H. 17, 2
 Λιπέζα 154
 λιπέσθαι L. 11, 104
 λιπόπνοον H. 17, 9
 λισσῆς L. v. 70
 λισσοῖς 1264
 λισσομένοις E. 51
 λισσόμανος 51. 1175
 λισσομένω 83
 λίσσοντο 943
 Λιταί 106 Preces, Deae Ho-
 mericae Il. I, 498 sq.
 λιταῖσι 616. H. 86, 9
 λιτχνεύων H. 86, 11
 λιτῆς 91 γαίης, simplicis, ni-
 hil iam lapidum, metallo-
 rum etc. habentis.
 λιῖτι 875. 1221
 λίτομαι H. 4, 6. 20, 6. 40, 9.
 43, 10. 84, 9. 85, 16
 λιτόμεθα H. 81, 6
 λυκοεργέ, 7
 τὰ λόγια F. sub 8, 16
 λογισμοῖς H. 18, 22
 λογισμὸν H. 76, 5
 λόγοισιν H. 54, 28
 λοστρά L. 11, 23
 λοιβαῖς 573. H. 5, 21
 λοιβαῖσι H. 18, 20
 λοιβάς 545
 λοιβῶν H. 58, 19
 λοιγὸν L. 11, 15. 15, 86
 λοιμὸς F. 2, 15
 λοξία H. 33, 7
 λαστρά H. 54, 19
 λοχεία H. 35, 3
 λοχευθεῖς H. 55, 9
 λοχλαῖς ᾠδῖσι H. 25, 5
 λόχον 43. 228
 λόχος 111. 1298
 Λυαίης f. 8 H. 64, 7
 Λυκαεύς 179 locus de illo
 classicus
 λυγρὸν 18
 λυγρῶ 103. 1233. vbi V. N.
 λυδοῖσι H. 48, 6
 λῦς H. 79, 3
 λύει H. 32, 2
 λυθεῖς L. 11, 38
 λύθεν 626
 λύθρον L. 15, 50. 58
 λύκαινα H. 54, 11
 Λυκαῖον 1206. Nondum ob-
 servati, qui hic in Hispa-
 niae ora occidentali Ly-
 caeam terram, campum
 etc. poneret
 Λύκοιο 716. Apoll. 2, 726
 Λύκος 717
 λυκτονίην 1277
 Λυκωρεῦ H. 33, 1
 λύματ' L. 15, 82
 λύματα H. 13, 13. Interdum
 ipsa mala, quibus solui et
 liberari volunt homines:
 interdum corpora, quibus
 ad purgandum et expian-
 dum vti sunt. Vtraque
 removere a se solent etc.
 vtraque vocantur piacula.
 λύνοντ' ἐκ 1341
 λύσσα H. 1, 9
 λύπης H. 72, 6. 84, 6
 λυροεργέ 7 V. N
 λῦσαι τ' ἐκ πυρσὸν ἔρωτος 1319
 λύσατε 1151
 Λύσειον H. 41, 4. V. λύσις
 λύσεις 37 interpretationes.
 Signa,

I N D E X

Signa, Prodigia, sunt in-
star aenigmatum: haec, ut
nodi, soluenda.

λύσις H. 49, 2. 8
λυσίζων H. 1, 7
λυσίζωνες H. 35, 5
λυσιμαλῆς H. 69, 9
λυσιμέριμνος H. 26, 6. 35, 5. 84, 5
λύσιν H. 85, 15
λυσιπήμονες H. 1, 11. 58, 20
λύσσαν 908
λυσσεῦ H. 51, 2
λυσσήρης H. 68, 6
λυσσῶπις 977
λυσσῶσαν H. 65, 12
λυσσῶσαν ἔριν σῆσον H. 64, 6
λύσωσιν H. 85, 11
λύτεια H. 9, 17. 31, 13
λυτηρία H. 35, 7
λυτηρίας H. 13, 7
λυτήριον μαρτυρίαν τιθέμεθα
H. 14, 2
λύτο 592
λύτο 1305
λύτρα καθαρμῶν 1363
λύχνοισιν L. 11, 29
λώβην L. 11, 4
λώβης L. 11, 78
λωβήσαιο F. 8, 33
λωτῆς 1283

M

Μάγνησαν L. 10, 19
μαγνήτην L. 10, 1
μάγοιο L. π. 72
μάγοισι L. 18, 56 in Assyria.
μαζοῖσι L. 2, 29
μαζόν L. 2, 2
Μαῖα F. 10, 1

Μαιάδος H. 27, 1
Μαιάνδρα 152
Μαίης L. π. 2
μαίης L. 11, 36
μαίμησας L. υ. 43
μαιμώνοντες 415
μαιμώνωσα 880
μαινάσι θ' ἀγνῶς H. 44, 3
μαίνει θνητῆς H. 70, 6
Μαιώτας 1358
Μαιώτιδα 1062
Μαιῶτις 1052
μάκαιρα H. 1, 13
μάκαρ H. 72, 7
μάκχρς 332
μακάρων 426. L. 18, 31
μακροβίων 1105
μαλαινείοισιν 1352
μαλακή L. π. 35
μαλακόφρονα H. 68, 17
μαλακόφρονες H. 58, 15
μαλείης 1231
Μαλεώτιδας 1350
μανδραγόρης 917
μάνθανε E. 1. Scal. praei.
μανθαισι H. 31, 6
μανίαν H. 65, 12
μανίησι H. 45, 5
μανικῶ H. 50, 14
μανικῆ H. 44, 5. 51, 1
μάνναν H. 77
μαντείας 33
μαντήϊον H. 78, 3
μαντοσύνας L. 11, 57
μαντοσύνην 188.
μαντοσύνησι 940
μάντι H. 11, 5. 33, 4
μαρανομένη L. 15, 11
μαρανθέν L. υ. 41
Μαριανδύνοισι 742. Apoll. 2, 725
Μ m 3 μαρμαίρει

I N D E X

μαρμαίρει H. 18, 15
μαρμαίρη F. 7, 22
μαρμαίροντες H. 37, 10
μαρμαρέων ἄσρων F. 6, 23
μαρμαρυγαῖς H. 6, 11
μαρμαρυγαῖσι 810
μαρναμένοις 843
μάρνασθαι L. v. 44
μάρπτεισι 1109
μάρπτων L. 17, 2
μαρτυρίαν τιθέμεσθαι λυτήριον
H. 14, 2
μάρψαι L. v. 19
μασεύειν 1023
μασεύεσθαι H. 40, 2
μάστιγι H. 7, 19
μαστοῖσιν μεθύοντα L. 2, 32 ;
μάχαισιν H. 32, 3
Μαχαονίης L. 11, 5
μάχεσθαι L. 11, 102
μαχλοσύνησιν L. 10, 17
Μαῦροι f. Ταῦροι 742
μεγαβρεμέτη 747
μεγέθυμα H. 34, 2
Μέγαιρα 966. H. 68, 2
Μέγαιραν L. 18, 87
μεγαίρει L. π. 81
Μεγαίρης L. 2, 35
μεγαίροντες L. 15, 83
μεγαλανηγῆτορα H. 72, 1
μεγαλανυχῆς H. 62, 3
μεγαλήτορος 1373. H. 50, 1
μεγαλόβρομον 461
μεγαλώνυμα E. 11. H. 11, 10.
22, 3. 31, 3. 35, 2
μεγαλώνυμοι H. 59, 1. 69, 1.
75, 2
μεγαλώνυμον H. 71, 3
μεγάροισι L. π. 22
μέγαρον L. 18, 100

μεγάρω L. 11, 29
μεγαθενές H. 11, 1. 12, 2. 49, 4.
64, 1. 65, 1
μεδέοντα F. 1, 16
μεδέων 135
μέδονται 89
μεθέηκαν 1029
μεθέμεν L. 10, 6
μεθερπύζειν L. 11, 83
μέθυ 399. L. 6, 7. 18, 77, 93
μέθυ λαρόν 1235
μεθυώτην H. 46, 1
μεθύοντα μαστοῖσιν L. 2, 33
μείδησ' F. 16, 4
μειδιάει L. 5, 3
μειδιόωσα H. 83, 7
μειλίγματα 571. Placamenta,
piamina, quibus DI in-
feri placantur. O⁴. K, 217
μειλίγματα θυμῶν sunt, ossae
canibus placandi causa ob-
iectae. Magis ad nostrum
facit Aeschyli Eumenid.
107 χοὰς δ' αἰόνας, νηφά-
λια μειλίγματα.
μειλίζαντο 601
μειλίζαιτο 788
μειλιζάμενοι 936
μειλίσσεσθαι L. 9, 23
μειλιχίαις 83
μειλιχίαν H. 71, 2
μειλίχιον Δία H. 72, 2
μειλιχίης θεῆς E. 30
μείλιχον 75
μείλιχας L. v. 54
μείωσι H. 12, 7
μελαγχροίην L. 18, 80
μέλαιναν γενέθλην ἔρπετῃ, L.
18, 42
μελαινομέναις L. 16, 12

μελα-

I N D E X

- μελαναυγέα 511
 μελανήφατον 419
 μελανηφόρῳ Iside H. 41, 9
 Μελάνιππος L. 11, 93
 μελανόχροα L. 11, 19
 μέλας ἔχωρ L. 12, 14
 μέλας ὕδρος L. 11, 105
 Μελέαγρος 156. 160
 Μελεάτιδος 203
 μέλεται δικασπολίη iustitiae
 studet 379
 μελέτην H. 84, 7
 μέλη H. 65, 7
 μελήσει 282
 Μελιβοίης 165
 μελιγλώσσοιο L. π. 59
 μελίγηριν 72
 μελίγηρυν 418
 μεληδὲ 615
 μεληδέα 1111. L. 10, 22
 μεληδέος 403
 μεληρήτοιο L. 2, 31
 μελίσσης L. 18, 94
 μελισσορρύτων 572
 μέλιτι L. 18, 28
 μέλιτος L. 14, 9
 μελόντων H. 85, 2
 μέλυσσα H. 33, 15
 Μελομένην H. 75, 8
 μεμάασι 829. L. 11, 86
 μεμαῶτα L. v. 30. 44
 μεμαῶτας 1250. L. 18, 92
 μέμνεο L. 15, 100
 μεμνήμεθα 458
 μεμνημένος L. 11, 49
 μεμνηῖσθαι L. 11, 127
 μεμνηῖσθαι ὀδόντων L. 11, 78.
 Grauida significatione fere
 semper ponitur, ut etiam
 ipsum conatum agendi
 comprehendat.
 Μέμνονα L. 18, 53
 Μέμφιν 44
 Μεμφίτ' H. 33, 2
 μενεαίνει L. 10, 16. 11, 83
 μενεαίνειν L. π. 26
 μενεαίνεν L. 11, 101. 15, 40
 μενέδωκος 537. Ἀθήνη, pu-
 men Rheae tumultuosae
 Deae cognatum.
 μενέει L. 11, 129
 μενεχάρμης 214
 μενίπη ead. forte quae Αβαρ-
 βαρέα L. 11, 117. v. v.
 μενοεικέα 1200
 μενοινᾶ 281
 μενοινῆσει L. π. 85
 μενισινῶν L. 18, 7
 Μενοίτιος 190
 μένος H. 86, 9. L. v. 43. L. 7. 9.
 11, 67. 15, 2. 20, 2
 μένος αἶνον L. π. 23
 μένος Ἡρακλῆος 655
 μένος ἢ Ἡρακλέος E. 13
 μένος Ἡφαιστῆ E. 10
 μένος λίθοιο L. 1, 6
 μένος ὁλοόν L. 12, 5
 Μερετοῖο 134
 μεριμνῶν H. 58, 9
 μέρισμα H. 4, 2. 10, 16
 μερμήριζε 766
 μερόπεσσι 452
 μερόπων 63. H. 77, 7
 μεσάταις 1111
 μέσατον 534
 μεσηγὺ 1045
 μεσηγὺς adiect. F. 19, 12
 μεσέδμη 1150
 μεσόκρανον F. 36 extr.
 Mm 4 μέστω

I N D E X

μέσσα L. 11, 77
 μεστάτιοι 1042
 μεσσατίων 1355
 μετὰ χερσὶ 249
 μετάθεθε H. 68, 17
 μετασπόμενος L. υ. 16, 22
 μετασρωΦάθαι L. 18, 98
 μετεκίαθον 1138
 μετέπρεπεν 167. 804
 μετοπωρινὰ H. 28, 14
 μέτρῳ L. 14, 7
 μηδευὰ F. 32. 7 nihili, nauci.
 Μηδεῖα 865. 987. 1014. 1337
 Μηδείαν 793. 1021. 1173. 1220
 Μηδείας 778
 Μηδείης 1028. 1305.
 μηκάδος L. 2, 3
 μήκων μέλαινα 919
 μήλα 504. χρύσεα F. 17, 2
 Μηλινόην H. 70, 1
 μήλοιο L. 16, 7
 μήλοισι L. υ. 58
 Μήλα 24
 μήλων L. 2, 15
 Μῆνα E. 40
 μήνη 511. H. 8, 2. L. 12, 11
 μήνην vocant homines, quam
     D I σελήνην F. 9, 1
 μήνης 1107. E. 4. F. 2, 1
 μήνιν 174. H. 36, 7. 38, 9. 74, 8.
     μήνιν αἶδε F. 18, 7
 μηνύματα H. 85, 16
 μηνυτήρ' H. 40, 7
 μηρία L. 1, 15
 μήρινθα 595
 μήρινθα δολιχὴν 1095
 μήρινθον 241
 μηρύσαντο 633
 μηρῶ H. 47, 3. L. 11, 9
 μήσαντο 1045. vid. leg. νήσαντο.

μήσατο F. 9, 1
 μήσεται 1321
 μήτηρ H. 25. 1. 26, 1. 40, 1
 μήτηρ ἀνάγκης H. 54, 3
 μήτηρ ἐρώτων H. 54. 8
 μήτηρ χρόνου H. 8, 5
 μητέρα H. 20, 7. 81, 7. L. 11, 52
 μητέρα ἀθανάτων Ἀττιν E. 40
 μητέρας L. 2, 20
 μήτηρ H. 13, 8. L. 11, 68
 μήτηρ χθονία H. 48, 4
 μήτι H. 31, 10
 μήτιν 194
 μήτιν ὑφαίνων 840
 μήτιον 1330
 Μῆτις F. 6, 19 et 8, 2
 μητίσατο 22
 μητροπάτωρ F. 3, 5
 μητρὸς θεῶν H. 26
 μητροτρεφῆς f. τραφῆς H. 51, 3
 μηχανόωνται L. π. 44
 Μήχ 24 an Μήλα V. N.
 μισαιφόνον L. 11, 15
 μίγα 338. 789. 904
 μίγα θυγατέρεσσιν 796
 μιγαζομένης 341
 μίγδην 740
 μιγείς L. υ. 58
 μιγεῖσα 117. 218
 μιγέντα L. 2, 31. 18, 81
 μιγῆναι 476
 μιγνύμενος L. 18, 27
 Μιλήτοιο 151
 μιλοπάροχος L. 16, 6
 μίμημα F. 7, 16
 μίμνεσκεν L. υ. 18
 μίμνεσι 87
 Μιν in ὑμῖν mut. 1234 μιν iun-
     gendum cum praecedente
     ὄν 729. Vid. νιν.

Μινύαις

I N D E X

Μινύαις 96. 1040. Gentis Boeoticae vel Thessalicae nomen, unde plerique Argonautae, qui hoc nomine apud nostrum et reliquos scriptores ob eam rationem veniunt, tanquam proprio. De origine eius V. Steph. Byz. et Hoelzl. ad Apollo. 1, 229

Μινύαισι 80. 93. 441. 451. 767. 1268. 1345. 1363

Μινύας 109

Μινύης 277

Μινυήϊον 252

μινύης λόχος 588 per appositionem dictum videtur.

μινύθοντα L. 2, 15

μινύθασιν L. 16, 15

μινυνθάδιον L. 11, 69

Μινυῶν III

μιξ 962. Eiusdem significationis, cuius **μίγα**. **Ἐπιμιξ** Homericum.

μίξειεν L. 14, 7

μίσγειν L. 9, 5

μισγόμενον 169

μίσγων 163. L. 15, 85

Μίσην H. 41, 3

Μίσης H. 41

μῖσος F. 2, 14 contr. **χάρις**

μιτρηφόρα H. 51, 4

μιχθεῖς L. 14, 1

μνήμην H. 63, 13. 76, 9

Μνήμης H. 76, 3. eius elogium F. 28, 18 sq.

Μνημοσύνη F. 28, 16

Μνημοσύνην E. 17. H. 76, 1. F. 8, 23

Μνημοσύνης H. 75, 1

μνημοσύνησιν H. 27, 13

μνώεσθαι 553

μνώοντο 620

μόθον 517. 770

μοῖρ' 140. L. 18, 39

μοῖραι H. 42, 7. 68, 16. L. 18, 14

μοῖραι ἀπειρέσιοι H. 58, 1

μοῖραι τὰδ' ἐπακλώτταντο 709

μοῖραν H. 33, 20. L. v. 37. κατὰ μοῖραν F. 37, 2 per partes singulas.

μοῖρας L. 18, 71. 89

μοιράων H. 58, 21

μοῖρης H. 16. 7. 17, 6. 56, 7

μοιρίδιοι H. 6, 6

μοιρίδις 1285

Μοιρῶν 105. 54, 5

μόλ' H. 61, 10

μόλα H. 24, 7

μολεῖν 172. 344. 654. H. 17, 19. 49, 10

μόλετ' H. 58, 16

μόλη 768

μόλοις H. 26, 2

μόλοιτε H. 75, 11

μολόντες 887

μολπῇ 248

μυθόγενες H. 31, 1

μόρον H. 73, 6

μέρσιμον 523. L. 18, 13

μόρσιμος L. v. 51

μορσίμω H. 58, 8

μορφά H. 39, 17

μορφάις H. 23, 5

μορφὰς 879. V. N.

μορφῇν H. 38, 8

μορφῆς H. 70, 7

Μοσύνοισι 740. V. Apollo. 2, 379 it. 1019

μόχον L. v. 61. 63

M m 5

μόσχος

I N D E X

- μέσχος μόνον πρώτος primus dies
 mensis F. 36 post 4
 μενογένεια Proserpina Cereris
 H. 28, 2. F. 34 extr.
 μενογενής H. 31, 1 Pallas e fo-
 lo Ioue nata H. 39, 16. F.
 2, 23
 μενυχίη 1074
 μενυχίης 933. V. Callim. H.
 in Dianam 259 et ibi Spanh.
 Lunae epitheton videtur,
 quae μένη νύχιοις est, cum
 plena est: ut solem a fo-
 litudine quidam dictum
 volunt.
 μεσαγέτα H. 33, 6
 Μεσαι 75, 2
 Μεσαις 306. E. 1. F. 1, 3
 Μεσαις H. 76, 2
 Μεσαις ἀγνάς ἐννέα E. 17
 μεσοπόλοις H. 17, 18
 μεσῶν ἀρμονία F. 28, 15
 μοχθίζοντες 1069
 μόχθον L. π. 63
 μόχθων L. π. 64
 f. μοχλίζειν 236
 Μόψον 126. 946. Maiores par-
 tes Mopso videtur assigna-
 re, quam noster, Pind.
 Pyth. Δ, 337 sqq.
 Μάψος 940
 μύδροισιν 894
 μυθεῖτ' L. 15, 6
 μυθίζοιτο 189
 μῦθοι L. 20, 17
 μύθοισι L. π. 87. L. 16, 17
 μῦθον L. 11, 58. 18, 57. 20, 11
 Μυρμιδόνος 132
 Μύτις 629
 μύτος 1230. L. 15, 81
 μυταγωγία Θεοπαράδοτος F.
 23 pr.
 μύταις 11. H. 17, 19. 22, 7. 23, 9
 μύταισιν H. 43, 11
 μύτας H. 74, 5. 83, 3. 84, 10
 μύτη H. 40, 10
 μυτήρια H. 43, 9. 78, 10
 μύτησιν H. 35, 13
 μουσικόν L. 18, 86
 μουσιπολεύεις H. 41, 6
 μουσιπολεύτης H. 75, 7
 μουσιπόλοις H. 24, 7. 67, 12
 μουσιπόλοισιν H. 47, 6
 μουσιπόλον H. 48, 2
 μουσιπόλος H. 78, 12
 μύσις 903
 μυχάταισιν 695
 μυχάτοις 750
 μυχάτης 1252
 μύχια H. 68, 3
 μυχίσις H. 22, 6
 μυχόν 745
 μυχός 84
 μυχῶ H. 36, 3. 58, 4
 μυχῶ λιμένος 1303
 μυῶν ἀγέλας L. 15, 94

N

- N**αέτας 753
 ναίεις H. 12, 8
 ναιετάοντες H. 37, 4
 ναιετάεισιν H. 36, 5. 44, 6
 Ναῖσι H. 53, 6
 νᾶμα H. 50, 17
 νάμασι H. 18, 4
 νάματα 492
 νάματος F. 2, 28
 νάπαιτι H. 31, 5
 ναρθηκεφόρον f. ρου H. 41, 1
 νασμοῖσι

I N D E X

- νασμοῖσι liquoribus H. 21, 8
 de aqua
 νασμῶν 572 de melle
 Ναυβόλῃ 144
 Ναύπλιος 200
 ναυσίδρομον H. 73, 10
 νχυσὶν H. 21, 6
 ναυτιλίας 726
 νεάζων H. 53, 5
 νεάταις H. 33, 22
 νεάταισιν H. 31, 14
 νεάτη L. 12, 15
 νεάτης H. 33, 17
 νεάτοισιν L. 15, 34
 νεβρὴν 447. νεβρῆς F. 7, 17
 νεβριδοςόλε H. 51, 10
 νέεθαι 359. 760. 1195. de na-
 uigatione vbique, praeter-
 quam 771. De νόσω f. re-
 ditu in patriam Oδ. Δ, 88
 et 701 it. E, 19 nempe qui
 nauibus fit. Vidd. V V.
 D D. ad Hesych. ἐπινείσθ-
 ται, ἐπελεύσεται. In or-
 thographia syllabae primae
 fluctuant inter νει et νισ et
 νη. Vid. 724. et conf. Νόσος.
 νεήνιδος L. v. 64
 νεῖχτα τάρταρα F. 6, 4
 νεῖατον 91
 Νεῖλος 45
 νεῖοθεν 1252
 νεκρῆς L. η, 71
 νεκρὴν τε θάλατταν 1080
 Νέμεσι H. 60, 1
 νεμεσίζεται F. 11, 4
 νέμενται 1111
 νεσγιλῆ L. 11, 35
 νεογνός L. v. 15
 νεοήλικας H. 86, 7
 νέβροιο F. 7, 14
 νεομύσας H. 42, 10
 νεόπλυτα L. 18, 67
 νέρθε H. 33, 14. L. 11, 106
 νέρτερη H. 2, 10. 56, 2. 77, 5.
 L. 14, 11
 νερτερίων 1369
 νευρίταο L. 19, 1
 νευρίτης L. 19, 7
 νεύρων L. 9, 9
 νεῦτεν 247
 νεῦτον H. 64, 7
 νεφέλαι H. 20, 1
 νεφέλαις H. 81, 3. L. 7, 3
 νεφέλας H. 81, 5
 νεφέλη L. π. 79
 νεφέλην H. 37, 12
 νεφέων H. 21, 7
 νεφροῖσι L. 1, 19
 νέω H. 74, 4
 νηδύας 961
 νήδυμος 536
 νηδύν L. 7, 10
 νηδυάς L. 12, 18. 14, 11
 νηδύς ἱερὴ Iouis F. 6, 36. F. 8, 2
 νητ L. 15, 72
 νηϊάδεσσι L. 18, 44
 Νηληϊός 153
 νημερτέα L. 5, 7. 11, 17. 41
 νηνεμον ἄκτῆν 542. 1127
 νηόν L. 1, 4
 νηός 641
 νηός κίεν 1143
 νηπιάχοισιν L. v. 33
 νῆπιον L. 11, 31
 νηπιτύοισι L. π. 6
 Νηρέα 334
 Νηρέως H. 22, 23, 1
 Νηρῆα L. 15, 75
 Νηρηίδων H. 23

I N D E X

νήσαντο 1045 vid. leg. pro μή-
 σαιντο.
 νησεῖαν H. 40, 4
 νηυσὶν H. 73, 9
 νήχεται L. 11, 85. 15, 14
 νηῶν H. 73, 5
 νικαυγεῖς H. 2, 14
 νίκη H. 32, 7
 Νίκην E. 36
 νίκην L. π. 24
 νίκης H. 32
 νικηφόρος H. 31, 13
 νὺν ἔδοξε 776 sibi videbatur vi-
 dere.
 νὺν pro αὐτὴν 936
 νιφάργεσιν 667
 νιφόντος 1281. H. 58, 12.
 νοερόν F. 1, 6 νοερώς F. 38, 4
 νόημα H. 68, 9
 νοήματος L. π. 76
 νοήσεις L. 9, 14
 νόθος 185. 208
 νομάδας 1075
 νόμια H. 50, 11
 νομίμοις H. 63, 11
 νομίς H. 53, 4
 νόμοισιν H. 63, 4
 Νόμον H. 63. 2
 νόον H. 76, 4. 85, 4. L. 2, 9
 νόος H. 58, 14. 85, 7. L. v. 38. L.
 4, 2. 5, 2. 7, 7. πατρικός F.
 38, 1
 νόος L. 2, 38
 νοσήσωμεν 347
 νόσοιο 51. Νόσον et νοσεῖν pro-
 prie, nominatim apud
 Homerum, dici de reditu in
 patriam, dubitatione ca-
 ret. Sed de eo quaeritur,
 an etiam de alia profectio-

ne, itinere, navigatione
 a bono auctore vsurpetur?
 Iam observauit Phauori-
 nus, κεῖται παρ' Ὀμήρω καὶ
 ἀντὶ τῆς ἀπλῶς ἐλθεῖν. Vñus
 est Barnesius hac observa-
 tione ad Oδ. O, 119 (117)
 Κεῖσέ μιν νοσήσαντα. Clar-
 ckius ait, hic etiam lo-
 cum habere νόσον proprie
 dictum, qui tamen in
 reditu suo domum versus
 apud Sidoniorum regem
 diuertisse potuerit. Ar-
 gute ista dicuntur; et pos-
 sent forte etiam ad h. l. ac-
 commodari, vt Iason boni
 ominis causa νόσον nomen
 adhibeat, vbi de εὐλώ et
 expeditione tota sermo
 erat. Verum Barnesius ex
 Euripide suo certus erat,
 quid νόσος et νοσεῖν signifi-
 cet. In Rheseo 427 ex ipsius
 Rhesi persona dicitur, Μέλ-
 λοντι νόσον τὸν πρὸς Ἴλιον
 περᾶν. Hic nulla ratione
 effugies, ne νόσος sit ex-
 peditio, quam Rhesus e
 patria sua Threце, ad Tro-
 ianos iuuandos susceperat.
 Et in Helena, cuius fabu-
 lae scena est in Pharo Ae-
 gyptia, v. 481 narratur de
 Helena, Ἡ Τυνδάρεα παῖς,
 ἥ κατὰ Σπάρτην ποτ' ἦν --
 Λακεδαιμόνος γῆς δεῦρο νο-
 σήσας' ἄπο. Haec diser-
 tius ponere non poenituit,
 tum ad dictionem poema-
 tis

I. N D E X

tis nostrī tuendam: tum
ne Clarckii auctoritas,
quam merito suo magnam
habet, fraudi esset. Ad-
dere et hoc lubet, verbum
νόσθαι, unde νόσον deri-
vant Grammatici, de alio
etiam quocunque itinere,
nauigatione praesertim,
dici: Vid. Eust. ad Il. Φ,
48 p. 1304, 27. et νοσεῖν la-
tius patere, suspiceris quo-
que ex composito περινο-
σεῖν, itemque ex eo, quod
frequenter adeo Homerus
ad νόσον et νοσεῖν adiicere
οἰκόνδε, vel πατρίδα γαῖαν
solet. Animaduerto, Er-
nestum, vt solet, ita hic
etiam esse meliorum par-
tium.

νόσον 1365

νόσον οἶκοιο 141.

νοσφίζετο 1336

νόσον L. 18, 29.

νόσων H. 66, 7

νοτερὰς H. 79, 4

νοτίαις H. 81, 3

Νότῃ H. 81

νοῦ H. 75, 6

νῆσοι H. 67, 3

νῆσόν L. π. 51. L. 11, 7. 118. 12, 6.

18. 20, 3

νῆσος L. π. 22

νῆσος κραταιή L. 11, 112

νῆσῳ L. 16, 19

νῆσων H. 11, 14. 66, 2. 4. 67, 13

νόῳ L. 11, 37

Νύκτα E. 24

νύκτα H. 11, 11. 70, 9

νυκτέρ' H. 51, 4

νυκτερία H. 54, 3

νυκτερία H. 68, 3. 69, 10

νυκτερινόν H. 38, 3

νυκτέριοι H. 58, 15.

νυκτερίοισι H. 48, 3

νύκτερον 548

νυκτερόφοιτε H. 35, 6

νυκτιδρόμε H. 8, 2

νυκτιπόλευτε H. 77, 7

νυκτιφαῖ H. 53, 10

Νυκτὸς H. 2

νυκτὸς H. 33, 13. 58, 1. 77, 4

νυκτὸς ἄγαλμα H. 8, 9

νυκτὸς πέπλον H. 6, 10

νυκτὸς φίλα τέκνα H. 6, 3

νύμφαι H. 23, 1. 50, 1. ὕδωρ

F. 28, 2

νύμφαις H. 52, 2. 54, 22. L. 18, 44

νυμφευθεῖσα 126. H. 28, 14

νυμφεύσας H. 17, 13

νύμφη Ζεὺς F. 6, 11

νύμφη 133

νύμφην E. 50. H. 21, 1. 70, 1.

L. 2, 32

νύμφης L. 2, 3

νυμφιδία H. 54, 11

νυμφιδίαις 1324

νυμφῶν 643. H. 21, 8. 45, 3

Νύξ ἄμβροτε μαῖα F. 10, 1

Νύσιαι H. 50, 14

Νύσιαι H. 51, 2

Νύσιον H. 45, 2

νυχαιγῆς H. 2, 7 et 14. 70, 8

νυχία H. 8, 6

νωμᾶτ' H. 37, 8

νώνυμοι 834

νώνυμνον 1160

νώτα H. 23, 4

νώτον L. 2, 26. 18, 9

I N D E X

Ξ

Ξανθῷ Δημήτερι L. 15, 85
 Ξενίῃ 718
 Ξενίοιο Διὸς 990
 Ξέσσε 607
 Ξεστοῖσι 1084
 Ξίφασιν H. 44, 3. 64, 5
 Ξύμβληται L. 18, 101. Συμβάλλασθαι forte conuenire, in se inuicem incidere. Sic Ξύμβλητο.
 Ξυμβλήτας 684
 Ξύμβλητο 654. vt Ξύμβληται.
 Ξυνήϊχ 1234
 Ξυνήν 93. 767
 Ξυνὸν 88. 163
 Ξυστοῖς προκάλοιτιν 1099

Ο

Ὁ pro τῷτο vel ἐκείνο 851
 ὁάροις 1324
 ὀβριμόγειον F. 6, 33
 ὀβριμόθυμε E. 10. H. 11, 1. 13, 6. 14, 6. 17, 1. 31, 2. 64, 1. 65, 1
 ὀβριμοθύμης H. 18, 7
 ὀβριμοθύμων 413
 ὄβριμον 655
 ὀβριμοπάτρη L. 15, 66
 ὄγκον L. 14, 12
 ὀδεύει H. 63, 5. 85, 7
 ὀδεύοι H. 62, 13
 ὀδεύων H. 3, 4
 ὀδηγητῆρα H. 40, 6
 ὀλίτης L. 18, 101
 ὀδμῇ L. 18, 64
 ὀδοὶ Θεῶν ortus et occasus F. 6, 25
 ὀδὸν H. 56, 11
 ὀδόντων L. 11, 78
 ὀδῶσι L. 10, 36

ὀδύναισι L. 14, 8
 ὀδύνην L. 11, 121
 ὀδύνῃσι L. 13, 3
 ὀδυνήφατον L. 11, 2
 ὀδυνήφατος L. 19, 6
 Ὀδυσσεύς L. 18, 37
 ὀδωδὴν L. 11, 128
 ὄζον L. v. 50
 ὄθι 543
 ὀθόνας 274. 627. 1151
 ὀθόνῃσι H. 58, 7
 οἱ particulam expletiuam esse huic scriptori, obseruat Cl. Ruhnck. Epist. Crit. 2 p. 69. Studui vsum illius et vim adeo inuestigare penitius, et haec deprehendisse mihi videor.

I. οἱ cum redundantia quadam, reciproca tamen vel relatiua certē significatione, vt *hunc suo sibi gladio* etc. Sic 729. 247. οἱ Ιάsoni i. e. in ipsius gratiam. Sic plane 251. 654. Ιλ. Π, 531 Ὅττι οἱ ὦκ' ἤκασε εὐξαμένοιο. illius gratia audiuit, eo precante. 1254 Νῆα δ' ἄρ' αὐτόθι οἱ κατέχευρόος effugere conantem sibi, intra se seruauit. Vid. ad. 551. — Etiam pluraliter, pro σφί vel σφίσι. Sic refertur 682 οἱ ad πέτραις. 493 οἱ πλώεσι ipsis nauigantibus. Porro huc pertinent: 268 Καὶ οἱ ἐπαιγομένην sibi instans, se vrgens Argo: huic plane similis 281 lectio Voss. ὄντινά οἱ προδίσῃ

I · N · D · E · X

- δὴ θυμός τε μενοινᾷ· cui simile illud Od. B, 92 νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ· Et 294 οἱ ᾗδῃ, sibi, suo commodo sciebat. 269 Αἴ οἱ ὑπὸ τρόπι κῆντο, illi, respectu illius: vt dexter mihi ibat.
- II. pro α (f. ex pronunciat. vt Boeotia) προ αὐτήν 1306. σφᾶς, αὐτᾶς (vt μιν) 1349.
- III. Relatum ad substantiivum nomen expressum vt Orientt. Sic 243 οἱ-ψαμάθω: et 265 οἱ-νητ. Sic Vossiana lectio 673 Φινεῖ δέ οἱ.
- IV. Est articulus nom. pl. 291 οἱ δ' ἄρα πάντες. 1275 V. N. Forte etiam 1262 οἱ πλώοντες.
- V. Emendandum forte quibusdam locis, vt 1328 ἄλλ' οἱ (ἡ) βαλῇ. Hen. Stephanus tale οἱ in προ mutandum censuit duobus locis v. 587 Τεινόμενος δὲ προῆκε βέλος: Et 531 v. v.
- Οἰάγροιο 76. 1373
 οἶακας 1178
 οἰδαίνοντος 363
 οἶδμα H. 23, 6. 54, 20. 74, 8 ἡέρος F. 24, 1
 οἶζυν L. π. 21. 18, 25
 οἶζυος L. π. 3
 οἶζυρης L. 2, 8
 οἶζυροῖο 682. 935
 οἶήϊα 369. 531. 727
 οἶήϊον 1203
 οἶηκα H. 57, 8. 86, 1
 οἶηκα κρατύνει H. 63, 8
 οἶηκας 274
 οἶκί' H. 50, 2
- οἶκοι L. π. 13
 οἶκοις H. 36, 3. 8
 οἶκον L. π. 42. H. 65, 8. 83, 2
 οἶκοφθόρον L. 15, 81
 οἶκτείων L. 11, 109
 οἶκτρον H. 73, 6
 Ὀϊλεὺς 191
 οἶμον H. 7, 7. 56, 1
 Οἶνεὺς 157
 οἶνοπα 97
 οἶνυ L. 15, 99. Elogium vini F. 28, 5
 οἶνω L. 11, 1
 οἶομαχ 289
 οἶομένεϋ L. 15, 28
 οἶόμενοι L. π. 41
 οἶος L. 16, 8
 οἶσαθα L. 15, 59. 60
 οἶσατο L. v. 33
 οἶσεύων 521
 οἶσοις 175
 οἶτρον H. 70, 11
 οἶτρον Πανικόν H. 10, 23
 οἶτρος 47
 οἶτρα 101
 οἶτρῶσα H. 31, 6
 οἶτῶ 554
 οἶτον 1141. 1310
 οἶχομένεϋ 593
 οἶω L. 13, 2
 οἶωνοι L. π. 47
 ὀλβιοδῶτα H. 33, 2
 ὀλβιοδῶτην E. 35
 ὀλβιοδῶτι H. 39, 2
 ὀλβιοδῶτην H. 64, 9
 ὀλβιόθυμον H. 18, 21
 ὀλβιόμοιρα H. 25, 6. 35, 9. 62, 3. 66, 5
 ὀλβιόμοιρον H. 33, 12. 38, 2
 ὀλβιομοίρω H. 8, 8
- ὀλβιος

I N D E X

- ὄλβιος L. π. 57
 ὄλβιόχειρον H. 22, 8
 ὄλβοδότεια H. 59, 7
 ὄλβοδότης H. 67, 9
 ὄλβοδότιν H. 26, 9
 ὄλβον H. 16, 10. 83, 8
 ὄλβος L. π. 66
 ὄλβη L. υ. 76
 ὀλέθριος L. 15, 46
 ὀλέθρη 1182
 ὀλέκει L. 14, 10
 ὀλέσθαι 1157
 ὀλεσίμβροτον L. 11, 106
 ὀλεσσε 595
 ὀλέτειρα H. 31, 12
 ὀλιγοδρανέων 428 Homericum.
 ὀλωθηροῖο L. 18, 42
 ὀλκοῖς 13
 ὀλκοῖσι 928. 991
 ὀλκὸν H. 86, 3
 ὄλων H. 62, 11
 ὀλύντες H. 37, 16
 ὀλοῦστος L. 11, 107
 ὀλολύγμασι H. 13, 5
 ὀλομέλεια, ἑξὰς F. 36 post 4
 ὀλοοῖο L. 15. 54
 ὀλοὸν μένος L. 12, 5
 ὀλοη L. υ. 42
 ὀλοφυρόμενος L. 16, 13
 ὀλύμπιον L. 18, 47
 ὄλυμπον L. π. 9. H. 44, 4. 55, 11
 ὀλύμπε H. 58, 12
 ὀμάδε L. 15, 51
 ὀμάδω 112
 ὀμαλή 450
 ὀμαρτεν 509
 ὀμβρηγενὲς H. 79, 4
 ὄμβροιο H. 81, 3
 ὄμβρον L. 7, 4
 ὀμβροτόκοι H. 20, 2
 ὀμβροτόκος H. 81, 5
 ὄμβρος H. 18, 5. 20, 7. 81, 7
 ὀμβροχαρῆς H. 25, 8
 ὀμηλικίην 1113
 ὀμηλικίης 508
 ὀμιλαδὸν 374. 802. L. 11, 76
 ὀμιλεῖ L. π. 66
 ὀμιλήσας κυλίκεσσιν L. 18, 32
 ὀμιλον 196. 1318. L. π. 19. L. 2, 25
 ὀμιλος θεῶν F. 3, 3
 ὀμίχλην 519. H. 5, 6
 ὀμογνήτη 1213
 ὀμόσσαι L. 11, 57
 ὄμμα H. 7, 1. 33, 8. 68, 15
 ὄμμα δικαιοσύνης H. 7, 18
 ὄμμα δίκης H. 61, 1. 68, 15
 ὄμμα πυρὸς H. 10, 17
 ὄμμα τέλειον Διὸς H. 58, 13
 ὄμματι H. 32, 8
 ὀμόκλαεν 939
 ὀμόκλεον 405
 ὀμοκλήσας 817
 ὀμοκλήσασα 539
 ὀμομήτορα F. 14, 2
 ὀμορρόθεοντες 254
 ὄμοσαν 353
 ὀμοφροσύνη 351
 ὀμοφροσύνησιν ἀρρήκτοισιν L.
 5, 14
 ὀμφήν 87. 188. 999
 ὀμώνυμ' L. 11, 3
 ὀμώνυμον L. 13, 1
 ὄνειαρ 38. E. 14. L. π. 6. L. 10,
 37. 18, 40
 ὀνείατα L. π. 20
 ὄνειρε H. 85, 1
 ὀνειρήεσσα H. 85, 14
 ὄνειρον 774
 ὀνειροπάλοισιν 35
 ὀνειροπέλον 599

ὀνομα-

I N D E X

- ὀνομαζόμενος L. 16, 10
 τῶν ONTΩΝ πατρὶ Inscr. F. 5
 ὄπα 251. L. 11, 32
 ὄπαζεν 296
 ὀπάζοις H. 72, 9
 ὀπάζων H. 27, 11. H. 66, 8
 ὀπάλλιον L. 9, 1
 ὄπασον H. 10, 22
 ὀπάσσαι L. π. 1. L. 15, 76
 ὀπάσσαις 3
 ὀπάσσω L. π. 31. L. 2, 1
 ὄπατρον q. d. ὁμόπατρον 1023
     Sic et Il. Λ, 257 et M, 371
 ὀπλ L. 10, 21
 ὀπιζομένη 878
 ὀπιπτεύων 247
 ὄπιαθεν 55 postero tempore,
     aliquando. Eust. ad Il. α,
     197 p. 61, 38 ὄπιαθεν τὰ ἔσσε-
     σθαι μέλλοντα.
 ὄπλα 357. 1151 de funibus, vt Od.
     Ξ, 346 et Φ, 390
 ὄπλον γλώσσης H. 27, 10
 ὄπλον εἰρήνης H. 27, 7
 ὄπλον πτηνόν H. 18, 8
 ὀπλότεροι 16
 ὀπλοτέροις 107
 ὀπλοτέρων μακάρων 426
 ὀπλοφόροι H. 30, 4
 ὀπλοχαρὲς H. 31, 6
 ὀπλοχαρῆς H. 64, 2
 ὄπλων H. 64, 8
 Ὀπέεντα 178
 Ὀπόεντες 190
 ὀπὸν L. 14, 8
 ὀππιζέμεν L. π. 67
 ὀππέσον L. 11, 70
 ὄπυιεν F. 14, 2. Honestum
     matrimonii verbum Od. B,
     336

- ὀπώπεν 181
 ὀπώπεν 1020
 ὀπωπή L. 15, 46
 ὀπωπότας 672
 ὀπώρας F. 3, 13
 ὀρᾶται F. 1, 10 videt.
 ὄργανα Musica F. 28, 15
 Ὀργια 31
 Ὀργια νυκτιφάη H. 53, 10
 Ὀργιον H. 51, 5
 ὀργιοφάνται H. 30, 5
 ὀργιοφάνταις H. 5, 11
 ὄρεα H. 31, 5
 ὀρέγοντα L. 11, 85. 109
 ὀρειομανῆς H. 30, 5
 ὀρειονόμος 155
 ὀρείτην L. 11, 113
 ὀρεξάμενος L. υ. 18
 ὀρεσκώοιο L. υ. 49
 ὀρεσκώοισι L. π. 29
 ὀρεσκῶς L. υ. 43
 ὀρεσσιδρόμος 21
 ὀρέεροι H. 30, 2
 ὀρέων H. 18, 19. 35, 10. 16
 ὀρέων ὄχθοι H. 14, 4
 ὀρθία H. 35, 8
 ὀρθοδότεια H. 75, 5
 ὀρθοθέτειρον H. 18, 8
 ὄρθ F. 10, 4
 ὄρθριον 756
 ὄρθρος 364
 ὄρια 149 fines.
 ὀρινε L. π. 59
 ὀρίνει L. 12, 4
 ὀρίνετο 838
 ὀρίνη L. 11, 39
 ὀρινουμένης 686
 ὀρίνω 248
 ὄρκια 11. 25. 304. 463

I N D E X

- ὀρχίζω F. 5, 1 et 2
 ὄρχον L. 11, 57. 20, 10
 ὄρχον ὑπερβάσιον 349
 ὀρχάδιον H. 29, 5
 ὀρμαίνοντες 517
 ὀρμαίνεσθαι H. 71, 8
 ὀρμαίνεσθαι 1082
 ὀρμαίνωνται H. 37, 15
 ὀρμας H. 57, 10
 ὀρμάσειρα H. 31, 9
 ὀρμη H. 9, 19. 73, 5
 ὀρμη H. 18, 10. 57, 2. 60, 7
 ὀρμηθεὶς 1370
 ὀρμην H. 16, 9. 32, 2
 ὀρμιὸν 915
 ὀρμοις 750. H. 80, 3
 ὀρμος 33
 ὀρμώντων H. 37, 11
 ὀρνιθες L. 18, 175
 ὀρνίθων L. v. 28
 ὀρνυε L. 2, 32
 ὀρνυμένησι L. 12, 1
 ὀρνυμένη 1030
 ὀρόειν 689
 ὀρεσ' 858
 ὀρεσθαι L. v. 38
 ὀρέσας L. v. 55
 ὀρόω F. 2, 20
 ὀρπηκες 213 furculi, de filiis.
     V. εἶχυν. Tale Homericum
     cum ἔρνος. ὀρπηκος 925
 ὀρσαι L. 1, 7
 ὀρσει L. 1, 13
 ὀρση L. 11, 35
 Ὀρτυγίη H. 34, 5
 Ὀρφεῦ 76
 Ὀρφεὺς H. 58, 21
 Ὀρφέως 1231
 ὀρφναίοιο 561
 ὀρφνη 119. 1040
 ὀρφνην 511. H. 33, 13
 ὀρφνινα Φάρη 963, nigra palla,
 ὀρῶντες f. ὀρεῶντες L. v. 23
 ὀσίας H. 76, 2
 Ὀσίριδος 32
 ΟΣΙΡΙΣ Inscr. F. 5
 ὄσσα vox F. 6, 29
 ὄσσε 807. L. 2, 35. 15, 27. 36. 18,
     26. 99
 ὄσσοις 181. F. 1, 15
 ὄσσων H. 69, 6
 ὄτράκεον 320
 ὄτρίτην L. 11, 1
 ὄτρω H. 69, 9
 ὅτις L. 1, 17
 ὄτραλέως 964
 ὄχας H. 18, 14
 ὄχαι δηθύοντα L. 11, 123
 ὄχαι L. π. 37
 ὄχαις legebatur 219. Vid.
     ὑπαί.
 ὄχαιοιο 392
 ὄχας 439. L. 11, 39. 18, 7
 ὄδον 986
 ὄθατα L. 2, 15
 ὄθατι L. v. 64
 ὄθατοέσσαν L. 18, 61
 ὄθατοέσεως L. 2, 3
 ὄλα πλάσματα 955. V. N. vbi
     de toto nomine.
 ὄλαθεν pro ὄλάθεν L. 11, 107
 ὄλες ἐνείρε H. 85, 1
 ὄλον ὄνειρον 774
 ὄλοον L. 18, 41
 ὄλύμπας 462
 ὄνομ' L. v. 17
 ὄνομα L. 18, 85
 Οὐρανὸς H. 3, 1
 ὄρανία H. 2, 8. 54, 1
 Οὐρανίαν E. 41. 46

Οὐρα-

I N D E X

Οὐρανίας 206
 ἑρηνίας λίμνης H. 58, 2
 ἑρηνίδα L. 19, 4
 Οὐρανίη H. 75, 9
 ἑρηνίην L. 18, 24
 ἑράνιοι H. 57, 2
 ἑρηνίης δαίμονας E. 32
 ἑρηνίωνας L. 9, 1. F. 8, 40
 ἑρηνιώνων E. 22. L. 10, 24. 18, 86
 ἑρηνόθεν L. 18, 3
 ἑρηνὸν H. 63, 5
 ἑρηνόπαι H. 26, 13
 οὐρανόπαιδ' H. 78, 1
 ἑρηνόπλαγκτοι H. 20, 1
 ἑρηνός H. 13, 9. 14, 5. 18, 5
 ἑρηνὸς H. 12, 6. 18, 9
 ἑρεα 261 H. 50, 8
 ἑρεσιν H. 13, 5
 ἑρεσι λασίοισι L. 11, 98
 ἑρεσιφοῖτα H. 51, 10
 ἑρεσιφοῖτιν E. 50
 ἑρῆς 697
 ἑρον 359. H. 21, 10. 73, 10
 ἑρος 482
 ἑρος λιγυρὸς 1100
 Οὔρων 751
 ἑταμένοισι L. 11, 114
 ὀφείτην L. 11, 18
 ὀφελον 1157
 ὀφέλισμον 467
 ὀφεων L. π. 49. L. 10, 34. 11, 120
 ὀφθαλμοί L. v. 28
 ὀφθαλμοῖσιν L. 9, 3. 11, 121
 ὀφθαλμῶν L. 11, 42
 ὀφιήτιδα πέτρην L. 10, 35
 ὀφιν L. v. 26. L. 18, 69
 ὀφιοπλόκαμοι H. 68, 16. 69, 10
 ὀφιος L. 19, 5
 ὀφίτα L. 11, 119. Vid. Not. ad
 ad L. 11 pr.

ὄφρα L. 2, 5
 ὄφρυσιν 469
 ὄχ' H. 53, 2. L. π. 14
 ὄχεας 78. Recte, puto, *sal-*
tus redduntur. Eust. ad Il.
 M, 121 p. 832, 13 ὄχευς ὁ
 μοχλός. Hesych. ὄχεϊς κλει-
 θρα Κερκυραῖοι. Cum ve-
 ctem s. seram notaret, qua
 ianua clauditur, potuit fa-
 cile transferri ad claustra,
 fauces, quibus transitus
 saltuum muniuntur.
 ὄχεϊται H. 61, 6
 ὄχῆες 983. V. ὄχεας.
 ὄχθας 211
 ὄχθῆσι 1065
 ὄχθοι ὀρέων H. 14, 4
 ὄχθοις H. 54, 20
 ὄχθας H. 31, 4
 ὄχλίζειν 236. Mouere tan-
 quam vecti. Homericum
 est et Callimachi.
 ὄχοισιν H. 23, 4
 ὄχρος 1198
 ὄχυνται H. 72, 6
 ὀψιανοῖο L. 9, 4
 ὀψιν H. 77, 8
 ὀψις H. 85, 14

Π

Παγασηΐδας 110
 παγγενέτην H. 19, 5. 72, 2
 παγγενέτωρ H. 3, 1. 11, 6. 12, 5.
 F. 7, 28
 πάγγεον ἄρμα H. 58, 8
 πάγης 577 leg. πάλης.
 παγκόσμιον H. 33, 20

Νη' α

παγ'

I N D E X

παγκρατές H. 11, 5. 27, 2
 παγκρατῖςιο 581
 πάγχι f. πάγχυ L. 11, 34
 πάγχυ L. π. 61. L. 15, 59
 πάγω L. 15, 17
 Παιάν 173. 1353. H. 5, 4. 7, 12.
 10, 11. 33, 1. 51, 11. 66, 1
 παίγνια καμπεσίγνια F. 17, 1
 παιδείης H. 75, 4
 παιδοφίλη H. 39, 13
 παις H. 51, 6. V. Ἡρικαπαῖς.
 παίνκτειρα H. 2, 9
 παιονίη 916
 παιωνίδες H. 50, 14
 πακτῶν 1071
 παλαιγενέες L. 2, 4
 παλαιογονίης L. 1, 13
 Παλαῖμον H. 74, 3
 Παλαίμουνα E. 34
 Παλαιμόνιος 208
 παλαιότερην L. 18, 26
 παλαιότεροι L. υ. 39
 παλαίφατα H. 9, 5
 Πηλαμῆδαο L. 11, 45
 παλάμησι 318. L. π. 34. L. 18, 5
 παλαμναίην L. 15, 3
 πάλης 577
 πάλι H. 2, 10. F. 6, 42. F. 23, 6
 παλιδερχέος H. 61, 1
 παλίνορσα L. 11, 83
 παλίσσυτον L. υ. 31
 Παλλάδα E. 38
 Παλλάδος 266
 Παλλάς H. 31, 1. L. π. 10
 πάλλει H. 45, 4
 Παλλάηνη vid. Πελλ.
 πάλλων L. 11, 34
 παλύνοι L. 10. 8
 παμβασίλεια H. 9, 16. 13, 6.
 15, 2. 9. 35, 11. 67, 1

παμβασίλειαν H. 43, 1
 παμβασίλειαν χθόνα H. 10, 2.
 17, 6
 παμβασιλῆα H. 72, 3
 πάμβηλος H. 24, 4 in V. L.
 παμμακάρων H. 18, 3
 παμμέλαν 570
 παμμέλανας 957
 παμμήτειρα Rhea 545. Natura
 H. 9, 1. Ceres 39, 1
 -- γαῖα F. 6, 37
 παμποίκιλος H. 71, 6
 παμφάγε H. 11, 6. 65, 5
 παμφάγον H. 18, 10
 παμφαδς H. 5, 5
 παμφαῆ H. 7, 14
 παμφανόωντα 779. F. 7, 18
 παμφανόωσα H. 18, 13
 παμφλέκτες H. 18, 7
 Πᾶν H. 10, 1. 33, 25
 Πᾶν μέγιστον E. 15
 παναίολε H. 3, 7. F. 7, 28
 παναίολον 582
 πανειόλε F. 7, 14
 πάνακες 920
 παναυγής H. 9, 3
 πανδαμάτωρ H. 4, 3. 9, 3. 26.
 26, 12. 65, 5. ὕπνος F. 18, 4
 πανδερχέος L. 18, 72
 πανδερχές H. 3, 8. 7, 1. 33, 8. 60,
 2. F. 52, 2
 πανδότεира Terra H. 25, 2
 πανδώρην 972 idem significat,
 quod πανδώτειρα. Hesych.
 Πανδώρα ἡ γῆ, ὅτι τὰ πρὸς
 τὸ ζῆν πάντα δωρεῖται.
 πανδώτειρα Natura H. 9, 16
 πανείκελος L. 2, 13
 πανέξοχον 80

I N D E X

πανετώσιοι 1226
 πανεχθεῖς H. 60, 11
 πανημερίῃσι 1057
 πανημερίοισιν 509
 πανημερίων 1005
 πάν-θριου H. 52, 9. 53, 7
 πάν-θριον τελετήν H. 34, 7
 Πανὶ H. 50, 8
 Πανικὸν οἶσρον H. 10, 23
 παννεφέλοισι H. 18, 4
 παννέφελον H. 79, 3
 πανομφαίαι. 658. Iouis epitheton, quatenus ubique ὀμφαῖς et oracula reddit.
 πανομφαίῳ 1296. Cf. Apollo. 2, 691
 πανόπτῃς Ζεὺς Fr. 8, 1
 Πανὸς H. 10, 3
 πάνρυς H. 9, 23
 πάνσοφε H. 8, 10. 9, 16
 πάντα H. 54, 4
 πάντιμ' H. 13, 4. 78, 7
 πάντιμις H. 62, 3. 63, 12
 πάντιμοι H. 68, 1
 πάντιμος H. 24, 4
 παντογένηςθλ' H. 14, 7
 παντογένηςθλε H. 15, 4
 παντογένηςθλα H. 57, 6
 παντοδίαίτε H. 65, 5
 παντοδότειρα H. 39, 3
 παντεδότειρα H. 58, 18
 παντοδυναῖα H. 11, 4. 44, 2
 παντοθαλής H. 33, 16
 παντοίην L. 16, 2
 παντοίων H. 26, 10
 παντοκράτειρα H. 9, 4. 28, 10
 παντοκράτωρ H. 17, 17
 παντολέτειρα H. 25, 2
 παντοτεχνές H. 9, 20
 παντοτινάκτα H. 14, 8

παντόχροοι H. 42, 4
 παντοφυής H. 10, 10
 πάντροφε H. 9, 12. 25, 2
 πανυπέρτατε H. 3, 8. 7, 17. 9, 4
 11, 6. 60, 9. 65, 5
 πανυπέρτατον H. 18, 2
 πανυπέρφρονας H. 60, 12
 παρὰ f. παρὰ 1197
 παρὰδρομάδην 856
 παρὰί σεο F. 32, 4
 παρτίσσει L. 15, 95
 παρτίφασιν L. v. 1
 παρτιφαμένοι L. 18, 39
 παρτιφάμενος 95. 758. 769. 1091
 παρτικένλιται 743
 παρτικλιδόν 557
 παρτικοίτιν E. 16
 παρτιμεῖδε 1026
 παρτιμεῖδετο 629
 παρτιμεῖβόμενοι 750
 παρτιμεῖψε 1288
 παρτιμύθιον H. 84, 6
 παρτιπλώεσθαι 1269
 παρτιπλώσαντες 731
 παρτιρυθμοι H. 30, 3
 παρτισαίης L. 2, 18
 παρτιχλέην 447
 παρτιγκλίναντες H. 62, 7
 παρτιδρα H. 54, 7
 παρτιαῖς 1221
 παρτιβαίνεσθ' H. 76, 8
 παρτιλέξατο 860
 παρτισσεταί L. 2, 14. 10, 29
 παρτισσειν F. 3, 9
 παρτιχε 720
 παρτιυνηθεῖς 134
 παρ-έφωεν 538
 παρτιπαφον 702. Homericum, Il. E, 360. V. παρτιφάμενος.

I N D E X

παρθενίην 1325. virginitatem.

Sic 1336

παρθενίης 86. 262. θαλάσσης

V. παρθενίοιο. Cognatum f.

Promuntorium Parthenium

in Taurica Chersoneso, et

oppidum in eadem apud

Geographos. Vid. Cell. p.

408 et 410. An nomen a

Diana Taurica?

παρθενική L. 10, 3

παρθενικής L. 18, 96

Παρθενίοιο 728 Simpliciter

pro mari eius nominis.

παρθενίοις 864

Παρθένιος Paphlagoniae fl.

Apoll. 2, 937 V. Sch.

παρθένοι H. 50, 10. 54, 25

παρθένον L. 15, 35

Πάριον L. 11, 13

παρκατέθηκα 310

Παρνασσίδα 2

παρνηθεος 226

πάρος 258

παρφαμένη 1317

πασιφαής H. 35, 3

πάσσε L. 10, 37

παταγεί 1131

παταγεῦσαι H. 20, 5

παταγοδρόμω H. 19, 3

πάταγον H. 20, 4

πατασσομένην H. 21, 3

πάτρην L. 11, 44

πάτρησιν 1228

ΠΑΤΡΙ τῶν ὄντων Inscr. F. 5

πατρικός νόος F. 58, 1

πατροκασίγνητος 832

παῦσον H. 65, 12

παυείπονος H. 49, 6

παύων H. 86, 7

Παφίης H. 56, 4

Παφλαγόνων 732. V. Apoll. 2,

358

παφλάζει L. 7, 13

παφλάζοντι 687

παφλάζοντος L. 18, 87

πάχνη F. 31, 8

παχνώθη 246. Sic Apoll. 4,

1279 vbi Schol. ἀντὶ τῆς ἐπά-

γῃ. ὁ τρόπος εἰληπταὶ ἀπὸ

τῆς πάχνης. cf. 1169 vbi

editum πυκνώθη

παχνώθησαν 808

πεδηθεὶς 522

πέδησι H. 84, 4

πεδίοις H. 41, 8

πεδίω H. 58, 8

πέδον L. v. 68

πείθει H. 86, 9

πείθεο L. 20, 13

πείθεται L. π. 5

πείθετο L. 11, 104

πειθοῖ H. 54, 9

πειθομένοις L. π. 82

πείθον 294

πειθῶ H. 9, 13. L. 10, 22

πείρα L. 2, 14

πείρατα H. 33, 14

πειρεσίην 162

πειρηθεὶς 850

πειρηθῆναι L. 10, 28. 20, 1

πειρώτο L. π. 85

πείσματ' ἔκοψαν 1035

πείσματα 358. 527. 1208. 1239

Πεισμητήν 626

πελάγει 88

πελαγοδρόμος H. 73, 5

πέλαζε L. 591

πελάζειν H. 69, 11. 86, 10

πελάζειο F. 2, 40

πελά-

I N D E X

πελάζης H. 85, 17
 πελάσαι 85. 92
 πελάσας 44
 πελάσῃσι L. 17, 4
 πελαοθεῖς 815
 πελάθῃ 195. 861
 πελάσοι L. 10, 2
 πελάσσας ὀφθαλμῶν L. 11, 42
 πέλεται ἡγήσασθαι L. 15, 32
 existimandus est. V. πέ-
 λοιτο
 Περίλο 221
 Περίλας 55
 Περίληψιν 215. 464
 Περίληψις 154. Apud alios fere
 Παλ. Vid. No.
 πέλειτο L. 15, 67 necessitatem
 et fatum significat. Cf.
 πέλειται.
 πελώριοι 896
 πελώριος L. υ. 37
 πέλωρον 775. 937 L. 2, 17
 πέμπε δ' ἐπὶ πραπίδουσιν 4
 πέμπε ἐπ' εἰρήνην H. 22, 7
 πέμποις H. 12, 10
 πέμποις τέλος ἐπ' ἔργοις H. 56, 12
 πενήν H. 71, 8
 πεντήκοντ' 298. H. 22, 2
 πεπαινομένων H. 9, 17
 πεπαλαγμένοι 1233. L. 12, 8
 πεπαλαγμένον 564
 πεπαλαγμένος H. 64, 3. L. 15, 49
 πεπαρμένος L. 10, 36
 πεπαρμένος ἀμφ' ὀδύνῃσι L. 13. 3
 πεπηγός L. 18, 18
 πεπίθοντο 305
 πεπίθοντο F. 8, 34 paruerant
 πεπλαγμένοι L. 12, 8. Sed leg.
 πεπαλαγ.
 πέπλοις L. 18, 97

πέπλον νυκτός H. 6, 10. Φοινί-
 κεον F. 7, 13
 πέπλος 955. H. 42, 6
 πέπλω 310 V. N
 πέπλων 810
 πεπνυμένα 1116
 πεπνυμένον 294. L. π. 17
 πεποθήμεναι H. 80, 3
 πεποθήμενον H. 45, 2
 πεποθήμενῳ H. 32, 8
 πεπονημένος L. π. 70
 πεποτημέναι H. 68, 5
 πεπότηντο 219
 πεπότηθε H. 58, 5
 πεπότητο 694
 πεπρωμένα 104
 πεπρωμένη αἴσα H. 9, 26
 πεπρωμένον H. 61, 11
 πέπρωτο 654
 πεπυκασμένον F. 23, 6
 πεπυμένον legebatur pro πε-
 πνυ. L. π. 17
 πέπυσμαι L. 11, 22
 περὰ L. 15, 72
 περὰν 650
 πέρας E. 42. H. 7, 13. 22, 4
 περάδας 44
 περάτηθεν L. 15, 97
 πέρδις L. υ. 16
 περδίκεσσιν L. υ. 32
 περῆσε 532
 περί-βαλὼν 541
 περιβληθεῖς H. 3, 5
 περιβρέμει 687
 περιβριθῇ F. 38, 2
 περιγίγνεται F. 1, 9
 περίγληνοι L. 18, 16
 περίδρομος H. 10, 4
 περίδρομον H. 7, 14. F. 7, 25
 περιέζειν 1251

I N D E X

- περί-ἐπῆλυθεν 407 occupavit
 περιετῖρον 876
 περιετίετο 805
 περι-θρόνιχ H. 6, 4
 περι-καλύπτοι F. 14, 5
 περικαλῆδος H. 68, 12
 περικεκραμένη H. 15, 6
 περικιόνιον H. 46, 1
 Περικλύμενος 153
 περικλυτή 131
 περίκλυτον 64
 περικλυτῶ 201
 περικτίνονες 598
 περικτιόνεσσι 382
 περικτιόνων 500. 659
 περικυκλάδες H. 42, 5
 περικυκλῆμενον 895
 περικυμαίνει H. 82, 3
 περιμήκεα L. 11, 85. V. περιμύκ.
 περιμήκεα f. εα 969
 περιμήκετον 893
 περιμυκέα 311 f. leg. περιμήκ.
 περιμυκήσονται L. 2, 19
 περιναίεται 1062
 περινίσσεται F. 2, 11
 πέριξ H. 10, 15. F. 14, 2
 περιπαχνωθεῖσα L. 15, 17
 περιπήγνυον L. 15, 58
 περιπτύξασα 879
 περιπτύσσειν L. π. 34
 περιτάνειν L. 11, 86
 περισαδόν 316. 566. 943. Est
 etiam Il. N, 551
 περισροφάδην 1256
 περισυνέχασα L. 15, 93
 περιτέλλει F. 2, 25
 περιτέρμονα H. 82, 3
 περίφαντον H. 19, 1
 περιφεγγέος 212. L. 1, 2
 περιφεγγές F. 6, 32
 περίφημον 24
 περιφθινύθυσιν L. 15, 12
 περιφραδέως 320
 περίφρονι L. υ. 4
 περίφρων 681. H. 9, 21
 περιώνυμοι 147
 περιώπεια 14
 περιώστια 61
 περιώστιον L. 15, 4
 Περκώτης 485
 περσέπτολις L. 18, 38
 Περσεύς L. 15, 31
 Περσεφόνειαν H. 40, 5
 Περσεφονείης H. 29, 6. 43, 6
 Περσεφάνη H. 28, 1
 Περσεφόνη H. 42, 7
 Περσεφόνης H. 52, 3. 56, 5
 Περσηῖ L. 15, 42
 Περσηίδα L. 15, 2
 περσίαν E. 48. Dianae epi-
 theton
 Περσίδα L. 13, 33
 πετάσαντα L. υ. 26
 πετεηνά 73
 πέτηλα 400
 πετράκεα L. 3, 1
 πέτρη L. 5, 5. 19, 9
 πετρηέσση 132
 πέτρην L. 2, 12
 πέτρην Ὀφρήτιδα L. 10, 33
 πέτρης L. υ. 70
 πέτρον L. 11, 25. 30
 πετρόρυτοι H. 50, 9
 πετρώται L. 15, 18
 πεύθετο legit Steph. 431
 πεύκεις 967
 πεύκαισι 170
 πευκαλίμησιν 1171
 πευκεδανοῖο L. 19, 4
 πευκεδανῶ L. 15, 100

πεύκη

I N D E X

- πεύκη L. 12, 4
 πευκήσσαν 1157
 πεύκης 328
 πεύκησιν 257
 πεύση 49
 πεφρίκασιν L. π. 65
 πέφρικε H. 18, 13
 πεφυλαγμένος 689. L. 11, 75
 πηγὰς H. 36, 4
 πηγῶν H. 50, 6
 πηγῶν L. 2, 21
 πηγῆς H. 21, 8
 πήγνυον L. 15, 59
 πηγόροτον H. 82, 5
 πηγυλίδες F. 31, 4 substant.
 frigora glacialia. Od. E, 476
 est νύξ πηγυλῆς, et Apoll.
 2, 739 αὐτμή.
 πηδαλίων εἰρήν 727
 πήδιμα H. 81, 1
 πηκτίδα 411. Pro ea est Φόρ-
 μιγῆ 417 et χέλυσ 430.
 πηκτίδι 6. Vid. Wolf. ad
 Sapph. fr. 32 p. 234.
 πηκτῶ H. 38, 10
 Πηλέα 128
 Πηλεὺς 374
 Πηληῆα 1259
 Πηληϊ 578
 Πήλιον 385
 Πηλὶς 368. 432
 πῆμα L. 17, 3
 πῆματα H. 66, 2. L. 12, 11
 πῆμονα E. 31
 Πηνειοῖο 165
 Πηνειὸς 163
 Πηρῶ 147
 πῖα 504
 πίδακας H. 10, 8
 πίδακι L. 11, 25
 πίδακος 596
 πείρα H. 9, 17
 πείραχιν L. 18, 61
 Πιερίδες H. 75, 2
 Πιερίην 50
 πιθέσθαι L. 18, 39
 πιθήσας 1084. L. 11, 45
 πικρὰ H. 9, 15
 πικρῆσιν ὀδύνησι L. 13, 3
 πιμπλάντες H. 37, 17
 Πιμπλητῆς μῆσα F. 46
 πινέμεν L. 15, 99
 πινέμεναι L. 2, 32
 πινυτοῖο L. υ. 1
 πινυτοῖσιν L. π. 4
 πίνος L. 1, 11
 πίπτοντα L. π. 50
 Πισιδάτιδας 211
 Πισσάκη 458
 Πίσιν E. 25
 πίσιν ἐπι-θέσθαι 304
 πισοφύλαξ H. 7, 17
 πίσυρος fretus 42. Sed 263
 parens, obsequens non ex
 significatione τῆ πέποιθα,
 sed ut ὁ παιθόμενος. Sic 705.
 Πιτύην 484
 πίτυος L. 9, 4
 πιφάσκειν L. 20, 6
 πιφάσκω L. 1, 16. 11, 46
 πλαγκταῖς 401. nisi corruptum
 est, mensas significare de-
 bet.
 πλακέεσσιν 567
 πλακί 596. Locum planum
 tabulae instar intelligere
 licet, qui excipiat lacri-
 mas, in fontem colligendas.
 πλακόμεντι 949. Adiecit. planus.
 πλανήτας 206

I N D E X

- πλάσμαθ' 955 figmenta maf-
 sae fictae, ex diuersis re-
 bus compositae, vt tro-
 chisci, pilae.
 πλάσειρα H. 9, 20
 πλάσιγξι H. 62, 7
 πλατάνισαι 911
 πλατέεσσι 991
 πλατύς L. 12, 3
 πλείον 1036
 τὸ πλεόν H. 61, 7. 62, 10
 Πλευρώνιος 205
 πλεύσας 97
 πληθος H. 71, 7
 πληθυσαν ἐπὶ κτέατεσσιν H.
 71, 10
 πληθύτης μήνης 1107
 πλημμύρεται 713
 πλημμύρσας 881
 πλημμύρσας 1051
 πλημμύρσιν 492
 πλησίσιος 755
 πλόκη H. 9, 11
 πλόον 197. 360
 Πλεκτός 180
 πλεκτοδότειρα H. 39, 3
 πλεκτοδότην H. 72, 4
 πλεκτοδοτῶν H. 17, 5
 πλῆτον H. 39, 20
 Πλῆτος H. 67, 9
 πλῆτε δόξαν H. 14, 11
 Πλήτων H. 17, 4. 70, 4
 Πλήτωνος H. 28, 3
 πλώοντος 1262 1366
 πλώσσι 493
 πλώσαι 89
 πλωτήρσιν 468
 πνεῦμα L. 9, 18. 18, 89
 πνεύμασι συρίζων Ζεὺς F. 28, 14
 πνεύμασιν H. 20, 5
 πνεύματα H. 57, 6 πάντ' ἐτέ-
 κνωσε Κρόνος F. 22
 πνοιαὶ H. 13, 10. 37, 3. 22
 πνοιαῖς H. 42, 4
 πνοιαῖσιν H. 20, 2
 πνοιάς 1006
 πνοιῆν L. v. 35
 πνοιῆς 755
 πνοιῆσι H. 28, 12. L. 12, 16
 πόδεσσιν 110. L. π. 39
 ποδωκείης 579
 πόθεεν 232
 ποθεινά H. 59, 5
 ποθεινή H. 28, 11
 ποθεινήν H. 32, 1
 ποθεινόταται H. 75, 3
 ποθεινοτάτη H. 54, 12. 83, 6
 ποθέων L. 11, 95
 ποθέων εἰρήνην H. 11, 8
 πόθον H. 54, 7
 πόθων 882
 ποῖα L. v. 68
 ποίαις 1111
 ποιάνθη 1048
 Ποιάντιος L. 11, 6. 13. 20, 5
 ποιήσσαν L. 20, 16
 ποίης 1052
 ποικιλόβαλ' H. 12, 2
 ποικιλόβαλε H. 27, 3
 ποικιλόμυθε H. 12, 5. 27, 8
 ποιμένι L. 6, 1
 πολεμάτοκε H. 31, 10
 πολαμισὰ σίδηρον L. 10, 6
 πολέμοις H. 32, 4
 πολεμόκλονε H. 13, 6. H. 31, 2.
 64, 4
 πόληας 44. 99
 πολιῆς ἐχίδνης L. 11, 3. Θα-
 λάσσης F. 1, 21
 πόλιν H. 65, 8

πολιοῖο

I N D E X

πολιοῖο σιδήρε L. 10, 2
 πολιον 917. L. 15, 75
 πολιον γένος L. 11, 53
 ποῖάκεν L. 10, 23
 πόλοιο F. 7, 16 caeli. Et sic
 vbiq̃ue.
 πόλον H. 33, 16. 19
 πόλε 561. H. 26, 4
 πόλε ἀρχή H. 82, 7
 πολὺ H. 54, 14
 πολυαλγέα H. 66, 2
 πολυάνθεμοι H. 39, 17. 42, 3
 πολυανθέσι H. 25, 7
 πολύανθοι H. 50, 7
 πολύβελος H. 24, 4
 πολύγηθε H. 9, 10
 πολυγηθέα H. 49, 4
 πολυγηθεῖς H. 25, 10. 50, 3
 πολυγηθές Φάος F. 6, 41
 πολυγηθῆς H. 67, 4
 πολυγηθῆς H. 43, 3. 74, 1
 πολυδαίδαλον 71. 580
 πολυδαίδαλος H. 25, 8
 πολυδαίδαλος L. 5, 3
 πολυδαῖμον H. 17, 11
 πολύδακρυον L. π. 21
 Πολυδεύκεα 125. 945
 Πολυδεύκει 585
 Πολυδεύκης 662
 πολυεθνέα 428
 πολυεθνῶν H. 77, 11
 πολυειδέα L. 16, 1
 πολυειδῆ H. 25, 5
 πολυηγόρος loquax, Argūs
 epitheton 487. 1342
 πολυήρατε H. 55, 6
 πολυήρατον 74. L. π. 18
 πολυηράτε H. 33, 23
 πολυθάλμιε H. 67, 1
 πολυθρέπτων H. 42, 6

πολυθρέμμονας H. 50, 12
 πολυῖδμονος L. 18, 74
 πολυῖδοσι L. 18, 56
 πολυῖτορος H. 6, 12
 πολυκάρπῳ H. 54, 6
 πολυκλαύτοιςι βροτοῖσι L. 11, 61
 πολυκλαύτων 951 de populis
 ad Eridanum, Phaëthonta
 plorantibus: sic Eridanum
 ipsum vocat Aratus v. 360,
 vbi alii πολύκλαυτον.
 πολύκνημον 916
 πολυκρέκτῳ H. 33, 16
 πολύκριτα H. 10, 18
 πολύκτιτε H. 9, 2
 πολύκτιτι H. 9, 20
 πολυκλίση H. 31, 17. 34, 2. 40, 9
 πολύκλιτε H. 11, 4
 πολυμήλα 196
 πολύμητι H. 5, 10
 πολυμήτιδι 124
 πολύμητιν 422
 πολυμήτιος L. π. 54
 πολύμητις L. 15, 66
 πολυμήχανα H. 9, 1
 πολυμήχανος L. 10, 10
 πολύμικτα H. 9, 11
 πολύμνησον H. 5, 4. 41, 2
 πολύμνητον H. 49, 2
 Πολύμνια H. 75, 9
 πολύμορφε H. 55, 3
 πολύμορφοι H. 68, 16. 75, 5
 πολυμόρφοις H. 24, 3
 πολύμορφον H. 38, 5
 πολυμόρφε H. 13, 1. 28, 8
 πολύμοχθοι ἄγγελοι F. 3, 9
 πολυμόχθοις H. 28, 15. 39, 4
 πολύμοχθος H. 67, 10
 πολυμόχθων H. 36. 4. 72, 5
 πολυξείνοιο 230

πολύ-

I N D E X

- πολυοδομοι H. 42, 4
 πολυολβε H. 31, 8. 42, 2. 59, 3.
     62, 1. 65, 9. 82, 6
 πολυολβια H. 2, 12
 πολυολβοι H. 37, 2
 πολυολβον H. 31, 15. 71, 7
 πολυολβος H. 83, 4
 πολυοογιον H. 5, 4
 πολυπαρθενε H. 51, 12
 πολυπειρος H. 9, 21
 πολυπειρονας 33
 πολυπειρος H. 11, 13. 63, 10
 πολυπημονα 1061
 πολυπλαγκτεν H. 71, 5. 72, 3
 πολυπλαγκτω H. 40, 3
 πολυπλανεος 152
 πολυποικιλε H. 25, 4
 πολυποικιλοι H. 75, 11
 πολυποικιλον H. 5, 11. 60, 4
 πολυποικιλη ελλης F. 8, 17
 πολυποινος Δίκη F. 20
 πολυποτμοι H. 69, 9
 πολυποτνια H. 39, 16
 πολυπυρον 150
 πολυρρηνοισιν 77 *pecorosis*,
     agnorum diuitibus.
 πολυστεμνε H. 1, 1. 21, 9. 60, 3
 πολυστεπτε H. 25, 6
 πολυσπερεεσι, 5
 πολυσπορα H. 72, 7
 πολυσπορε H. 5, 10
 πολυσπορος H. 9, 19
 πολυσεφανον L. π. 81
 πολυσικτον δερμα F. 7, 15
 πολυσρεπτοισι 1094
 πολυσροιβοιο 1092 V. N.
 πολυτειρε H. 9, 6
 πολυτακνε H. 39, 16
 πολυτερπηης ερωσ F. 6, 19
 πολυτεχνεα 583
 πολυτιμη H. 14, 1
 πολυτριχον L. 18, 8. V. N.
 πολυυμνε H. 54, 1
 πολυυμνον H. 75, 12
 πολυυπνω H. 2, 4
 πολυφαρμακον L. 12, 12
 Πολυφημος 166. 652
 πολυφθορα 863
 πολυφύλων H. 60, 2. 61, 3
 πολυχανδες 578. q. d. *multum*
     hians, *carax*.
 πολυωνυμη H. 1, 1. 9, 13. 10, 10.
     15, 9. 26, 4. 35, 1. 39, 1. 49, 2.
     51, 1. 55, 1
 πολυωνυμοι H. 58, 2
 πομπος H. 56, 6
 πονείατο 1153. Vid. leg. *πο-*
     νήατο. Est enim pro *πε-*
     πόννητο forma deponentis.
 πονεύμενοι 1057
 πονήατε 765. vt Il. O, 447 δ
     μέν πεπόννητο καθ' ἑπαρκ.
 πόνον H. 64, 6
 πόνος L. 15, 54
 πόντις H. 16, 8
 πόντιος εινάλεος Ζεύς H. 62, 16
 ποντογενει; H. 80, 1
 ποντογενής H. 54, 2
 πόντοιο H. 16, 3. 73, 3. 74, 2.
     L. π. 38. L. 15, 57
 ποντομέδων H. 16, 4
 ποντοπλανήτων H. 37, 5
 ποντοπλάνοι H. 23, 8
 ποντοπλάνοις H. 74, 6
 ποντοπόρος 1098
 ποντοπόρω 52
 πόντος H. 13, 10. 14, 5. 37, 17.
     57, 7
 πόντα H. 10, 14. 18, 18. 22, 1.
     24, 1. 57, 5. 63, 3.

πόντω .

I N D E X

πόντω L. 15, 9. 54, 7
 ποπᾶνοιτιν 314
 πορείας 37. 205
 πορείην H. 77, 4
 πορείης 779. ἄσρων F. 2, 24
 πόρεν L. 15, 98. F. 28, 16
 πορθμίδος 1139
 πορθμόν 1248
 πορίζεις H. 77, 12
 πόροι δ' ἐπὶ 639
 πόρεν H. 80, 4
 πόρρωθεν H. 86, 2
 πορτύναι 307
 πορτύναμεν 1295
 πόρτυνεν 235
 πορτύνετο 1331
 πορτύνοντες 273. 497
 πόρτιν κεραχὺν 640
 πορφυρέοισι H. 58, 7. F. 3, 11
 πορφύρων F. 8, 36
 πορῶν L. 18, 56
 Ποσειδάων H. 16, 1
 ποτειδάων θάλασσα F. 28, 3
 πόσιν 1259
 ποσὶν L. 11, 11
 πόσον L. 19, 7
 ποσσὶν H. 37, 9. L. v. 33, 35
 ποτσίχροτοι H. 30, 2
 ποτ-αμείβων 929
 ποταμοὶ H. 26, 8. 82, 4
 ποτᾶτ' ἐπὶ πάντα F. 6, 36
 ποτέρωσιν in vtram partem
 F. 8, 33
 πότμος 1284
 ποτὶ κῶας ἀμείβων 929
 ποτι-λαζόμενος 832
 ποτινεύμενος F. 19, 11
 ποτιπτύσσειν L. 10, 16
 ποτὶ χεδόν 1132. prope, 'vt
 παρὰ, χεδόν, ἐπὶ χεδόν.

Forte etiam iunctim; omis-
 so praepositionis accentu,
 efferebant.
 ποτιχρίμπτοιτο L. π. 53
 πόντι' ἀνάγκη 877. Hesych.
 δέσποινα.
 ποτνίαν 60
 προξιδίκη H. 28, 5
 Προξιδίκης 31
 προπίδας L. 15, 26
 προπίδασσιν 4. 57. H. 46, 6.
 L. π. 79
 πράσοιο L. 19, 10
 προῦνοον H. 68, 17
 πρέμνοιο 1015
 πρέμνον 927
 πρέσβη 826
 πρέσβειρα H. 9, 2. 26, 13
 πρεσβίση 1258
 πρεσβίσην E. 24
 πρεσβυγένηθλ' H. 3, 2
 πρεσβυγενῇ 602
 πρέσβυν L. π. 62
 πρέσβυσον 334
 πρεσβυτάτα L. 18, 31
 πρήττασαι L. π. 56
 προητῆρ F. 8, 17
 προητῆρος H. 18, 5
 προητῆρος H. 18, 11. 46, 5
 προητῆρσι F. 3, 8
 προῦ 761
 προῦνοον H. 43, 11
 προῦνας 462
 προῦνι 376
 Προμίδης L. 11, 12
 Πριάμοιο L. 11, 103. 20, 14
 Πρίηπον H. 5, 9
 προβλήσι 670. 744. Sine Di-
 phthongo scribendum, satis
 indicat alter casus προ-
 βλήτα

I N D E X

- βλήτα 731. 1263. 1271. Significat autem | proiectam f. porrectam partem terrae, vel litoris, promuntorium.
- προβλώσκειν F. 31, 6 prodire, Homericum.
- πρόγονοι H. 56, 2
- προγόνοιο L. 18, 15
- προθέεσαν F. 23, 2
- προθορόντας 543
- προθορόντες 448
- προθορόσσα 1330
- Προθυραία H. 1, 4. 12
- Προθυραίας H. 1
- προΐαλλεν L. 11, 127
- προϊόντες L. v. 25
- προϊδέσθης L. 15, 44
- προκάλυμμα H. 18, 17
- προκεκλιμένος 392
- προληφθέν H. 85, 8
- προλιπόντα 149
- προλιπών L. π. 24
- Προμηθεύ H. 12, 7
- προμολῶσα L. π. 53.
- πρόμος post 50
- πρόνεια H. 9, 27
- πρόνοιας H. 10, 19. 24, 7
- πρόνοιαν E. 30
- προπάντων H. 1, 14. 39, 7
- προποδηγέτιν 340
- πρόπολε H. 77, 6
- προπρηνέας L. 12, 7
- προπροθέειν 1255
- πρόρριζοι 433
- προσέδρευε F. 1, 5. 5, 4
- προσέειπον 94
- προσεκέλσαμεν 1048
- προσεπέσιχε 536
- προσέρχῃ H. 84, 3
- πρόσευξιν H. 14, 2
- προσηνεῖς H. 15, 3. 26, 6. 37, 24. 59, 7
- προσηνῆς H. 1, 5. 39, 12
- προσηύδα 278, c. Dat. L. v. 73
- προσηύδανε 1223
- προσηύδων L. v. 5
- πρόσθε 809
- προσ-κλήζω H. 65, 10
- προσμίμναι L. 7, 11
- πρόσοψι H. 1, 2. 7, 3
- προσπεφύασι L. 15, 21
- προσπτύσσεται L. 10, 4
- προσφανεῖντα L. 11, 80
- προσφωνῶν H. 85, 4
- προσωνυμίας F. 7, 8
- πρόσωπα L. 18, 30
- πρόσωπον H. 70, 12
- προσώπων H. 15, 10. 48, 7. 74, 4
- πρὸς L. 18, 26
- προτιμυθήσασθαι L. 18, 100
- πρότονων 1151. 1290
- προτροπάδην L. π. 64. L. v. 56
- πρὸςθήκατο 574
- πρὸςχοντα 375
- πρὸςχέσαις 497
- πρόφαινε H. 7, 20
- προφαίνει H. 65, 7
- προφαίνων H. 85, 18
- προφανεῖ H. 70, 8
- προφερέατος L. 16, 8
- προφερεσάτη F. 29, 1
- προφερέερα L. π. 83
- προφερεσέρη E. 2
- προφῆτα H. 27, 4
- προφρόνως 346
- πρόφρων 82. 1234. L. 18, 47
- προφύγεσθαι L. v. 19
- προφυγόντα L. v. 16
- προφυγῶν L. π. 21
- προφωνῶν f. φαι H. 85, 6

προ-

I N D E X

- προχαρέντων H. 85, 9
 προχέω 72
 προχοαῖς 667. H. 70, 2
 προχοαῖσιν 486
 προχοαῖς 1024. 1029
 πρυμνόθεν 238. 275
 πρῶνα 652. 1046. verticem et
 cacumen montis vtroque
 loco notat.
 Πρωτέα 337
 Πρωτέως H. 24
 πρώτισα 334
 πρώτισον 78
 πρωτόγαμον L. 5, 12
 πρωτογένεια H. 9, 5
 πρωτογενῇ H. 24, 2
 πρωτογόν' H. 51, 6
 πρωτογόνοιο H. 13, 1. F. 8, 3
 πρωτογόνοις H. 11, 10
 πρωτογόνον H. 5, 1. 29, 2
 πρωτοτόκ L. 2, 3
 πταμένη L. 15, 92
 πτελέησιν L. v. 69
 πτερόεντα H. 57, 2
 πτέρυγες Dei F. 6, 35
 πτερύγεσσιν αἰρόμενε F. 32, 3
 πτερύγεσσι 591 de corrigiis f.
 loris cothurni. H. 5, 2. 81, 2
 πτηνοῖς H. 11, 16
 πτηνὸν ὄπλον H. 18, 8
 πτηνοπέδιλα H. 27, 4
 πτηνῶν H. 36, 5. 77, 11
 πτήσασιν H. 18, 14
 πτήσασι H. 37, 10
 πτολίων L. π. 68
 πτυχαί F. 2, 21
 πυγμαχίης 584. 661
 Πύθιε H. 33, 3
 Πυθίω H. 78, 5
 πυθμένα 91. 421. L. v. 70
 πυθμὴν 891. H. 22, 4. F. 6, 12
 Πυθοῖ H. 78, 5
 πύθοιτο L. 11, 9
 πυθοκτόνε H. 33, 4
 Πυθῶνος 1
 πυκάζαντα F. 7, 10
 πυκνωῖσι L. v. 57
 πυκνά 753
 πυκνὸν L. 11, 19
 πυκνώθη f. παχ. 1169
 πύλαι αἶδαο 1140. H. 17. 15
 πύλας αἶδαο H. 28, 4
 πύματον 1064
 πῦρ H. 10, 3. 65, 1. L. v. 41. L.
 1, 12. 13. Ἰκελον F. 23, 1. ἀτύ-
 πωτον ibid. 2.
 πυράντας H. 6, 5
 πυραυγέα H. 18, 1
 πύργοισι 894
 πυρετὸς κρυερὸς L. 17, 2
 πυρὶ L. 11, 128
 πυριβρεμέτοις H. 48, 3
 πυριβρόμη 1120
 πυρίδρομε H. 7, 11
 πυρίδρομοι H. 6, 9
 πυρίδρομον H. 19, 2. 57, 2
 πυρίπνη H. 4, 3
 πυρίπνης H. 9, 26
 πυριπόλε H. 51, 3
 πυρίσπορα H. 44, 1. 51, 2
 πυριφεγγές H. 51, 9
 πυριφλεγέθων L. 17, 1
 πυριφοίτης δαίμονας E. 33
 πυρκαϊῇ 327
 πυρόεις H. 7, 6
 πυρόεσσα H. 20, 3
 πυρόεσσαν L. 20, 3
 πυρὸς H. 65, 12. 83, 2. L. 1, 7.
 18. 14, 8
 πυρὸς ὄμμα H. 10, 17
 πυρο-

I N D E X

πυροφόροις H. 41, 8
 πυρσῶις 1218
 πυρσῶσιν L. 16, 12
 πυρφόρος H. 46, 4
 πυρφόρων H. 43, 4
 πύσιν 599. 1268. Auditionem
 utroque loco significat.
 πῶλοι L. π. 90
 πῶῦ L. 2, 25

P

Pάβδω H. 56, 8
 παθάμιγγες L. 18, 12
 παύγδην 1278 abrupte, celeri im-
 petu. Sed leg. αἰγδην V.N.
 παίνων L. 2, 26
 παίσει L. 15, 95
 πάμνη 951
 παῖσα 889
 παχύν L. v. 45. L. 19, 4
 Πέα H. 13, 1. ac Δημήτηρ quid
 differant F. 34
 Πέας H. 12, 7
 πέεθροις 162
 πέζοι L. 7, 2
 πέζοντας L. 18, 103
 πέζοι L. v. 11
 Πέη 545. 626
 Πέης 551
 πέια H. 14, 3. Sed vid. Not.
 Πείαν E. 26
 Πείη 533. 613
 Πείην 607. F. 8, 25
 Πείης 549
 πέιθρα 342
 πέιται 734 coni. Eschenb.
 πέξα 283
 πέξαν 613
 πέξαντι L. 6, 5

ρεύμασι H. 25, 9
 Ρηβανῆ 711. Cf. Apollo. 2,
 349. 652
 ρηγμῖνα 112. 1196. proprie lo-
 cus, vbi franguntur flu-
 ctus.
 ρηγνυμένοις 686
 ρήγνυται H. 58, 4
 ρήξασα 965
 ρήξε L. 16, 23
 ρηξίχθων H. 51, 9
 ρητή H. 31, 3
 ρήγιον F. 18, 1
 ρίζα L. 15, 22
 ρίζα L. 11, 66. χθονός F. 6, 39
 ρίζας H. 22, 2. 33, 14
 ρίζης L. 11, 66
 ρίζης γένος 287
 ριζώματα H. 17, 10
 ριζών H. 37, 18
 ρίμφα 1004. 1351. L. π. 56.
 L. 11, 5
 ρίνας L. 12, 5
 Ρίπαιον 1121
 Ριπαίης 1077
 रिपाῖς H. 5, 7
 रिपίζων H. 79, 4
 रिπτεσκα F. 16, 3
 ροάς 79
 ροάων 142
 ροδόεντι L. 14, 7
 Ροδόπης 79
 ροδόπηχυς 158. 1312
 ροῆσι 193
 ροθίης H. 18, 6
 ροθίων L. 7, 5
 ρόθος L. 11, 84
 ρολβδησε 1252
 ροιζάιον πῦρ F. 23, 3
 ροιζήμασι H. 37, 19

ροιζή

I N D E X

ροιζήτορα H. 5, 5
 ροίζοις H. 46, 5
 ροίζοισι H. 15, 8. 16, 6
 ροῖζον L. π. 48. L. 9, 19
 ροῖζα H. 18, 10. 63, 6
 ροῖζω 1066
 ροιζωτήρ H. 7, 6
 ρομβηταὶ H. 30, 2
 ρόμβος F. 17, 1
 ρόμβη H. 3, 4. 7, 7
 ροπή σελήνης L. π. 50
 ρόπτρα χάλκεα F. 27, 1
 ροχθίζων H. 49, 5
 ρύμα motus celer, fluxus H.
     9, 22
 ῥυνδακίαις 630
 ῥυομένη H. 67, 13
 ῥυόμενος H. 74, 8
 ῥύσασθαι L. π. 51
 ῥύσσατ' 1260
 ῥυτίδεσσι L. 11, 21
 ῥωγάδος 1285
 ῥωγαλέαις 400

Σ

Σαβάζις H. 47, 1
 Σάβη H. 48, 2
 Σαγγάριος 714 Apoll. 2, 724
 σᾶνον 983
 Σαλαμῖνος 184
 Σαμοθράκη H. 37, 21
 Σαμοθράκην 29. H. 37, 4
 Σαμοθρήκην 464
 σάοφρονος L. 11, 50
 σαιοφροσύνης L. π. 61
 σάοφρων L. π. 9
 Σαπείρων 753. Gens memora-
     ta Apollo. 2, 397. 1247

Σαράγγης 1050
 σάρδια αἱματόεντα L. 16, 5
 Σαρδῶ 1280
 Σαρδῶον βυθὸν 1246
 σαρκοδακῆ βίον F. 12, 2
 σαρκοφθόρον H. 69, 7
 Σατύροις H. 53, 7
 Σαυρομάτας 1060
 σαωθῆναι L. 16, 19
 σωσει L. 1, 19
 σέβας L. 9, 20
 σεβάσμις H. 78, 7
 σβεννύμενος H. 55, 5
 σβεννύμενον H. 7, 15
 σβέσαι L. π. 49
 σεβάσθηθαι θανόντα 550
 σεβάσμιον H. 27, 10
 σεβασμοῖς H. 17, 18
 σειραῖην μήρινθον 241
 σειρὴν χρυσεῖην F. 10, 10
 σειρήνων 1269
 σείριος ἥλιος 118
 σεισίχθονα 343
 σεισίχθων H. 14, 8
 σεισμὸς H. 22, 7
 σέλας H. 19, 3. F. 2, 28
 σελασφόρος H. 9, 6
 σελασφόρον H. 4, 5
 σεληναίης H. 4, 2
 σελήνη H. 8, 1. 65, 6. ἀντιόωσα
     F. 6, 26. vid. Μήνην.
 σελήνης H. 68, 10
 σελήνης ῥοπή L. π. 50
 Σεμέλην E. 34. H. 43, 2
 σεμνή H. 54, 2
 σευάμενος L. π. 12
 σευάμεναι L. 18, 88
 σεῦεν L. 11, 10
 σεύετ' L. 15, 28
 σηκὸς 948. L. 2, 27

Ο ο

σηκῶ

I N D E X

- σηκῶ L. 2, 18
 σημα 929. L. 17, 6. F. 7, 18
 σημανέειν 283
 σημάντορες H. 6, 6
 σημάντωρ H. 7, 10
 σήματ' L. 18, 54
 σημεία H. 85, 18
 σημείων 37
 Σηπιάς 458. Promuntorium
 Thessaliae: ἄκρη Apoll. 1,
 582
 θένος L. 11, 46. 66
 θένος ἄγναμπος ἀνὴρ L. π. 27
 σῖγα 700
 σιγαλέως 1001
 σιγηλός H. 85, 3
 Σιγύμνων 754. σίγυννοι sunt
 Apoll. 4, 320
 σιγῶσαις H. 85, 6
 σιδερίταο L. 11, 46
 σιδηρίτη L. 11, 75
 σιδηρίτιν L. 11, 17
 σίδηρον πολεμιστὰ L. 10, 6
 σιδήρεα πολιοῖο L. 10, 2
 Σίληνοῖς H. 53, 5
 Σιληνῶν H. 53, 2
 σίνετο 209
 Σιντιακῆς 469
 Σιντῶν 1044
 Σινώπης 752
 Σιφάσαι 122. V. N.
 σκαυόν 1203
 σκαλμοῖσι 1177
 σκευῇ ἱερᾷ F. 7, 11
 σκηπτᾶχε H. 14, 6. 17, 3. 51, 7
 σκηπτᾶχε θεῶν H. 54, 11
 σκηπτᾶχων H. 9, 25
 σκῆπτρον 812
 σκίαθος 459
 σκιερῶ H. 58, 4
 σκιῇ λασία L. υ. 69
 σκιοέντα H. 31, 5
 σκιρτηδόν F. 24, 1
 σκιρτηθμῶν L. 2, 30
 σκιρτηλὰ H. 10, 4. 44, 7
 σκιρτηταὶ H. 23. 7. 30, 1
 σκιρτᾶσαι H. 50, 8
 σκολιόδρομοι H. 50, 4
 σκοπερὴ 1040
 σκοπιαὶ 367
 σκορόδοιο L. 14, 2
 σκορπήϊα L. 15, 1
 σκορπίε L. 13, 1
 σκορπίην ἀκωκὴν L. 16, 13
 σκορπιόθεν L. 20, 4
 σκορπίον L. 14, 3
 σκοτίεσσα H. 70, 8
 σκοτόεσσιν 519
 σκυζόμενος F. 8, 37
 Σκύθας 1072
 σκύλακες L. 11, 86
 σκυλάκεσσι 908
 σκυλακίτι H. 35, 12. Dianae
 venatricis epith.
 σκυλακίτιν E. 48
 σμάραγδον αἰγλήεντα L. 16, 5
 σμαραγεῖ H. 18, 15
 σμερδαλέην L. 15, 31
 σμερδόνον 815. 839
 Σμίλαξ 919
 Σμινθεῦ H. 33, 4
 σμύρναν H. 22
 σμύρνην L. 9, 5
 Σολύμων 751. 1299
 σοφίας H. 68, 11
 σοφίην L. π. 69
 σοφίης H. 62, 11
 σπαρτῶν 872. Solenne epi-
 theton primorum Theba-
 norum e sparsis Draconis
 denti-

I N D E X

- dentibus enatorum, quorum similes hi ab Iasone seminati.
- σπείρον L. 15, 85
 σπείος 388. 643. F. 6, 1
 σπέρμα H. 41, 2. 49, 2
 σπερμιά H. 39, 5
 σπέρμις H. 33, 3^ο
 σπέρχει 1162
 σπέρχει 262
 σπερχόμενοι L. 18, 65
 σπήλυγγι 177 L. π. 55
 σπήλυξι H. 50, 5
 σπιλάδεσσι L. 16, 11
 σπλάγχνοισιν 318. L. 12, 13
 σπόνρον 869
 σταθμὸς 660. Stabula reddidi. Vnice huc pertinet Eust. ad Il. E. p. 402, 31 σταθμοί, τὰ ἐν τοῖς ἀγροῖς ζωοστάσια· αἱ ἐπαύλεις, καὶ ὅλως κατοικία ἀγροτικαί. Hinc apparet, cur opponatur οἶκος ἀσεμφής, firma, solida.
- στάτιν H. 32, 3. 79, 3
 στασιν stant F. 2, 21
 σταχύεσσι L. 15, 93
 στάχυν 872. Borée 216 filium, ut ὄρηκες
 σταχυοπλόκαμος L. 4, 12
 σταχυοτρόφος H. 39, 3
 σταχύων L. 15, 87
 στεινόμενοι 1350
 στεινὸν 112
 στείρησι L. 11, 115
 στείχετε H. 58, 7
 στείχοντες L. 11, 79
 στείχοντι L. υ. 8
 στείχων L. 15, 54
 στέργει 1162
- σέρνοις 199. 76, 7
 σέρνοισιν L. 15, 28
 σέρνω L. 10, 4
 σέρνεν 46. 75
 σέρξη 769
 σέρξουσιν L. π. 42
 σεροπὴν H. 18, 4
 σεροπῆς H. 18, 2
 σερροῖσιν 253
 σεφάνην 811. corona capitis θυτανόεσσα.
- σεφάσιο L. π. 28 de corona victoris
 σεφάνοισι κυκλόμενον 895 de muris s. moenibus.
 σέφανον 762. f. leg. σεφάνην. σεφάνη τύμβος est Apoll. 2, 920. Schol. ἄκρα.
- σέψαι L. 18, 95
 σεψάμενον F. 15
 σέψασθαι 323
 σήθεσσιν L. 10, 22
 σήθεσφιν L. π. 60
 σήλωσι Ἡρακλεῆος 1241
 σήριγμα H. 17, 7. 83, 5
 σηρίξατο F. 5, 3
 σῆσαι L. π. 48
 σήτασθε 282
 σῆσον ἔριν λυσσῶσαν H. 64, 6
- σιβάδεσσι 400. Stragula esse debent, quia illis subii-
 ciuntur folia. Eustath. ad
 Il. A. p. 26, 12 Εὐτελής καὶ
 καταπεπατημένη στρωμνή. Et
 ad Il. Λ. p. 805, 8 ἡ πεπι-
 λημένη καὶ καταπεπατημένη
 στρωμνή. Est igitur conti-
 nuum quiddam, quod con-
 tinet folia.
- σιβαρὴν χεῖρα F. 2, 19

I N D E X

- εἰβαροῖς 198
 εἰβαρόν L. 11, 19
 εἰλβοντες 1113
 εἰχόωσιν L. 7, 6
 εἰχὰς 916
 εἰχεῖον H. 4, 4. 65, 4
 εἶμα L. v. 20
 εἰναχῆ H. 37, 17
 εἰρέσας 1319
 εἰράπτων H. 18, 2
 εἰράψας H. 11, 10
 εἰροβίλοβλεφάρη L. 18, 31
 εἰρέθιον 958
 εἰροφάδεσσιν ἀέλαις 675
 εἰροφάλιγγι H. 9, 22
 εἰροφάλιγξι F. 7, 26
 εἰροφάλιγγος 529
 Στρυμονίης 79
 εἰρωφώμενος L. 15, 6
 εἰρωφῶντ' L. 12, 9
 εἰυερῆ Κρονίδαο L. 15, 47
 Στυγὸς E. 29. H. 68, 4
 εὔπος 922
 εὔρακα H. 29
 εὐφελὸν 1010. 1127
 εὔγγαμος 593
 εὔγγονος 159
 εὔγχορα H. 10, 9
 εὔγχορτος 191 conuictor.
 εὐθεῖς impetu latus vel delatus 775
 εὔλεκτρος H. 13, 4. 15, 2
 εὔλεκτροι H. 76, 1
 εὔλεκτρον H. 66, 7
 Σύμης 746. De hoc monte nescio an quis alius. Plane aliud est Syme Insula Carica.
 συμπαίζοντα H. 57, 3
 συμπαίκτορες H. 42, 7
 σύμπαν H. 10, 1
 συμπάχεις H. 1, 8
 συμπλέκτειρα H. 28, 9
 συμπροχέων 573
 συνάγειρεν 69
 συναγρομένους L. 10, 21
 σύνδαιτι H. 54, 11
 συνειδὸς H. 62, 5
 συνέρχῃ H. 57, 9
 συνεσσεύοντο 980
 συνέσιος H. 39, 10
 συνεύνους 471
 συνευατῆρας E. 34. vt Eὐατῆρες, ab illa voce εὐοῖ.
 συνεφέσπετο 182
 συνεχὲς αἰεὶ 719
 συν-έχεσα H. 25, 11
 συνθεσιῶν 304
 συνθεσίης 348
 συνθῆναι f. συθ 778
 σύνθροος H. 10, 4
 συννεχὲς 1133
 σύνοικον H. 76, 4
 συνοικῶν H. 63, 10
 συνόμαιμοι 1191
 συνόμευε H. 26, 12
 συνοπάονες H. 30, 5
 σύντροφε H. 74, 1
 συρίγμαθ' H. 33, 25
 σύργξ' 993
 συρίζων L. v. 48. πνεύμασι Ζεὺς F. 28, 14
 συρηγενέος L. 6, 3
 Συρίης H. 54, 17
 συρικτὰ H. 7, 11
 σύρσας H. 80, 4
 σύρρα πεφύκει F. 6, 9. V. N.
 Σύρτιν 1345
 σύσιμον 995
 σφάζων 504

I N D E X

T

σφαιρηδόν H. 3, 3
 σφαιρης κίνημα F. 2, 25
 σφῆ ἄτη, nostro damno 1141
 σφῆσιν 863 redundare vide-
 tur. 940
 σφίγξαι' 1152
 σφιν redundat 467. 909. 1269,
 ubi tamen ad ἐλομένην re-
 feras: it. 1291. σφιν pro
 ἡμᾶς 1250. Vid. Il. K, 398
 μετὰ σφίσιν, inter vos. Cf.
 ἐήν.
 σφράγισαι H. 23, 2
 σφραγίδα H. 33, 26. 63, 2
 σφυρὰ 209
 σχεδόθεν 629. 1139
 σχεδόν 807. L. 11, 129
 σχῆμα L. 15, 20
 σχήσει 1170
 σχίζης L. υ. 41
 σχίζων F. 3, 7
 σχισήν 959
 σχοίνοιο 269
 σώζειν H. 74, 5
 σώζοντ' H. 84, 10
 σώμαθιν H. 65, 13
 σώματα H. 65, 9
 σώματι ἀργῶ F. 24, 4
 σώματος H. 86, 3. L. 18. 14
 σφρῖτι H. 39, 5
 σώτερα H. 1, 14. 13, 7. 35, 13.
 73, 4
 σώτειρα Φρυγίης H. 26, 12
 σωτήρ H. 66, 8. 74, 7
 σωτήρας μεγάλας E. 21
 σωτήρες H. 37, 3
 σωτήριοι H. 37, 24
 σωτήριος H. 13, 11. 73, 7. 9

Ταθεῖσαι 269
 Ταυναριεύς 203
 Ταύναρον 41. 1367
 ταλακάρδιον L. π. 84
 Τάλαος 146
 ταλασίφρονος L. 18, 37
 Τανάγρης 145
 ταναήν L. υ. 45
 Τάναϊς 748
 ταναοῖο 925
 ταναόν L. π. 11
 ταναῖς L. 18, 63
 ταυνηκέες 1124
 τανύοντα L. 11, 21
 τανύπεπλ' H. 8, 10
 τανύπτερον L. υ. 34
 τανύσαντες 255
 τανύτης F. 10, 9
 ταυσιπτερε H. 85, 1
 ταυυσσάμενος 394
 τανύσσει L. 1, 10
 ταυυφλείοις 170
 ταυυφλοῖα 605
 ταυυφύλας 589
 τάξις F. 3, 8
 τάπητα 584
 τάπητας 507
 ταρσοῖς 437
 ταρσοῖσιν 219. 255
 τάρταρα νεῖατα γαίης F. 6, 4.
 εὐρώεντα F. 6, 40
 ταρταρίοισι H. 36, 3
 ταρτάριον H. 17, 2
 τάρταρον H. 55, 10. 56, 10
 ταρταρόπαις Hecate 975
 τάρταρος H. 57, 7
 τάρφασιν L. 11, 88
 τᾶσσα 58

I N D E X

ταυροβόαν H. 5, 3
 ταυρογενής Διόνυσος F. 28, 7
 ταυροθύτης 612
 ταυρόκερως H. 8, 2. 51, 2
 ταυρομέτωπε H. 44, 1
 ταυροπόλον E. 49
 ταύρης αἰδροφόνος 1073
 ταυροφόνων H. 26, 3
 ταύρων L. 6, 1
 ταυρωπὸν H. 29, 4
 ταχινὰ φλόγες H. 68, 10
 ταχύδρομον H. 26, 3
 ταχύτητι H. 86, 7
 Ταγής 149
 τεθεῖς L. 1, 19
 τέθηλεν H. 37, 13
 τεθηπότες 513
 τεθνεότες L. 15, 38
 τεθνεότος L. π. 52
 τεινόμενος 587
 τεῖρεα F. 10, 8
 τεῖροντα L. 12, 2
 τειχισιπλήτα H. 64, 2
 τεῖχος 762
 τεκεῖν L. 11, 115
 τεκεκτόνος L. 10, 9
 τέκεν 117
 τέκνα νυκτὸς ἀσέρες H. 6, 3
 τέκνον L. 2, 16
 τεκνωθεῖς H. 29, 7
 τέκνωσ' H. 76, 2
 τεκνώσατο H. 28, 7. F. 8, 7
 τέκος 306
 τεκῆσα H. 43, 5
 τεκτῆνατο 66
 τεκτοιοῦχαιρας F. 8, 44
 Τελαμών 182
 τελέθουσιν L. υ. 10
 τελέθουσι f. ἐκσι L. 15, 83. F.
 26, 4

τέλειον H. 58, 13
 τελεῖται F. 2, 10
 τελέεσ' ἐπ' ἀέθλοις H. 41, 11
 τελεῖται H. 86, 8
 τελετσιγόνοισι H. 52, 10 fru-
 ctuum maturorum epithe-
 ton.
 τελεστίνους μοῖρα 1308 quate-
 nus sua decreta perficit.
 τελεσφόρα H. 53, 9
 τελεσφόρε H. 8, 9. 25, 2
 τελεταῖς H. 83, 3
 τελεταῖς ὁσίοισι E. 51
 τελεταῖσιν H. 48, 2. 74, 3
 τελετάρχαι H. 51, 3. 53, 4
 τελετάς 901. H. 42, 10. 75, 7. 77, 8
 τελετήν H. 23, 10. 34, 7. 37, 6.
 ὁ τῆς τελετῆς ποιητής F. 17
 τελετῆσι L. 18, 85
 τελευτᾷ perficit F. 2, 34
 τελευτῇ H. 9, 8. 14, 7
 τελευτήν H. 10, 22. 19, 6
 τελεύτησαν 353
 τελευτήσασθαι 1327
 τελευτήσασιν L. 2, 39
 Τελμισσοῖς 121
 τέλος L. π. 87. H. 12, 10. 63, 7.
 66, 8. 85, 12
 τελαῶσιν H. 43, 8
 Τέμβριος 713. Videtur Orte-
 lio idem esse, quem Thym-
 brin s. Thymbrium vocant
 alii, et cum Sangario con-
 iungunt. Sed aliter Hard.
 ad Plin. 6, 1
 τέναγος 1292
 τένοντα H. 39, 8
 τέξασα H. 40, 8
 τέρας L. 15, 28. 32
 τεράτων 37

τέρενα

I N D E X

τέρενα L. 9, 2
 τερενόχρους L. π. 33
 τέρημνα 1196
 τέρενα H. 58, 9. 82, 7. ὠκεανοῖο
 F. 1, 19
 τέρενα σines H. 10, 23. 13, 13.
 70, 11. Sed locum ipsum,
 in quo aliquid agendum est,
 notat 946. H. 33, 17
 Τερνησοῖο 1240
 τέρεαις H. 31, 5
 τέρετο L. 11, 92
 τέρεη H. 41, 5. 7
 τερεκέραιον 424
 τέρετο L. 4, 2
 τερεμένη H. 54, 8. 73, 4
 τερεμένοιςιν L. π. 16
 τερεωαῖς H. 85, 9
 τερεωλή L. υ. 68. L. 15, 24
 τερεωλής L. 5, 13
 τερεψίμβροτος 1047
 Τερψιχόρη H. 75, 9
 τέρεσμαι L. υ. 2
 τερενύσσεται L. 10, 18
 τερεταῖας L. 17, 3
 τετελεσμένος H. 47, 3
 τετεμένα H. 9, 4
 τετεμένα H. 44, 5. 53, 2
 τετεμένον 295
 τετελάμεν 830
 τετελήσι L. 1, 18
 τετελήσι L. 11, 37
 τετελήτες 1347
 τετερεβάμοσι H. 7, 5
 τετεράγνον 869. Est autem, ut
 videtur, apud Homerum
 Od. H, 113 et Σ, 373 no-
 men, quod modum ac men-
 suram certam agri signi-
 ficat, διάσημά τι, inquit

Eust. p. 676, 44 ὅσον ἦν
 ἀροτριᾶν ὡς εἰκὸς δι' ἡμέρας
 τὰς ἀγαθὰς ἐργάτας, καὶ
 χρημέναι βῆσιν ὁμοίαις. Ce-
 terem eodem nomine in
 hac Iasonis aratione uti-
 tur Apollo. 3, 1343.

τετερεκίονος E. 9
 τετερεκρον H. 7, 19. 16, 5
 τετερεπείσι L. 18, 106
 τετερεπόδων H. 77, 11
 τετερεμμένον L. 14, 5
 τετερεροις H. 17, 14
 τετερεμένα εἰδωλα F. 32, 7
 τετερεμένος I. 18, 75
 τέτεκται 1137. F. 1, 8
 τέτεκτο F. 6, 33. Germanice
 dicas, ist so beschaffen
 τετερεχθαι L. 9, 3. L. 9, 17. L. 15, 7
 τετερεμένη H. 43, 6
 τετερεσαν fabricarunt F. 8, 43
 τετερεη H. 18, 9
 τετερεω L. π. 30
 τετερεσαι L. π. 30
 τετερεσ' 355. H. 37, 1
 τετερεα 240. 1335
 τετερεαις H. 9, 28. 71, 7
 τετερεχραις 524
 τετερεχος 319
 τετερεων H. 79, 5
 τέτεται H. 67, 5
 τετερεδιαιτε H. 65, 3
 τετερεων H. 31, 8
 Τηθύν F. 8. 22. F. 14, 2
 Τηθῦος 333. 1102
 τέτεται L. 18, 63
 τέτεται L. 17, 9
 τέτεται αἰθέρα F. 7, 1
 τετερεάοντα 1132
 τετερεκρον H. 17, 9
 QD 4

τετερε-

I N D E X

- τηλαπόρος δίνης F. 7, 25
 τηλεσίφαντα 339
 τηλεφανείς 745
 τηλεφανῆ 535
 τηλεφανής 1215
 τήλιστα 179
 τηλωπικ 898
 τηλωπὸν 1186
 τῆμος 121
 τηρῶντα H. 63, 4
 Τιβάρηνά 739. V. Apollo. 2,
 377. it. 1012
 τίεν 159
 τίεσθαι L. π. 32
 τιθέμεθα μαρτυρίαν λυτήριον
 H. 14, 2
 τιθήναις H. 29, 9. 41, 10. 52, 6
 τιθήνῃ H. 53, 1
 τιθήνῃ H. 62, 15
 τιθήνη L. 2, 34
 τιθήνός H. 9, 18
 τιμαί H. 78, 10
 τιμας H. 43, 6
 τιμήεντος L. 18, 55
 τιμήεσσα H. 9, 24
 τιμωροί H. 68, 7. 69, 5
 τιμωρός H. 61, 4
 τινασσομένη H. 15, 8
 τινάσσω H. 16, 6. 18, 3
 τίνων L. υ. 62
 τίσεις δ' ἀμοιβὰς 1301
 Τισιφώνη H. 68, 2
 Τισσιφώνη 966
 τιταίνεις H. 13, 2
 τιταινομένην 591
 τιταινόμενος 1272
 τιταῖνον F. 23, 1
 Τιτὰν 510. 1055. H. 7, 2. 11, 1
 de Hercule. 12, 2. 33, 3
 Τιτανίς H. 35, 2
 Τιτᾶνος H. 77, 3
 Τιταρῆθεν 126
 Τιτᾶσι 514
 τιτηνάμενος 249
 Τιτῆνες 36, 1
 Τιτῆνας dictos ἀπὸ τῆ τίσασθαι
 F. 8, 41. Add. de illis 8,
 43 sqq.
 τιτυοκτόνε H. 33, 1
 Τίφυν 120. 722
 Τίφους 356. 369. 272. 440. 488
 τλήτε 1146
 Τμῶλον H. 47, 4
 Τμῶλος H. 48, 6
 τόθι 626
 τοῖιν L. υ. 55
 τοκῆας 1365
 τοκῆες L. 10, 27
 τόλμα L. 9, 23. 11, 40
 τομαῖς 1155
 Τομαριάς 264. 1154
 τοξαλκῇ H. 57, 2
 τοξευτῆρα L. 14, 2
 τοξοβέλεμνα H. 33, 6
 τοξότι H. 35, 2
 τοξοφόρος 1072
 τόξω οἰσεύων 521
 τόπαροι L. 8, 2
 τόφρ' 937
 τόφρα L. 15, 55
 τράπεζαν H. 43, 9
 τραπέζης 230
 τράπηθς L. 18, 98
 τραῦμα L. 15, 89
 τραφερὴν 298. L. π. 39. L. 18, 12
 τράφον 378
 τρηχεῖαν L. 20, 17
 τρηχεῖην 1278
 τρίκωναν H. 16, 2
 τριαῖνη 1277

τρίβοις

I N D E X

τρίβοις L. 5, 10
 τριβόμενον L. 5, 10
 τρίβον 57
 τρίβας 68
 τριγίγαντα 1348
 τριγλώχινα 1249
 τριγλώχινας 638
 τρίγονον H. 29, 2
 τριετῇ H. 29, 5
 τριετῇ κῶμον H. 52, 5
 τριετῆρα H. 52, 4. V. N.
 τριετηρίδας H. 43, 7. 51, 8
 τριετηρινῇ H. 51
 τριετηρίσιν H. 53, 3
 τριμόρεισι 1054. V. N.
 τριοδίτιν E. 45. F. 34, 1
 τρίποδος L. 18, 83. 88. 92
 τρισσὴν 118. 130
 τρισσοκέφαλος 974
 τρισσὺς 957
 τρισσῶν H. 54, 5
 τρίστοιχον 949
 τριτάτης H. 16, 7
 Τριτογένεια H. 31, 13
 Τριτογένειαν L. 15, 77
 Τριτογενεὶν 65. 490
 Τρίτωνα 337. De hoc genere
 Deorum, an monstrorum
 maris, videor quaedam non
 plane peruulgata dixisse
 ad Claudianum.
 Τριτώνων H. 23, 6
 Τριτώνων H. 23, 4
 τριφυὲς H. 51, 5
 τρίχες L. 5, 11
 τρίψαντα L. 2, 12
 Τροίην L. 11, 14
 τρομέεσαν L. 15, 51
 τροπαιέχοισιν H. 32, 4
 τρόπι 269

τρόπιν 363
 τρόπις 707
 τρόπον H. 63, 6
 τροφὰς H. 26, 6
 τροφὰ H. 26, 1
 τροφέες H. 37, 14
 τροφή H. 55, 3
 τροφιῆς H. 27, 5
 τροφὸν H. 48, 1. L. 15, 9. 18, 61
 τροφὸς H. 9, 18
 τροφῶ H. 54, 24
 τροχὸς L. v. 46
 τρύχσιν F. 31, 5 f. τρύχσιν, ve-
 xant
 τρυφερόν H. 80, 4
 τρύφος L. v. 40. L. 4, 1
 Τρώεσσιν L. 11, 10. 20, 9
 Τρώων L. 18, 48
 τυμβιδίαν E. 47. H. 71, 5
 τυμβιδίᾱ 575
 τυμπανόδοκτα H. 13, 3
 τυμπανοτέρπη H. 26, 11
 Τυνδαρίδα 988
 τύπον H. 70, 7. σώματος F. 16, 2
 τύπτων L. v. 49
 τυπωτὴν subst. fictorem F. 2, 8
 τυπωτὴν adi. expressam H.
 33, 26
 τύρχυναι αἰθέρος F. 3, 1.
 Τυρρηναίς 1247
 τύρσιν 151
 τυτθὸν 370
 Τύχη H. 71, 1

T

Τυλοειδέες L. 8, 1
 ὑάλωπιν ἱάσπιν L. 16, 4
 ὑβρίζοντες L. π. 69
 ὕβριος αἴση 828

I N D E X

- ὑγείαν H. 14, 10. 83, 8
 Ὑγίεια H. 67, 2
 ὑγίεια H. 28, 18
 ὑγίειαν H. 9, 30. 16, 10. 18, 21.
     31, 16. 35, 15. 39, 20. 66, 3. 7
 ὑγρὴν 293
 ὑγροκίλευθε H. 21, 6. 82, 7
 ὑγροκέλευθοι H. 23, 2. 50, 13
 ὑγροκελεύθε H. 79, 3
 ὑγροπόρευτον H. 81, 1
 ὑγροπόροις H. 50, 2
 ὕδασιν L. 6, 4
 ὕδατος L. 14, 10
 ὕδος 1130
 ὑδροδρέμοι H. 23, 7
 ὑδροκέλευθοι H. 20, 3
 ὕδρος μέλας L. 11, 105
 ὕδωρ H. 68, 4. 79, 4. L. v. 70.
     L. 7, 11
 ὕδωρ λευκὸν H. 58, 3
 υἷα 64
 Ὑλας 225. 641
 ὑλήεντι 259
 ὑλήεντος 368
 ὕλην H. 24, 3. L. 10, 31. 14, 10
 ὕλης L. 1, 11. 4, 7
 ὑλογενῆς F. 2, 36
 ὑλονόμοι H. 50, 9
 ὕμεναίοις 1337
 ὕμνοισι 573 de laude defuncti
 ὕμνοισιν L. 18. 60
 ὕμνον 419. H. 52, 6
 ὕμνω, 3
 ὑπ' εἰρεσίησιν 370
 ὑπάγη H. 85, 9
 ὑπάκασον 83
 ὑπαλύξαι 104
 ὑπαντιάσαι L. v. 9
 ὑπάρχεις H. 86, 2
 ὑπάρχων H. 86, 6
 ὑπάτας H. 33, 28
 ὑπάτη θεῶν F. 10, 1
 ὑπάτην H. 33, 18
 ὑπάτης 1500.
 ἐξ ὑπάτη κρῖναι F. 2, 39
 ὑπεγκλίνας 1203
 ὑπέδακτο 717. 19.
 ὑπέδραμον 371
 ὑπειρεσίησι 701. conf. ὑπὸ
 ὑπείροχε E. 12
 ὑπεκπροφυγεῖν L. 2, 17
 ὑπέκπυρον L. v. 50
 ὑπεκφύξεσθαι L. 11, 7
 ὑπεναντίον L. v. 27
 ὑπεξέπερσσε 68
 ὑπ' - ἐξασάσσε 1261
 ὑπὲρ Λιβύης 141 in Libya
 ὑπὲρ μοῖραν L. v. 37
 ὑπερβάσιον 349
 ὑπερβιον ἦτορ F. 8, 47
 ὑπερβλήδην 255
 ὑπερβορέην 1080. Masculinum
     ad πόντον relatum: ὑπερ-
     βορέας vel -έης, vt αὐτο-
     βορέας.
 ὑπερβορέας 1075
 ὑπερήνορα θῆρα 942
 ὑπερήνορι θυμῷ 669
 ὑπέρθυμος L. 10, 9
 ὑπερίων 1215. H. 7, 2
 ὑπερίωνα F. 8, 27
 ὑπερμενέεσσιν L. 11, 28
 ὑπερμενέος F. 6, 30
 ὑπερμενές F. 6, 33
 ὑπέροπλον 806
 ὑπερόπλη 661. F. 8, 39
 ὑπεφαίνετο 985
 ὑπερφιάλοισιν 657. Hic im-
     pios notare videtur. Vid.
     Eust. ad Od. A. p. 53, 10
     ὑπερφρο-

I N D E X

ὑπερφρονέεσα H. 60, 7
 ὑπιχνηύω L. π. 82
 ὕπνε H. 84, 1
 ὑπνοδῶτιδι H. 56, 8
 ὕπνον H. 77, 9
 ὕπνον αἰώνιον H. 86, 5
 ὕπνος H. 86, 3
 ὕπνη H. 85, 3
 ὕπνη ἐξέσσυτο 784
 ὕπνης H. 85, 5
 ὕπνη L. 10, 15
 ὑπνώοντας 557. H. 56, 9
 ὑπ' εἰρεσίῃσιν 370
 ὑπὸ δὲ ζεύξαθαι ἀπήνην 787
 ὑπὸ μολπῇ 248
 ὑποβρέμει 1265
 ὑποδεχμένη 596
 ὑποδέχεται L. 12, 13
 ὑποδέχυντο 82
 ὑπνοδότειρα H. 2, 7
 ὑπόδρομος 800
 ὑποεικαθε 704
 ὑπόεικε 174
 ὑποζεύξατα H. 39, 14
 ὑπο-ζεύξαθαι 787
 ὑποθημοσύνησι 466
 ὑποθρώσκουσι 736
 ὑποκλίνητε 846
 ὑποκλινθεῖσα 193 succumbens
 mulier viro, ut υποκυσσα-
 μένη.
 ὑποκόλπει H. 51, 11
 ὑποκυσσαμένη 186 idem quod
 ὑποκλινθεῖσα.
 ὑπο-μέμυκα F. 31, 8
 ὑπομνήσκεισα H. 76, 6
 ὑπόνευσον L. υ. 9
 ὑποπέμπεις H. 85, 5
 ὑποτρέσσε L. π. 23
 ὑποτρηχύν L. 11, 19

ὑποτρομέοντι L. 11, 47
 ὑποτροπήν 265
 ὑπαχτίοις ταρτοῖς 219
 ὑποφῆται L. π. 47
 ὑποφλοίσβοιο L. 15, 13
 ὑποχθονίοιο 180
 ὑποχθόνιον H. 17, 1
 ὑποχθονίης δαίμονας E. 33
 ὑποχθονίων H. 28, 6
 ὑπαρείησι 744 iugum et ve-
 lut humeros montium no-
 tat, partes montium in-
 feriores
 ὕσμίνην L. 11, 11
 ὕστατον L. 5, 15
 ὑσερόπας 1162
 ὑφαίνων 840
 ὕφαν' H. 58, 11
 ὑφασμένα F. 38, 4
 ὑψαύχονας H. 31, 4
 ὑψηχέες H. 14, 4
 ὑψίβρομον H. 18, 1
 ὑψικάρην' H. 37, 18
 ὑψίκομον L. υ. 25
 ὑψιμέλαθρον H. 4, 1
 Ὑψιπύλεια 472
 Ὑψιπύλη 576
 Ὑψιπύλην 477
 ὑψιφανῆς H. 4, 4
 ὑψόθι L. 10, 25
 ὑψοκόμοισιν F. 49

Φ

Φαέθοντα L. π. 90. L. 1, 1
 Φαέθων F. 7, 19 Sol.
 Φαινεύς H. 7, 15
 Φαίνει F. 2, 9 declarat
 Φάσος H. 69, 7
 Φασίμβροτα H. 65, 2

Φασίμ-

I N D E X

- Φαεσίμβροτον H. 33, 8. 77, 1. L. π. 77
 Φαεσίμβροτος 1076. 1103. L. υ. 74
 Φαεσιμβρότω L. υ. 39
 Φαεσσίρειθρον 122
 Φαεσφόρε H. 8, 1. 10, 11. 28, 9. F. 1, 2
 Φαιδρωπὲ H. 7, 6
 Φαίηκες 1293
 Φαιήκων 1307
 Φαινόμενα H. 50, 7
 Φαινομένη H. 39, 12. 54, 10
 Φαινόμενος H. 74, 7
 Φαίνεσσα H. 70, 12
 Φάλαγγας 268
 Φάλαγξι 237
 Φαλάρων 583
 Φάληρος 142
 Φάνην F. 23, 2
 Φάνητα 15. H. 5, 8. F. 5, 8. Cf. F. 6 ad 1. F. 7, 3 sqq. F. 8
 Φάνθη 459
 Φαντασίας H. 38, 10
 Φαντασιῶν H. 10, 7. 38, 4
 Φαντάσμασιν H. 70, 6
 Φάος H. 67, 13. L. 11, 29. 121
 Φάρεα L. 18, 67
 Φάρεσιν L. 11, 26
 Φάρη 963
 Φάρμακ' L. 18, 23
 Φάρμακα L. 11, 9. 120. 15, 79. 19, 9
 Φασί 168
 Φάσιδος 1037
 Φασιμβρότε 54
 Φᾶσιν 84. 262. 655. 757
 Φᾶσις 748. 1050
 Φάσματα ὀνείρε 559
 Φάτις L. 15, 31
 Φάτο 1329
 Φατόν 926.
 Φέγγη νοερώς ὕφασμένα F. 38, 4
 Φεραιόθεν 173. 221
 Φερβὰ 1111
 Φερυλαγέες L. 2, 28
 Φέρειν L. 11, 97
 Φέρεις H. 28, 16
 Φερέκαρπε H. 8, 5. 25, 3
 Φερέκαρποι H. 37, 25
 Φερέκαρπον H. 49, 10. L. 4, 12
 Φερέσβιε H. 7, 12. 9, 12
 Φερέσβιος 321. L. 9, 18
 Φερεσβία 309 quercus epitheton, quatenus illa cibum praebebat hominibus.
 Φερεσφύλοισιν L. 6, 6
 Φέρις H. 12, 9. 63, 13
 Φεριτιὰς 187
 Φερόλβιε H. 63, 12. 67, 2
 Φερσεφόνεια H. 28, 16. 56, 10
 Φερσεφόνειαν H. 45, 6
 Φερσεφονείης H. 23, 11
 Φερσεφόνη H. 70, 3
 Φερσεφόνην 23. 1190
 Φερσεφόνης 26. H. 55, 9. 69, 5. 70, 5
 Φέρτατος L. 11, 92
 Φέρτερον L. 2, 11
 Φερώνυμος 717
 Φεύγειν ἀπὸ χόλου L. 15, 74
 Φηγινέην 66
 Φηγοῖο 888
 Φηγόν 127. L. υ. 25
 Φηγός 264. 989
 Φήμας H. 33, 9
 Φήμην εὐθεο σέρνοισι F. 2, 41
 Φθέγγατο F. 5, 2
 Φθέγγομαι F. 1, 1
 Φθίη 129

Φθιμέ-

I N D E X

- Φθιμένης L. 15, 46
 Φθιμένοισι 172
 Φθιμένων 39
 Φθίσθαι 141
 Φθιτοῖσιν 176
 Φθόγγον L. π. 60
 Φθόνον H. 63, 6
 Φιν, idem quod σφιν vel σφι,
 pro αὐτεῖς poni videtur 157
 Φιάλην 324
 Φιλαγρότι H. 35, 6
 Φιλάγρυπνος H. 8, 7. 53, 5
 Φιλάγρυπνος H. 76, 6
 Φιλάλυπον H. 49, 7
 Φίλανδρος H. 27, 4. 54, 12
 Φιλένθες H. 10. 5. 21. 31, 11
 Φιλέρημος H. 55, 2
 Φίλετο 508. 719
 Φίλις H. 9, 11
 Φίλιππος H. 8, 5
 Φιλλυρίδης 450
 Φιλόδρομος H. 13, 10
 Φιλόθυρος H. 53, 11
 Φίλοις H. 26, 13. 31, 9. 35, 5
 Φιλοισρομανές H. 13, 3
 Φιλοκτήτης L. 11, 5
 Φιλοκτήτης L. 11, 49
 Φιλόκωμ' H. 62, 8
 Φιλομμεσίδης H. 54, 1
 Φίλον H. 82, 7
 Φιλονάματε H. 7, 16
 Φιλοξενίη 503
 Φιλοπαίγμονες H. 50, 13
 Φιλοπαίγμονι H. 10, 6
 Φιλόπαις H. 1, 3
 Φιλοπάννυχος H. 2, 5. H. 54, 2
 Φιλότητι 218
 Φιλότητος L. π. 36. L. 11, 127
 Φιλότροφος H. 1, 5
 Φιλοφροσύνης L. υ. 76.
 Φίλτροις 477
 Φίλτρων 671. 1170. H. 54, 14
 Φιλύρχος 753. Apoll. 2, 395. 1235
 Φινεύς 669
 Φινῆος 678
 Φιτροῖσιν 961
 Φιτρὸς 569. 950
 Φλεγέθυσσαν H. 18, 4
 Φλεγραιῶν H. 31, 12
 Φλέγρη 1123
 Φλίς 192
 Φλόγα L. 1, 12. 12, 4
 Φλόγα ἐκπέμπεις L. 7, 8
 Φλόγας L. 1, 7
 Φλογέαις 812
 Φλογερὸς H. 18, 6
 Φλόγας E. 3
 Φλόγας τάχιστα H. 68, 10
 Φλογίαις H. 65, 2
 Φλογόεντα H. 19, 2
 Φλογὸς L. 1, 14. 17
 Φλογὸς δ' ἀπέλαμπεν αὐτμῇ
 1219
 Φλοιὸς L. 15, 23
 Φλόξ 328
 Φοβερῶπας H. 69, 8. 10
 Φοβερωπὸν F. 8, 8
 Φόβος H. 45, 7
 Φέβων H. 38, 3
 Φοῖβε H. 33, 1
 Φοίβην F. 8, 25
 Φοιβήτορι L. 11, 45
 Φοῖβον H. 34, 4. 78, 6. L. π, 54
 Φοῖβος L. 11, 16. 15, 5
 Φοῖβος H. 66, 6
 Φοῖβω 138
 Φοινικέην 580
 Φοίνιον H. 38, 6
 Φολίδεσσιν 927. L. 9, 5
 Φολίσιν 1013. H. 11, 10

Φολόη

I N D E X

- Φολόη 416
 Φονεύεις H. 28, 16
 Φονῆα L. 11, 10
 Φόνοις H. 64, 3
 Φόνω L. 15, 49
 Φορέεσκον 1160
 Φορεύμενος 928
 Φόρκυν F. 8, 26
 Φόρκυνα 337. Vid. Hes. Theog.
 238. it. 270
 Φόρμιγγα 381 417
 Φόρμιγγι 109
 Φόρμιγγος 999
 Φράδιμονες F. 32, 9 gnari
 Φρένα H. 31, 5. 76, 8. L. 12, 10.
 15, 24
 Φρεσὶ L. π. 44, 45. L. 2, 10.
 16, 22. 18, 3
 Φρικτὰ 465
 Φρικτὲ H. 64, 4
 Φρικτοῖς H. 13, 5
 Φρικτὸν H. 72, 1
 Φρικτὸς F. 3, 16
 Φρικώδεα 10
 Φρικώδεας H. 18, 7
 Φρικώδης H. 19, 4. 20, 4. 31, 7
 Φρίξοιο 792
 Φρίξ 859
 Φρίσσεσιν F. 3, 3
 Φρόνησις H. 51, 9
 Φρερεῖται 894
 Φρερὸν 951
 Φρυγίη H. 41, 6. 48, 5
 Φρυγίης H. 47, 5
 Φρυγίης σῶτειρα H. 26, 12
 Φυγέτην L. π. 77
 Φυγρόλεπτε H. 31, 8
 Φυῆ H. 12, 7
 Φυκέεσσιν 244
 Φύκι' L. 15, 10
 Φῦλ' L. 2, 37
 Φῦλα 89. H. 33, 19. 68, 14. 77, 10.
 L. 15, 70
 Φύλακες H. 30, 4
 Φυλάκας 137
 Φυλάξαι L. v. 30
 Φυλασσέμενα L. 15, 70
 Φύλα L. 15, 12
 Φύλων H. 37, 19
 Φῦλον H. 54, 14
 Φύλας Χαλδαίων F. 2, 23
 Φύονται L. 15, 4
 Φύσεις H. 10, 19
 Φύσεως H. 24, 2. 63, 3. 65, 13.
 86, 3
 Φύσι H. 9, 1
 Φύσιν H. 15, 5. 68, 70.
 Φύσιος L. 5, 3
 Φύσις H. 24, 6
 Φυταλίης L. 6, 5
 Φυτάλμις H. 14, 9
 Φύτλην 428
 Φυτοσπόρας αἰκῆς F. 41, 5
 Φυτῶν L. 15, 9
 Φωκίδος 145
 Φωριαμὲ 954
 Φῶς L. π. 74. L. v. 73
 Φῶς H. 42, 8
 Φῶς αἰεταντον H. 65, 6
 Φῶς ζωῆς H. 7, 18
 Φωσφόρε H. 7, 12. 33, 5. 65, 3
 Φωσφόρον ἥμαρ E. 24
 Φωσφόρος αἵγλη 1244
 Φῶτα L. π. 50. 84. L. 11, 112.
 125
 Φῶτας L. 12, 5
 Φῶτες L. π. 43. L. 4. 5. F.
 12, 1
 Φωγί L. 15, 41
 Φωτὸς L. 9, 19

X

Χαβάζει L. 20, 1
χάεος 419

χεῖρ' 78

χαίρῃσιν H. 65, 11

χαίρων H. 17, 18

χαῖται serpentis F. 8, 9

χαιτήεις ἵππος 976

χαλκζαίη 764. Fagi epitheton.

χάλαζαν L. 7, 5. 15, 88

χαλάσσαι 759

χάλασσαν 372

Χαλθαίων F. 2, 24

χαλινοῖς H. 39, 14

χάλκανθον 958

χάλκεα L. π. 27

χάλκειον 1348

χάλκειον 960. Quid rei sit,
non inueniebam.

Χαλκιοπή 860

Χαλκιοπήν 792

χαλκόκρατε H. 13, 3

χαλκόκροτοι H. 37, 1

χαλκόν L. 16, 6

χαλκοτόρευτον H. 16, 2

χαλκῆ L. 7, 13

Χάλυβες 739. V. Apollo. 2,
375 it. 1003

χαμχιζήλοιο 929

χαμειμηλον 919

χαμεύνας 1332

χαμεύνης 392

Χαονίην 127

χάος 12

Χαρανδαίων 751. 1045. 1299

χαρᾶς H. 72, 6

χαράττειν κύμα 370

χάρασσον 701

χαριδῶτι H. 54, 9

χαρίεντα H. 81, 6

χαρίεσσιν H. 45, 5

χαρίζη H. 26, 10

χαρίζομεναι H. 42, 9

χάριν H. 18, 20. 50, 15

χάρισιν H. 27, 12

Χάριτας E. 18

Χάριτες H. 42, 8. 59, 1

Χαρίτων H. 9, 13

χαριτῶπα H. 16, 5

χάρμα H. 49, 7

χαρμοσύνης H. 59, 4

χαροδῶτι H. 8, 9

χαροπαίγμονες H. 23, 2

χαροπήν 457

χαροποῖο θαλάσσης F. 1, 21

χαροπὸν χεῦμα 256. 270

χαροπὸν κύμα 1265. Apud no-
strum semper maris et flu-
ctuum epitheton: apud
Homerum et Homeristas
leonum: vt *ferum* mare
non minus quam leones
feros Latini dicunt.

Χάρυβδις 1252

χατέοντι L. 18, 2

χαῖ L. 11, 129 de latebra ser-
pentis, vox Pindarica.

χείλισιν L. 10, 14

χείλος 798

χειμερίοις H. 79, 1

χειμερίοισιν 496

χειμῶνος H. 33, 21. 74, 6

χεῖρ' L. 10, 16

χεῖρα L. v. 5

χεῖρας ἐρετμώσαντες 356 *peru-*
certin.

χείρεσσι L. 16, 20

Χείρων 376. L. π. 11

Χείρων.

I N D E X

- Χείρωνι 406
 χελυκλόνον 381 a testudine re-
 sonantem.
 χέλυς 87. 1283
 χέοντες 1151
 χερσίν L. 11, 30. 15, 18
 χερσὶ δρέπασαν 1190
 χέρσω 244
 χευάμενοι 724
 χευάμενος L. 2, 25
 χεῦμα 187. 256. H. 15, 8. 16, 7.
 41, 10. νόματος F. 2, 27
 χεύμασιν 1049
 χηραμόθεν L. 18, 66
 χηραμόνεσσιν 1264
 χήτει L. π. 76
 χθαμλή 1134
 χθόνα L. 11, 52
 χθονά παμβασίλειαν H. 17, 6
 χθονία H. 2, 8. 35, 9. 39, 12
 χθονία μήτηρ H. 48, 4
 χθονία H. 50, 3
 χθονίαν H. 70, 1
 χθονία H. 17, 3
 χθόνιοι inferi 973. H. 37, 2.
 terrestres
 χθονίοιο Διός H. 69, 2
 χθόνιον H. 52, 1
 χθονίης δαίμονας E. 33
 χθών H. 84, 2
 Χιδναίων 751
 χιονώδεα 1370
 χιονώδεος H. 79, 2
 χιτώνα διαβρήξας H. 18, 16
 χλαῖναν 198
 χλαῖνας 507
 χλόαις H. 25, 7
 χλοερύς L. 16, 12
 χλοερόϊο L. 19, 10
 χλοερόν L. υ. 68
 χλοόκαρπε H. 39, 5. 52, 8
 χλοόκαρπος H. 57, 6
 χλοόμορφε H. 83, 6
 χλωρόν 1222
 χολάδας 962
 χόλον H. 71, 8. 85, 11. L. 15, 74
 χόλον αἶνόν L. 11, 39
 χολάμενοι H. 37, 15
 χόλω L. 11, 125
 χολωσάμενος 1276
 χορείαις H. 54, 21
 χορευτὰ E. 9
 χοροίμανες H. 51, 7
 χοροῖο H. 56, 3. 74, 1
 χοροῖς H. 22, 3. 42, 8
 χοροῖσι H. 48, 3
 χορόν L. υ. 65
 χοροποιέ H. 33, 6
 χορῆς H. 52, 7. L. υ. 12
 χρησμάς 28. H. 33, 9
 χρησμῶδὲς H. 85, 2
 χροά L. 9, 2
 χροίη L. 19, 10
 χροίη L. 12, 3
 χροίην H. 70, 5. L. 15, 63. 16, 7
 χρόνοις H. 86, 10
 χρονοκάρδιον H. 18, 8
 χρόνον E. 29. H. 86, 2
 χρόνος H. 11, 3
 χρόνος μήτηρ H. 8, 5
 χροοκάρποις H. 28, 13
 χρυσάορι 138. Epitheton Apol-
 linis etiam Hes. 'Erg. 771
 χρυσάορ L. 15, 42 Persei
 χρυσχυγῆς H. 7, 2
 χρυσγύχης H. 51, 11
 χρυσεῖην 324
 χρυσεόμαλλον 1016
 χρυσεοτάρσαις 338
 χρυσεοτεύκταις H. 54, 18

χρυσε

I N D E X

χρυσεοΦεγγῆς F. 7, 22

χρυσῆνι 1277

χρυσήνιος 561

χρυσοῖο L. π. 83

χρυσοκόμα H. 33, 9

χρυσόλιθος L. 9, 17

χρυσολίθω L. 9, 15

χρυσολύρη H. 7, 9. 33, 3

χρυσὸν L. υ. 2

χρυσορόας 1129

χρυσόρραπς 135. L. π. 15. Mercurii epitheton ob virgam f. caduceum.

χρυσότριχς L. 9, 10

χρυσῶ L. 18, 55

χρυσοχίτωνα L. 18, 80

χρώματ' L. 16, 3

χρῶς L. 18, 19

χύτλα 32 Osiridis, piamina, speciatim quae pingui ablutione constant. Sic de inferiis χύτλων μειλίγματα 571. Certe Schol. Od. Z, 8 Aristoph. Vesp. 1208 et Hesych. ac Suidas, τῆ μεθ' ὕδατος ἐλαίης mentionem faciunt. Commodissime ad hunc locum Schol. Apollo. 2, 1075 χύτλα τὰ μεθ' ὕδατος ἐλαίᾳ καταχρησικῶς δὲ, οἷς ἐνταῦθα, τὰ θαυίσματα, καὶ αἱ χοαί. Agit autem Apollonius de annuis honoribus Cyzico eidem habitis, ἐτήσια χύτλα χέανται.

χωομένη L. 12, 10

χωῶρον H. 28, 20

Ψ

Ψαμάθοιο 233

ψαμάθς 112

ψαμαθώδεις 332. 632

ψαμμαώδεσιν H. 54, 23

ψαφαραισιν ἡϊόνεσσι 308

ψαφαρὸν δίκταμον 517. Videtur tenuissimam lanuginem significare, qua folia et flores quidam ut subtilissimo pulvere conspersi sunt.

ψεδνοχάρηνος L. 5, 9

ψευδέα L. 20, 11

ψευδομένη H. 13, 7

ψεύδος L. 15, 7

ψευθεῖς H. 70, 4

ψιθυραὶ H. 80, 2

ψύλλιον 959

ψυχᾶς H. 56, 6. 11. 85, 4. 6

ψυχᾶσι H. 76, 4

ψυχᾶς H. 56, 2. 84, 7

ψυχῇ H. 60, 7

ψυχῇ H. 54, 28

ἐν ψυχῇ νῆν F. 24, 4

ψυχῆν H. 86, 3. L. π. 52

ψυχῆς H. 70, 11. 75, 5

ψύχοντα H. 72, 5

ψυχοτρόφοι H. 37, 22

ψυχοτρόφος H. 15, 3

ψυχοφθόρος H. 67, 6

ψυχρῇσι L. 7, 12

ψυχρὸς L. 1, 18

ψυχῶσα τὰ πάντα ψυχῇ F. 24, 3

Ω

Ωγυγίς H. 58, 10

ωγύγιος H. 63, 10

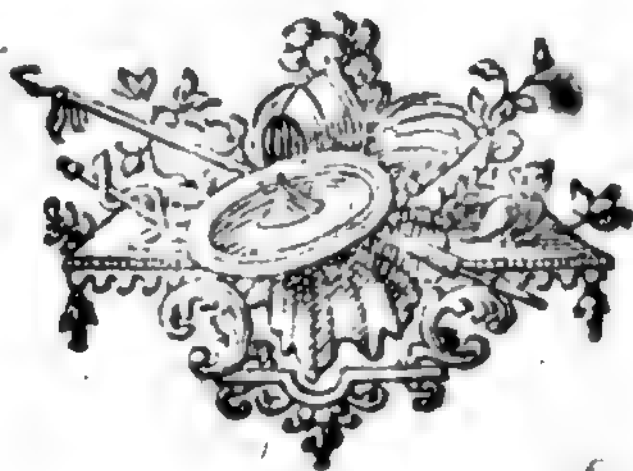
ὠδαῖσι H. 55, 2

Pp

ῥδῆ

I N D E X

- ᾠδῇ L. v. 71
 ᾠδὴν L. 10, 14
 ᾠδῖνα H. 34, 3
 ᾠδῖνα γονίμην H. 43, 8
 ᾠδῖνας H. 43, 4
 ᾠδίνων H. 1, 2. 35, 4
 ᾠδῖσι λοχίαις H. 25, 5
 ᾠκα 441. 774. L. 1, 17
 ᾠκεανοῖο E. 27. H. 50, 1
 ᾠκεανὸν H. 37, 8. 82, 1
 ᾠκεανὸν Titanem F. 8, 27. 31
 ᾠκεανὸς H. 10, 15. γένεσις πάν-
 τεσσι F. 18, 6. ᾠκεανὸς ἤρξε
 γάμοιο F. 14, 1
 ᾠκεανὸς 331. H. 21, 1
 ᾠκείαις H. 81, 2
 ᾠκτεῖρεν 1316
 ᾠκύαλον 469
 ᾠκῆδρομοι H. 68, 9
 ᾠκὺλόχεια H. 1, 4. 9, 19. 35, 8
 ᾠκυπέτης L. 15, 32
 ᾠκυπόδασι 302
 ᾠλετο L. π. 70
 ᾠλίθανε 267
 ᾠμάδιε H. 51, 7. Bacchi epi-
 theton
 ᾠμάρτησε 1212
 ᾠμησαί L. 18, 106
 ᾠμησῆρος L. 18, 5
 ᾠμοις 198
 ᾠμοισι L. 10, 31
 ᾠμον L. 4, 10
 ᾠογενῇ H. 5, 2
 ᾠπαταν ἄτην 673
 ᾠπασε 446. 1224. L. 11, 123.
 L. 18, 52
 ᾠρα H. 42, 1. 5
 ᾠρα L. 15, 58
 ᾠραις H. 10, 4. 31, 14. 16. 52, 7.
 53, 3. 55, 5
 ᾠραισι H. 25, 3
 ᾠρας E. 18. H. 43, 7
 ᾠρεΐθυια 217
 ᾠρεξεν 415
 ᾠριάς H. 9, 19
 ᾠριόκαρπον H. 55, 11
 ᾠριον H. 33, 23
 ᾠρίων L. 13, 2
 ᾠρον F. 7, 2
 ᾠροτρόφῃ H. 7, 10
 ᾠροτρόφοι H. 37, 25
 ᾠρσεν 866. L. v. 9
 ᾠρτο L. v. 38
 ᾠρύοντα L. 18, 106
 ᾠρων H. 28, 9
 ᾠς τ' 858
 ᾠτειλῆθεν L. 18, 12
 ᾠχρεῖς 1305

F R A G M E N T O R V M I N D E X

Αἰθέρι πάντα sub 10, 3
 Αἰθέρος ἡδ' αἶδ' 3
 Ἀλλὰ θεοὶ sub 29, 6
 Ἀν δὲ φάνης sub 8, 7
 Ἀργῶ 15
 Ἀτλας δ' ἔρανόν 35
 Αὐτὰρ ἐπεὶ sub 10, 9
 Αὐτὰρ ἔρωτα 22
 Αὕτη δὲ sub 35
 Αὐτὸς εἷς sub 8, 16
 Ἀφθιτον sub 3
 Βάλλειν ἔρνεα sub 36
 Βρομῖός τε μέγας sub 8, 1
 Γαῖα δὲ τοι sub 14, 4
 Γλυκερόν τε 24
 Δάκρυα μὲν sub 36, 5
 Δειλοὶ πάνδειλοι sub 30, 4
 Δεινὴ γὰρ sub 29, 5
 Δεῦρό νυν sub 37
 Εἰνοδίην Ἐκχέτην 34
 Εἰς δὲ λόγον sub 5
 Εἷς Ζεὺς 4
 Ἐκτὴ δ' ἐν 13
 Ἐνθεν ἄδην sub 8, 17
 Ἐπτα δὲ πάντα sub 8, 46
 Ἐπτα μὲν εὐεΐδεις sub 8, 14 et 21
 Ἔργα νοήσας 38
 Ἑρμῆς δ' ἑρμηνεύς 28
 Ἐσαὶ δ' αὖτις sub 36, 2
 Ἐσιν δὴ 39
 Ἐσιν ὕδωρ sub 19, 2
 Εὖτ' ἂν δὴ 49

Ζεῦ κύνισσ 30
 Ζεὺς δ' ἐνορᾷ 11
 Ζεὺς δέ τε πάντων sub 28, 13
 Ζεὺς πρῶτος γένετο sub 6
 Ζῶον δ' 40
 Ἦδε γὰρ ἀθανάτων 29
 Ἥλιον δ' sub 4
 Ἦν χρόνος 12
 Θαλῶ δ' ὅσσα sub 19, 5
 Καὶ βέδω sub 19, 9
 Καὶ κρατεροὶ sub 8, 38
 Καὶ Μητίς sub 8, 2
 Καὶ Φύλακ' sub 25, 4
 Καὶ Φύσεως 19
 Κεῖτ' ἀποδ. sub 18, 2
 Κέκλυθι τηλεπόρος sub 7, 25
 Κεῖόν τε sub 8, 26
 Κέρως δ' ἑρανίωνα sub 8, 40
 Κραῖνε μὲν 26
 Κύκλόν ἀναμάτῃ 44
 Κύκλη δ' ἂν 45
 Κῶνος 17
 Μαῖα θεῶν ὑπάτη 10
 Μῆνιν αἶδε 18, 6
 Μήσατο 9
 Ναὶ μὲν ἀθανάτων sub 5
 Νῦν δ' ἄγε 46
 Νῦν μὲν ἐνὶ ψυχῇ sub 24
 Νώτοις 25
 Οἱ Ζηνὶ βροντὴν sub 8, 43
 Ὅπλοις λαμπού. sub 29, 3
 Ὅρθ' δ' sub 10, 4

FRAGMENTORVM INDEX

Οὐδέ τι λήγονται 21	Τιτῆνες sub 8, 47
Οὐρανὸν ὀρκίζω 5	τὸ δ' ἀπειρέσιον 33
Οὗς καλέσσι 50	Τένεκα σὺν τῷ παντί 6
Ὅφρ' αὐτῷ sub 29, 4	Τύνη δ' ἔσσι 48
Ὅφρ' ἐν sub 9, 4	Τῷ δὲ Δίκη 10
Πάντ' ἐδάης 37	Τίδ' Διὸς 18, 8
Πατρὸς ἔχοντα νόον sub 7, 29	Ἵπὸ Ζηνὶ 42
Πολλὰ δ' ἄρα νόον 31	Φθέγξομαι 1 et 2
Πρώτιστος 47	Χάλκεα ῥόπτρα 27
Πρῶτον μὲν 41	χωρὶς ἀπ' ἀθανάτων 19, 10
Πῦρ ἵκαλον 23	ὦ ἄνα Λητῆς 32
Πῶς δέ μοι sub 10, 5	Ὡκεανὸς ὥσπερ sub 18, 6
Ῥεῖη τοι νοερῶν sub 34	Ὡκεανὸς πρῶτος 14
Ῥίπτε βαθύν sub 8, 30	Ὡς εἶπῃσα 16
Σειρὴν sub 10, 10	ὥς ἐνόησ' sub 8, 18
Ταῦτά γε πάντα τελεῖν sub 7, 10	Ὡς δ' κύντερον 18
Τήκων αἰθέρα 7	ὥς τότε sub 8, 3

Pag. 367. lin. 1. leg. περμήτῃ

Box 995300

